

L. Lab.

314 ^f

Ex Bibliotheca Williana.

CHRISTIANI FALSTERI

SUPPLEMENTUM

LINGVÆ LATINÆ,

five

Observationes

ad

LEXICON

FABRO - CELLARIANUM,

(edit. noviss. Lips. A. MDCCX.)

Cujus mille aliquot Lacunæ ex aucto-
ribus, aureæ, argenteæ & æneæ ætatis,
supplentur,

Adjectis passim Notis Criticis & Philologicis,
nec non

Indice quadruplici;

Cum PRÆFATIONE

SEVERINI LINTRUPPI,

P. P. Hafnienfis.

FLENSBURGI,

Sumpt. BALTHASARIS OTTONIS BOSSECKII,

Leoburgi, Typis CHRISTIAN. ALBR. PFEIFFERI, A. MDCCXVII.

Bayerische
Staatsbibliothek
MÜNCHEN

LEXICON

(edit. noviss. Lips. A. MDCCX.)

Cujus mille aliquid lacuna ex anglo-

ribus, aliis, argenteis & aeneis statis,
supplementis,

adhibitis partibus Novae Criticae & Philologiae,

nec non

Indice variorum;

Cum PRÆFATIONE

SEVERINI LINTHARTII,

P. P. Hahnianus.

LEWISBURG,

Sumptibus BALTHASARIS OTTONIS BOSECKII,

Typis CHRISTIANI ALBII FRITZSCHII, A. MDCCXXII.

*Eminentissimo & summè Vene-
rabili*

Bayerische
Staatsbibliothek
MÜNCHEN

**Mag. LAURENTIO
THURA,**

Dioeceseos Ripensis Episcopo;

Nec non

*Nobilissimo & admodum Spe-
tabili*

CASTANO WORM,

Consiliario Regio,

&

Civitatis hujus Ripensis Præsidi;

Item

Clarissimo plurimumq; reverendo

**D^{no} CORNIFICIO
SCHURMAN,**

**Pastori templi, quod Hauniæ est,
D. Nicolai ;**

S. D.

ex animo devotissimo deditissimoque

CHRISTIANUS FALSTERUS.

Post lectos *Horatii* Ser-
mones, nullam sui men-
tionem habitam ità
conqvestus est *Augustus*,
auctore *Tranquillo* in vita *Horatii*:
Irasci me tibi scitò, quòd non in scri-
ptis

*ptis tuis mecum potissimum loquaris;
 An vereris, ne apud posteros tibi infame
 sit, quod videaris familiaris nobis esse?
 Quam indignationem Cæsaris, ut di-
 lueret Poëta, epistolam scripsit (qvæ
 libro secundo Epist. præfigitur) cujus
 initium est:*

*Cùm tot sustineas & tanta negotia
 solus &c.*

*— — in publica commoda peccem,
 Si longo sermone morer tua tempo-
 ra Cæsar.*

*Memini ego officium meum, E-
 minentissime Domine Episcopo, gau-
 deoque tantò impensiùs, cum TE, id
 est, Patrono benevolentissimo, loqui
 hìc publicè mihi licere, qvantò for-
 midarem sollicitiùs, si de TE, id est,
 Viro incomparabili, vel privatim lo-*

quendum foret. At cur gaudeo?
 quia Nomen TUUM sine scelere ta-
 cere nequeo. Debeo TIBI, *Ex-*
cellentissime Domine, ut omne studii
 & obsequii genus, ita reconditori &
 inæstimabili TUÆ eruditioni has
 lucubratiunculas, quippe cui valde
 probatur, quicquid ejus feminis est,
 ex quo litteræ humaniores adole-
 scant. Debeo præclaris TUIS quā
 publicis quā privatis meritis, quibus
 apud me & bonos omnes id meritò
 consecutus es, ut THURA jam non
 modo *Episcopi*, sed venerabile ali-
 quod piæ vigilantia & sinceræ ama-
 bilitatis nomen habeatur. Sed gra-
 tē singula agnoscere præstat, quā
 gratis & intempestivo hic *ζήλω* præ-
 dicare. Accipe, quæso, faciliori
 manu

manu hoc non modò LINGVÆ
LATINÆ, sed meæ etiam adversus
TE reverentiæ SUPPLEMEN-
TUM. Cogita, palmariam labo-
ris mei & ingenii mercedem esse,
TIBI placuisse.

Ad TUUM quoque honorem
pertinet hoc, quicquid est molæ
falsæ, *Vir admodum Spectabilis* CA-
STANE WORM, qui eam studiis
meis operam dedisti, ut cum laudi-
bus TUIS modestè pacisci malim,
quàm frustra conflictari. Quid
hospitalitatem TUAM loquar &
bibliothecæ TUÆ, quæ si vel cum
fano comparatur, nunquam non
mihi patuit, TE ipso myſtagogo,
vel cum horreo, largum adeò in
gravissima rei librariæ annona com-

meatum mihi suppeditavit, ut obli-
visci nisi impudenter non potuerim
exemplorum Vett. gentilium, qvī,
auctore Censorino de Die Natali c.i.
*qvòd alimenta, patriam, lucem, se
deniqve ipsos Deorum dono habebant,
ex omnibus aliquid Dīs sacrabant,
magis ut se gratos approbarent, qvàm
qvòd Deos iis arbitrarentur indigere.*
Jube animum TUUM, *Fautor Ex-*
optatissime, in his acquiescere, qvæ
hinc singulare TUUM patrocinium
jam pridem promeruit, illinc me-
um TIBI gratiam habendi studium
non heri aut nudius tertius destina-
re coëpit.

Habes etiam plur. *reverende Do-*
mine SCHURMAN, eum inter ad-
jutores meos locum, qvem, nisi læsæ
be-

beneficentiæ TUÆ reus, vacuum
 hoc loco a TUI memoria relinque-
 re nequeam. TUÆ ego com-
 mendationi, salvo honore divino,
 quantuloscunque meos honores ac-
 ceptos refero; unde meditatus me-
 cum sæpenumero, quo pacto &
 TUA in me officia, & meum in
 TE officium testarer, revera exper-
 tus sum, nequicquam asserere Pli-
 nium in Panegyri. *facile esse, merenti*
gratias agere, doluique simul, aliud
 ad laudes TUAS iter non inveniri,
 quàm viam hanc angustissimam, &
 liberalitatis TUÆ encomiis multò
 circumscriptiorem. At verò me-
 mento, mi SCHURMANNE, non
 hanc paginam beneficiis TUIS ex-
 solvendis, ceu diem pecuniæ red-
 dendæ,

dendæ, verùm usuræ tantùm dictam
 esse. Memento TE fecisse omnia,
 ut laudari a me debeas, nihil tamen
 fecisse, ut lauderis ; quare com-
 mendatum saltèm habe, quod in
 spei gratiæ TIBI unà cum laudatis
 Duumviris sacrum esse cupio.

Valete *Patroni* summè & reve-
 rentissimè colendi, mihiqve peren-
 ne studium navate.

Dabam Ripis Cimbrorum

Id. Jul. A. MDCCXVI.

LECTORI BENEVOLO

S. P. D.

SEVERINUS LINTRUPIUS,

P. P.

Sicut universam rem literarum atque ingeniorum publicam omnigeno adminiculorum, feliciori lingvarum atque artium cultui opportune servientium, apparatu instructam locupletatamque vidit geminum, quod ab auspicata Musarum elegantiorum palingenesia jam effluxit, seculum; Ita foecundam quoque adeo produxit Lexicorum varii generis segetem, ut numerosas illa, vel sola, Bibliothecas constituent, nec multum adeo a seculi genio aberraturus videatur, quisquis Lexicographicum illud ab immenso, propemodum immodico, Lexi-

Lexicorum studio appellitaverit. Namque ut illa consulto sileri patiamur, ignorata Antiquitati, LEXICA, ceu vocari amant, REALIA, quibus artes ac disciplinas fere omnes, etiam minutissimas, dubium majorine utentium compendio, an vero abutentium dispendio, improbantibus certe cum *Morhofio Polyhist. Tom. II. Lib. IV. n. 4. p. m. 501.* eruditorum plurimis, recentior inclusit ævi hujus industria, longo ordine recensita a Cl. *Ad. Erdm. Miro* in *Præfat. ad Lexicon Antiquitatum Biblicarum*, & ex parte a *Celeberr. Ad. Rechenbergio* *Præfat. ad Hiero-Lexicon Reale, Biblico-Theologicum & Historico-Ecclesiasticum*, & πολυμαθες. *J. Alb. Fabricio* *Biblioth. Græc. Lib. IV. P. 2. cap. 36.*, aliis, *Universalia* item, distinctius a *V. C. Burch. G. Struvio* *Introduct. in Notit. rei literar. cap. 8. §. 28. p. 419. f. repræsentata*; Ut varia etiam sponte prætereamus Lingvarum vulgarium, & cuilibet genti vernacularum, LEXICA, indicto quasi populorum atque eruditorum certamine, ita brevi multiplicata, ut iis ne obscurissimæ quidem, & ab omni politiorum gentium commercio nuper remotissimæ, nationes hodie amplius destituantur, postquam & Grönlandici specimen a Fratre

Cass.

Cass. Bartholino Jcto congestum *Actor. Medic. & Philosoph. Havniens.* Vol. 2. p. 72. inseruit ὁ πᾶν *Th. Bartholinus* noster, & *Lapponicum* pridem concinnavit *Ol. Rudbeckius*, & *Hottentottici* fragmenta ab *Ill. Jobo Ludolfo* relictā, vitæ ipsius *Append.* 2. p. 228. seqv. adjecit *Cl. Junckerus*, & *Malabaricum* ex ipso septentrione prodituum expectari jam aliquando potest: Solam certe Linguarum, quibus exquisitior eruditio censetur, trigam, *Dominicæ crucis* inscriptione nobilitatam, tot intra brevem unius alteriusve seculi decursum Lexicis illustratam ornatamque constat, ut vel nudi eorum recens in voluminosam singuli pridem abierint tractationem, amplamque justæ Historiæ materiam præbuerint *Græca* quidem & *Latina* *Viris doctissimis* *Carolo du Fresne*, in *Prolegom. ad utrumque Glossarium*, *Morhofio Polyhist. T. II. Lib. IV. cap. 7. 8. p. 77. seqv.*, *Matth. Martinio Præfat. ad Lexicon Philolog.*, *Borrichio Dissertat. citanda*, *Maussaco Dissert. Critica notis in Harpocratonem præmissa*, *Bæclero in Dissertatiuncula de Lexicis veterum Græcorum ex Photio*, inter *Dissertation. Academ. n. 18. edit noviss. p. 645. seqv.*, *J. A. Fabricio, Dissert. de Lexicis Græcis Decadi Decadum annexa*, & *Biblioth. Græc. Lib. IV.*

P. 2. cap. 33--36., aliis, Ebraica autem VV. CC. Joh. Christoph. Wolfio in *Histor. Lexic. Hebraic.*, P. Longio in *Catalogo Lexicorum in illa omifforum*, Ephemerid. literar. Gall. 1706. inserto, V. E. Læschero de *Causis Lingv. Ebr. Lib. I. c. 12. p. 264.*, & forte aliis. Quemadmodum vero nullam facile nominaveris literaturæ politioris partem, quam non edecumatis lucubrationum symbolis auctam egregie ornatamve dederint eruditi boreæ nostri cives, ex quo restituta post longam & luridam ignorantia cucullatæ noctem, quam pene supremam habuerat orbis Christianus, sacrorum & literarum meliorum luce frui de-nuo cœperunt, sicut erudite quidem ac nervose ostendit doctissimus Mollerus luculenta ad *Bibliothecam Septentrionis eruditi præfatione de Gentium Borealium in Literas meritis*, copiosius vero ac de professo nos forte alibi contra infrunitas Zoilorum Boreo-*μασίγων* cavillationes ostendamus: Ita non postremam quoque hujus sive meriti ac honoris, sive laboris Lexicographici partem luculentis sane speciminum titulis jam pridem sibi asseruerunt. Non vacat tamen illa longius huc advocare meletemata, quibus sanctiores Ebræorum literas, quibus sua cœlum

PRÆFATIO.

oracula primitus consignavit, varie dudum illustrarunt nostrates, *Nic. Petrus*, a probata non vulgari eruditione, & *Hebr. præcipue literarum peritia*, ex merito commendatus a *Celeberrimo Wolfio* *Histor. Lexic. Hebraic.* p. 139. in *Nomenclatore & Lexico Hebraico*, virtute quam mole majori, *Christ. Noldius* ὁ μακαρίτης in immortalī atque immensi laboris *Lexico Concordant. Particularum Ebraeo-Chaldaicarum*, post operosos, sed irritos, maximorum in his literis Virorum, *Buxtorfii*, *Trostii*, *Bangii*, *Svaningii*, *Bartschii*, *Ravii*, aliorumque conatus, feliciter & magno cum Φιλεβραίων applausu, edito, indigna plagii suspitione a nescio quibus sciolis apud *B. Pfeifferum* Præfat. ad *Joh. Michaëlis Lexicon Particul. Ebraicar.*, præter meritum asperso, sed quam facile absterferint profunda Auctoris in vario literarum genere eruditio, pari modestia & candore comitata, fatigari nescia laborum patientia, otii ad tam diffusum opus elaborandum vel in primis necessarii, licet parum liberalis ac splendidi, opportunitas, aliæque circumstantiæ, *Max. Reverendus Dn. Collega, Joh. Steenbuckius*, in *Dissertationibus Academicis VI. de Lexicorum Ebraicorum & concordantiarum defectu*, indeque pendentibus

variis

variis Versionum & Glossarum hesitationibus, in
quibus Borrichium titulo feliciter æmulatus, o-
pere autem ipso supergressus, illos Lexicorum
Ebr. defectus & nævos copiose atqve accurate
per partes trutinatur, quos generatim dunta-
xat, per septem omnino titulos levi olim bra-
chio attigerat celeberrimus ipsius in cathedra
Ebræa Antecessor, Th. Bangius, in Hermete & Pane
Hebraico, exiguo 9. foliorum Schediasmate, A. 1641.
edito, ut apud Vindingium, Alb. Bartholinum, ipsum-
que Auctorem in catalogo scriptorum, Olive pa-
cis repurgata, subiecto, legitur, & 1651., ut in
meo exstat exemplari, quo, ut ipse argumentum
opusculi circumscribit, vivum absoluti Lexicogra-
phi Hebraici exemplar proponitur, quod nulla ratione
comparari a se potuisse, parcius, opinor, doleret
Cl. Wolfius l. c. p. 224, si pagellas inspexisset, ac
novissime Nobiliss. Collega Matthias Ancherseus
in Spicilegio defectus Lexicorum Rabbinicorum, po-
tissimum Buxtorfiani utriusque; Ut de tentatis
pridem a Clarissimorum Juvenum biga
Critica S. Leighiana Supplementis, deque affectis,
sed ineditis, Grönbechii, Bangii, Witzlebi, Schletteri,
(cujus lineamenta novi Lexici Ebræi inter re-
culas meas asservo) aliisque similis argumen-
ti medicamentis nihil jam dicamus. Sed nec
pari-

PRÆFATIO.

paribus nostratum in studia & Lexica Lingvæ Græcæ mentis, distinctius alibi memoratis, hic ad vivum denuo repræsentandis, stilum altius immergere nunc libet, insigniter auctis nuper *Specimine Supplementi Lexicorum Græcorum*, quo, vel ex uno *Xenophonte* voces quamplurimas exhibuit Collega honoratissimus *Johannes Grammius*, quæ in præstantissimis, *Studioforum Græcæ lingvæ manibus quæ teruntur*, *Lexicis Græco-Latinis* vel prorsus non habentur, vel nullo Auctoris classici testimonio confirmantur, ubi similes ex aliis quoque Scriptoribus observationes, uti spes est, aliquando adjecerit, evidentissime monstraturus orbi literato, quam vere dudum pronuntiaverit *Borrichius* noster l. c. §. 7. *Lexica Græca suos etiam pati manes*, parum vero circumspecte *Celeberrimus Morhofius* l. c. c. 9. p. 109. *Græcam linguam ea parte* (Lexicorum scil. perfectione) *longe feliciorē esse Latinā*, & *Stephani Thesaurum adeo copiosum dedisse apparatus*, ut paucis vel emendari, vel augeri possit, cum in Latina lingua omnium opera sit imperfecta, & in partibus tantum exculta &c. Cum tamen & laudatus *Borrichius* l. c. p. m. 50. tria in *Stephani Thesauro* jamdudum desideraverit, primo, quod exstent non pauca in iis, qui o-

PRÆFATIO.

mnium manibus versantur, Auctoribus, hic ommissa; secundo, quod multa id temporis Græcorum monumenta, hodie in publico notissima, nondum evulgata essent; tertio, quod voces plurimæ plures admittant significationes, quam quæ in illo Thesauro signatæ sunt, & versatissimum in his literis Virum Tanaqv. Fabrum jam olim quatuor millia vocum Græcarum Lexicis prætermissarum, collegisse memoret filia ejus doctissima, in *Notis ad Anacreontem*, & de lacunis illius supplendis serio itidem cogitasse præstantissimum Gissensium Polyhistora (destinatum etiam Academia nostræ Professore, apud *Mollerum Hypomnem. ad A. Bartholinum de Scriptis Danorum* p. 265.) *Joh. Corr. Dieterichium* referat doctissimus ejus in Professione Græca Successor J. H. Majus, F., qui tertio quoque *Observationum Sacrarum Libro* a pag. 161. ad 234. voces 260, ab una præpositione *ἐν* incipientes, aut sine auctoritate, aut plane non a Stephano adductas, adjecit, unaque adeo opera, & quid in Thesauro Stephaniano hætenus desiderare, & quid ab accurata ipsius industria sperare in posterum queant, harum amœnitatum studiosis ostendit. Ac potuisset certe magnum his literis decus accessurum sperari, si, quod in
votis

PRÆFATIO.

votis destinatisque olim habuisse Illustrem, dum vixit, Hellenismi apud nos statorem, *Vindingium*, ex ipsius ore accepimus, ineditum hactenus *Photii Patriarchæ CPolitani Lexicon*, seu ut *Catalogus Bibliothecæ Gudianæ* signantius exprimit, *Etymologicum Magnum*, tot *Scaligeri, Galei, Morhofii, Colomesii*, aliorumque elogiis commendatum, a *Galeo* etiam, nisi obstitisset nota, & *Morhofio* l. c. notata, Ill. *Gudii* difficultas, editioni destinatum, quo, nec *Grammaticarum*, nec *Literariorum rerum copia Svidæ, Hesychiove* aut cuicunque demum alii *Lexico*, iudice *Morhofio* l. c. p. 88. cedente, thesaurum *Græcæ literaturæ incomparabilem contineri*, iudicat Auctor catalogi *Gudiani*, & ex iis, quæ videre nobis licuit, operis rarissimi fragmentis, haud obscure nobis visi sumus colligere, ipsius auspiciis evulgari apud nos potuisset, vel *Glossarium* saltem *Novi Fæderis*, quod ex longa plurium annorum industria, & continua *Scriptorum Græcorum* lectione sibi natum moliebatur, juxta cum *Thesaurο Observationum Græcarum in N. T.*, jam Anno 1704. in *Prefatione Compendii Bibliothecæ Græcæ* promissum, sæpiusque ab Illustri Auctore mihi ostensum, emoliri per fata ipsi licuisset. Interea licet illa

P R Æ F A T I O.

forte spes decollaverit, restat tamen altera, fore, ut Viri cujusdam Clarissimi *Philologus S. Hebræo-Græcus*, qui *Codicem S. Novi Testamenti ex codice V. T. tam Hebræo, quam Græco, qui versio LXX. Interpretum appellatur, nec non ex Apocryphis Græcis præstantioribus illustratum exhibet*, ordine alphabetico, ad modum Lexici adornatus, proxime lucem, quam meretur, aspiciat. Atque utinam (quod invitante hac occasione impensius atque ex animo vovemus) conspirantibus eruditi orbis precibus exorari se patiatur Max. Reverendus Dn. *Theodorus Dassovius*, Supremus Ecclesiarum per Cimbriam australem Antistes Regius, nostrisque adeo haud inepta, quod speramus, ambitione adscribendus, ut, quæ vel ipse in abstrusiore Ebræorum literatura, in qua principatum quendam, magno intelligentium consensu, obtinet, a pluribus jam annis elucubrata habet commatis hujus volumina, *Lexicon præcipue Hebræum Emphaticum*, unice hætenus desideratum, *Historiam Hebræam* &c. vel ab insigni Wittebergenfium Philologo, rarioris in literis Græcorum doctrinæ Viro, *Balthas. Stolbergio* relicta, & ad se devoluta possidet, *Supplementum Lexici Scapulae, Antiquitates Græcas N. T., ordine alphabetico, ad formam*

Lexici, congestas, Scholii Græco-Latina in totum N. T. aliaque id genus, desideratissima sane omnia, ex quo ea jam Anno 1705. edita peculiari designatione, exspectari a se publice jusfit, prodire in lucem jam aliquando tandem jubeat, ne diuturni carceris caligine sepulta, blattis ad ultimum ac tineis, magno rei literarum damno, pabulum præbeant. Sed nec illos denique sollicitius hic excutere juvat Lexicographicos nostratum labores, quibus Lingvas Septentrioni huic olim hodieque vernaculas varie dudum illustrarunt varii, five condens ærumnabili studio integris illarum Lexicis & Glossariis, five concinnandæ illas inter & exoticas præsertim eruditas, propiori harmoniæ atque affinitati ingeniose & argute intenti. Nihil proinde vel de *Olai Wormii Literatura Danica Antiquissima vulgo Gothica dicta*, & *Lexico Runico*, quibus glaciem in hoc tam nubilo remotæ antiquitatis argumento primus fregit, viamque secuturis *Stiernhielmio, Verelio, Rudbeckio*, & aliis feliciter præivit incomparabilis Antiquitatum Septentrionalium vindex & stator, licet malam ab ingratis, & cæca effascinatedis *Ἐσπερομανία* vicinis gratiam iniverit, vel *Gudmundi Andreae Lexico Islandico* nunc dicemus, quod Supplemen-

tis etiam suis auctius atque emendatius edere in animo habuisse *Petrum Winslowium*, ex *Novis Literariis Septentrion.* 1706. p. 96. didicimus; Nihil de *Johannis Pauli Resenii*, insignis ut Ecclesiæ ita Reipublicæ in Arcto literariæ suo ævo luminis, *Dictionary Danico-Latino*, & *Lexico Linguae Danicæ Etymologico*, sæpius ab Illustri Nepote *Petro Resenio* in *Præfatione ad Eddam* allegato; nihil de *Petri Septimii Specimine Lexici Danici* dudum edito; & collectaneis eo spectantibus, intra pluteos Viri Illustris hodie latitantibus, nihil de *Petri Winslowii Dictionary Scanico*, & *Particula Lexici Danici Novi*, continente vocabula incipientia a literis L, M, N, O, P, una cum *Prolegomenis nonnullis in antecessum de Lexico Danico scitu necessariis*, quæ promittuntur in *Nov. Literar. Sept.* l. c. nihil de aliis similibus longe plurimis: Id duntaxat unum publico nomine, si quid votis loci relictum, peroptaturi, ut, quem condendo universali Lingvæ patriæ Lexico suffecturum incredibili studio congestum ab illustri Procerum pari constat apparatus, ultima perpolitum lima, & luce publica donatum auspicato propediem videat Arcos nostra, habeatque adeo vernacula, paucis elegantia, nitore, copia,

copia, antiquitate, aliisque dotibus inferior, pluribus vero superior, monstrantibus Cl. *Pet. Septimio in Cogitationibus de Lingua Cimbrica, Sect. 2., & Celeberr. Sperlingio, in commentariolo de Danica Lingua & nominis antiqua gloria & prerogativa*, nec indigna adeo, cui excolendæ sollicitius incumbant eruditi atque amantes patriæ cives, monente Ill. *Erasm. Bartholino Question. Academic. de Naturæ Mirabilibus XI. de Studio Lingua Danica* p. 164., quod, suum Academiæ Francicæ Dictionarium, post diuturnam 50. annorum parturitionem editum, Fureterianum, alia, immodice jactanti Gallia, suum Academiæ Florentin. della Crusca Dictionarium extollenti, & repetitis subinde editionibus perficienti Italia, sua per tot illustres, curationi lingvæ suæ cultui dicatas unice Societates, Cl. *Eccardo in eleganti Historia Studii Etymologici Lingua German. c. 12. distincte recensitas, per tot item Freheros, Goldastos, Lindenbrogios, Henischios, Zinzerlingios, Helvigios, Praschios, Schilteros, Mejeros, Bædikeros, Spatenios, Stileros, Frischios, alios, omniumque conatus industria atque apparatus, utinam felicitate etiam! superaturos Eccardos, Glossaria & Lexica Etymologica vel minitata dudum vel hodieque minitanti Germaniæ, su-*

um, post operosos Regii Antiquitatum & Linguarum Septentrionalium Collegii, *Stiernhielmii* item, *Salenii*, *Spiegelii*, aliorumque conatus, jamdiu molienti Sveciæ confidenter, nec infelicitè, aliquando possit opponere: Nihil de illis commentabimur variis nostratum conatibus, quibus vel origines Lingvæ borealis investigare altius, vel ejusdem cum aliis affinitatem atque harmoniam propiorem ostendere laborarunt, cum Græca quidem & Latina *Bartolus Canutus Aquilonius*, *Liberti Aquilonii* larva tectus, in *Diatribis de Danicæ Lingvæ cum Græca & Latina mixtione*, seu *DiCTIONARIIS Danao-Danico, & Danico-Latino*, in *Interludiis ac Diatribis* per *Cornel. Can. Aquilon.* editis n. 3. & 4., a *Morhofio de Lingua & Poësi German. P. 3. c. 3. p. 60.* ob conatum laudabilem commendatis, licet ob contemptum Lingvæ Germano-Saxonice reprehensis (sed quam accusationem, veluti prævisam, peculiari *Apologia Diatr. 4. p. 49.* promissa diluturum se receperat Auctor, *Linguamque Danicam Anglicæ & Germanicæ matrem* scripto integro, quod *Diatr. 3. p. 53.* pollicetur, monstraturum) cum Ebræa autem aliisque Orientalibus *Pet. Joh. Wandalinus* in *Catalogo 300. vocabulorum Danicorum ex Ebræa originem ducentium*, *Jo. Hertzholmius* in *Præcellentia Regni Daniæ ab antiquitate &c. Cap. 1. Tit. 4.*, *Celeb. Nidrosiens. Præsul*
Eri-

Ericus Pontoppidanus, non de Lingva minus quam Ecclesia boreali præclare meritus, in affecto, & Lexici in modum confici cœpto opere, quod, juxta cum opusculo *de Vitiis Sermonis Danici*, & adjuncto *Linguae Danicæ encomio*, ad exemplum Vosiani illius adornato, aliisque Viri diligentissimi ἀνεκδότοις, Philologicis ac Theologicis, editioni ac prælo maturis & paratis plerisque, inter schedas meas reconditum, opportunam publico & harum amœnitatum curiosis inserviendi occasionem præstolatur, Clariss. & πολύγλωττος Gymnasii Othiniani Professor Scholæque Rector meritissimus *Thomas Brod. Bircherodius*, in vasto de origine *Linguae Danicæ*, ejusque cum *Ebræa* & aliis orientalibus convenientia, volumine, cujus ad seriem literarum itidem disponendi, sed in collectaneis adhuc hærentis, specimen, in litera Alphab. una vel altera exhibendum, humanissimis nuper literis mihi promisit, aliique plures, ingenio forte & conjecturis alicubi liberius nonnihil indulgentes, non minori tamen, subinde etiam majori specie ac similitudine veri, acuminis atque industriæ elogio, quam in simili Linguarum Germanicæ & Græcæ harmonia

PRÆFATIO.

*Georg. Cruciger, Matth. Brendelius, Dan. Vechnerus, Berneggerus, G. H. Ursinus, Morhofius, alii, Saxonicæ & Græcæ Mericus Casaubonus, Germanicæ & Latinæ Jac. Redingerus, Joh. Vorstius, Joh. Lud. Praschius, alii, Germanicæ & Persicæ Boxbornius, Elichmannus, Ravius, Belgicæ & aliarum Abr. Mylius, Gallicæ & Græcæ Joh. Picardus, Henr. Stephanus, Joach. Perionius, Svecicæ & Græcæ Stiernhielmus, Verelius, Rudbeckius, Elingius, alii, Svecicæ & Orientalium Sveno Jona apud Schefferum Svec. Liter. p. 131. Lapponicæ cum Ebræa Ol. Rudbeckius jun., Sorabicæ seu Slavonicæ cum Ebræa, Græca, Latina, Germanica Abr. Frencelius, aliarum alii. Nihil denique hic otiose atteximus de Lexicis nostratium realibus, quæ vocantur, editis atque ineditis, utpote *Christ. Matthiæ*, Theologi quondam Sorani celeberr. *Lexico Theologico*, in *Præfatione Systematis Theologici*, cum aliis compluribus promisso, *Bart. Botsacci* Ἐμπανάρης *Supplemento Morali*, seu *Lexici Moralis S. Joh. Botsacci Gedanens.*, titulo *Moralium Brunsvicensium & Havniensium* plus vice simplici promisso, & *Bibliopolis*, quod constat, oblato, omnibus certe, quibus profundam Viri eruditionem atque immensam fere lectionem pro-*

propius recognoscere licuit, desideratissimo, licet post inopinata Auctoris fata, ob familiarem ipsi *Ταχυγραφήαν*, & compendiarium excerpendi rationem, haud facile sperando, Mich. Escholt *Lexico Concordantiali Biblico vernaculo inedito*, Andr. Hiæringii *Concordantiis Biblicis vernaculis*, in *Bibliotheca Resenii* asservatis, Franc. Mich. Wogelii *Concordantiis Librorum V.T. Græco-Danicis Kirchnerianis perfectioribus*, cum Apparatu preliminari promissis in *Nov. Literar. Maris Baltici & Septentr. A. 1699. p. 210.*, Blasii Ekenberger *Repertorio vocum Danicarum legalium Alphabeticum*, in *Libro Legum Juticarum* occurrentium, Chr. Osterfsonii *Glossario Juridico Danico-Norwegico*, h. e. *explicatione vocum omnium forensium Danicarum & Norweg. sæpius edito*, in quo plurima bone frugis exstare ait laudatus Eccardus l. c. p. 174., Petri Hoyelse *Glossario simili Christianeo Nomocanoni Danico*, quem Latio feliciter donavit, attemperato, & juxta cum *Indice in Jus Danicum & constitutiones Regias plenissimo*, & *Lineamentis Lexici Latino-Danici* in *Nov. Liter. A. 1705. p. 57.* memorato, Simonis Pauli, *Anatomes & Botanices* apud nos Instauratoris primi *Flora Danica*, seu *Lexico Botanico vernaculo*, atque id genus aliis, quibus,

bus, si tanti videretur, geminum quoque nostrum addere liceret Nomenclatorem seu Lexicon, Philosophicum unum, Antiquitatum Græco-Romanarum alterum, publicis privatisque acroasibus studiosæ juventuti ante aliquot annos traditum, & publico ejusdem usus destinatum utrumque, si obstetricantem ex voto Bibliopolam nancisceretur, nihil de similibus aliis, hic illic latitantibus forte pluribus, ut ad merita nostratum in Linguam Latinalem ejusque Lexica, propius attingenda jam veniamus. Nihil enim præcipientes, ex intempestiva Romanæ majestatis veneratione, cæcoque partium studio improvide haustas, nec ulla re quam pertendendi audacia & numero Auctorum securiores jam moramur accusationes eruditorum, præcipuam corruptæ ac peregrinis sordibus paullatim inquinatæ Latinitatis culpam in priscos septentrionis incolas, Cimbro, Gothos, Longobardos &c. injuriose devolventium, magnaque animorum vehementia, nec minore verborum acerbitate, ipsis exprobrantium, quod, post florentiora imperii atque orbis Romani tempe cruento furoris Martii diluvio inundata, ever-

las

las Musarum basilicas, abolita literatæ vetu-
 statis monumenta, Urbemque adeo orbis nu-
 per Dominam, ferro ac flammis excisam, &
 cineribus suis sepultam, ipsam quoque ad ulti-
 mum regnantis tot secula Lingvæ majestatem
 pari sermonis barbari cataclysmo obruerint,
 & quam abolere ex voto non poterant, fæci-
 bus suis conspurcatam ludibrio & contem-
 ptui orbis exposuerint: Postquam & inge-
 nuum læsæ veritati ac laboranti sub auctori-
 tate accusantium innocentia patrocinium
 jamdudum commodavit, libratisque ad u-
 nam veritatis ac veteris historiæ stateram cri-
 minationum momentis cordate Majores no-
 stros absolvit doctissimus ex Ignatiana Socie-
 tate Scriptor *Historiæ Latinitatis S. Inchoferus*, nul-
 lo utique Septentrionis nostri, Romæ jam non
 ob prisca amplius a Bolis & Alaricis, aut Cim-
 brorum Gothorumque armis, sed recentiores
 abinermi Lutheri & Symmystarum repurga-
 tæ fidei (hæresin Arctoam vocat curia Vati-
 cana) Præconum calamo illatas sibi clades,
 invisi amore ductus, sed una melioris cau-
 sæ justitia atque innocentia victricis evi-
 dentia adactus, & manifestam vulgati
 erro-

erroris vanitatem jam ante hæc quinque lustra de professo dataque opera gemino Schediasmate Academico, eo rationum exquisitarum apparatu revicit, *Cimbriam Romæ* ea felicitate reconciliavit, Gothosque adeo non (ut vulgo creditur) *Linguae Latine aut osores, aut extinctores fuisse, sed fautores potius*, luculenter adeo evicit Cl. *Christ. Arsiebius*, dignissimus disciplinæ ac munificentiae Borrichianæ alumnus, ut vel pertinaci Adversario assensum extorquere possit, haud dubie universam tot seculorum litem dextere peroraturus, & non aspersam modo fragranti Majorum famæ labem laudabili pietate abstersurus, sed & insignia septentrionis nostri in Latium & elegantiores ejus Musas merita in aprico positurus, si, quam texere solerter atque ingeniose cœperat apologiæ telam, sic ut animo figuraverat, pari filo pertexere ipsi vacasset, nec humaniora Viri studia, ut fieri apud nos fere assolet, sacræ deinceps curæ absorpsissent. Prolixum atque ultra præfationis hujus mensuram foret, omnia gentis nostræ studia penitus lustrare, quibus, post restauratum in Arcto Latium, amoeniores ejus Camenas arctius sibi devinxit, priscam

Romanæ Lingvæ majestatem constanter vel conservavit, vel collapsam nitore suo restituit, antiquas clades Urbi illatas, & quicquid non tam hominum quam temporum ac fatorum injuria peccatum publica, sed iniqua prædamnavit opinio, recentioribus officiis magnifice dudum resarsit, publicamque adeo cultæ & politæ Latinitatis palmam plerisque Europæis nationibus, cetera licet vel suo, vel aliorum judicio politissimis, & nescio quod elegantiae monopolium professis, quod præfiscine dixerō, vel præripuit, vel certe dubiam hætenus reddidit; Longum eruditas percensere lucubrations, editas atque ineditas, quibus vel universam Latini Sermonis historiam, ætates item ac Scriptores compendio repræsentarunt *Borrichius, Stephanus, Chr. Stougaardus, Th. Bangius, Barth. Bartholinus, Georg. Frommius, Er. Brockmannus*, alii, vel genuinam & generosam methodum pædeuticam exposuerunt *Nic. Hemmingius*, communis patriæ Præceptor, nec minor Præceptore Philippo Discipulus, *Conr. Aslacus*, uterque *Jac. Matthiæ*, alii, omnes non tantum *Morhofio Polyh. Lib. II. cap. 7.* & *Cl. Struvio in Præfat. ad Baptistam Guarinum de ordine docendi & studendi*, plu-

P R Æ F A T I O.

plurimos etiam minores ejus argumenti Scriptores distincte recensentibus, sed & *Grotio*, *Heideggero*, *Creenio*, aliis, eos studiose collectos non uno fasce exhibentibus, vel ignorati, vel nescio quo casu aut consilio prætermissi, Professores item Sorani, *Nic. Seerupius*, alii ἀνενδότης, sed publica auctoritate scriptis, quæ asservo, de ea consiliis, vel impeditam tot salebris & labyrinthæis Grammaticorum tricis viam Latinitatis solerter complanarunt *Th. Bangius* in *Observationibus Philologicis* (quas variis subtilitatibus & curiositatibus Grammaticis scatere, & pleraque, quæ in *Vossii Arte Grammatica*, omnium perfectissima, frustra queruntur, exhibere fatetur doctiss. *Morhofius* ap. *Cl. Mollerum* p. 416.) indice absolutissimo, & aliquod Lexici instar habente, instructis, *Joh. Brunsmannus* annotationibus in *Grammaticam Bangii minorem*, quibus partim dubia firmantur, partim erronea emendantur, partim deficientia supplentur, in pluteis Collegii Medicei latitantibus, *Hieron. Weitzius*, *Bernh. Sivers*, *Torch. Badenius*, alii, vel amœniores Romæ antiquitates, & parallelas iis Græcas, docto eruderatas calamo exhibuerunt *Bartholini*, *Borrichii*, *Vindingii*, *Meursii*, *Rhodius*, & novissime

Sev.

PRÆFATIO.

*Sev. Gludius, in compendiis Antiquitatum Græcarum & Romanarum ἀνενδότοις, aliiqve, vel Oratoriam atqve Eloqventiam Latialem splendide & magnifice tot ornarunt Aagaardi, Bangii, Bartholini, Beringii, Borrichii, Bornemanni, Brochmanni, Ern-
stii, Fabri, Jacobæi, Ostenfeldii, Ravii, Stephanii, Wandalini, Vindingii, Wormii, alii, totidem redi-
vivi in Arcto Tullii & Plinii, pleniore alibi e-
logio celebrandi, vel illustrem in laureato He-
liconis confessu locum, & qvendam in poësi
mascula principatum sibi dudum asseruerunt
Borrichius Maronis, Beringius Nasonis, Harderus
Martialis Danici elogium promeriti, aliiqve in-
numeri, a Borrichio in Dissert. ultima de Poëtis non
obiter memorati, uberius autem enarrandi a
Nicol. Bendtzonio, illustri præcoci ingenii &
junctæ nobilitati rarioris doctrinæ ad omnem
posteritatem exemplo, Programmate publi-
co, jam ante hoc quadriennium edito, ex me-
rito a nobis deprædicato, in Bibliotheca Poëtica,
quam incredibili studio adornari cœptam, sed
intercedente præcoci fato abruptam, Amicis
absolvendam reliquit; Longum deniqve alia
nostratium in his studiis industriæ ac dexteri-
tatis monumenta recolere, sed & supervaca-
neum,*

neum, postquam & nonnulla in hanc rem publice dicendi nuper nobis occasio fuit, & plura forte differendi alia alibi opportunior nascitura speratur, & satis adhæc uberem scribendi materiam vel soli præbent eruditi eorum in Lexicis Lingvæ Latinæ eliminandis perpoliendisque labores & conatus, strictim nunc quoque indicandi. Hic enimvero post vetustiora quantumlibet imperfectiora, scholis tamen & juventuti patriæ longo usu probata, ejus rei specimina *Pauli Jani Coldingii in Etymologico Latino & Dictionario Herloviano, Stephanii, aliorum*, sponte hic filenda, primus signum ad bene de *Lexicis Latinis* merendum sustulit incomparabilis harum, ut omnium humaniorum, literarum Stator *Borrichius*, edita Anno 1660. *Dissertatione* auspicali de *Lexicorum Latinorum jejunitate, & pendentibus inde nobilium etiam Criticorum hesitationibus*, postmodum Anno 1682. *Analectis ad Cogitationes* titulo *Appendicis de Lexicis Latinis & Græcis* adjecta, quæ nobilioribus, quæ tum quidem exstabant, Lexicis strictim indicatis, & præcipuis singulorum dotibus quidem liberaliter ex merito commendatis, defectibus autem & nævis candide & sagaciter delectis, suum

suum de *accurato*, & quod omne punctum ferret, Lexico Latino tandem edendo votum & consilium eruditis exposuit, quod, Cl. Morhofio l. c. n. 16. p. 115. probatum, eo fere tendit, electo Studiosorum in his sacris provectorum numero commendandam esse provinciam locupletissimos in omnes Auctores Latinos concinnandi indices, ex quibus postea attente collatis, sollicite digestis, ad justam incudem exploratis, partita inter aliquot Academias opera, unius lustris cura exquisitissimum & fructuosissimum opus exsurgeret, omnium, quicquid ubique est, eruditorum sapientum votis vel expetitur, vel expetendum, perpetuus in omnes Auctores commentarius, barbariei everriculum, certum in dubiis vocibus, incertis præteritis, ignotis generibus, suspectis phrasibus asylum, tuta quantitatum cynosura, Grammaticorum velut Jupiter Stator; paucis, verum, & incorruptum Latiale Forum. Nec alio fane laboriosi nuper spectabant conatus doctissimi & in literatura Græca versatissimi Ulpsalensium Doctoris Laur. Normanni, ut confectis plenioribus in singulos Lingvæ illius Scriptores indicibus, expeditiorem sibi viam redderet ad absolutissimum, quod meditabatur, *Lexicon Græcum*, promptius aliquando pertexendum. Quod cum

vasti, & propemodum immensi, unius saltem hominis otium & vires excessuri, laboris videretur, instituti ejus pensa inter plures ita dispensari Academias voluerunt laudati *Borrichio Cuneus & Pasor*, eumque secutus l. c. *Morhofius*, ut suas illæ symbolas ad pingendam ornandamq; hanc venerem singulæ conferrent, novas vero etiam Societates, pro Lingvarum & Lexicorum, quæ optabat, varietate diversas institui *Georgius Finwetterus*, i. e. Theologus Francofurt. & Regiomont. celeberr. *Gottfr. Wegnerus*, Auctor *Pii Desiderii*, sæpius, novissime etiam in *Applausu votivo*, quo *Academia Wittebergensi de Jubilæo secundo gratulabatur*, repetiti, sed a nemine, quod constet, exauditi; Sicut ad irrita quoque ceciderunt similia *Praschii* de Lexico Teutonico, *Anonymi* de Hierolexico in *Novis Literar. German. A. 1703. p. 377.*, aliorum de aliis, ab ejusmodi societatibus adornandis, desideria. Sed quo ægrius quidem illas Academiarum atque Eruditorum Societates Lexicographicas sperare nos sinunt ingrata laboris inamœni atque inglorii difficultas, diversa hominum studia, atque hinc facile nascitura æmulatio aut simultas, aliaque speciosissimis etiam conatibus ingerentia sese obstacula; Eo impensius gratulandum ætati nostræ,

nostræ, de totignoratis Borrichianæ indicibus
 Auctorum accuratissimis, quibus elegantissi-
 mæ eam bearunt editiones in usum Delphini,
 Gronovianæ, Grævianæ, Tollianæ, Pitiscianæ,
 Henninianæ, Burmannianæ, Bentlejanæ, Waf-
 seanæ, Davisianæ, Hearneanæ, & plures aliæ,
 dolendumque adeo vicissim, tot præclare in
 isto genere meditata, *Joh. Rhodii*, singularis Ar-
 etoi orbis in Hesperio ornamenti, nec scientiæ
 magis Medicæ quam literaturæ humanioris
 gloria celeberrimi, *Lexica Celsianum & Vegetianum*,
 quæ ferali incendio Hagestédiano, cum aliis,
 absumpta, gravi threnodia prosequitur Cele-
 berr. *Bartholinus in Epistola de incendio Bibliothecæ*,
Henr. Schævii Lexicon Statianum, *Morhofio Polyb. Lib.*
3. p. m. 66. laudatum, *Pitisci Lexicon Catullo-Tibullo-*
Propertianum, in præfatione *Curtii* promissum, *G.*
P. Schulze Lexicon Ciceronianum *Nizoliano* plenius,
 ap. *Celeb. Fabricium Supplem. Bibl. Lat. p. 45.* tot
 item *Erythraei in Ovidium, Martialem, Lucretium,*
Salustium, Casarem, Ciceronem, Sylburgio præfat.
 ad indicem *Virgilianum* memorata, ac novissi-
 me *Borghesii Rationarium Philologicum, Criticum &c.*
Indices rerum & verborum in Auctores classici
Catonem, Varronem, Sallustium, Livium, Ju-
lium Casarem, Horatium, Ovidium, Phædrum,
Val.

P R Æ F A T I O.

Val. Maximum, Senecam Rhetorem & Tragicum, Lucanum, Silium Italicum, Statium, Martialem, Gellium, Apulejum, Justinum, Ausonium, Vegetium, Claudianum, aliosque, in Novis Relationibus Literariis, quæ Lipsiæ publicantur, German. An. 1715. p. 164. seqv. memorata, atque apud Bibliopolam Halmam emptores expectantia, C. Barthii Glossarium in Valerium Maximum, cujus meminit Daumius in Præfat. ad Statium Barthii & Gellianum, cujus specimen ipse Adversar. Lib. VIII. c. 16. dedit, Goth. Wegneri in Cornel. Nepotem, & Persium, Joh. Jac. Bajerii Medici Alttorffini Lexicon Celsianum, cum Animadvers. in Celsum promissum Relat. Literar. p. 287. quodque accessurum iis sperari poterat Frontinianum laudati nuper Nicol. Bendtzonii, si splendidam atque elegantem, quam moliebatur, Frontini editionem emoliri per fata ipsi licuisset, aliaque iis similia, vel factorum injuria periisse, vel incuria hominum sepulta ususui publico subduci, quæ exstantibus dudum ejusmodi Lexicis seu indicibus Plantino & Lucretiano Parei, Ciceroniano Nizolii, Stephani Gothofredi, Frobenii, Virgiliano Erythraei, Vitruviano Baldi, Petroniano Burmanni, Curtiano Freinsheimii, Cæliano Almeloweenii, Berneggeri in Tacitum, aliorum aliis,

liis, *Borrichio, Morhofio, Fabricio*, laudatis, opportune juncta, ac pluribus deinde similibus aucta, facile in plenum atque absolutum Latinitatis Lexicon, sicut plures nempe in Oceanum fluvii pedetentim aliquando abirent. Ceterum *Borrichius*, ut ad eum redeamus, nihilo segnius quam suserat exsecutus, operi, quod desiderabat, manum illico admovit, edito brevi, sed insigni *Cogitationum de variis Latine Linguae ætatibus*, & scripto *Vossii de vitiis sermonis &c. specimen*, quo, judice *Morhofio* l. c. p. 114. n. 15. integrum continetur *Lexicon vocum Latinitati restitutorum*, quæ a *Vossio, Scioppio*, aliisque rejectæ erant, cui deinceps, invitante *Cl. Cellario*, *Analecta* adjecit, atque his *Specimen lacunæ*, in Foro Romano ad literam C. observatæ, ut ex hoc ungue Lector de reliquo ejusdem *Thesauri* defectu judicaret, haud arduum sibi futurum professus, similes in quavis litera hiatus ostendere, nisi otium ipsius fuisset nimis negotiosum. Nec dubium fane, plura longe præstiturum in hoc argumento fuisse Virum incomparabilem, nisi concatenatæ, quibus in publico distringebatur, curæ, severiores item Musæ Medicæ, Chemicæ, Botanicæ, assidua tot Clinicorum salutis intenta artis *Machaoniæ*

praxis, doctæ, sed alicubi fastidiosæ, cum VV. CC. *Conringio, Cellario, Ursino* contentiones, atque ad ultimum valetudo, destinata sufflaminassent; immo jam tum præstitisse, quæ iniquo carcere detenta, lucem, quam merentur, nondum viderunt, familiari eruditissimæ in Arcto lucubrationibus fatis, quas cum plerique omnes sepeliant, paucissimi excitant. Sicut autem suo tam illustri exemplo plures alibi passim Literatores, & in his doctissimis *Cellarium, Virum* ad ornandas elegantiores literas velut natum, ita consilio, auctoritate, quæ pollebat, & cohortatione, singulari etiam *Oratione de studio Latinitatis pura*, inter *B. Dissertation. T. II. n. XIV. p. 145.* disertius inculcata, velut subdita face, amœniora patriæ ingenia, ac veteranos Charitum illarum Cultores, ad æmulos conatus, juvandūque & perpoliendum symbolis Lexicographicis castæ Latinitatis studium graviter & serio excitavit; pensis etiam pulcherrimæ huius operæ, quod a fide dignis accepi, inter eos, quos ab eruditione, industria, & laborum patientia instructiores noverat, ita distributis, ut huic unus, alteri alius ex præcipuis Lingvæ Latinæ Scriptoribus classicis pleniori indice illustrandus commendaretur. Quod licet segni-

us ac frigidius quam pro fervidis B. Viri desideriiis successerit negotium, paucis oppido repertis, qui partes illas strenue susciperent, paucioribus vero, qui susceptas feliciter ornarent, communi sive juventutis errore, jamdudum epidemico seculi ineptientis contagio ita correptæ, ut præ immuni compendiorum sacrorum studio, icarioque ad supremas Ecclesiarum infulas festinandi impetu, has mansuetiorum literarum delicias, velut Musarum scruta ac frivola, disciplinarum rudimenta, & crepundia Grammatica, crispante naso fastidiat, sive sinistro literarum istarum fato, quas tanquam paupertatis Sorores, laborum divites, honorum steriles, nihilq; alumnis suis nisi spes evanidas, elusa vota, & comitatam fame famam largiri solitas, præ sublimioribus, quæ vocantur disciplinis, minus laboris atq; ingenii exposcentibus, emolumentum vero atque ornamento plus, lautiores Spartas & bullatos honorum titulos clientibus suis liqvido promittentibus, quandoquidem utrasq; conjungere arduum nimis ac laboriosum videtur, ita magno consilio aspernatur literatū vulgus, honorum appetens, sed laborum fugiens, ut parcius adeo mirari conveniat, vili reli-

quarum artium annona, propudiosam ple-
 rumque eorum esse penuriam, qui humanio-
 ribus literis serio & constanter velint manci-
 pari; Quod de Italia quondam sua splendi-
 dum illius immo universi orbis literati fidus
Octav. Ferrarius Prolusione non una, v. g. 3. 4. 6.
 &c, de Germania, post *Frischlinum*, *Gruterum*,
Posselium, *Morhofium*, Celeberr. *Cellarius* in *Orat.*
de Collegio elegant. liter. in Academia Hallensi instaur.
 & nuper insigne decus Academiae Helmsta-
 diensis J. C. *Bæhmerus* in *Prolusionibus variis*, Cl.
Elswich in *Annotation. ad Mat. Simonii lib. de causis*
pereuntium literarum, peropportune nuper recu-
 sum, aliique plurimi, de Belgio, post *Lipsum*,
Puteanum, *Meursum*, *Boxhornium*, alios, novissime
Perizonius, magno literarum elegantiorum da-
 mno pridem extinctus, de aliis alii graviter
 & serio conqveruntur, ac de nostro septen-
 trione nos alibi, præcipuas rarefcentis hodie
 eruditionis solidæ, atque ingruentis barbariei
 causas non obiter scrutati; Adeo tamen o-
 mni non caruit successu & fructu, ut plura e-
 tiam haud obscura hodieque vel in manibus,
 vel ore ac memoria eruditorum versentur ex
 hoc fonte derivata rarioris industriæ moni-
 menta.

menta. Nam & hujus instinctu, consilioque animatus Vir quidam Clarissimus, & non uno fœcundioris ingenii ac diligentiae singularis specimine dudum notissimus, *Indicem idoneum, five Lexicon in Livium* (qvale in illum *Auctorem Latinæ Linguae, si a Cicerone discesseris, facile principem, a Viro aliquo docto componi* nuperrime demum optavit harum, ut omnium, literarum meliorum Arbiter, si quis alius, sane idoneus, *J. A. Fabricius Biblioth. Lat. L. I. c. II. p. m. 196.*) ante hæc septem lustra elaborare cœperat, incertum quibus de causis intermissum deinceps, aut desideranti publico negatum: Nec aliis sane auspiciis amplum deberi constat *Fori Romani Supplementum*, quod a *Joh. Brunsmanno*, inexhaustæ lectionis atque infatigabilis solertiae Viro, adeoque præcipuis Lexicographi dotibus prædito conscriptum, cimeliis suis MSS. hodieque accenset Collegium Medicum. Horum autem conatus, ipsamque adeo Præceptoris expectationem supergressus deinde V. C. *Andreas Borrichius*, his literis in contubernio Borrichiano mature innutritus, atque ob ingeniosam studiorum societatem in honoratam celeberrimi nominis Borrichiani commu-

munitionem cooptatus, quantam literaturæ hujus suppellectilem ex tanti Doctoris disciplina & consuetudine collegerit, quantumque ex locupleti industriæ & lectionis suæ thesauro vel ad eliminanda, quæ exstabant, Latinorum Lexica, vel elaborandum aliud plenius novum, conferre potuerit, haud obscure primum breviori specimine *Appendicis ad Curas posteriores V. C. Cellarii*, ac deinde paullo animosius ab eo provocatus, prolixiore altero *Vindiciarum Latinitatis purioris* luculentius declaravit, quibus plurima a multis hætenus immerito damnata vindicantur, & allatis 2420. vocabulis, tantummodo ad literas P. R. & S. pertinentibus, ingentes Latinorum Lexicorum, etiam recentiorum, quæ pro absolutissimis venditant, defectus ostenduntur, Anno 1706. edito, manifestissime profecto, & plurimo cum orchestræ hujus applausu declaraturus, si accuratissimum Lexicon Latinum, cui elucubrando, repetita omnium Latialis Lingvæ Scriptorum lectione, per tot annos insudasse, ad extremum quoque immortuum novimus, & cujus Specimen jam ante hæc duo lustra impressum, publico se impense probavit, magnumque integri operis desiderium apud omnes excitavit,

magnam

magnam vero partem apud hæredes latitare
 conscii perhibent, ad umbilicum perducere,
 ipsi permisissent glomeratæ Sisyphii muneris
 Scholastici molestiæ, crebri morborum assul-
 tus, atque ad ultimum præcipitis fati violen-
 tia. Haud paullo vastius, omniumque in
 isto genere labores, ut mole, ita perfectione,
 superaturum, ac si procesfisse, quosdam quasi
 Pandectas Lingvæ Latinæ exhibiturum, pa-
 terni certe Etymologici brevitatem docta
 prolixitate compensaturum, Lexicon animo
 jam olim conceperat, & calamo delineare
 cœperat, Illustris *Erasmus Vindingius*, congestis
 dudum ingenti studio tribus vastæ molis, &
 maximæ in folio, uti vocant, formæ volumi-
 nibus, non semel mihi ab Illustri Filio, semper
 acerbæ, semper honoratæ mihi memoriæ P.
Vindingio ostensis, &, quantum recordor vix
 ultra priores 9. literas excurrentibus; Sed quod
 majoribus Reipublicæ negotiis, elimando præ-
 fertim Codici Juris Danici Christianeo admotus
 abruptum imperfectumque reliquit. Eidem
 factorum inclementiæ geminum pariter succu-
 buisse opus celebrium Duumvirorum no-
 stratum *Joh. Rhodii* sc. *Scopulos Latinitatis*,
 quos

quos Parente suo orbatos publicare in animo habuerat πολυμαθές αἰῶν G. H. Welschius, nisi his, ut aliis, Cl. Almeloweenio & Meelführero in Bibliotheca latente & promissa longo ordine memoratis, præmatura viri fata intercessissent, & Christ. Ostenfeldii Pharus Latinitatis, quo varii vocum & dictionum scopuli indicarentur, apud Vindingium Academ. Havn. p. 419. promissam; Doctum sine dubio utrumque, & plura haud vulgaria, perficiendisqve alicubi suorum temporum Lexicis opportuna complexum utrumque; Id juxta mecum, scio, impense dolebunt omnes, qui profundam utriusqve eruditionem, & raram in literis etiam interioribus dexteritatem ex aliis ipsorum monumentis perspectam habuerint. Geminum consulto, dixi, licet Cl. Mollerus in Hypomnem. ad Alb. Bartholinum de scriptis Danorum, similitudine tituli atqve argumenti inprimis, ut videtur, inductus, dubitaverit, annon promissum ab Ostenfeldio scriptum, sit ipsum illud Rhodianum; Cum nec ut alienum sed suum, nulla Rhodii mentione, id l. c. promittat Ostenfeldius, nec ingenuitas Viri, raræ eruditioni, etiam Philologicæ, juncta, suspi-

cari

cari nos permittat, voluisse eum, suppresso
 Auctoris Amici & civis nomine, alienum pro
 suo fœtum venditare, recenti adhuc *Rhodii*
 memoria, nec defuturis, qui hærente in plu-
 rium manibus *Rhodii* scripto, plagium adeo
 crassum detexissent, nec *Ostenfeldianum*, quod
 apud Amicum videre me pridem memini,
 Autographum, ut ferebatur *Ostenfeldii* non *Rhodii*
 nomine notatum, restrictioris adhæc argu-
 menti, & certa, temporum illorum gnaris
 haud ignota, occasione Auctori suo natum,
 delineatumque magis, quam extrema lima
 perpolitum, ita ematuruerit, ut ab aliena ma-
 nu elimari tam facile potuerit, sicut *Rhodianum*
 illud *Welschiana*. Tanto impensius optandum,
 hanc fati sinisteritatem Musæ omnes averrun-
 cent ab *Arnoldi Rhumanni V. C. Roma Attica*, opere
 elogio *Borrichii* in *Diss. de quant. penult. denominat.*
in inus, & verbalium in icis p. 40., amplo, erudito,
 & sollicita viginti annorum cura ad prælum jam A.
 1682. maturo, quod, præter ingentem observa-
 tionum selectarum, utriusque Lingvæ illustra-
 tioni Lexicorumque supplementis accommo-
 datarum, silvam, *Nomenclatorem etiam civium*
Romæ

PRÆFATIO.

Roma Attica, seu *Indicem Alphabeticum eorum quæ toto opere continentur*, instar Lexici Tomo ultimo annexum, sistit, si obstetricantem alicubi Bibliopolam nactum aliquando prodierit, jacturam operis *Daumiani de Analogia Linguarum Græcæ & Latine*, atque alterius *Oliv. Vredii* similis, quo universam Linguam Latinam ad fontes Græcnicos, ingenti mole & volumine se reduxisse testatur ipse *Lib. I. Prodomo*, hætenus inediti, teste *Cl. Eccardo l. c. p. 215.*, utinam non deperditi, abunde refarturum: Quod cum opportune pridem in manus meas inciderit, non exiguo pretio redemptum, ero forte aliquando in eo, ut, si minus totum opus, quod forte & spissitudo voluminum (tria enim sunt justæ molis in 4.) & Bibliopolarum, vix nisi vulgaribus publici saporis, aut ad farinam spectantibus chartis operas impensasque suas hodie commodantium, difficultas, & seculi, hæc sacra fere aspernantis iniquitas, sperare vetant, at conspectum saltem & gustum operis aliquem data occasione habeant eruditi, unde quantum in eo lateat bonæ frugis, evidenter colligant. Hætenus ergo intra confilia & specimina fere substiterunt omnes, quanto-
cunque

cunqve etiam apparatu suscepti, nostratium conatus Lexicographici, vel in ovo, qvod dicitur, extincti, vel ereptis fato præcoci Aucto-ribus orphani, obstetricante manu ac prelo destituti, ut nemini adeo hucusqve, post qvan- tamcunqve etiam parturitionem, Lexicon in- tegrum, aut justum plenioris Lexici Supple- mentum licuerit eniti: Quasi hanc fata glo- riam ac felicitatem reservassent Viro Clarissi- mo, ingeniiqve, eruditionis ac industriæ glo- ria florentissimo, Dno M. CHRISTIANO FALSTERO, Cathedralis Scholæ Ripensis Con-Rectori meritissimo; Eo sane cumula- tiorem, qvo difficilius videri poterat, LEXICI omnium judicio hodie plenissimi, & collatis summorum in his literis Virorum symbolis in- signiter ab aliquo tempore locupletati, novum meditari SUPPLEMENTUM, id est, Iliada, qvod di- catur, post Homerum scribere, aut spicilegium post messem instituere. Qvod si enim omnis Lexica condendi Provincia æumnabilis ac du- ra adeo rerum intelligentibus semper fuerit ju- dicata, ut in proverbium fere jamdudum abie- rit, epigrammate Scaligeriano decantatum:

Si qvem dura manet sententia Judicis olim,
 Damnatum æumnis suppliciisque caput.

)()()()(

Hunc

PRÆFATIO.

Hunc neque fabrili lassent ergastula massa,
Nec rigidas vexent fossa metalla manus.

Lexica contexat: Nam cætera quid moror? omnes
Pœnarum formas hic labor unus habet:

Haud paullo majoris certe molis alexque difficilioris censi debet præsens Viri Clarissimi institutum, nova conscripturi *Supplementa in Bas. Fabri Thesaurum Eruditionis Scholasticæ*, jam olim *Thesauro L. Lat. Stephaniano*, seu, uti deinceps appellatum constat, *Foro Romano* prælatum a doctiss. Bæclero, postmodum autem creberrimis summorum in his literis Virorum *Aug. Buchneri*, *Jac. Thomassii*, *Chr. Cellarii*, *J. G. Gravii*, ac novissime *Cl. Stubelii* aliorumque observationibus atque auctariis insignibus ita sensim expolitum & locupletatum, ut fastigio atque elogio consummati Lat. Lexici proximum jam ulteriora vix admissurum crederetur augmenta. Tanto utique mirandum impensius, laborem illum, quem non nisi a pluribus *Viris eruditis*, operas inter se conferentibus, suscipi posse existimavit laudatus sæpe *Morhofius* l. c. a Viro juvene, catenatis laboribus Scholasticis districto, eoque solo, nec luculentis aliorum symbolis adjuto, nec vastis ac numerosis ad hunc usum Bibliothecis, aut sumptuosis Auctorum Editionibus, nedum codicibus MSS., aliisque tam operosi

co-

conatus adminiculis instructo, sed una Scrip-
torum, ceu fontium, lectione indefessa, &
felicis ingenii, solertiæ ac judicii dexteritate
subnixo, intra tantillum quinquennii unius
spatium, non suspici tantum, sed & exantlari
potuisse. Exantlavit autem, quantum ex trans-
missis mihi speciminibus colligere licuit, eru-
dite, feliciter, ac laute adeo, plurimis, quæ Le-
xicographorum hactenus industriam fugerant,
ex nova, sed attentissima Auctorum ruminatio-
ne, nunc primum erutis, pluribus, quæ illi nullo
teste comitata produxerant, nova veterum au-
thoritate munitis, ut sperare liceat, SUPPLEMEN-
TO hoc FALSTERIANO novissimæ Lexici illius e-
ditioni *Stubeliana* jam adjuncto, vix futurum am-
plius, qui ex celeberr. *Morhofio* l. c. p. 109. n. 7. *cum*
pudore seculi conqveratur, non habere nos perfe-
ctum aliquod Lexicon Latinum, aut meram illi
ignaviam exprobret, quod, cum tot prodierint
instrumenta conficiendi plenioris Lexici, non im-
penderit operam diligentiore. Nam aut ve-
hementer nos fallunt omnia, aut propior hodie
quam alias unquam spes affulget, Latinorum
Lexica ad aliquem supremo proximum perfe-
ctionis apicem perducta propediem videndi,
postquam in iis consummandis atque eliman-

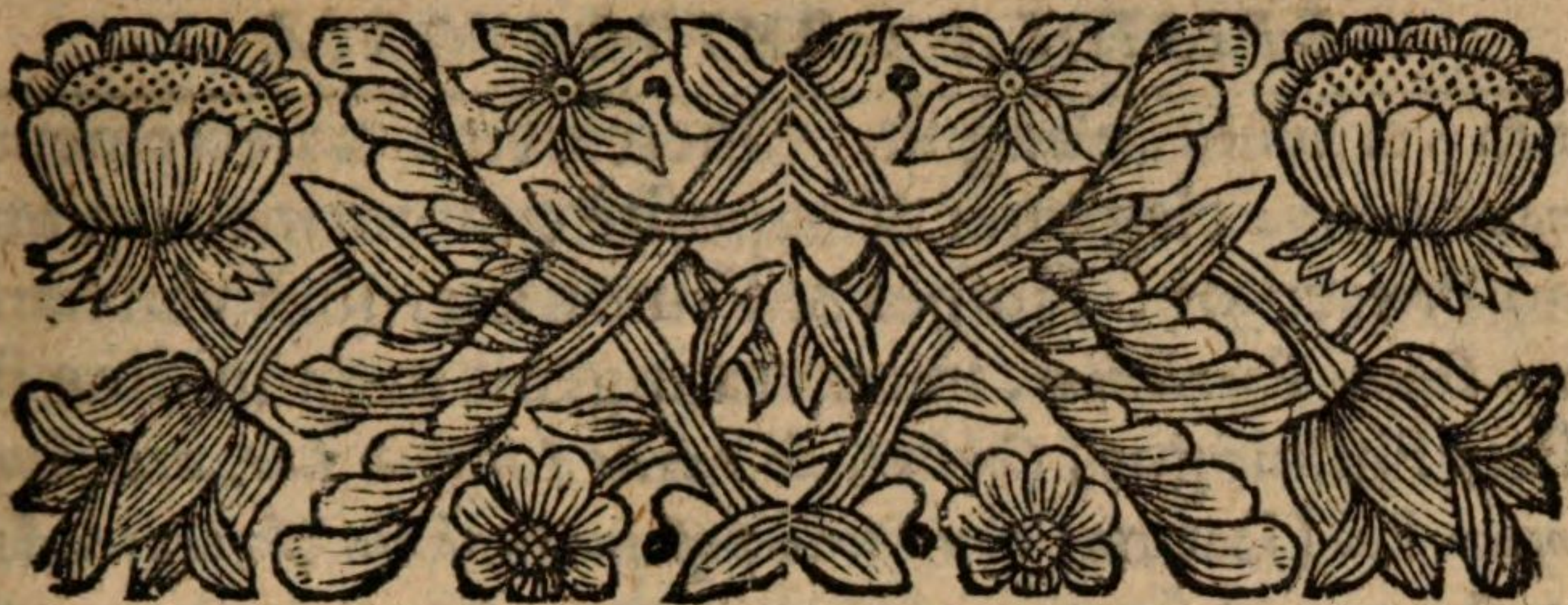
dis tot doctissimorum hominum industria,
velut indicto certamine, factaque conspiratio-
ne, jam ab aliquo tempore cœpit elaborare,
& *Reyherianum* quidem eruditiss. *Jünckerus*, *Fabro-*
Cellarianum autem post Cl. *Stübelium* FALSTE-
RUS noster, tam splendide & magnifice au-
cta exhibuerunt orbi, ut plane nova videri o-
pera qveant, *Stephanianum* vero L. Lat. *Thesaurum*
suis itidem Supplementis aucturum se nuperri-
me demum promisit Cl. *Küsterus*, si vera referunt
Clarissimi Auctores *Bibliothecæ Novæ*, quæ Lipsiæ
aperitur, Sect. 45. Quibus si, præter inedita
nostratium plura, jam strictim indicata, alia
accederent in pluteis eruditorum pasim adhuc
latitantia hujus commatis scripta, *Cass. Scioppii*,
Polyhistoris & Critici sane maximi, licet mor-
dacissimi *Mercurius Trilinguis*, seu, ut ab aliis ap-
pellari video, *Thesaurus Linguae Latinae*, id est, Le-
xicon absolutum, juxta cum aliis Viri Polygra-
phi scriptis, Patavii apud *Joh. Mich. Petruccium*
Prof Juris asservatum, Ill. *Marqu. Gudio* jam olim
visum, atque impense laudatum, apud *Morhofium*
l. c. p. 114., *Chr. Daumii* V. C. usque ad finem vitæ in
hoc argumento (Lexicographico) versati, dicente
Morhofio, *Indices Linguae Latinae analogici, indagator*
radicum, collectanea Lexici Latini, suis numeris ab-
soluti, præcipue illarum vocum, quæ sequiore ætate
in usu fuerunt, ex edito illius tractatu de causis
amif-

amissarum quarundam L. Lat. radicum, ut & multarum vocum derivatarum, haud difficulter æstimanda, Tob. Magiri uberior collectio ad Fabri Thesaurum, Francofurti ad Viadrum, teste Morhofio l. c. latitans, nulli, quod mireris, Editorum Fabri hætenus memorata, licet omnibus, singularem Viri docti diligentiam vel ex Polymnemone æstimantibus, desideratissima, Gottfr. Wegneri Lexicon Ling. Lat. perfectum, ex indicibus & ipsis Auctoribus collectum opera Societatis contribuentium, in catalogo scriptorum Programmati ipsius funebri subjecto, inter Edenda quæ reliquit, n. 24. nominatum, & si quæ sunt id genus alia, forte plura; Posset haud dubie ex tot doctissimorum capitum meditationibus, inter se collatis, perfectum aliquod, & quasi tessellatum, opus concinnari, & si minus ex singulis, certe tamen ex universis hiatus & lacunæ Lexicorum omnes facile aliquando suppleri. Interea eruditæ FALSTERI nostri lucubrationibus grati fruemur, ex his tam floridis & fecundis studiorum pulcherrime mature-scentium primitiis, optimam in posterum Musis amœnioribus messem, certumque rei literarum publicæ decus atque ornamentum liquido ominantes. Ac ne proluxa Lectorem

spe frustrari videamur, novum ecce! genii
 felicitis atque industriæ rarioris FALSTERIANÆ
 pignus, læta & lauta *Tristium Ovidianorum* me-
 traphrasis metrica vernacula, jamdudum ulti-
 mam politissimæ Auctoris manum & limam
 experta, prelum plausumque orbis eruditi
 exspectat, ubi prodierit, novo, sed luculento,
 specimine probatura, ex vero quondam pro-
 nunciassse Celeberr. *Bartholinum: Ingenia Dano-
 rum*, quocunque etiam impellantur, nativo
 quodam instinctu *ad Poësin* & *Matthesin* ferri, nec
 in septentrione nostro hodie dum obsolevisse
 antiquam, inde ab heroicis usque temporibus
 familiarem ipsi vernaculæ poëseos gloriam,
 temere nuper obscuratam ab *Ill. Vindiciarum no-
 minis Germanici contra obtrectatores Gallos*, Au-
 ctore, atque ei tacite, repetita criminatione,
 suffragato *Cl Paschio de Novis Inventis c. 3. p. 93*,
 prolixius alibi perstringendis, & vel e *Mor-
 hofio* suo de *L. & Poësi German. P. II. c. 9.* toto Poë-
 sin septentrionalem deprædicante, tantisper
 refellendis. Sed ne his forte angustiis infa-
 tigabilem Viri solertiam, strenuumque de li-
 teris amœnioribus bene merendi studium
 claudi

claudi existimes, tertium insuper, haud paullo altioris indaginis jamdiu capacissima mente concepit foetum, *Ideam Historia Literaria veterum Romanorum* &c, opus vasti ambitus, nec nisi a vastæ lectionis homine suscipiendum, & quicquid de studiis artium ac disciplinarum omnium apud priscos Quirites olim excultis, idonei tradiderunt veteris ævi Scriptores, *ex ipsis fontibus* (uti in suis ad me literis loqui ipse amat) non ex compendiis recentioribus compilatum, quod familiare semidoctis cacoëthes abominatur, uno fasce complexurum, eo acceptius, uti spes est, futurum eruditis, quo diutius, post exilia vasti argumenti specimina *Conringii, Gaudentii, Cellarii*, aliorum, hucusque fuit desideratum, quoque certius sperare licebit, per ejusmodi historias singularum Urbium ac Regionum particulares, quo nuper tendebant Cl. *Lilienthalii* vota, ad justum Historiæ universalis Literariæ Systema componendum, viam aliquando sterni posse. Hæc autem, & alia, quæ vel jam molitur, vel posthæc in usus publicos ingeniose molietur, ut promptius ac felicius propediem emolietur,

favescentes ipsi Superos, dignam laudatissimis
conatibus fortunam, propitios Mœcenates
fortunæ in terris arbitros, suffragantem meri-
tis eruditæ cavæ applausum, ingens erectis
mentibus ad strenue agendum calcar atque
incitamentum, parem excitatissimæ indolis
vigori valetudinem, omniaque adeo ad votum
præsidia studiorum ex animo precamur; De
cetero V. C. serio, proque intemerato, quo
ipsum & literas meliores prosequimur, affe-
ctu, sincere cohortati, ne dissonis vulgi igno-
bilis, hæc studia præ ignorantia fastidientis,
clamoribus, aut ad alia omnia avocantis se-
culi ineptiis, a generoso & nobili instituto,
constantique Musarum humaniorum amore
abripi sese patiatur, probe gnarus, ingenuas,
quas profitemur, artes, non sordido atque
inani quæstu, quo clientes ditent, ut sellula-
rias atque illiberales vulgi illas, sed nativa at-
que ineffabili, qua cultores beant, dulcedine, &
perenni voluptate, qua incoctas generoso ho-
nesto mentes, nectareo velut pabulo, nutriunt,
in primis metiendas. Exarab. Havniæ ipsis
Augusti Calendis, Ann. 1716.

Vir Clarissime,
Mag. CRISTIANE FALSTERE,
Con-Rector Scholæ nostræ Cathe-
dralis dignissime,
Amice Integerrime.

UT Imperia & Regna, ita etiam Lingvæ,
suas habent periodos occultâ factorum lege cir-
cumscriptas, suas experiuntur vicissitudines:
& jam in altum surgunt, jamque ad summum
cacumen evecta deorsum demuo feruntur. Etenim
florientibus Imperiis, florent & Lingvæ: illis vero de-
florescentibus, & hæ deflorescunt. Has vices, hæc fata
habuit Imperium simul & *Lingua Romana*, quæ florente
illo exstitit floridior: illo autem decreſcente & in ſe-
nium

EPISTOLA GRATULATORIA.

nium vergente, elanguit. Incrementa & decrementa *Linguae Latinae* eleganter & appositè exponit meus quondam Præceptor, Hospes & Fautor æternùm venerandus, *Olaus Borrichius*, in cætera ingenii magnitudine Illustris Philologus, *Cogitat. de variis Linguae Lat. ætatibus: Lingua hæc (Latina) non modò post incunabula & serperastra sua, florem adolescentiæ, masculumque constantis ætatis succum, atque virile decus sibi gratulata est; sed pedetentim rugis perarata senilibus vacillantes gradus, fugientes vires, lapsantem dignitatem suam illætabilis observavit, donec in mortem denique ingloriam, aut certè morti simile deliquium languida desineret, in theatrum orbis splendidior volventibus fati reditura.* Justam maturitatem & masculum robur sensim affecuta, summumque fastigium *Ciceronis* primorumque *Cesarum* ævo, cum Imperio gloriøsè attigit. Unde *Cicero*, postquam in *Bruto* c. 43. dixisset, *Q. Crassum* sibi XXXIV. annis præstitisse, ac triennio minorem fuisse, quàm *M. Antonium*, qui eloquentissimi homines ætatis suæ fuerant, addit, *se hoc idcirco posuisse, ut dicendi Latine prima maturitas, in qua ætate exstitisset, posset notari.* Cæterùm ut summa quæque stare diu in eodem gradu nesciunt, vixque summum circuli sui apicem occupaverit Sol, quum occasum moliatur: ita splendorem & nitorem suum tueri diu nequirit *Lingua Latina*. *Tiberio* enim imperante, propter concursum hominum, qui ex provinciis & urbibus remotis confluebant, & civitate donabantur, inquinatè loqui cœpit *Roma*. Adde, quòd illa sermonis pestis etiam ipso *Ciceronis* ævo ingravescere cœpit, ipso teste *libri cit. c. 74.* Omnes fere, inquit, qui nec extra hanc urbem vixerant, nec eos aliqua barbaries domestica infuscaverat, rectè loquebantur. Sed hanc certe rem deteriorem fecit vetustas, & *Romæ* & in *Græcia*. Confluxerunt & *Athenas* & in hanc urbem multi inquinatè

EPISTOLA GRATULATORIA.

natè loquentes, ex diversis locis. Romam artem illa labes non subito impetu invasit, sed sensim & pedetentim irrepsit. Rationem hujus labis & defectionis luculentam reddit Amplissimus *Borrichius* in *Conspectu Script. L. Lat. §. 3.*: *A Trajani obitu ad Romam ab Alarico expugnatam lingua paulatim consenuit, donec propemodum in exilium iret, Gothis Italiæ infusis. Causæ senii, alienigenarum frequentior in Urbe concursus, ingeniorumque variandi & innovandi desiderium. Ideo ab ævo Trajani manifestè degenerasse videtur, quòd Hadrianus Successor, utcunque ipse doctissimus, doctos subinde incesset, & questionibus inenodabilibus cruciaret, unde plerisque fastidiri cœpit elimandi diligentia.* Ita omnino corrupta haberi potest ab *Hadriani ævo*; non quòd nemo postea eleganter scripserit, sed quòd sermo vulgaris immutatus fuerit, & bene scribendi exemplaria in antecedentibus seculis quærentur, ut docet *Joan. Clericus Artis Criticæ part. 1. c. 2.* Ab eo enim tempore magis magisque degeneravit *Lingua Latina*, ita ut esset tandem, si primævum nitorem spectes, cadaverosa & deformis; atque, exorta barbarie, propè exanimis jacuit, per VII. & ultra Secula, si pauca quædam ingenia, velut raræ stellæ in densissimis illis tenebris, excipiantur. Surrexere hinc inde prioribus abhinc seculis pœne infiniti, qui *Linguam Latinam* humo excitare, spiritumque reddere instituerunt; quique ob studium excolendi eam, & amorem in literas laudem non vulgarem merentur, quamvis vitaliter non satis revivisceret. Suo tamen Seculo satis insignis *Literator Cornelius Loofæus Callidius Moguntinus* in *Scopis suis Latinis seu Philologicis* ita: *Cum sermo, ait, Latinus, eruditis multorum calamis, a barbarie egregiè vindicatus sit, repurgatus, & pristino nitore restitutus, non debet labor hic supervacaneus censeri.* Superiori de-

mum

EPISTOLA GRATULATORIA.

num Seculo exstiterè Summi Viri æternâ memoriâ & laude dignissimi, qui, discussa barbariei caligine, *Linguam Latinam* in lucem & primævum nitorem restituere allaborarunt, & quidem felicissimè. Inter eos præcipuè eminent: *Gerhardus Joan. Vossius* Batavus, *Gasp. Scioppius* Italus, *Olaus Borrichius* Danus, *Christophorus Cellarius* Germanus, & *Andreas Borrichius* Norvegus, Viri in hac arte sine controversia Roscii. Habet etiam suos, de quibus gloriatur præsens Seculum, cum in tanta Doctorum turba eorum emineat diligentia, qui in vocibus a suspicione barbariei, & a squalore situque vindicandis nomen industriamque suam nobis ac posteritati commendarunt. In quorum numero & quidem inter primos insignem mereris locum, Clarissime **FALSTERE**, vel hocce opus Tuum satis superque demonstrat; & quàm Philologia Tibi curæ cordique sit. Nec Tua laude defraudandus, qui laudabili æmulatione symbolam largissimè contulisti, ad decus & majestatem pristinam literis restituendam, & innumero ferè Vocum & Observationum Philologicarum numero *Lexicon* illud, quod haud dudum prodiit, *Cellarianum* locupletasti, idque exemplo Summorum Virorum. Primipilum hîc statuam Virum Illustrem *Gerb. Joan. Vossium*, quem illustre *de Vitiis Latini Sermōnis* opus olim edidisse constat, opportunum ævi ad barbariem inclinantis frænum, atque repagulum, quòd pæne infinitos Latini Vulgi errores fideliter eradicet. *Olaus* autem *Borrichius* suspectas quasdam, & nulla sua culpa in barbararum ordinem relegatas a *Vossio* voces in libertatem asserit, atque quàm germanæ genuinæque sint, olim in *Dissert. de Lexicorum jejunitate*, & quindecim post annos in *Cogitationibus* de dicto *Vossii* Scripto luculenter docet & evidenter. Olim *Robertus Stephanus*,

EPISTOLA GRATULATORIA.

nus, Vir ad promovendas bonas literas quasi natus, edidit *Thesaurum Linguae Latinae*, quem postea *Caelius Curius* titulo *Fori Romani Orbi* literato magnificè obtulit. Opus amplissimum atque eruditissimum, non omnibus tamen numeris absolutum. Maciem hujus & lacunas vidit Vir Illustris nominis *Olaus Borrichius*, inter assiduas occupationes publicas in id incumbens, ut conspicui illi defectus integrè restituerentur. Hinc, ut in Auctoribus & Philologia versatissimus, *Analectis* suis *Philologicis* adjunxit *Specimen Indicis* 564. *vocum a littera C incipientium*, quæ in Foro Romano desiderantur, ut ex hoc ungue de reliquo ejusdem *Thesauri* defectu queat judicari. Et addit, ei similes in quavis litera hiatus ostendere non esse arduum, si severiores Musæ, & publicæ, quibus distringebatur, occupationes id paterentur. Etiam inter *Lexicographos* insignem locum & nomen meretur *Basilius Faber Soranus*, ob editum *Thesaurum Eruditionis Scholasticæ*, doctum illud & laboriosè congestum *Lexicon Latinum*. Hunc *Fabri Thesaurum* emendavit & auxit Vir varix eruditionis laude conspicuus *Aug. Buchnerus*. Opus, judice *Ol. Borrichio*, non pœnitendæ diligentix, præsertim ob primitiva & simplicia derivatis suis, compositisque felicî conjugio annexa, & Critica non pauca hinc inde consultò immista. *Lexicon* illud *Fabro-Buchnerianum*, pro summa sua in Philologicis scientia iteratò solidè recognovit, & infinitis accessionibus locupletavit Vir celebratissimi nominis & laboriosissimæ industriæ *Christophorus Cellarius*, omnium applausum & laudem consecutus, adeò ut inde merito *Lexicon Cellarianum* audiat; etiam postquam accesserint doctissimæ *Joan. Georg. Grævii* observationes posthumæ, & Vir Clarissimus *Andreas Stubelius*, additis suapte manu vocabulis innu-

EPISTOLA GRATULATORIA.

innumeris, aliisque scitu necessariis Lexicon illud adornaverit. Hinc Docti illud amant, legunt, relegunt, consulunt, tanquam statuam Mercurialem; nec dum tamen absolutum & perfectum. Sæpiusculè dictum Lexici exemplumvolvendo & consulendo, desiderasti, *Vir Clarissime*, plurimas voces, quæ aliàs in lectione Auctorum occurrebant, & non paucas incerta auctoritate citatas esse; ideoque ne ἀσύνβολος vide-
reris, publico & nomini Tuo bene consulturus, in id evigilasti, quomodo defectus iste refarciretur. Nulli itaque pepercisti labori, sed dies noctesque in bonorum Auctorum sæpius iterata lectione lubentissimè impendisti, quo satis demonstrasti, Te juvandis bonis literis & promovendis natum esse. Qvis ergo non videt, quàm locupletius, ornatius, accuratiusque publico conspiciendum erit *Lexicon* illud *Cellarianum*, cum insigne hoc SUPPLEMENTUM FALSTERIANUM adjungatur, & suis quæque locis inserantur Voces hæ ultra 5000, si rectè memini, Lexicis ignotæ, atque simul selectissimæ Observationes Philologico-Criticæ. Viam stravit non ita pridem *Vir Clarissimus Andreas Borrichius*, qui, in *Vindiciis Latinitatis Purioris*, plurima a multis hætenus immeritò damnata vindicavit, & allatis 2420. vocabulis, tantummodo ad literas P. R. S. pertinentibus, ingentes *Thesauri Latinitatis Cellariani* A. 1696. editi, & *Latinorum Lexicorum* etiam recentiorum, quæ pro absolutissimis venditantur, defectus ostendit, ut indicat titulus. Quo verò titulo insigne Tuum Opus, *Clarissime Con-Rector*, insigniretur, nulli fortasse ignotum. Notum enim est, Svasorem quendam Amicum vehementer urfisse, illud Scriptum salutandum *Lexicon Lexicoteron*. Nec in eo forsan erravit. Nam *Lexicon Cellarianum*, cujus ratio hic præcipuè habetur, magno

EPISTOLA GRATULATORIA.

magno illo Vocum & Observationum numero si augeatur, merito dici potest *Lexicon Lexicoteron*, in gradu Comparationis, si cum prioribus editionibus tum conferatur. Quin *Helladius*, qui sub Theodosio Juniore floruit, *Lexicon* suum *Græcum*, ex Oratoribus & Poëtis collectum, *Λεξικὸν Πολυσυχώτατον* inscripisse perhibetur, teste *Photio*, cui id olim familiare. At cum ob docendi in schola inque mores juniorum inspiciendi munus, has Voces nisi horis succisivis colligere vel eligere licuerit, *Camerarii* more, *Horæ Succisivæ Falsteri*, vel obnavatas in literis & assidua Auctorum lectione operas, ad modum *Gellii*, *Noctes Ripenses* salutandum esset elucubratum Tuum opus. Verum ne tali insigniretur nomine, placuit Tibi, *Domine Con-Rector*, convenientissimè fœtum Tuum nominare SUPPLEMENTUM LINGVÆ LATINÆ, vel LEXICI CELLARIANI, perinde ut *Robertus Constantinus* olim elaboratum suum opus *Supplementum Lingvæ Latinæ* inscripsit. Et quod ad Opus Tuum attinet, multi sanè olei illud est, magnique laboris. Indefesso enim studio fontes non rivulos confectatus, optimos quosque Lingvæ Latinæ Auctores diurna nocturnaque versasti manu, accuratissimos atque emendatissimos Codices consulisti, & solidè perlustrasti omne genus Philologorum & Criticorum, adeò ut quicquid in rem Tuam fuerit, vel publico literarum Literatorumque commodo profuturum credideris, singulari annotaveris dexteritate. Non est tamen, quod quis existimet, nullum posteritati relictum spicilegium: nihil enim adeò perfectum, beatum, omnibusque numeris absolutum, quin & aliquid addatur; nihilominus tamen spicas illas colligere, opus erit & labor. Neminem enim Literatorum fore confido, qui non tam laudabile opus debito suo orna-

bit

EPISTOLA GRATULATORIA.

bit encomio. Invidis & harum deliciarum contemptoribus objiciendum illud, quo tales olim affatus est *Cornelius Loofseus Callidius* suprà nominatus in dictis *Scopis Latinis*: Qui ex harum diligenti inspectione, & crebriori usu tantum frugis percipient, quantum Auctor ex ipsarum colligatione: haud inviti fatebuntur, minimè pœnitendam operam, in his colligandis atque utendis, insumptam esse. Ceteri qui leviter inspectos, vel ex inscriptione tantùm cognitos, sannis excipient, usum contemnunt, rejicientque: aut canino insultu & morfu ipsos dissolvere conabuntur: & horum insulsum ac stolidum judicium, ipsi facile contemnemus: & imbecillem ac vanum conatum, cùm ob firmam illarum colligationem, tum ob præsidi celeberrimi soliditatem, haud quaquam metuemus. Laborem namque Tuum Tibi gratulantur literæ humaniores & beatissimi Manes Cellariani; & quamdiu in Orbe supersunt literæ, Tuam quoque famam superstitem Tibi spondent, & apud optimos quosque gratam FALSTERIANÆ industriæ recordationem. Perge, ut cœpisti, & Linguam Latinam, quam cum Ebræa & Græca publicè profiteris, exorna, &, quantum fieri potest, amplificare stude. Perge αἰὲν ἀγιστεύειν, καὶ ὑπεύροχον ἐμμεναι ἄλλων. Vale felicissimè, mi FALSTERE, & amare perge

Ripis Cimbrorum d. 1. Aug.

Anno 1716.

Amicum Tuum sincerum

Petrum Terpager.

Abavun-

A.

A*Bavunculus*, i. Gajus in Digest. Lib. 38. Tit. 10. Leg. 3. *Abavunculus*, *abmatertera*, id est, *abavie* frater & soror. Conf. ibid. Leg. 10. In stemmate stirpis humanæ si ordinem *abavunculi* scire aves, B. L., adjicias oculum Originibus *Isidori* lib. 10. pagg. m. 1059, 1061, 1063, ubi gradus cognationum tribus exhibentur figuris, *αὐτοψία* tua dignissimis.

Abductio, nis. Interpres *Davetis Phrygii* de Excidio Trojæ p. m. 154 *In Laomedontis patris nece, & in abductione sororis*; id est, *raptu*, ut loquuntur classici auctores. Sed monere h. l. opus est, vocabulo laudato timidè utendum esse, donec jus a locupletiori Scriptore sumpserit, quem vix repertum iri confido. Auctorem quidem *Versionis Phrygianæ Cornelium Nepotem* omnes libri profitentur, nec alium esse credit, fraude Monachorum deceptus *Glandorpius* in *Onomast. Rom.* in quo proinde judicium se desiderare ait Cl. *Vossius* de *Histor. Lat.* incertæ ætatis lib. 3. p. m. 701. qui *Ambrosio* æqualē vel supparem putat, *Scioppio* iterum longè antiquiorē judicante.

Clericus Art. Crit. P. III. S. II. C. VI. paragr. 3. p. m. 375. ævo *Theodosiano* recentiorē censet ineptam hanc, & inficetam, ut vocat, historiam & *Versionem*, præeunte *Josia Mercero*, cujus censuram repetit. Alios, sed idem sentientes, *Curia Criticæ* Dictatores laudat ad h. l. *Celeb. J. A. Fabricius* *Bibl. Lat.* I. I. cap. 6. p. m. 71. nempe *J. Frid. Gronovium* c. XXV. *Observat. Eccles. & Jac. Perizonium* diss. de *Dictye* c. XXXVIII. nomina, non sine admiratione frequentanda, quorum calculo ad seqviora secula Interpretæ noster damnatur.

Abgrego, are. Glossis *ἀπὸ γελάζειν, διαχωρίζειν*, id est, a grege ducere, interprete *Festo*. In *Vet. Grammat.* lib. de *Serm. Lat.* p. m. 1372. idem *Festus* de *Verbis Veteribus*: *Abgregare*, inquit, est a grege, *Adgregare* ad gregem ducere, *Segregare* ex pluribus gregibus partes seducere; unde & *Egregius* dicitur e grege lectus; quorum *Verborum* frequens usus non mirum si ex pecoribus pendet, cum apud antiquos opes & patrimonia ex his præcipuè constiterint &c.

Abietarius, a, um, adject. ab Abies.

A

Abies. Feltus: *Abietaria negotiatio dicebatur, quam materiaturum nunc dicimus, scilicet ab abietibus commendis.* Conf. Dionys. Gothofred. in notis ad Festum p. 1687. De Substantivo *Abietarius* vid. Gloss. Caroli du Fresne p. 19.

Abito, are. Plaut. Rud. a. 3. sc. 4. v. penult:

Hunc quoque asserva ipsum, ne
qvo abitat.

Ita ex MSSis sec. legendum contendit Taubmannus, sed dubiam facit imitationem dubia lectio.

Ablatio, nis. Symmach. lib. 10. ep. 61. *Quod nomen accipiet ablatio facultatum, quas nulla lex, nullus casus fecit caducas?*

Ablectus, a, um. Plaut. Mostell. a. 3. sc. 3. v. 3.

Nunquam edepol ego me scio
Vidisse unquam *ablectas* aedes, nisi
modo hasce.

Ablectae aedes, id est, derelictae, ἡ ἀτεμνέαι. Originem verbo huic Plautino dedit vox *Ablegmina*, partes, quemadmodum ad Festum monet Scaliger, quae a reliqua visceratione separabantur, Diisque porricebantur. *Ablegmina* autem dicta ab *Ablegere*, quod separare notat, ut Græcis ἀπολέγειν, ita ut *Ablegmina* nihil aliud sint, quam ἀπολεγμοί. Falsos esse Turnebum & Lambinum, qui contra antiquorum MSSorum & prelo excusorum fidem *abjectas* legendum malunt, testis est Vossius Lex. Ety-

molog. pag. 1. Conf. Neuhuf. Electa Plautina cap. 21. p. 126.

Ablegatio, nis. Plin. lib. 7. c. 45. *Suspecta Marcelli Sota, pudenda Agrippae ablegatio.* Item Symmach. lib. 8. ep. 19. *Vide, ne aliud genus suspicionis incurras, si obsessam a morbo conjugem vacuo secessu & intuta ablegatione maceraberis.* Conf. For. Romanum.

Abmatertera, ae. Gajus in Digest. lib. 38. Tit. 10. Leg. 3. *Ababunculus, abmatertera, id est, abavia frater & soror.* Conf. ibid. Leg. 10. Isidorus Orig. lib. 9. de iis, quæ ad Personas, cap. 6. in fin. de Materteris: *Matris meae soror, inquit, mihi matertera est, ego illi sororis filius aut filia; Matertera mea soror mihi matertera magna est, ego illi sororis nepos aut neptis; Abia mea soror mihi abmatertera est, ego illi pronepos sororis aut proneptis; Proavia mea soror mihi promatertera est, ego illi neptis filius aut filia.* Vid. supr. *Ababunculus.*

Abnegatio, nis. Arnobius adv. Gent. lib. 1. *Non quidquam refert, aut discrepat, utrumne neges illum, (sc. Deum) an asseras atque existere fatearis, cum in eadem culpa sit & assertio talis rei, & abnegatio refutatoris increduli.*

Abneptis, pronepotis filia. Digest. lib. 38. Tit. 10. Leg. 3. *Ex transverso fratris & sororis abnepos, abneptis.*

Abnuitio, nis. Festus: *IN*
non

non semper abnuitionem significat, sed interdum etiam pro abnuendo ponitur, ut insolando, inclamando, invocando,

Abominabilis, e, a Criticis, Borrichio, Vossio, Cellario, aliis, vox barbara censetur, neque intercedo, licet (quod dissimulare nequeo) apud Quintilianum reperiatur in Declamatione, quæ inscribitur Tribunus Marianus, p. m. 855. (edit. Obrecht. Argentor. 1698.) ubi seqq. habentur: Luxuriosus miles Tribunicie potestatis praesulem & Magistrum, & occidit innoxium, & abominabilis impudicitiae criminatur occisum. Sed verò Declamatio illa (quæ cura V. C. Edmundi Gibson Oxonii e Theatro Sheldoniano A. 1693. primum ex Cod. MS. prodiit, antehac inedita teste Celeberrimo Fabricio Bibl. Lat. lib. 2. cap. 15. p. 427. & 430.) quo jure Quintiliano digna credatur, ego profectò non video; quippe quæ tanquam parva aliqua tabella insignem deterioris Latinitatis & monstrosæ stribiliginis imaginem exhibet; neque ego quemquam eloquentiæ Romanæ arbitrum (non dico Senatum Populumque Romanum) ea vocabula laturum crediderim, quæ auctor laudatæ Declamationis velut affectasse videtur, qualia sunt in multis: Concubitor, Dilectio, Discretio, Exoratio, Illuminatio, Impænitens, Improperium, Indesinenter, Lenocinamentum, Obsufflo, are, Particulariter, Predecessor, Præpostero, are, Præstrangulo,

are, Prolocutor, Protectio, Supererogatio &c. ut incongruas alias Sermonis structuras mittam, quæ si cum reliquis Declamationibus conferantur, rectè quæri potest cum Horatio de Art. Poët. in princ.

Humano capiti cervicem pictor equinam

Jungere si velit, & varias inducere plumas,

Undique collatis membris, ut turpiter atrum

Desinat in piscem mulier formosa supernè,

Spectatum admissi risum teneatis amici?

Abominor, ari, παρὰ συνήκως usus est Verrius apud Prisc. lib. 8. *Sævitiaque eorum abominaretur ab omnibus.* Hunc locum ideo adducere libuit, ut verbum laudatum ad *Communia* pertinere constaret, gauderetque simul Plautus, activam formam τὸ *Abomino*, quæ in Trinum a. 3. sc. 2. v. 82. habetur, passiva non esse incomitatam. Participium *Abominatus* passivè ab Horatio & Livio usurpari, rectè monet Lexicon, sed a participiis ad verba demonstranda non tutò satis semper proceditur, monente Ol. Borrichio in Analect. pag. 22.

Ab patruus, i. Digest. l. 38. tit. 10. Leg. 3. *Ex transverso fratris & sororis abnepos, abneptis, & conbenienter ab patruus, ab amita, id est, ab avi frater & soror.*

Abruptior, ris. Comparat.

Frontin. Strat. lib. 1. cap. 4. *Præcepit, ut ipsam oram maris legerent, abruptiora tranarent.* Tertullianus in Lexico auctorem se venditat.

Abconſe, adv. occultè. Hyginus fab. 184. *Filium ejus infantem Merope mater, quem ex Creſphonte habebat, abconſe ad hoſpitum in Ætoliā mandabit.* Repertur & hoc adverbium apud Philoxenum. Cicero mavult *Abſcondite*, 2. de Invent. cap. 23. Plura de hoc noſtro adverbio vide in Indice Schefferi. Conf. Becman. de Orig. L. L. in DO p. m. 414.

Abſegmen, inis. Feſtus: *Penitam offam Næſius appellat abſegmen carnis cum cauda.* Conf. Taubmann. in Not. ad Plaut. Mil. Glor. a. 3. ſc. 1. N. 162.

Absento, are, quod Cellarius ad Latinitatem prolapſam refert, Andr. Borrichius vindic. pur. Latin. p. 2. & 3. Petronio tribuit, cujus locum, utpote non omnino a mendo vel ſaltē ſuſpicionē mendī caſtum, operæ videtur adjuvare Meſſalæ Corvini teſtimonio lib. de Auguſti progenie: *Proditor rem Romanam maximo in diſcrimine abſentando deſeruerat.* Vid. Dan. Georg. Molleri diſſ. de M. Meſſala Corvino Altdorf. 1689. & J. A. Fabricii Bibl. Lat. lib. 4. cap. 4. pag. 742. & Supplement. p. 309. Conf. de verbo *Absentare* Gloſſ. Caroli du Fresne p. m. 26.

Absilio, ire, Lucret. lib. 6. de Rer. Nat.

Alituum genus atq. ferarum
Aut procul abſiliebat &c.
Vis auctorem longè inferiore Stætium? habes in Lexico.

Absolutius, adverb. Macrobi. de Somn. Scip. lib. 2. cap. 75. *Uti abſolutius liqueat, non ſerborum, ſed rerum intellectum paſſionem ſignificari.* Plin. Jun. lib. 4. ep. 27. *Aliquot annis puto nihil generis ejusdem abſolutius ſcriptum.* Ubi *abſolutius* adverbium eſſe, ex proximè præcedentibus colligo: *Multa tenuiter, multa ſublimiter, multa ſe-nuſtè, multa tenerè, multa dulciter, &c.*

Abſonans, tis, pro Abſonus. Juſtin. Inſtit. lib. 2. Tit. 25. *Abſonans a juris ratione Codicillorum uſus.*

Abſpuſus, a, um. Cornel. Fronto Grammat. antiqviſſimus p. m. 1331. *Abſpuſus, eſt ab aliquo pulſus; Repulſus retrò pulſus.*

Abſtinax, cis, ut *retinax* apud Symmachum lib. 1. ep. 47. Petronius Satyr. p. m. 148. *Et quid ſi non abſtinax fuiſſet?* Ad quem locum Schefferus: "Non contemno, inquit, hoc verbum (*abſtinax*) nam ut *tenax* dicimus & *pertinax*, cur non & *abſtinax*? ſic eſt *ſigilax* apud Propertium, apud alios alia non diſſimilia.

Abſtruſio, nis. Arnob. lib. 5. p. 490. *Seminis abſtruſio raptione in Proſerpina nuncupatur.*

Ab-

Abstrusius, adverb. Amm. Marcellinus lib. 28. *Sed Fausiana damnata, inter reos recepti vocatique editis, semet abstrusius amandarunt.*

Abstractio, vox est non foro Philosophorum tantum nota, sed in officina etiam Latinorum Scriptorum nata, & quidem primitus, quantum observare licuit, sub incude Dictyos Cretensis de B. Trojano lib. 1. p. m. 5. *Etsi abstractio Conjugis animum permoverat*: Simile huic est nomen *Abductio*, de quo vid. supra.

Absurdius, adverb. Digest. lib. 9. Tit. 2. Leg. 51. *Quod si quis absurdè a nobis hæc constitui putaverit, cogitet longè absurdius constitui, neutrum lege Aquilia teneri, aut alterum potius.*

Abtorqueo, ere, Accius Finidius:

Abtorque proram - - -
Vide Nonium cap. 3. in Copulæ.

Abvolo, are. Cornel. Gall. Eleg. 1.

Ipsa etiam cunctis requies gratissima somnus.

Abvolat, & fera vix mihi nocte redit.

Abusivus, a, um. Panegy. vet. ad Const. Aug. c. 4. *Nomen abusiva appellatione mutilatum.* Hinc adverbium *abusivè*, quod Quintiliani est lib. 8. cap. 6. & Ammiani lib. 24. pag. m 294.

Abusus, a, um, passivè usus est Plautus in Asin. a. 1. sc. 3. v. 44.

AR: *tibi illac quæ dedi antè* LE: *abusa.*

id est, interprete Nonio cap. 2. p. m. 76. in usum consumpta. Pari modo apud Priscianum lib. 8. Hortensius: *Abusis jam omnibus locis.* Neque verò sua matre destituitur hæc proles, suo ejusdem formæ verbo hoc participium. Observavimus, præeunte Prisc. l. c. inter alia verba communia, ut vocant, sequens

Abutor, quod ibidem Varronis est: *Utamur potius, quàm ab Rege abutamur.* Neque miramur passivam istam τὸ *Abutor* significationem quæle enim simplex, tale compositum; Simplex autem *Utor* utroque versus antiquitus dictum fuisse, constat ex Gellii lib. 15. c. 13. ubi Novius: *Quia suppellex multa, quæ non utitur.* (id est, quæ usui non est) *emittitur tantum.* Vid. infra *Utor*.

Accendo pro *accendor* Liv. lib. 2. ab Urb. *Accendant insuper hostes ferocius multò, pro accenduntur.* Conf. Observat. Philolog. Bangii de Figuris Etymolog. pag. 1322. & not. Hertzog. ad Sciopp. Gramm. p. 156.

Accensor, ris. Valer. Maxim. lib. 5. cap. 7. *Non accensor gloriosæ illius pompæ, sed auctor spectatus est.* Alii legunt *Accessor*.

Accensus, us. Symmach. lib. 3. ep. 48. *Superforanei laboris est, commendare conspicuos, ut si in Sole positis facem præferas, & accensus luminum claritudinem diei gestias adjuvare.* Quam γνῶμην muta-

tis verbis Idem lib. 3. ep. 34. exponit: *Redundantis est opera, laudare compertum*; Et ep. 91. *Probitate & honore pollentibus viris nihil addit aliena oratio; sua enim luce conspici precariis testimoniis non iubantur.* Nomen ipsum *Accensus* Lexicon nescit, sed auctorem nominis nescit.

Acceptito, are, frequent. ab *Accipio*. Plaut. in Tiberio apud Nonium c. 2. *Qui apud Regem in latrocinio fuisti, stipendium acceptitasti.*

Accersitus, ūs. Ammianus lib. 31. *Docet accersitu Valentis Gratianum Orientem versus mox signa moturum.* Tutius pro *Accersitus* adhibetur *Arcessitus, ūs*, quod Plauti est in Stichos a. 2. sc. 2. v. 3. & Cicer. de Nat. Deor. lib. 1. de quo infra.

Accessito, are, frequent. ab *Accedo*; M. Cato in Origin. apud Gellium lib. 18. cap. 12. *Eodem conbene complures ex agro accessitabere, eores eorum auxit*, pro aucta est.

Accidens, tis, substant. Quintilianus Instit. Orat. lib. 3. c. 6. *Hermagoras solus quatuor (sc. status) putabit, conjecturam, proprietatem, translationem, qualitatem, quam per accidentia, id est, κατὰ σύμπε-βηκότα vocat &c.* Confer Sen. de Const. Sap. c. 9. Ammian. Marcel. l. 19. Macrobi. Saturnal. l. 1. c. 4. & Apul. de Philos. Morali, item de Syllog. Categ. *Accidens* apud Ictos nihil aliud est, quam circum-

stantia, de quo vide sis Lex. Jurid. Calvini p. m. 14. Apud Philosophos *accidens* appellatur, quod adesse & abesse potest præter subiecti corruptionem. *Accidentia* apud Quintilianum etiam sumuntur pro adversis: ut Declam. 5. p. m. 71. *Quamvis in tanta malorum continuatione jam poteram nihil ex accidentium meorum nobilitate mirari.* Idem ib. *non accidentibus frangi.* Et adhuc p. 78. *Aspicis collapsum, & ex omni calamitatum genere miserum, & ultra quod accidentium mensura non exit, in orbitate mendicum.* Conf. p. 84. item Declamat. 17. p. 284.

Accipiter, ris, in genere feminino legitur apud Lucret. lib. 4.

Accipitres somno in leni si praelia pugnasque, Edere sunt perfectantes, visæque volantes.

Conf. Non. cap. 3. de indiscretis generibus p. m. 192.

Accommodatiŭs, adverb. Cic. ad Brut. Orat. *Rem definire cum explanatiŭs, tum, etiam uberius, & ad commune iudicium popularemque intelligentiam accommodatiŭs.* Symmach. lib. 1. ep. 5. *Mihi tamen esset accommodatiŭs.*

Accongerere, ere. Plaut. Truc. a. 1. sc. 2. v. 17.

Me illis quidem hæcerberat verbis, nam ego huic dona accongessi.

Accretus, a, um. Cornel. Sever. Aetna:

Sul-

Sulphur enim solum, nec obesa
cacumine terra est,
Et lapis accretus retegendis igni-
bus aptus.

Accumulatè, adverb. Apule-
jus Met. lib. 10. *Omnia prolixè ac-
cumulatèque pollicetur.* Lexicon
gradum tantum exsuperantem *ac-
cumulatissimè* auctoritate donat.

Accusatrix, icis. Plaut. Aſin.
a. 3. ſc. 1. v. 10.

*Ego te ſolui caſtigare, tu mi accu-
ſatrix ades.*

Plinium auctorem Lexicon laudat.

Accuſativus ſc. caſus. Quintil.
lib. 7. cap. 9. *Accuſatibi gemina-
tione facta, amphibolia ſolbitur
ablativo: ut illud Lachetem audibi
percuſſiſſe Demeam, fiat, a Lachete
percuſſum Demeam.* Quam ipſam
regulam Quintiliani ſi quis fuſius
explicandam deſideraverit, abeat ad
manes beati Danorum Quintiliani,
Thomæ Bangii, cujus ab Observa-
tione 4ta de Syntaxi Infinitivorum
p. m. 1071. doctior diſcedet.

Accuſito, are. Plaut. Moſtell.
a. 3. ſc. 2. v. 23.

Si abitus tuus tibi, ſenex, fecerit
malè,

Nihil erit, quod Deorum ullum
accuſites.

Acrè adverbium pro acriter.
Apul. Metamorph. lib. 10. *Nunc
mitè conſiſcentibus, nunc acrè com-
minantibus geſtire pupulis.* Salluſt.
Hiſtor. l. 4. *Acrè quem inſadere.*

Acropodium, i. Hyginus fab.

88. *Gladium de ſagina ei extraxit
Pelopa, & rediens in templum ſub
acropodio Mineræ abſcondit.* A-
cropodium conflatum videtur ex
ἀκρον & *ποδιον*. Podium apud
Ulpianum eſt locus, extra ædificium
porrectus, unde ſpectamus, ſiquid
foris fiat; Eſt & præcipuus locus
in theatro, cui inhærebat Imperator,
vel Senatores ludum ſpectantes.
Hinc illa inſcriptio: *Theatrum
ſtrabit paſimento, podio circum-
ſcripſit.* Vide Vitruv. lib. 5. cap. 7.
it. l. 3. c. 3. Noſtræ conjecturæ ſi
locus detur, *Acropodium* l. c. inter-
pretamur *Extremitatem menſæ*, ut
monopodium apud Liv. lib. 36. &
Plin. l. 34. cap. 3. eſt menſa, uno pe-
de fulta. Niſi vertere malis *extre-
mitatem pedis*, ex *ἀκρον* ſive *ἀκρον*
& *πῆξ*, quod convenire videtur
cum adverbio Græco, *ἀκροποδῶς*,
id eſt, ſummis pedibus. Secus, quàm
par eſt, ſi conjectaſſe videmur, ſciat
candidus lector, organa ad hunc lo-
cum, ut pleraque alia, hermeneuticis
nos omnino deſtitutos fuiſſe; inju-
dicatum tamen ideo relinquere no-
luimus, ut inveniret, quorum ſub
dexteriore caderet inveſtigatio-
nem.

Actioſus, a, um. Varro de L.
L. lib. 6. p. m. 76. *Plautus in Scythe
liturgo: Mulieres exorculabit: ego
nobi, ſcio actioſas; quas ſic Claudius
ſcribit actioſas demonſtrari ſuſpica-
trices, ab agendo actioſas; Ut ab una
faciendo, factioſa, ſic ab una agen-
do, actioſa dicta.* Confer Scalig.

Conjectan. in h. l. p. 140. & Taubmann. in Notis ad Fragment. Plaut. p. 1464.

Actiuncula, e. Plin. lib. 9. e-pist. 15. *Retracto etiam actiunculas quasdam.*

Actorius, a, um. Tertull. de Anima cap. 14. *Non membra sunt substantia animalis, sed ingenia; ut motorium, ut actorium, ut cogitatorium.* Ludovicus de la Cerda legendum putat *auctorium*; *Intelligit enim, inquit, Tertullianus ἰσχυρισμὸν, facultatem augmentationis seu nutritionis.*

Adaro, are. Plin. lib. 23. pro-rem. *Plurimum, inquit Pomona, homini voluptatis ex me est: Ego succum vini, liquorem olei gigno; ego palmas & poma, totq; varietates; neq; ut tellus, omnia per labores, aranda tauris, terenda aris, deinde saxis, ut quando quanto be opere cibi fiant; at ex me parata omnia, nec curbo adaranda aratro, nec cura laboranda, sed sese porrigentia ultro, & si pigeat attingere, etiam cadentia.*

Adaucto, are, frequent. ab Ad-augeo. Accius apud Nonium c. 2. p. m. 75. *Quibus rem suam & patriam nostram quondam adaucta-
bit pater.*

Adauctus, us. Lucret. de Rer. Nat. lib. 2.

Quaecunque fides hilaro grandescere adauctu,

Solin. Polyh. cap. 23. extr. *Hi, quæ siderum sequuntur disciplinam, contendunt meatus istos (sc. Oceani) commoveri lune cursibus; adeo ut vicissitudines inter maciem aquarum & plenitudinem, respiciant adauctus ejus, vel deliquia.*

Adbello, are, debellare. Ammianus lib. 16. p. m. 74. *Saporem ducem parti nostræ contiguum, occultis per ignotos milites tentare colloquiis, ut si copiam fors dedisset, suaderet regi per litteras pacem tandem aliquando cum principe Romano firmare, ut hoc facto latere ab omni securus, perduelles adbellaret assiduos.*

Adcognosco, ere, bene cognoscere. Petronius Satyr. pag. m. 263. *Risit Trimalchio, & Adcognosco, inquit, Cappadocem.* Gloss. Philoxen. *Adcognoscit, ἐπιγινώσκει.* Vid. Scheffer ib. Conf. Glossarium Caroli du Fresne p. 54.

Adductor, ris. Petronius Afranius ad Deliam.

Gracule, consueta lenandi callidus arte,

Cæpisti adductor conjugis esse tue.

id est, fax & auctor libidinum. Conf. Parei Lex. Criticum pag. 243. & 671.

Adfiliatus pro filius adoptatus. Cajus Jctus Instit. lib. 1. Tit. 4. § 2. *Quod non solum de personis, quæ nobis propinquitate conjunctæ sunt, sed etiam de adoptivis, hoc est, adfiliatis, jussu est observari.* Conf. Caro.

Caroli du Fresne Glossarium p. 56. 57.

Adfrio, are. Varro de R. R. lib. 1. cap. 57. *Alius aliud* (sc. triticum) *adfriat, aut adspersgit* &c. Simplex *Frio* (quod Vossius in Lexico Etymol. ab Ebræo פריד *separabit*, vel Græco πρίω, *serra seco*, derivat) in Lexico habes, unde, quid sit compositum *Adfrio*, facile liquet.

Adhæsitatio, nis. Cic. de Finib. lib. 1. c. 6. *Complexiones & copulationes & adhæsitaciones atomorum inter se.* Alii legunt *Adhæsiones.*

Adhoc pro insuper, adhuc. Flor. lib. 2. c. 8. v. 16. *Elephantis adhoc immensa magnitudinis, auro, purpura, argento & suo ebore fulgentibus aciem utrinque ballaberat.* Adde lib. 3. c. 9. v. 2. 3. 10. v. 25. & 4. 2. v. 91. Conf. Rod. Goclen. Observat. Lingvæ Latinæ pag. 83. it. Sciopp. Lect. Suspect. lib. 1. cap. 10.

Adhortatus, a, um, παρθήκως usus est C. Hemina in fragm. apud Priscianum lib. 8. *Adulatiq. erant ab inimicis, & adhortati.* Eandem formam passivam observavi ex Catone in *Cohortatus* (ubi activum simul *Cohorto, are*, reperies) it. *Exhortatus & Hortari*, de quibus singulis suo loco.

Adhortatus, ūs. Apul. Apolog. p. m. 329. *Quid addi ad hanc Magiam potest? an uti rem familiarem suam meo adhortatu plerumq. filiis condonasset. &c.*

Adhospito, are. Dictys Cretensis de Bello Trojano lib. 1. pag. m. 15. *Queis perfectis purè lauti, Martem atque Concordiam multis immolationibus sibi adhospitabere,* (de qua & similibus Dictyos locutionibus vide judicium magni litterarum arbitri, Ol. Borrichii, præfat. Cogitat. de variis L. L. ætatibus pag. 13.) Similiter Idem lib. 2. p. m. 37. *Ceterum Græci multis immolationibus Deos adjuutores incepto inbo-cantes.* -

Adhuccinè, adverb. Apul. Metamorph. lib. 9. *Adhuccine miserum istum asinum jugi furore jactare credimus?*

Adiaphorus, a, um. Varro *ἄδιαφρον* apud Nonium cap. 2. *Nec dolere adiaphoron esse &c.* Cic. in Top. *Quod adiaphoron dicunt, id mihi ita occurrit, ut indifferens dicerem.*

Adingero, ere. C. Sisenna, antiquissimus & nobilissimus historicus, Milesiarum lib. 2. apud Servium *Non dignus, in quem debeam Satyram calente si adingerere.* Conf. Fragmenta veterum historicorum, quæ editioni Sallust. Amitelod. 1675. adjunxit Rutgerus Hermannides, pag. 298.

Adipiscor, i, passivè pro acquiror usus est Fab. Max. apud Prisc. lib. 8. *Amitti magis quàm adipisci.* Plaut. Trin. a. 2. sc. 2. v. 88.

Non ætate, verùm ingenio adipiscitur sapientia.

Justin. Institut. lib. 2. Tit. 20. § 4. *Sed si talis sit res, cujus commercium non est, (vel adipisci non potest) nec aestimatio ejus debetur.* Taceo verbi hujus participia *Adeptus* & *Adipiscendus*, quorum significationis passivæ exempla in Lexico bene multa concurrunt; sed a participiis ad verba demonstranda tutò non procedi ostendimus suprà in verbo *abominor*. Conf. infrà *indipisco*, quod activa forma donavit Plautus in *Asin.* a. 2. sc. 2. v. 13. & *Aulul.* apud Non. c. 2. Conf. Jo. Christ. Hertzog. Not. ad Sciopp. Gramm. L. p. 15.

Adjuratio, nis. Apul. Met. lib. 3. *Instantia Byrrhane, quæ cum adjuratione suæ salutis ingratis co-gebat effari, perfecit ut vellet.*

Adjuratorius, a, um. Imp. Zeno in Cod. Just. lib. 12. Tit. 22. Leg. 8. *Cautio adjuratoria.* Conf. Tit. 30. leg. 3. & Tit. 26. leg. 4.

Adjutor pro *adjuto*, deponentiali forma dixerunt Veteres teste Nonio c. 2. p. 74. & 7. p. 477. *Pacuvius Chryse: Adjutimini & defendite.* It. *Duloreite: Illum quero, qui adjutatur.* *Afranius Inimicis: Hoc obsecro igitur legite, & me adjutamini.* Lucil. lib. 27. *Nec si paulò minus usuras, & magna adjutatus diu.*

Adlacrymo, are. Apul. Metam. lib. 10. *Libertim adlacrymans, voce trepida sic enim brebiter affatur.*

Adlambo, ere. Quintil. De clamat. 10. *Flammæ adlambentes.* Lexicon Aufonium & Prudentium tutores huic verbo apponit.

Adlavo, are. Plaut. apud Varonem de L. L. lib. 8. p. m. 123. *Pisces ego credo, qui, usq; dum bibunt, adlabant, diu minùs labari, quàm hac labat Phronesium.* Conf. seqq. ubi bis idem verbum repetitur.

Adlivefcere, Festus de verbor. Signif. *Adlibescit, libere incipit, hoc est, libidum fieri.*

Admensus, a, um, passivè *Cato* de R. R. c. 148. *Quod admensum erit, (sc. vinum) pro eo dominus res solvito.* Eandem formam sustinet participium simplex *Mensus* apud *Cicer.* de Nat. Deor. lib. 2. c. 27. *Demensus & Dimensus* ap. Plaut. *Mænæchm.* prol. v. 14. *Virgil.* Georg. 1. v. 231. & *Cic.* de Senect. c. 17. *Emensus* ap. *Liv.* lib. 21. cap. 30. *Perensus* ap. *Columell.* 3. cap. 13. sub fin. & Apul. *Metam.* lib. 8. *Remensus* ap. *Virgil.* *Æn.* 2. v. 181. &c.

Admetior, iri, passiva significatione ponitur in *Jur. Rom.* de quo vide *Lex. Jurid. Calvini* p. 40. Conf. *Non.* cap. 6. num. 90.

Adminiculatus, a, um, πæ-δντικῶς Varro apud *Prisc.* lib. 8. *Tribunitio auxilio adminiculati.* Lexicon *Plinii* facit istam significationem.

Admiror, ari, passivè usus legitur ex *Veteribus* unus apud *Priscianum*

Scianum lib. 8. *Turpe est, propter venustatem vestimentorum admirari, & propter turpissimè vitam actam contemni.*

Admoderor, ari. Plaut. Mil. Glor. a. 4. sc. 2. v. 81.

Nequeo hercle quidem risu me admoderari.

Admodulor, ari. Claudianus Fescen. v. 56.

*Athesis, strepat choreis,
Calamisq; flexuosus
Lebe Mincius susurret,
Et Padus electriferis
Admoduletur alnis.*

Admonitorium, i, ut *Commonitorium* apud Symmach. lib. 5. ep. 21. & Ammian. lib. 28. c. 5. Justin. in præfat. 1. de Concept. Digest. Sufficit per indices tantummodo & titulorum subtilitatem (quæ *ὑποτίτλα* nuncupantur) quædam admonitoria ejus facere, nullo ex interpretatione eorum vitio oriundo.

Admulceo, ere. Pallad. Mart. c. 12. de domandis bobus: *Sed a fronte accedens bubulcus admulceat.*

Admutilo, are. Plaut. Mil. Glor. a. 3. sc. 1. v. 170.

Ego lepidam inveni Sycophantiam

Qui admutiletur Miles usque cesariatus.

Id. in Captiv. a. 2. sc. 2. v. 19.

Verum si frugi est, usque admutilabit probe.

Ubi *admutilare*, est fallere, & versuta Sycophantia deludere, interprete Turnebo lib. 6. cap. 6. Conf. Pers. a. 5. sc. 2. v. 48.

Adnavigatio, nis. Ulpian. in Digest lib. 1. Tit. 16. n. 4. & 5. *Quas Græcia ἐπιδημίας, id est accessus ad urbem appellat, sive κατὰ πλῆθιν id est, ad navigationem.*

Adneptis abnepotis filia. Ibid. lib. 38. Tit. 10. Leg. 1. *Quinto gradu sunt suprà, atabus, atabia; infrà, adnepos, adneptis.* Conf. Leg. 10.

Adnifus, ūs. Symmach. lib. 5. ep. 75. *Probabiles voluntates alieno jubantur adnifu.*

Adoptabilis, e. Cod. Justin. lib. 11. Tit. 11. Leg. 1. *Summa severitate sancimus, ut, quod in cultu ornatuque nostro sacrum & adoptabile est, id facere temeritas privata non audeat.*

Adoptio, nis. Cicero pro Dom. Neco istam adoptionem pontificio jure esse factam. Id. ib. paucis interjectis: *Probate genus adoptionis.* Argentea Lexicon suppeditat testimonia.

Adordino, are. Apicius lib. 4. cap. 2. *Patellam ad lentum ignem, ut coquatur, obis crudis obligabis, adordinabis.*

Adorio & Adorior, Veteres communiter dixisse, testis est Priscianus lib. 8. p. m. 296. Exemplum idem affert ex Nevio in 3. *Hectore*

proscia-

-EICIS-

proficiscente tunc ipsos adorian, ne quis hinc Spartam referat nuncium. Inde fortè participium sequens

Adortus, a, um, signif. pass. Flor. lib. 2. cap. 6. v. 46. Fugit & cessit, & in ultimum Italia sinum se recepit, cum urbem tantum non adortam reliquisset. Aurelius apud Prisc. lib. 8. Ab his Gallos adortos, ex insidiis plurimos necatos. Huc non inscitè fortè retuleris distinctionem illam, quæ Ælii Donati est, inter aggredi & adoriri: Aggredimur de longinquo; Adorimur ex insidiis, & e proximo.

Adosculor, ari. Dictys Cretensis de Bello Trojano lib. 2. p. m. 72. Manus adosculari, contingere genua.

Adpatulus, a, um. Varro de L. L. lib. 6. p. m. 70. Omina adpatula. Quid sit h. l. adpatulus, me non capere, ingenuè fateor; neque tamen præterire ausus sum, ne defultores oculi mei iniquis viderentur. Locus ex Varrone adductus Antonio Augustino corruptus merito videtur, unde Scaliger in Conjectaneis p. m. 116. scribit, errores ejusdem a sui emendatione vel eruditissimos detertere. Integritati suæ illum restituere tentavit Gothofredus Jctus in Notis ad Varronem p. m. 1649. sed emendatiùs an infeliciùs, aliis dijudicandum relinquo. In veteri Codice est: Omnia adpatula.

Adpeñtoro, are, id est, pectori admove, unde participium

Adpeñtoratus, quod Solini est cap. 26. Has lambendo sensim figurant ursi, & interdum adpeñtoratas fobent. Plinius eodem, quo Solinus, si non verbo tamen sensu: Fætus, inquit, rigentes adprimendo pectore fobent, non alio incubitu, quam ob solucres. Conf. Glossar. Caroli du Fresne p. 67.

Adplumbatus, a, um, particip. Scribon. Larg. Comp. ult. p. 140. Vase operto & adplumbato reponitur. Adplumbatum est, quod plumbo vinctum, & alii junctum connexumque est, & adplumbare argentum apud Jctos legitur, quod est, plumbo addito curare, ut argentum argento, massa massæ cohæreat. Contrarium huic est Replumbare. Lexicon inferiorem multò Marc. Empirici auctoritatem amplexatur, vi vocis insuper dissimulata.

Adprenso, are. Gratius Cynege. v. 239.

Aut effecta levi testatur gaudia cauda,

Aut ipsa infodiens uncis bestigia plantis

Mandit humum, celsasque adprensat naribus auras.

Vid. infra Comprebenso.

Adquò pro quoad, quantum. Afranius apud Nonium c. 2. Ut scire possis, adquò te expediat loqui. Idem Privigno ibid. Ni tantum amarem talem tam meritò patrem; Iratus essem, adquò liceret.

Adrado, ere, non Columellæ tantum

tantum est, sed & Plauti apud Varro-
nem de L. L. lib. 6. *Scobinam ego
illam actutum adrafi.*

*Adresponsus, i, ἀποκρισι-
πος*, responsalis, qui vice Magistri
militum praesentalium responsa da-
bit. Vox est Imper. Anastasii in Cod.
Justin. lib. 12. Tit. 36. Leg. 18. Conf.
Lex. Jurid. p. 43.

Adrogo, are, pro interrogare.
Plaut. Rud. a. 5. sc. 2. v. 45.

Venus haec solo adroget te.
Turneb. lib. 26. cap. 2. p. m. 960.
*In stipulationem est adstipulator
plerumque, ut in promissione adpro-
missor; Stipulator rogat, adstipu-
lator adrogat, cujus vice Venus nunc
(sc. l. c.) erit, cujus in fano ad aram
pactum conventum initur.*

Adsectatus, a, um, passivè. Fe-
stus: *Adsectata* femina vel in bo-
nam partem dicitur, velut honora-
ta; vel in malam, quasi ad extre-
mum periculum adducta.

Adsellare, ἀποδεύειν,
quod convenire mihi videtur cum
verbo Celsi *Desidere*, lib. 4. c. 18.
creberrimum est apud Vegetium in
Commentariis de Re Veterinaria,
ut lib. 3. Deinde sale & melle mi-
stis, in anum infundes, ut adsellandi
augeat soluntatem; it. lib. 1. Si
post clysterem vel potionem multum
stercoris adsellatus ediderit. *Ad-
sellare* est a nomine *Sella*, qua voce
nonnunquam μετωρυμικῶς no-
tatur ἢ ἀποδος, ut apud Marcel-
lum Empiricum; Per somitum &

*sellas, & ap. Varr. lib. 1. de R. R.
cap. 13.*

Adsibilo, are, Statius Thebaid.
lib. 5. p. m. 272.

- - - *hic magno tellurem pon-
dere mensus*

*Implorantem animam dominis
adsibilat aris.*

Lexicon Aufonio tribuit & Clau-
diano.

Adsipio, ere. Festus: *Adsipere* &
praesipere dicebant antiqui a sapien-
do, sicut nos quoque modo dicimus ab
aquo iniquum, a querendo inquirere.

*Adspiramen vel Aspiramen,
inis*. Valer. Flacc. lib. 6. v. 465.

*Da, precor, artificis blanda asspi-
ramina forma*

Ornatusque tuos.

Adspiror, ari, passivè Solin. c.
22. *Insula adspiratur freto Gallio.*
Quint. Inst. Orat. lib. 1. cap. 5. (sed
alio significato) *Dix deinde serva-
tum, ne consonantibus adspiraretur*
(litera H) ut in Gracis & triumphis.

Adsuspiro, are. Apul. Met.
lib. 4. *Sic adsuspirans altius, insit &c.*
Id. ib. *Tunc fletibus ejus adsuspi-
rans anus sic incipit &c.*

Adtubernalis, is. *Habitator*
continuae tabernae, quod genus domi-
cili antiquissimum Romanis fuisse,
testimonio sunt exterae gentes, quae
adhuc tabulatis habitant aedificiis;
unde etiam tecta castrensia, quamvis
pellibus contegantur tabernacula ta-
men dicuntur. Festus.

Ad-

Advereor, eri, valdè vereor. Accius in Alphefibœa apud Nonium cap. 4. num. 121. *Advereor, quòd te esse Alcmaeonis fratrem factis dedicat*, id est, dicit; quo modo Cælius Annalium lib. 1. *Legati quòd missi sunt, veniunt, dedicant mandata*.

Adulabilis, e Amm. Marcell. lib. 31. *Vicit tamen funesta Principis destinatio, & adulabilis quorundam sententia regiorum*. Id. lib. 14. *Adulabili sermone seriis admixto*. Ennius apud Nonium cap. 2. *Huic est animus propitiabilis, ita & adulabilis*. Conf. Vossii Lex. Etymol. in *adulari* pag. 9.

Adulare aliquem. Valer. Max. lib. 4. cap. 3. *Si Dionysium adulare velles, ista non esses; imò, inquit, si tu ista esse velles, non adulares Dionysium*. Columell. de Canibus lib. 7. cap. 12. *Quòd illi quoque furem adulant*. Par illud exemplorum adducere libuit, ne laudata *Φρασις* Lexico videatur vel a seculo Aboriginum quasi repetita, vel a vulgo auctorum, Aufonio, Mamert. &c. in civitatem redacta. Syntaxis interim est, quæ Græciam olet; Verba enim *κολακεύω* & *θωπεύω* cum accusationis declinatu Graji jungunt. Hinc participium

Adulatus, a, um, quod *πα- Injunctōs* usurpatum legitur a C. Hemina in fragm. apud Priscianum lib. 8. *Adulatique erant ab inimicis & adhortati*. Conf. Non. c. 1. p. m. 17. in *Adulatio*.

Adulterio, nis, & Adulteritas, tis, finxit prælicenter Laberius apud Gell. lib. 16. cap. 8. *Dixit* (verba sunt Gellii de Laberio) *adulterionem adulteritatemque pro adulterio*. Conf. infr. *Deliquio*.

Adunatus, a, um. Cellarius Cur. post. pag. 78. *probari, inquit, non potest, ante Hadriani vel Antonini tempora quemquam hoc verbo (adunare) usum esse, & sic in extremum spatium argenteæ ætatis incidit*. Sed, nisi me fallit Nonius, fallitur Cellarius, & cum Cellario Lexicon; Ille enim ex Cicerone de Offic. lib. 4. sequentia producit lib. 4. *Et si cum animum attenderis, turpitudinem videas adunatam*. Conf. Glossar. Caroli du Fresne p. 77.

Ædifacere pro ædificare in Digest. reperitur, unde *Ædifex* apud Tertullianum de Idololatria cap. 12. pr. vid. Lex. Juridic. Calvinii p. 48. & Scioppii Lect. Susp. l. 1. c. 9.

Ædificatorius, a, um. Tertull. de Anima cap. 47. *Somnia honesta, sancta, Prophetica, revelatoria, ædificatoria, vocatoria*. Conf. de Carn. Christ. cap. 17.

Ædificiale, is, pro ædificium. Dictys Cretensis de B. Trojano lib. 5. p. m. 133. *Ad aram Jovis ante ædificiale confugit*.

Ædilatus, ūs. Festus: *Ædilis initio dictus est magistratus, qui ædium non tantum sacrarum, sed etiam privatarum curam gerebat; postea*

postea hoc nomen & ad magistratus translatum est. Dictus est autem *Ædilis*, quod facilis ad eum plebi aditus esset; (quàm remota è τῷ μολογία!) sed & *Ædilatus* dicebatur eadem dignitas, sicut *Pontificatus*, *Magistratus*.

Ægisonus, *a, um*, adject. ab *Ægis* (de quo vide Lexicon) ut *ærisonus*, *armisonus* &c. Valer. Flacc. lib. 3. v. 88.

*Stat manus, ægisono quam nec
fera pectore virgo
Dispulerit.*

Æmulo, *are*, activa forma *Apul. Metamorph. lib. 1. Tibi specimen gloriosum arrogaris, si contentus lae parvulo, Thesei illius cognominis patris tui virtutes emulaberis.* Similem formam in τῷ *Imito* observavimus, de quo suo loco. p. 151.

Ænulum, *i.* Festus: *Ænulum*, *bas ex are parvum*. Diminutivum esse mihi videtur ex *abenum*, sublata aspiratione. Vide Gell. lib. 2. c. 3. de *h* litteræ spiritu, verbis quibusdam & vocabulis immisso, inter quæ etiam *abenum*. Conf. Martin. Lex. Philol. p. 25. & in primis Petron. p. m. 179. ubi *Ænum* habetur: *Vituli æno cocti*, conf. pag. 280.

Æquabilior comparat. Senec. ep. 74. *Virium illis major est & æquabilior firmitas.*

Æquabilius, adverb. Sallust. in Procem. B. Catil. *Quod si regum atque imperatorum animi virtus in*

pace ita ut in bello valeret, æquabilius atque constantius sese res humana haberent.

Æqualior, comparat. Liv. l. 24. cap. 46. & Plin. lib. 19. c. 1. de lino: *Nervositas filo æqualior pæne, quàm araneis.*

Æqualissimus, *a, um*, superl. Tertullianus de Anima cap. 17. *Æqualissima porticus.*

Æqualius, adverb. Columell. de Arbor. cap. 4. *Jugata (sc. vinea) plus aeris recipit, & altius fructum fert, & æqualius concoquit, sed difficilior est ejus cultus.* Tacitus Annal. 15. 21. 3. *Quæ (sc. suffragia) si arceantur, æqualius atque constantius provinciae regentur.* Idem Histor. 2. 27. 1. *Posito hostium contemptu, & recuperandi decoris cupidine, reverentius & æqualius duci parebant.*

Æquilateralis, *e.* Censor. de die Natali cap. 8. *Hexagoni æquilateralis forma.*

Æquilavium, *i.* Festus: *Æquilavium* significat ex toto dimidium; dictum a lavatione lane, quæ dicitur æquilavio redire, cum dimidium decidit sordibus. Isidoro dicitur *æqulotium*, *æquatio*.

Æquimentum, *i.* positum est, inquit Nonius cap. 2., *non æquamentum, quasi parem vicem, sed merces pro eo, quod dicitur admissum.* Varro Sexagesi ibid. *An si equam emisset quadripedem, ut meo*
asino

asino Reatino admitteres, quantum poposcissem, dedisses equimentum? Confer. Nonium Marcellum cap. 1. in *Hostimentum*. Festus *Æquamentum* scribit: *Examen est & equamentum, & iudicii investigatio, & apum congregatio, vel locustarum.*

Æqvipes, dis. Apul. de Philos. Naturali p. m. 370. *Æquipedum* serò *trigonum efficere ex sese quadratum cubum, &c.*

Æquiparo, are, neutraliter usus est Ulpianus Dig. lib. 50. Tit. 17. Leg. 114. *Ubi equiparant famosa iudicia.*

Æquiter adverb. pro *Æqvè*. Accius apud Nonium Marcellum de Indiscr. Adverb. p. 512. *Ad populum intelligo referendum, quoniam horum æquiter sententia fuere.* Livius in *Ægistho* ibid. *Nam ut Pergama accensa, & præda per participes æquiter partita est.* Conf. apud eundem Pacuv. in *Atalanta*.

Ærelavina, æ. Varro de L. L. lib. 7. *Si ab avibus capiendis Auceps dicatur, debuisse ajunt ex piscibus capiendis pisciceps, ut aucupem sic piscicupem dici, & ubi labetur æs, ararias, non Ærelavinas nominari.*

Ærifodina, æ. Id. ib. lib. 4. *Quis enim non videt, unde Ærifodina?* Joseph. Scaliger in Notis ad Varr. lib. 1. de R. R. pag. m. 197. pro *Ærifodina* legendum censet *Cretifodina*; quæ ratione, nescio.

Ærumnosior comparat. Sen.

de Ira lib. 2. c. 7. *Si irasci debet sapiens turpiter factis, & concitari tristarique ob scelera, nihil est ærumnosius sapiente.* *Ærumnosus*, auctore Isidoro Etymolog. lib. 10. litt. A, a *rumine* dictus, quod per inopiam miser factus esuriat & sitiatur. Ridicula prorsus, ut mihi videtur, Etymologia. *Ærumnosus* enim adjectivum est ab *Ærumna*, quod a Græco *μέριμνα* optime derivatur, quo significatur anxia sollicitudo, *ἀπὸ τῆς μερίμνης*, quod animum distrahat.

Ærumnulas. Plautus (auctore Festo) refert *furcillas*, quibus religatas sarcinas biatores gerebant, quarum usum quia C. Marius retulit, *Muli Mariani* postea appellabantur; itaque *Ærumnae* labores onerosos significant: Sive a Græco sermone deducuntur; nam *ἀίρειν* Græcè, Latine tollere dicitur. Conf. ad h. l. Vossii Lex. Etymol. pag. 11.

Æstimatus, ùs. Macrobius Saturn. lib. 1. cap. 16. *Qui contra sentiunt, æstimatu ætatis, quæ legem secuta est, vera depromunt.*

Æstimium, i, pro *Æstimatio*. Veteres, teste Festo, dixere *Æstimia, æ.* Habes in Legg. XII. Tab. *ÆRISQ ÆSTIMIAM JUDICATEI PRÆDICATO*. Postea *Æstimium* maluerunt. Hyginus de agr. Menfor. *Nam & possessiones pro æstimio ubertatis angustiores sunt assignatæ.* Sæpius idem apud Jul. Frontinum.

de limitibus legas. Sed ut situm seculi sui id nominis olet, ita civitate omnino prohibendum videtur, nisi gravior accesserit auctoritas, quam e Classicis Scriptoribus frustra expectaveris.

Æstuose adverb. Plaut. Bacchid. a. 3. sc. 3. v. 67.

Quæ acerrimè ac æstuose absorbet &c.

Æternabilis, e, non modò in Codice Theod. legitur, ut monet Lexicon, sed ex antiquissimis etiam auctorem & assertorem habet Accium in Chrysippo apud Nonium cap. 7. num. 64. *Æternabilem disitiam partissent*, antiquè, pro partiti fuissent. Conf. ibid. Afran. Lucill. & Ennium. Vid. simul Glossarium Caroli du Fresne pag. 96.

Ætiologia, æ. Senec. ep. 95. *His adjicit causarum inquisitionem, quam cur ætiologiam dicere non audeamus, cum Grammatici, custodes Latini sermonis, suo jure ita appellent, non video.* *Ætiologia*, definiente Isidoro Orig. lib. 2. de Rhetor. cap. 21. est, cum proponimus aliquid, ejusque causam & rationem reddimus. Rutil. Lupus de Fig. Sentent. lib. 2. sub fin. p. m. 12. *Ætiologia*, inquit, efficitur ratione brevi & sententiosa, ita ut quod dubium est visum, ad certam fidem adduci videatur. Conf. exempla seqqv. Lexicon terminum ipsum sistit, sed sine comite auctore.

Affaber, a, um, adject. Symmach. lib. 3. ep. 17. *Ideò literas ad-*

fabra rerum vel natura vel industria peperit, ut nunquam muta esset affectio; & si quando absumus, ut linguae opera fungerentur signa verborum. Festus *Adfabrum* exponit *fabrefactum*.

Affabilior compar. Sen. ep. 79. *Quicumque fuerint sapientes, paraserunt & aequales, habebit unusquisque ex his proprias dotes; alius erit affabilior, alius expeditior, alius promptior in eloquendo, alius facundior.*

Affabilissimè adverb. Gellius lib. 16. cap. 3. *Hæc tum Faberius, multaque istiusmodi alia affabilissimè dicebat.*

Affatus, a, um, παρρητικός Apul. Metam. lib. 11. *Affatis ex officio singulis narratisque meis pristinis ærumnis.*

Affectatior, ris, comparat. Quintilianus lib. 12. cap. 10. *Ne illis quidem nimium repugno, qui dandum putant nonnihil esse temporibus atque auribus, nitidius aliquid atque affectatius postulantis.*

Affectatò adverb. Lamprid. in Heliogabalo cap. 17. *Nomen ejus, id est, Antonini, erasum est Senatu jubente, remansitque Varii Heliogabali, siquidem illud affectatò retinuerat, cum vult videri filius Antonini.*

Affector antiquitus pro affecto usus est Varro apud Diomedem lib. 1. *Affectatus est regnum.*

Affixio, nis. Nonius Marcell. cap. 1. *Propages est series & affixio continua, vel longè ducta; pages enim, compactio, unde compages & propagare, id est, genus longè mittere.*

Affixior comparat. Porc. La- tro Declamat. in Catilinam: *Nibil illo persape affixius ad colenda bonorum consortia.*

Afflagro, are. Ammianus lib. 21. p. m. 210. *Nec privatorum utilitates in tempore afflagranti despicies, litesque audiens controversas, maximè municipalium ordinum, ad quorum favorem propensior, injustè plures muneribus publicis adne- ciebat.*

Afflexus, a, um, participium ab Afflecto, quod Lexicon Avieno tribuit. Cæsar Germanicus in Cassio- peia p. m. 170.

Qua latus afflexum sinuosi re-
spicit angvis,
Cassiopeia virum residet sublimis
ad ipsum.

Affulsus, a, um, qui affulsit. Ju- lius Obsequ. de Prodigis cap. 69. *Minturnis per eos dies cæli arden- tes species affulsa.*

Agellulus, i. Catull. Carm. 20. v. 3.

Agellulum hunc, sinistra, tute
quem vides,
Herique villulam, hortulumque
pauperis

Tuor &c.

In Lexico humilem a Symmacho &

Arnobio auctoritatem hoc nomen fortitur.

Agenealogetus, i. Tertullia- nus adv. Hæret. cap. 53. *Melchise- dech agenealogetus; id est, sine ge- nealogia; Græcè ἀγενεαλόγητος, cujus generis origo reddi vel inve- niri nequit, cujus progenies non enarratur. Usus est hoc verbo Pau- lus ad Hebræos ep. 7. Ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος (sc. ὁ μελχισεδεκ.)*

Aggredior, i, passivè Cic. ad Nepotem apud Priscianum lib. 8. *Hoc restiterat etiam, ut a te fideis aggrederer donis. Hinc participium*

Aggressus, quo similiter πα- ρητικῶς usus est Justinus lib. 7. cap. 6. v. 5. Alia interposita pactio- ne componit, alia redimit, facilli- mis quibusque aggressis, quorum vi- ctoria & militum trepidos animos firmaret, & contemptum sibi ho- stium demeret. Ceciderunt no- stram sub observationem plura e- jus radicis simul & formæ partici- pia, ut Ingressus apud Lucanum, pro eo, quod ingressi sumus, & Transgressus apud Plinium, de qui- bus seorsum.

Agilior comparat. Columell. lib. 9. cap. 15. *Apes sarciendo da- mna fiunt agiliores. Sveton. in Ti- ber. c. 68. Sinistra manu agiliore ac validiore. Senec. Quæst. Natural. l. 2. cap. 10. Aër agilior tenuiorque & altior terris, nec minus aquis. Idem*

Idem ib. l. 6. c. 17. *Quò salentior agiliorque est spiritus, citius rapitur, & vehementius omne septum disturbat*; & ep. 108. *Agiliorem mihi animum esse credebam. Agillimus* superlat. formant nonnulli ex Agilis, seqvuti Priscian. lib. 3. & Vallam lib. 6. cap. 26. quem gradum a nemine Classicorum observari in coloniam Romanam hætenus deductum, ideoque tutò minùs usurpari censeo, donec jus ab auctore idoneo sumpserit; *Agilissimus* pro *Agillimus* cum Vossio mavult Ol. Borrich. Cogit. p. 25. sed neque hunc gradum mihi legisse contigit. Agilis est ab agendo aliquid celeriter, teste Isidoro Orig. lib. 10. litt. A, pag. m. 1068, unde illa distinctio Cornelii Frontonis, Vet. Grammat. p. m. 1334. *Agilem actio facit, Strenuum motus, Fortem animus, Robustum corpus.* Vid. Donat. de Nominum comparatione p. m. 183.

Agitator compar. Quintil. lib. 11. cap. ult. *Maximos actores Comædiarum Demetrium & Stratonem placere diversis virtutibus vidimus; sed illud minùs mirum, quod alter Deos & iuvenes, & bonos patres servosque & matronas & graves anus optimè, alter acres senes, callidos servos, parasitos, lenones, & omnia agitatione meliùs.* Idem ib. sub fin. *Jam recepta est actio paulò agitator.* Conf. Tertullian. de Testim. Anim. cap. 1.

Agitatus, ūs. Varro de L. L. lib. 5. *Actio ab agitu facta.* Id.

ib. lib. 4. *Quod stat, aut agitur, corpus; ubi agitur, locus; dum agitur, tempus; quod est in agitu, actio.* Macrobi. de Somn. Scip. lib. 1. cap. 20. *Natura ignis semper in motu perpetuo agitataque est.* Id. ib. lib. 2. cap. 16. & alibi sæpenu-mero.

Agnatitius, a, um. Imp. Justin. Cod. lib. 6. Tit. 58. Leg. 15. § 3. *Jus agnatitium.* Conf. Lex. Jurid. Calvinii p. 56.

Agnominatio vel Annominatio Auctori ad Herenn. lib. 4. est, *cum ad idem verbum & idem nomen acceditur commutatione unius literæ, aut literarum, syllabæ aut syllabarum, aut ad res dissimiles similia verba accommodantur*; Vel est, *definiente Quintiliano l. 9. c. 3. figura, quæ aut similitudine aliqua vocum, aut paribus aut contrariis vertunt in se aures & animos excitant.* Vid. Voss. Instit. Orator. Tom. 2. p. 320. Exemplum *Agnominationis* Lexicon exhibet, auctorem non item.

Agonotheticus, a, um. Cod. lib. 11. Tit. 61. Leg. 14. *Fundus agonotheticus*; id est, deputatus sumptibus sacrorum certaminum. Et Tit. 69. leg. 5. *Agonothetica possessio.*

Agrammatos, id est, artis Grammaticæ ignarus. Vitruv. lib. 1. c. 1. *Non debet nec potest esse architectus Grammaticus, uti fuerit Aristarchus, sed non agrammatos.* *Αγραμματος* apud Græcos est illiteratus, rudis, indoctus, qualem

sine literis hominem dixit Cic. in Verrem 6. cap. 44. aut qui ne ipsa quidem literarum elementa novit. Significat quoque *literis carens*, *literis non constans*, ut apud Athen. lib. 10. ἀγράμματος πῆσις, quo modo apud Festum observavi, *Inliteratam* dici pacem, quae literis non est comprehensa.

Agrestius adverb. Ael. Spartian. in Hadrian. cap. 3. *Quaesturam gessit, Trajano quater & Articuleio Consulibus; in qua, cum orationem Imperatoris in Senatu agrestius pronuntians, risus esset, usque ad summam peritiam & facundiam Latinis operam dedit.*

Agricolator, ris, pro agricola. Plin. lib. 1. *Studia agricolatoris.* Eodem modo apud Columell. saepe reperitur *agricolatio*. Vid. Nomenclat. Hadr. Jun. part. poster. de Rusticis, ubi exstat *Agriculator*, Graecè γεωργός.

Alacré, adverbium. Plautus (vel quisquis supplevit) Amphit. a. 4. sc. 4. v. 42.

Verum quidem e loco compellemus

Alacré - - -

De auctore horum versuum (qui numero CLXXXII. Amphitruoni post actus IV. sc. 2. inseruntur) nihil certi constat. Camerarius controversiam curiae criticae intuetur, sed dubius & medius. J. Gruterus tanquam ὁ θεὸς omnino reos damnat. Jos. Scaliger, Dictator seculi sui eru-

dit (ita vocat Taubmannus) non quidem aevi recentioris, sed seqvioris esse putat. Alii planè absolvunt, ut Pylades, Brixianus &c. quibus refragatur Celeberr. J. A. Fabricius Bibl. Lat. lib. 1. cap. 1. pag. 2. & Supplem. pag. 1. Ego h. l. juxta cum Gellio lib. 3. cap. 3. sentio: *Non dubium est, quin istae (comoediae) & quae scriptae a Plauto non videntur, & nomini ejus addicuntur, veterum poetarum fuerint, & ab eo retractatae & expolitae sint, ac propterea resipiant dictum Plautinum &c.*

Albamentum, i. Apicius lib. 5. cap. 3. *Concides cepam minutatim, & albamentum obi, oleo & sale condies.* Idem lib. 6. cap. 9. *Obligas cum albamentis oborum tritis.* Plinius lib. 28. cap. 6. *Oborum albumen* mavult, & Apicius noster lib. 1. cap. 1. *alborem* vocat, quod l. c. *albamentum*.

Albicantiùs adverb. Solin. Polyh. c. 30. *Hyacinthus lapis plerumque aut violaceo diluitur, aut nubilo obducitur, aut albicantiùs in aquaticum eliquescit.*

Albicasco, ere. Mattius apud Gell. lib. 15. c. 25.

Jamjam albicasce Phoebeus, & recentatur

Commune lumen hominibus voluptasque.

Albior comparat. &

Albissimus superlat. Varr. de L. L. lib. 7. *Deinceps dicam de altero genere vocabulorum, in quo con-*

contentiones sunt: ut album, albius, albiſſimum.

Alearius, a, um, ab alea. Ammianus lib. 28. p. m. 399. Quidam ex his licet rari, aleatorum vocabulum declinantes, ideoque ſe cupientes appellari teſſerarios: inter quos tantum differt, quantum inter fures & latrones. Hoc tamen fatendum eſt, quòd cum omnes amicitia Romæ tepeſcant, alearia ſolæ quaſi glorioſis quaſitæ ſudoribus ſociales ſunt -

Algificus, a, um. Gell. lib. 19. cap. 4. Timor omnis eſt algificus.

Alià adverb. Lucret. de Rer. Nat. lib. 6.

Nam penetrare alià ſonitus, aliaque ſaporem,
Cernimus e ſuccis, alia nidoris
odores.

Alià, id eſt, per alias vias. Conf. Lambin. Not. ad h. l. p. m. 846.

Alienator, ris. Imp. Anaſtaſ. in Cod. lib. 1. Tit. 5. Leg. 10. Orthodoxæ fidei ſenditor ſel alienator.

Alimodi pro aliusmodi dicitur, teſte Feſto, nempe ab antiquo genitivo alii & modi.

Aliorſus adv. Ammianus lib. 22. Impetus ſuos aliorſus tendentes monitu oportuno frenare.

Alioverſus adv. Lactantius de Falſ. Rel. lib. 1. c. 17. Ob has rationes Stoici alioverſus deos interpretantur, & quia non perſident, quid ſit

in ſero, conantur eos cum rerum naturalium ratione conjungere.

Aliquammultum adverb. Apul. Apolog. Hac deſenſio, ut dixi, aliquammultum a me remota eſt.

Aliquampures. Tertull. Apolog. cap. 12. Iidem eſtis, qui Senecam aliquampluribus & amarioribus de Veſtra ſuperſtitione peorantem reprehendiſtis. Conf. Parei Lex. Crit. p. 73.

Aliquantulò adverb. Vopisc. in Aurel. cap. 34. Eſſi aliquantulò triſtior, quòd Senatores triumphari videbat.

Aliqui, pro aliquo modo. Plaut. Truc. a. 5. v. 30. 31.

Quamquam ego tibi videor ſtultus,
gaudere aliqui me volo,
Nam quamquam es bella, malo tuo
es, niſi tuo ego aliqui gaudeo.
Interdum ponitur pro, aliqua re, ut
apud eundem Aulul. prolog. v. 24.
ea mihi cottidie

Aut thure, aut vino, aut aliqui
ſemper ſupplicat.
Conf. Perſ. a. 2. ſc. 2. v. 10. ubi Douza mavult *aliqui*, quàm quod aliis placet, *aliquid*, aſſentiente Pareo, quem proinde per *σαρμασμών* *religioſum antiquitatis obſervatorem* vocat plenus felle Taubmannus.

Allaudabilis, e. Plaut. Perſ. a. 4. ſc. 5. v. 1.

Edepol dediſti, Virgo, operam
allaudabilem.

Ità legit Taubmannus ex MSS. pr. Alii *Laudabilem*, Colerus & cum eo Pareus *Adjutabilem*. Hic cum Horatio 2. ep. 2. v. 61.

Tres mihi convivæ propè dissentire videntur,

Nomina poscentes vario diversa palato;

Tua erit electio integerrime Lector. Mihi non displicet prima lectio, quæ fluit ex sequenti

Allaudo, are, quod itidem Plauti est Mero. prolog. v. 84.

Agit gratias mihi, atque ingenium allaudat meum.

Allectio, nis. Symmach. lib. 7. ep. 96. *Adjicienda est ei prerogativa militiæ, ut beneficio allectionis utatur*. Jul. Capitol. in M. Ant. Philos. cap. 11. *Hispaniis exhaustis, audita allectione, contra Trajani præcepta Berecundè consuluit*. Idem in Pertin. Imper. c. 6. *Cum Commodus allectionibus innumeris prætorios miscuisset*. Et mox ibid. *Qui præturas non gessissent, sed allectione acceperissent*.

Allegorizo, are. Tertullianus de Resurr. Carnis cap. 27. *Habemus etiam vestimentorum in scripturis mentionem ad spem carnis allegorizare*. Id. ib. c. 30. *Imago resurrectionis in illum allegorizatur*,

Allobrogicus adject. ab Allobroges. Columell. lib. 3. cap. 2. *Vites allobrogicæ, quarum vini jucunditas cum regione mutatur*.

Allocutio, nis, pro Consolatio-

ne non argenteo tantum seculo in usu fuit, sed etiam aureo, teste Catullo Carm. 39.

Qua solatus es allocutione?

Paulum quidlibet allocutionis &c.

Allæoticus, a, um, Græcè ἀλλοιωτός, immutatorius, ad immutandum aptus. Macrobi. Saturnal. 1. 7. cap. 4. *In ventre fit prima digestio, virtute allæotica in succum vertente, quicquid acceptum est*.

Allusio, nis. Arnob. lib. 7. p. m. 505. *Nihil prodest illa allusio*. Lexicon definitionem aliquam exhibet, auctoritatem tacet.

Almities habitus almarum rerum. Festus. Confer Lexicon Philolog. Martinii pag. 39. qui in Gloss. idem legendum suspicatur pro *almetes*; item Glossarium Caroli du Fresne pag. 140.

Alphabetum, i. Plin. lib. 37. in lemmate c. 10. *De quibusdam gemmis per alphabeti ordinem*. Confer Tertullian. adv. Hæret. cap. 50.

Altegradus, a, um, id est, altè gradiens. Tertull. de Veland. Virgin. c. 17. *Bestia quædam magis quam avis pennata, brevi capite, protracta cervice, cætera altegrada*.

Altercabilis, e. Arnob. lib. 5. p. m. 483. *Altercabilem conferere sermonem*.

Alternà adverb. Apul. Metam. lib. 10. *Ciliis alternà connibens*.

Alterplex, cis. Festus: *Alterpli-*

plicem, duplicem. ∩: dolosum, ver-
futum, quo modo Horatius lib. 1.
Od. 6. v. 7.

*Nec cursus duplicis per mare
Ulyssæi - -*

id est, callidi, quemadmodum expo-
nit *Cruquius*. Conf. Glossar. Isidori,
Gothofred. in Notis ad Festum &
Lexicon Philol. Martinii, item
Glossar. Caroli du Fresne p. 156.

Altiloquium, i. Mess. Corvin.
de Aug. Progenie: *Hoc loco Impe-
rator maxime, cum te persæpe alti-
loquio tuo differentem dubitare a-
nimadvertissem &c.*

Altisonus, a, um, quod Lexi-
con Juvenali tribuit, jam pridem
Ciceroni in usu fuit:

*Hic Jobis altisoni subito pinnata
satelles.*

Vide Fragmenta Ciceronis p. m.
1389. & Nizolii Thesaur. Ciceron.
p. m. 1487.

Altitonus, a, um. Varro apud
Prob. Grammat. in Eclog. 6. *Quin-
que altitona fragmine zona.*

Altorsus adverbium pro altro-
versum vel altroversus contractè.
Apul. Met. lib. 9. *Pudicissima illa
uxore altorsus disclusa*, id est, in al-
tera parte, altero loco.

Alvearium, i, pro alveare. Ci-
cero apud Charisium lib. 1. & Varro
de R. R. lib. 3. c. 16. *Circum villam to-
tam alvearium fecerunt, & hortum
habuerunt.* Idem ibid. *Dic igitur,
ubi & cujusmodi facere oporteat al-
vearium.*

Amabilius adv. Ovid. de Art.
Amand. l. 3.

Speçtet amabilius juvenem suspi-
ret ab imo

Fœmina, tam serò cur veniat-
que roget.

Amarè, adverb. posit. grad.
Plaut. Truc. a. 1. sc. 2. v. 78.

*E linguis dicta dulcia datis, cor-
da amare facitis.*

Amantes &c.

it. Senec. de Benef. lib. 5. cap. 23. *Ad-
monebo non amarè, non palam, sine
conbitio.*

Amaritudo, inis. Varro de R.
R. lib. 1. cap. 66. *Oleas albas, quas
condieris novas, si celeriter promas,
nisi condieris, propter amaritudi-
nem illas respuit palatum* Plinium
& Tertullianum cum Lexico etiam
auctores laudamus.

Amarius adverb. Macrobi. in
Somn. Scip. lib. 1. c. 2. *Amarius de
aliquo cabillari.* Confer. Saturnal.
lib. 7. cap. 5.

Amarum, adverbialiter. Apul.
Met. lib. 6. *Contortis superciliis sub-
ridens amarum.* Ammianus lib. 21.
p. m. 204. *Cui amarum Julianus
subridens.* Vide infra *Subamarum*.

Amazonicus, a, um, adject.
ab Amazones. Sveton. de Nerone
cap. 44. *Concubinas, quas secum
educeret, tondendi ad virilem mo-
dum, & securibus peltisque Amazo-
nicis instruendi primam curam ha-
buit.*

Ambivium, i. Varro Marci-

pore apud Nonium cap. 6. num. 15. *Hic in ambibio nabem conscendimus palustrem, quam nautici equisones per viam conducerent loco. Ambibium composita vox est ex Am, id est, circa, circum, & bibium. Vid. Jul. Scal. de caus. L. Latinæ cap. 156.*

Ambulor, ari, passivè usus est Plinius lib. 23. cap. 1. Ipsa radix erugat corpus, si statim bina stadia ambulentur. Verbum Ambulo ut ἐνεργητικῶς usurpatur apud Cic. lib. 2. de finib. c. 34. Cum Xerxes maria ambulasset; ita non mirum, quod l. c. παθητικῶς. Impersonaliter passivè ponitur idem verbum apud Varr. de L. L. lib. 5. in princ. Sedetur, ambulatur &c. Conf. Gell. lib. 2. cap. 2.

Amentior, ris, comparat. Cic. lib. 12. ad famil. ep. 13. Laodiceni multò amentiores &c. Id pro Rabir. Orat. 39. Nihil hoc amentius dicitur.

Amicitior comparat. pro amicior. Cicero ad App. lib. 3. ep. 2. Non tibi amicitior, quam ego sum, quisquam potest succedere. Quam lectionem masculè tuetur ex MSSis Schrebelius. Mihi quoque vera videtur, nec sine ratione; Offendi quippe in Apulejo (& quidem curatissima editione P. Scriverii Lugd. Batav. 1624. ut alias satis emendatas taceam) Apolog. p. m. 258. hæc verba: Erras, Emiliane, si virum tam austeræ seclæ, tamque diuturnæ militiæ, non putas amicitio rem esse coërcita mediocritati, quam delica-

ta opulentia. Huc accedit, quòd comparativus oppositus Inimicitior etiam calamo exciderit Ciceroni ad Appium Pulchr. scribenti lib. 3. ep. 8. de quo infra. Conf. Symmach. 1.9. ep. 26. edit. Lect. 1587.

Ammitto pro admitto. Valer. Flacc. lib. 2. v. 399.

- - - iterum tales ammittere curas.

Id. lib. 6. v. 303.

Opprimit ammissis ferus hunc
Gesander habenis.

Ammoneo, ere, pro admoneo. Phædrus lib. 1. 26. fab. & lib. 3. fab. 10. Hoc ammonere etiam simplices potest. Valer. Flacc. lib. 3. v. 147.

Diversasque simul socios invadere turmas

Ammonuit.

Id. lib. 4. v. 349.

Ammonita genitrice. &c.
& lib. 5. v. 12.

- - dies simul & suos ammonet omnes.

Conf. ibid. v. 406. & 465. it. Corn. Nep. in Pausan. cap. 5. & Macrobi. in Somn. Scip. c. 1. l. 1. & c. 5. Hinc nomen

Ammonitrix, icis, quod Plauti est in Trucul. a. 2. sc. 6. v. 20.

Quid adhuc ego tui, malum ammonitricis?

Ita legit Lipsius Antiqv. Lect. lib. 1. cap. 3. Conf. Taubmann. in Notis ad l. c. p. 1423. & monitrosa diversarum lectionum rudera invenies, unde certam vocem exstruere labor est.

Ammo-

Ammoveo, ere, pro admoveo.
Valer. Flaccus lib. 3. v. 502.

- - - finem cum Phasidis
alti

Transierit Perses, faciemque am-
moverit urbi.

Id. lib. 5. v. 241.

Dixit, & ammota pariter fatalia
visus

Tradere terga manu.

Amnis, is, foeminini generis
antiquitus fuit, teste Nonio c. 3. ubi
Plaut. Mercat. *Neque ulla mihi ob-*
stabit amnis, neque mons, neque adeo
mare. Accius Epinausimache:
Scamandriam undam salso san-
ctam obtexui sanguine; Atque acer-
bos alta in amni corpore explebi ho-
stico, Varro ibid. *In hac civitate*
agros colunt arenosos; praeter hos
fluit amnis, quam olim Albulam di-
cunt Sociatam. Festus quoque in
Petronia: *Amnem,* inquit, *foeminine*
antiqui enuntiabant.

Amœnè adverbium. Plaut. Mil.
a. 2. sc. 5. v. 2.

Inde ignem in aram, ut Ephesia
Dianæ lauta laudes

Gratesque agam, eique ut Arabi-
co fumificem odore amœnè.

Amolitus, a, um, passivè Apul.
de Deo Socratis p. m. 439. *Sed istis*
omnibus exubiis amolitis, equum
ipsum nudum, & solum corpus ejus
& animum contemplamur. Tan-
tum de Participio *Amolitus*, cujus
significationem passivam Lexicon
inobservatam reliquit. Quod ad
Verbum ipsum *Amolior* attinet, Le-

xicon eandem ejus formam sibi re-
perisse videtur in his Plinii lib. 11.
cap. 10. *Amoliuntur omnia e medio,*
nullaeque inter opera spurcitiae ja-
cent. Sed mihi aliter visum, svadente
συνάφεια textus, in quo hæc sunt
antecedentia: *Mera observatio o-*
peris; cessantium inertiam notant
(sc. apes) castigant mox & puniunt
morte; Jam sequitur: *Amolium-*
tur omnia e medio &c. Confer lo-
cum c. & a capite ejusdem capituli ad
calcem usque quot verba, tot activas
ferè verborum significationes inve-
nies. Hanc nostram ἐπίκρισιν
ideo adnectere libuit, ne quis cum
Lexico frustra esset, cujus integritati
quàm nostro ingeniolo magis obse-
quimur. Affinia Participio, quod
adduximus, sunt *Immolitus* pro in-
aedificatus apud Liv. lib. 39. c. 44. &
Demolitus (ab activo *Demolio*) quod
compluries in Jure Romano occur-
rit. Audiamus Donatum p. m. 1355.
Amoliri dicuntur ea, quæ cum ma-
gna difficultate & molimine summo-
bentur & tolluntur e medio; disce-
dere dicitur, qui facile abit e medio.
Usurpatur & passivè hoc verbum
pro *amoveri, removeri* apud Plau-
tum Mostell. a. 2. sc. 1. v. 24.

Jube hac hinc omnia amo-
lirier.

Amphithalamus, i. Vitruv.
lib. 6. cap. 9. *In prosthadis dextra ac*
sinistra cubicula sunt collocata, quo-
rum unum thalamus, alterum am-
phithalamus dicitur. Conf. Lex.
Vitruv. p. 6.

Amphitheatricus, a, um. Symmach. lib. 4. ep. 8. *Amphitheatricum spectaculum.*

Amplector & Amplexor passivè Lucilius usus est apud Priscianum lib. 8. *Quin amplexetur, qui velit, ego non sinam me amplectier.* Hinc

Amplexus, a, um, participium, quod apud Prisc. l. c. eadem forma Petronii est: *Animam nostro amplexam in pectore.* Pari modo Cicero ipse *Complexus παθηκῶς* usurpavit pro Rosc. Am. c. 13. *Uno maleficio scelera omnia complexa esse videntur; & Apulejus Complexatus, de quo postea. Conf. Isidor. lib. 1. c. 8.*

Amplificatrix, icis. Pacat. Drepan. Panegy. Theodos. c. 8. *Amplificatrix veri vetustas.* Masculinum Ciceronis est 2. ep. 9. *Amplificator dignitatis; unde luminis aliquid & auctoritatis foemininum mutuari posse videtur.*

Anabolicus, a, um. Vopisc. in Aurel. cap. 45. *Vestigal ex Aegypto urbi Romæ Aurelianus Bitri, chartæ, lini, stuppæ, atque anabolicas species æternas constituit. Species Anabolica, quid sint, nisi interpretari liceat Vestiarías, non video. Est enim ἀναβολή, ἀναβόλαιον, ἀναβόλαδιον, (de quo Isidor. Orig. lib. 19. c. 25.) amictus, amictorium; quam conjecturam si æqui consulueris, L. B. plurimum mihi consecu-*

tus videor, sin minùs, dexteriores eisdem manus voveo, mihi faciliores. *Neque tantum, ut verbis utar Turnebi, qui ad verum ebasit, laudem meretur in conjiciendo, sed etiam, qui verisimilitudinem tenuit.*

Anaphysemata. Apul. de Mundo: *Anaphysemata Græci vocant eos spiritus, qui de profundo belbiatibus terræ explosi, ad superna aeris solent ebadere.* Uno verbo ἀναψύσματα vertitur ab interpretibus *Evaporatio, Spiraculum.*

Anaporicus, a, um. Vitruv. lib. 9. c. 9. *Fiunt etiam aliogenere horologia hiberna, quæ anaporica dicuntur.* Pro *anaporica*, inquit Turnebus, libenter *anaphorica* legerem, facta aspiratione; nam *anaphora* verbum est mathematicum; de quo fusiùs Henricus Stephanus in Lexico suo Græco-Latino. Quo autem pacto, quo argumento *anaporica* dici queant, non satis intelligo, & prudentioribus ideo existimandum relinquo. Vid. Lexicon Vitruv. Bald. p. 7.

Anastasis, is, resurrectio. Lactant. lib. 7. de Div. Præm. cap. 23. *De anastasi Philosophi quoque dicere aliquid conati sunt tam corruptè, quàm Poëtæ.* Et paullò post: *Non modò propheta sed etiam sates & poëtæ & philosophi anastasin mortuorum futuram esse consentiunt.*

Anathymiasis, is, Græcè ἀναθυμίασις. Petronius Satyr p. 177. *Credite mihi, anathymiasis si in cerebrum*

rebrum it - - ubi anathymiasis vapor est & exhalatio, de ventris flatibus intelligenda. Eadem phrasi auctor in præcedentibus dixit: Vinum mihi in cerebrum abiit, quam imitantur nostrates: Wiinen er gaaet mig i Hovedet.

Anatomica, æ, substant. Macrobius Saturnalis lib. 7. cap. 15. Plato Bester, dum nec anatomica, quæ medicinae propria est, abstinet, risum de se posteris tradidit. Nonnullis dicitur Anatomia, sed minus Latine, de quo vide sis Ol. Borrichii Cogitat. pag. 25. ubi Anatomien mavult.

Anatonus, a, um, Græcè ἀνάτονος, sursum tendens, vel nimis in altum tendens. Vitruvius lib. 10. cap. 15. Si capitula altiora, quàm erit latitudo, facta fuerint (quæ anatona dicunt) de brachiis dement, ut quo mollior est tonus, propter altitudinem capituli brachii brevis faciat plagam vehementiorem. Vid. Bald. pag. 7.

Ancillarius, i, substant. Trebellius Poll. Claud. c. 5. Nam Gallus Antipater, ancillariorum & historicorum de honestamentum, principium de Aureolo sic habuit: Venimus ad Imperatorem nominis sui. Vide Diminutivum in Lexico Ancillariolus.

Aneclogistus, i, Græcè ἀνεκλόγιστος, a quo ratio non exigitur. Ulpianus Dig. lib. 26. Tit. 7. Leg. 5. § 7. Quidam decedens filiis suis dederat tutores, & adjecerat: Eos aneclogistos esse solo: & Julia-

nus ait, tutores, nisi bonam fidem in administratione præstiterint, damnari debere, quamvis testamento comprehensum sit, ut aneclogisti essent. Idem plerumque; Ictis dicuntur ἀνοπείδουοι.

Anfractum, i, substant. Accius apud Nonium c. 2.

Terrarum anfracta revisam. In quæ Accii verba Varro lib. 6. de L. L. Anfractum, inquit, est ab origine flexum duplici, dictum ab ambitu & frangendo.

Anfractus, a, um, adject. Ammianus lib. 29. p. m. 433. Veris nunciis doctus, barbaros occupasse iam tumulos, per anfracta undique spatia in sublime porrectos.

Angelificatus, particip. Tertullianus de Resurr. Carn. cap. 26. Bona terræ edetis, bona carnis intelliguntur, quæ illam manent in regno Dei reformatam & angelificatam; Quæ insolenti, sed Ecclesiastica, voce alludit sine dubio ad illud Matth. 22. v. 30. ὡς ἄγγελοι & θεοὶ ἐν θρανῶ ἐσὶν.

Anguifer, a, um. Prudentio rectè in Lexico tribuitur, sed rectius Propertio lib. 2. Eleg. 2.

Aut quum Dulichias Pallas spatatur ad aras,

*Gorgonis angviferæ pectus
operta comis.*

Apud Poëtam Statium quoque bis reperitur, lib. 2. Sylv. & 3.

Angustitas pro angustia. Accius

cuius apud Nonium cap. 2. *Saxum id facit angustitatem &c.* Id. Alphesibœa ibid. *Sed angustitatem inclusam, ac saxis squalidam.*

Aniatrologetos, i, e, rationis medicinæ ignarus. Vitruv. lib. 1. cap. 1. *Non debet, nec potest esse architectus medicus, ut Hippocrates, sed non aniatrologetos.* Alii legunt *aniatrológicos.* Vide Baldum de Significatione Vocab. Vitruv. p. 8.

Anilitari, pro veterascere, ab Anus, anilis. Apul. de Mundo p. m. 350. *Videas & viridantibus comis caesariatam esse terram, & scaebreis fontium manantem, & aquarum agminibus concipientem, parientem atque educantem, nec occasibus fatigari, nec seculis anilitari.* Cui verbo similia duo ex media antiquitatis sylva produxit Flavius Caper, Vetus Grammaticus libell. de Orthographia, *Aneo* nempe & *Anesco.*

Animosius, adverbium, quod Arnobii est in Lexico, auctore gaudet Seneca de Tranqv. An. c. 8. Erras, si putas, animosius detrimenta dibites ferre. Idem ep. 71. *Infelicem Socratem dices in carcere, infelicem Catonem, vulnere sua animosius, quam fecerat, retractantem.* Conf. ep. 73. & lib. 6. c. 37. de Beneficiis, Valer. Max. lib. 8. cap. 2. & lib. 5. c. 4. item Macrobius Saturnal. lib. 7. cap. 13.

Annexio, nis. Palladius Mart. cap. 10. *Germinantes oculos aliqua inter se annexione conglutina.*

Annonari, ut frumentari, lignari, pabulari &c. dixit Julius Capitolinus in Gordiano Tertio c. 29. *Deinde in ea loca deducti sunt milites, in quibus annonari non posset, sc. Misitheus.* Nisi παρ' ἡμῶν accipiendum quis malit, cui sententiæ non ipsi modò ultro accedimus, sed ipse etiam textus obsequi videtur.

Annotatio, nis. Plinius lib. 7. ep. 20. *Nunc a te librum meum cum annotationibus tuis expecto.* (Lexicon sequioris ætatis auctorem protrahit) *Annotatio* apud Ictos quandoque rescriptum Principis significat, propria ejus manu subscriptum; interdum brevem seu privatam scripturam sine testibus factam, quæ quis sibi debitorem adscribit. Vid. Corp. Jur. Civ. & Isidor. l. 1. c. 28. ubi Ciceroni *annotatio* tribuitur.

Annualis pro annalis, e. Arnobius advers. Gent. lib. 1. p. m. 436. *Cur luna semper in mutuis damnis ac crementis, annualibus causis lucem semper atque obscuritatem resumens?*

Annumeratio, nis. Digest. lib. 27. Tit. 1. Leg. 13. § 2. *Annumeratio dierum.*

Anquisitio, nis. Varro de L. L. lib. 5. *In eodem commentario anquisitionis ad extremum scriptum caput edicti hoc est. Anquisitio est, cum diligenti pervestigatione aliquid circumquærimus; Veteres enim An pro circum posuerunt, (ni fallor, ex*

ex Græco ἀμ vel ἀμφι) ita An-
quiro Festus interpretatur circum-
quaro, Ambitum, circuitum. & Var-
roni lib. 4. de L. L. Amictus dicitur
quasi amjectus, i, e, circumjectus.

Ansula, diminut. ab anfa. Va-
lerius Max. lib. 8. cap. 12. n. 3. extr.
Mirifice & ille artifex, qui in opere
suo moneri se a sutore de crepida &
ansulis passus. Ad quem locum Oli-
verius: *Ansulae*, inquit, sunt, quibus
calceamenta & vestimenta neclun-
tur. Conf. Becman. de Orig. L. Lat.
p. m. 223. Lexicon uni Augustino
hanc vocem tribuit.

Antecanis, is. Cicero in Ara-
teis :

- Et hic geminis ; est ille
sub ipsis.

Antecanis, Graeco προκυων
qui nomine fertur.
Κύων nomen est fideris coelestis,
quod alias Σείγιος appellatur ; προ-
κυων d. q. praecanis, sive ut Ciceroni
l. c. placet, *Autecanis*. Minusculum
canem vocat Vitruvius ad differen-
tiam alterius ; qui Arato μέγας
κύων & Hygino major canis di-
citur. Becmannus de Origin. L. L.
p. m. 174. facta mentione τὸ
Antecanis in Cicrone : Ex hoc, in-
quit, patet male asserere Plinium
lib. 18. cap. 28. procyonem non habe-
re vocem apud Romanos. Sed au-
diamus προκυωντατον illum Vos-
sium, qui in Lex. Etymol. pag. 101.
Sunt, inquit, qui Plinium reprehен-
dant (tacet nomen Becmani & alio-

rum) quod putarit, Latinos carere
vocabulo, quo προκυωντα appellentur,
quia, ut ajunt, *Antecanem* Latinis
dici ex Cicrone patet. Verba Plinii
sunt l. c. Procyon apud Romanos non
habet nomen, nisi caniculam hanc
selimus intelligi, hoc est, minorem
canem sane ut in astris pingitur.
Sed recte (verba sunt Vossii) Plinius;
quia loquitur de vocabulo recepto,
quale minime erat *Antecanis*, quod
nobis erat a Cicrone confictum.

Antecedor, i, passive Aufon. in
Grat. Act. pro Consulatu : Spem,
superas, cupienda praebenis, vota pra-
curris, quaeque animi nostri celeritas
Dibum instar affectat, beneficiis
praeuntibus anteceditur. Eandem
formam patitur sequens

Antecellor, i. Auct. ad Herenn.
lib. 2. Secundus locus est, cum consti-
deramus, illae res, de quibus crimi-
namur, ad quos pertineant, utrum
ad pares & c. an ad inferiores, qui
omnibus his rebus antecelluntur.

Antecessivus, a, um. Tertul-
lianus de Vel. Virginib. cap. 4. Ut
subcessum antecessivo, & portio-
nale unibersali & c.

Antedictus, a, um. Ammia-
nus lib. 28. Et quia Frontinus Con-
siliarius antedicti (Valentiniani)
minister fuisse conceptae precatationis
arguebatur, concisus virgis atque
confessus, ablegatus est in exilium ad
Britannos. Idem lib. 21. Quae dum
agitantur casibus antedictis. Conf.
Scribon. Larg. p. 85.

Ante-

Antefactus, a, um. Vitruv. lib. 9. cap. 7. *Antefacta & futura ex ratiocinationibus astrorum explicare.* Id. lib. 1. præfat. sub fin. *Conscripsi perscriptiones terminatas, ut eas attendens, & antefacta & futura qualia sint opera, per te nota posses habere.* Conf. Turpil. apud Nonium c. 2. p. 182. & Parei Lex. Crit. p. 98.

Antegenitalis, e, Græcè προγονικός & προγεννητικός; Plin. lib. 7. c. 55. *Specimen securitatis antegenitali sumere experimento.*

Antegestum, i. Digest. lib. 48. Tit. 23. Leg. 3. *Creditores ex antegesto non habere cum eo, qui debitor quondam fuit, actiones constitit.* Ità apud Ictos legitur *Postfactum*, quod *Antegesto* opponitur, &c. facta compositione.

Ante-mala, orum. Virgilius Æn. l. 1. v. 202.

Neque enim ignari sumus ante-malorum.

id est, τῶν πρότερον κακῶν, sive *præteritorum malorum*, ut exponitur in Glossis Isidori. In quibus Virgilii, nisi fallor, est συμπλοκή quædam, & ex duobus verbis præter morem vulgi unum conflatum. Servius clarè agnoscit ὑφ' ἐν, simileque esse ait illi Lucret. lib. 1.

- - Cæli subterlabentia signa. Vis exempla similia ex Plauto? habes in Truc. act. 1. sc. 1. v. 42.

Unde ante-parta demus postpartoribus?

it. Trinum a. 3. sc. 2. v. 17.

Ut virtute eorum anteparta per flagitium perderes.

Antemissus, a, um, participium ab *Antemitto*, quod Lexicon Solino tribuit, Cæsaris est lib. 1. de B. Civ. *Imprudentes antemissis equitibus aggreditur.*

Antemoneo, ere, pro *præmonere*. Valer. Flaccus Argon. lib. 5. v. 260.

- - - Monstrisque minacibus urbem

Territat antemonens semper Deus &c.

Antepolleo, ere. Apul. Metamorph. lib. 1. *Quæ civitas cunctæ Thessaliæ antepollet.* Id. ib. lib. 7. cum quarto casu: *Toto vertice cunctos antepollebat.*

Anteprecursor, ris. Tertullianus de Baptismo cap. 6. *Joannes ante precursor Domini.*

Antevideo, ere, pro *prævidere*. Valerius Flaccus Argon. lib. 6. v. 582.

Nunc quò se raperet, nunc quò diversus abiret,

Antevidens &c.

Antihypophora, e, Græcè ἀντιυποφωρά, subjectio, Schem. Rhetor. ex ἀντιυποφέρω, per sermonis exceptionem abjicio, refero, replico. Senec. contro. lib. 1. cap. 7.

cap. 7. *Deinde anthypophoram sumpsit.* Nobiliorem auctoris Senecæ illustrationem unde hauriamus, nescio, nisi ex Quintiliano Inst. Orat. lib. 9. c. 2. sub fin. & 3. Paucis ut rem expediamus, ὑποφωρά est adversarii ratio, quæ tum colligitur ex rerum natura, quas dicimus, tum ex ingenio & conditione hominum, apud quos dicimus; Ἀνθυποφωρά est rationis illius solutio. Vel *Anthypophora*, definiente Julio Rufiniano, Rhetore antiquo de Schematis Lexicos p. m. 38. est *figura sententiæ, qua adversariorum nobis sententias ac dicta proponimus ac substituimus, in hoc tantum, ut illis respondeamus.* Conf. Cur. Fortunatiani Art. Rhetor. lib. 2. de Partitione pag. m. 67.

Antibasis, is. Vitruv. lib. 10. c. 17. *Antibasis foraminum.* *Antibasis* proprie est quasi contrā itio, *occursus*; capitur & pro *refragatione*, ex ἀντιβάινω, contrā eo, *in contrariam partem gradior, it. refragor, renitor*, unde ἀντιβάτης capitur pro *repagulo januæ*, quod veluti renititur & obsistit. Hoc loco de *Antibasi*, quid propriè sit, iudicium suspendere malo, quàm cum Turnebo audaciùs conjectare, contentus me & mecum Lectorem ad Lexicon Vitruv. Baldinum amandare, cujus quasi in foro ea res vertitur.

Antigeriò adv. antiqui pro *balde* dixerunt, teste Festo. Dictum, me iudice, quasi quod ante alia geri-

tur, ut *Inprimis*, quod in primis fit, *Præsertim*, quod præ aliis feritur. Huc non abs re fortè erit, referre, quæ de Adverbio isto, jam pridem obsoleto, observavi ex Fabio lib. 8. cap. 3. *Oppidò, quo sunt usi paululum tempore nostro superiores, bereor, ut jam non ferat quisquam; certè Antigერიò, cujus eadem significatio est, nemo nisi ambitiosus utetur.* Conf. necessariò Institut. ejusdem Orator. lib. 1. c. 6.

Antiquatio, nis. Impp. Gratian. Valent. & Theod. in Cod. Just. lib. 6. Tit. 56. Leg. 4. *Infamiae abolitionem permittimus, & cæterarum pænarum antiquationem.*

Antiquissimè adverb. Solinus Polyh. cap. 11. *Titanas in ea antiquissimè regnasse, ostendunt ritus religionum.*

Antistrephon sc. argumentum. Gell lib. 5. c. 11. *Existimabit quidam etiam illud Biantis, Siri sapientis ac nobilis responsum consimile esse, atque est Protagorion illud, de quo dixi modò (nempe cap. præced.) antistrephon.* Lege sis seqqv. Id. c. 10. *ibid.* Inter *bitia* argumentorum longè maximum esse videtur *bitium* eorum, quæ ἀντιστρέφοντα Græci dicunt; ea quidam ex nostris non hercle nimis absurde reciproca appellarunt; id autem *bitium* accidit hoc modo, quum argumentum propositum referri contrā controbertique potest in eum, a quo dictum est, & utrumque pariter valet. Subjungit *ibid.*

ibid. Gellius exemplum, desumptum a Protagora, ejusque discipulo Euthlo, quod persequi ideo super sedemus, ne charta simul & oculis Lectoris abuti velle videamur. Testatior est Etymologia, quam ut ad eam intelligendam opus sit ingenio, ad excutiendam temporis impendio.

Apertio, nis. Varro de R. R. lib. 1. cap. 63. *Sub terra, qui habent frumentum in iis, quos vocant σειρῆς, quod cum periculo introitur, recenti apertione, ita ut quibusdam sit interclusa anima, aliquantulum post promere, quam aperueris, oportet.* Conf. Pallad. in Lexico.

Apiacius, a, um. Hyginus fab. 74. Ludos puero funebres instituerunt, qui quinto quoque anno fiunt, in quibus victores apiaciam coronam accipiunt. *Apiacius* adjectivum est ab *Apium*, quod herbarum genus defunctorum epulis feralibus dicatum scribit Plinius lib. 20. c. 11. De Apio vide sis plura, ad hunc locum pertinentia, in Lexico.

Apirocalus, Græcè ἀπειρόκαλος, id est, rudis, omnis honestatis expers, decori ignarus, ineptus. Gellius lib. 11. cap. 7. *Alter quoque a lectionibus id genus paucis apirocalus &c.*

Apocalo, are. Latino idiomate dixit Petronius Satyr. p. 237. *Apocalemus nos circa gallicinia.* Græcè ἀποκαλέμεν ἡμᾶς. Idem p. 256. *Ego me apocalo.* Vid. not. utr. loc.

Apocatastasis, is, Latino idiomate dixit Apulejus Trismegist. p. 84. (Edit. Elmenhorst.) *Puram philosophiam, eamque tantum divina religione pendentem, tantum intendere in reliquias oportebit, ut apocatastasis astrorum stationes præfinitas, cursumque commutationis numeris constare miretur.* Cæl. Rhodiginus Lect. Antiqu. lib. 2. cap. 21. *Apocatastasis, inquit, illa, veteribus observata & prodita, nihil est aliud, quam restitutio sive redintegratio rerum, quæ certis temporum curriculis redeat ad metam; Fit autem vel per ἐκπύρωσις, h. e. conflagrationem vel per κατὰ κλυσιμὸν, id est, inundationem, &c.*

Apodicticus, a, um. Gell. lib. 17. cap. 5. *Argumento apodictico aliquid probare.* *Apodicticus* Græcè ἀποδεικτός, demonstrativus, demonstrandi seu probandi vim habens. Huic opponitur apud Aristotelem lib. 1. Top. c. 1. ἐνδοξος, probabilis, seu uti Muretus vertit, consentaneus opinionibus hominum.

Apolauustus, i. Græcè ἀπολαυστός, ad voluptatem pertinens. Jul. Capitol. in Vero c. 8. *Habuit & Agrippum histrionem, cui cognomen tum erat Memphi, quem & ipsum e Syria belati trophæum Parthicum adduxerat, quem Apolauustum nominavit.* Nostrates: Korkvillig Raad.

Aporiatio, nis. Tertull. adv. Hæret. cap. 49. *Ipse fuit de aporiatione*

zione conceptus atque prolatus; id est, desperatione. Confer in Lexico verbum Aporior, arti, quo pro ἀπορείωται Vulgat. Interp. usus est 2. Cor. 4, 8. Sed relinquantur hæc verba auctoribus suis Ecclesiasticis. Conf. du Fresne p. 258.

Appensus, ūs. Apul. de Mundo: Post eam (Lunam) pars est, quæ sancti Ætheris finibus coercetur, cuius mensu appensuque distincta est natura immutabilis regio, & mortalis ac jam pænè terrena.

Appetenter adverbium, quod Lexicon Apulejo tribuit, Ciceronis est Offic. lib. 1. Ne cupidè quid agerent, ne appetenter.

Appositum, i, substant. Quintil. lib. 8. cap. ult. Si dicas: Ille, qui Carthaginem & Numantiam evertit, antonomasia est; si adjeceris, Scipio, appositum. Id. lib. 5. cap. 10. Apposita vel Comparatiba dicuntur, quæ minora ex majoribus, majora ex minoribus, paria ex paribus confirmantur.

Appositus, ūs. Varro de R. R. lib. 1. cap. 7. Non omnia in eodem agro rectè seri nascique possunt; nam ut alius est ad bitem appositus, alius ad frumentum, sic de cæteris alius ad aliam rem. Locum Plinii in Lexico non insuper habemus, sed neque Varronis nostri præterhabendum putamus.

Apprehensio, nis. Macrobius Saturnalis lib. 3. cap. 2. Eandem sim no-

minis poëta ex apprehensione (loquitur de aris) significat. Apud Ictos apprehensio est captura persona, de qua vid. Lexicon Jurid. Calvinii.

Approbè, adverbium, quod Lexicon Gellio tribuit, Plauti est Trin. 2. 4. sc. 2. v. 115.

Mihi concrederet, nisi me ille & ego illum nōsem aprobè?

Aprarius, a, um, ab aper. Paulus Digest. lib. 33. Tit. 7. Leg. 22. Fundo Legato, ut optimus maximusque est, retia apraria, & cætera benationis instrumenta continebuntur.

Aprineus, a, um, idem. Hyginus fab. 69. pag. m. 25. Unus aprinea pelle opertus, alter leonina.

Aquatissimus, a, um, superlat. Scribonii Largi est Compos. 26. p. 30. non modò Augustini.

Aquilentus, a, um. Varro πειρὶ αἰγέσεων apud Nonium cap. 4. in Nobile: Tum contremula aquilenta apud alta littora oriris, ac re-luces nobilis omnibus. Trimetri sunt versus de Luna; Est autem aquilentus ab aqua, (ut a musto mustulentus, a vino vinolentus) epitheton Lunæ, quòd humorem terris inducat.

Aratus, ūs. Dictys Cretensis de B. Trojano lib. 2. p. m. 64. Aratus insistere, frumenta parare.

Arbitratio, nis. Gell. lib. 13. cap. 19. Hic arbitratum & allegatus pro

pro allegatione proque arbitratione dicuntur.

Arbitror, ari, passivè Cæcilius apud Prisc. lib. 8. p.m.286. *Ex scriptis eorum, qui veri arbitrantur.* Hinc participia *arbitratus & arbitrandus*, de quibus vide Lexicon. Conf. Frontin. Stratag. lib.4. cap.2. num. 2.

Arcessitus, ūs. Plaut. Stich. a. 2. sc. 2. v. 3.

Salve, tuo arcessitu benio huc. Cic. de Nat. Deor. lib. 1. *Rogatu arcessituque alicujus benire.* Vide suprâ *Accersitus, ūs.*

Archeota, æ, vel *Archeotes*, Custos archivi. Dig. lib. 50. Tit. 4. Leg. 18. *Qui custodes ædium vel archeotæ.*

Archieres, princeps Sacerdotum. Æl. Lamprid. in Alex. Sever. c. 29. *Volebat videri originem de gente Romanorum trahere, quia eum pudebat Syrum dici, maxime quòd quodam tempore festo, ut solent, Antiochenses, Ægyptii, Alexandrini, lacefferant eum conbitiolis, Syrum archisynagogum eum vocantes & archierea.* Quo nomine (*ἀρχιερεὺς*) etiam apud Plutarchum & Herodotum venit Pontifex Maximus, it. Marc. 14. v. 1. ubi *ἀρχιερεῖς*, Pontifices & Scribæ dicuntur quæsisse occasionem capiendi Christum (quo de loco & quæstione; ad locum pertinente, vide sis Leusden. Dissertat. 27.) Dignitas ista, summum nempe Sacerdotium, vocatur *ἀρχιερο-*

σύνη ab *ἀρχιεράομαι* vel *ἀρχιεράϊέω*, summo sacerdotio fungor.

Archigubernus, i, præfectus classis, omnium gubernatorum primus. Digest. lib. 36. Tit. 1. Leg. 46. *Sejus Saturninus archigubernus ex classe Britannica testamento fiduciarium reliquit heredem Valerium Maximum trierarchum.*

Archisynagogus, i. Flav. Vopisc. in Saturnino cap. 8. *Nemo illic Archisynagogus Judæorum, nemo Samarites, nemo Christianorum presbyter, non mathematicus, non aruspex, non aliptes.* Conf. locum Lampridii in *Archieres* adductum, quem indicasse est recensuisse. Apud Marcum & Lucam in sacris legitur etiam *ἀρχισυνάγωγος*, princeps præfectus Synagogæ. Apud Græcos *adjectivè* semel positum invenitur, observante Henrico Stephano, ut *ἀρχισυνάγωγος εἰρήνη* apud Areop. quippe quæ præcipua est congregationum causa.

Arcipotens, tis. Valer. Flacc. lib. 5. v. 17.

Arcipotens adverte, precor, nunc denique Apollo.

Conf. Virgil. de Signis cœlest. ubi est *arcipotens*.

Arcuarius, a, um, adject. ab arcus. Veget. lib. 2. cap. 11. *Habebant fabricas scutarias, loricarias, arcuarias, in quibus sagittæ, missilia, cassides omniaque armorum genera formabantur.*

Archima

Arcuma genus plaustrī est modici, quo homo gestari possit. Festus.

Ardifer, a, um. Varro γρῶθι στεαυτόν apud Nonium cap. 4. num. 27. *Non videtis, unus ut Parvulus Amor ardifera lampade arida Agat amantis estuantis.* Conf. Marcell. ibid. num. 211. in *Fetum*.

Arefacio, ere, non ad æneam tantum Macrobianæ ætatem, ut in Lexico, natales suos refert, sed ad auream quoque Vitruvii lib. 2. cap. 1. *Alii luteas glebas arefacientes, struebant parietes &c.* Conf. Gell. lib. 12. c. 1.

Arenaria, orum (quæ Ciceroni & Varroni dicuntur *Arenaria*, Jctis *Arenifodina*) Vitruv. lib. 2. cap. 4. *Sin autem non erunt arenaria, unde fodiatur (arena)* Id. ib. paucis interjectis: *Arenæ fossitiæ, quæ sunt de arenariis recentes.*

Arenatio, nis. Idem lib. 7. cap. 3. *Fundata arenationis & marmoris soliditate.*

Arenivagus, a, um, adject. qui in arena vagatur. Lucanus lib. 9. p. m. 267.

Bis positis Phæbe flammis, bis luce recepta,

Vidit arenivagum surgens fugiensque Catonem.

Argenteolus, a, um. Plaut. Rud. a. 4. sc. 4. v. 125.

Post est sicilicula argenteola, & duæ connexæ maniculæ & Sacula.

id est, falcula ex argento. *Argenteolus* diminutivè dicitur Plauto, ut *aureolus* Ciceroni, Varroni & aliis, *æneolus* Petronio.

Argillosus, a, um, adjectivum est, ut Plinio in Lexico proprium, ita Varroni extra Lexicon commune, qui lib. 1. de R. R. cap. 9. Tertio, inquit, modo dicitur terra, quæ est mixta, in qua seri quid potest & nasci, ut argillosa, aut lapidosa.

Argumentatrix, icis. Tertulianus de Spectac. cap. 2. *Quam sapiens argumentatrix sibi videtur ignorantia humana?*

Argumentatus, a, um, passivè. Aufustius apud Priscianum lib. 8. p. m. 286. *Omnia argumentata nomina.* Auctor est ex Veteribus *Aufustius*, cujus mentionem apud alium quemquam reperire mihi non contigit, præter Festum in *Genius*.

Argyranche, idem quod Φιλαργυρία, amor argenti, avaritia. Gell. lib. 14. cap. 9. *Tunc e populo unus exclamavit, non Synanchen, quod Demosthenes pateretur, sed argyranchen esse.*

Arithmetice, es. Vitruv. lib. 1. cap. 1. *Per arithmeticen sumptus ædificiorum consummantur, mensurarum rationes explicantur, difficilesque symmetriarum questiones Geometricis rationibus & methodis inveniuntur.*

Arrectior, ris, Comparat. Solin.

lin. cap. 9. *Sunt arrectiora, quam usquam proceritas montana attolli solet.*

Arrogantissimus, a, um, Superlat. Quintil. Declamat. 15. Arrogantissime miserorum. Id Declam. 8. Arrogantissima persuasio. Contentus es, B.L. testimonio Macrobius Habes in Lexico.

Artatio vel Arctatio, nis. Varro de L. L. lib. 4. Literarum sit demptione aut additione; & propter eam artationem aut commutationem, item Syllabarum productionem. Turnebus lib. 24. cap. 29. pro artationem legit tractationem; tractatio enim est, inquit, cum tanquam manu litera tenentur, & huc & illuc transponuntur & trajiciuntur.

Articulamentum, i. Scribon. Larg. Comp. 206. Ad luxatum omne & ejectum & repositum articulamentum bene facit, (de emplastro viridi Gliconis Chirurgi loquitur) Idem Compos. 214. Contusa vel incisa articulamenta. Conf. Composit. 263. p. m. 136.

Artificiosior, ris. Comparat. Auctor ad Herennium lib. 4. Quod si artificiosum est, intelligere, quae sunt ex arte scripta, multo est artificiosius, ipsum scribere ex arte. Cic. de Invent. lib. 1. Id, quod artificiosius est.

Artificiosissimus, a, um. Cic. de Invent. lib. 1. Hoc, quod per rationem expolitur, summe frequentatum est a Rhetoribus iis, qui

elegantissimi & artificiosissimi putati sunt.

Artificiosissime adverb. Auct. ad Herenn. lib. 4. Artificiosissime te fecisse putas.

Arundulatio, nis. Varro de R. R. lib. 1. cap. 8. Ut Mediolanenses faciunt in arboribus, quas vocant opulos: Canusini in arundulatione (sive harundulatione) in ficis.

Ascaules, e, utricularius ex ἄσκος & αὔλος. Martial. lib. 10. ep. 3.

Et concupiscat esse Canus ascaules.

Lexicon nomen ipsum exhibet, auctoritate omni inobservata. *Quarunt*, inquit Turnebus Advers. lib. II. cap. 25, nec profecto injuria Grammaticorum tribus, qui sunt apud Vopiscum in Carino Camptaula; (Verba Vopisci ib. c. 19. sunt: Exhibuit centum Camptaulas) Vox enim ipsa minus usitata, & a Graecis oriunda, imò vero plane Graeca, ne a Graecis quidem ipsis agnoscitur; Mibi quidem falsa videtur esse & irreptitia, legendumque Ascaulae, ut sint utricularii. Sed Turnebus, cujus judicium, ceteroquin satis exactum, magni merito faciendum, naribus suis h. l. nimis indulgere mihi videtur; quid enim opus est supponere Ascaulas, ubi omnes consentiunt, legendum Camptaulas, assentiente insuper Etymologia & origine vocis ex καμπῆλω, inflecto, & αὔλος tribia, ita ut Camptaules sit, interprete

prete Rhodigino lib. 12. cap. 5. qui inflexo tibiatarum cantu utitur.

Ascendendus, a, um. Cæf. de B. Civ. lib. 1. Mons erat ascendendus.

Ascendor, i, passivè, Plin. lib. 36. cap. 13. Cænacula prius excelsa, porticusque ascenduntur nonagenis gradibus omnes. Vitruv. lib. 3. cap. 3. Namque cum dextro pede primus gradus ascendatur.

Ascensus, a, um, particip. Ammianus lib. 21. p. m. 203. Lembis ascensis, quos oportune fors dederat plurimos. Conf. Dict. Cretens. lib. 3. de B. Trojan. p. m. 75.

Aspectio, nis. Festus: Spectio in auguralibus ponitur pro aspectione &c.

Aspernabilis, e. Accius Philoteta apud Nonium cap. 2. num. 854. Quod te obsecro, ne hæc aspernabilem tetrītudo mea, in occulto faxit. Lexicon multò inferiores auctores laudat Augustinum Arnobium & Gellium, qui bis usus est, nimirum lib. 11. c. 3. & 20. c. 1.

Aspernanter adverbium. Ammianus lib. 31. p. m. 472. Quæ res aspernanter a nostris inter initia ipsa accepta est. Auctoritas Ammiani tantò mihi, quantò auctoritate Ambrosii, Salviani & Sidonii antiquior, quos auctores laudat Lexicon.

Aspernatus, a, um, παθῆνικῶς, Arnobius lib. 5. p. m. 488. Diffusior

facta Dea per risum, aspernatam sumit atque ebibit portionem. Diætys quoque Cretensis de B. Trojano lib. 4. p. m. 108. Tum primum Æneas aspernato certamine intra muros manet. Passivam hujus participii significationem nemo mirabitur, credo, qui eandem haustam novit ex indole verbi sequentis

Aspernor, ari, quo παθῆνικῶς usus legitur Cic. ad Nep. apud Priscianum lib. 8. Qui habet, ultro appetitur, qui est pauper, aspernatur. It. Hirt. de Bello Afric. Caius Virgilius postquam intellexit, Regem ab omnibus aspernari, se proconsulē tradit.

Assectatus, vide *Adsectatus.*

Assector, ari, passivè dixit Ennius apud Priscianum lib. 8. Assectari se omnes cupiunt. Vid. infra *Consector* & *Consequor*, quæ verba eadem forma antiquitas donavit.

Assessor, ris. Cic. de Divinat. lib. 1. Lacedæmonii Regibus suis augurem assessorem dederunt. Locum, intercedo, relinquat suo Latinitatis avo nepos ejusdem, Suetonius in Lexico.

Assessus, a, um. Silius lib. 12. Assessos Capua muros &c.

Assesrix, icis, foemininum alicui, quod est Assessor. Afranius apud Nonium cap. 2. p. m. 73. Dimittit assestricem, me ad sese vocat.

Assideor, eri, passivè Sallust. in 4. Hi-

4. Histor. apud Priscianum lib. 8. p. m. 328. *Amissumque assideri sine praeliis audiebat.*

Assimilanter adverbium. Nigidius Comment. Grammat. apud Nonium cap. 1. *Sunt etiam assimilanter dicta hæc, canatim, suatim, bobatim, quæ ab animalibus sumuntur.*

Affudeasco, ere. Varro de L. L. lib. 4. *Dictum Assum, quod ab igne affudeascit, (loquitur de carne assa) Huc an referri possit illud Plauti Casin. a. 2. sc. 6. v. 9. Corculum adfudascit ex metu; neque dubito, neque certò affirmare audeo. Analogiæ siquid dandum, Affudascere mihi a Plauto dictum videtur, ut defudascere ab eodem Bacchid. a. 1. sc. 2. v. 33. & Confudascere apud Columell. lib. 12. c. 48. Siquid verò est, quod me suspensum teneat, tenebit certè impeditissima illa lectionum diversitas, quæ in hoc loco Plautino conveniunt, ubi inter tot rudera vocem exstruere labor est. Hoc tamen utroque vultu contendere non dubito, lectioni suprà adductæ plus omnino tribuendum, quàm cæteris partim acephalis, partim oppido insulsis.*

Astraba, Latinè *Clitellaria* drama est Plautinum. Probus Grammaticus in Vita Virgilii: *ASTRABA Vehiculum est* ὁ δὲ τὸ μὴ ἑξέ-
Φεῖται, quo titulo & Plautus Fabulam inscripsit, in qua mulieres in ejusmodi vehiculis inducuntur. Conf. Gell. lib. 11. cap. 7. & Non. cap. 2. in *Aspinda*.

Astrapoplecta, ex ἀστραπή fulgur & πλέκω pecto. Senec. Quæst. Natural. lib. 1. cap. 15. *Ab his (sc. fulgoribus) tecta videmus icla, quæ Astrapoplecta Græci vocant.*

Atquin, conjunctio adverbativa, non Lactantium tantum (is Auctor est in Lexico) sed Plautum etiam delectat in Rud. a. 3. sc. 4. v. 55.

Atqvin, quia vetas, utramque jam mecum abducam simul.

Atrocissimè adverb. Cic. ad Qu. Fr. lib. 2. ep. 15. *De ambitu cum atrocissimè aperetur in Senatu multos dies &c.* Conf. Sveton. in Lexico.

Attate, interjectio expavescantis est apud Plaut. Epid. a. 3. sc. 4. v. 21.

Attate!

Nunc demum scio ego hunc, qui sit.

it. Mercat. a. 2. sc. 3. v. 31.

Attate!

Meus pater hic quidem est, quem video.

Sed in casina vox est increpantis, a. 3. sc. 1. v. 14.

Attate; cædendus tu homo es; nimias delicias facis.

Attentatio, nis. Symmach. lib. 6. ep. 9. *Sanctitate sua inanem attentionem comprimere.*

Atterraneus, a, um. Sen. Quæst. Natur. lib. 2. *Fulmina atterranea, quæ in inclusos fiunt.*

Attestatio, nis, vox est non Macrobiani modò, sed etiam Trebellii Pol-

Pollionis (qui seculo Christiano tertio, Diocletiano imperante, scripsit) de Zenobia c. 29. *Hac se attestatione defendit.*

Atticismus, i, ut Græco idiomate (ἀττικισμός) legitur apud Ciceronem in Lexico, ita Latino apud Quintilianum lib. 6. c. 4. *Meo quidem iudicio illa est urbanitas, in qua nihil absonum, nihil agreste, nihil inconditum, nihil peregrinum neque sensu neque verbis, neque ore gestuque possit deprehendi, ut non tam sit in singulis dictis, quam in toto colore dicendi, qualis apud Græcos Atticismus ille, redolens Athenarum proprium saporem.* Laudat id genus dicendi idem Fabius lib. 12. c. 10. *quod Attici limati & emuncti nihil inane aut redundans ferebant.*

Attolero, are. Apul. *Metamorph.* lib. 2. *Attolerabant statuas Palmaris Deæ.* Alii *Attollebant.*

Attorreo, ere. Apicius lib. 4. cap. 2. *Attorrebis eas; sc. nuces fractas & purgatas.* Idem lib. 7. c. 5. *Elixatur & infunditur in fretali, piper, condimentum, mel, liquamen, & attorretur in clibano, quousque coquatur.* Conf. Not. Listeri p. 130.

Attractus, ūs. Dictys Cretenfis de Bello Troj. lib. 5. pag. m. 131. *Quò attractu motus facilius foret.*

Attrectatio, nis. Pallad. Mart. cap. 12. de domandis bobus: *Capti ergo statim domentur, qui quidem prius, cum teneri fuerint, frequenti manus attrectatione mansuescant.*

Lamprid. in Heliogab. *In confitiis exoletos maximè juxta se ponebat, eorumque attrectatione & tactu præcipuè gaudebat.* Senec. Controv. lib. 4. c. 25. *Argentarius in qua solebat schemata, attrectationem violentissimam fregit.* Quintilian. lib. 1. cap. 4. *Adjiciebant & attrectationem.* &c. Lexicon ad auctorem Apulejum abit.

Attributum, i, substant. Varro de L. L. lib. 4. sub fin. *Tributum a tribubus, quòd ea pecunia, quæ a populo imperata erat, tributim a singulis pro portione census exigebatur; Ab hoc ea, quæ adsignata erat, Attributum dictum.* Hodie nobis *Assignationes* vocantur, quæ Veteribus attributa vel pecuniæ attributæ. Lexicon vocem sistit, sed in sensu Philosophico, & quidem ab omni auctoritate nudam.

Attritio, nis. Lampridius in Heliogab. c. 19. *Rosatum ab aliis acceptum, pinearum etiam attritione odoratiùs reddidit.*

Auctifer, a, um. Cicero apud Augustinum lib. 5. de Civ. cap. 8.

Jupiter auctiferas lustravit lumine terras.

Ego vocabulum *auctiferas* non satis intelligo. Mendosa fortè est lectio, a qua tamen temere non ausim recedere.

Auctio, nis, pro auctus, ūs. Macrobi. Saturnal. lib. 1. cap. 14. *Modò auctio, modò retractio dierum proveniebat.*

Auctoratus est pro auctoravit. Apul.

Apul. Metam. lib. 9. *Nec a genuina lebitate descibit mulier, sed exsecrando metallo pudicitiam suam protinus auctorata est*; id est, accepta mercede vendidit; tracta metaphora a gladiatoribus, qui, liberi cum essent, suam ludo gladiatorio operam mercede locabant.

Aucupatus, ūs, idem quod aucupium. Jul. Capitolin. in M. Anton. Philos. c. 4. *Amasit pugilatum, luctamina, & cursum & aucupatus, & pila lusit apprimē, & venatus est.*

Audire alicui. Apul. Apolog. *Falsum facere conanti ne ausculta- rent, sibi potius audirent.* Johann. Despauteus Ninivita Comment. Grammat. de Syntaxi p. 359. *Audio tibi*, inquit, pro *obedio*, apud solum Plautum reperitur in Captivis: *Quum dicto haud audiebat, facto nunc ledat, licet.* Idem ibid. paucis interjectis: *Utrum pro obedio melius dicitur, Audio tibi, an Audio te?* Per Accusatibum audio te; quia audio cum datibo apud solum Plautum legitur, & qui antiquiores aut ejusdem seculi sunt. Job. Godscalcus in Observationibus Lat. Serm. *Audire*, inquit, pro *parere cum datibo*, nisi in participiali voce varius reperitur. Recte quidem; Nobis præter par locorum, quæ adduximus, alia videre non contigit.

Auditor pro *Lector*, Varronis est lib. 5. de L. L. in princ. *Si quæ erunt ex diverso genere adjuncta, potius cognationi verborum, quam au-*

ditori calumnianti geremus morem. Subscribit sententiæ & interpretationi nostræ Calvinus in Lex. Jurid. ubi: *Auditorem*, inquit, pro *lectore* accipi apud M. Ter. Varron. lib. 5. L. L. ipso statim initio, recte quidam putant.

Averro, ere, compositum a *Verro*. Licinius Macer pro Tuscis apud Priscianum lib. 10. p. 407. *Quos oportuit amissa restituere, hisce etiam reliquias aberrerunt.* Conf. præcedentia ibid.

Aversatrix, icis. Tertullianus de Anima c. 51. *Crudelitatis avversatrix.* Ità legit Ludovicus de la Cerda.

Averto neutraliter pro *Avertor*. Silius lib. 15.

Jam rursus ubi arma
Avertisse suo cognôrit devia
vallo

it. Virgil. 1. Æneid.

Franguntur rami, tum prora a-
vertit, & undis

Dat latis.

Gell. lib. 1. cap. 8. *Tali petulantia mulieris (Laidis) atque pecunie magnitudine ictus expavidusque Demosthenes avertit, & discedens*: Ego, inquit, *pœnitere tanti non emo*, Græcè: *ἐκ ὠνείμας μυρίων δραχμῶν μεταμελείαν.* Eodem modo *Converso* usurpatur apud eundem lib. 1 cap. ult.

Aufugio, ere, cum quarto casu junxit Propertius lib. 1. Eleg. 9.

Qvis-

Quisquis es, assiduas aufuge blanditias.

Conf. Ciceron. Fragment.

Augeo, ere, neutro-passivè usus est M. Cat. in Originib. apud Gellium lib. 18. cap. 12. *Eodem consensu complures ex agro accessitabere, eo res eorum auxit*; pro aucta est. It. Sallust. Hist. lib. 1. *Ignoscendo populi Romani magnitudinem auxisse*, pro auctam fuisse. Vid. Sciopp. Commentar. in Priapeja pag. 94.

Auguratrix, icis. Festus: *Lingulaca*, genus piscis, vel mulier auguratrix.

Augurius, a, um, adject. pro *auguralis*. Gellius lib. 6. cap. 6. *Audisti Apollinarem Sulpicium, quem in primis sectabar, quum de jure augurio quaereretur*. Idem lib. 20. cap. ult. *Quæ erunt (in his commentariis) paucula remotiora super augurio jure & pontificio. Jus augurium vel augurale dictum ab auguribus, qui futura maximè ex garritu avium prædicebant*. Vid. Calvin. Lex. Jurid. pag. 490. De *Jure Pontificio* vid. Cic. 2. de Leg. c. 23. pr. & præcipuè Jacob. Guther., quem Lexicon laudat. Conf. Nizol. Thesaur. Ciceron. p. m. 232.

Augustius, adverbium. Cicero de Clar. Orator. *Aut quod de religione dici possit augustius*. Conf. Nizolii Thesaur. Ciceron. pag. m. 232.

Avicella, diminut. ab *avicula* finxit Apicius lib. 5. cap. 3. *Coques*

pisam, cerebella, vel abicellas, vel turdos exossatos a pectore. Conf. lib. 8. cap. 7. Sed minùs Latinum esse hoc diminutivum, ostendit jam multò ante Apicius Varro lib. 7. de L. L. p. m. 99. *Minima (vocabula magnitudinis) in quibusdam non sunt, ut abis, avicula, avicella, caput, capitulum, capitellum*.

Avicularius, i, quem *abiarium* dixit Columella lib. 8. cap. 3. Apicius lib. 8. cap. 7. *Fistula avicularii*.

Aumatium, i. Petron. apud Fulgent. de Vocib. Antiquis n. penult. *In aumatium memet ipsum conieci*. Quid autem sit *Aumatium*, Fulgentius ibidem interpretatur, nempe *locus secretus publicus, sicut in theatris aut circo*.

Aurigatio, nis. Sveton. in Ner. cap. 35. *Ipsam (Poppæam nempe uxorem) ictu calcis occidit (Nero) quòd se ex aurigatione serò rebersum, gravida & agra consitiis inceserat*. Flacet Lectori auctor Gellius? Is in Lexico exhibetur.

Aurugo, inis, morbus ab auri colore, quem bilis toto corpore diffusa mentitur, ut explicat Martinus. Grævius in Lexico Gloss. Hieronymo & Interpretibus S. S. tribuit, sed & Varroni in usu fuisse, auctor est Isidorus Orig. lib. 4. cap. 8. *Auruginem Varro appellari ait a colore auri*. Alii legunt *Auriginem*.

Aurulentus, a, um, adject. ab Aurum. Prudent. Peristeph. 12. v. 49.

Bracteolas trabibus sublevit, ut
omnis aurulenta
Lux esset intus, ceu jubar sub
ortu.

Austellus, diminut. ab Auster,
pro vento leniore. Lucill. lib. 15.
apud Non. c. 2.

Rex Cotys ille duos ventos Au-
strum atque Aquilonem
Novisse ajebat solos hos dema-
gis. Istos
Ex nimbo Austellos nec nòsse, nec
esse putare.

Vide sis infrà *Demagis*.

Austerrimus, *a, um*, super-
lat. ab Austerus formavit Messal.
Corvin. ad Octav. Aug. *Excidium*
austerrimo Regi continuo minitan-
tes.

Ausus, *a, um*, passivè, Apul.
Florid. *Ejus igitur Alexandri multa*
sublimia facinora, & praeclara edita
fatigaberis admirando, vel belli au-
sa, vel domi probisa. *Inausus* Vir-
gilius est, Martialis & aliorum, ut ta-
ceam, quòd *auderi* passivum occur-
rat in Nepote 1. 4. 5.

Autographum, *i*, exemplar au-
toris manu scriptum, quod *idiogra-*
phum etiam dici observavimus ex
Gellii lib. 9. cap. 14. Symmach. lib.
3. ep. 11. *Me jubat vetustatis exem-*
plar de autographo tuo sumere. Le-
xico notum est nomen, ignota au-
toritas.

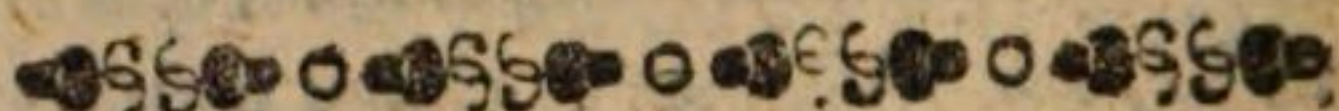
Autumnus neutro genere pro
autumnus Veteres dixerunt, ut Var-
ro apud Non. cap. 2. *Etesiae diutius*

& uberius flaberant, & autumnum
ventosum fuerat.

Auxiliatio, nis, Nonii est in
Rumor. c. 4. *Rumor, fabor, auxi-*
liatio.

Auxiliatus, a, um, particip.
passivum ab auxiliior. Vitruv. lib. 5.
c. 8. *Consonantes (loci) sunt, in qui-*
bus ab imis auxiliata (vox) cum in-
cremento scandens egrediatur ad
aures discreta verborum claritate.
Lucil. apud Priscianum lib. 8. *Ame*
auxiliatus si est.

Auxilio pro auxiliior Graccho
adversus Furium in usu fuisse, testis
est Diomedes lib. 1. p. m. 83. Conf.
Priscian. l. 8. pag. 291.

B.

B *Abyloniacus*, *a, um*.
Manilius lib. 4. p. 101.

Scilicet in Piscem sese Cytherea
novavit,

Cum Babyloniacas summerfa
profugit in undas.

Bacchanalis, e, a Bacchus ad-
ject. Aurelius Victor de Caesar.
Deorum habitu incedebat (Caligula)
cum Joem se ob incestum, ex thoro
autem Bacchanali, Liberum se affe-
reret. Conf. ejusdem Epitom. p. m.
626. in fol.

Barbatoria, a. Petronius Sa-
tyr. p. m. 278. *Hodie servus meus*
barbatoriam facit. Vid. Scheffer. in
Notis,

Notis, Pignor, deServis, Tilebomen. ad l. c. & Interpretes Juvenalis ad Sat. 3. v. 186.

Ille metit barbam &c.

Beatissime adverb. Sen. Consol. ad Helviam c. 9. *Beatissime* *bibere*. it. de Benefic. lib. 7. c. 3. *Res, quas natura fundit beatissime.*

Beatius adv. Cic. de Clar. O. rat. *In omni rerum abundantia beatius, ut ipse putabat, remissius certe bibere.* Sen. Svas. 3. *Virgilius hæc quanto simplicius ac beatius dixit? Idem ep. 92. Rectius bibat, oportet, ut beatius bibat; si rectius non potest, ne beatius quidem.* *Mela* l. 3. c. 5.

Bellax, cis, bellicosus. *Lucanus* lib. 4. v. 406.

Illic bellaci confusus gente Curetum,
ubi pro *Curetum* Hugo Grotius in suis ad *Lucan. Pharsal.* Notis cum MSS. legendum omnino contendit *Curictum*. *Curictas* vocat *Plinius* lib. 3. cap. 21.

Bellificor, ari, pro gratificari. *Cælius Ciceroni* lib. 8. Ep. 10. *Suadeo tibi, quicunque est istic status rerum, diligenter & cautè perscribas, ne aut bellificatus alicui dicaris, aut aliquid, quod referret scire, reticuisse.* Ità *Gruterus, Schrevelius & alii.*

Belligeror, ari, deponentiali forma dixit *Hyginus* fab. 274. p. m. 63. *Afri & Egyptii primum fustibus dimicaverunt; postea Belus Ne-*

ptuni filius gladio belligeratus est, unde bellum est dictum. Simili forma *bellor* pro *bello* usus est *Virgilius* *Æn.* II. v. 660.

Et pictis bellantur Amazones armis.

Bellofus, a, um, pro bellicosus. *Cæcilius* apud *Nonium* cap. 2. *Tantum bellum suscitare conati adversarios contra bellosum genus.*

Bellulè adv. *Apulejum* in *Lexico* auctorem habet; *Festus* verò *Plauti* simul esse contendit, id quod facile crediderim; *Bellulus* enim adjectivum *Plauti* est *Casin. a.* 4. sc. 4. *Papilla bellula.*

Beneficè adv. *Gellius* lib. 17. cap. 5. *Processisset argutatori istè fortasse reprehensio, si Cicero ità dixisset: Ut enim beneficè liberaliterque facimus, non ut exigamus gratiam. Videretur enim beneficè facere etiam in non beneficium cadere posse - vid. infra Maleficè.*

Benefieri passivum a *benefacio* *Plin. Panegy. c.* 70. *Non fuit quisquam, quem non hæc cogitatio subiret, quum sciret, quicquid a quoque in provinciis beneficeret, omnia te scire.*

Benemerens, tis, junctim legendum esse censeo, ut *benefolens &c.* *Plaut. Rud. a.* 5. sc. 3. v. 36.

Tum te mihi benignè itidem addecet

Benemerenti bene referre gratiam.

Ità

Ità vetus Inscriptio apud Svetonium:
SIBI. ET. TUBERONIAE. CON-
TUBERNALI. ATQ. BENEME-
RENTI. LAPIDEUM. STRUXIT
TUMULUM. Conf. Hygin. fab.
25. Plura ejusmodi exempla non
manipulo tantum, sed pleno velut
horreo admetirer, nisi hic, ut alibi,
qvædam præterire, partem diligen-
tiæ cum Quintiliano putarem.

Benemeritus, a, um. Ean-
dem in hac quam proxima voce
συμπλοκήν esse, existimo, nec
sine ratione. Consentunt Cicero
ad Lentul. l. 1. ep. 9. *Officium suum,
memoremque in benemeritos ani-
mum prestare.* Cæsar. de B. Civ.
lib. 3. *Ut sigillis castellisque beneme-
ritæ civitates tutæ essent præsidio.*
Sveton. Oth. c. 10. *Proclamabit, non
amplius se in periculum tales tam-
que benemeritos conjecturum.* Lam-
prid. Sever. cap. 16. *Senes ac bene-
meriti.* Adde Valer. Max. lib. 5. c.
2. 3. & passim. Vid. infr. *Maleme-
ritus.*

Beneolens, ris. Propert. lib. 3.
Eleg. 15.

Et tibi per mediam beneolenti
flumine Naxon,
Unde tuum potant Naxia tur-
ba merum &c.

Ubi notandum *bene* etiam cum suo
participio, ut in proximè præceden-
tibus coalescere; quod colligimus
ex opposito *Græbeolens*, junctim scrip-
pto a Marone 6. Æn. v. 201. Palla-
dio lib. 1. de RR. c. 35. & aliis. Conf.
Virgil. Carmen de Coppa.

Beta eleganter pro *secundo* vel
non primo dixit Martial. lib. 5. ep. 27.
v. ult.

Qvòd alpha dixi, Codre, penula-
torum

Te nuper, aliqua cùm jocarer in
charta,

Si fortè bilem movit hic tibi ver-
sus,

Dicas licebit beta me togatorum.

Betaceus, a, um, adjectivum,
ut videtur, a beta, æ, herba. Varro
de R. R. lib. 1. cap. 2. *Dic sodes, in-
quit Fundanius, nam malo de meis
pedibus audire, quàm quemadmo-
dum pedes betaceos feri oporteat.*

Bicepsos, antiquitus pro bi-
nis constans capitibus. Varro
de L. L. lib. 4. *Oppius mons bicepsos.*
Conf. Scalig. Conjectanea p. m. 22.
Rectius cum Livio aliisque dixeris
biceps.

Biennalis, e, adject. a biennium.
Zeno Imper. in Cod. Justin. lib. 12.
Tit. 7. Leg. 2. *Metas biennales Viro
spectabili duximus statuendas.* it.
Cod. lib. 4. Tit. 29. Leg. 22. *Intra
biennale tempus.*

Biga, æ, cujus pluralem Lexi-
con tantum agnoscit, singulo nu-
mero usus est Statius Theb. lib. 1.
v. 338.

Rorifera gelidum tenuaverat aë-
ra biga.

Idem 1. Silv.

Te potiùs prensa veheret Thito-
nia biga.

& 3. ibid.

Tollit,

Tollit, olorinaque jubet confide-
re biga.

Svetonius in Tiberio: *Vix unius bigae adjectione honorari passus est.* Et Plinius lib. 35. *Euchides pinxit bigam Regis cum victoria.* Varro tamen pluralem magis probat lib. 9. de L. L. p. m. 139.

Binarius, a, um, a bini. Lamprid. in Sever. c. 39. *Formas binarias, ternarias & quaternarias resolvi praecepit.*

Biothanatus, i. Lampridius in Heliogabalo c. 33. *Et praedictum eidem erat a Sacerdotibus Syris, biothanatum se futurum.* Isidorus Orig. lib. 10. Litt. B. extr. *Biothanatus*, inquit, quod est bis mortuus. *Θάνατος* enim Græco sermone mors dicitur. Sed malè, quia tunc scriberetur *biothanatus*. *Biothanatus* est, qui βεα, i, e, si oppressus, violenter occisus; neque meliùs hoc vocabulum (quod apud Latinos magis, quàm Græcos reperitur) illustratum iri crediderim, quàm ex seqq. in textu laudato: *Paraberat igitur funes blatta & serico & cocco intortos, quibus, si necesse esset, laqueo vitam finiret. Paraberat & gladios aureos, quibus se occideret, si aliqua bis urgeret, &c. sed nihil ista valuerunt. Nam (ut diximus) & occisus est per scurras, & per plateas tractus est sordidissimè, per cloacas ductus, & in Tiberim submissus est.*

Bipensilis, e. Varro apud No-

nium cap. 2. in Dentarpage: *Bipensiles forcipes.*

Birotus, a, um, ita Cissium interpretatur Non. cap. 2. quod sit *vehiculi biroti genus.*

Bisulcilingua, æ, masc. gen. qui duplici utitur lingua. Plaut. Poenul. a. 5. sc. 2. v. 74.

Bisulcilingua quasi proserpens bestia.

Elegans, inquit Pareus, est compositio; imò certè Plautinissimam esse, non inficiamur, sed soli etiam Plauto utendam arbitramur; Fugiat istimodi πεπορμενα, ut Græci vocant, Orator, nisi quem monstra in picturis delectant, ut ait Scaliger.

Bisyllabus, a, um. Varro de L. L. lib. 8. *Si socer, mater, quod in transitu fiat ab altero trisyllabum soceri, ab altero bisyllabum matri &c.*

Bituricus, a, um, adject. a Bituriges. Colum. lib. 3. c. 9. *Vineta biturici generis.* Id. ib. cap. 21. *Vites bituricae fructibus opimæ.* Et mox: *Gustus meri bituricus.*

Bivertex, cis. Statius Thebaid. lib. 1. p. m. 169.

Delius insurgit summaque biver-
ticis umbra

Parnassi residens - -
Lexicon Sidonio tribuit.

Blandiculè adverb. Apul. Metamorph. lib. 10. *Blandiculè respondere.*

Blandities in singul. Idem ib. lib.

lib. 7. *Talis sermonis blanditie cabillatum, deducebat ad torum nolentem puerum, sequentem tamen.* Eodem modo *Blanditia* in singulari usus est Cicero ipse de Pet. Consul. cap. 11. & Amic. c. 25.

Blanditus, a, um, particip. passiv. Verrius apud Prisc. lib. 8. *Blanditusque labor molli curabitur arte.* Affine huic est *Eblanditus*, quo *παρητιχῶς* usus Plin. Panegy. c. 70. & cum eo complures alii.

Blandum adverbialiter dixit Petronius Satyr. p. m. 457. *Delectata illa risit tam blandum.* Similiter Apulejus Metam. lib. 6. *Subridens amarum*; & Ammianus lib. 21. nec non 28. *Subamarum arridens*; item Horatius Carm. l. 3. Od. 27. v. 67.

Aderat quærenti

Perfidum ridens Venus - id est perfidè & dolosè. Conf. Celeberr. Bangii Observat. Philolog. de Syntaxi Adverb. Reg. 1. Anomal. 2. pag. m. 1138. Vid. infr. *Sæbum*, item Rufin. de Schematis Lexeos p. m. 35.

Bonum, interjectio, ut malum, Apul. Met. lib. 10. *Sciscitatus, quid bonum rideret familia.*

Bovatim, pro more boum, Nigid. Comment. Grammat. apud Non. cap. 1. p. 40. *Sunt etiam adsimulanter dicta hæc canatim, suatim, bobatim, quæ ab animalibus sumuntur.*

Bovicidium, i. Solin. Polyh. cap. 1. *Facere bovicidium.*

Brastæ pl. num. terræ motus sunt, de quibus Apul. de Mundo: *Qui subsiliunt, excutientes onera, & reciprocantes directis angulis mobiles, Brastæ vocitantur.*

Breviculus, a, um, adject. Plaut. Merc. act. 3. sc. 4. v. 54.

CH: *Qua forma esse ajebant ergo?*

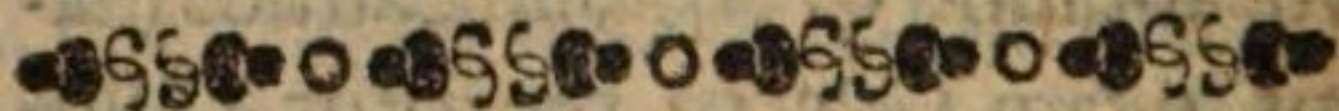
EV: *Ego dicam tibi:*

Canum, barum, bentricosum, buculentum breviculum &c.

Auctorem Lexicon sistit Apulejum.

Buccella, æ, Apicius hoc diminutivo a buccæ, quod Lexicon uni Onomast. Veteri adscribit, usus est lib. 7. cap. 6. *Buccella macerata.* Idem ibid. c. 11. *Buccellas majores facies.* Conf. ib. c. 9. & lib. 8. cap. 6.

Bullesco, ere. Luc. Ampelius lib. Memor. de Mirac. Mundi pag. m. 18. *Cum manibus supplodas, pix altè attollitur, & quasi ab aqua bullescit.*

C.

C*acophaton, i*, Schema Rhetoricum. Quintilianus lib. 8. cap. 3. *Cacophaton vocatur, si ve mala consuetudine in obscænum intellectum sermo detortus est, si ve junctura deformiter sonat &c.* Conf. Job. Despauterii Ninitæ Commentar. Grammat. pagg. 699. 768. & 780.

Cacosyntheton Latino idiomate dixit Lucilius lib. 9. Sat.

At

At non multum abit hoc caco-
syntheton, atque canina
Si lingua dico, nihil *AR* me; no-
men hoc illi est.

Vide Velium Longum de *Orthogra-
phia*, & Francisc. Douf. Reliqu. Lu-
cil. p. 44. num. 2. Lexicon exem-
plum tantum sistit. Conf. Isidor.
Orig. l. 1. c. 33.

Cacitudo, inis, pro cœcitas,
Popilii vel Opilii Aurelii est apud Fe-
stum in Nusciosus: *Nusciosum*, in-
quit Festus, *Atejus Philologus ait
appellari solitum, qui propter ocu-
lorum vitium parum videret; At
Popilius Aurelius nuscitiones esse
cæcitudines nocturnas.* Lexicon
Gloss. fudit.

Calatio, nis. Varro de L. L.
lib. 4. *Curia sine calatione non
potest aperiri.* *Calatio dicta
ἀπὸ τοῦ καλεῖν*, Vocatio; Affi-
nia huic sunt apud Festum *Incalatio*,
i. e. invocatio, & apud Plin. lib. 1.
c. 47. Macrobiusque 1. Saturnal.
cap. 13. *Intercalatio*.

Calcator, ris. Calpurnius Bu-
col. Eclog. 4. v. 124.

Ut nudus ruptas saliat calcator
in uvas.

Lexicon Gloss. Vet. adducit. Hinc
fœmininum *Calcatia*, quod Pru-
dentii est Psychomach. v. 589.

Calcimentum, i, pro calcea-
mentum. Columell. lib. 12. cap. 3.
*Calcimenta utrique sexui conve-
nientia.*

Calefacior passivè dixit Vi-

truv. lib. 5. cap. 10. *Testudine al-
beolorum calefacientur.* Idem eo-
dem modo lib. 4. cap. 7. *Concalefa-
ciuntur* dixit pro concalefiunt.
Contendunt Grammatici, Verbum
Facio cum compositis, quæ *A* reti-
nent, habere passivum *Fio*, ut *calefa-
cio, calefio* &c. Reliqua autem com-
posita, quæ *A* in *I* mutant, esse ana-
loga, & passiva in *OR* formare, ut
Efficio, Efficior, Reficio, Reficior &c.
A qua regula bifariam desciscit Ver-
bum *calefacio*, quod non passivum
tantum ex se gignit *calefacior*, ut
jam ostendimus, sed etiam

Calefacior, quod, si audiendus
Nonius cap. 2. Ciceronis est ad Pan-
sam lib. 3. *Nos Ventidianis rumori-
bus calficimur.* Ità legit *Josias Mer-
cerus*; quàm lectionem postquam,
inconsulto Gothofredo, dimittere
noluerimus, aliam invenimus, & qui-
dem talem: *Nos Ventidianis rumo-
ribus concalefecimus.*

Calles fœminino genere insi-
gnivit Livius lib. 22. apud Nonium
c. 3. *Nisi pecorum modo fert angusto
saltu per debias calles.* Idem sic
frequenter (verba sunt Nonii.)

Calumniatio, nis. Ascon. Ped.
in Divinat. Cic. p. 32. *Calumniatio-
nes, & hoc genus argumenti comple-
xio dicitur.*

Calumnior, ari, passivè. Ex
veteribus unus apud Priscianum lib.
8. p. 286. *Non esse positiones regulae,
a quibus interdum analogia calu-
mniatur*, id est *συκοφαντεῖται*,
interprete ibidem Prisciano.

Calumniosissime adv. Symmach. lib. 10. ep. 76. *Ambæ partes calumniosissime crediderunt &c.*

Campigeni (vocabulum militare) quoniam sint, docet Veget. lib. 2. cap. 7. *Campigeni, hoc est, antesignani, ideo sic nominati, quia eorum opera atque virtute exercitii genus crescit in Campo.*

Canatim, id est, more canum. Nigid. Comment. Grammat. apud Nonium cap. 1. *Sunt etiam adsumu ante dicta hæc, canatim, suatim, bobatim, quæ ab animalibus sumuntur.*

Candesco, eri. Plin. l. 33. c. 3. *Marmoribus iis, quæ candescere non possunt, ob id candido illinitur.*

Candelabrus, virili genere dixit Petronius Satyr. p. 288. *Tam magnus ex Asia venit, quam hic candelabrus est.* Cæcilius apud Nonium cap. 3. *Memini ibi candelabrum ligneum ardentem.*

Canistellum, i. Symmach. lib. 7. ep. 76. *Offero vobis canistellum argenteum librarum duarum &c.* Et lib. 2. ep. 81. *Ceteros amicos canistellis argenteis honoravi.* Lexicon ad Gloss. Cyrilli confugit.

Canorè adverbium a canorus, a, um. Apul. de Philos. Natur. *Musice mundus & canorè movetur.*

Cantabundus, a, um. Petronius Satyr. pag. 238. *Sed ego cantabundus, & stellas numero; ita legit*

Reinesius. Schefferus mavult *con-tabundus.*

Canticulus, i. Pomponius Pictoribus apud Nonium cap. 7. num. ult. *Mirum ni hæc Marfa est, in colubras callet canticulum.* Lexicon Septimio Afro tribuit, cujus & auctoritas infirmior est, & ætas incertior. Vid. Voss. de Poëtis Latinis, Gyrard. dialog. X. de poëtis, & Fabric. Bibliothec. Latin. lib. 4. cap. 7. pag. 795.

Canticus, a, um, adjectiva can-tus. Macrobius in Somn. Scip. lib. 2. cap. 3. *Ita delinimentis canticis musica occupatur, ut nullum sit tam immitte, tam asperum pectus, quod non oblectamentorum talium teneatur affectu.*

Cantulus, i, diminutivum a Cantus. Melal. l. 2. c. 2. *Funera festa sunt, & veluti sacra cantulusque celebrantur.*

Caritates in plurativo dixit Ammianus lib. 24. p. 284. *Reliqui serò cum caritatibus suis & suppellectile, humiliore cultu ad Syriacam civitatem Chalcida transmissi sunt.* Id. alibi sæpius. Cic. de Offic. *Sed omnes omnium caritates patria una complexa est.*

Casabundus, a, um, id est, crebro cadens, interprete Festo. Nævius apud Varr. de L. L. lib. 6. *Ris egomet casabundum ire ebrium.* Lexicon Macrobiani auctoritate utitur. Quod ad orthographiam pertinet, scri-

scribendum censeo, non *cassabundum*, quod Festo & Varroni placet, sed *casabundum*, quia a cadendo vel casando proficiscitur. Vide mox infra *Caso, are*.

Caso are, a cadendo dictum. Plaut. Milit. Glor. a. 3. sc. 2. v. 37.

Non hercle tam istoc validè casabant cadi.

Conf. Asin. a. 2. sc. 3. v. 23. & Bacchid. a. 2. sc. 3. v. 71. Vide *Casabundus*. A *caso, are*, frequentativum sequens habemus.

Cassito, are, ut a dico, dicto, dictito, a jacio, jacto, jactito, a gero, gesto, gestito. Digest. lib. 8. Tit. 2. Leg. 20. § 3. & 4. Si *serbitus stillicidii imposita sit*, non licet domino *serbientis areæ* ibi *adificare*, ubi *casitare* cœpisset *stillicidium*; Si *antea ex tegula cassitaberit stillicidium*, *postea ex tabulato* *selex* *alia materia cassitare* non potest.

Castigatorius, a, um. Plin. Jun. l. 5. ep. 16. Memento *adhibere solatium*, non *quasi castigatorium*, & *nimis forte*, sed *molle & humanum*. Non possumus hoc loco auctoritatem Sidonii, quàm Lexicon admittit *dimittere incastigatam*.

Casualis, e. Varro de L. L. lib. 7. *Eorum declinationum genera sunt quatuor*, unum *nominandi*, ut *ab equo equile*, alterum *casuale*, ut *ab equo equum*, tertium *augendi*, ut *ab albo albius*, quartum *minuendi*, ut *a cista cistula*. Id *ibid.* lib. 9. *Prima pars casualis dividitur in par-*

tes duas &c. Lexicon Prisciano & Probo tribuit.

Cataclitus, a, um. Apul. Metamorph. lib. 11. *Eas* (Symphonias) *amœnus lectissima iuventutis bestenibea & cataclita prænitiens sequebatur chorus*. Ità legit Elmenhorstius. Editio recentior Lugdun. Batav. 1623. habet *cataclista*. Beroaldus *bestem candidam sine manicis explicat*, quod nescio cum Elmenhorstio an verum sit; neminem enim adhuc vidi, qui nobis definierit, quid sit vestis *cataclita*; nisi (detur locus conjecturæ nostræ) descendat a κατὰ κλίνω, qu. *Vestis discubitoria*. *Cataclita* apud Tertullianum de Pallio l. 3. *Accubita* sunt, quibus ad accumbendum utebantur; *ca* molli pluma implebantur, ut ex Lampridio in Heliogabali vita notum est. Vide omnino Glossar. Caroli du Fresne pag. 878.

Catægis quid sit, docet Apulejus de Mund. *Procellosus flatus Catægis dicitur, quem præfractum possumus dicere*. Cælius Rhodiginus Lect. Antiqu. lib. 20. cap. 19. de ventorum aliquot speciebus, vulgo haud ità notis: *Ex violentis, inquit, flatibus Catægis est, de super pulsans cum fragore*. Conf. lib. 18. cap. 6.

Catalecta pl. num. Auson. Epyll. 12.

Dic quid significant *catalecta* Maronis?

Vid. *Catalecticus* in Lexico.

Cataplasma, i. Lucil. lib.

29. apud Nonium de Var. Signif. Serm. *Ventrem alienum mæstum fovere ex molito hordeo, uti cataplasmo.*

Catatonus, a, um. Vitruv. lib. 10. cap. 15. *Si minus altum capitulum fuerit, (quod catatonum dicunt) propter belementiam brachia paullo longiora constituentur, ut facile ducantur.*

Catè adverbium Ciceronis est in Arat. vid Nizol. Thesaur. Cicer. p. m. 292. Plaut. Menæchm. a. 2. sc. 3. v. 61.

Num istæc mulier illinc venit, quæ te novit tam catè?

Id. Poenul. a. 1. sc. 1. v. 3.

Sæpe ego res multas tibi mandavi, Milphio,

Dubias, egenas, inopiosas consilii,

Quas tu sapienter, doctè & cordatè & catè,

Mihi reddidisti opiparas opera tua.

Categoricus, a, um. Ità ex libris suis unum inscripsit Apulejus *de Philosophia rationali, τῶν ἐπεμνεύων ἢ de Syllogismo Categorico.* Quid sit perihermenia sive Syllogismus Categoricus, demonstrare ideò superfedemus, ne in alieno pulvere fulcos ducere velle videamur. Officium hoc est eorum, qui Lexica scripserunt Philosophica, ut Micræl. Wolckmar. Chauvin. &c. Abeat interea, si placuerit, B. Lector ad Isidor. Orig. lib. 2. de Dialectica

cap. 26. de Categoriis Aristotelis, cap. 27. de perihermeniiis ejusdem, cap. 28. de Syllogismis dialecticis, & cognitionem inde auferet non levem, non pœnitendam, sed solidam, sed exquisitam.

Catus canere cum infinitivo dixit Apulejus in Florid. eodem modo, quo Virgil Eclog. 5. v. 1.

Bonus inflare calamos - - & dicere versus.

Cavillatorius, a, um. Africanus Digest. lib. 35. Tit. 2. Leg. 88. *Dixi τῶν ἀπώρων, id est, ex perplexis hanc questionem esse, qui tractatus apud dialecticos & ψευδομένους, id est frustratorii, cavillatoriique dicitur.*

Cavillatus, a, um, παθητικῶς Apulejus Metamorph. lib. 9. *Puer blanditiæ sermonis cavillatus, id est illusus.* Idem ib. lib. 3. *Lepido sermone Fotidis cavillatus.*

Cavillula, æ. Plaut. Truc. a. 3. sc. 2. v. 18.

AS. Quid id est amabo? istæcce ridicularia

Cavillationes vis opinor dicere?

ST. Ità! ut pauxillum differat a cavillulis.

Causatrix, icis. Modestini. Dig. lib. 38. Tit. 10. Leg. 4. § 6. *Viri frater, lebir apud Græcos δαίη appellatur, ut est apud Homerum relatum (vid. Iliad. 3.) Sic enim Helena ad Hectorem dicit:*

Δαίη

Δαῖρ ἐμῷ κυνὸς κακομη-
χάνδ' ὀκρυοέουης

Id est

*Lebir mei canis omnis mali cau-
satrix horrida.*

Cautionalis, e. Ulpianus Dig. lib. 46. Tit. 5. in princ. *Pratoria-
rum stipulationum tres videntur
esse species, judiciales, cautionales,
communes.* Idem ibid. *Hoc scien-
dum est, omnes stipulationes natura
sui cautionales esse; hoc enim agi-
tur in stipulationibus, ut quis cautior
sit, & securior interposita stipula-
tione.*

Celebratissimus, a, um.
Superantem hunc gradum, qui
Gellii est in Lexico, digniorem
censemus testimonio Ciceronis Phi-
lipp. 2. *Scio me in rebus celebratissi-
mis sermone omni in versari.* Senec.
quoque Consol. ad Marc. c. 17. *Vi-
debis celebratissimum carminibus
fontem.*

Celebrator, ris. Martial. lib. 8. epigr. 78. v. 3.

Quos cuperet Phlegraea suos vi-
ctoria ludos,

Indica quos cuperet pompa,
Lyæe tuos;

Fecit Hyperborei celebrator Stel-
la triumphii.

Celeratus, a, um, particip. Am-
mianus lib. 31. p. 489. *Itineribus
celeratis.* Eodem modo *Festinus*
usunt Quintil. proem. l. 6. Tacit.
Histor. 3. 15. 3. Lucan. lib. 8. v. 24.
& *Properatus* iidem.

Censio, nis, non modo animad-
versionem significat, quod putat Le-
xicon, sed etiam pro iudicio & cen-
sura ponitur; ita Symmach. l. 1. ep.
3. *In gravi dono habeo, hanc apud
eos esse de nostris epistolis censuram.*

Ceraria, æ, mulier, quæ cereos
ad sacrificiorum solennitates pa-
trandas facere consueverat, inter-
prete Pareo. Plaut. Mil. Glor. act. 3.
sc. 1. v. 101.

Jam pridem quia nihil abstulerit,
succenset ceraria.

Lexicon *Cerarium* (substant. m. g.)
adducit, sed auctoritatem extra Le-
xicon querendum; de *Ceraria, æ,*
conticescit.

Certator, ris. Apul. de Philos.
Nat. *Jamque carminum confiden-
tia elatus, certatorem se profiteri
cupiebat* (Plato) *nisi Socrates humi-
litem cupidinis ex ejus mentibus
expulisset, & vera laudis gloriam in
ejus animum inferere curasset.* Gel-
lius lib. 12. cap. 10. *Satis hoc esse po-
tuit admonendi gratia dixisse, præ-
ter agrestes quosdam & indomitos
certatores, qui nisi auctoritatibus ad-
hibitis non comprimuntur.* Lexicon
Vet. Gloss. tribuit.

Certissime adverb. Tertullia-
nus de Pallio c. 4. *Tunc certissime
Pallium super omnes exubias &c.*

Certisso, are, certum fieri. Pa-
cuvius Chryse apud Nonium cap. 2.
Aquæ eccos unde certissent.

Certiùs adverb. Quintilianus
D 2 De-

Declamat. 355. *Quædam certius ab uxore quesivit.* Apulejus Metam. lib. 9. *Clara voce denuntiant hospiti nostro, nos, quos occultaret apud se certò certius, dederet potius, quam discrimen proprii subiret capitis.* Conf. Liv. lib. 3. c. 40. & l. 35. c. 48.

Certor pro Certo, are, interprete Nonio de Contr. Gen. Verbor. p. m. 473. dixit Pacuvius Armorum iudicio: *An quis est, qui te esse dignum, qui cum certetur, putet?* Pacuvium ex recentioribus imitatur Hyginus fab. 273. *Certati sunt cursu, pro certa berunt, quod reposuit Micyllus, sed repugnante Munckero in Notis p. m. 61.* Suspectus videtur Scheffero locus, (vid. Ind.) licet dignum scriptore Hygino Barthius iudicet, probetque exemplis aliorum etiam Salmasius ad Solinum p. 110.

Charisma, tis, Græcè *χάρισμα*, quod quis gratificando donavit, donum (vid. Roman. c. 5. & alia Script. Sacr. loca) Prudentius in Apotheos. Præfat.

Deus ipse fideles

In populos charisma suum diffundere promptus.

Chromaticus, a, um. Macrobius in Somn. Scip. l. 2. cap. 4. *Melodice musica tria sunt genera, enarmonicum, diatonum & chromaticum.* Conf. Vitruv. lib. 5. cap. 5. Turnebus Adversar. lib. 19. cap. 31. *Cum genus quoddam, inquit, modulationis appelletur chromaticum, quæsitum est a plerisque, unde ei nomen*

istud sit positum? quid enim coloribus cum musica? Sed ita res se habet; quemadmodum inter nigrum & candidum interjecti sunt alii colores medii, ita quoque hoc genus inter diatonicum & enarmonicum esse videtur interpositum; nonnulli ut fuscum inter album & nigrum positum esse, sic chromaticum inter illa duo genera censent &c.

Ciceromastix titulus est infandus libri Largii Licinii apud Gellium lib. 17. cap. 1. Vid. Rhodig. Lect. Antiqv. p. 1381. Ità **Grammaticomastix**, flagrum est seu flagellum Grammaticorum apud Ausonium inter titulos Eidyll. 12. & **Homero-mastix** Zoilus, Homeri obtrektor, de quo vide sis Vitruv. Præfat. lib. 7.

Cinædologus, i. Varro in Epist. ad Cæsarem apud Nonium de propr. Serm. in Petauristæ: *Conlocat Ptolomæum cinædologum, Niconæ petauristen, Dionæ αὐλοποιόν.* **Cinædologus** (Græcè *κιναιδολόγος*) turpiloquus, cinædica impudentia in loquendo utens.

Cineritius, a, um, adject. a Cinis. Idem de R. R. lib. 1. cap. 9. *Terra non cineritia, ne se se vehementer densa.*

Circitor, ris. In Priapejis v. 30. p. m. 189.

Quid mecum tibi circitor moleste?

Custos horti h. l. ita vocari videtur, quia eum frequenter circumit, ne ingrediantur fures. Alias significatio-

nes,

nes, alios, sed inferiores, auctores habes in Lexico.

Circumadnitor, i. Sallustius Hist. Fragm. lib. 4. *Apud Cyzicum magno cum exercitu in obsidione moranti frumentum defuit, nullo circumadnitente; id est, interprete Douza, nemine sociorum iuvante aut frumento aut comineatibus.*

Circumambulo, are. Digest. lib. 41. Tit. 2. Leg. 3. *Qui fundum possidere velit, omnes glebas circumambulet.*

Circumamicio, ire, unde participium

Circumamictus, a, um. Petron. Satyr. *Ego precipue quasi somnio quodam turbulento circumamictus diu vocem collegi.*

Circumamplector, i. Virgilius lib. 5. Æneid. v. 312.

Lato quam circumamplectitur auro

Balteus, & tereti subnectit fibula gemma.

a qua lectione Taubmannus ne transversum quidem ungvem se dimoveri patitur. Manilius eodem verbo usus est lib. 1. pag. m. 10.

Circumareo, ere. Ammianus lib. 20. p. 177. *Aquarum penuria cunctis circumarentibus locis.*

Circumcomplector, i. Juvenius lib. 4.

Ales uti molli solita est sub corpore pullos

Obice pennarum circumcomplexa fovere.

Circumcurro, cre. Vitruvius (non modò Quintil. in Lexico) lib. 4. cap. 6. *Harum trium prima corsa fiat cum astragalo, secunda quatuor, tertia quinque, eaque corse cum astragalis circumcurrant.*

Circumcursio, nis. Apul. Met. lib. 9. *Ungulas multijuga circumcursione in enorme bestigium porrecti.*

Circumcurso, are. Lucret. de Rer. Nat. lib. 4.

Atria versari & circumcursare columnæ

Usque adeò fit uti pueris videantur &c.

Plaut. Rud. a. 1. sc. 4. v. 4. *Omnia iam circumcursabi, atque omnibus in latebris perreptabi.* Dictys Cretensis de Bello Trojano lib. 2. *Properè duces circumcursans, magna voce monet.* Ammianus lib. 20. p. 178. *Rex ipse, sublimior cæteris, castrorum ambitum circumcursans.* Pacat. Panegy. Theodos. c. 37. *Jam quocunque tulisses gradum sequi, circumcursare, præcedere &c.* Conf. Lactant. lib. 6. de Ver. Cult. cap. 12. & Nizolii Thesaur. Cicer. p. m. 324.

Circumductum, i, substantivè posuit Quintilianus lib. 9. cap. 4. *Periodus est vel ambitus, vel circumductum, vel continuatio, vel conclusio.*

Circumerro, are. Virgilius libr. 2. Æn. v. 599.

Quos omnes undique Grajæ

Circumerrant acies.

Seneca Controv. lib. 2. cap. 9. *Non tibi per multos liberos fulta domus est,*

est, neque turba lateri circumerrat.
Lexicon unum Apulejum adduxisse
satis habet.

Circumfigo, ere. Cato de R.
R. cap. 20. *Trapeti columnellam fer-*
ream cunis salignis circumfigi a por-
tet bene. Tertullianum auctorem
Lexicon eligit.

Circumfluor, i, passivè Ma-
crob. in Somn. Scip. lib. 2. cap. 9.
Astruemus non uno sed gemino Ocea-
ni ambitu terræ corpus omne cir-
cumflui. it. Lactant. lib. 2. cap. 10.
Eam soluit humore circumflui.

Circumfrango, ere, unde
participium

Circumfractus, a, um. Am-
mianus lib. 22. p. 230. *Immobiles*
turbine circumfractis steterere concor-
porati &c. Idem lib. 29. p. 426.
Carpento veloci impositum Regem
angusto aditu circumfractis collibus
abdiderunt.

Circumgressus, us. Idem lib.
22. in princ. *Utque solet fama no-*
bitates augere, properabat exinde
sublimior, ut quodam Triptolemi
curru, quem ob rapidos circumgres-
sus aëris serpentibus pinnigeris fa-
bulosa vetustas imponit.

Circumhumo, are. Id. ibid.
Statim circumhumata corpora sta-
tuit exinde transferri eo ritu, quo
Athenienses insulam purgaverant
Delon.

Circumjectus, us. Plin. lib. 11.
cap. 51. *Rudis parietum circumje-*

ctus. Cic. ex Euripide de Nat.
Deor. lib. 2.

Vides sublime fufum, immodera-
tum æthera,

Qui tenero terram circumjectu
amplectitur,

Hunc summum habeto divum;
hunc perhibeto Jovem.

Conf. Tertull. in Lexico.

Circumitio, nis. Ammianus
lib. 24. *Munimentum fluminis cir-*
cumitione ballatum.

Circumlatratus, us. Juven-
cus lib. 4.

Nec talia quisquam
Insonuit, tantis circumlatratibus
audax.

Circumlatro, are. Senec.
Consolat. ad Marc. cap. 22. *Acer-*
rimi canes hominem circumlatrare
incipiunt. En ex sanguinem Paulini
& Avieni auctoritatem in Lexico!
Conf. Ammian. l. 22. & bis inve-
nies.

Circumlatror, ari, passivè
Symmach. lib. 8. ep. 17. *Domus, quæ*
multis circumlatratur injuriis.

Circumlavo, are. Sallust. Hist.
Fragm. lib. 2. *Dubium an insula sit,*
quod Euri atque Austri superjactis
fluctibus circumlabat. Lexicon Hy-
gino adscribit.

Circumligatus, a, um,
particip. Cic. de Divinat. lib. 2. *De*
ipso Rostio potest illud quidem esse
falsum, ut circumligatus fuerit
angui.

Circum-

Circumlocutio, nis. Quintil lib. 8. cap. ult. *Quicquid significari brevius potest, & cum ornatu latius ostenditur, & ὀρθότης est; cui nomen latine datum est, non sanè orationis aptum virtuti, circumlocutio.* Confer Lexicon.

Circumlustro, are. Lucret. lib. 5. de Rer. Nat.

At vigiles, mundi magnum &
versatile templum
Sol & luna, suo lustrantes lumine
circum,
per tmesin, pro *circumlustrantes*.

Circumluvium, inquit Festus, *est ius prædiorum; ubi fortasse prædicatorium legi debet.* In Glossis manuscriptis (verba sunt Gothofredi Jcti) pro loco sumitur, *quem aqua circumluit.* Est autem circumluviū, cum parte aliqua divisum flumen ita agrum alicujus ambit, ut inferius unitum illum in insulæ formam redigat. Vide Lex. Jurid. Calvini pag. 183. & Isidor. Orig. lib. 14. c. 10.

Circummeo, are. Tertullianus cap. 1. de Pallio: *Proh quantum circummeabit, a Pelasgis ad Lydos, a Syris ad Romanos &c.*

Circummetior, iri. Vitruv. lib. 4. cap. 4. *Si due columna æquæ crassæ lineis circummetientur.*

Circumnecto, ere, unde participium

Circumnexus, a, um, quod

Annamiani est lib. 19. p. 155. *Elephantis si magna propulsis, quos flammis coniectis undique circumnexus, jam corporibus tactis, gradientesque retrorsus, retinere magistri non poterant.*

Circumplecto, ere, activa forma usus est Cato de R. R. cap. 21. *Foramina laminis circumplectito.* Plaut. Asin. a. 3 sc. 3. v. 106.

Circumdato me brachiis; meum collum circumplecte.

Participio **Circumplexus** passivè Gellius usus est lib. 15. c. 1. *Turris lignea cum ex omni latere circumplexa igni foret; quam formam Lexicon probè satis observavit, sed a participio ad verbi formam probandam non tutò procedi, sæpe ante monuimus.*

Circumplico, are. Cic. de Divin. lib. 2. *Tum esset ostentum, si anguem sectis circumplicabisset.* Ne dubitetur de fide Prudentii in Lexico, sponso rem pro eo Tullium adducimus, cujus ex loco præteritum simul ostensum volumus.

Circumpulso, are. Stat. Thebaid. l. 6. v. 228.

Et lituis aures circumpulsantur acutis.

Circumriguus, a, um. Propert. lib. 1. Eleg. 20.

Et circumriguo surgebant lilia prato,

Candida purpureis mista papaveribus.

Circumfalto, are. Prudentius
Contr. Symmachum lib. 1.

Hoc circumfaltante choro temu-
lentus adulter

Invenit expositum secreti in lit-
toris acta

Corporis egregii scortum.

Circumfectus, a, um, particip.
Sveton. in Flav. Domit. c. 8. *Inter-
fuisse me adolescentulum memini,
cum a procuratore, frequentissimo-
que consilio inspiceretur nonagena-
rius senex, an circumfectus esset.*
Pro auctoritate hujus participii
Scribonius Largus in Lexico pu-
gnare jubetur.

Circumsequor, i. Apul. Met.
lib. 3. *Inter tot millia populi circum-
sequentis.*

Circumfilio, ire. Catullus de
passere mortuo Lesbiae epigr. 3. v. 9.

Nec sese a gremio illius (*sc. ma-
tris*) movebat,

Sed circumfiliens modò huc, mo-
dò illuc

Ad solam dominam usque pipi-
labat.

Lexicon huic verbo hospitium au-
ctoritatis apud Juvenalem praestat.

Circumsistor, i, passivè Cæsar
B. G. lib. 7. *Ne ab omnibus civitati-
bus circumsisteretur.* Lexico solus
Apulejus hoc verbo passivè usus vi-
detur.

Circumsocius, a, um. Sext.
Aurel. Victor. *Anibalianus Delma-
tii Cæsaris consanguineus regendam*

*habuit Armeniam, nationesque cir-
cumsocias.*

Circumsonus, a, um. Ovid.
Metam. lib. 4. fab. 18. v. 723.

Quem turba canum circumsona
terret.

Conf. Stat. Thebaid. lib. 7. v. 265.
Lexicon Avienum auctorem cla-
mat.

Circumspectatrix, icis. Plaut.
Aulul. act. 1. sc. 1. v. 2.

Exi, inquam, age exi! exeundum
hercle tibi hinc est foras,

Circumspectatrix cum oculis
emissitiis.

Lexicon in una Apuleji auctoritate
acquiescit.

Circumspectior, vis. Compar.
Senec. Quæst. Nat. lib. 5. cap. 1. *Sed
verò aliquis circumspectior est, verbo
non parcat, cujus adjectio cavillatio-
nem omnem poterit excludere.*

Circumspectus, a, um.
non semper prudentem, sagacem
significat, quemadmodum interpre-
tatur Lexicon, sed pro spectabili in-
terdum ponitur; ut apud Ammia-
num Marcell. lib. 14. *Populi Roma-
ni nomen circumspectum et seren-
dum.* Et lib. 23. *Uberrate circum-
specta loca.* Item lib. 18. *Genere,
fama potentiaque circumspectus.*
Circumspectus, inquit Beermannus de
Orig. L. L. p. m. 1092. est, non qui
circumspicit, sed ut Homerus dice-
bat, qui circumstantiam ora atque
oculos in se convertit; id quod cum
fiat ob ejus præstantiam, actum ad-
miran-

mirantium transtulere ad significandum causam, propter quam admirarentur. Quæ verba Becmanni, Julii Caesaris Scaligeri sunt de Cauf. L.L. lib.7. cap.149. p.m.380.

Circumstrido, ere. Ammianus lib. 14. p. 31. *Inter hæc tamen per inducias naturæ conquiescentis sauciabantur ejus sensus circumstridentium terrore barbarum.*

Circumstringo, ere. Tertulianus de Pall. cap. 5. *Qua in humerum adheret, nihil circumfulcit, nihil circumstringit.* Lexicon Participium ex eodem auctore producit, sed pro quo alii legunt *Circumfructus.*

Circumtergo, ere. Cato de R. R. cap. 76. *Ubi depueris, panno oleo uncto tangito, & circumtergito, ungitoque, ubi tracta erunt.*

Circumtraho, ere. Dictys Cretensis de B. Trojano lib. 3. *Hostem mirandum in modum circumtrahens.*

Circumvador, i, passivè Ammianus lib. 20. p. 176. *Circumvaditur civitas a quibusdam behentibus scalas.*

Circumvago, ari. Vitruv. lib. 5. cap. 8. *Circumvagando box coacta.*

Circumvagus, a, um. Horat. Ep. 16. v. 41.

Nos manet Oceanus circumvagus.

Vid. Lucan. & Prudent. in Lexico.

Circumvelo, are. Ovid. Metamorph. lib. 14. fab. 6. v. 263.

Insuper aurato circumvelatur amictu.

Circumundique adv. Gell. lib. 13. cap. 23. in princ. *In fastigiis fori Trajani simulacra sunt sita circumundique inaurata equorum atq; signorum militarium subscriptumq; est: EX MANUBIEIS.* Id. lib. 14. cap. 2. *Viri exercitati, atque in patrociniis & in operis fori celebres, semperque se circumundique distrahentibus causis festinantes.* Conf. Stat. Theb. lib. 2. v. 228.

Circumvolatus, a, um, particip. passiv. Plin. lib. 10. cap. 32. *Halcyonem videre rarissimum est, nec nisi Vergiliarum occasu, & circa solstitia brumamæ, nabe aliquando circumvolata, statim in latebras abeuntem.*

Cistellaria drama est Plautinum, quod nomen habet a Cistella, quam amittit in hac fabula ancilla, & reperit mulier, mater ejus puellæ, cujus in illa crepundia inerant.

Citatius adv. compar. Quintil. lib. 11. cap. ult. *In fabulis, juvenum, senum, militum, matronarum gravior ingressus est; serbi, ancillæ, parasiti, piscatores citatius moventur.*

Citatorium, i. Impp. Honor. & Arcad. in Cod. Justin. lib. 12. Tit. 22. Leg. 2. *Omnia citatoria omnium causarum atque personarum, licet*

sint Senatoria dignitatis, ad Principes specialiter rebocari precipimus.

Citulè adv. diminut. a Citò. Apulejus Metam. lib. 10. *Gradum citulè referre.*

Clamitatio, nis. Plaut. Mostell. a. 1. sc. 1. v. 6.

Quid tibi, malum, hic ante ædes clamitatio est?

Clementissimè adv. Gellium, quem gradui huic exsuperanti tuendo Lexicon præfecit, comitem malo, ducem Plautum in Mil. Glor. act. 4. sc. 3. v. 5.

Quid me consultas, quid agas? dixi equidem tibi

Quo pacto id fieri possit clementissimè.

it Senec. de Ira lib. 2. cap. 23. p. m. 21. *Fecit hoc & C. Caesar, ille qui victoria sibi clementissimè usus est.*

Clepsydra, ere. Lucret. apud Varro-
nem lib. 6. de L. L. *Atque aliquos ibi ab rebus clepsere foro.* Lucretius, inquit Varro ibid. *clepsere dixit, unde etiam alii clepere, id est, corripere, quorum origo a clam, ut sit dictum clapere, & ex E, A, commutato, ut multa, est factum clepere; potest & a Græco dictum κλέπειν.* Hactenus Varro. Non tamen κλέπτης ita venit a κλέπειν, quam ab antiquo κλέπω, unde κλέπειν. Vide Vossii Lex. Etymol. pag. 141.

Clienta, æ, foemin. a Cliens. Plaut. Mil. a. 3. sc. 1. v. 191.

Habeo eccillam meam clientam meretricem, adolescentulam.

Festus: *Clientam pro cliente Plautus dixit.* Loci hujus stationem in Lexico solus Aufonius sine murmure Plauti obtinere nequit.

Climatiæ, terræ motus sunt, qui ruentes & obliqui, urbes, ædificia montesque complanant, auctore Ammiano lib. 17. p. 107.

Clueor passivè dixit Plautus Pseud. a. 4. sc. 1. v. 12.

Quippe ego te ni contemnam, stratioticus homo qui cluear? Pacuvius apud Nonium cap. 2. *Sed hæc cluentur hospitum infidelissimi.* Varro ονος λύρας ibidem: *Pacuvius discipulus dicor, porro is fuit Ennius; Musarum Pompilius clueor.*

Clypeolum, i, diminutivum a Clypeum Hyginus fab. 139. *Impuberes convocabit, eisque clypeola aenea & hastas dedit.* Clypeolum neutro genere auctor dicit, quem admodum Clypeum eadem forma idem fab. 273. *Detraxit Clypeum, quod Danaus in iuventute gesserat &c.* Conf. Liv. lib. 1. cap. 43. & Lexicon in Clypeus.

Clysmus, i. Scribon. Larg. Compos. 155. *Albus acri clysmo manè trahenda est.* Conf. Compos. 194. 197. &c. Vocabulum medicæ arti peculiare, a Græco κλύζω, ab'uo, eluo, lavo.

Coadunatio, nis. Imp. Justin. Cod.

Cod. lib. 5. Tit. 12. Leg. 31. *Una coadunatio totius calculi.*

Coequalitas, tis. Modestinus Digest. lib. 27. Tit. 1. Leg. 8. *Coequalitas honoris.* Adjectivum *Coequalis* Vossius olim civitate latina prohibuit, sed prohibitam vindicavit feliciter Ol. Borrichius, ocellus ille Philologorum Daniæ, quem vide sis cogitat. p. 62. Adde Manil. lib. 3. *Coequalis Phæbus.*

Coestimo, are. Celsus Dig. lib. 47. Tit. 2. de furtis Leg. 67. *Furti actione hoc quoque coestimabitur.* *Coestimare* est simul & cum alia causa æstimare. Vid. Lex. Juridic. Calvini p. 193.

Coetaneo, are. Tertull. de Resurr. Carn. cap. 45. *Contemporant foetu, coetaneant natu;* id est, ejusdem ætatis sunt. Tertullianus ut in aliis, ita his etiam verbis architectandis nimium sibi indulgisse videtur, immemor scilicet regulæ Fabii lib. 1. cap. 5. *Usitatis tutius utimur, nova non sine quodam periculo fingimus.*

Coagito, are. Apulejus de Mundo: *Imber exprimitur, cum inter se urgentur nubium densitates, totque diversitatibus pluviae cadunt, quot modis aer núbili conditionibus coagitur.* Conf. Apic. l. 2. c. 1. & l. 4. c. 3. Verbale inde nomen *Coagitatio* Ciceroni tribuitur a Nizolio Thesaur. Ciceron. p. m. 339. *Anima coalescit primum ab ipso spiritu, deinde coagitatione pulmonum.*

Coalitus, ūs. Arnob. adv. Gent. lib. 4. p. m. 479. *Ex humani generis coalitu tolli.*

Coarticulo, are. Idem ib. lib. 1. p. 438. *Ora coarticulare mutorum, surdorum auriculas returare.* *Coarticulare* h. l. idem ferme mihi esse videtur, quod simplex *articulare*; ita nempe os aperire, ut *lingua sonos articulet*, (quæ phrasis ejusdem Arnobii est lib. 3.) Idem lib. 2. *inarticulatum* dixit pro non articulato: *Inarticulatum nescio quid ore biante clamabit.*

Coaspernari, Tacitus compositè dixit Histor. 1, 5, 4. *Laudata olim & militari fama celebrata severitas ejus, angebat coaspernantes veterem disciplinam.*

Codicillaris, e, adject. Æl. Lampridius in Alex. Sever. cap. 49. *Pontificatus & quindecimviratus & auguratus codicillares fecit, ita ut in Senatu allegerentur.* *Codicillaris* h. l. dignitas ea mihi videtur, quæ per codicillos defertur, id est, per diplomata, quæ passim nomine codicillorum apud auctores veniunt. Conf. Sveton. in Claudio cap. 29. ubi *Codicillos officiorum* dixit, quibus officia deferebantur.

Cœnandus, a, um, Pers. Sat. 5. v. 9.

Si quibus aut Proenes, aut si quibus
olla Thyestæ
Fervebit, sæpe infulso cœnanda
Glyconi.

Coexercitatus, a, um.
Quin-

Qvintil. lib. 2. c. 17. *Ars constat ex praeceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem sita utilem.*

Cognitionaliter adverb. Imp. Antoninus in Cod. Just. lib. 9. Tit. 41. Leg. 3. in princ. *Cum cognitionaliter audisset, dixit &c.* it. Imp. Justinianus ib. lib. 8. Tit. 56. Leg. 10. *Causae dilucidis argumentis cognitionaliter approbatae*; hoc est, interprete Pardulpho Prat. Jcto, adhibita causae cognitione, utraque parte praesente & audita, Graecis κατὰ ἀναλογίαν, ut μονομερῶς, una tantum parte praesente.

Cognominatio, nis. Afranius apud Nonium cap. 2. *Leti omne genus cognominatio, morborum cognomen est, vel cognomine est.* Ità legit Lipsius. In ipsis membranis verba ità depravata jacere dicuntur: *Letium genus cognominationis, morborum cognominis*; Cujus structura quot verba, tot gryphi, vix cuiquam dissolvendi. Nos medicam tam desperato loco manum admove-re neque volumus, neque possumus, id unicè solliciti, ut nomen **Cognominatio**, Lexico haecenus inobservatum, ad jus civitatis Romanae quodammodo pertinere constet.

Cohabito, are, quod Lexicon Augustino tribuit Messalae Corvini est lib. de Augusti Progenie: *Superatos hostes Romae cohabitare coer-cuit.*

Cohibitio, nis. Lactant. de Ira Dei c. 18. *Vitiosa est in peccatis ira*

sua cohibitio. Id. ibid. *Hæc sui cohibitio gloriosa est.* Lexicon locum ex Cicerone adducit, sed ubi rectè Gruterus legit *Prohibitio.*

Cohortatus, a, um, passivè usus est M. Cato apud Gellium lib. 15. c. 13. *Exercitum suum pransum, paratum, cohortatum eduxit foras atque instruxit.* Ità participium *Inhortatus* πρὸς ἡνίκωσ legitur apud Apul. lib. 9. Metam. sub fin. *Adhortatus* apud C. Heminam in fragment. Prisc. lib. 8. *Exhortatus* apud Ausonium Perioch. 18. Iliad. de quo infra. Passivam interim significationem participii laudati *Cohortatus* mirabitur nemo, cui activam formam nobiscum observare placuerit in verbo sequenti

Cohorto, are, pro Cohortor. Quadrigar. Annal. lib. 5. apud Non. *Et dicerent, castra capta esse, atque hos cohortarent, uti maturarent.* Vide suo loco simplex *Hortari*, quod ad *Communia*, ut vocant Grammatici, *Verba* pertinet, & utroque versum antiquitus usurpatum. Ingeniosam quoque de inopinatis istiusmodi verbis sententiam lucrabitur, qui volet, ex eruditissimis A. Gellii Noctibus lib. 15. cap. 13.

Coimbibo, ere, Arnob. Advers. Gent. lib. 5. p. m. 489. *Si aperte hoc facere confessis maledictionibus coimbibissetis.*

Coitus, a, um, particip. Ammianus lib. 26. *Societate coita nocturna,*

Collaboro, are, Barbarum est, inquit Lexicon, sed securè nimis, ut mihi videtur. Romanum non esse concedo, sed quodammodo Latinum, nemo facilè negaverit, nisi qui insuper omnino habendam duxerit auctoritatem Tertulliani ejusque testimonium lib. de Poenitentia c. 10. Non potest corpus de unius membri Sexatione latum agere; condoleat universum, & ad remedium conlaboret, necesse est.

Collactius, i, simul lactens. Hygin. fab. 224. Crotus Panis & Euphemes filius, collactius Musarum &c. Inscriptiones Gruteri, quas Lexicon amplectitur, ut plurimum fidei habent, ita salva earundem auctoritate, certum non possumus non exhibere auctorem, & quidem Hyginum, quem modò laudavimus, cujus dictio, me iudice, (sive antiqui illius, sive recentioris sit) injuriosius censura Schefferi vapulat & Th. Munckeri.

Collapsio, nis. Firmicus de Error. Prof. Relig. cap. 21. Lapidem tuum ruina sequitur, & cadentium culminum funesta collapsio.

Collatorius, a, um. Veget. de Re Milit. lib. 5. c. ult. Falx collatorios funes, quibus antenna suspenditur, repente praeacidit.

Collatus, us. Censor. de Die Natali cap. 1. Cum Berò tuo collatu scirem, me plura didicisse &c.

Collectè adverb. Nonii est c. 2.

ubi Rotundè interpretatur eleganter, concinnè vel collectè.

Collectus, us. Lucret. lib. 4. de Rer. Nat.

At collectus aquæ digitum non altior unum &c.

Collusium, i, pro Collusio. Ulpianus Digest. lib. 17. Tit. 1. Leg. 8. Si per collusium procuratoris absolutus sit adversarius. Collusium ab Ulpiano dictum est, ut Colludium a Solino cap. 12. de delphin. & Ammiano lib. 18. cap. 9. sed diverso sensu; I. enim cit. collusium est dolus malus procuratoris, qui passus est, vincere adversarium, ut absolveretur, interprete Barnaba Brissonio Jcto.

Collutio, nis. Scribonius Largus Composit. 53. Dolor sedandus est collutione dentium.

Colluviaris porcus dicitur, quæ cibo permixto & collusione nutritur, interprete Festo.

Colorificus, a, um, colorem inducens. Virgilius de Iri v. 5.

Cumque colorifico nimbos fulgore replevit,

Apparet varii radiis distincta coloris

*Clara sub æthereis fulgens thau-
mantia proles*

Nubibus - - -

Conf. Notas Ascensii, qui Virgilio hunc versum tribuit; item Virgil. in fin. 4. Æneid; Ovid. 4. Metam. v. 480. aliosque.

Columnaris, e, adject. a Co-

Columna. Prudentius Hamartius
v. 476.

Si victor virtute Dei, mediasque
tenebras

Luce columnari scindens exer-
citus olim

Perdidit inventi vallem botryo-
nis optimam?

Conf. Notas Cellarii ad h. l.

Columnella, æ, diminut. a Co-
lumna. Cato de R. R. c. 20. *Trapeti
columnellam ferream, quæ in milia-
rio stat, eam rectam stare oportet in
medio ad perpendiculum &c.* Conf.
cap. 21. & seqq. ubi constans est le-
ctio. Lexicon ex Cæsare locum, sed
suspectum adducit, ubi in ipsis Cæ-
saris exemplaribus lectionem va-
riam esse fatetur.

Comestibilis, e. Digest. lib. 50.
Tit. 16. Leg. 205. *Uba, quas Græci
ἔσθιμα id est comestibiles ap-
pellant.* Simili modo Gloss. Lat. gr.
ἔσθιμον interpretatur Edibile.

Comitio, are. Varro lib. 5. de
L. L. *Dies, quando Rex comitiabit;*
id est, sacrificavit in comitio, vel in
comitium venit. Ab hoc verbo de-
scendit participium *Comitiatus*
(quod quidem Lexicon agnoscit) id
est, suffragiis populi in comitiis ele-
ctus, auctore Asconio in Proœm.
Act. in Verrem: *Tribunorum mi-
litarium duo sunt genera: Primum
eorum, qui RUTULI dicuntur; hi
in exercitu creari solent; Alii sunt
COMITIATI, qui Roma Comitibus
designantur.*

Commacesco, ere. Varro Se-
rano *ἡ ἀρχαίπεσις* apud
Nonium cap. 2. in Macor. *Noster
Atticus rivalis homo item lectus in
curiam commacescebat.*

Commanducatio, nis. Scri-
bon. Largus Composit. 53. *Dolor
sedandus est partim commanduca-
tione.* Idem Comp. 104. *Artus re-
ficere commanducatione olivarum.*
Conf. Lex. Scribon. p. 364.

Commartyr, ris. Tertullia-
nus de Anima cap. 55. *Solos illic
(in revelatione paradisi) commarty-
res suos vidit.*

Commendabilior, ris, com-
parativus est non modò Nazarii,
quem Lexicon auctorem adsciscit,
sed multò antiquioris etiam Trebel-
lii Pollionis de Herode cap. 16. *Qua-
re commendabiliorem eum patri
fecerat.*

Commendatior, ris, gradus est
in Lexico Plinio dicatus; sed locum,
intercedo, relinquat nepos ille suo
Latinitatis avo Ciceroni, cujus sunt
sequentia lib. 13. fam. ep. 49. *Meis
literis assequi debet, ut nemini se
intelligat commendatiorem unquam
fuisse.*

Commento, are, activa forma
dixit Varro in fragmentis p. m. 166.
*Itaque videas barbato rostro illum
commentare, & unumquodque ver-
bum statera auraria ponderare.* Par-
ticipium passiva forma donavit
Cic. lib. 16. fam. ep. penult. *Diu &
mul-*

multis lucubrationibus commentata oratio.

Commeo, are, cum quarto casu legitur in Digest. lib. 48. Tit. 10. Leg. 27. *Qui falso diplomate bias commeabit, pro admissi qualitate gravissime puniendus est.*

Commercatus, a, um, passiva significatione. Afranius in Privigno apud Nonium cap. 1. in Flagriones p. m. 28. *Jucunditatis plus inest in te mihi; Quam commercatis conquisitè edulibus.* Simili forma gaudet participium *Mercatus*, de quo in Lexico, & *Emercatus*, de quo infra.

Commictus, a, um, particip. a *Commingo*. Plaut. Pers. a. 3. sc. 3. v. 3.

Commictum coenum, sterquilinium publicum.

Catullus Carm. 100. *comminctus dixit:*

Tanquam comminctæ spurca saliva lupæ.

Commiserandus, a, um. Auct. ad Herenn. lib. 4. *Hæc exornatio plurimum prodest in amplificanda & commiseranda re.*

Commisereor, eri, a misereor, ut *commiseror, ari, a miseror*. Gellius lib. 7. cap. 5. *Ita compositum fabule argumentum est, ut veluti fratris reliquias ferens Electra comploret commisereaturque interitum ejus, qui per vim extinctus existimatur.* Conf. omnino lib. 16. cap. 19.

Commixtim adv. Digest. lib. 27. Tit. 1. Leg. 2. §. 9. *Qui habet*

tres tutelas, aut tres curatorias, aut commixtim tres curatorias & tres tutelas.

Commodatio, nis. Cic. lib. 2. de Orat. *Cognitio & commodatio orationis in principio.* Apulejus in Trismeg. p. 81. (Edit. Elmenhorst.) *Ædificatio, portus, navigationes, communicationes, commodationes alterna &c.*

Commodò adv. Senec. epist. 70. *Commodo mori.* Plaut. Trin. a. 2. sc. 3. v. 9. & 10.

Commodò

Ipse exit Lesbonicus cum servo foras.

Idem Mil. a. 4. sc. 4. v. 61.

Agite, abscedite ergo; ecce autem commodò aperitur foris. Et in fragmentis: Commodò dictitemus.

Pro *Commodò*, i. e., oportune, *commodum* vel *commodè* dixerunt Cicero, Terentius, Nepos, Cæsar, Varro &c. Ante Plautum & Senecam, quorum meminimus, eodem adverbio usi sunt Titinnius in Jurisper, *Commodò eccum exit.* Item Sænna Milesiarum 13. *Eamus ad ipsum, atque ipse commodò de parte superiore descendebat.*

Commodulum, i, id est, *commodulatio*. Arnob. lib. 1. Adv. Gent. *Ebent hæc omnia quæ sunt & accidunt mole sub hac mundi, commodulis non nostris, sed ipsius pendenda sunt rationibus ordinibusque natura.*

Commænio, ire. Gell. lib. 17. cap.

cap. 11. *Ore ipso arteria commœnito.* Mœnio, ire, pro Munio antiqui dixerunt; hinc Compositum *Admœnio*, quod Plauti est in Pseud. a. 1. sc. 3. v. 150. *Circummœnio*, quod ejusdem est Captiv. a. 2. sc. 2. v. 4. nec non Cæsaris B. Civ. 1. cap. 18. & *Præmœnio*, quod Gellium auctorem habet lib. 3. c. 27. & 14. cap. 2. quibus accedit nostrum proximè laudati auctoris *Commœnio*.

Commonitor, ris. Symmach. lib. 7. ep. 105. *Adjeci commonitorem, cuius suffragator esse dignaberis.* Alii rectiùs fortè legunt *Commonitionem*.

Commulgeo, ere. Lucret. de Rer. Nat. lib. 4.

Et commiscendo cum semen forte virile

Fœmina commulxit subita vi, corripuitque.

Vide omnino Not. Lambini in h.l.

Communicor pro *Communico*. Liv. lib. 4. ab Urbe. *Nec ad-versarum rerum querere socios, cum quibus spem integram communicati non sint.* Conf. Bang. Observat. Philol. de Verb. Abundant. p. m. 660.

Communiùs adv. Tertullianus de Carne Christi cap. 21. *Accedant adhuc communiùs ad congressum.* Aliqui legunt *comminiùs* a *Cominus*, quod propter geminationem literæ mendosum esse suspicor cum Ludovico de la Cerda.

Commutatè adv. Auct. ad He-

rennium lib. 4. *Eandem rem dicemus, non eodem modo (nam id quidem obtundere auditorem est, non rem expolire) sed commutatè.*

Comparatitius, a, um. Impp. Val. Grat. & Valent. in Cod. Just. lib. 12. Tit. 40. Leg. 2. *Aurum comparatitium eas minimè debere constat.*

Comparatus, ùs. Vitruv. præfat. lib. 7. *Amplum modulorum comparatu, Corinthiis symmetriis & proportionibus Jochem Olympium architectandum Cossutius suscepisse memoratur.*

Compensatò adv. Tertullianus cap. 2. de Pallio: *Aliàs bersura compensatò redit.*

Competentior compar. Incert. Panegy. Maxim. & Constant. cap. 7. *Quid competentius, quid providentia tua dignius facere potuisti?*

Compinguesco, ere. Tertullianus de Anima c. 25. *Semen ex concubitu muliebribus locis sequestratum, motuque naturali vegetatum compinguescere in solidam substantiam carnis præsumunt.* Huic oppositum *Commacesco* ex Varrone observavimus, præeunte Nonio Marcello cap. 2. in *Macor*, de quo supra.

Complecto, ere. Vitruv. lib. 10. cap. 6. *De materia trientali scapos quatuor duos transversarios interpositos duobus longis, quanta longitudo*

*scudo scapi fuerat, complectit & com-
pegit &c.* Pomponius apud No-
nium: *Quin ergo, quando convenit,
complectite?* *Mi frater salve; O
soror salve mea!* Cic. apud Pri-
scian. lib. 8. *Cupio eum tam invidio-
sa fortuna complecti.* Participio
Complexus καὶ σύνθεσις usus est
Cicero pro Rosc. Amer. c. 13. *Uno
maleficio scelera omnia complexa
esse videntur.* Quo Tullii loco non
tanquam argumento utor ad revo-
candum ex inferis suis verbum illud
Complecto (memini quippe ipse, &
velim omnes mecum meminerint
sobriæ illius Rod. Goclenii Observat.
L. L. Admonitionis 6tæ p. m. 15.
*Verba intermortua seu antiquata,
h. e. obsoleta, seu ab usu quotidiani
sermonis puri tamdiu intermissa, ut
jam sint abrogata, non sunt de inte-
gro in lucem proferenda, prolata non
sunt recipienda*) sed ad ostenden-
dum parallelismum. Interim non
solum *Complecto* hanc formam su-
stinuit; Easdem vices expertum
fuisse, legimus *Amplecto*, activè
usurpatum a Plauto in Rud. a. 3. sc.
5. v. 36. quod iterum passivum *Am-
plector & Amplexus* ex se genuisse,
suo loco demonstravimus, nec non
Circumplecto, de quo etiam vide su-
prà. His enumeratis meritò annu-
meraveris participium sequens

Complexatus, a, um, quo
passivè itidem usus est Apul. Met. lib.
10. *Arctissime complexatum me to-
tum recepit.*

Complexivus, a, um. Gell.

lib. 10. cap. 29. *Quòd particula At-
que non complexiva tantum sit, sed
sim habeat plusculam variamque.*
Lexicon Diomedii Grammatico tri-
buit.

Compositorius, a, um.
Qvintil. proœm. lib. 1. *Quare in
his quoque libris erunt eadem ali-
qua, multa mutata, plurima adje-
cta, omnia verò compositoria, &
quantum nos poterimus, elaborata.*

Compossessor, ris. Tertullia-
nus de Idolol. c. 14. *Pares anima-
simus, non disciplina* (sc. cum Eth-
nicis) *compossessores mundi, non
erroris.*

Comprehensibilis, e. Senec.
Qvæst. Natural. lib. 6. cap. 24. *U-
trum intret spiritus per tenuia fo-
ramina, nec oculis comprehensibilia,
an per majora ac patentiora, de illo
disputo.* Hunc locum Senecæ (ut ta-
ceamus Macrobi. in Somn. Scip. lib.
1. cap. 2.) adjunctum volumus loco
Arnobii, quem Lexicon in partes vo-
cat ad tuendam ibid. lectionem Ci-
ceronianam 1. Acad. cap. 11. ubi
κατάληπτον a Tullio vertitur
comprehensibile, pro quo in Lexico
suo Critico *Comprehendibile*, legen-
dum obnixè contendit Pareus.
Quam quidem sententiam ut seqva-
mur, ne imperare quidem nobis pos-
sumus, sequentibus ducti argumen-
tis: primò Pareus *Comprehendibi-
lis* dictum putat, ut *Persuadibilis*
aut *Suadibilis*, quorum prius nun-
quam auctori alicui classico, immò

ne dormienti quidem excidit, sed *persuasibilis* Quintiliani est lib. 3. cap. 16. posterius nunquam nisi a Vulgat. Interpr. Jac. 3. v. 17. auditum, adeo ut plumbeo tantum gladio ita pugnet contra analogiam, quia syadente, dicendum *Comprehensibilis* Ciceroni, &c. ut *Incomprehensibilis* Cornelio Celso, Columellæ & Gellio, *Apprehensibilis* Tertulliano, *Indeprehensibilis* Quintiliano &c. Deinde *Pareus* ibid. pag. nempe 240. inconstantem prodit constantiam, & fatetur, MSS. Pallad. omnes habere *Comprehendile*, imò ad oram MS. quarti adnotatum fuisse, alias legi *Comprehendibile*, unde facile liquet, plus consuetudini & genio lingvæ, quam ingenio tribuendum. Quis præterea ignorat, MSS. Codices ævo Theodosii pessimè corruptos, & pejùs postea exaratos, ut proinde iisdem ubique fidere non expediat? Parcant nobis interea manes Parei, quibus non res est cum Taubmaniano aliquo Pareomastige; non enim cum larvis, sed pro integritate sermonis Latini luctari solemus.

Comprehenso, are, frequentat. a *Comprehendo*. Claud. Quadrigar. In secundo Annal. apud Priscian. lib. 8. *Comprehensare, suos quisque serbare* &c.

Compromissarius, adjectiv. Digest. lib. 4. Tit. 8. Leg. 41. *Judicem compromissarium eligere*. Conf. Ulpian. ib. lib. 26. Tit. 5. Leg. 4. *Compromissarius judex, ex compromisso sumptus, vel ad quem excom-*

promisso itum est, interpretibus Barn. Brissonio & Pardulph. Pratejo Jctis in Lex. Jurid. Calvin. p. 214.

Compulsus, ùs. Apulejus Metamorph. lib. 8. *Incendio ferocitatis ardescens, dentium compulso, quem (sc. equum) primum insiliat, contabunda rimatur*.

Conatio, nis. Senec. Quæst. Natural. lib. 2. c. 12. *Illa (loquitur de fulguratione) ut ita dicam, comminatio est, & conatio sine ictu*.

Conauditum, coauditum, sicut conangustatum dicitur; Festus.

Conceptela, æ. Frontinus lib. 1. de Aquæductib. *Nec virgo nec apia nec alsietina conceptelas, id est, piscinas habent*. Conf. lib. 2.

Conciliatissimus, a, um. Symmach. lib. 9. ep. 37. *Est nobis conciliatissimus ob vite integritatem*.

Concitò adv. Apulejus lib. 4. Florid. *Tum cum eo equo per Siam concitò perbolant*. *Concitò*, id est concitatè. Ità Scriverius legit, & cum eo Elmenhorstius.

Concitus, ùs. Mamert. Genethl. Maxim. c. 9. *Simili concitu eques, aut belisola nabis*.

Concordior compar. Plaut. Aul. a. 3. sc. 5. v. 7.

Meo quidem animo, si idem faciant cæteri,

Opulentiores pauperiorum filias

Ut

Ut indotatas ducant uxores domum,

Et multò fiat civitas concordior,
Et invidia nos minore utamur,
quàm utimur.

Concrassescio, ere. Macrobius Saturnalis lib. 7. cap. 12. *Si putas ea, quæ calidiora sunt, difficilius concrassescere; Alii legunt congelascere.*

Concrebresco, ere. Virgilius in Cir. v. 25.

Cùm levis alterno Zephyrus concrebuit Euro.

Concreo, are. Gellius lib. 19. c. 5. in lemmate: *Ex Aristotelis libris sumptum, quod nixis aqua potui pessima sit, & quòd ex nibe crystallus concreatur.*

Concretior compar. Lucretius lib. 4. v. 1237.

Crassius hoc porrò, quoniam concretius æquo

Mittitur, aut non tam prolixo provolat ictu.

Macrobius Saturnalis lib. 7. cap. 12. *Cibatus utpote concretior & grandior (sc. liquore) in Venas non nisi paulatim confectus admittitur.* Plinius lib. 11. cap. 41. sub fin. *Spuma id est lactis, concretiusque quam quod serum vocatur.*

Concubitor, ris, deterioris ævi vocabulum Quintiliano tribuitur Declamat. quæ inscribitur Tribunus Marianus p. m. 857. *Si quis masculorum erat concubitorum.* Nostrum de voce *Δεία* hujus Declamationis ju-

dicium vid. supr. in voce *Abominabilis.*

Concupio, ere. Cicero ex poeta quopiam de Divinat. lib. 1.

Curantes magna cum cura concupientes

Regni dant operam simul, auspicio augurioque.

Idem Octavio epist. ult. *Provincias unus omnes concupiebat.* Lexicon Concupio & Concupisco simul adducit, quorum prius nulla omnino video auctoritate evidenti comitatum iri.

Concussio, nis, nomen est, melioris & notioris notæ, quàm quod Gloss. Vet. in Lexico duntaxat adscribatur. Plinius Jun. lib. 4. ep. 9. *Ut faces ignem assidua concussione custodiunt, dimissum ægerrimè reparant; sic &c.* Seneca Qu. Natur. lib. 6. cap. 20. *Aqua non exire nisi per debexum potest, diu inclusa, nec in directum cadere moderatè, aut sine concussione eorum, per quæ & in quæ cadit.* Idem ibid. cap. 21. *Longè perniciosior est inclinatio concussione.* Et cap. 25. *Illæ vasta concussio, quæ duas suppressit urbes.* Columellus lib. 9. c. 14. *Vasa sine concussione portare.* Palladius Febr. cap. 20. *Liganda sunt sine prius, quàm gemma procedat, cujus concussione vel attritu incurritur grande dispendium.* Conf. Quintil. Declamat. 14. & Tertullian. de Spect. cap. 15.

Condignè adverb. Plautus Poen. a. 2. v. 17.

Condignè aruspex, non homo
trioboli,
Omnibus in extis aiebat portendi
mihi
Malum damnumque, & deos esse
iratos mihi.

Idem Aulul. a. 3. sc. 4. v. 6.

Condignè etiam meus me intus
gallus gallinaceus,
Qui erat anui peculiaris, perdidit
poenissimè.

& Captiv. a. 1. sc. 2. v. 22.

Condignè est pater ejus moratus
moribus.

it. Menæchm. a. 5. sc. 5. v. 8.

Condignè autem hæc meretrix
fecit &c.

Lexicon Gellio tribuit.

Conduçtrix, icis. Impp. Dio-
clet. & Maximian. in Cod. Justin. lib.
5. Tit. 12. Leg. 18. *Mortua condu-
çtrice.* Conf. lib. 4. Tit. 65. Leg. 24.

Confertè adv. Ammianus lib.
31. *Confertè in cuneum desciberunt
ad barbaros.*

Confessor, ris. Tertullianus de
Cor. Mil. cap. 2. *Omnes ità obser-
bant a catechumenis usque ad con-
fessores & martyres vel negatores
&c.* Conf. ibid. c. 11.

Confirmatè adv. Auctor ad
Herenn. lib. 4. *Hoc genus orationis
sine verbis & articulis fluctuat huc
& illuc, nec potest confirmatè neque
viriliter sese expedire. Ità affirmatè
Ciceronis est lib. 3. offic. cap. 29. &
Gell. lib. 10. cap. 12.*

Confirmatrix, icis, fœmin. a
Confirmator, quod Ciceronis est pro
Cluentio cap. 26. & aliorum. Ter-
tull. de Cor. Mil. cap. 4. *Traditio
ibi prætendetur auctrix, consuetudo
confirmatrix, & fides observatrix.*

Confiscatio, nis. Flor. lib. 3. c.
9. *Disitiarum tanta erat fama, nec
falsò, ut victor gentium populus &
donare regna consuetus, P. Clodio
Tribuno plebis duce, socii sibi que
Regis confiscationem mandaverit.*
Lexicon omni auctoritate defectum
ad Gloss. Vet. confugit. Goclenius
Observat. L. L. pag. m. 15. *Confi-
scatio*, inquit, *bulgo dicitur; Cicero
dicit multatio bonorum.* Quod gra-
tis dixisse integerrimum illum puræ
Latinitatis vindicem, ex allato Flori
loco constat. Neque accuratè satis,
ut mihi visum, *Confiscatio*, vertitur
bonorum multatio; accuratiùs for-
tè *bonorum publicatio*; ità Cic. 4.
Catil. cap. 5. *Cæsar adjungit publi-
cationem bonorum.* Conf. Nep. 7.
4. 5. & 8. 15. Cic. 1. Agrar. cap. 4.
Sveton. in Claudio c. 25. Paucis ut
dicam, *multatio bonorum* a publi-
catione differre mihi videtur, ut *pæ-
na* ab *exsecutione pœna*. Si fallor,
veniam peto, sin minùs, gaudeo me
in alieno foro non infelicitè liti-
gasse.

Conflabello, are, id est, flabel-
lo excitare. Tertullianus de Spectac.
cap. 25. *Scintillas libidinum confla-
bellant.*

Confligito, are, pro afflictare,
affli-

affligere. Tacit. Annal. 6, 48, 4. *Qui ut deterior ad opprimendum Sejanum delectus, plura per scelera rempublicam conflictabisset.*

Confluvium, i. Varro apud Nonium in Elixum. *Ad quam rem nobis est confluvium?* Lexicon Corn. Sever. auctorem fuit.

Confoeteo, ui. Jul. Obsequens de Prodig. c. 115. *Gregem matronarum sordidis obscænisque corporis coinquinatum ministeriis, in quo etiam sub simulacro Deæ cubile canis confœtuerat, commundatum supplicationibus habitis, pristino splendori restituit.* Simplex est Fœteo, ð: malè Oleo.

Confoetus, a, um. Festus: *Confoeta sus dicebatur, quæ cum omni foetu adhibebatur ad sacrificium.* Talis fuit ea, quæ cum 30. porculis ab Ænea mactata, adnotante ad Festum Dionys. Gothofredo p. 1718.

Conformalis, e. Tertullianus de Resurrect. Carn. c. 47. *Corpus nostræ humilitatis transfigurabit Christus, conformale corpori gloriæ suæ.*

Confractus, us. Cels. lib. 1. Præf. p. m. 7. *Longè optimè fecerunt Herophilus & Erasistratus, qui nocentes homines, a regibus ex carcere acceptos, bibos inciderint, considerâruntque etiamnum spiritu remanente, ea, quæ natura ante clausisset, eorumque posituram, confractum &c.*

Confrumentalis, Digest. lib.

47. Tit. 22. Leg. 4. *Si plebs, vel fratres, vel sacrorum sacramentales, vel nautæ, vel confrumentales &c.* Confrumentalis Græcè Σύνσι. Convictor ex σὺν & σίτ, frumentum, vocatur. Confrumentales itaque mihi dicti videntur, qui communi frumento, id est, communi cibo, communi mensa utuntur.

Confuga, a, qui confugit, ut Refuga, qui refugit, Transfuga, Defuga, Perfuga, &c. Imp. Leo in Cod. Justin. lib. 1. Tit. 12. Leg. 6. § 4. *Si ipsos quoque secum confuga intra Ecclesiarum terminos habere soluerint.* Confugam, inquit Calvinus in Lex. Jurid. pag. 225. interpretamur eum, qui ad asylum & Ecclesiam confugit.

Congeneratus, a, um. Varro de L. L. lib. 9. *Sic analogon & analogia idem non est, sed idem est congeneratum.* Id. de R. R. lib. 2. cap. 4. *Nutricare octenos porcos parvulos primò possunt; incremento facto a peritis dimidia pars removeri solet, quòd mater neque potest sufferre lac, neque congenerati alescendo roborari.*

Conglomeratio, nis. Imp. Justin. in Cod. lib. 12. Tit. 19. Leg. 13. *Donec exeuntibus singulis ac recedentibus decrescere possit betita conglomeratio.*

Conglorifico, are, verbum ecclesiasticum, Tertullian. de Resurr. Carn. cap. 40. *Compatimur, uti & conglorificemur.* Verba Pauli sunt,

quæ in textu ita jacent : συμπα-
σχομεν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν.
Idem ib. *Amborum erit etiam con-
glorificari, sicut & compati.*

Congredio, ere, pro Congre-
dior, activa forma novè donavit
Plautus in Epid. apud Nonium p.m.
473. *Quid si adeam? Haud scio,
an congregias, si hæc est.* Conf. suis
locis Aggressus, Ingressus, Trans-
gressus, Supergressus & Supergre-
dio, quorum novam ubique formam
invenies.

Congruè adv. Symmach. lib.
10. ep. 72. *Sublimitas tua statuat,
congruè in eos vindicari &c.*

Congruus, a, um, adjectiv.
Cellarius Cur. Poster. cap. 6. p. 149.
ad Latinitatem cadentem hoc no-
men refert, quo præeunte Lexicon
auctores ejusdem laudat Palladium
& Apulejum, & subjicit postea: An-
tiquiores, qui usi sunt, vix habemus.
Sed fallitur Clarissimus Cellarius, &
cum Cellario Lexicon. Pugnat pro
antiquitate vocis, non fortioribus
modò (ut verbis utar Quintiliani lib.
8. cap. 3.) sed fulgentioribus etiam
armis M. Accius Plautus in Mil. a. 4.
sc. 3. v. 23.

Quod das consilium mihi?
Te cum illa verba facere de ista re
volo;

Nam cum illa sanè congruus ser-
mo tibi.

Conjunctiùs adverb. Cic. lib.
6. ad famil. ep. 10. *Sic semper dile-
xi, ut non ullo cum homine conjun-*

ctiùs biberem. Plinius lib. 6. ep. 8.
*Hujus est haeres, Maximus noster,
quem & ipse amo, sed conjunctiùs tu.*

Conjunctus, ùs. Dig. lib. 32.
Leg. 9. § 4. *Batnea uno pretio com-
parata vel instructa communi con-
junctu.* Varro de L. L. lib. 9. *Sic bi-
ga, sic quadriga, a conjunctu dictæ.*

Conlaxo, are. Lucret. de Rer.
Nat. lib. 6.

fulmen facilè omnia circum
Conlaxat &c.

Conperpetuus, a, um.
Prudent. Apoth. v. 271.

Hoc solum scimus, quod traditur
esse Deus, quem

Non genitus genitor generavit,
unus & unum,

Integer integrum, non coeptum,
sed tamen ortum

Et conperpetuum retro Patris, &
Patre natum.

Conquadratus, a, um.
Columell. lib. 8. cap. 3. *Ea pernicies
ut ebitetur, perticæ dolantur in qua-
drum, ne teres levis earum super-
siliensem solucrum non recipiat;
conquadratæ deinde fontis duobus
adversis parietibus induuntur &c.*
Est autem participium Conquadra-
tus a verbo sequenti

Conquadro, are, quod Varro-
nis est apud Nonium: *Laterem con-
quadrare, id est, in quadrum redi-
gere.*

Conrecumbo, ere. Tertullia-
nus de Test. Animæ cap. 4. *In con-*
bisio

Biblo praesentes & conrecumbentes.

Conresupino, are. Id. de Anima cap. 48. *Conresupinatis interis*; id est, simul resupinatis.

Conresuscito, are, verbum merè Ecclesiasticum. Tertull. de Resurrect. Carn. cap. 23. *Consepulti Christo in baptisate, & conresuscitati in eo per fidem efficaciae Dei*; ita interpretatur Tertullianus illud Apostoli ad Col. 2. v. 12. *Συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν ᾧ καὶ συνηγέρθημεν διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ.*

Conruspor, ari, conquirere; Plautus apud Festum: *Conruspare tua consilia in pectore.* Verbum obsoletum, ut & simplex *ruspor*, id est, scrutator, quæro, de quo vide Lexicon.

Consacerdos, tis. Symmach. lib. 10. ep. 74. *Eulalius per tres consacerdotes nostros fuerat ex multorum auctoritate consentus.*

Consciolus, a, um, diminut. a Conscius, ut Sciolus a Scius, auctore Frontin. 3. Strat. cap. 13. Catull. ad Januam Carm. 68.

Sæpe illam audivi furtiva voce loquentem

Solam consciolis hæc sua flagitia.

Conscreeor, ari, *κρίπτειν*, Plaut. Pers. a. 2. sc. 5. v. 7.

TO. Sed quis hic ansatus ambulat?
SA. Magnificè conscreabor.

Conscriptor, ris. Quintil. Declamat. 277. *Conditor conscriptorque legis.* Lexicon ad Arnobium refert.

Consektor, ari, passivè Labe-rius apud Prisc. lib. 8. *Uxorem tuam & meam nobercam a populo lapidibus consektari bideo.* Pari, licet non simili modo Plautus activa forma dixit *Insektare lapidibus* in Captiv. a. 3. sc. 4. v. 61. it. Poenul. a. 3. sc. 1. v. 21. Vide suprà *Affektor*, & eandem formam invenies, quam hic sustinet τὸ *Consektor*. Conf. itidem infrà *Consequor*.

Consedo, are. Cato in Orat. de Consulatu suo apud Charisium lib. 2. *Maximos tumultus maturissime disjeci atque consedabi.*

Consellæ pl. num. Lucil. apud Nonium c. 4. n. 3.

Consellas quoque prævalidis in funibus aptas.

Ubi Consellæ sunt tanquam sellæ duæ junctæ, & sellæ geminæ. Vid. Turneb. Adversar. lib. 29. c. 20.

Consequor, i, passivè, Orbilius apud Priscianum lib. 8. *Quæ biam ab hominibus consequi possunt.* Varro ibidem: *Consecuta negliguntur*; pro impetrata. Verbum *Assequor* similem heterosin pati, testis est Goclenius Observat. L. L. p. m. 409. cujus verba simul & sententiam, ut operæ, ita in rem videtur ad-

nectere: *Voluntas etiam tendit ad ea, quæ assequi nequeunt. Sic* (verba sunt Goolenii) *quidam habet inter Ethnicos nostræ ætatis primus; Tibi si tale quid excidit, dices: Lingua quò vadis? Pen-na quò vadis? Et pro illo repones, quæ assequi nequeas, quæ assequi nequit. Olim tamen, quia fuit commune (nempe verbum Assequor) ideoque semel παρρησιῶς apud Ciceronem legitur, idcirco tolerandum putaberis. Haftenus R. Goolenius. Idem est nostrum de τῶ Consequor iudicium; Caveant igitur sibi novitatis & affectatæ dictionis studiosi, ne abutantur, quibus delectari magis quàm uti juvat, ut cum Varrone loquar lib. 4. de L. L.*

Confermocinor, ari. Nigid. apud Gellium lib. 10. cap. 4. *Spiri-tum atque animam porro versum, Et ad eos, quibus confermocinamur, intendimus.*

Consertor, ris. Plin. lib. 33. c. 1. *Quòd si impedimentum potuit in eo aliquod intelligi, etiam consertoris usu argumentum est, majus in læsa fuisse, quæ scutum capitur.*

Considerantiùs adv. Cornelius Fronto: *Considerantiùs, inquit, ex participio adverbium est.*

Consocius, i. Impp. Dioclet. & Maxim. in Cod. Justin. lib. 10. Tit. 2. Leg. 3. *Quoniam Augerio ac filio ejus ad exigenda reliqua con-sortes vos atque consocios esse dicitis.*

Conspersio, nis. Tertull. Fer-

mentum modicum desipit totam con-spersionem; ubi verbum desipit ἐνεργητικῶς usurpari notandum.

Conspico, are, antiquitus dixit Varro de L. L. lib. 6. *Contemplare Et conspicare idem esse apparet. A-ctiva hujus verbi forma originem fortè dedit passivæ verbi sequentis*

Conspicor, qvo παρρησιῶς Idem usus legitur apud Priscianum lib. 8. *Paupertas enim hæc tum non ità nutrita, ut nunc conspiciatur.*

Constagno, are. Cornelius Fronto, Vet. Grammat. p. m. 1332. *Glacies est, quæ ex coctu aquæ con-stagnat; Nix ventorum ritu cadit.*

Constipatio, nis. Ammianus lib. 26. *Constipatio militum vendibili-um.* Id. lib. 31. p. 493. *Esadendi copiam constipatio densior adimebat.* Et lib. 29. p. 412. *Cumque nec carce-res publici jam distenti inclusorum jam caterbas, nec privata domicilia sustinerent, constipatione vaporta confertas.* Flavius Vopisc. in Aurel. cap. 21. *Quum autem Aurelianus Bellet omnibus simul facta exercitus sui constipatione concurrere, tanta apud Placentiam clades accepta est, ut Romanorum penè solberetur im-perium.*

Consuavio, are. Apulejus Me-tamorph. lib. 6. *Tunc Jupiter pren-sa cupidinis buccula, manuque ad os suum relata, consuabiat.*

Consultiùs, adv. Liv. lib. 2. Decad. 3. *Ferociùs quàm consul-tiùs*

tius rem gerere. Taciti est in *Lexico*.

Consumptilis, e. Scaevola Digest. lib. 32. Leg. 101. *Stabissima patrie meae solo in partem suam dari, & ipsi separatim adjudico praedia omnia, quaecunque in Syria possideo, cum omnibus in eis existentibus, pecoribus, servis, usu consumptilibus, apparatu omni.*

Contatio, nis, pro Cunctatio. Apulejus Metamorph. lib. 7. *Nec mora, nec contatio.*

Contatior, compar. Apul. in Florid. *Quantò videretur plura apud eos habere ad commendationem suffragia, tantò sum ad dicendum nimia reverentia vestri contatior.*

Contemero, are. Ovidius Amor. lib. 2. Eleg. 7.

Ecce novum crimen, solers ornare Cypassis

Objicitur dominae contemerrasse torum.

Lexicon Martialem auctorem laudat.

Contemnenter adverbium Nonii est c. 11. quo *Contemptum* exponit.

Contemplatus, a, um, participium, quo passivè usus est Ammianus lib. 30. ductus fortè exemplo Ennii apud Varr. de L. L. lib. 6. & Plaut. Amphit. a. 1. sc. 1. v. 285. Afin. 3. 1. v. 35. Epid. 3. sc. 3. v. 2. & 5. 1. v. 16. Merc. 2. 3. v. 72. Mil. 4. 2. v. 38. Mostell. 1. 3. v. 10. 16. 24. Pers. 4. 4. v. 15. Trin. 4. 2. v. 21. &c.

qui Contemplo, are, ἀρχαῖως dixerunt.

Contemptibilior, comparat. quod Lexicon Hieronymo & Lampridio tribuit, vindicamus Porcio Latroni Declamat. in Catilinam: *Nihil illis contemptibilius.* Id. ibid. *Nihil temeritate contemptibilius.*

Contentiosus adv. Quintil. Declamat. 18. *Necesse est contentiosus loquaris, quod probare non possis.* Lexicon omnes hujus adverbii gradus ferrea tantum ætate procos censere videtur.

Continuatè adv. Festus: *Strigae* appellabantur ordines rerum inter se *continuatè* collocatarum. Inter *continue* & *continuatè* ita distingvit eleganter antiquissimus ille & Celeberrimus Grammaticorum Cornelius Fronto p. m. 1330. *Continue* (est) *assidue*; *Continuatè* sine intermissione.

Continue adv. quod Lexicon Quintiliano & quidem timidè tribuit, sua tuetur auctoritate Varro de L. L. lib. 4. *Inter stillicidia & flumina hoc interest, quòd stillicidium, eò quòd stillatim cadat, flumen, quòd fluit continue.*

Contogatus, a, um. Ammianus lib. 29. p. 422. *Festinus quidam Tridentinus, ultimi sanguinis & innoti, in nexum germanitatis a Maximino dilectus ut sodalis & contogatus, decernentibus fati ad Orientem transgressus est.* Vide simplex *Togatus* in *Lexico*.

Contractor, ris. Imp. Zeno in Cod. Just. lib. 5. Tit. 5. Leg. 8. *Nuptiarum contractor.* Nepoti in Attico cap. 12. dicitur *Nuptiarum conciliator.*

Contractus, ūs, pro Contractio. Varro de R. R. lib. 1. c. 68. *Contractu acinorum* (loquitur de uvis, malis & sorbis pensilibus promendis) Forensensem hujus nominis significationem, quam Lexicon ex Digestis petit, approbavit jam pridem, juris & Sermonis Romani peritissimus, Servius Sulpicius in libro, quem scripsit de dotibus: *Qui uxorem ducturus erat, ab eo, unde ducenda erat, stipulabatur eam in matrimonium ductum iri; qui daturus erat, itidem spondebat daturum, is contractus stipulationum sponsionumque dicebatur sponsalia.* Vid. Gell. lib. 4. cap. 4.

Contraditor, ris. Ammianus lib. 31. p. 496. *Cum magna justorum distinctione contraditoris copia servata.* Descendit a verbo *Contradere*, quo Lucretius usus lib. 1. v. 401. si genuina est lectio Gifanii. Aliis placet in Ammiano *Contraditor*, in Lucretio *Conradere*, pro *Contradere*, quod clam Lectorem esse nolumus.

Contraduco, ere. Auctor ad Herennium: *Quid, quod exercitum contraduxit.* Vid. Nizol. Thesaur. Ciceron. p. m. 490.

Contrapono, ere. Quintilianus lib. 9. cap. 3. *Non semper, quod adversum est, contraponitur.* Ter-

tullianus ad Martyr. c. 4. *Spiritus contraponat sibi & carni, acerbam licet ista, a multis tamen aequo animo excepta.*

Contrapositum, i. Quintilianus lib. 9. c. 3. *Contrapositum, vel, ut quidam vocant, contentio (ἀντίθετον dicitur) non uno fit modo.* Idem ib. *Non semper contrapositum subjungitur.* Adhuc: *Etiam in contraposis vel comparativis solet respondere primorum verborum alterna repetitio.* Et sub fin. *Ubi atrocitate, invidia, miseratione pugnandum est, quis ferat contraposis & pariter cadentibus & consimilibus irascentem, flentem, rogantem?* Idem insuper cap. 4. *In concionibus etiam cadentia quadam & contraposa deprehendas.*

Contrascibo, ere. Apul. Apolog. *Quas literas et abulario publico, praesente & contrascribente Emiliano, descripsimus.*

Contrascriptum, i. Cicero ad Atticum: *Antonii edictum legi Bruto, & horum contrascriptum praecclare.* Vid. Cl. Nizolii Thesaur. Cicer. p. 493.

Contrectator, ris. Ulpianus Digest. lib. 47. Tit. 2. de furt. Leg. 36. *Consilium & opem contrectatori ferre.*

Contremulus, a, um. Varro *τῆς αἰρέσεως* apud Nonium cap. 4. in Nobile: *Tum contremula aquilenta apud alta littora oriris, ac nobilis*

nobilis omnibus reluces. Trimetri
versus de Luna; Est autem *aqui-*
lenta ab aqua, (ut a musto mustulen-
ta, a vino vinolenta) Epitheton Lu-
næ, quòd humorem terris inducat.

Contritio, nis. Senec. Con-
trov. lib. 1. cap. 1. *Sequemur senes,*
quòd vocat ambitio juvenilis, & con-
tritionem illi præbebimus. Lexicon
Lactantio & Vet. Gloss. adscribit.

Contumelia pro ictu, quo na-
ves affliguntur, interprete Franc.
Hottomanno. Cæsar. B. G. lib. 3.
Naves totæ factæ ex robore, ad
quambis bim & contumeliam perfe-
rendam.

Convenior, iri, passivè, Senec.
de Brev. Vitæ cap. 14. *Nocte conve-*
niri, & interdiu ab omnibus morta-
libus possunt. Symmach. lib. 1. ep.
16. *Sape unanimittatis tuæ sermone*
convenior. Id. lib. 9. ep. 21. *Senato-*
riis Editionibus convenimur. Et ep.
30. ib. *Nunc primùm tua ammoni-*
zione convenior. Conf. lib. 4. ep. 28.
Hinc participia sequentia

Conveniendus, a, um.
Ovid. de Art. Amandi lib. 2. v. 394.
Non uno est omnis convenienda
loco.

sc. foemina. Symmach. lib. 10. ep.
54. *Vestrum numen æstimabit, quòd*
conveniendus luce frueretur. it. Cic.
ad Lentul. lib. 1. ep. 8.

Conventus, a, um. Symmach.
lib. 10. ep. 74. *Eulalius per tres Con-*
sacerdotes nostros fuerat ex multo-
rum auctoritate conventus. Id. ib.

ep. 76. *Statim consentis Proceribus*
sacra jussio publicata. Conf. Plaut.
Poen. a. 5. sc. 2. v. 159. Cist. 4. 2.
v. 38. Curc. 2. 3. v. 4. & 23. & alibi
aliqvoties.

Converro, ere, præter Columel-
lam in Lexico, auctorem habet Plau-
tum Rud. a. 3. sc. 6. v. 7.

Nunc pol ego perii! Pleusidip-
pus eccum adest:

Converret jam hic me totum
cum pulvisculo.

Converto, ere, neutraliter usus
est Gellius lib. 1. c. 26. *Convertit ad*
me, qui interrogaberam. Plaut.
Stich. a. 3. sc. 1. v. 13.

Sine advocatis ibidem in cercuro
in stega.

In amicitiam atque in gratiam
convertimus.

Convertor pro *Converto* anti-
qvitus dixit Plautus in Amph. apud
Nonium cap. 7. *Sed fugam tamen*
in se nemo convertitur. Archaismus
Plautinissimus!

Convictio, nis. Cic. lib. 16.
fam. ep. 21. *Ejus cum frugi, severa-*
que est vita, tum etiam jucundissima
convictio.

Convictus in plurativo, Senec.
Consolat. ad Helv. cap. 15. *Adjicis*
istis loca ipsa gratulationum & con-
victuum.

Conviolo, are, Prudentii est in
Lexico, sed & Tertulliani Apolog.
c. 39. *Quid ergo mirum, si tanta ca-*
ritas conviolatur?

Con-

Convoti, iisdem votis obligati.
Festus. Gloss. καὶ ὁμοῦ μέρους.

Coolesco, ere. Lucret. de Rer. Nat. lib. 2.

Tandem cooluerint ea, quæ con-
jecta repente

Magnarum rerum fierent exor-
dia semper.

Id. lib. 6.

Saxa vides primùm sola coole-
scere calce.

Cui lectioni tenaciùs adhæret Lam-
binus, quàm testæ suæ cochlea. Conf.
Becmann. de Orig. L. L. p. m. 76.
ubi: *Oleo, inquit, in compositis nun-
quam mutat O.*

Cooperatio, nis. Quintil. De-
clamat. 16. sub fin. *Habet omnia mi-
nisteria sua debilitas, suas coopera-
tiones.*

Coorno, are. Tertullianus de
Resurr. Carnis cap. 61. *Accepisti
dentes ad macellum coornandum;
Cur non potius ad hiatum omnem
& victum tuum coornandum?*

Coortus, ūs. Lucret. de Rer. Nat. lib. 2.

- - Post mundi tempus geni-
tale, diemque

Primigenum maris, & terræ so-
lisque coortum.

Idem lib. 6.

Ut tempestates pluviae graviore
coortu

Sunt, ubi fortè ita se tetulerunt
semina aquarum.

Cordatior compar. Lactant. de

Fals. Sap. lib. 3. cap. 20. *Non inficior
fuisse illum (sc. Socratem) paullo cor-
datiorem, quàm ceteros, qui natu-
ram rerum putaverunt ingenio posse
comprehendi.*

Corporatio, nis. Tertullia-
nus de Carne Christi cap. 4. *Igitur
si neque ut impossibilem, neque ut pe-
riculosam Deo repudias corporatio-
nem, superest, ut quasi indignam re-
jicias & accuses.* Dignum Tertul-
liano vocabulum.

Correctior compar. Gell. lib. 6.
cap. 14. *Pœna adhibetur, castigan-
di atque emendandi gratia, ut is, qui
fortuito deliquit, attentior fiat cor-
rectiorque.*

Correptè adv. Gellius lib. 9.
cap. 6. *Dictito, ab eo verbo, quod est
dico, correptè dicimus.* Lexicon
comparativi unius meminit.

Correptio, nis. Quintil. lib. 9.
cap. 3. *Voces aut productione tan-
tùm vel correptione mutatae.* Conf.
lib. 7. cap. 9. Lexicon pro signifi-
catione hujus vocis prosodica, quàm
l. c. intelligimus, solum Augustinum
adducit.

Corruptissimus, a, um.
Senec. Svasor. 1. *Res omnium corru-
ptissima.* Lexicon gradum hunc
exsuperantem Prudentio tuendum
commendat.

Covum quid inter instrumenta
rustica & unde fit, docet Varro lib. 4.
de L. L. *Sub jugo medio Cobum,
quod bura extrema addita appella-
tur*

tur (alii leg. *Oppilatur*) *vocatur* *co-*
bum a Cabo.

Coxo, nis, id est *claudus*. No-
nius c. 1. *Catax* dicitur (sc. antiqui-
tus) quem nunc *coxonem* vocant.

Crapularius, *a*, *um*.
Plaut. Stich. a. 1. sc. 3. v. 75. *Unctio*
crapularia.

Crassius adv. Plin. lib. 37. c. 7.
Mares excitatiùs fulgent, fœminæ
pinguiiores sunt, & crassius nitent.

Crebritudo pro *Crebritas*, Si-
cennæ est Histor. lib. 4. apud No-
nium cap. 2. ut *castitudo* ibidem Ac-
cii, pro *Castitate*, *canitudo* Varronis
pro *Canitie*, *claritudo* Sallustii pro
Claritate, &c.

Credibilior compar. Quintil.
lib. 4. cap. 2. *Nihil his neque credi-*
bilius fingi, neque vehementius ex-
probrari, neque manifestius ostendi
potest. Lactant. lib. 2. cap. 9. *Credi-*
bilius est, materiam potius a Deo
factam, quia Deus potest omnia,
quàm mundum a Deo non esse fa-
ctum, quia sine mente, ratione, con-
silio nihil fieri potest. Censorin. de
die Nat. c. 9. *Pythagoras autem*
(quod erat credibilis) dixit.
Quintil. Declamat. 7. *Quis credibi-*
lior in cæde pauperis, quàm dives in-
imicus? Tertullianum quoque eo-
dem gradu aliquoties usum obser-
vavi, & Tacitum Annal. 14. 2. 4.

Credibiliùs adv. Quintil. De-
clamat. 388. *Credibiliùs ad hæc oble-*
flamenta latiores eligimus dies.

Cretosus, *a*, *um*. Varro
de R. R. lib. 1. cap. 9. *Ab iis, quæ*
proprio nomine dicitur terra, cum
est admixta ex his generibus aliqua
re, tum dicitur aut cretosa aut gla-
reosa. Lexicon posteriorem admit-
tit auctoritatem.

Crudele, adverbialiter, pro cru-
deliter. Claudianus lib. 2. in Eutro-
pium v. 107.

Subrisit crudele pater.
& lib. 1. de Raptu Proserp. v. 283.

Orphnæus crudele micans -
it. 3. v. 340.

Tergora dependent, & adhuc
crudele minantur

Affixæ truncis facies -

Crux virili genere apud En-
nium Annal. lib. 11. legitur, teste
Nonio cap. 3. Festus: *Malo cruce*
masculino genere dixit Gracchus:
Dignus fuit, qui malo cruce periret.

Cuimodi, Gell. lib. 9. c. 13. *Quid*
hostis, & quod genus, & quàm for-
midanda vastitatis, & quantum in-
solens provocator, & cuimodi fuerit
pugna decertatum, Q. Claudius pri-
mo annalium purissimè descripsit.
Id. lib. 14. cap. 1. *Atque illud etiam*
cuimodi esset, considerandum puta-
bat, quòd aliud stellarum agmen fo-
ret, quo primum tempore concipere-
tur homo in utero matris &c. & lib.
14. lemmate cap. 6. *Cuimodi sint,*
quæ speciem doctrinarum habent.
Id. ib. *Cuimodi Homerus fuisse di-*
cat &c. & lib. 20. c. 1. *Consideres*
graviùs, cuimodi sint ea, quæ repre-
hendisti.

hendisti. Pareus aliquoties in Cicerone *cuimodi* legendum contendit pro *cuicuiumodi*, quod edidit Victorius, e. gr. lib. 2. Leg. *Neque in populo, lex cuimodi fuerat illa, etiamsi perniciosum aliquid populus acceperit.* Et Tusc. 3. extr. *Superest enim nobis hoc cuimodi est otium.* it. Tusc. 5. extr. *Ubi enim melius uti possumus hoc, cuimodi est, otio?* Vid. Lex. Crit. p. 297.

Culcitula, *a*, diminut. a *Culcita*. Lucillius lib. 30. apud Nonium D. 1. p. m. 35. in Privum.

Culcitulae accedunt privae centonibus binis.

Hinc postea *Culcitella* apud Plaut. Most. 4. 2. v. 14.

Culpabilior compar. Salviani est in Lexico, sed malo Tertull. ad Uxor. lib. 2. cap. 1. *Tanto culpabilius est, non observare, quod possis.*

Culte, adverbium. Quintilianus lib. 8. cap. 3. *Quare nemo ex corruptis dicat me mimicum esse culte dicentibus.*

Cultius compar. Senec. Svafor. 4. *Nemo videtur dixisse cultius.* Valer. Maxim. lib. 2. cap. 6. *Cultius strato incubare lectulo.* Dialog. de Orat. *Sublimius & cultius dicere.* Conf. Justin. 3. 3. 5.

Cunctantior compar. Lucret. lib. 3. de Rer. Nat.

Cunctantior actus.

Sveton. in Jul. Cæs. cap. 60. *Nec nisi tempore extremo ad dimicandum cunctantior factus est.*

Cupedinarius, *a*, *um*. Symmach. lib. 8. ep. 19. *Coempta ex foro cupedinario.* Conf. Varr. de L. L. lib. 4. Vide simul, quæ Lexicon habet in voce Cupedo.

Curabilis, *e*, adject. Cellarius Antibarb. Latin. p. 15. cum Vossio de Vit. L. L. 3. 16. Nomen *Incurabilis* inter vocabula barbara recenset (vid. ejusdem Cur. Poster. p. 228.) nec fortè sine ratione; sed audiamus duriuscula, quæ ibidem sequuntur: *Ejusdem rationis est curabilis.* Nos Lexico & civitate Romana multò elegantissimum illud nomen immerito suo prohibendum nolumus, quod a carcere barbarismi ipse auctoritate sua redimit Juvenalis lib. 5. Sat. 16. v. 21.

Consensu magno efficiunt, curabilis ut sit

Vindicta -

Ità legit recentissima & emendatissima Editio Amstelodamensis 1684. ut alias bene multas, satis accuratas taceam.

Curculiunculus, *i*, Plaut. Rud. a. 5. sc. 2. v. 38.

Curculiunculos minutos fabulare.

id est, res nullius usus narras, interprete Taubmanno.

Curio pro *Curiosus*, Plaut. in Aulular. apud Nonium cap. 2. *Volo scire ego ex te, qui sit agnus curio,* Festus: *Curionem agnum Plautus pro macro dixit, quasi cura macruisset.* *Curiosus* l. Plauti cit. (nempe Aulul.

Aulul. a. 3. sc. 6. v. 26.) eodem sensu significat etiam *macilentum*, quasi confectum curis, ut videtur Becmano de Orig. L. L. p. m. 218. Luc. Fruterius contra Verisim. lib. 2. cap. 17. notat *Agnum incuriosum* Apulejo dici *pinguem & habitiolem*, observante Taubmanno in Notis ad Plaut. p. 213. Vide locum Afranii in sequentibus

Curiosior compar. Afranius Privigno: *Nemo illa bibit carie curiosior*. Sic correxit J. Gulielmius; ubi *Curiosior* eandem habet significationem, quam in proximè præcedentibus *Curio* & *Curiosius*. Alio significato Cic. ad Ser. Sulp. lib. 4. ep. 13. *Quò minus familiaris sum, hoc sum ad investigandum curiosior*. Conf. Phædr. & Macrobius in Lexico.

Curiosissimus, a, um. Eadem opera, qua Capitolinum Lexicon adduxisset Ciceronem de Natur. Deor. lib. 1. *Ne curiosissimi quidem homines exquirendo audire tam multa possunt, quàm sunt multa, quæ terra, mari, paludibus, fluminibus existunt, quæ negemus esse, quia nunquam vidimus*.

Curror, i, passivè. Quintil. Inst. Orator. lib. 1. cap. 4. *Est etiam quidem tertius modus, ut, urbs habitatur: unde & campus curritur, mare navigatur*. Ità Plinio bina *stadia* dicuntur *ambulari* lib. 23. c. 1. (quod suo loco observavimus) & *occidens navigari* lib. 2. cap. 67. ut taceamus plurimas ejusmodi verborum formas.

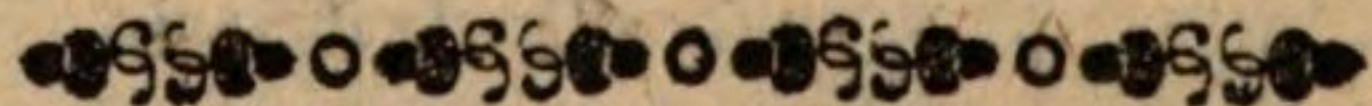
Cursatio, nis. Donat. ad Terent. *Trepidatio ad vocem refertur loquentium, cursatio ad sonum pedum*. *Trepidatur ab his, qui morbum putant; Cursatur ab his, qui raptum sciunt*. *Cursatio* frequentativum est a sequenti

Cursio, nis, quod auctore gaudet Varrone de L. L. lib. 4. *Quadrupartitio magis sic apparebit: Corpus est, ut cursor; locus, stadium, quæ currit; tempus, hora, quæ currit; actio, cursio*.

Curvitas, tis. Nonius cap. 1. *Camerum obtortum; unde & Camera, tecta in curvitatem formata*.

Curvor, ris, idem Varro lib. 4. de L. L. *Cucumeres dicuntur a curvore*.

Cylibathum nominarunt Veteres mensam binariam rotundam, auctore Varrone lib. proximè cit.

D.

Damnatus, a, um. Tertullianus de Præscript. adv. Hæret. cap. 34. *Etsi nihil de damnatis participarent*. Conf. Lexicon, ubi Gloss. lat. gr. *damnatus, κατάδικος*.

Deactio, nis. Festus: *Deactio, peractio*. A verbo dego, quod velut deago dictum.

Deambulatorium, i, (pro quo Ambulacrum dixerunt Plautus, Gellius

Gellius & alii, Deambulacrum Marmertinus) Jul. Capitolin. in Gordiano Tertio cap. 32. *Quod esset deambulatorium.*

Dearmo, are, pro armis exuere, vel exarmare, (quod verbum est Taciti lib. 1. Hist. cap. 31. Senecæ Consolat. ad Helv. extr. Silii lib. 1. v. 411. Plinii lib. 3. ep. 9. & aliorum) Apul. Metamorph. lib. 5. *Illam mihi prorsus adhibenda &c. quæ pharetram expilet. & sagittas dearmet.* Lexicon participium *Dearmatus* tantum probat.

Deascio, are. Lexicon participii *deasciatus* meminit, de verbo ipso quietum; unde autem, quæso participium illud Prudentio ibidem auctori, nisi hæreditate venisset a Plauto (ut phrasi utar Varronis lib. 4. de L. L.) qui verbo ipso usus est in Mil. Glor. a. 3. sc. 3. v. 11?

Tibi dixi, Miles quemadmodum potis esset deasciari.

Debilitatè adv. ita explicat debilitè Nonius cap. 2. de Hon. & Nov. Vet. Dict. p. m. 98.

Decaproti, Græcè *δεκαπρωτοι*, ita Ulpianus lib. 2. Opinionum vocat, quos Cicero decemprimos pro Rosc. Amer. cap. 9. Verba Ciceronis sunt: *Itaque decurionum decretum statim fit, ut decemprimi proficiscantur ad L. Syllam.* Decaprotos, inquit Rhodiginus Antiqv. Lect. lib. 22. cap. 14. *sunt qui interpretantur decumis exigendis præfectos,*

aut qui exactoribus decem præficerent. Audiamus simul Calvinum ex Hottomanno Jcto in Lex. Jurid. p. 260. *Δεκαπρωτοι* erant decemviri, ex decurionum ordine constituti, qui tributorum exactiōni ita præerant, ut si qua detrimenta fiscus defunctorum culpa contraheret, ipse suis sumptibus resarcirent; eorum namque administratio nequaquam in Reipubl. gubernatione civitatis regenda ac defendenda versabatur, sed potius in sumptibus Reip. causa faciendis. Turnebus Advers. lib. 8. c. 22. *Decemprimi*, inquit, in eoratione (nempe Ciceronis pro R. Amer.) qui sint, quaeritur; ego partem decuriones eos esse, qui decem erant primi in albo decurionum; Nam quorum erat maxima in municipio dignitas, quique magistratus gesserant, primi scribebantur; Cui sententiæ Turnebi Lexicon assurgere videtur, quod τὸ Decemprimus nomen magistratus municipalis esse ait, sed, ut videtur, minus accurate. Decaprotos enim vel Decemprimos non fuisse magistratus, vel ex eo saltem liquet, quod Ulpianus ait, minores fuisse annis XXV; Ante annum autem quintum & vigesimum nemo Rempublicam capessere poterat, rectè & pro more suo accuratissime animadvertente Vossio Lex. Et. p. 175. Hinc

Decaprotia, æ, munus decaprotorum. Digest. lib. 50. Tit. 4. Leg. 18. *Mixta munera decaprotiæ.* Latine vocatur

Decem-

Decemprimatus, ūs. Ibid. Tit. 4. in princ. *Patrimonii sunt munera rei vehicularis, item navicularis, decemprimatus &c.* Vid. *suprà Decaproti.*

Decemremis. Plin. lib. 7. c. 56. *Biremum Damastes auctor est Erythraeos fecisse, triremem Thucydides Aminoclem Corinthium, quadriremem Aristoteles Carthaginenses. Quinqueremem instituit Nesichton &c. ab ea ad decemremem Mnesigeon Alexandrum Magnum ferunt instituisse ad XII. ordines.* Conf. Polydor. Vergil. de Navigatione lib. 3. cap. 16. p. m. 206.

Deceptus, ūs. Tertullianus de Anima cap. 18. *Deceptui facilis.* Si genuina est lectio Ludovici de la Cerda, (cujus Editionem in primis secutus sum) *Deceptui facilis* dicitur, ut apud Tacitum Agricola cap. 21. *Facilis bello, i. e. ad capeffendum bellum, vel capeffendo bello; Et Annal. 5. cap. 11. Facilis capeffendis inimicitiis.*

Decerptio, nis. Non. Marcell. cap. 2. *Virgindemiam* (sc. dixerunt Veteres) ut *bindemiam*, hoc est, *virgarum apparatus, vel demptionem, vel decerptionem ob verbera.*

Decimatus, ūs. Festus: *Quinquatrus appellari quidam putant a numero dierum, qui ferè his celebrantur; qui scilicet errant, tam hercule, quàm qui triduo Saturnalia, & totidem diebus Compitalia. Nam omnibus his singulis diebus*

fiunt sacra: forma autem vocabuli ejus, exemplo multorum populorum Italicorum, enunciata est, quòd post diem quintum Iduum est is dies festus, ut apud Tusculanos triatrus & sexatrus & septenatrus, & Faliscos decimatrus. Minervæ autem dicatum eum diem existimant, quòd eo die ædis ejus in Aventino consecrata est.

Decineresco, ere. Tertullianus Apolog. cap. 48. *Qui de cælo tangitur, salvus est, ut nullo jam igni decinerefcatur.*

Declamatiuncula, æ. Gellius lib. 6. c. 8. *Declamatiunculam super aliquo celebrare.*

Declarativus, a, um. Apul. lib. 3. de Philosoph. Ration. Porro ex duabus prædictis partibus altera Subjectiva nominatur, velut subdita; ut Apulejus, altera declarativa, ut, differit &c. Conf. seqq.

Decoctio, nis. Impp. Theod. & Valent. in Cod. Just. lib. 11. Tit. 9. Leg. 5. *Universi veluti in corpore unius formæ, unius decoctionis, si ita res tulerit, respondere cogentur.*

Deconcilio, are. Plaut. in fragment. p. m. 1482.

Nihil deconciliare illi, nisi quod Persibus sapiis.

ubi τὸ De σέρεσιw notat, adeò ut Deconciliare contrarium esse videatur verbo conciliare. Affine huic est Inconciliare in Mostell. a. 3. sc. 1. v. 84. & Trin. a. 2. sc. 1. v. 98.

5

Deco-

Decoquo, ere, neutraliter usurpavit Florus Proœm. lib. 1. v. 8. *Inertia Caesarum quasi consenuit, & decoxit seculum nostrum.* Conf. Tertull. adv. Gent. cap. 42. *Templorum secligalia quotidie decoquunt.*

Decorus, a, um, cum ablativo pro dignus, κατ' ὑπαλλογὴν Plaut. Mil. Glor. a. 3. sc. 1. v. 25.

Neque te decora, neque virtutibus tuis.

Pareus in Lex. Crit. p. 318. ex adducto loco Plauti τὸ *decorum* intelligere videtur cum accusativo constructum; dicit enim: *decorum aliquem pro alicui*; at hallucinatur, reclamantibus sententiæ huic & structuræ, quæ in textu sequuntur. Conf. Plaut. Asinar. a. 3. sc. 2. v. 31. ubi insignem (sed ab usu abhorrentem) parallelismum invenies inter *decorum* & verbum *decet*, quod l. c. cum auferendi casu jungitur. Verba Plauti sunt:

Ut meque teque maximè atque ingenio nostro decuit.
Conf. Sanct. Minerv. lib. 2. cap. 4.

Decremo, are. Tertullianus contra Marcion. lib. 2.

Omnia mactentur pecora, grex omnis in aras

Decremet, ut veniam vel peccati expiet unus.

Quid tibi de hoc carmine ejusdemque auctore videtur, B. L.? Tertulliani esse credis? Mihi certè alia mens est; nam totius scripti quot versus, tot ferè macule. P. Allixius

in dissertat. de vita & scriptis Tertulliani, quinque istos, qui circumferuntur, contra Marcionem ligato stilo libros post Hieronymi tempora exaratos suspicatur (vid. Celeberr. J. A. Fabricii Bibl. Lat. lib. 4. c. 2. p. 698.) Ego certum aliquod tempus, certum aliquem auctorem statuere, neque audeo, neque possum, satis habiturus, si pauca poetæ vitia notaverim, qui cœsuram plerumque faciat communem, ut?

Ante nec audita - - - sc.
testimonia.

&

Ostendens opere, quantus sit conditor orbis.

item

Aut incredibile, quid differt credere bestium?

immò qui ablativum primæ declinationis prælicenter admodum corripit, ut,

- - - *Bos nimium patientia larga*

Indignos - -

&

Ætates omnes tacita sapientia lustrans.

ut alios errores, auri etiam plusquam agresti horridulos, taceam; ex. gr.

Falsa resurrectio, mortis debilitio falsa. &c.

nec non vocabula plurima, quæ spongiam aut virgulam mereri videntur, qualia sunt, *Apertor, Debitio, Dulcor, Redditor, Falso, are, Tribunale* &c. Conf. Commentar.

Georgii Fabricii in Poët. Christian. p. m. 133. edit. Basil. A. 1564. 4to.

Dick-

Decubo, are. Fab. Pictor apud Gell. lib. 10. c. 15. *Pedes lecti, in quo cubat, luto tenui circumlitos esse oportet, & de eo lecto trinoctium continuum non decubat, neque in eo lecto cubare alium fas est.* Despauterius Ninivit. Comment. Grammat. lib. 5. p. 148. *decubo, inquit, id est, deorsum cubo vel jaceo.* Quæ verba Ninivitæ non reconditionis alicujus ἐρμηνείας ἐνεκα adduxi (nota quippe vel Septenni puero Etymologia & significatio) sed ut locum ostenderem, evolventibus, præcipuè Grammaticis, non ita infavem futurum.

Decurionatus, ùs. Cato apud Festum: *Parare bonis atque strenuis decurionatus.* Plinius lib. 10. ep. 114. *Honorarium decurionatus omnes, qui in quaque civitate Bithyniæ decuriones sunt, inferre debeant necne, in universum a me non potest statui.* Macrobius. Ulpian. & Vet. Gloss. in Lexico hujus nominis quasi decuriones constitutos invenies.

Decurvatus, a, um. Nonius Marcell. lib. 2. *Bura dicitur pars aratri posterior decurvata.*

Dedecor, ris, adject. Sallust. Histor. lib. 3. apud Priscianum lib. 6. *Dedecores inultique terga ab hostibus cadebantur.* Lexicon uni Aufonio tribuit. Conf. Stat. Thebaid. l. 11. v. penult.

Dedecui, prima persona præteriti a dedecet reperitur apud Stat. Thebaid. lib. 10.

Si non dedecui tua jussa, tulique prementem.

Similiter Ovid. 1. Amor. 7. v. 12. *nec dominam dedecueret comæ.*

Dedicatus, ùs. Apul. in Florid. *Sermo dedicatu religiosissimus.* Supinum intelligis? Non repugno.

Deditior compar. Eutrop. Hist. Rom. lib. 10. *Vir egregie tranquillitatis, placidus, nimis amicis & familiaribus credens; mox etiam uxoribus deditior.*

Deditissimus, a, um. Cic. lib. 9. fam. ep. 9. *Sive probabuntur tibi, sive non probabuntur, ab optimo certè animo ac deditissimo tibi & cogitata & scripta esse iudices.*

Dedoceo, ere. Cic. de Orat. lib. 2. *Dedocendus est, aut reprimendus, aut incitandus.* Idem de Finib. lib. 1. *Coercendi magis, quam dedocendi esse videntur.* Conf. Stat. Theb. lib. 2. v. 409. Lexicon Quintilianum auctorem amat.

Defensorius, a, um. Vitruv. lib. 10. in lemmate cap. 19. *De oppugnatoriis defensorisque rebus.*

Definitivè adv. Tertullianus de Carn. Christi cap. 18. *Ipsè Dominus sententialiter & definitivè pronuntiabit.* Vid. infra *Diffinitivè.*

Defluxus, ùs. Apul. de Deo Socrat. *Quod si nubes sublimè solitant, quibus omnis & exortus est terre-*

terrenus, & retrò defluxus in terras est; quid tandem censes Dæmonum corpora, quæ sunt concreta multò tanto subtiliora?

Defricatè adverbium Nævii in Tarentilla apud Charisium de Adv. Facetè & *defricatè*. Conf. Voss. Lex. Etymol. p. 224. in Frico.

Defrigesco, ere. Columell. lib. 12. c. 20. *Quod decoxeris eo usque, dum defrigescit.* Idem ibid. cap. 21. *Quod cum defrixit.*

Degenero, are, pro degenerem reddere. Jul. Capitolinus in Opilio Macr. *Siquidem solus Marcus nomen illud sanctum vitæ genere auxisse videtur, Verus autem degenerasse.* Idem in Gordianis: *Vita sua hac tamen fortitudinem animo nunquam degenerabit.* Hinc postea sequens

Degeneror, ari, quod Solini est Polyh. cap. 17. *Adulterinis coïtibus degenerantur partes leonarum; id est, corrumpuntur & degeneres fiunt.*

Degressio, nis. Cic. de Orat. lib. 3. *Disjunctio & ordo & relatio & degressio & circumscriptio.* Id. in Brut. *Ista mihi tua fuit per jucunda a proposita oratione degressio.*

Degressus, ūs. Idem in Pison. *Jam vides, & degressum meum & absentiam & reditum ità longè tuo præstitisse, ut &c.*

Debisse præterit. Infinit. a Dehisco. Varro de L. L. lib. 4. *A Pro-*

culo relatum, in eo loco debisse terram.

Dejeratio, nis. Lexicon Salavianum auctorem exhibet; nos multò graviores ætate, imò & auctoritate Terrullianum de Idolol. cap. 20. *Quid erit dejeratio per eos, quos ejerasti?* Conf. cap. 4. de Pœnitentia.

Deimmitto, ere. Varro in Marcipore apud Nonium cap. 4. *Deimmittit virile veretrum in flumen &c.*

Deinsuper adv. Sallust. Histor. lib. 1. apud Nonium cap. 12. *Sertorius portis turbam morantibus, & nullo (ut in terrore solet) generis aut imperii discrimine, per calorum corpora ad medium evasit, deinsuper stantium manibus in murum attollitur.* Confer initium laudati capituli, ubi Marcellus ità: *Omnes artem secuti, negant ad verbiis præpositionem addi oportere, sed auctoritas Veterum præponi jubet.*

Dejugo, are, pro dejungere, separare, dissociare. Pacuvius Chryse apud Nonium cap. 12. *Perque nostram egregiam unanimi tatem, quam memoria dejugat.*

Dejuriū, i. Gell. lib. 7. cap. 18. in lemmate: *De observata custoditaque apud Romanos jurisjurandi sanctimonia; atque inibi de decem captivis, quos Hannibal Romanam dejurio ab iis accepto legavit.* Idem ibid. postea: *Dejurio singulus.*

De la-

Delaboro, are. Afranius Augure apud Non. cap. 4. in Statim: *Quamquam non istis exercetur in locis; Hic noster delaborat, quum puer statim.*

Delavo, are. Apicius lib. 8. cap. 7. *Farcimina coctam integras praecides, sed ante porcellum praeduratum liquamine delavas.*

Delectio, nis. Vopisc. in Aurel. cap. 40. *Senatus hanc eandem delectionem in exercitum refudit.* Conf. Non. Marcell. cap. 5. p. m. 442. in Avarum &c. Agrætius Vet. Grammat. pag. m. 1351. inter delictum, delectum & delectionem ita distingvit: *Delectum, peccatum aliquando dicimus; Delictum militie; At alicujus rei examinata Delectionem appellamus; Nam deligi affectionis; Deligi judicii est.*

Delector, ris, qui deligit. Frontinus Stratagem. lib. 4. cap. 1. *Pyræhus delectoris suo fertur dixisse: Tu grandes elige, ego eos fortes redam.*

Delector, deponentialiter nonnullis usus videtur Petronius Satyr. p. m. 244. *Nihil nos delectaris? & solebas suavis esse, canturire &c.* Alii ellipsin Græcam subesse credunt: *Nihil nos delectaris?* i. e. *πρός ἡμᾶς, propter nos.* Ego diffiteri non possum, placere mihi priorem sententiam, nec dissensurum facile quemquam existimo, qui genium Petronianum spectaverit, jam Vetera aucupantem, jam nova

(sæpe non sine periculo) procudentem.

Delegatorius, a, um. Impp. Arcad. & Honor. in Cod. Justin. lib. 10. Tit. 19. Leg. 7. *Judex delegatorius.* Barbaro nomine hodie vocant *Commissarium*, de quo vid. Voss. de Vit. L. L. 3. cap. 6.

Delicio, ere, pro illicere. Tinnius in Quinto apud Nonium cap. 7. *Quod ea parasitus habeat, qui illum sciat delicere, & noctem facere possit de die.*

Deliquio, nis, pro deliquium, dixit nobilissimus Annalium scriptor Cn. Gellius apud Servium lib. 8. *Deliquium Solis & deliquionem.* Itaque quoque Laberius apud Gellium lib. 16. cap. 8. prælicenter finxit *adulterionem* pro *adulterio*. Sed his delectari præstat, quam præter consuetudinem uti. Confer Glossar. Caroli du Fresne p. 48. Tom. 2.

Deluo, ere. Festus: *Deluere, solvere a Græco Διγλύειν.* Alium significatum affert Gellius lib. 15. cap. 2. in fin. *Calefacto simul refo-toque animo, si quid in eo vel frigida tristitia vel torpentis berecundia fuerit, deluamus.* Grammaticorum Veterum aliquis proximè in *Delectio* laudatus pag. m. 1352. verbum *Deluo* a *Diluo* ita distingvit, ut illud sit *purgare*, hoc *temperare*. Conf. Parei Lex. Crit. p. 331.

Demagis, adv. valde magis. Lucil. lib. 15. apud Nonium cap. 2.

Rex Cotys ille duos ventos Austrum atque Aquilonem.

Novisse aiebat solos hos demagis. Istos

Ex nimbo Austellos nec nosse, nec esse putare.

In quibus Lucilii sensus hic esse videtur: Cotys (nomen Thraciæ Regum) duos solos vocavit ventos Aquilonem & Notum, quia hi soli vehementi flatu aëra cient; reliquos, qui leniores, aiebat se nec scire nec credere, id est, non ponere in numero ventorum. *Demagis*, inquit Festus, antiqui pro minus dicebant.

Quomodo itaque cum Nonio conciliandus, qui Demagis h. l. per *valde magis* exponit? Utri horum assentiendum? Nonio, credo; Nam Glossæ Latino-Græcæ per *σφοδρῶς* exponere dicuntur. De insuper in hac compositione vim habet non *σερήνῃν*, sed *ἐπιταρτήν*, ut *desubito* pro valde subito apud Titinnium, Ennium, Afranium, Cæciliū, Quadrigarium, Lucretium, Lucilium, Ciceronem & alios; *derepente* pro valde repente apud eosdem (vid. Non. de Doct. Indag.) *Demirari*, Plaut. Epid. a. 2. sc. 2. v. 35. *Demirari* Casin. a. 2. sc. 3. v. 3. *Defædus* pro valde fœdus apud Cic. ad Attic. &c. Conf. Sciopp. Verisimil. lib. 2. cap. 9. pag. 69. & Mercer. Not. in Nonium p. 118.

Demandatio, nis. Tertullianus de Resurr. Carn. cap. 48. *Apostolus summam Evangelii sui & fidem illorum in Dominicæ mortis &*

resurrectionis demandatione concluderat.

Demano, are. Catull. ad Lesbiam Ep. 52.

Tenuis sub artus.

Flamma demanat.

Porcius Latro Declam. in Catil. *Fontem aperuimus, Judices, omnium Catilinæ morum, atque omnis consuetudinis, unde illi demanasse vim istam præclaram consiliorum, facillimè intelligendum est.* Gellius lib. 17. cap. 11. *Potum dixit (Plato) defluere ad pulmonem, eoque satis humectato demanare per eum, quia sit rimosior, & confluere inde in vesicam.*

Dememoro, are. Valer. Flacc. Argonaut. lib. 3. v. 640.

Dememorans prensatque viros, demissaque supplex

Hæret ad ora ducis.

Conf. Christoph. Bulæi Philologemata in Valerium Flaccum pag. 45. Edit. Alard. 1630. 8vo. Heinsius p. 69. legit *Idem orans*, pro *dememorans*, quod ut ad textum accommodatiùs, ita sine dubio rectius.

Dementissimè adv. Seneca de Benef. lib. 4. cap. 27. *Dementissimè testatur, qui tutorem filio relinquit, pupillarum spoliatores.*

Dementiùs adv. Cicero pro Rabir. Orat. 39. *Fieri nihil potest dementiùs.*

Deminutio, nis. Senec. Quæst. Nat. lib. 1. præfat. *An majestatis deminutio sit?* Id. de Constant. Sap.

C. 15. *Omnis injuria deminutio ejus est, in quem incurrit.* Auct. ad Herenn. lib. 4. *Deminutio est, cum aliquid esse nobis, aut in iis, quos defendimus aut natura, aut fortuna, aut industria dicemus egregium, quod, nequa significetur arrogans ostentatio, deminuitur, & attenuatur oratione.* Cic. lib. 4. ep. 5. *De imperio præterea tanta deminutio facta est.* Cæsar. de B. Civ. lib. 2. *Relinquitur nobis religio, ut eo neglecto sacramento, quo nunc tenemini, respiciatis illud, quod deditio ducis, & capitis deminutione sublatum est.* Varro de L. L. lib. 4. *Reliqua obscuriora, quod a deminutione, & ea quæ deminuuntur &c.*

Deminutivè adv. Festus: *Hira, quæ deminutivè dicitur Hilla, quam Græci dicunt ὤψις, intestinum est, quod jejunium vocant.* Vid. infr. *Diminutivè.*

Demolio pro *demolior*, cujus activam formam Lexicon Lactantio & Juri Romano tribuit, usi sunt apud Diomedem lib. 1. ex antiquissimis Nævius in Corollario: *Hæc demolite.* Item Varro in poëtico libro: *Et tamen non demolio astra; nec non epistolæ quæst.* *Demolivit tectum.* Simplex *Molio* pro *Molior* etiam Veteribus in usu fuisse, testis est Priscianus lib. 8. p. m. 292.

Demptio, nis. Varro de L. L. lib. 4. *Damnum* (sc. dictum est) a *demptione*. Nonius cap. 2. *Virginemiam interpretatur ut vindemiam, hoc est, virgarum apparatus*

vel demptionem vel decerptionem obserbera. Varro l. c. *Literarum fit demptione* (sc. discordia verborum novorum & veterum) *aut additione, & propter earum artationem, aut commutationem, item syllabarum productionem.*

Demuto, are, neutraliter usus est Apulejus Apolog. *Mibi istud crede, quanquam teterrimum os tuum minimum a Thyestæ tragico demutet.* Eodem modo eleganter simplex *Muto* significationem activam cum passiva mutat apud Livium lib. 39. cap. 51. *Mores populi Rom. quantum mutaverint, vel hic dies argumento erit.*

Denigro, are. Varro de R. R. lib. 1. cap. 55. *Ex olea fructus duplex: oleum, quod omnibus notum, & amurca, cujus utilitatem quod ignorant plerique, licet videre e torculis oleariis fluere in agros, ac non solum denigrare terram, sed multitudine facere sterilem.* Vitruv. lib. 7. cap. 9. *de minio ejusque temperatura: Apertis peristylis aut exedris, aut cæteris ejusmodi locis, quo sol & luna possit splendores & radios immittere, cum ab iis locus tangatur, fitiatur, & amissa virtute coloris denigratur.* Militant in Lexico pro hoc verbo Plinius & Scribonius Largus.

Denotatio, nis. Quintil. Declamat. 19. *Omnium maledictis succlamatus, omnium denotatione damnatus.* Lexico sequiorem Tertulliani auctoritatem seqvi placet.

Denticulus, i. Vitruvius lib. 1. cap. 2. *Item si Doricis epistylis in coronis denticuli sculptentur.* Idem lib. 4. cap. 6. *Doricis in operibus nemo Græcorum neque mutulos neque denticulum addidit.* Conf. lib. 3. cap. 3. ubi & *denticulorum* crebra sit mentio, & Symmetria simul ostenditur, item Lex. Vitruv. Bald. p. 37. Conf. Apulej. in Lexico.

Denumeratio, nis. Paulus Jctus Digest. lib. 38. Tit. 10. Leg. 10. § 16. *Eadem denumeratione hic quoque octo personas computabimus.* Id. ib. *Tantum unius denumerationem proponimus.* Lexicon Gloss. Cyrilli adducit.

Deoperio, ire. Celsus lib. 8. cap. 4. *Os deoperire tutissimum est.* Lexicon auctoritatem ex fonte Ambrosii haurit.

Deoratus, a, um. Festus: *Deorata, perorata.*

Deosculatus, a, um, παρθήκως Apulejus Metamorph. lib. 2. *Ad hæc illa, me rursus deosculato, bono animo esto, inquit.* Idem ib. *Me pressim deosculato.* Vide infra participium simplex *Osculatus.*

Deosculator, ari, non ad argenteas tantum, quod vult Lexicon, sed aureas etiam Plauti cunas pertinet, cujus hæc sunt Casin. a. 2. sc. 7. v. 17.

ST. Vix reprimo labra
Ob istam rem quin te deosculer,
voluptas mea.

CA. Quid, deosculer?
Idem ib. a. 1. v. 48.

Sine, tuos ocellos deosculer.

Depannis, pro sine pannis; Poëta Vetus usus est apud Nonium. Similiter impannis dixit Plautus A. sin. a. 1. sc. 2. v. 16. si vera est emendatio Lipsii lib. 5. Antiqu. Lect. cap. 13. de qua jure ambigere videtur Valens Acidalius.

Deparco, ere. Solinus Polyh. cap. 4. *Hoc collectaneum deparcitur, ut sufficiat usui, ubi defecerint scaturigines.* Conf. Salmas. Plinian. Exercitat. pagg. 103. & 250.

Depascor, i, passivè Cic. de O. rat. lib. 2. *A pecore ejus depasci agros publicos dicebant.*

Depeculatus, a, um, participium, quo παρθήκως usus est Plautus Epid. a. 3. sc. 4. v. 83. *Eumne ego sinam impunè? imò etiamsi alterum, Tantum perdundum est, perdam potius, quam sinam Me impunè irrisum esse habitum, depeculatum eis.*

Quæ significatio passiva participio nostro hæreditate quasi venisse videtur a Verbo sequente.

Depeculor, ari, quod eadem forma donavit Lucius Cælius apud Prisc. lib. 8. *Ubi senatus intellexit populum depeculari;* id est, interprete ibidem Prisciano, ἀποσυλῶσθαι.

Depennatus, a, um. Varro apud

apud Nonium it. Fulgentium de Prisco Sermone in Semones: (quo nomine prisca dictos voluerunt Deos, quos nec coelo adscriberent ob meriti paupertatem, sicut sunt Priapus; Epona, Vertumnus &c. nec terrenos deputare vellent pro gratiae Veneratione) *Semoneque inferius derelicto, Deum depennato attollam orationis eloquio.* Alii legunt depinnato. Conf. Scal. Aufon. Lect. 1. 2. 39. & Lexicon Martinii p. 3549.

Deplano, are, Nonius Marcell. cap. 4. pro *explanare* dixit. Eodem verbo usus est Lactantius, sed alio significato, pro complanare, lib. 4. de Ver. Sap. c. 12. *Ego anteibo, & montes deplanabo.*

Deplanto, are. Varro de R. R. lib. 1. cap. 43. *Cytisum seritur in terra bene subacta, tanquam semen brassicae; inde differtur, & in sesquipedem ponitur; aut etiam de cytiso duriore virgulae deplantantur, & ita pangitur in serendo.* Lexicon auctoritatem admittit posteriorem.

Deplexus, a, um. Lucret. lib. 5. Irritata leae jaciebant corpora saltu &c.

Deplexæque dabant in terram vulnere victos.

Deplexæ sunt de eis pendentes, eisque implicatae; sic enim assiliebant, ut infixis ungvibus de eis penderent, & eos deorsum trahere conarentur. Vid. Turneb. Advers. lib. 30. cap. 22. it. Dionys. Lambin. Comment. in Lucret. p. m. 719.

Depolio, ire, quod Lexicon ad ætatem Plinii refert, transferimus in Plaut. Epid. a. 1. sc. 1. v. 85.

Ubi senex senferit,
Sibi data esse verba, virgis dorsum depoliet meum.

Depondero, are. Petron. Fragment. p. m. 178.

Sic rate demersa vulsam deponderat aurem.

Remorum levitas naufraga membra vehit.

Deponto, are, id est, de ponte deturbare. Varro apud Nonium cap. 3. in Murmur: *Acciti sumus, ut depontaremur &c.* Ità legendum sibi doctè persvadet Josias Mercerus in Notis ad Nonium pag. 149. Edit. Paris. 1614. 8vo) & cum eo Dionys. Gothofredus Jctus p. 1668. (Edit. 1595. 4to) Vide Lexicon in Deponenti & Feltum in Sexagenarii, & Sik. Bibl. Nov. Libr. A. 1698. p. 301.

Deportatorius, a, um. Imp. Constant. in Cod. Justin. lib. 12. Tit. 47. Leg. 1. *Nulla deportatorio onere eos affici concedimus.*

Deprædatus, a, um, passivè. Dictys Cretensis de Bello Trojano lib. 2. p. m. 42. *Ceterum, quæ pergebat, agri referti jugi pace, deprædati, omnibusque sexati rebus.* *Deprædatus* sumitur, ut *depopulatus* apud Plinium lib. 2. c. 53. Quintil. Declamat. 13. Justinum 42. 2. 1. alios.

Deprecanea fulmina; quæ
F 5 spe-

Speciem periculi sine periculo afferunt. Senec. *Quæst. Natural.* lib. 2. cap. 49.

Depressior, ris, compar. Tibull. ad Mess. l. 4.

Instabilis natat alterno depressior orbe.

Conf. Lexicon.

Depressissimus, a, um. Auct. ad Herenn. lib. 3. *Sermo cum est in dignitate, plenius faucibus quam sedatissima & depressissima voce uti conveniet.*

Deprocul adv. ita Pareus in *Lexico Critico* p. 336. Plautum dixisse autumat in *Perf.* a. 4. sc. 7. v. 17.

Age illuc abscede deprocul e conspectu.

it. sc. 2. v. 6. & *Captiv.* a. 2. sc. 1. v. 24.

Depugnatio, nis, nomen est, non heri aut nudius tertius natum, ideoque dignum, quod digniore, quam Jul. Firmico, cui *Lexicon* tribuit, auctore superbiat Catone de *Re Militari*, qui ore Nonii cap. 3. ita loquitur: *Ille depugnatio est fronte longo quadrato exercitu.*

Depuro, are. Frontinus lib. 2. de *Aquæduct.* *Quia lacus altitudine in quo excipitur sicut depuratur &c.*

Derepo, ere, quod Plinio in *Lexico* tribuitur, Varronis est apud Nonium cap. 15. num. 12. *Non vides ipsos deos, si quando volunt gustare vinum, derepere ad hominum famam &c.*

Derivatio, nis. Quintilianus lib. 3. cap. 7. *Utendum proxima derivatione verborum.* *Lexicon* hanc notionem Grammaticis frequentissimam sua probatione destituit.

Deruo, ere, pro cadere. Apulejus *Metam.* lib. 7. *Si quo casu, limo cœnoso ripe supercilio lubricante, oneris impatientia prolapsus deruissem.*

Descensio, nis. Liv. lib. 2. Decad. 3. *In continentem descensiones facere.* Conf. Plin. in *Lexico.*

Descensus, a, um. Prudent. *Apoth.* v. 1007.

Descensos nascendo gradus, redeundo retextit

Actus ad usque apicem terreni corporis Adam.

Vid. supra *Ascensus* & infr. *Inscensus*, nec non *Transcensus*, participia.

Desicco, are. Plaut. *Truc.* a. 2. sc. 7. v. 30.

Vasa nolo auferant,

Desiccari lubet.

Conf. Turneb. *Advers.* lib. 24. cap. 17. & *Lexicon*, quod Vegetium auctorem exhibuisse satis habet.

Desiderabilior, ris, compar. Sveton. in *Tiber.* cap. 21. *Ambitione tractus, ut tali successore desiderabilior ipse quandoque fieret.*

Desideratissimus, a, um. Plinius lib. 30. cap. 1. *Ita blandissimis desideratissimisque promissis addidit vires religionis, ad quas maxime*

xime etiamnum caligat humanum genus. Jul. Capitolin. in Albin. cap. 7. *Fratri amantissimo & desideratissimo salutem.*

Designatè adv. Gellius lib. 2. cap. 5. *Quàm lepidè designatèque dixerit Favorinus Philosophus.*

Desipio, ere, activè usurpatum legitur apud Tert. *Fermentum modicum desipit totam conspersionem.*

Desisti, infinit. passiv. Plaut. Mil. a. 3. sc. 1. v. 139.

Nunc jam istis rebus desisti decet.

Desolvo, ere. Scævola Digest. lib. 40. Tit. 5. Leg. 41. *Reliquorum nomine id desolutum est.* Desolutum idem est, quod exsolutum, interprete Brissonio.

Desomnis, is, pro infomnis, exsomnis. Petronius Satyr. p. m. 176. *Rides Fortunata? quæ soles me nocte desomnem facere.* Vid. Scheffer. ibid.

Despoliatio, nis. Tertullianus de Resurr. Carn. cap. 7. *Apostolus circumcisionem despoliationem carnis appellans.* NB. Priscian. lib. 8 p. m. 290.

Destillatio, nis. Scribon. Larg. Compos. 90. *Pastillus ad destillationem pectoris facit.* Senec. ep. 120. *Aliàs nerbi nos, aliàs pedes hexant; nunc dejectio, nunc destillatio.* Conf. Plin. lib. 23. cap. 8. (Lexicon Marcellum Empiricum auctorem sistit.) Vid. Lexicon Scribonianum Rhodii pag. 373.

Destimulo, are. Plaut. Bacchid. a. 1. sc. 1. v. 30.

Animum fodicant, bona destimulant, facta & famam fauciant. ubi bona destimulare, interprete Pareo, est diminuere, & quasi stimulo admoto decerpere, & summam pecuniæ lædere. Symmach. lib. 4. ep. 26. *Ideò exercendi stili amore destimulor.* Ubi Compositum idem est ac simplex Stimulor.

Destinato adverbialiter usus est Svetonius in Jul. Cæs. cap. 60. *Prælia non tantum destinato sed ex occasione sumebat.* Idem in Calig. c. 43. præpositionem Ex præmittit: *Militiam resque bellicas semel attigit, neque ex destinato (id est, sine prævia deliberatione) sed cum ad visendum nemus flumenque Clitumni Mebaniam processisset.*

Destrangulo, are. Porc. Latro Declamat. in Catilinam: *Destrangulandam penitus ac tollendam cogitabit.*

Desudatio, nis. Scribonius Largus Compos. 253. *Ante desudationem corporis.*

Desultorius, adject. Cic. pro Muræna: *Posthumius nescio quo pacto mihi videtur prætorius Candidatus in Consularem quasi desultorius in quadrigarum curriculum incurrere.* Lexicon Sveton. & Martian. Capell. auctores laudat.

Desursum adv. Tertullianus de Præscript. Adv. Hæret. cap. 46. *Quia splendor quidam luminis de-*

desursum in inferioribus refulsisset.

Detectior, compar. Solin. c. 30. *Optimus in illo (hyacintho lapide) tenor, si nec densiore fuco sit obtusior, nec propensa perspicuitate detectior.*

Deterritus, pro terrore levatus. Tibull. lib. 1. Eleg. 3.

Cuncta dabant reditum; tamen est deterrita nunquam,
Quin fleret, nostras respiceretque vias.

Detestor, *ari*, passivè. Apulejus Apol. *Neque gravior est, corpore quam corde collabi, pede potius quam mente corruere, in cubiculo despuì, quam in isto splendidissimo cœtu detestari.* Participium simili forma afficit Horat. 1. Od. 1. v. 24.

Bella matribus detestata.

Detractor, *ris*. Petron. Satyr. p. m. 116. *Mercenarius corax, detractor ministerii.* Ut detracto legitur & detractio, unde apud Terullianum participium detractatus, & nomen detractatus, *us*, item detractatio & detractatio, ità detractor quoque dici potest & detractor.

Detundo, *ere*. Lucillius Satyr. lib. 20. *Proras despoliate, & detundite gubernas; antiquitus, pro gubernacula, interprete Nonio cap. 8. num. 59. (Participium detunsus. Lexicon unice probat, & quidem ex Apulejo) Confer Marium Victorinum lib. 1. de versu, ubi eadem Lucillii exhibentur.*

Devago, *are*. Quemadmodum Veteres, immò & recentiores, Vago, *are*, dixerunt, ut Pacuvius, Ennius, Accius, Varro, Plaut. in Mil. Tacit. Histor. lib. 1. cap. 4. Prudentius & alii; ità Devago Justinianus in Præfat. 1. de Concept. Digest. *Audisimus etiam in Alexandrina splendidissima civitate, & in Casariensium & in aliis, quosdam imperitos homines devagare, & doctrinam discipulis adulterinam tradere.* Idem præfat. 2. *In loca devia & multò distantia devagantes.*

Devagor, *ari*. Idem Præfat. 1. de Concept. Digest. *Necessario eas (definitiones) in anteriorem locum transtulimus, ne a benditionibus, quarum quasi ministrae sunt, vicinitate ulterius devagentur.*

Devello, *ere*. Pallad. Mart. c. 10. *Seritur hac arbor (loquitur de malis puniceis) plantis de matrum radice devulsis.* Plautus in Poen. a. 4. sc. 2. v. 50. *Pennas devellere dixit pro decerpere, Græcè ἀποτίλλειν.*

Devergo, *ere*. Apul. de Deo Socratis: *Terrena devergunt pondere.* Verbum illud in Lexico tanquam sub dio jacet, id est, omni auctoritate intectum.

Deverro, *ere*, quod Lexicon Columellæ tribuit, longè antiquiori auctoritate se tuetur Lucillii lib. 27. apud Nonium cap. 4. num. 491. *Quam non solum deborare se omnia ac deberrere; id est, perversere.*

Deber-

Deversor, ari. Apul. Metam. lib. 8. *Adhuc tui fratris meique carissimi mariti facies pulchra illa in meis deversatur oculis.* Cic. lib. 1. in Verr. *Rubrium delicias suas in omnibus rebus adiutorem suum & conscium parum lautè deversari dicit.* Idem lib. 4. ibid. *Apud quem deversatus es ;* it. Philipp. 2. *Hac te in domo tamdiu deversari non pudeat ?* Conf. Tertullian. de Poenit. cap. 11. Vid. Parei Lex. Crit. p. 345. ubi ex libr. *Dausquii* testatur Veteres ita locutos, nempe *deberti, debertere, deversari, deversorium non dixerunt.* Conf. simul Gell. lib. 12, cap. 11.

Deversorium, i. Cic. de Orat. lib. 2. *Sed tu, Antoni, qui hoc deversorio sermonis tui libenter acquieturum esse dixisti &c.* Vide mox præcedentia.

Deversorius, a, um. Plaut. Truc. a. 3. sc. 2. v. 29.

in tabernam ducor deversoriam.

Deversus Veteres dicebant deorsum bersus. Festus.

Devertor, ere, quod Lexicon Gellio tribuit & Aurelio Victor. Ciceronis est ut alibi sæpe ita lib. 4. in Verr. *Quò etiamsi esset inbitatus, a vobis tamen debertisset.* NB. Lucan. lib. 6. v. 591. ubi activè ponitur.

Devertor, i, id. qv. divertor. Cic. lib. 3. in Verr. *Cùm locus, quò deverteretur, datus esset.* Idem pro Font. *Si qui Cobiamacho, qui Sicus*

inter Tolosam & Narbonem est, deverterentur, neque Tolosam ire velent. Conf. de Orat. lib. 2. Ovid. Art. Amandi lib. 2.

Docta quid ad Medicas Erato deverteris artes ?

Id. Metamorph. lib. 9.

Inferior, virtute meas devertor ad artes.

& Pont. 4. Eleg. 14.

Ad veteres scopulos iterum devertor &c.

Cato de sceneratione legis Junia apud Festum in Prorsus : *Camerinenses nostri oppidum pulchrum habuere, agrum optimum atque pulcherrimum, rem fortunatissimam ; cùm Romam veniebant, prorsus devertebantur pro hospitibus ad amicos suos.* Vid. suprà Deversor.

Devescor, i. Statius Thebaid. l. 1. v. 604.

*Animas a stirpe recentes
Arripere altricum gremiis mor-
suque cruento
Devesci, & multum patrio pin-
gvescere luctu.*

Devexatus pro devexus. Frontin. de Aquæduct. lib. 1. *Ad cursum aquæ si oppositus debexatusque amplius rapit, ad latus autem prætereuntis aquæ conversus & supinus (calix)*

Devotio, nis, pro supplicatione aut felicitatis appreciatione. Apul. Metam. lib. 11. *Muneribus largis & devotionibus faustis completa nabis.* Conf. Lexicon & Cellar. Antibarbar. Latin. p. 87. & 88. ubi pro dira im-
preca-

precatione, incantatione, aut religionis testimonia adferuntur. Aliam insuper notionem suppeditat Nemesianus Cyneget. v. 83.

videorqve mihi jam cernere
fratrum

Augustos habitus, Romam, clarumqve Senatum,
Et fidos ad bella duces, & milite multo

Agmina, quæis fortes animat devotio mentes.

ubi *devotio* invictam fidem significat.

Devotior, compar. Trebellii Pollionis est in Div. Claud. cap. 16. extr. *Neque enim illo quisquam devotior, fortior, gravior invenitur.* Salvianus in Lexico auctor exhibetur. Conf. Claudian. de Bello Gildon. v. 290.

Devotissimus, a, um. Gradus hic exsuperans jus civitatis Romanæ petit in Lexico a Salviano, Paulino, & nescio quibus de plebe auctoribus, quod tamen præstabilius ultro offert Seneca de Benef. lib. 5. cap. 17. *Immensum erit, si percurrere cœpero, ipsa res publica quam ingrata in optimos ac devotissimos sibi fuerit.* Sveton. in Jul. Cæs. cap. 67. *Quibus rebus & devotissimos sibi & fortissimos reddidit* (sc. milites) Vopisc. in Aurel. cap. 9. *Devotissimi Reipublicæ Viri.* Trebell. Pollio in Div. Claud. cap. 14. *Vir devotissimis quibusque ac fortissimis Veterum præferendus.*

Deus in realiqua pro excellens.

Hanc & Deus tralatitiam & crispioris elegantiae notionem si cum Lexico præterirem, injurius fortè viderer manibus Ciceronis, qui ita de Orat. lib. 1. *Equidem te cum in dicendo semper putavi Deum.* Id. ib. lib. 2. *Vide, quàm sim in isto genere, Catule, Deus.* Et lib. 4. Attic. Epist. 15. *Sed feci idem, quod in politica Deus ille noster Plato.* Huc referre juvat illud Elmenhorstii in Indice Apulejano: *Dei nomen quinque modis usurpatur; Ut modò sapientes homines, modò Reges ac potentes homines Deos vocamus, modò Elementa, modò Fatum, modò etiam Facultates Animi, ipsasque illius agitationes.* Conf. Parei Lex. Crit. p. 346.

Dietula, æ, a diæta. Plinius lib. 5. ep. 6. *Mox dietula refugit quasi in cubiculum idem atque aliud.* Gruterus legit *Zetecula*, ut in præcedentibus *Zeta* pro *diæta*, syllaba nempe DI in Z mutata; quo modo *Zabolus* & *Zabolicus* pro *Diabolus*, *Diabolicus* sæpissime apud Patres legitur. Vid. Thomas. Not. ad Plin. epist. & Cellar. ad easdem, item Lexicon in *Diæta*.

Dianome, es, Græcè *Δίανομή* distributio Plinius lib. 10. ep. 117. *Vereor, ne ii, qui mille homines, interdum etiam plures, vocant, modum excedere, & in speciem dianomes incidere videantur.* Et Trajan. ad Plin. epist. seqv. *Merito bereris, ne in speciem dianomes incidat inbitatio, quæ & in numero modum excedit*

cedit, & quasi per corpora non birissim singulos ex notitia ad solennes sportulas contrahit.

Diastema, tis, intervallum. Censorinus de Die Natali cap. 13. Pythagoras prodit, hunc totum mundum musica factum ratione, septemque stellas inter cælum & terram vagas, quæ mortalium geneses moderantur, motum habere εὐρύς, & interballa musicis diastematis congrua &c. Idem cap. 10. Inter infimam summamque vocem multa esse possunt in ordine posita diastemata. Conf. Isidor. Orig. lib. 2. cap. 19. & Cæl. Rhodigin. Lect. Antiqv. lib. 9. cap. 5.

Diazoma, tis, præcinctio. Vitruv. lib. 5. c. 7. Gradus, diazomata, pluteos. Conf. Lex. Vitruv. Bald. p. 92. & Vossii Etymolog. p. 62. in voce Balteus, item Becman. Origg. L. L. p. 410.

Dibalo, are. Cæcilius apud Varronem L. L. lib. 6. Tantam rem dibalare, ut pro nihilo habuerit. Dibalare rem, Scaligero in Conjectan. pag. 155. dictum videtur, ut καὶ ἀπαγεῖν τὴν ἑστίαν, vel bona abligurire; sumpta translatione a pecorum balatu, de quo Varro loc. cit. in præcedentibus: Multa, inquit, ab animalium vocibus translata in homines, partim quæ sunt aperta, partim obscura &c.

Dicacissimus, a, um. Petron. Satyr. pag. m. 110. Me nihil magis pudebat, quam ne Eumolpus

sensisset, quicquid illud fuerat, & homo dicacissimus carminibus sindacaret.

Diesis, is. Vitruv. lib. 5. cap. 4. Diesis est toni pars quarta; ita in hemitonio duæ dieses sunt collocatæ. Conf. seqv. it. cap. 3. sub fin. Vide quoque figuram istam, quam habet p. 102. (Edit. 1523. 8vo) Censorin. de Modulatione cap. 12. Initium modi dicitur diesis, dimidium, hemitonium; totum tonos. Isidorus Orig. lib. 2. de Mathem. cap. 19. Diesis, inquit, est spatium quoddam, & deductiones modulandi atque vergentes de uno in alterum sonum. Vid. Lexicon Vitruv. pag. 40.

Diffatigo, are. Plaut. Epid. a. 1. sc. 2. v. 15.

Quinædepol clamore diffatigor, differor.

id est, hac illac creditorum vocibus & clamoribus fatigor, interprete Pareo Lex. Crit. p. 355. Conf. Scioppii Lect. Suspect. lib. 5. ep. 19.

Differens, tis, substantivè legitur apud Quintil. lib. 5. cap. 10. finitioni subiecta maxime videntur genus, species, differens, proprium. Id. mox: His adjiciunt propria & differentia; propriis confirmatur finitio, differentibus solbitur. Et ib. adhuc: Quod proprium non erit, differens erit, ut aliud est servum esse, aliud servire &c.

Diffinitio, nis. Munckerus cur ubique pro diffinire & diffinitio substituat definire & definitio, non video.

deo. Vix crediderim fieri hoc bonum cum venia Symmachi, qui lib. 10. ep. 46. *Pontis impendium viginti solidorum diffinitione artifices aestimarunt.* Idem ib. ep. 49. *Petunt de æternitate bestia pro ratione præsentis iustissimæ diffinitionis augmenta.* Et ep. 54. ibid. *Adversum Dibi Gratiani diffinitionem.* Conf. ep. 60. it. Quintil. Declamat. 284. *Adhibendus in consilium Isidorus? Refragatur is omnino sententiæ Munckeri, scribendo ubique non definitio aut definitio, sed diffinitio & diffinitio.* Vide in primis lib. 2. de Dialectica cap. 29. de divisione diffinitionum, ex Marii Victorini libro abbreviata. Conf. adverbium sequens

Diffinitivè, quod Asconii Pediani est de Jurisd. & Prætur. Sici-liensi p. 117.

Diffuus, a, um, Macrobi. Saturnal. lib. 3. cap. ult. *Sumas ab alio lacte diffuos grossos.*

Diffugium, i, a diffugio, ut *refugium* a refugio. Tacitus Hist. 1. 39. 4. *Turbare consilium trepidi nuntii, ac proximorum diffugia, languentibus omnium studiis, qui primo alacres fidem atque animum ostentabant.*

Diffundito, are, Plaut. Mercat. a. 1. sc. 1. v. 58.

Ea &c.

Amoris vi diffunditari ac deteri. Fasces auctoritatis Plauto nostro submittat Ammianus in Lexico.

Diffusius adv. Cic. Tusc. Quæst. lib. 3. *Hæc sic dicuntur a Stoicis, concludunturque contortius, sed latius aliquantò dicenda sunt, & diffusius.* Lexicon avia sequitur Avieni.

Digestio, nis. Idem Philipp. 5. *Digestio potius, quam declamatio videbatur.* Confer Lexicon, & argentea æneaque invenies testimonia.

Digitotenus inter Apuleji adverbia ab Elmenhorstio in Indice recensetur, qui lib. 9. Metamorph. *Si quisquam hominum vel in transitu digitotenus eam contigisset.* Idem eodem modo dixit *Humerotenus*, *Facietenus* &c. de quibus singulis suo loco.

Dignoro, are, Festus: *Dignerant*, signa imponunt, ut fieri solet in pecoribus, ut scilicet dignoscantur. Gloss. *Dignorat*, ἀναπύουσι. Conf. Scalig. & Martin. Lex. Philolog. p. 605. Verbum non omnino contemnendum. Vid. simul Lexicon Etymolog. Vossii pag. 238. & Becman. Orig. L. L. p. m. 755.

Dijunctior, compar. Cicero ad Att. l. 12. *Totum est aliud, posteaquam sum a te dijunctior.* Vid. Cl. Nizolii Thesaur. Ciceron. p. m. 637.

Dilargior, iri. Cic. de Leg. Agrar. cap. 2. *L. Sulla omnia sine ulla religione, quibus soluit, est dilargitus.* Miror Lexicon h. l. aurichalcum pro auro arripere, auctoritatem puto Ausonii pro Ciceronis. Conf. Tacit.

Tacit. Annal. 16. 30. 2. & Histor. 3. 55. 3. A verbo *dilargior*, sequens observavimus participium

Dilargitus, a, um, quo *παρρηλικῶς* usi sunt Sallustius apud Gellium lib. 15. cap. 13. *Dilargitis proscriptorum bonis*. Et Lactantius lib. 7. de Divin. Præm. cap. 1. *Non possunt venditis, aut dilargitis, quæ amant, tenui cultu vitam degere*. Conf. Priscian. de significationibus vel generibus verborum lib. 8. p. m. 287.

Dilatatio, nis. Tertullianus de Præscript. Adv. Hæret. cap. 47. *Occlusit superiora dilatatione*.

Dilaxo, are. Lucillius lib. 5. Satyr.

& cruribu' crura

Dilaxat.

Vide Porphyryonem in Horat. lib. 1. Sat. 2. ad illum versum: *Hæc ubi supposuit dextro corpus mihi læsum*. Conf. Francisc. Douf. *Reliquias Lucill.* p. m. 37. n. 25. & *Centones* ejusdem *Lucilianos* p. 91. De laudato Porphyryone, ejusque commentariis in Horatium vide Fabricii Biblioth. Lat. lib. 1. c. 13. p. 237. 238.

Dilectio, nis, vox Ecclesiastica, sed & in foro eloquentiæ civilis usurpata a Quintiliano (si Dñs placet) Declamat, quæ inscribitur *Tribunus Marianus* p. m. 854. *Cælibatus sancti pura dilectio*. Dictio Monacho digna auctore! Vid. supr. nostrum de *νοθεία* laudatæ Declamationis judicium in voce *Abominabilis*.

Dilectior compar. Macrobius in Somn. Scip. lib. 2. c. 1. in princ. *Eustathi, lucem mihi carior dilectiorque fili!* Conf. Claudian. de Raptu Prof. l. 3. v. 74.

Dilectissimus, a, um. Statius Thebaid. lib. 8. p. m. 343.

Augur Apollineis modò dilectissimus aris.

Lexicon Augustino tribuit.

Dilectus, ūs. Valer. Maxim. lib. 6. cap. 3. *M. C. ejus Consul eum dilectum subito edicere coactus*. Dictys Cretensis de B. Troj. lib. 5. *Sine ullo ætatis atq; honoris dilectu*. Idem ibid. *Nulla dilectu virorum fortium*. Cic. Tusc. Quæst. lib. 2. *Nulla dilectu, nulla elegantia*. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 18. *Majore dilectu querendus est, cui debeamus, quam cui præstemus*. Idem de Ira lib. 3. cap. 2. *Senatus, non expectatis dilectibus, nec nominato Imperatore, subitos iræ suæ duces legit*. In Lexico tympanum, ut ita loquar, probationis dat Festus, sed non arma. Conf. Par. Lex. Crit. p. 360. Agrætius Vet. Grammat. inter delictum, delectum & delectionem ita distingvit p. m. 1351. *Delictum peccatum aliquando dicimus; Delectum militiæ; At alicujus rei examinatæ Delectionem appellamus; nam Diligi affectionis, Deligi judicii est*.

Dilucidius adverb. quod Ulpiani est in Lexico, commendatum malum fidei & tutelæ Plinii lib. 37. cap. 3. *Ramenta ejus in oleo addita* *flagent*

flagrant dilucidius diutiusque, quàm lini medulla. Conf. Macrobi. Saturn. l. 5. c. 13.

Dilutè adv. Macrobi. Saturnal. lib. 7. cap. 13. *Nuper sordidatum pallium meum in mari dilutè laxi.*

Dimetior, iri, passivè Vitruv. lib. 5. cap. 9. *Si Dorici generis erunt columnæ, dimetiantur earum altitudines cum capitulis in partes quindecim, & ex eis partibus una constituatur &c.* Id. lib. 3. cap. 3. *Columnæ altitudo dimetiatur in partes XIII. & unius partis altitudo epistylî fiat.* Et paucis interjectis: *Tympani, quod est in fastigio, altitudo sic est facienda, ut fons coronæ ab extremis cymatiis tota dimetiatur in partes novem &c.* Hinc participium dimensus, quo *μετρήσιμος* usi sunt Virgil. Georg. 1. v. 231. it. Æneid. 12. v. 116. & Cicero de Senect. cap. 17.

Diminutivè adverb. Ascon. Pedian. in Proœm. Act. in Verr. p. 44. *Dies fœminino genere tempus, & ideo diminutivè diecula dicitur breve tempus & mora.* Macrobi. Saturnal. lib. 5. cap. 21. *Cymbia diminutivè acymba dicta.* Ulpianus Digest. lib. 36. Tit. 1. Leg. 16. *Plerique υπομνηστικῶς, id est, diminutivè patrimonium suum, peculium dicunt.*

Diradio, are. Columell. lib. 5. cap. 5. *Validam bitem in ramos diducere censeo, & traducibus dispergere atque diradiare, ceterosque binarios coles precipitare.*

Directior, compar. Gellius lib. 9. cap. 1. *Uti contigui magis directioresque ictus fiant.*

Dirivo, are. Apul. Metamorph. lib. 1. *In alium sermonem intentionem alicujus dirivare.* Conf. Censor. cap. 5.

Discessus, a, um. Cælius 4. Histor. apud Priscian. *Custodibus discessis multi interficiuntur.* Vid. Voss. de Analog. p. 200.

Discolorus, a, um. Prudentius Peristeph. 10. v. 302.

Qvos lana terret discolora in stipite,
Conf. Not. Cellarii. Vid. infr. *Veriscolorus.*

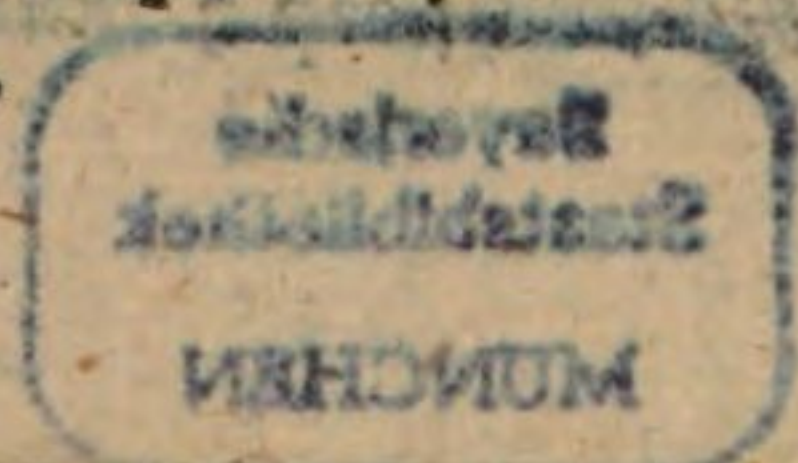
Discretio, nis. Quintilianus De orat. quæ inscribitur *Tribunus Marianus* p. m. 854. *Patere, Gai Mari, patiatur & tua divina virtus, & Romana tecum militia pia discretio.* Conf. Lexicon & supr. vocem *Abominabilis.*

Discriminatrix, icis. Nazar. Panegy. Constant. cap. 7. *Illa sis, illa Majestas, fandi ac nefandi discriminatrix.* Masculinum discriminator Apuleji est de Mundo, & Tertulliani lib. 1. ad Nation. cap. 10.

Disculpo, ere. Tertull. de Pallio cap. 4. *Pectus squammarum signaculis disculptum.*

Discursus, a, um, particip. Ammianus lib. 29. *Discursus itineribus magnis.*

Discus-

Discussio, nis. Seneca *Qvæst. Natur.* lib. 6. cap. 19. *In dolio cantantis vox per totum cum quadam discussione percurrit ac resonat.* Lexicon auctores laudat, quos jam jam laudatus a se procul relinquit.

Discussor, ris. Macrobius in *Somn. Scip.* lib. 1. cap. 21. *Hoc loco diligens rerum discussor inveniet, quod requirat.* Symmachus lib. 5. ep. 76. *Etiā discussor esse debet.* Idem lib. 10. ep. 54. *Discussorum literæ, & V. C. prædecessoris mei scripta docuerunt.* Lexicon auctores adducit, sed ignobiliores, sed auctoritate nonnihil inferiores.

Disertiùs adverbium. Seneca *Suafor.* 2. *Nicetas longè disertius hanc phantasiā movit & adjecit.* Apulejus in *Florid.* *Quis tam infans est, ut si pallium accipere velit, disertius maledicat?* Martialis lib. 3. *Epigr.* 38. v. 3.

Causas, inquis, agam Cicerone disertius ipso.

Comparativo disertior, qui gradus Valer. Maximi est in *Lexico*, usus est Cic. de *Orat.* lib. 3. *Eloquentior fuit & disertior Socrates, & ut tu appellas, copiosior & melior Orator.*

Disjugatus, a, um, participium. Arnobius lib. 4. p. m. 480. *Ab affectibus his longè est divisa beatitudo disjugata.* Idem l. 7. p. 501. eodem usus.

Disjunctè adv. Festus Pompejus: *Nec ita appellari debere ait Verrius, sed disjunctè.*

Disjunctim, idem. Digest. lib. 35. Tit. 1. Leg. 51. *Sed diversis conditionibus disjunctim positus.* It. lib. 28. Tit. 7. Leg. 5. *Si disjunctim sint.*

Disjunctivè idem. Ulpianus ib. lib. 30. Leg. 34. *Si conjuncti disjunctivè commixti sint.*

Disjunctivus, a, um, adject. Gellius lib. 5. cap. 11. *Proloquium disjunctivum.* Ascon. Pedian. in *Orat. Cic. pro M. Scauro*, p. 174. *NEQUE est conjunctio disjunctiva.* Digest. lib. 45. Tit. 1. Leg. 63. *Cum ex duabus disjunctivis conditionibus altera defecerit.* Ibid. lib. 50. Tit. 16. Leg. 124. *Hæc verba non solum disjunctivæ, sed etiam subdisjunctivæ orationis sunt.* Distinctionem inter tō disjunctivum & subdisjunctivum vide ibid. Conf. Isidor. Orig. lib. 1. cap. 11.

Disparilitas, tis, Vossio bonæ notæ non videtur, cujus sententiæ Ol. Borrichius Cogitat. p. 89. arietes quasi opponit æneas Gellii & Macrobi; Nos aureum admoveamus M. Ter. Varronis de *L. L.* lib. 9. *Cum eadem ratio, quæ est in amor & amoris, sit in amores & amorum, tamen ea, quod non in ea quæ oportet confertur materia, per se solum efficere non potest analogias, propter disparilitatem vocis figurarum.*

Dispensor pro dispenso, confusa terminatione, vetustissimos dixisse, testis est Priscianus l. 8. p. m. 290.

Dispercutio, ere. Plaut. Casin.
a. 3. sc. 5. v. 19.

Jam tibi istuc
Cerebrum dispercutiam.

Dispersio, nis. Tertullianus de
Resurr. Carn. cap. 20. *Ultima di-*
spersionis exitus. Conf. ib. cap. 31.
in princip. Vegetius de R. Mil. lib.
3. cap. 8. *Pascentium equorum di-*
spersio. Quò pertinet illud Isidori
Origin. lib. 18. de Re Milit. cap. 2.
Duobus generibus deletur exercitus,
aut internecione, aut dispersione;
Conf. exempla ex Sallust & Virgil.
quæ l. c. Isidorus adjungit. Lexicon
ad unum Augustinum divertit.

Displano, are. Varro apud
Nonium c. 1. in Rutrum: *Cui celer*
δὲ ἐνὸς lemmatos logos Antipatri
Sioici filius rutro caput displanat.

Displico, are. Idem de R. R.
lib. 3. cap. 16. de apibus: *Siquando*
displicatae sunt, cymbalis & plausibus
numero reducunt in locum unum.

Dispositior, comparat. Sen.
Quæst. Nat. lib. 1. præfat. *Hoc neq̃*
formosius est quidquam, nec disposi-
tius. Lexicon ex Lactantio proba-
tionem gradus accersit.

Dispumo, are. Columella lib.
12. cap. 38. *Mel Atticum dispumato.*
Palladius Februar. cap. 25. *Aliqui*
aquam salsam, cum cæperit undare
calefacta, dispumant. Idem Octobr.
cap. 17. *Mel non dispumatum.*

Disripio, ere, pro diripio, Plaut.

Aulul. apud Non. cap. 3. *Disripia-*
mus aurum matronis palam.

Disseminatio, nis. Apulejus
Metamorph. lib. 11. *Extimescere*
malebolorum disseminationes.

Dissensus, a, um, particip.
Censor. de die Natali cap. 4. *Hæc*
eadem opinio etiam in Parmenide
fuit, pauculis exceptis ab Empedocle
dissensis.

Dissentior, pro dissentio, ut
Assentior & Assentio. Cæcilius apud
Priscianum lib. 8. p. 296. *Qui intel-*
ligunt, qui faciunt, dissentiuntur.
Confer præcedentia.

Disseparatio, nis. Porc. La-
tro Declamat. in Catil. *Lepide dicit,*
disseparationi eorum neque solem
orientem unquam neque occidentem
interbenisse.

Dissepimentum, i. Festus in
Fragm. p. m. 129. *Quidam nucis ju-*
glandis, quam Verrius juglandam
hocat, medium sicut dissepimen-
tum &c.

Disseptio, nis. Vitruv. lib. 2,
cap. 8. *Quoniam nonnullos celeritas,*
aut inopia, aut impendentis loci dis-
septio cogit, sic erit faciendum.

Differeno, are, Livio lib. 39.
cap. 46. tribuitur, uti ex MSSis Gro-
novius emendavit; Lexicon verò
quoniam fatetur, in plerisque editio-
nibus pro differenare haberi conse-
renare, testimonio aliquo graviori
lectionem istam Livianam comitan-
dam pro more nostro duximus (op-
pi-

pidò enim invalidum est Cassiodori illud, quod in Lexico adstruitur) & quidem Plinii lib. 18. cap. 35. *Si cacumina pura fient, differenabit.*

Differpo, ere. Lucret. lib. 6.

Quippe cadunt toti montes magnoque repente
Concussu latè differpunt inde tremores.

id. est, in diversas partes serpunt, & dimanant.

Dissertio, nis. Gellius lib. 19. cap. 12. *In ea dissertatione, quantum memini, huiusmodi sensus est.*

Dissertor, ris. Nonius Marcell. cap. 4. *Interpres dicitur obscuri dissertor.* Lexicon Gloss. Lat. Gr. adducit.

Designator, ris. Plaut. Poenul. prolog. v. 19.

Neu designator præter os obambulet.

Conf. Not. Taubmanni ad l. c. pag. 1034. Tertullianus in Lexico primas auctoritatis tenet, cujus tamen lectio varia; Designator enim, quod Frobenius edidit, Rigaltius Designator expressit.

Disigno, are, pro designare. Symmach. lib. 10. ep. 2. *Tantum flagitii dissignaberant.* Conf. Arnob. lib. 7. p. m. 502. Lexicon verbum sistit, sed auctore defectum.

Dissimilior, compar. Cic. in Brut. *Sui dissimilior videbatur fieri quotidie.* Senec. de Ira lib. 3. cap. 17. *Cum dissimilimus esset homini, qui*

illa patiebatur, dissimilior erat, qui faciebat.

Dissimultas, tis. Symmach. lib. 9. ep. 111. *Dissimultatem ducende aquæ inter labores censere Herculeos debeamus.* Ità legitur in Editione Symmachi Pareana Francof. 1642. 8vo; In Lectiana cum adjunctis Jureti notis Genevæ 1587. nullum laudati capitis vestigium, nullus omnino apex habetur. Fragmentum aliquod esse, is facile animadverterit, qui oram prioris editionis adspexerit. Interim quid sit l. c. dissimultas, non capio. Ego *difficultatem* legendum, si quid legendum, suspicor.

Disortio, nis. Festus: *Disortiones, divisiones patrimoniorum inter Consortes.* Vide Lexicon Juridicum Calvinii pag. 292. cui sua eripere nolumus.

Dissulcus, quasi sulcis distinctus. Festus: *Dissulcus porcus dicitur, cum in cervice setas dividit.* Conf. Voss. Lex. Etymolog. pag. 502. in Sulcus.

Dissyllabus adject. Quintilianus Institut. Orator. lib. 1. cap. 5. *Est autem in omni voce utique acuta, sed unquam plus una, nec ultima unquam, ideoque in dissyllabis prior.*

Distimulo, are. Symmach. lib. 5. ep. 94. *Te ad hoc studium religiosa exhortatione distimulo.* Idem lib. 10. cap. 55. *Quare omnes suppliciter oramus, ut quàm primum Iudices Africanos super hac specie*

Roma-

Romanis horreis inferenda diſinus ſermo diſtimulet. Vide ſuprà Deſtimulo.

Diſtiſum & pertiſam dicebant (Veteres) quod nunc diſtaſum & perſaſum. Feſtus.

Diſtortio, nis. Lexicon propriam huius ſubſtantivi notionem probat ex Auguſtino, cùm poſſet ex Celſo lib. 4. cap. 2. *Os cum riſtu quodam pervertitur, ideoque nihil aliud eſt, quàm diſtortio oris; item Cicerone Tuſc. Quæſt. lib. 4. Morbum appellant totius corporis corruptionem: Aegrotationem morbum cum imbecillitate: Vitium, cùm partes corporis inter ſe diſſident, ex quo præbitas membrorum, diſtortio, deformitas.*

Diſtractor, ris. Nonius Marcellus cap. 2. *Receptitium ſerbum quidam ab ea proprietate dictum ſolunt, ut ſi nequam & nihili ſit, qui ſenundatus ob aliquod vitium, aut malefactum, a diſtractore recipiatur.* Diſtractores argenti Juſtinianus eos nominavit, quos alii menſarios, argentarios, numularios, & a commutandis pecuniis Collybiſtas, ἀργυρομοίβης, item ἀργυρογῶμονας vocant, quòd pecuniam ſpectent, probane ſit, & cuius pretii. Diſtrahere enim vendere eſt, & hi quaſi vendunt pecuniam, cùm pro ejus ſpectatione & permutatione lucelli aliquid accipiunt, qui Collybus dicitur. Vid. Connan. Jctus lib 4. cap. 15. n. 5. in Lex.

Jurid. Calv. p. 293. Lexicon Gloſſ. Gr. Lat. adducit, ubi ἀγγρατής diſtractor vocatur.

Diſtractus, ſus. Juſtin. Inſtitut. lib. 3. Tit. 28. § 6. Adeò non intelligitur propriè ex contractu obligatus eſſe, ut ſi certiore rationem ſequamur, magis (ut ſuprà diximus) ex diſtractu, quàm ex contractu poſſit dici obligatus eſſe. Diſtractus (inquit Pratejus Jctus) apud Doctores pro reſolutione cujuſcunque contractus ponitur.

Diſtributor, ris. Cic. in Piſon. Hoc certè video, quod indicant tabulae publicae, ſos rogatores, ſos diſtributores, ſos cuſtodes fuiſſe tabularum. Ità legendum contendit Schrevelius. Lexico inferioris claſſis auctores Apul. & Paul. Nolan. adducere placet. Conf. Par. Lex. Crit. p. 364.

Diſtriſtio, nis. Digest. lib. 4. Tit. 8 Leg. 16. *Quod ſine ulla diſtriſtione ipſius interdum futurum eſt.*

Diſtriſtiſſimus, a, um. Impp. Valent. Theod. & Arcad. Cod. lib. 1. Tit. 55. Leg. 6. *Probaſſimi quique & diſtriſtiſſimi deſenſores diſcipline.*

Diu pro die vel interdium. Tinnius Fullonibus apud Nonium cap. 2. *Nec noctu nec diu, licet fullonibus quieſcant.* Plaut. Caſin. ibid. *Nocturne & diu ut ſiro ſubdola ſis.* Et in Aulul. *Nec noctu nec diu quietus unquam eam, nunc dormiam.* Conf.

Conf. Sciopp. Institut. Grammat. Lat. p. 158. in Interdiu, ubi refellitur Quintilianus, qui lib. 1. cap. 4. extr. Noctu & diu adverbis annumerat.

Diversus pro contrarius cum dandi casu. Quintil. lib. 2. cap. 3. *Sententia priori diversa.*

Divinisciens, tis. Apul. Apolog. *Auditisne Magiam, qui temere eam accusatis, artem esse a Diis immortalibus acceptam, colendi eos ac venerandi pergnaram, piam scilicet & diviniscientem.*

Divinissimus, a, um. Cic. de Legib. lib. 2. *Divinissima dona, artes & formæ, ab uno pictore uno absoluta die, itemque cetera huius exempli dona sunt.*

Divinitus adv. Charisius Art. Grammat. Institut. *Divinitus*, inquit, cum dicimus, ex Dei mente factum significamus, *Divinè* verò, cum laudamus. Lexicon etiam divinitus aliud omnino esse a *divinè*, ἀπὸ λῶς contendit, sed meo iudicio minùs ἀκριβῶς, id quod evincunt loca sequentia Ciceronis de Orat. lib. 1. *Plato de rebus, a civilibus controversis remotissimis, divinitus est locutus.* Item lib. 2. ibid. *Ea, quæ a summis Oratoribus de eloquentia divinitus dicta sunt, literis custodire.* Et lib. 3. *Quo quidem ipso in loco multa a Crasso divinitus dicta efferebantur, cum sibi illum Consulem esse negaret, cui Senator ipse non esset.* Ubi divinitus pro *divinè*, id est, divina sapientia, divino iudicio positum, omnino arbitror.

Divisibilis, e, improbat, inquit Lexicon, *Vossius* de Vit. L. L. 3. c. 9. Cur autem Divisibilis non ejusdem fidei sit, ac Indivisibilis in Lexico, cum utrumque ejusdem sit auctoris, non video. Aliud nempe egit accuratissimus cæteroquin & oculatus satis Vossius, legendo Tertullianum de Anima cap. 14. ubi hæc leguntur: *Singularis (anima) & simplex, & de suo tota est, non magis instructilis aliunde, quàm divisibilis ex se, quia nec dissolubilis; Si enim structilis, & dissolubilis, si dissolubilis, jam non immortalis; Itaque, quia jam non mortalis, neque dissolubilis, neque divisibilis.* Conf. Cellar. Cur. poster. p. 263. & Antibarb. Latin. p. 8. ubi Divisibilis etiam inter barbara suo immerito rejicitur. Rectè tamen pro *divisibilis* Vossius mavult *dividuis*; ità *Munus dividuum* Horatius l. ep. 17. v. 49. dixit, quod dividi potest.

Divitia, in singulari numero licet inaudita vox, veteribus tamen in usu fuit, teste Accio apud Nonium cap. 7. num. 64. *Æternabilem divitiā partissent*, pro partiti fuissent. Sed his delectari præstat, quàm uti.

Divolvo, ere. Ammianus lib. 26. p. m. 338. *Multa secum ipse divolvens.*

Divulgatio, nis. Tertullianus de Test. Animæ cap. 5. *Nam quid ergo credendum est, ante literaturam & divulgationem ejus mutos absque*
hujus-

hujusmodi pronuntiationibus homines sxisse?

Docilior, comparativus *Quintilianus* est in *Lexico*, sed ex aureo quoque auctoritatis cardine pendente hunc gradum, *Plautinae* nempe *Bacchid.* a. 1. sc. 2. v. 56.

Nimiò es tu ad istas res discipulus
docilior,

Quàm ad illa, quæ te docui, ubi
operam perdidisti.

Doctè adv. quod *Gellius* in *Lexico* defendit, mavult fortè auctorem *Plautum Mil.* a. 4. sc. 2. v. 76.
Dicitò doctè & cordatè.

Doctius compar. quod ibidem *Martialis* est, eodem auctore gaudet *l. c.* v. 99.

Jam ex hoc sermone gubernabunt doctius porro rem.

Doctiusculè adv. *Gell.* lib. 6. cap. 16. *Verbum doctiusculè positum.*

Dolosiùs adv. *Ascon. Pedian.* in *Verr. de Prætura Urb.* pag. 96.
Quia cupidius accusabit, quàm graviori Virum decebat, & dolosiùs.

Domireditio, nis. *Hyginus fab.* 125. *Qui lotum gustabant, oblivionem capiebant domireditionis.* Simili modo *Domum reditionem* pro reditu ad lares dixit *Jul. Cæs.* *Bell. Gall.* lib. 1. cap. 5. ut *domuitionem* *Apulejus Miles.* 2. *Cicero* lib. 1. de *Divinat.* cap. 32. & *Auctor ad Herenn.* lib. 3. cap. 21.

Domuncula, æ. *Valer. Max.* lib. 4. cap. 4. *Sexdecim Æmilii eo-*

dem tempore fuerunt, quibus una domuncula erat eodem loci, quo nunc sunt Mariana monumenta. *Vitruv.* lib. 6. cap. 9. *Præterea dextra ac sinistra domunculae constituuntur, habentes proprias januas.* *Lexicon Symmachum & Apulejum auctores profitetur.*

Donator, ris. *Senec. Trag.* in *Hippol.* a. 5. v. 1212.

Donator atræ lucis, Alcide &c. *Symmach.* lib. 10. ep. 48. *Intelleximus partem donatoris exceptam.* *Lexicon* seqviori *Bedæ & Hieronymi* auctoritati vocem tuendam committit.

Dormiendus, a, um. *Catull.* ad *Lesbiam Epigr.* 5. v. 6.

Nobis, quum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua dormienda.

Dualis, e. *Quintil.* lib. 1. cap. 5. *Quoniam fuerunt, qui nobis quoque adjicerent dualem, sc. numerum Græcè δὺιχόν.*

Dubitatim adv. quod per dubitanter exponit *Nonius* cap. 2. *Cælius Annal.* lib. 3. *Gallis non dubitatim immittantur.* *Sisenna Hist.* lib. 4. *Quòd hostem non dubitatim cum pluteis ac scalis iter facere cernebat.*

Dubitativè idem. *Tertullianus* de *Carn. Christi* cap. 23. *Non contra illam suam simplicitatem pronuntiasset dubitativè.*

Ducatio, nis. *Tertullianus* de *Cor. Mil.* c. 11. *Ducatio necessitatis; ubi*

ubi *ducatio* pro *ductus* ponitur. Veteres indifferenter *ducere* & *ducare* pronuntiarunt; ita quoque Ammianus lib. 22. *Agnoscebat quosdam ab Eusebio ducatos Episcopo.* Gloss. Vet. *ducator*, αὐτός, πρὸν γὰρ μένος, quod nomen etiam habetur in Lege 29. Dig. ad Leg. Aquiliam § 4. Apuleji de doct. Platon. lib. 2. item Pauli Diaconi in Vita Ægypt. est femininum *ducatrrix*. Sed abstineant ejusmodi verborum monstris, quibus religio est, cum manibus Ciceronis & aliorum belligerare.

Ducenaria, æ, dignitas ducenariorum (de quibus vide Casaubonum & Torrentium ad Sveton. in Claudio cap. 24.) Apul. Met. lib. 7. *Procurator Principis ducenaria perfunctus.* Dicitur alio nomine hæc dignitas *Ducena*, de quo vide Lexicon.

Ducentesima, æ, ut *decima, æ*. Tacitus Annal. 2. 42. 7. *Regnum in provinciam redactum est, fructibusque ejus levare posse centesimam & æligal, professus Cæsar, ducentessimam in posterum statuit.* Vid. *Centesima* in Lexico.

Ductabilitas, tis. Accius Pragmaticis apud Nonium cap. 2. in Perperos:

Et eo plectuntur poetæ, quam
suo vitio sæpius.

Ductabilitate nimia vestra, aut
perperitudine.

Ductabilitatem vitium esse credo,
quo quis se ductari & circumduci

patitur. Conf. Plaut. Capt. a. 3. sc. 2. v. 15. & Pseud. a. 1. sc. 5. v. 115.

Dulciola, pl. num. diminutivum, ut videtur, a *dulcia* (quæ Lampridio Heliogab. cap. 27. sunt placentæ dulces) Apul. Metamorph. lib. 4. *Mellitis dulciolis ventrem saginare.*

Dulcius, adverbium, Propert. lib. 1. Eleg. 2.

Et volucres nulla dulcius arte
canant.

it. Cornelius Gallus Eleg. 2.

Dulcius in solitis cantet philomela
rubetis,

Sitque suum rapidis dulce cubile
feris.

Auctorem in Lexico quæris? Habes
Prudentium.

Dumecta antiqui quasi *dumiceta* appellabant, quæ nos *dumeta*, inquit Festus.

Duodecimò adverbium. Jul. Capitolinus in Anton. Pio cap. 1. *Flavio Domitiano duodecimò & Cornelio Dolabella Consulibus.*

Duodequadrageni, æ, a. Plin. lib. 36. cap. 2. *Verum esto, indulserint publicis soluptatibus, etiamne tacuerunt maximas earum, atque adeò duodequadragenum pedum, Lucullei marmoris in atrio Scauri collocari?*

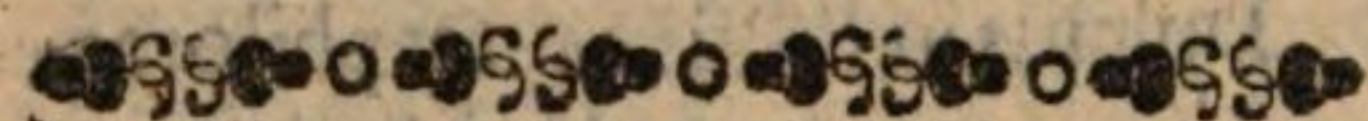
Duodesexagesimus, a, um. Vell. Paterc. lib. 2. *Annum agere duodesexagesimum.*

Duodevigintessimus, a, um,
G 5 ita

ità legitur in Antiquis Svetonii Inscriptionibus de Cæsaribus, & quidem in monumento Ancyrano III. de Augusto.

Durator, ris. Pacat. Panegy. Theodos. cap. 33. *Ingentium corporum durator Ister.* Fœmininum *duratrix* Plinii est lib. 14. cap. 1.

Dyne, genus ventorum est, quo torquetur humus arida, & ab imo erigitur ad summum, auctore simul & interprete Apulejo de Mundo p. m. 344.

E.

E*apropter*, adv. ut quapropter. Calpurnius Flaccus Declamat. 26. *Eapropter nimis fretus auxiliis Deorum* &c. Quintil. Declamat. quæ inscribitur *Tribunus Marianus* p. m. 854. *Eapropter si dimittis impunitum* - Vide supr. *Abominabilis.* Conf. Solin. c. 35.

Eccille, a, ud. Plaut. Rud. a. 2. sc. 7. v. 18.

Tegillum eccillud mihi unum arefcit.

Idem Aulul. a. 4. sc. 10. v. 51. *Eccillam domi.* Et Mil. Glor. a. 3. sc. 1. v. 191.

Habeo eccillam meam clientam. Conf. Rud. a. 4. sc. 4. v. 22. Pers. a. 2. sc. 2. v. 65. & a. 3. sc. 1. v. 64. item Apul. in Apologia.

Echeuma, tis, Gr. ἐκχεύμα, effusio, Plaut. Poen. a. 3. sc. 3. v. 88.

Ibi te replebo usque unguentum echeumatis.

Audiamus ad h. l. Rodolphi Goclenii Observat. Lingv. Lat. Admonit. 30. p. m. 59. *Græca non sunt intertexenda seu intermiscenda Latinis, ubi lingua Latina satis locuples penus est; seu, pro iis, quæ Latine æquè commodè, æque eleganter ac significanter possunt efferri atque Græcè, non est utendum Græcis.* Si Græca sint commodiora, aut habeant plus gratiæ, usus eorum laudabilis est. Conf. Admonit. 32. ibid. Echeuma itaque, quod Plautus l. c. amat, Orator non facile nec sine vitio adhibuerit, cum Effusio vox sit bene Romana, a cuius usu Cicero ipse non abhorruit lib. de Nat. Deor. 2. cap. 10. Tusc. 4. cap. 31. pro S. Roscio cap. 46. ut alios taceam.

Eclogarium, i, ita ex Ausonii scriptis unum inscribitur, ἀπὸ τῆς ἐκλέγειν, vel quia pars poematum ejusdem & Epigrammatum e Græcis expressa, teste Fabricio Biblioth. Latin. lib. 3. cap. 10. p. m. 587. vel quia separata quædam & seorsim collecta de certis quibusdam & selectis rebus poemata comprehendit, quo modo κατ' ἐξοχὴν ἐκλογαὶ dicuntur Plutarcho monente Henr. Steph. in Lex. Græco-Lat. ad ἐκλογή.

Ecquid, pro an, num, nonne? Gell. lib. 1. cap. 19. *Anus hospita atque incognita, ecquid reliquos sex libros eodem pretio emere vellet, Regem*

gem Tarquinium Superbum interrogabit? Eandem & ecquid notionem in Curtio me legisse memini, & Ovid. Trist. l. 3. El. 7. v. 11.

Ecquismodi, Plautinum esse videtur ex Poenul. a. 1. sc. 2. v. 172.

ecquid facies modi?

ubi tmesin inesse, nemo non facile videt. Conf. Parei Lexicon Criticum p. 399.

Ecquò, adverb. Cicero in M. Anton. *Ecquò te tua Virtus probe- xisset?* *ecquò genus;* &c. Vid. Cl. Nizolii Thesaur. Ciceron. pag. m. 701. De Adverbio *Ecqui* apud Plautum vid. Parei Lex. Crit. p. 399.

Ectropa, a. Varro *ἑκτροπία* lib. 3. *ἑκτροπίας* apud Nonium cap. 4. in Spissum: *Et ne erraremus, Ectropas esse multas, omnino tutum esse, sed spissum iter.* Ubi Ectropas pro diverbicularis dixisse Varronem testis est Turnebus Adversar. lib. 29. cap. 2. Conf. Coel. Rhodigini Lect. Ant. lib. 28. cap. 25. pag. 1584.

Edacissimus, a, um. Sen. ep. 60. *Tam insatiabilem nobis natura alium dedit, cum tam modica corpora dedisset, ut vastissimorum edacissimorumque animalium aviditatem vinceremus?* *minimè.*

Educatus, us, quod Lexicon Fulgentio tribuit, provectiori auctoritate donat Tertullianus de Resurrect. Carn. cap. 60. *Concubitus & factus & educatus,*

Edulia, subst. plurale, Lamprius & Apulejo in Lexico tribuitur, sed gravioris auctoritatis est Afranius apud Nonium cap. 1. in Flagriones: *Jucunditatis plus inest in te mihi, quam commercatis conquistis edulibus.* Conf. Fulgentium de Serm. Antiqua pag. m. 566. in Edulium.

Effatus, us. Apulejus Metamorph. lib. 4. *Rex olim beatus effatu sanctae Vaticinationis accepto, juvenis tristisque retro domum pergit.* Conf. Tertull. de Anima cap. 6.

Effectè adverbium, quod Lexicon intra moenia Ammiani defendit, Martialis est lib. 2. Ep. 27. v. 3.

Effectè, graviter, citò, nequiter, euge, beate.

Hinc comparativ.

Effectius, quo Apulejus in Florid. usus est: *Sed de hoc tum ego perfectius, cum eos effectius.*

Efferatè adv. Lactantius de Just. lib. 5. cap. 21. *Deo remittimus ultionem, non ut ii faciunt, qui defensores se Deorum suorum esse videri volunt, & sciant efferatè adversus non colentes.*

Efferatissimus, a, um. Seneca ep. 121. *Non desistam persequi nequitiam, & affectus efferatissimos inhibere.*

Effieri Plautus dixit in Persa a. 5. sc. 1. v. 9.

Quorū opera hæc mihi facilia facta sunt, quæ volui effici.

Eff-

Effigia, pro effigies. Idem
Rud. a. 2. sc. 4. v. 7.

Proh dii immortales ! Veneris
effigia hæc quidem est.

Ad quæ Plauti vide sis Scioppii Lect.
Suspect. lib. 5. ep. 5. p. 250. Lucret.
lib. 4.

Ergo lintea de summo cùm cor-
pore fucum

Mittunt, effigias quoque debent
mittere tenuis

Res quæque &c.

Idem ibid.

Sunt igitur tenues formarum
consimilesque

Effigiæ.

Afranius in Vopisco apud Nonium
cap. 8. *Cujus te suscitât imago, cujus
effigia cognatus patre?*

Effindo, ere. Manilius Astro-
nom. lib. 4. p. 92.

Jamque huc atque illuc caligine
vertere clavum,

Et frenare ratem, fluctusque
effindere rectos.

Effluxio, nis. Digest. lib. 43.
Tit. 10. in princ. *Ædiles studeant,
ut quæ secundum civitates sunt viae,
adequantur, & effluxiones non no-
ceant domibus, & pontes fiant, ubi-
cunque oportet.*

Effossio, nis. Impp. Grat. Va-
lent. & Theod. in Codice Just. lib. 11.
Tit. 6. Leg. 3. *Qui per privatorum
locâ saxorum venam laboriosis effos-
sionibus persequuntur.*

Effumo, are. Corn. Sever.
Ætna :

Effumat moles, atque ipso pon-
dere tracta

Volvitur ingenti strepitu.

Effusoriè adverbium. Ammia-
nus lib. ult. cap. ult. *Exinde digressi
sunt effusoriè per Arctoas provin-
cias.*

Effutitius, a, um. Varro de
L. L. lib. 6. *Ebax verbum nihil si-
gnificat, sed effutitium naturaliter
est.*

Egressio, nis. Quintil. lib. 3.
cap. 9. *Egressio, vel (quod usitatus
esse capit) excessus &c.* Id. lib. 4. c. 3.
*Hanc partem παρὲν βασιλῆω Græci
vocant, Latini egressum vel egressio-
nem.* Et mox ibid. *Quicquid dici-
tur præter illas quinque, quas feci-
mus partes, egressio est.* Conf. lib. 11.
cap. ult. M. A. Cassiodorus Rhetor-
icæ Compend. p. m. 334. *Egressus,*
inquit, *vel egressio est, hoc est
παρὲν βασιλῆω, quum intermittere
proposita quiddam interseritur de-
lectationis utilitatisve causa &c.*
Conf. Lexicon.

Egurgito, are. Plaut. Epid.
a. 4. sc. 2. v. 12.

Quid? ego lenocinium facio? quæ
habeam alienos domi

Atque argentum egurgitem do-
mo prorsumque &c.

id est, domo, tanquam e gurgite, ef-
fundam. Conf. Non. cap. 2. in E-
gurgito.

Ejaculor, ari. Ovid. Metam.
lib. 6. fab. 5. v. 260.

Expulit hanc sanguis, sequē ejaculatus in altum

Emicat, & longē terebrata profilit aura.

Idem ib. lib. 4. fab. 4. v. 124.

Ejaculatur aquas, atque ictibus aëra rumpit.

Plinius lib. 37. cap. 9. *Species & colores arcus cœlestis in proximos parietes ejaculatur.* Idem lib. 3. cap.

12. *Umbram ejaculari.* Et lib. 10. cap. 38. *Ejaculantur sese in sublime.*

Apulejus de Mundo p. m. 338. *Sed ex ea parte, quæ curriculum finitimi inuritur Solis, se ejaculari atque emicare & scintillare flammæ quædam ostensa oculis nostris videntur.* Conf. Lex. Scribon. p. 378.

Ejulito, are, frequentativum ab Ejulare, quo Lucilius Sat. l. 6. usum fuisse, lego apud Nonium c. 1. p. 21.

Ejulo, are, ἐνεργητικῶς usus est Apulejus Metamorph. lib. 3. *Hæc identidem mecum replicans, fortunas meas ejulabam.* Conf. Th. Bangii Observat. Philolog. de Figuris Etymolog. p. 1323. it. Prisc. l. 8. p. m. 291.

Ejusdemmodi, Cic. de Finib. lib. 2. *Quid? Verene potest esse dies sapius, qui semel fuit? certe non potest; an ejusdemmodi? ne id quidem.* Idem lib. 1. de Orat. *Præclaras duas artes constitues, atque inter se pares, & ejusdemmodi socias esse.* Et Orat. pro Sext. *Ejusdemmodi totum jus Prætorium, ejusdemmodi omnis res judiciaria fuit.* Pareus

Lex. Crit. p. 407. *Ejusdemmodi junctim etiam legendum contendit in illo Gellii lib. 16, cap. 8. Quod illi συμπεπλεγμενον, nos vel conbictum vel copulatum dicimus, quod est ejusdemmodi.* Item Apul. lib. 2. Florid. *Atque hæc & alia ejusdemmodi tam Græca quàm Latina.* Confer laudatum Pareum, & exempla ad fatiem usque invenies; item Nizolii Thesaur. Cicer. p. 713.

Elamentabilis, e. Cic. Tusc. Quæst. lib. 2. *Sin erit ille gemitus elamentabilis, si imbecillus, si abjectus, si flebilis, ei qui se dederit, bix eum virum dixerim.* Sua hunc locum torqveri lectionum varietate, clam Lectorem esse nolumus, sed emendatissimam & sine controversia verissimam eam, quam exhibuimus, masculè defendit in Notis Schrevelius.

Elaqueatus, a, um, participium. Ammianus lib. 30. *Hoc nuntiato Princeps antedicti fuga perculsus, quem elaqueatum fidem rupturum existimabat, &c.*

Elatior, compar. Cic. in Brut. *Nihil ornatum vel verborum gravitate vel sententiarum, quod quidquam esset elatius.* Lexicon idoneum satis auctorem Columellam sistit.

Elaudo, are. Festus: *Elaudare plus, quàm nominare.*

Elautus, purè lautus, lavatus. Plaut. Rud. a. 3. sc. 3. v. 37.

Quæ

Quæ clautæ ambæ fumus opera
Neptuni noctu.

Electior, ris, comparativus
est ut Augustini in Lexico, ita extra
Lexicon Symmachi lib. 5. ep. 75. *Ju-
venis ad electiora tendens.*

Elevies pro purgatione. Lucill.
lib. 26. apud Nonium cap. 2. *Ut ele-
viam facere per ventrem belis.* Ele-
vies est a verbo Elino, de quo mox
infra.

Elimatio, nis. Justinianus
Præfat. 3. de Emendatione Codicis:
*Constitutiones, nocte obscuritatis
obductas, nova eliminationis luce de-
tegere.*

Elinguatus, a, um,
participium ab Elingvo, (quo usus
est Plautus in Aulul. a. 2. sc. 2. v. 72.)
Cornelius Fronto Vet. Grammat. p.
1333. *Elinguis habet linguam, sed
usu ejus caret; Elinguatus amisit.*

Elino, ere. Lucill. lib. 6. apud
Nonium cap. 2. *Si hic bestimenta
elebit luto, ab eor isum magnum ac
cachinnum imprudens subjicit.* Ubi
Elebit Nonius interpretatur *macu-
labit*, sed, me iudice, non sine
παρρησια; rectius per *ema-
culabit* exponendum videtur, quam
notionem non mens modò auctoris
dictat, sed sequens etiam in Nonio
nomen *Elebies*, (de quo vide supra)
quod *purgationem* Marcellus rectè
interpretatur.

Elisio, nis. Seneca ep. 99. *He
lacrima per elisionem cadunt, nolent*

tibus nobis. Lexicon locum apud
auctores, ubi pedem quasi ponat,
hoc loco ignorat.

Elocutus, a, um, passivè, Ul-
pian. lib. 6. ad Edictum: *Multum
interest, in causa, quæ agebatur, cau-
sa cognita aliquid pronuntiatum sit,
an quædam extrinsecus* (id est, sine
causæ cognitione) *sint elocuta.*

Elucifico, are. Laberius apud
Nonium cap. 2.

Sic ego splendore fulgentis pecu-
niæ

Volo elucificare exitum ætatis
meæ;

Ne in re bona esse videam ne-
quam filium.

In quibus Laberii *Elucificare* est *luce
præbare*, interprete Turnebo Adver-
sar. lib. 14. cap. 18. seu *facere, ut
quid sit extra lucem*, explicante
Vossio Lex. Etymol. p. 192. in Elu-
cus. Lexicon unde suum *Elucifacio*
habeat, quod l. c. Laberio tribuit, non
video, neque tamen invideo. U-
trumque quidem dici posse, non in-
ficio, ut *Ludifacio & Ludifico, Signi-
facio & Significo, Edifacio & Edi-
fico &c.* prius tamen *Elucifico* ideo
retinendum arbitror, tum quòd reti-
nent, quotquot mihi videre contigit,
emendatissimæ Gellii & Nonii Mar-
celli editiones, tum quòd a lectione,
quam exhibuimus, Criticorum ne-
mo discedit.

Eluctatio, nis. Lactantius
lib. 3. de Fals. Sap. cap. 11. *Labor ille
magnus & difficultas, & eluctatio
adversus mala, quibus hæc vita
plena*

plena est, aliquid magni boni pariat, necesse est.

Eludificor, ari. Plautus Mostell. a. 4. sc. 3. v. ult.

Eadem opera hæc tibi narravero,

Quis me & te exemplis hodie eludificatus est.

Emancipatio, nis. Quintilianus lib. II. cap. I. Inter patres filiosque, cum intervenisset emancipatio, litigatum scio. Plinius lib. 10. ep. 3. Et fundos emancipabit, & cetera, quæ in emancipatione implenda solent exigi, consummabit. Auctorem quæris in Lexico? Habes Ulpianum.

Emeo, are, unde participium

Emeatus, a, um, quod Ammiani est lib. 29. p. 427. *Emeato enari.* Hinc insuper nomen

Emeatus, ūs, quod ejusdem est lib. 17. p. 100. Sub *emeatus* sui discrimine.

Emendatissimus, a, um, Seneca Controv. lib. 4. cap. 28. Homo rarissimi etiamsi non emendatissimi ingenii. Plin. lib. 8. epist. 22. Ego optimum & emendatissimum existimo, qui ceteris ita ignoscit, tanquam ipse quotidie peccet, ita peccatis abstinet, tanquam nemini ignoscatur. Quintilianus ad Triphonem Bibliopolam in Præfat. Multum in tua fide ac diligentia positum est, ut in manus hominum quam emendatissimi (libri) veniant. Lexicon au-

ctores laudat Aufonium & Lactantium, gradu auctoritatis laudato gradui impares.

Emendatiùs adv. Plinius lib. 34. cap. 8. Primus hic videtur capitulum & pubem non emendatiùs fecisse, quam rudis antiquitas instituit. Capitolinus in Gordiano Tertio cap. 24. Exstat & soceri ejus ad eum epistola, & ipsius Gordiani ad socerum, qua intelligitur ejus seculum emendatiùs ac diligentius socero adjuvante perfectum.

Emercor, ari. Tacitus Annal. 12. 14. 1. Exuendam ad fidem hostes emergari. Id. ib. cap. 45. n. 5. Avaritiam præfecti emergatur. Et 13. 44. 1. Octavius Sagitta, Ponticæ mulieris nuptæ amore secors, ingentibus donis adulterium, & mox ut omitteret maritum, emergatur. Neque non 16. 1. 2. Principis aditum emergatus. Ammianus lib. 22. p. 237. Adeo ut plerique territi emergarentur molestias pretiis clandestinis. Id. lib. 21. p. 200. Ante omnia tamen Arsaces & Meribanes, Armeniæ & Hiberiæ Reges, cultu ambitioso indumentorum emergabantur & multiformibus donis. Ubi emergabantur passive positum mihi videtur, pro corruppebantur, subornabantur. Hinc itidem participium passivum

Emercatus, a, um, quod ejusdem est lib. 26. p. 335. Non emergati, sed consoni totius multitudinis, paria solentis, clamores audiebantur.

Emi-

Emigratio, nis. Ulpianus Digest. lib. 39. Tit. 2. Leg. 28. *In eadem causa est detrimentum quoque propter emigrationem inquilinorum.*

Emisceo, ere. Manilius lib. 5. p. 120.

nec parcè vina recepta
Hauriet emiscens, & frugibus ipse
fruetur.

ità (verba sunt Scaligeri in Notis p. 377.) *sine dubio scripsit Manilius.* *Emiscere, ex cratere haurire.* Conf. seqv. & Not. Fr. Jun. Biturigis pag. 117. 118.

Emptionalis, e, a Lexico Ciceroni tribuitur, pro quo accuratissimus Grævius, eodem fatente, legit coëmptionalis; inveniet tamen hoc adjectivum, cui inquirere in codicem Justinianæum placuerit.

Emptivus, a, um. Festus: *Emptivum militem* interpretatur *mercenarium.* Aliis vocatur *miles emptivus*, qui opponitur domino.

Emundatio, nis. Tertullianus de Baptismo cap. 5. *Auspiciem emundationis.*

Emussitata, ad amussim facta; Festus.

Emuto, are. Manilius lib. 5. pag. 117.

Appositis caput emutare capillis.
Participium *Emutatus* Quintiliani est in Lexico.

Enclima, tis. Græcè ἐγκλίμα, inclinatio tractus, mundi plaga,

idem ferè quod *Clima.* Vitruvius lib. 9. cap. 9. *Hemicyclium excavatum ex quadrato, ad enclimaque succisum, Berosus Chaldaeus dicitur invenisse.* Conf. Lex. Vitruv. Bald. pag. 45.

Enervatio, nis, Arnobius Adv. Gent. lib. 3. p. m. 466. *Voluptatis enervatione languescere.*

Enharmonicus, a, um. Macrobius Somn. Scip. lib. 2. cap. 4. *Melodiae musicae tria sunt genera, enharmonicum, diatonum & chromaticum.* Conf. Vitruv. lib. 5. c. 5. & adjunctam eidem figuram. Cælius Rhodiginus Lect. Antiqv. lib. 9. cap. 3. Melos illud enharmonicum nimis intrusa, nimisque recondita difficultate desertum exolevisse scribit.

Enico, are, verbum est Plauto frequentissimum, ut in Mercat. a. 1. sc. 2. v. 4. *Enicato suspiritus;* id est, interprete Taubmanno, crebras istas atque identidem repetitas anhelii pectoris reciprocationes facito enices atque pervincas animi invicti pervicacia ac firmitudine. Conf. Amph. sc. Di. vostram v. 29. Aulul. a. 4. sc. 10. v. 13. Merc. a. 5. sc. 2. v. 52. 75. a. 2. sc. 2. v. 41. a. 3. sc. 2. v. 14. & a. 1. sc. 2. v. 45. a. 2. sc. 4. v. 25. Mostell. a. 1. sc. 3. v. 62. & 66. a. 3. sc. 1. v. 115. Rud. a. 2. sc. 4. v. 19. & 5. 3. v. 45. Bacchid. a. 4. sc. 3. v. 29. Poenul. a. 5. sc. 4. v. 96. &c.

Enixus, a, um, participium passivum a verbo *Enitor*, id est pario. Justinus

Justinus lib. 43. cap. 2. v. 7. *Martios pueros fuisse, sive quod in luco Martis enixi sunt, sive quod a lupa, quæ in tutela Martis est, nutriti, velut manifestis argumentis creditum.*

Enormitas, tis. Seneca de Constantia Sapient. cap. 18. ubi de Cæsaris deformitate scribit: *Adjice obsessam setis cervicem, & exilitatem crurum, & enormitatem pedum.* Quintil. lib. 9. cap. 4. *Sicut in structura saxorum rudium etiam ipsa enormitas invenit, cui applicari, & in quo possit insistere.* Jul. Capitol. in Gordiano Tertio cap. 29. *Qui se in nobilitate atque enormitate fortuna non tenuit.* Idem in Caracall. cap. 2. *Enormitas stipendii.* Conf. Tertullian. & Diomed. in Lexico.

Ensifer, a, um, Ovidio a nonnullis tribuitur, pro quo Heinsius *ensifer* legit, monente Lexico. Est tamen ea vox Statii Thebaid. lib. 4. p. m. 234.

Tu bellis aptare viros? tu pondera
ferre

Martis, & ensiferas inter potes
ire catervas?

item Achill. lib. 2. p. 522.

Jamque & ad ensiferos vicina pu-
be tumultus

Aptabar - -

Epicrocum, i. Nævius aliusve apud Varronem de L. L. lib. 6. *Erat amictus epicroco.* Plaut. Pers. a. 1. sc. 3. v. 16.

Nihil est macrum illud, epicro-
cum, pellucidum.

Festo *Epicrocum* genus est amiculi,

croco tinctum, tenue & pellucidum. Conf. Becman. de Orig. L. L. p. m. 227. it. Voss. Lex. Etymol. p. 165. in *Crocota*.

Epidemus, i. Ammianus lib. 19. p. 150. *Prima species luis Pandemus appellatur, quæ efficit in aridioribus locis agentes caloribus crebris interpellari; secunda Epidemus, quo tempore ingruens aciem hebetat luminum, & concitat periculosos humores &c.* Henricus Stephanus in Lexico suo Græco-Latino: *Ἐπίδημος* seu *ἐπιδήμιος*, inquit, est versans in populo & domi, cui opponitur is, qui peregre abest; ita apud Soph. *ἐπίδημος Φάσις* est rumor, qui vagatur per populum; apud Homer. *ἐπιδήμιον πόλεμον*, bellum civile, quod & domesticum & intestinum bellum appellatur; Apud Medicos dicitur *νόσος ἐπιδήμιος* aut *ἐπίδημος* vel *ἐπιδημική* morbus communis quidem & a communi causa natus, non tamen patrius & familiaris, sed potius externus & adventitius.

Epigrammatium, i, Græcè *ἐπιγραμματίον*, diminutivum, quod ἀπὸ τῆς ἐπιγράμματος formavit Plutarchus. Varro de L. L. lib. 6. Idem ostendit Papinii Epigrammation, quod in adolescentem fecerat Cascam:

Ridiculum est, cum te Cascam tuam
dicit amica,

Casca Philotonis ipsa senex puerum,

vel, ut Turnebo placet: *Sesquisenex puerum.*

Dictu illam pusam, sic fiet mutua muli;

Nam verè pusus tu, tua amica senex' est.

Epitheca, a, Græcè ἐπιθήκη, additio, adjectio. Plaut. Trinum. a. 4. sc. 3. v. 18.

Nisi etiam laborem ad damnum apponam epithecam insuper? Conf. Cæl. Rhodigin. Lect. Antiqu. lib. 22. cap. 13.

Epithema, tis, Græcè ἐπίθημα, quod superimponitur alicui rei, operculum, opertorium. Scribonius Largus Compos. 160. *Post epithemate uti oportet.*

Epitheton, i. Quintil. Instit. Orat. lib. 8. cap. 2. *In quo modo illud quoque est a quibusdam traditum proprii genus ex appositis, quæ epitheta dicuntur.* Conf. ib. cap. 6. & lib. 9. cap. 1. Macrobius eodem vocabulo sæpenumero utitur. Vid. insuper Bed. Presbyt. lib. de Tropis Sac. Scripturæ p. m. 349. Lexicon significatum vocis probat, auctoritate suppressa, quæ adstrui quidem potest & debet, ne χθὲς καὶ πρῶην, quod ajunt, in cerebro recentiorum Rhetorum vox nata videatur.

Epulatio, nis, quod Lexicon uni Columellæ tribuit, longè antiquiori auctore gaudet Lucillio Satyr. lib. 13. *Idem epulo cibus atque epulatio Jovis omnipotentis.* Vide Nonium cap. 3. in Epulum.

Epulo & Epulor, confusa terminatione Veteres dixisse, testis est Priscianus lib. 8. p. m. 291.

Eradicatio, nis. Tertullianus de Resurr. Carn. cap. 27. *Post Antichristi eradicationem agitabitur resurrectio.*

Eremus, a, um. Impp. Theodosius Arcad. & Honor. in Cod. Just. lib. 11. Tit. 57. Leg. 4. *Ut sterilia atque erema his, quæ culta vel opima sunt, compensentur.* Conf. Lexicon, item Vossii Etymol. p. 197.

Erogatio, nis, præter significatum, quo in Lexico insignitur, alium habet apud Tertullianum de Idolol. cap. 5. *Erogatio legis*; Ubi accipitur pro derogatione, abolitione, quod ἐκτροπή textus liquet. *Exrogare*, (verbum) apud Festum habemus, quod est, *ex lege veteri aliquid eximere per novam legem*; unde forte significatum sortita est vocula *Erogatio*, quasi *Exrogatio*.

Erogatus, pro valde rogatus, vel exoratus. Apul. Metamorph. lib. 5. *Supplicis anxie piis precibus erogatus.* Conf. Scioppii Lect. Suspect. lib. 4. ep. 20. p. 231.

Erosio, nis. Plinius lib. 23. c. 3. *Succus olearum & veteres lacrimationes sanat, & genarum erosiones.*

Eroticus, a, um, id est amatorius ab Eros. Gellius lib. 19. cap. 9. *ἐλεγεῖα quædam erotica, dulcia ac venusta.*

Errativus, a, um. Cornelius Fronto Vet. Grammat. p.m. 1333. *Erraticus* & potest errare & solet; *Erraticus animus* est, qui solet errare & desinit; *Erratio* enim est repentina animi commotio.

Errator, ris. Festus *Spatiatorem* per *erratorem* interpretatur. Hinc *foemininum*

Erratrix, icis, quod Cornelii Frontonis est pag. proximè cit. *Erratrix*, per se raptà est, ut *benatrix*, *Erratica*, ut *bedera*, *bitis*.

Erratus, ūs. Plinius lib. 37. cap. 5. *Vitia demonstrari oportet in tam proclivi erratu.* Lexicon ad auctorem (cujus auctoritatis, cujus classis, nescio) Theodulf. divertit.

Eruditissime adv. Cic. in O-rat. *Litterae eruditissime scriptae.* Plin. Jun. lib. 1. ep. 9. *Eruditissime simul & facetissime dixit.*

Erumpor, i, passivè Lucret. lib. 6.

post incita cum vis

Exagitata foras erumpitur, & simul atram

Diffundens terram, magnum concinnat hiatum.

Conf. Lexicon Scribon. Rhodii pag. 379. Hinc participium

Eruptus, a, um, quod ejusdem est lib. 1.

Faucibus eruptos iterum vis ut vomat igneis.

Escensus, ūs, ab *escendo*. Tacitus Annal. 13. 39. 7. *Tantus in-*

de ardor certantis exercitus fuit, ut intra tertiam diei partem, nudati propugnatoribus muri, obices portarum subversi capta escensis munimenta, omnesque puberes trucidati sint.

Esi, präteritum ab Edo. Apul. Metam. lib. 4. *Ego verò quanquam aliàs hordeum tunsum minutatim, & diutina refectiōe jurulentum semper eserim.* Vide mox infra aliud ab Edo präteritum, *Esius sum.*

Especto, are, ἀσπείνω pro aspectare. Ità in Plaut. Aulul. a. 4. sc. 8. v. 7. Acidalius & Meursius legunt:

Indeqve expectabam, ubi aurum abstrudebat senex.

Eodem verbo Petronius usus: *Tacentibus adhuc nobis, & ad neutram partem assentationem flectentibus intrabit ipsa una comitata virgine: sedensque super torum meum, diu flebit; ac ne tunc quidem nos ullum adjecimus verbum; sed attenti expectabimus lacrimas ad ostentationem doloris paratas.* Verbo huic frequentativo originem dedit sequens

Espicio, ere, quo, si vera est lectio Palmerii & aliorum, usus est Plautus in Truc. a. 5. v. 8.

Si mihi vides, espice. ubi *espicerere* pro *aspicere* dictum antiquitus, ut *escendere* pro *ascendere* & similia.

Esius est, pro edit, präteritum ab Edo. Solinus Polyh. cap. 17. H 2

Aconito carnes illinunt, atque ita per compita spargunt semitarum, quas ubi esae sunt (scribit de tigris) *fauces earum angina obsidentur.* Similibus observavi Solinum delectari praeteritis, ut *tonsus est pro tondit, honoratus est pro honorabit &c.* Conf. Salmas. Plin. Exercit. p. 212. Vide supra aliud ab *Edo* praeteritum *Esi*, quod Apuleji est *Metamorph.* lib. 4.

Ethice, es. Quintilianus lib. 2. cap. 21. *Rhetorice* quidam dicunt in una aliqua parte ponendam, eius locum in *Ethice* negotialem assignant, id est, *πραγματικόν.* Conf. lib. 12. cap. 2. item Lexicon, quod hunc aliumve auctorem excludit.

Ethicus, a, um, adject. Seneca Controv. lib. 2. cap. 10. *Declamabat Naso raro controversias, sed non nisi Ethicas.* Lexicon *ἠθικόν* Græco idiomate probat.

Etymologice, es. Varro de L. L. lib. 6. *De originibus verborum qui multa dixerit commodè, potius boni consulendum, quam qui aliquid nequiverit, reprehendendum, praesertim cum dicat Etymologice, non omnium verborum posse dici causas.* Ad quæ Varronis conferri potest, si placuerit, Isidorus Orig. lib. 1. de Grammatica cap. 28. de Etymologia.

Evectio, nis. Symmach. lib. 1. ep. 22. *Accepi evectiones quatuor.* Idem lib. 4 ep. 6. *Evectiones impressasse me gaudeo &c.* Et lib. 7. ep.

48. *Fabore tuo factum est, ut evectionum adminicula sumeremus.* Alia notione Apulejus *Metam.* lib. 5. *Sublimis evectio.* Lexicon vocem sistit, sed auctorum testimoniis incomitatam.

Evelli, praeteritum ab *Evello*, quod Lexicon Curtio adscribit tanquam inauditum, Ciceronis est de Orat. lib. 1. *Omnes eorum importunitatem ex intimis mentibus evellesset bis orationis tuae.* Phædri quoque lib. 2. fab. 2.

- - - Nam funditus
Canos Puella, nigros Anus evelerat.

Eventilo, are. Plin. lib. 31. cap. 3. *Fit & sine his bitis altitudine ipsa gravior aer, quem emendant assiduo linteorum jactatu eventilando.* Lexicon Sidonio tribuit.

Evidentior compar. Cels. lib. 7. ineunte: *In his quambis profectus evidentior est, tamen sanitatem per hac frustra queri, & sine bis reddi saepe, manifestum est.* Cic. de Nat. Deor. lib. 2. *Quid est hoc illo evidenti-
tius?* Plin. lib. 24. cap. 11. *Harundinis genera XXIX. demonstrabimus, non aliter evidentiore illa natura, quam continuis his voluminibus tractamus.*

Eviolo, are. Propert. lib. 1. Eleg. 7.

Te quoque si certo puer hic concusserit arcu.

Quod nolim nostros eviolasse Deos.

Evo-

Evocatio, nis. Auct. ad Herenn. lib. 3. *Vis decernitur per Exercitus, classes, arma, tormenta, evocationes hominum & alias hujusmodi res.* Cedat adultiori huic auctoritati infantior Pliniana, cui Lexicon assurgit. Conf. Isidor. Orig. lib. 9. cap. 3. de regnis & militiæ vocabulis p. m. 1049. Aliam insuper notionem Evocationis vide apud Scaligerum de Causis L. L. lib. 11. cap. 178. p. 428.

Exacervo, are. Ammianus lib. 23. p. 262. *Retortis plebs universa cervicibus, exacerbantia in se tela declinans, spargitur passim.*

Exæstuatio, nis. Solinus Polyh. cap. 5. *Apud Segestanos Helbesus in medio flumine subita exæstuatione ferbet.* Nonius cap. 6. in Feror. *Exæstuatio animi.*

Ex-agente ut Exconsul vel Exconsule dicitur; Ammian. lib. 22. p. 223. *Apodemium ex-agente in rebus &c. qui sperari debuit, oppressit euentus.* Nota: Particula Ex, dignitatum magistratuumque nominibus adjecta, functionem finitam & præteritam significat. Exempla bene multa suis infra locis invenies. Conf. in primis Ex-consulari.

Exaggeranter adv. Tertullianus de Carne Christi cap. 19. *Exaggeranter aliquid inculcare.*

Exaggeratior, compar. Gellius lib. 13. cap. 23. *Neque ornatius sit additis manubiis, neque exaggeratius modulatus.*

Exagoga, æ, Græcè ἐξαγωγή, exportatio seu evectio mercium. Plaut. Rud. a. 3. sc. 2. v. 17.

Teque oro & quæso, si speras tibi

Hoc anno multum futurum sirpe & laerpitium,

Eamq; eventuram exagogam Capuam salvam & sospitem &c.

Idem Trucul. a. 4. sc. 2. v. 6.

Iste dum sic faciat

Domum ad te exagogam.

id est, dum rem paternam domo ad te exportet. Vid. Exagogica Vectigalia ex mercibus exportatis in Lexico Juridico Calvinii; it. Neuhusii Electa Flautina pag. 232. Conf. Festum.

Examinatè, adv. Tertullianus Præscr. adv. Hæret. cap. 20. *Sufficit unicuique examinatè credenti.* Ammianus lib. 27. *Spatia examinatè dimensa.* Lexicon comparativi meminit, positivi immemor.

Examinator, ris. Tertull. Apol. cap. 9. *Examinator Christianorum.* Ammianus lib. 21. *Meritorum examinador scrupulosus.* Lexicon Cassiodoro tribuit.

Examplexor, ari. Auctor ad Herennium lib. 4. circ. fin. *Tu quæso commovere, & tu per Deos hunc examplexare; dominus est, sicut hic te, sicut tu nunc animum.*

Exancillor, ari. Tertullianus Apolog. cap. 17. *Anima falsis Diis exancillata.* Ità legendum censet Ludovicus de la Cerda. Exancillata,

δεδωλωμενη. Confer Indicem Apulejanum in Ancillari, ubi, locum Tertulliani Elmenhorstius tuetur, Juniumque ait nugari, qui Exanculata reponit. De latinitate hujus verbi vid. Th. Bang. de Vitiis Latini sermonis p. 1403.

Exanimabiliter, adv. Novius in Colace apud Nonium cap. 4. in Protinus: *Ubi vidi, exanimabiliter timidis pedibus protinam me dedi*, id est, longius fugi.

Exanimalis, e. Plaut. Rud. a. 1. sc. 4. v. 2.

Quid mihi melius est, quid magis in rem est, quam corpore vitam secludam?

Ita malè vivo; atque ita mihi multae in pectore sunt curae exanimales.

id est, quae exanimant. Idem Bacchid. a. 4. sc. 8. v. 7.

Neque Bellona mihi unquam neque Mars credunt,

Ni illum exanimalem faxo, si convenero,

Neve exhaeredem fecero vitae suae.

Ubi exanimalem facere, est, anima privare.

Exapto, are. Apulejus Metam. lib. 11. *Dum magno Deo coronas exaptat*.

Exaptus, a, um, ex aliquo pendens & ligatum dicitur, interprete Turnebo Adversar. lib. 29. cap. 20. Lucillius apud Nonium cap. 4. in Aptum p. m. 235.

Pellicula extrema exaptum pendere onus ingens.

& Lucret. lib. 4.

Brachia tum porrò validis exapta lacertis.

Conf. Vossii Lex. Etymol. in Apio pag. 35.

Exaquesco, ere. Censorinus de die Natali cap. 18. *Nam his alternis temporibus (aestate sc. & hieme) mundus tum exignescere, tum exaquescere videtur*.

Exarsus, a, um, participium ab Exardeſco. Cod. lib. 9. Tit. 1. Leg. 11. *Data opera partis adversae res vestras incendio exarsas esse asseverantes, crimen legis Corneliae de sicariis exsequi potestis*.

Exauratus, a, um. Censorinus fragm. cap. 15. & veteri forte Poëta: *Olli crateribus exauratis hauserunt*.

Exbibō, ere. Plautus Mil. Glor. a. 3. sc. 2. v. 19.

Neque ille hic calidum exhibet in prandium.

Excalceor pro Excalceo; Varro Pseudulo Apolline *Ἐὶ Τεῶν ἀναγνώσεως*, apud Nonium c. 7. *Quòd in ejus Dei templà calceati introeunt; nam in oppido quae est aedes Apollinis, & quae ibi ad Herculis, ut introeat, nemo se excalceatur*.

Excastro, are. Scribonius Largus Compos. 9. *Benefacit sinapi non excastratum*. Gellius lib. 9. c. 9. *Auctore Varrone is demum Latine caper dicitur, qui excastratus est*.

Excellentius, adv. Cic. pro Sest. *In republica se excellentius gerere*.

rere. Lexicon locum exhibet ex Auctore Panegyri. in Calp. Pisonem, sed qui revera adjectivum quàm adverbium proprius innuit.

Excelsè adv. Plin. Junior lib. 2. ep. 3. *Pugnat acriter, colligit fortiter, ornat excelsè.* Lexicon dum in probandis cæteris gradibus occupatur, de positivo conticescit.

Exceptorius, a, um. Ulpianus Digest. lib. 33. Tit. 7. Leg. 8. *Quali vindemiatorii exceptorii-que, in quibus usæ comportantur.*

Excessio, nis. Interpres Daretis Phrygii de Excidio Trojæ p. m. 169. *In Trojam excessionem fieri oportere.* Vid. supr. *Abductio.*

Excissatus, a, um. Plaut. Cistell. apud Nonium cap. 2. *Capillo scisso atque excissatis auribus.* Ubi Marcellus Excissatum interpretatur laniatum, vulneratum.

Excitus, us. Apulejus Metamorph. lib. 6. *Vocis excitu procurrens.*

Exclusio, nis. Vitruv. lib. 1. cap. 6. *Propter temperaturam exclusionis ventorum in his (locis) expeditius curantur (morbi)* Lexicon testimonium non ex inferiori modo auctore Macrobio petit, sed oppidò etiam suspectum, ubi recentiores & accuratiores, ipso fatente legunt Conclusio.

Excoctio, nis. Theod. & Valent. Impp. in Cod. Justin. lib. 12. Tit. 16. Leg. 3. *Excoctio calcis.* Ibid.

Tit. 39. Leg. 1. *Excoctio panis.* Et Leg. 2. *Excoctio bucellati.*

Excogitatus, us. Gellius lib. 5. cap. 10. *Sic ab adolescente discipulo magister disciplina eloquentiæ inclutus suo sibi argumento confutatus est, & captionis versutæ excogitatu frustratus fuit.*

Excolo, are, compositum a Colo, are. Palladius Julio cap. 8. *Post abjecta squilla acetum diligentius excolabis, & in bene picato vase transfundes.*

Ex-comite, qui comes fuit. Ammianus lib. 14. p. m. 18. *Et mandabat Domitiano Ex-comite Largitionum &c.* Vide supr. *Exagente,* & sequens

Ex-consulari, qui consularis fuit. Idem lib. 28. p. 386. *Et ne tor malis dissimulatis paulatimque serpentibus, acerbis crescerent ærumnarum, nobilitatis decreto legati mittuntur Prætextatus ex-urbis præfecto & ex-Vicario Venustus, & ex-consulari Minerbicus.* Vide Thom. Sagittarii Quæstiones Philosoph. Centur. 1. Decur. 7. in princ. ubi quæritur ex Grammatica, an rectius dicatur Ex-consule, Ex-quæstore, Ex-rectore, Ex-præfecto, quàm Exconsul, Exquæstor, Exrector, Ex-præfectus &c.? Isidorus Orig. lib. 9. cap. 3. *Exconsules, inquit, dicti, quòd jam a consulatu exierint sive discesserint pacto vicis suæ anno.*

Excornis, adject. Tertullianus

de Pallio cap. 5. *Tenera bestia, exedentula, & exunguis & excornis*; id est, cornu carens, ἀκέραιον, ὠνήκερον.

Excremo, are. Idem de Cult. foem. cap. 6. *Quodcunque immundo spiritui excremari solet, id nisi probis & necessariis & salubribus usibus adhibeatur, ad quod Creatura Dei est prospecta, sacrificium videri potest.*

Excruciabilis, e. Plaut. Cistell. a. 4. sc. 1. v. 1.

Nullam ego me vidisse credo magis anum excruciablem.

id est, cruciatu digniorem, παθητικῶς, vel quæ me magis excruciat, ενεργητικῶς. Lexicon multò posterioris & fidei & ætatis auctorem Prudentium exhibet.

Excubicularius, i, qui cubicularii munere functus est. Impp. Gratian. Valent. & Theod. in Codice Justin. lib. 19. Tit. 47. Leg. 12. *Cubicularii omnes atque excubicularii ab omnibus sordidis muneribus vindicentur.* Vide nuper laudatam *Quæstionem Sagittarii Centur. 1. Decur. 7.*

Excursus, a, um, participium. Terent. Adelph. a. 5. sc. 4. v. 6.

Ego vitam duram, quam vixi usque adhuc,

Propè jam excursu spatio mitto. Ammianus lib. 26. pag. 334. *Alio post sextam excursu.*

Excussissimus, a, um.

Petronius Satyr. p. m. 86. *Os hominis palma excussissima pulsare.*

Ex-duce, qui dux fuit. Julius Capitol. in Gord. Tert. cap. 22. *A Gallicano Exconsulibus & Mæcenate exducibus interempti sunt.* Ammianus lib. 14. p. 18. *Eodem tempore Serenianus exduce &c.* Vide suprà *Exconsulari, Exagente &c.*

Exedentulus, idem quod edentulus, qui dentibus caret. Tertullianus de Pallio cap. 5. *Tenera bestia, exedentula, & exunguis, & excornis.*

Exefficio, ere, pro perfectè efficere. Plautus Curcul. a. 2. sc. 3. v. 85.

Laudato, quando illud, quod cupis, exeffecero.

Idem Truc. a. 5. v. 17.

Accipe hoc, qui istuc exefficias opus.

Confer Parcum, qui in Lexico Critico p. 440. utrobique ità legendum contendit.

Exercitissimus, a, um, superlativus a participio Exercitus. Plin. lib. 9. cap. 15. *Vilissima ex his, quæ cauda proxima, quia pingui carent; probatissima, quæ faucibus; at in alio pisce circa caudam exercitissima.* Festus: *Exercitionem exerciti dicebant antiqui: exercitationem exercitati. Item exercitiorem, exercitissimum; sicut ab exercitato, exercitatioem, exercitativissimum.*

Exercitiùs, adverbium. Apulejus Metamorph. lib. 11. *Oppidò suspensus*

spensus animi, mecum ipse cogitationes exercitiis cogitabam.

Exercitus est, præteritum pro *Exercuit*. Afranius apud Nonium cap. 1. *Qui me est animi exercitus*; pro qvi me animi exercuit, interprete Mercero in Notis ad Nonium pag. 89. & post Mercerum Pareo in Lex. Crit. pag. 342.

Exerro, are. Statius Thebaid. lib. 6. v. 445.

dum non cohibente magistro

Spargitur in gyros, dexterqve exerrat Arion -

Exfolio, are, folia decerpere. Apicius lib. 4. cap. 2. *Accipies rosas, & exfoliabis.*

Exfundo, are, pro funditus evertere. Cælius Antipater lib. 7. apud Nonium cap. 2. *Respub. amisso, exfundato pulcherrimo oppido.*

Ex-Grammatico, qvi Grammaticus fuit. Ammianus lib. 28. p. 390. *Huic successit Hemonensis Simplicius, Maximini Consiliarius ex-grammatico.* Vide Lindenbrogii in Ammianum Observationes p. 180.

Exhausto, frequentativum ab *Exhaurio*. Festus: *Exhaustant, efferunt.*

Exhomologesis, is. Tertullianus de Pœnitentia c. 7. *Is actus, qui magis Græco vocabulo exprimitur, & frequentatur, exhomologesis est, qua delictum Domino nostro confitemur, non quidem ut ignaro, sed*

quatenus satisfactio confessione disponitur, confessione pœnitentia noscitur, pœnitentia Deus mitigatur. Lexicon Salavianum auctorem sistit. Conf. Polydor. Vergil. de Pœnitent. & Confess. lib. 6. cap. 1. pag. 366. qvò referri potest observatio illa Isidori Orig. lib. 6. cap. ult. sub fin. *Letania Græco nomine appellantur, quæ Latine dicuntur rogationes. Inter Letanias verò & exhomologesis hoc differt, quòd exhomologesis pro sola confessione peccatorum aguntur; letania verò dicuntur propter rogandum Dominum, & impetrandum in aliquo misericordiam ejus; sed nunc jam utrumque vocabulum sub una significatione habetur; nec distat Bulgò, utrum letania, an exhomologesis dicantur.*

Exhortativus, a, um, Quintil lib. 3. cap. 6. *Quatuor (sc. status) fecit Athenæus; Exhortativum, qui Suasoria est proprius &c.* Conf. Jul. Severiani Syntomata Rhetoricæ p. m. 307. Cassiodori Rhetor. Compend. p. 337. Sulpitii Victoris Institut. Orator. p. 250. Isidor. de Art. Rhetor. lib. p. 357. & Marii Victorini Exposit. in 1. Rhetoric. Ciceronis p. 100.

Exhortatus, a, um, παρρησιαῖος, Auson. Perioch. 18. *Iliad. Eodem tempore Vulcanus exhortatus a Thetide, tota nocte, quàm longa est, cœlestis in gratiam nympha arma molitur.* Cicero in Cato: *L. Flaminius exhortatus est a scorto, ut feriret aliquem.* Vide

Adhortatus, Cohortatus & Hortari, quæ ut ex eodem velut ovo prognata, ita eandem antiquitus formam induerunt. Conf. Bangii Observat. Philolog. de Genere Verborum pag. 465.

Exhydria pl. num. *flatus*, qui cum aqua tumultuose profusa inborrentes & fragosi feruntur. Apul. de Mundo.

Exignesco, ere. Censorinus de die Nat. cap. 18. *Nam his alternis temporibus (æstate sc. & hieme) mundus tum exignescere, tum exaquescere videtur.*

Exiguum, adverbium. Ovid. Ep. Heroid. 18. v. 171.

Hic es, & exiguum misero contingis amanti. id est, raro amans ego tecum esse possum. Alii legunt *exigue*; sed Heinsius & cum eo Cnippingius *exiguum*.

Exilicus, a, um, Festus: *Exilica causa, quæ adversus exulem agitur.*

Exilius adv. Varro de L. L. lib. 4. in princ. *De quibus duabus rebus in his libris promiscue dicam, sed exilius de posteriore.*

Exinsulo, are. Festus: *Exinsulabat, exerebat; insulas enim Sacerdotum filamenta vocabant.*

Exjuro, are, id est, valde jurare. Plaut. Amphit. apud Nonium cap. 2.

Exjuravisti te mihi dixi per jocum.

Ex-magistro, qui magisterio functus est. Ammianus lib. 15. p. 45. *Dum exmagistro peditum altius nititur.* Vide supra *Ex-consulari*.

Exmas pro exsectus in Arnobio legitur.

Ex-medico, qui medicus fuit. Ammianus lib. 16. p. 69. *Sed specialiter eum insectabatur Dorus quidam ex-medico scutariorum.*

Exmoveo, ere. Plautus Truc. a. 1. sc. 1. v. 59.

Suum nomen omne ex pectore exmovit meo.

Ex-notario, qui notarius fuit. Ammianus lib. 22. p. 222. *Pari sorte Euagrius comes rei privatae, & Saturninus ex cura palatii, & Cyrinus ex-notario, transportati sunt in exilium.*

Exodoratus, a, um, id est, gravi odore purgatus. Tertullianus de Pallio cap. 4. *Exubia diu mollita & ebignorata & exodorata.*

Exoptabilis, e. Lucilius lib. 26. apud Nonium cap. 2. num. 438. *Squalitate summa ac scabie summa in ærumna obrutam, Neque inimicis invidiosam, neque amico exoptabilem.*

(Silius auctor est in Lexico) Plauto quoque tribuitur Stich. a. 2. sc. 3. v. 67. *Nuncius exoptabilis.* Vid. Prisc. l. 10.

Exoratio, nis. Quintiliano tribuitur Declam. ult. quæ inscribitur Tri-

Tribunus Marianus, p.m. 859. Quid innocentissimo parricida manium prodest exoratio paternorum. Vid. omnino supr. Abominabilis.

Exornator, compar. Poëta Incertus in Vet. Poët. Erron. Vener. p.m. 115.

Ornatu nullo potas exornator esse,

Et tantum ornaris in mea damna nimis.

Exosculatus, a, um, passivè. Apulejus Metam. lib. 11. Exosculatis bestigiis Dea. Similiter idem ib. lib. 2. Me pressim deosculato. Et alibi: Osculato tuo capite, πᾶσι τῶν.

Exosus, a, um, in significato passivo. Eutropius lib. 7. Hist. Rom. Ob scelerata universis exosus. Gellius lib. 2. cap. 18. Non omnes omnino diis exosi sunt, qui in hac vita cum ærumnarum varietate luctantur. Ammianus lib. 18. p. 128. Erat idem Barbatio subagrestis arrogantisque propositi, ea re multis exosus, quod &c. Conf. Macrobius Saturnalis lib. 1. cap. 11. Eodem modo perosus usus est, Tertullianus de Poenitentia cap. 5. & Juvenius Evang. Hist. lib. 3. de quo infra.

Expango, ere. Plinius lib. 2. cap. 26. Annumerare posteris stellas, ac sidera ad normam expangere.

Expapillatus, a, um, quasi usque ad papillam renudatus. Plaut. Milit. apud Nonium cap. 2.

Id connexum in humero, lævo expapillato brachio. Qui locus Plautinus quot quantasque patiatur animadversiones, unus instar omnium testis est Taubmannus pag. 869. Conf. Fest.

Expatrius, i, qui patriatium deposuit. Zeno l. 3. C. de Senat. vel patri. Quoties viro forte patrio vel expatrio &c.

Expaveo, ere. Præfens, inquit Lexicon, Expavet six reperitur! Quo itaque referendum illud Statii lib. 3. præfat? Cum banc audaciam stili nostri frequenter expaveas.

Expeculatus, a, um, qui peculium amisit. Plautus in Poenul. a. 4. sc. 2. v. 21.

Hæc cum hic video fieri, crucior
preiis emptos maximis
Apud nos expeculatos servos
fieri suis heris.

Expensio, nis. Symmachus lib. 2. ep. 78. Me votiva delectat expansio. Idem lib. 5. ep. 76. Spero, fore, ut cessantibus nobis expansionibus, utriusque operis perfectioni usurpatorum summa sufficiat.

Experitus, imperitus, Festus Experitus h. l. idem quod Expers, cujus contrarium Expertus, de quo Isidorus lib. 10. litt. E p. m. 1073. Expertus, multum peritus; Ex enim hic pro baldeponitur; Expers vero, qui est extra peritiam & intellectum.

Experjuro, are. Afranius Incendio apud Nonium de Contr. Gener.

ner. Verb. *Experjurabant, exsecra-*
bant se ac suos; id est, devovebant.

Expertissimus, a, um.
Svetonius in Tiber. c. 19. *Confidens*
ostento, sibi ac majoribus suis in
omni ducatu expertissimo.

Expetitor, ris. Symmachus
lib. 8. ep. 46. *Jam dudum hoc (sc. ut*
redeam) animus meus bestri expeti-
tor efflagitat.

Expingo, ere, Plinius lib. 35.
cap. 7. *Quoniam & pericula expin-*
gimus, ne quis miretur & rogos pingi.
Tertullianus in Lexico auctor huic
verbo apponitur.

Explaudo, ere. Ausonius in
Lud. Sept. Sapient. & quidem Thal.

Pars plaudite, pars offensi ex-
plaudite.

Explementum, i, Senecæ in
Lexico rectè tribuitur, sed præstat
auctoritas Plauti Stich. act. 1. sc. 3.
v. 19.

Venalis ego sum cum ornamen-
tis omnibus,

Inanimentis explementum quæ-
rito.

Exploratio, nis. Columell.
lib. 3. cap. 9. *Quicquid moræ est, in*
exploratione surculi absumitur. Le-
xicon Macrobio adscribit.

Exploratiùs, adv. quod Am-
miano auctore gaudet in Lexico,
gaudet extra Lexicon Cicerone lib.
6. ad Famil. ep. 1. *Exploratiùs*
promittere.

Expolitissimus, a, um.
Scipio Orat. quinta contra Claudium
apud Gellium lib. 2. cap. 20. *Ubi a-*
gros optimè cultos & villas expoli-
tissimas vidisset.

Expositum, i, substantivè Apul.
de Phil. Rat. lib. 3. *Est altera probatio*
communis omnium, etiam Indemon-
strabilium, quæ dicitur per Impossi-
bile, appellaturque ab Stoicis Prima
Constitutio, vel Primum Expositum.

Expræfecto, qui præfectura
functus est. Jul. Capitolinus in
Maxim. cap. 20. *Maximum Pupie-*
num expræfecto urbi Imperatorem
creavit. Ammianus lib. 28. p. 386.
Prætextatus ex-urbi præfecto, &
ex-Sicario Venustus &c. Idem alibi
sæpe. Vid. supr. *Ex-consulari.* Conf.
Rhodius Lect. Antiqu. lib. 25. c. 12.

Expressiùs, adv. non Ambrosii
tantum & Augustini est, sed eminen-
tioribus superbit auctoribus, Colu-
mell. lib. 11. cap. 1. *Quod ipsum ex-*
pressiùs vetustissimus auctor Hesiodus
hoc versu significabit. Valer. Max.
lib. 8. cap. 7. *Expressiùs literam ef-*
ferre. Macrobi. Saturnal. lib. 3. c. 6.
Expressiùs aliquem nominare. Scri-
bon. Larg. Compos. 198. *Oleo caldo*
artus perunctos expressiùs fricare.
Ammian. lib. 29. p. 418. *Ut expres-*
siùs loquar. Comparativum nomi-
nis Expressior extra omnem de La-
tinitate dubitationis aleam ponunt
in Lexico Plinius uterque & Qvin-
tilianus, quibus addere juvat Cicero-
nem ad Lentul. lib. 1. ep. 7. *Hæc pro-*
fecto

fecto bides quanto expressiora, quantoque illustriora sint &c.

Exprimicerio, qui primicerius fuit. Ammianus lib. 18. p. 128. *Inter quos etiam Valentinus ex-primicerio protectorum tribunus.*

Expugnatorius, a, um. Tertullianus de Anima cap. 57. *Expugnatoria dominatione tractamus multiformem luem mentis humana.*

Exquero, ere. Plaut. Capt. a. 2. sc. v. 43.

Sequere hac me igitur; eadem ego ex hoc quæ volo exquæsi vero.

Idem Stich. a. 1. sc. 2. v. 50.

Quid istuc est, quod huc exquæsitum mulierum mores venis?

Conf. Aulul. a. 4. sc. 10. v. 70.

Ex-quæsitore, qui quæsituram deposuit. Ammianus lib. 27. *Advenit successor ejus exquæsitore palatii Vibentius.* Conf. Rhodig. lib. 25. cap. 12.

Exquisitio, nis. Imp. Justinianus in Cod. lib. 7. Tit. 17. Leg. 1. *Ipsius judicium ad secundam exquisitionem minimè deducetur occasione legum &c.* Conf. lib. 5. Tit. 9. Leg. 9. § 1.

Exradico, are, unde participium

Exradicatus, a, um. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 27. *Vere stationes (legendum puto Sationes) quædam sunt; terram rudem proscindere oportet; quæ sunt ex ea enata, priusquam ex iis quid*

seminis cadat, ut sint extradicata.

Ex-Rege, qui Rex fuit. Ammianus lib. 29. sub init. *Contra has copias Trajanus Comes & Vadomarius ex-Rege Alemannorum cum agminibus perrexere perbalidis.*

Exrogo, are. Festus: *Exrogare est, ex lege vetere aliquid eximere per novam legem.* Idem derogare eodem modo, iisdem ferè verbis interpretatur: *Derogare propriè est, cum quod ex lege vetere, quod minus fiat, sancitur lege nova.* A verbo exrogare Tertulliano de Idol. cap. 5. *Erogatio legis* dicitur, quasi exrogatio, quæ auctori ad Herennium 2. cap. 10. *derogatio*, Ciceroni 3. ad Attic. ep. 23. *abrogatio*, Syetonio August. cap. 34. *abolitio.*

Exsecro, are, antiquitus pro Exsecror. Afranius apud Nonium de Contr. Gener. Verbor. *Experjurabant, exsecrabant se ac suos.* Non mirum itaque participium *Exsecratus* passivè in usu fuisse Horatio Epod. 16. v. 18. Ciceroni Philipp. 1. cap. 2. aliisque, & superlat. *Exsecratissimus* Plin. lib. 28. cap. 2.

Exsecutus vel *exsequutus*, participium, quo *παρρησιασ* usus est Justinus lib. 7. cap. 3. v. 2. *Qui brevi tempore, exsecuto Regis imperio, legatis ad Amyntam Regem Macedonia missis, obsides in pignus futura pacis dari sibi postulabat.* Vide Lexicon Juridicum Calvinii, ubi eadem forma tribuitur verbo *exsequi.*

sequi. Conf. Frontin. Stratag. lib. 1. cap. 8. Exemp. 3.

Exsertim adv. ab *exsero*, quo Lucretius usus est, pro quo *exsertè* Tertullianus lib. 2. ad Uxorem. Affine huic *Insertim*, quod etiam Lucretii est lib. 2. quando quid serie est ante alia. Vide Vossii Lexicon Etymol. pag. 467. in Sero.

Exsimulo, are. Nonius lib. 4. *Componere* exponit per *exsimulare* vel *ingere*.

Exspergo, ere. Lucretius lib. 3. de Rer. Nat.

Neo porro natura loci spatium-
que profundi

Deficit, *exspergi* quò possit vis
animæ.

Participium Lexicon sistit, sed pro quo vulgò legitur *Aspersus*.

Exspolior, deponentiali forma pro *exspolio*. Quadrigarius Annal. apud Nonium cap. 7. *Ita per sexennium Sagati, Apuliam atque agrum campanum, quod his per militem licebat, exspoliabantur.* Veteres pro *Spolio* dixisse *Spolior* sub figura deponentis, testis est Nonius de Contr. Gener. Verborum, ubi compositum simul habetur ex Afranio *dispolior*: *Quos impune depopulatur & dispoliatur dedecus.* Conf. Bangii Observat. Philol. de Figuris Etymol. p. 1323. & Donat. de Solæcismo p. m. 208.

Exsuccidus, a, um, cui contrarium *Succidus*. Tertul-

lianus de Anima cap. 32. *Ille, quæ arida & exsuccida.*

Exsufflo, are. Idem de Idolol. cap. 11. *Quo ore Christianus thurarius, si per templa transibit, fumantes aras despuet, & exsufflabit, quibus ipse prospexit?* Lexicon auctorem mavult Augustinum.

Exsugeo, ere, secundo conjugandi ordine ἀρχαίων dixit Plautus Epid. a. 2. sc. 2. v. 5.

Atque eorum *exsugebo* sanguinem.

Conf. Non. de Contr. Gen. Verb. Vide simul Priscianum lib. 8. p. 336. 337. ubi verba, (Lexico inobservata) quæ eandem significationem servant, diversæ conjugationis affert, qualia sunt *duro, duras, & dureo, dures*, unde *duresco, Excello, excellis, & excelleo, excelles &c.*

Exsuperatorius mensis. Ælius Lampridius in Commod. Anton. cap. 11. *Menses quoque in honorem ejus pro Augusto Commodum, pro Septembri Herculem, pro Nobembri Exsuperatorium, pro Decembri Amazonium, ex signo ipsius adulatores vocabant.* Idem ib. cap. 12. *Kalendæ Exsuperatoriæ.*

Extensius adv. Tertullianus de Idolol. cap. 2. *Dominus quàm extensius ista disponat, certi sumus.* Ut verbum *Extendo* geminum participium habet, *Extentus & Extensus*, ita suo utrumque gaudet adverbio, *Extente*, quod Ammiani est lib.

23. cap. 7. & *Extense*, quod Tertul-
liani l. c.

Extentissimus, a, um,
Solinus cap. 52. *Mantichora* pedi-
bus sic biget, saltu sic potest, ut mo-
rari eam nec *extentissima* spatia
possint, nec *obstacula altissima*. Li-
vius lib. 21. cap. 32. *Extensissimus* di-
xit, quod tutius imitandum: *Castra*
quàm extensissima potest, valle locat.

Exteriùs adv. ab extra. Co-
lumell. lib. 12. cap. 43. *Marcus Co-*
lumella patruus meus, ex ea creta,
qua fiunt amphoræ, lata basa in
modum patinarum fieri jubebat,
eaque intrinsecus & exteriùs crasse
picari. Ovidius *Metam.* lib. 6. tab.
9. v. 421.

Exteriusque sitæ bimari spectan-
tur ab Isthmo.

Conf. Digest. lib. 43. Tit. 10. §. 4.

Extimeo, ere, i. q. extimesco.
Tacitus *Annal.* 15. 71. 4. *Exuti de-*
hinc tribunatu Pompejus Cornelius
Martialis, Flavius Nepos, Statius
Domitius, quasi principem non qui-
dem odissent, sed tamen extime-
rentur.

Extremissimus, a, um,
tanquam a positivo *Extremus*. Ter-
tullianus *Apol.* cap. 19. *Prophetae*
extremissimi. Ità a postremus
postremissimus Idem dixit de cultu
Fœminarum in princ. & Gracchus
apud Gellium lib. 15. cap. 12. item
Apulejus *Apolog.* sub fin. Sed his
& ejusmodi delectari magis, quàm
uti juvat. Hic interponere libet ju-

dicium Prisciani lib. 3. de superlati-
vo pag. m. 83. *Ab adverbis sive*
præpositionibus benientia desinunt
hec, extra, exterior, extremus, su-
pra, superior, supremus, post, po-
sterior, postremus; Ex quo appa-
ret, neque a supero, neque a poste-
ro fieri comparativos sive superla-
tivos, sicut neque ab infero infimus,
sed ab adverbio infra, inferior, infu-
mus. Nam si essent a nominibus
supero, postero, infero, servassent re-
gulam in us terminantium secunda
declinationis, quæ in simus profes-
runt superlativum, & facerent su-
perissimus, inferissimus, & cætera.

Extremum adv. Ovidius lib.
1. *Trist. Eleg.* 3. v. 15.

Alloquor extremum moestos abie-
turus amicos.

Conf. Stat. Theb. l. 10. sub fin.

Extrinsæcus adject. Tertullia-
nus de pallio cap. 1. *Pallii extrinse-*
cus habitus. Vorstius de Latin.
mer. susp. cap. 18. & cum eo Lexi-
con Boëthium adjectivi hujus au-
ctorem ostendit, quem tamen seculo
post Tertullianum 4to vixisse con-
stat. Interim latinitatem nominis
non magis tuemur, quàm A. Borri-
chius & *Intrinsecus* in *Vindiciis*
puræ Latin. p. 125.

Extro, are, pro exire, ut in-
trare pro introire. Afranius Au-
ctione apud Nonium cap. 2.

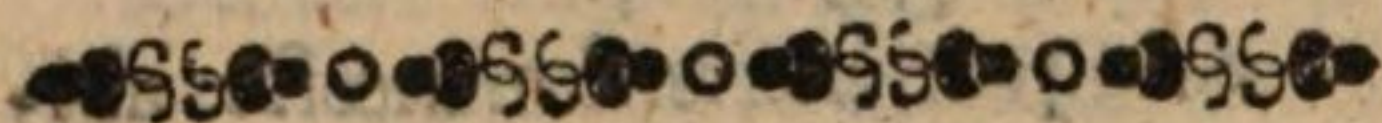
Simul limen extrabo, illi intra-
bunt illico.

Exvapore, are, pro evaporare
scribit

scribit Tertullianus de Pall. cap. 5. in fin. *Has purulentias cibitatis quis eliciet & exvaporabit?* Ità Ludovicus de la Cerda legit; Alii *exsuppurabit*.

Exuberantia, a. Gellius lib. 2. cap. 26. *Phœniceus color exuberantiam splendoremque significat ruboris.* Lexicon auctoritatem a Gloss. mutuatur.

Ex-vicario, ut *Ex-Consule*, *Ex-præfecto* &c. de quibus suprâ. Ammianus lib. 22. p. 239. *Julianus quinetiam ex-vicario, earundem partium nimius fautor.* Conf. lib. 27. pag. 369. 28. p. 383. 24. p. 286. item 31. p. 471.

F.

F*abaceus, a, um*, adject. a faba. Palladius Novemb. cap. 1. *Columella dicit agrum frumentis utiliore probari, qui anno superiore vacuus fuerit, quàm qui calamos fabaceæ messis eduxit.* Hinc *fabacia, a*, subst. cibi genus e fabis confecti, de quo Plinius lib. 18. cap. 12. Usitatus autem pro *fabaceus* est adjectivum *fabalis*. Ità Ovidius Fast. lib. 4. v. 725.

Certè ego de vitulo cinerem stipulamque fabalem

Sæpe tuli plena februa testa manu.

Fabarius etiam Plinii est lib. 4. c. 13. & Macrobii lib. 1. Saturnal. cap. 1.

Fabulosior compar. Apuleji est

in Lexico, sed extra Lexicon Plinii lib. 33. cap. 1. *Quis non etiam fabulosiorem fateatur?*

Facetiùs adv. Cic. de Orat. lib. 2. *In ista concione nihil ferè dictum est ab hoc, quod quidem facetiùs dictum videtur, quod non provocatus responderit.* Conf. Orat. pro Cæl. Lexicon sedem quasi & domicilium in una auctoritate Columellæ quærit.

Facietenus ab Elmenhorstio recensetur inter Adverbia Apuleji, cuius hæc phrasis est lib. 10. *Metamorph. Facietenus prætere humanitatem*, Vid. *Humerotenus*, *Digitotenus*, de quibus singulis suo loco.

Facilitamentum, i. Tertullianus de Anima cap. 18. *Invisibilia ejus a conditione mundi de facilitamentis intellecta visuntur.* Ità vertit Tertullianus illa Apostoli: ἀπὸ τῆς κτίσεως κόσμου, & τοῖς ποιήμασι. Indignum omnino videtur vocabulum, quod civitate Romana fruatur.

Factiùs adverbium planè fictitium a faciendo Plauto tribuitur in Trinummio a. 2. sc. 3. v. 6.

Factiùs nihilo facit.

Factorium, i. Palladius Mens. Octobr. Tit. 10. *Ubi serò compleberis modum factorii*, *Factorium*, nisi fallor hoc loco est locus, ubi oleum faciunt; nam *factores* apud Rei Rusticæ scriptores dicuntur, qui

faciunt. Vid. Cat. de R. R. cap. 13. & 67.

Fecarius, a, um, adjectivum a *fec*. Cato de R. Rustica cap. 11. *Sporta fecaria*. Conf. cap. 133.

Fallacissimè, adverbium, quod Pliniani juris est in Lexico, Ciceroniani est extra Lexicon de Arusp. Resp. *Fallacissimè se alicui venditare*.

Falsificatus, a, um. Prudent. Hamart. v. 551.

Nil de pestiferis opibus aut falsificatis
Terrarum spoliis stulto oblectamine libans.

Falsior, compar. a falsus, cum rationabiliter dici possit, non tamen est in consuetudine, inquit Festus, contra quem Lexicon Augustini librum 7. de Civ. Dei producit, in quo comparativus *falsior* habetur. Nos addimus multò locupletiores testes Petronium, qui Satyr. p. m. 482. *Nihil, inquit, est hominum inepta persuasione falsius, nec ficta severitate ineptius.*

Falsum, adv. Ovidius de Art. Amandi lib. 1. v. 635.

Per Styga Junoni falsum jurare solebat

Jupiter; exemplo nunc favet ipse suo.

Idem ibid. lib. 3. v. 11.

Scilicet æterni falsum jurare puellis

Dii quoque concedunt.

Familia pro pecunia, vel refa-

miliari. Aurel. Victor de Vir. Illustr. 64. *Deintulit, ut ea familia, quæ ex Attali hereditate erant, ageretur.*

Famulosus, a, um. M. Cato apud Gellium lib. 9. cap. 12. *Sed nisi qui palam corpore pecuniam quæreretur, aut se lenoni locavisset, & si famulosus & suspiciosus fuisset, bim in corpus liberum non æquum censuere afferri.* Nonius cap. 2. n. 763. legit *Famosus*.

Farinula, æ, a farina. Festus: *Inspare farinulam jacere pultis: unde dissipare, obsipare, ut cum rusticis dicunt, obsipa pullis escam.*

Fascicularia, plur. num. Vegetius lib. 2. cap. 19. *Fascicularia, id est, lignum, fœnum, aquam, stramen, etiam legitimi milites in castra portabant.*

Fastidio, ire, cum Genitivo. Plautus Aulul. act. 2. sc. 2. v. 67.

Abiit, neque me certiores fecit, fastidit mei.

Scioppius Suspect. Lect. lib. 2. ep. 9. p. m. 83. ad illa Plauti in Stichus a. 2. sc. 2. v. 10.

PA. Quid agis? *DI.* quid agam, rogitas?

PA. Quidni rogitem? *DI.* quid mecum est tibi?

PA. Men' rogas, propudiose? Unde hac sit lectio, inquit, equidem nescio, nisi quod non esse a libris scriptis scio; Nam Camerariani quasi de compaeto legunt: *Mibi infastidis, propudiose? Levis est, sed vera correctio nostra: Mein' fastidis propudiose?*

diſe? Fastidire alicujus, eſt faciem ſuam ab aliquo ſelut ignoto ſel indigno avertere. Adducit etiam Nonius verſum Titinnii ex Pſaltria: *Dicis tu, quaſo, quò te avertiſti? mei faſtidis, mea deliciae?* Haſtenus Scioppius; a quo divertamur ad Obſervationes Philol. Celeberrimi Bangii, viſuri de Syntaxi Verborum paginam 1003. ubi ſequentia leguntur: *Poëtica imprimis elegantia proprium eſt, & eorum auctorum, qui Graecorum dictione delectantur. Graecanica quadam loquendi ratione Genitibum jungere verbis, affectionem animi ſignificantibus, deſipio, erubeſco, faſtidio, fallo, gaudeo, indoleo, ingemiſco, invidio, letor, miror, ploro, bereor &c.* Conf. Joh. Godſcalc. Obſervat. Lat. Sermon. in Faſtidio.

Fatigabilis, e. Tertullianus de Anima cap. 32. *Ascenſu ſcalarum fatigabilis.* Huic opponitur *Infatigabilis*, quod Valerii Max. eſt 3. cap. 2. exempl. 1. & Plinii 28. cap. 19. item *indefatigabilis*, quod Seneca 2. de Ira cap. 12.

Fatigatio, nis. Liv. lib. 2. Decad. 3. *Fatigatio equorum atque hominum.* Seneca de Ira lib. 3. cap. 9. *Bilem cibo temperant, quam maxime moebet fatigatio.* Conf. Quintil. in Lexico, & Sidon.

Fatiloquium, i. Apulejus de Deo Socratis: *Neque enim pro Majeſtate Deum cœleſtium fuerit, ut eorum quiſquam ſel Annibali ſomnium pingat, ſel Flaminio hoſtiam*

conroget, ſel Accio Natio cotificet, ſel Sibylla fatiloquia verſificet.

Fatiſcor, antiquitus pro fatiſco. Accius Epinauſimache apud Nonium cap. 7. *Tamen haud fatiſcar, quin tuam implorem fidem.* Varro de antiquitate humana lib. 14. *Altera ita & altera ſulneribus fatiſcuntur.* Accius Duloreſte: *Vereor, ſi nunquam fatiſcar facere, quod quibo boni.* Priscianus lib. 8. p. m. 322. *Vetuſtiſſimi, inquit, fatiſcor & feſſus dicebant, ex quo deſetiſcor, deſeſſus, quod quidam a fateor eſſe derivatum volunt.*

Fatuè, adv. Quintilianus lib. 6. cap. 5. *Alioqui & notandum eſt ſæpè, & aliis ſubjicientibus, plerumque ſtudio loquendi fatuè modò accedendum.* Varro de L. L. lib. 5. *Hinc etiam Famiger, Affabile, & ſic compoſita alia item, ut declinata multa, in quo & Fatuus & Fatuè.* Conf. Martial. lib. 4. epigr. 72.

Favorabilior, compar. Lexicon ex Seneca 3. de Ira cap. 2. hunc gradum probare laborat, ſed Gronovio invitiffimo, qui pro *favorabilior* legendum contendit *favorabilis*. Suam tamen eidem conſtare auctoritatem, evincunt loca ſequentia, Plinii Secundi lib. 20. cap. 8. *Adjiciunt Magi, ſucco totius cum oleo perunctos favorabiliores fieri, & quæ ſelint, facilius impetrare.* Plinii Junioris lib. 5. ep. 14. *Id favorabilius & tutius.* Digest. lib. 50. Tit. 17. Leg. 122. *Libertas omnibus rebus favorabilior eſt.*

Favorabilius, adv. Digest. lib. 40. Tit. 4. Leg. 10. *Quod si in obscuro sit, favorabilius respondetur, liberum fore.* Ibid. lib. 18. Tit. 7. Leg. 9. *Favorabilius dicetur.*

Febriculosus, a, um. Catull. ad Flav. Ep. 6. v. 4.

Verum nescio quid febriculosi
Scorti diligis; hoc pudet fateri.
Conf. Gell. in Lexico.

Ferale, adverbialiter. Claudianus de Raptu Proserp. lib. 3. v. 130.
Si buxos inflare velim, ferale gemiscunt,

Tympana si quatiā, planctus mihi tympana reddunt.
Frequens est hæc Enallage omnibus Poëtis, præcipuè verò Claudiano nostro, qui similiter *crudele* dixit pro *crudeliter* lib. 2. in Eutrop. v. 107. & *flebile* pro *flebiliter* lib. 1. in eundem v. 269. *furiale* pro *furialiter*, de Bello Getico v. 326. *Seribile* pro *serbiliter*, de Bello Gildonico v. 365. *Turpe* pro *turpiter* lib. 2. in Eutrop. v. 446. &c.

Feriativus, a, um, pro *feriatus* vel *festus*. Ulpianus Digest. lib. 2. Tit. 12. *Adire aliquem diebus feriaticis.* Appellabantur eo nomine dies omnes, quibus Magistratus propter vacationem publicam jus non dixit, veluti propter messē, aut vindemias, aut depositum magistratum.

Fermentalis, e. Festus Pompejus in Popularea Sacra: *Panis fermentalis.*

Fermento, are, quod Lexicon argenteis probat testimoniis, Varronis est de R. R. lib. 1. cap. 38. *Stercus optimum scribit esse Cassius Solucrum, præter palustrium ac nantium; De hisce præstare columbinum, quod sit calidissimum, ac fermentare possit terram.*

Ferventissime, adv. Cælius Ciceroni lib. 8. fam. ep. 6. *Ferventissime concerpi.* Dignius nobis visum est hoc adverbium, quā quod humiliora ab Augustino initia in Lexico sortiatur.

Festivè, adv. Varro Eumenid. apud Nonium cap. 6. in Ebrius: *Aures ebriæ festivæ ἀπεραντολογία;* id est, verbosa oratione, loquacitate. Totum Varronis locum h. l. desperatum adeò deprehendi, ut medicam vix manum admissurus videatur; quo factum est, ut partem tantum absciderim, neque sinceram omnino, neque putridam, sed iudicio medicorum philologorum dextrè conrectandam.

Fibulatus, a, um, participium a fibulo, id est, conjungo. Vopisc. in Probo Imperat. cap. 4. *Pallia Gallica duo fibulata.* Itā *Saga fibulatoria*, quæ fibula stringuntur, dixit Trebellius Pollio in Regill. tyranno.

Fideliùs, adv. præter Quintilianum in Lexico, auctorem jactat Ciceronem lib. 11. ad famil. ep. 12. *Quod fideliùs ad te literæ perferantur.* Conf. Ovid. Metam. lib. 7. fab. 25.

Filiafamilias, ut *filiusfamilias*. Ulpianus lib. 8. ad Edictum. Sed & *filiafamilias* poterit dare procuratorem ad injuriarum actionem. Conf. ibid. lib. 11.

Finalis, e, adject. Macrobius in Somn. Scipionis lib. 2. cap. 5. *Sphæram dividit horizon, id est, finalis circulus*. Alcimus & Augustinus suam in Lexico interponunt auctoritatem.

Finitivus, a, um. Quintilianus lib. 3. cap. 6. *Erit questio conjecturalis vel finitivi status*. Idem ibid. *Fuerunt, qui duos status facerent, conjecturalem & finitivum*. Conf. ib. lib. 7. cap. 3. & lib. 12. c. 2. M. A. Cassiodorus Rhetoricæ Compend. p. 337. *Conjecturalis*, inquit, *status est, quum factum, quod ab aliquo objicitur, ab adversario pernegatur: ut, fecisti, non feci. Finitivus est, quum id, quod objicitur, non hoc esse contendimus, sed quid illud sit, adhibitis definitionibus probamus &c.* Conf. Curii Fortunatiani Art. Rhet. Scholicæ lib. 1. p. m. 45. Marii Victorini Exposit. in 1. Rhetor. Ciceronis p. 108. Sulpitii Victoris Institut. Orat. de Statibus p. 260. item Jul. Severiani Syntomat. Rhetor. pagg. 307. & 308. nec non Isidor. de Art. Rhetor. p. 357.

Firmitus, adv. Cicero de Invent. lib. 2. *Firmitus aliquid describere*. Idem in Lucull. lib. 2. *Ult maneamus in perspicuis firmitus*. Florus lib. 3. cap. 5. v. 8. *Firmitus stetit*

cæteris. Plinius lib. 35. cap. 12. *Ut firmitus durent*.

Flaccidior, compar. Lucretius lib. 5. pro langvidior.

Flaccidiore etiam quanto jam turbine fertur

Inferior, quam Sol, sc. luna.

Flagellatio, nis. Tertullianus ad Martyr. cap. 4. *Quæ hodie apud Lacedæmonas solennitas maxima est, Ἀγµασιγωσις, id est, flagellatio, non latet*.

Flagitium pro flagitione dixit Plautus Epid. a. 3. sc. 4. v. 79.

Flagitio cum majore post reddes tamen.

Vide Taubmanni & Parei notas in hunc locum, item Vossii Instit. Orat. lib. 4. cap. 8. p. 137.

Flammari pro inflammari passivè Apul. de Mundo: *Aër ex aqua gignitur; Ignis ex aëria densitate conflatur; Æther sicissim Ignisque illi immortalis Dei sicacitate flammantur*.

Flammescere, ere, Lucretius lib. 6. de Rer. Nat.

Ignis abundare Ætnæus, flammescere cœlum, id est, interprete Lambino fulgere, seu flammam comprehendere & concipere, seu flammis collucere. Lexicon classica auctoritate defectum, ad hymnum aliquem Ecclesiæ velut sacram anchoram confugit.

Flari in passivo dixit Varro lib. 5. de

5. de L. L. *Vel quod tum anima, quæ flatur, omnium apparet.*

Flebilè adv. pro flebiliter. Cornelius Gallus Eleg. 1.

Fitq; tripes prorsus quadrupesq;
ut parvulus infans,

Et per sordentem flebilè serpit
humum.

loquitur de Senectute Poëta. Conf. Lucan. l. 1. v. 548. & Hygin. fab. 154.

Fletus terminatione passiva, sed significatione activa pro flens (Danicè *Forgrødt*) legitur apud Apulejum Metamorph. lib. 7. *Mater pueri, mortem deplorans acerbam filii, fleta & lacrimosa, fuscaque bestie contecta, stabulum irrumpit meum.*

Flexo, are, frequentat. a *flecto*. Cato de R. R. cap. 49. *Eodem modo vineam statuito, alligato flexatoque, uti fuerat, crebroque fodito.*

Floccipendo, ere, Plautus in fragmentis unito verbo dixit:

Floccipendo, quid rerum geras.
Vide infra *Parbisfacio* & *Parbipendo*.

Floriger, a, um. Lucanus lib. 9. p. m. 245.

- - - tum si sonus increpat
æris,

Attonitæ posuere fugam, studi-
umque laboris

Florigeri repetunt, & sparsi mel-
lis amorem.

Lexicon Sedulium auctorem laudat.

Fluxius, adv. Ammianus lib. 18. p. 138. *More bitæ remissioris flu-*

xius agens. Positivus *fluxe* Varro-
nis est 2. de R. R. cap. 11. in princ.

Fæcundissimè, adv. Plinius lib. 29. cap. 4. *Nascuntur fæcundissimè in fraxino.*

Fæmininè, adv. Arnobius lib. 1. Adv. Gent. p. 439. *Vos conspiciamus & res masculinas fæmininè & fæmineas masculinè, & quas esse dicitis neutras, & illo & hoc modo sine ulla discretionem depromere.* Festus Pompejus in Petronia: *Amnem fæmininè antiqui enuntiabant.*

Fætidior, compar. Celsus lib. 3. cap. 2. *Si somnus incertus est, si deterior concoctio, si fætidiores dejectiones.*

Foras-gerones, qui omnia foras deportant. Plautus Trucul. a. 2. sc. 7. v. 1.

Ite, ite hæc simul, muli æris, damni-
geruli, foras-gerones.

Conf. Par. Lex. Crit. p. 495.

Foriculatus, a, um. Plinius lib. 8. cap. 48. *Undulata bestis primò e lautissimis fuit; inde foriculata defluxit.* De Veste undulata, quam Danicè *Ramelot* vocamus, vide Lexicon, & si placuerit, Mercerum in Notis ad Nonium, qui cap. 2. sub fin. *undulatum* ineptè explicat *purum*. De foriculata nihil a quoquam scriptum inveni, imò ne ab iis quidem, qui omnia vestimentorum genera apud Romanos studio persecuti sunt. Mihi nomen sortita videtur a genere aliquo picturæ, quemadmodum *undulata* dici-

dicitur, quæ ad undarum similitudinem picta.

Formaster, vid. infra *Leta-ster*.

Formatio, nis. Minuc. Felix Octav. Unde apparet, ingenium non dari facultatibus, nec studio parari, sed cum ipsa mentis formatione generari. Vitruv. lib. 5. cap. 1. Ità enim oblonga erit ejus formatio, & ad spectaculorum rationem utilis dispositio. Idem lib. 4. cap. 1. E columnarum formationibus trium generum factæ sunt nominationes, Dorica, Ionica, Corinthia &c. Et cap. 6. Quas rationes in ædium sacrarum formationibus oporteat fieri. Item lib. 3. cap. 1. Horum exprimunt formationes his rationibus. Conf. lib. 2. præfat. item Arnob. lib. 7. p. m. 506. Lexicon nomen ipsum profitetur, sed omni auctoritate improfessa.

Formidabilior, comparativus Ciceronis est satis decantatus: *Formidabilior est exercitus cerborum duce leone, quàm leonum duce cerbo.*

Formipotens, tis. Propertius lib. 2. eleg. 4.

Cynthia formipotens, Cynthia verbilevis.

Quam compositionem Scaligero adolescentulo arrisisse, testis est Taubmannus in Notis ad Plaut. Pers. act. 2. sc. 2. v. 61. Editio Gabbemæ 1659. ità legit:

Cynthia forma potens, Cynthia verba lues.

Mihi, si vera fatear, prior lectio probatur, quæ verbis, quæ sensu emendatissima. Cynthia enim formosam ubique commendat Propertius, unde eleganter l. c. *formipotentem* dicit; inconstantie eandem arguit Eleg. c. ventumque aquilonem esse ait, id est, fide levissima, unde *verbilevem* vocat, quemadmodum Plautus l. c.

Omnes sunt lenæ levifidæ;
Neque tippulæ levius pondus est,
quàm fides lenonia.

Formosius, adv. Idem lib. 1. Eleg. 2.

Surgat & in solis formosius arbutus antris,
Et sciat indociles currere lympha vias.

Formosulus, a, um, diminut. a formosus, quod Lexicon in ætatem Hieronymi rejicit, longè eminentiori auctore superbit Varrone *τῆς ἐπαρχίας* apud Nonium cap. 1. in Strabones: *Multi, qui limina intrarunt integris oculis, Strabones sunt facili; habet quiddam enim ἐλευσικὸν provincialis formosula uxor.*

Fragilissimus, a, um. Gradus in Lexico itidem Hieronymi est, qui suam tamen ex prisco Latinitatis seculo auctoritatem arcescit, & quidem Annalibus Accii apud Nonium cap. 3. in Alvus:

ut quàm fragilissimus alvus.
Conf. Priscianum lib. 6. p. m. 206.

Fragrantius, adv. Solinus cap. 38. *Spirat fragrantius annis.*

Fra-

Fratria, æ. Varro de L. L. lib. 4. *Fratres Arbales dicti sunt, qui sacra publica faciunt, propterea ut fruges ferant arba; a ferendo & arbeis fratres arbales dicti; sunt, qui a fratria dixerunt; Fratria est Græcum vocabulum partis hominum &c.* Ad quæ Varronis D. Gothofredus in Notis suis: *In tres, inquit, fratrias seu tribus Athenæ distributæ; dictæ autem Φρατρίαι ἀπὸ τῶν Φρεάτων.* Conf. Jos. Scalig. Conjectanea pag. m. 37.

Fraudulosus, a, um. Digest. lib. 47. Tit. 2. Leg. 1. *Furtum est contrectatio rei fraudulosa, lucri faciendi gratia &c.*

Frendor, ris, cujus auctorem Lexicon Vegetium profitetur, Tertulliani est de Resurr. Carnis cap. 35. *Unde erit fletus & dentium frendor in gehenna, nisi ex oculis & dentibus?* Frendor dentium pro stridore ponitur; quò pertinet illud Festi: *Frendere est frangere; unde & dentibus dicimus frendere.* Isidorus Orig. lib. 10. litt. F: *Frendens, inquit, (sc. dicitur) quod minando frangat dentes & comprimat fremens.* Cui accedit proximè ita Nonius: *Fremere est magnum sonare; Frendere cum gemitu vel iracundia miserum aut minax sonare.*

Frequentativè, adv. Festus: *Verberitare Cato frequentativè, ab eo, quod est verbero, dixit.*

Friçtilis, e, adjectivum a frigo, quod est torreo. Apicius lib. 4. c. 2. *Patina friçtilis.*

Frigidius, adv. Quintilianus lib. 6. cap. 3. *Illà ipsa, quæ sunt in Verrem dicta frigidius, aliis assignabit.* Seneca Controv. lib. 1. cap. 4. *Frigidius dixit contrariam illi sententiam.*

Frugalius, adv. quod Lexicon Lactantio tribuit, Quintiliani est Declamat. 260. in fin. *Liberalius & frugalius bibere.*

Frustratim, adv. Pomponius Verre ægroto: *Verum illi valent, qui luctantur cum leonibus; Et te objectes frustratim passerinum prandium.* Vid. Non. cap. 2. Hinc diminutivum *frustillatim*, quod Plauti est Curcul. a. 4. sc. 4. v. 20. Lexicon Apicio & Prudentio laudatum adverbium sacrificat.

Fucator, compar. Gellius lib. 13. cap. 25. *Esse videtur versus Homeris simplicior & sincerior, Virgilii autem νεωτερον & quodam quasi ferrumine immisso fucator.*

Fugator, ris. Porc. Latro Declamat. in Catilinam: *Quem unum diem sæpenumero nuncupare solitus es eversorem superbissimi ordinis, fugatorem ærumnarum nostrarum &c.* Inde scemininum *fugatrix*, quod Tertulliani est adv. Gnostic. cap. 12. vid. *Prodigalitas.*

Fulgentius, adv. Plinius lib. 10. cap. 20. *Gemmantes laudatus pavo expandit colores adversa maxime sole, quia sic fulgentius radiant.*

Fulgitrua tanquam tonitrua dixit Hyginus fab. 183. *Fœmina sunt* (loquitur de equabus solis) *Locarie, Bronte, quæ nos tonitrua appellamus, Sterope quæ fulgitrua.* Conf. Scheffer l. i. c. ult. de re vehiculari.

Fultio, nis, quomodo differat a futura, pulchrè pro more suo docet antiquissimus ille Grammaticorum Cornelius Fronto p. 1333. *Fultio, dum fit; Futura, cum facta est.* Secundum Philosophos differunt ut actus & status.

Functus, a, um, πᾶσι θεῶσι usus est Tertullianus adv. Hæret. cap. 29. *Tot sacerdotia, tot ministeria perperam functa.* Eodem modo participium *perfunctus* passivè usurpari a Lucretio lib. 3. v. 982. Lexicon sibi observasse videtur, sed mihi secus. Verba Lucretii sunt:

Quæ tamen omnia te vita perfuncta sequentur.

id est, quæ tamen omnia, ubi vita perfuncta fuerint, te sequentur, & morientur, ut tu. Conf. Lambin. in Notis ad l. c. NB. Acta Erudit. A. 1715. p. 301.

Fundatissimus, a, um. Dignus mihi videtur hic gradus exsuperans, qui auctoritate fundatior, quàm Arnobii vel Augustini in Lexico, redeat ad genuinum sui opificem Ciceronem pro domo sua: *Subita fundatissimæ familiæ ruina.*

Fungulus, i, diminut. a fungus. Apicius lib. 3. cap. 20. *Spongioli sive funguli.* Conf. lib. 5. cap. 2.

Furcillatus, a, um, a furca vel furcilla. Varro lib. 4. de L. L. *Vallum* (sc. dictum) *vel quòd ea baricare nemo possit, vel quòd singula ibi extrema bacilla furcillata habent figuram literæ V.* Confer ad Varronis l. c. Scaligeri Conjectanea pag. 51. item Vossii Lexicon Etymologicum p. 539. in Vallum.

Furiale, adverbialiter. Claudian. de Bello Getico v. 326.

Sic ille relinquens
Jeunos antro catulos immanior
exit

Hiberna sub nocte leo, tacitusque
per altas

Incendit furiale nives
Vid. supr. *Ferale*. Conf. Stat. Theb. l. 6. v. 430.

Furina, æ, Dea apud antiquos, de qua Varro lib. 5. de L. L. *Furinalia a Furina, quòd ei deæ feriae publicæ dies is, cujus Deæ honos apud antiquos; Nam ei sacra instituta annua, & flamen adtributus, nunc six nomen notum paucis.* Hinc adjectivum

Furinalis, e, quod ejusdem est ib. lib. 6. *Sunt, in quibus flaminum cognominibus latent origines; ut qui sunt in versibus plerique Volturalis, Palatualis, Furinalis, &c.* Conf. lib. 4.

Furiosus, adv. Cicero lib. 12. ad famil. epist. 8. *Vestri pulcherrimi facti ille furiosus me principem dicit fuisse.* Spartiani gradus est in Lexico.

Fuscior, compar. Martialis *E-pigr.* 62. lib. 14.

Cornea si non sum, numquid sum
fuscior? aut me
Vesicam contra qui venit esse
putat?

Gradus hujus approbatores subscri-
ptoresque (ut Gellii verbis utar) ha-
bemus in Lexico Apulejum & Hie-
ronymum.

Fusior, compar. Quintilianus
lib. 9. cap. ult. *Demonstratum ge-
nus omne fusiores habet liberiores-
que numeros.* Lexicon Gellium au-
ctorem sistit.

Fusor, ris. Palladius de R. R.
lib. 1. Tit. 17. *Hujus solum alto ru-
dere solidatum relicto fusoris loco
testacei pavimenti superfusione la-
esigetur.* Lexicon terminum ipsum
exhibet, sed ne umbram quidem au-
ctoris. Conf. Lex. Jurid. Calvini
pag. 394.

Fusorium, i, locus, ubi funditur.
Idem ibid. lib. 1. cap. 37. *Sed ab his
apium castris longe sint omnia odoris
horrendi, balnea, stabula, coquina,
fusoria.*

Fusus, us. Varro de L. L. lib.
4. *Fons, unde funditur e terra a-
qua biba, ut fistula aqua, fusus aqua.*

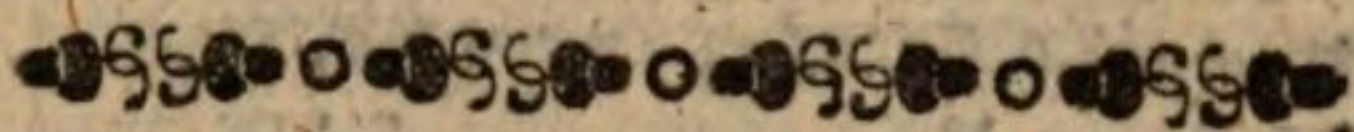
Futile, adv. pro futiliter. Plau-
tus Stich. a. 2. sc. 2. v. 73.

Enimverò, Gelasime, opinor prove-
nisse futilè,

Si neque ille adest, neque hic, qui ve-
nit, quicquam subvenit.

Ennius Phœnice apud Nonium de

Indiscr. Adverbiis eodem delectatur:
Ut quod factum est futile (id est, in-
terprete Nonio ibid. *futiliter*) *amicum
nos feramus fortiter.*

G.

G*Alearis, e*, adject. Clau-
dius lib. 1. apud Nonium
cap. 3. in Reticulum: *Prius
hiscæ auctoribus inde reticula galea-
ria.* Conf. Festum in Galearia.

Garritor, ris, garrulus. Am-
mianus lib. 22. p. 237. *Fube* (verba
sunt Juliani l. c.) *periculoso garri-
tori pedum tegmina dari purpurea,
ad adversarium perferenda.*

Gaudendus, a, um.
Symmachus lib. 3. ep. 27. *Ista pars
gaudenda mihi potius, quam pro-
ducenda est.* Lexicon adducit Pau-
linum Petrocorium.

Gaudetur, impersonaliter pas-
sivè dixit Idem lib. 1. ep. 11. *Si quid
in absentes bene consulas impensè
majore gaudetur.* Conf. Tettullian.
de Poenitentia cap. 8.

Gelo, are, non actiè modo su-
mitur, pro gelu perstringere, sed
etiam neutraliter, pro gelu obrige-
scere. Lucan. lib. 9. p. m. 258.

- - - vultusque gelâssent
Perseos aversi, si non Tritonia
densos

Sparisset crines, texissetque ora
colubris.

Gemie Vetulæ, pro gulosæ. Lu-
cilio

oilio auctore dicuntur lib. 30. apud Nonium cap. 2. Verba Lucilii sunt: *Illo quid fiat, lamina & Pittbo, o' uó do vtes, Quod veniunt gemia illa betula, improba, inepta.* Non malè pro *Gemia* substituendum mihi videtur *Gumia*, quod apud Festum legitur in *Inglubies*, quamvis utrumque faces oleat antiquitatis, & ad vocabula, ut vocant, cassa pertineat.

Genealogia, *e.* Mess. Corvinus lib. de Augusti Progenie: *Si majorum genealogiam rectè complector.* Hinc *Genealogus* a Cicerone lib. 3. de Nat. Deor. cap. 17. vocatur, qui *Genealogiam* enarrat aut scribit. Lexicon quid sit *Genealogia*, non cuius auctoris, docet.

Generalitas, *tis.* Symmachus lib. 2. ep. ult. *Ad filium meum praefata pertinet generalitas.* Lexicon ad Vossium de Vit. L. L. 3. c. 13. lectorem amandat.

Genuinè, adv. Cic. ad Qv. Fr. lib. 2. ep. 14. *Petis, ut ad te nihil occultans, nihil dissimulans, nihil tibi indulgens, genuinè fraterneque referibam.*

Geometer, pro quo alii *Geometres* vel *Geometra*. Seneca ep. 88. *Illud tibi Geometer potest dicere, quantum abesse debeat corpus ab imagine, & qualis forma speculi, quales imagines reddat.*

Germanitus, pro fideliter, adverbium non inelegans, neque id novitatis, ut artificem solum, habeat

Augustinum, cui Lexicon adscribit; Audiamus ex Veteribus Pomponium de Praefecto morum apud Nonium cap. 2. *Si quis est amico amicus, gaudet, si quid ei boni evenit, cui amicus est germanitus.*

Gestito, *are*; Frequentativum novum, inquit Lexicon, est a gestare, Solino & Martiano Capellæ, tantum familiare. Sed insignis error! Prodeat unus instar omnium ex silva antiquitatis Plautus, cujus vix drama unum aliquod invenies, in quo verbum laudatum non invenies. Quot testimoniis luxuriat Cistell. a. 4. sc. 2. v. 80.

Ego sum illius mater

Quæ hæc gestitavit.

Et mox v. 83. 84.

HA. Mea hæc herilis gestitavit filia.

LA. Mentiris! nam mea gestitavit, non tua.

it. v. 86.

PH. Ne obloquere! LA. Taceo,

PH. Mulieri perge dicere.

Ubi ea est, quæ gestitavit?

Plura amas loca Plautina? Habes in Curcul. a. 5. sc. 2. v. 4.

PLA. Rogita, unde istum habeat annulum,

Pater istum meus gestitavit.

Amph. a. 1. sc. 1. v. 170.

Volucrem vocem gestito.

Mil. Glor. a. 1. sc. 1. v. 7.

Ne lamentetur; neve animum despondeat,

Quia se jam pridem feriatam gestitent.

it. Posnul. a. 1. sc. 2. v. 186.

Nam

Nam mihi jam video propter te
victitandum sorbilo,

Itaque jam quasi ostreatum ter-
gum ulceribus gestito.

Aureis hisce testimoniis adnectere
juvat illud, non in super certè habend-
um, Trebellii Pollionis (qui seculo
ante Solinum vixit) de Quieto cap.
13. *Qui Alexandrum expressum vel
auro gestitant vel argento.*

Geticè, adv. Ovidius Trist. lib.
5. Eleg. 12. v. 58.

Ipse mihi videor jam dedidicisse
Latinè

Jam didici Geticè Sarmaticeq;
loqui.

Conf. Pont. lib. 3. epist. 2. v. 40.

Gladiatorium, substantivè di-
xit Livius lib. 44. c. 31. extr. *Gladia-
torio accepto*. Turnebus ad h. l. lib.
29. cap. 7. *Multi, inquit, olim etiam
ingenui operas suas arenae certa
mercede locabant, ut depugnarent.
Eorum mercedem videor observasse a
Libio Gladiatorium in neutro genere
vocari*. Conf. Jul. Capitol. in Max.
& Balb. cap. 8. Sveton. in Cæs. cap.
10. qui munus addunt.

Gladiola dixit Messala apud
Quintilianum lib. 1. cap. 6. cui vox
videtur vix tolerabilis, ut *tubercina-
bundus* & *lurchabundus* apud Cato-
nem, *parricidatus* apud Cælium &c.

Glareosus, a, um, adjecti-
vum Varronis est de R. R. lib. 1. c. 9.
*Terra, cum est admixta ex his ge-
neribus aliqua re, tum dicitur aut
cretosa, aut glareosa*. Lexicon
posteriores adsciscit auctoritatem.

Gliscor pro glisco. Sempro-
nius Asellio Hist. lib. 4. apud No-
nium cap. 7. *Ut major invidia Le-
pido glisceretur*. Caveant autem
sibi affectatæ dictionis studiosi, ne
temere utantur; ridiculum enim est,
auctore Quintiliano lib. 1. cap. 6.
*Malle sermonem, quo locuti sunt ho-
mines, quàm quo loquantur*.

Glomerabilis, e. Manilius
lib. 1. v. 220.

Te testem dat, Luna, sui glome-
rabilis orbis.

Idem lib. 4.

Plejadum parvo referens glome-
rabile fidus.

Glomerosus, a, um.
Columella lib. 9. cap. 3. *Peripateti-
cæ sectæ conditor Aristoteles in iis
libris, quos de animalibus conscripsit,
apum sive examinum genera com-
plura demonstrat, earumque alias
bastas, sed glomerosas easdemque
nigras & hirsutas apeis habent*.

Glorificus, a, um. Imp. Justin.
Cod. lib. 2. Tit. 8. Leg. 7. § 2. *Hoc
etiam pronuntiandum censemus, ne
quis ex his in aliis degat regionibus,
relictâ observatione glorificæ tuæ
sedis*. Ut verbum ipsum *Glorifico*
ad puriorem stilum minime afferen-
dum rectè censet Vindex ille Latini-
tatis Celeberrimus, Christoph. Cella-
rius in Antib. Lat. Class. 1. p. 27. ita
simile iudicium omnino ferendum
videtur de nomine *Glorificus*, pro
quo malo *Gloriosus*.

Gnarissimus, a, um.
Soli-

Solinus cap. 51. *Inter hos & Indiam gnarissimi Ciconas locaberunt. Vide infra contrarium gradum Ignarissimus.*

Gnavior, compar. Ammianus lib. 26. p. 338. *Erant in inquirendis rebus gnabiores.*

Gnomonicus, a, um, adject. a Gnomon. Vitruvius l. 1. c. 1. *Multas res organicas & gnomonicas posteris reliquerunt. Conf. Henr. Stephani Lexicon Græco-Latinum in γνομονικός.*

Graciliter, adv. Apulejus Met. lib. 3. *Vasculum in bitem coli graciliter fistulatum.*

Gracilius, adv. Solinus Polyh. p. 30. *Quod gracilius provenit, id fructum eximium magis ducitur. In quibus Solini, adjectivum etiam Gracilius esse posse, non inficiamur.*

Græcanicè, adv. Varro de L. L. lib. 8. *Itaq; dicimus hic Argus, cum hominem dicimus, cum oppidum, Græcanicè hoc Argos, Latine hi Argi.*

Græcostadium, i. Jul. Capitolinus in Anton. Pio cap. 8. *Opera ejus hæc exstant: Roma, templum Hadriani, honori patris dicatum; Græcostadium post incendium restitutum. Vid. in Lexico Græcostasis.*

Grandius, adv. Cicero Tusc. Qv. lib. 5. *Gravius aut grandius dicere. Ovid. ep. Heroid. 15. v. 30.*

*Nec plus Alcæus, confors patriæ-
que lyraeque*

Laudis habet quamvis grandius ille sonet.

Gratiosus, adv. Asconius Pedianus in Verr. de Prætura Urb. *Hoc in Sicilia fecit gratiosius in Decumanos.*

Gratissimè, adv. Plinius lib. 20. cap. 17. *Semen gratissimè panes condit. Idem lib. 7. cap. ult. Id munus gratissimè acceptum est. Apulejus in Florid. p. m. 488. Doctissime & gratissime cantillare. Macrobius Saturn. lib. 7. cap. 2. Pericula præterita vel arumnas penitus absolutas quæ ebant, ut referat, gratissime probatur.*

Gratius, adv. Cic. de Orat. lib. 2. *Themistocles respondit, gratius sibi illum esse facturum, si se oblitisci, quæ vellet, quam si meminisse docuisset. Quintilianus lib. 8. cap. 3. Quædam adhuc Vetera vetustate ipsa gratius nitent. Conf. Ovid. Pont. lib. 3. ep. 5. v. 18.*

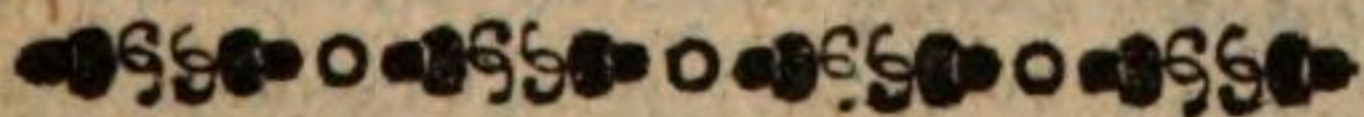
Gravitus, inis. Vitruv. lib. 1. cap. 6. *Vitia sunt, quæ difficulter curantur in regionibus, quæ sunt supra scriptæ; hæc gravitus, arthretis, tussis, pleuritis, phthisis, sanguinis electio, & cætera, quæ non de tractionibus, sed adjectionibus curantur. Apicio hoc vocabulum in Lexico tribuitur.*

Gummino, are, verbum hortense a Gummi. Palladius Januar. cap. 16. *Prunus inferenda est ante, quam gumminet, in se & in persico.*

Gymnasiarcha, a. Valer. Maximus

ximus lib. 9. cap. 10. *Taxillo Gymnasiarchæ, a quibusdam juvenibus pulsatum se conquesto, permisit, ut aut tricenas ab his drachmas exigeret, aut denas plagas singulis imponeret.* Nomen ipsum in Lexico habetur, sed auctoritate immunum

Gynæciarius, i. Impp. Honor. & Theodos. in Cod. Justin. lib. 12. Tit. 40. Leg. 4. *Sexta portio a gynæciariis clementia nostræ præbeatur.* Item lib. 11. Tit. 7. Leg. 3. *Ingenue mulieres, quæ se gynæciariis sociaverint.* Et leg. 13. ib. *Siquis ex corpore gynæciariorum vel linteariorum, vel lymphariorum, monetariorum &c.* Gynæciarii (opinor) erant, qui muliebres vestes tingebant, curabantque, dicti ἀπὸ τῆς γυναικός, id est, a foemina; Vel Gynæciarii erant, qui pannos curabant, & vel peniculo adhuc rudes tergebant, vel fortè lanæ nodos incidebant, extrahebantque; Opus, quod a mulieribus fieri solet. Quod si qui viri foeminis mixti id agebant, joco dicebantur Gynæciarii. Gynæciarios alii dicunt eos, qui addicti sunt contexendis conficiendisque vestibus imperialibus. Vide Lexicon Jurid. Calvinii pag. 405. & Isidor. Orig. lib. 15. cap. 6. de Gynæcio.

H.

H *Alysis, catena quadam luminis clarioris, per Solis ambitum in se revertens,*

definiente Apulejo de Mundo p. m. 345.

Harmonice, es. Vitruvius lib. 5. cap. 3. in fin. *Theatrorum per harmonicen ad augendam vocem ratiocinationes ab antiquis sunt constitutæ.*

Harmonicus, adject. quod Plinii est in Lexico, Varronis est lib. 9. de L. L. *E quæ aliæ vocantur harmonica &c.*

Hauritus, a, um, ab haurio. Apul. Metamorph. lib. 3. *Haurito plusculo uncto, corporis mei membra perfricui.* Quod quidem participium non absque ratione formavit Apulejus; Prisciano quippe auctore lib. 10. p. 412. præteritum *hauri* legitur apud Varronem in 24. ad Ciceronem: *Cum inde haurierint.* Eandem Apuleji tibiam inflat Juvenecus in Joann. 4. de Samaritide:

Hauritura cavis putei penetralibus undas.

Conf. Joh. Despauter. Ninivit. Comment. Grammat. lib. 5. p. 188. A verbo *Haurio* sequens etiam observavimus præteritum deponentiale

Hausus est pro haufit, apud Solinum cap. 5. ut apud eundem tonsus est, pro totondit, esus est, pro edit, honoratus est, pro honoravit, &c. Verba Solini l. c. sunt: *Quem propter (sc. campum) est demersum foramen, quæ Diten patrem ad raptus Libera exeuntem fama est lucem hausum; id est, lucem*

cem hausisse. Conf. Salmas. Plin. Exerc. pag. 110.

Heja ! interjectio Plautina Amph. a. 3. sc. 2. v. 20.

Heja autem inimicos!
Conf. Cistell. a. 1. sc. 1. v. 44.

Helicaon pro Helicon. Mar-
tialis lib. 10. ep. 93.

Si prior, Euganeas Clemens He-
licaonis oras

Pictaque pampineis videris
arva jugis.

Inde adjectivum

Helicaonius, a, um,
quod ejusdem est lib. 14. ep. 152.

Lodices mittet docti tibi terra
Catulli;

Nos Helicaonia de regione su-
mus.

Helluatus, a, um, passivum
tribuitur Virgilio in Vet. Poët.
Erron. Vener. p. m. 9. Edit. Petron.
1669. 8vo.

Quid impudice & improbande
Cæsari

Si furta dicantur tua,
Et helluato sera patrimonio
In fratre parsimonia.

Hemitonus, i. Macrobius lib.
2. in Somn. Scip. c. 1. *Symphonia*
Δὲ πέντε constat ex tribus tonis
& hemitono; sed *Δὲ πέντε*
καὶ Δὲ πέντε constat ex novem
tonis & hemitono. Idem ib. cap. 2.
Imparium inter se intervalla nu-
merorum hemitonis distincta sunt,
quibus omnis canora ratio contine-

tur. Vitruvius *hemitonium* vocat,
in quem vide Bernhard. Bald. p. 56.

Herniosus, a, um, qui her-
niam patitur. Virgilio tribuitur in
Vet. Poët. Erron. Vener. p. m. 94. E-
dit. Petron. 1669. 8vo.

Videbo habentem præter igna-
vos nihil

Fratres, & iratum Jovem
Scissumque ventrem & herniosi
patrui

Pedes inedia turgidos.
Lampridius auctor est in Lexico.

Heroicè, adv. Macrobius Sa-
turnal. lib. 5. cap. 14. *Hos quoque* (sc.
versus Homeri, sulsis ac rasis similes,
Virgilius) *tanquam heroicè incom-*
ptos adamabit.

Herpesticus, adjectivum est
Lucilii Sat. lib. 1. ab Herpes, qui mor-
bus est, cutim serpentibus minimis
pustulis exasperans. Vid. Nonium
in Gangræna.

Hexaphori, orum, Græcè
ἑξαφόροι, qui seni aliquod onus
gestant, unde *ἑξαφόρον*, lecti-
ca, quæ a sex servis gestatur. Vitruv.
lib. 10. cap. 8. *Onerum maxima*
pondera cum feruntur a phalanga-
riis hexaphoris & tetraphoris, exa-
minantur per ipsa media centra
phalangarum.

Hiemalia, plur. num. ut hi-
berna; Vopisc. in Aureliano cap. 11.
Tuum est, pro virtutibus tuis atque
solertia illic hiemalia & aestiva
disponere, ubi nihil tibi deerit.

Hic-

Hiematus, participium ab *hiemo*, arc. Plinius lib. 9. cap. 22. *Lacus est Italiae Benacus, in Veronensi agro Mincium amnem transmittens, ad cujus emerfus annuo tempore Octobri fere mense, autumnali sidere (ut palam est) hiemato lacu, fluctibus glomeratae (sc. angvillae) solbuntur in tantum mirabili multitudine, ut in excipulis ejus fluminis, ob hoc ipsum fabricatis, singulorum milium globi reperiantur.*

Hilarissimus, a, um, Plaut. Mil. Glor. a. 3. sc. 1. v. 71.

Vel hilarissimum convivam hinc indidem expromam tibi,

Vel primarium parasitum atque obsonatorem optimum.

Idem Menæchm. a. 1. sc. 2. v. 40.

ME. Dic modò hoc quod ego te jubeo. PE. dico: homo lepidissimè.

ME. Ecquid audes de tuo istuc addere? PE. atque hilarissime.

Histona, e, genus artificis. Varro de R. R. lib. 1. cap. 2. *Nam sic etiam res aliae diversae ab agro erunt assumendae; ut si habeas plures in fundo textores atque institutos histonas, sic & alios artifices.*

Historicè, adv. Plinius Junior lib. 2. ep. 5. *Descriptiones, locorum quae in hoc libro frequentiores erunt, non historicè tantum, sed propè poeticè prosequi fas est.*

Histrionicus, a, um, Julius Capitolinus in Vero Imperat. cap. 8. extr. *Ut sideretur bellum non Parthicum, sed histrionicum confecisse.*

(Nomen ipsum in Lexico deprehenditur, auctoritas non item) Lamprius in Heliogabalo cap. 12. *Ad praefecturam praetorii saltatorem, qui histrionicam Romae fecerat, adscibit.* Rectius ego suspicor legendum *histrioniam*; (sed a vestigiis emendatissimorum codicum discendere religio est) Plautus quippe in prolog. Amph. v. 90. *Histrioniam facere simili phrasi dixit, pro histrioniam exercere, quae Petronii est.* Conf. Ammian. l. 14. 19. & 30.

Hòc, adverbium, quod in Lexico mirabundus desideravi, exempla aliquot Plautina tantum vindicabunt (nam omnia afferre velle, quae afferri possunt, nihil aliud est, quam τὸν ἀμμον, ut ajunt, μελέειν) Usus itaque eo est Plautus in Amph. a. 1. sc. 1. v. 11. pro *huc*.

Nonne idem hòc luci me mittere potuit?

Merc. a. 2. sc. 2. v. 49.

hòc non voluntas me impulit.

Captiv. a. 2. sc. 2. v. 79.

Nunc hòc animum advortito, ut ea, quae sentio, pariter scias.

Idem hòc pro eò dixit in Menæchm. a. 1. sc. 2. v. 42.

Litigium est tibi cum uxore; hòc mihi abs te caveo cautiùs.

Conf. Joh. Despauter. Comment. Grammat. de Syntaxi p. 293. & 344.

Hodidocos Latino idiomate Veteres dixerunt, teste Festo: *Hodidocos latro, atque obsessor viarum.* Græcè Ὀδοιδόν, qui vias insidet, & viatores intercipit, inserto 2. eupho-

euphoniae gratia, unde Perottus scribit *Hódædocus*. Plura de Etymologia lege apud Martinium Lex. Philol. p. 1139. Operæ pretium h. l. videtur, cum Benev. Lectore communicare, observationem historicam Alexandri ab Alexandr. lib. 4. cap. 26. p. m. 245. de ignominiosis apud diversas gentes vocibus: *Apud Græcos Sycophanta aut hódidocos, quasi obsessor viarum & latro, vel propudium, conbitium censebatur maximum: Sicut Persis, muliere virum ignaviozem appellare, nulla insignior contumelia fuit. Apud Ægyptios asini nomen obiectare, magnum est ingerere probum, quod Typhonis hostis Osiridis colorem ferret. Quare quum Persarum Regem Ochum, summi dedecoris loco, Ægyptii asinum appellarent, in tantum exarsit, ut diceret: Faciam, ut hic Asinus vestrum bovem depascatur.* -

Homeronides patronymicōs quasi imitator Homeri. Plautus Truc. a. 2. sc. 6. v. 4.

Scio ego multos memoravisse milites mendacium.

Et Homeronidæ Poëtillæ mille memorari possunt.

Homeronidæ, id est, posterii Homeri & simiæ, ut vocat Plinius lib. 1. ep. 5. *Poëtillæ* per ludibrium pro Poëtæ, quales Scaliger lib. 6. de Re Poët. vocat *versilegulos*. Priori modo Terullianus de Præscript. cap. 39. *Homero-centones* eos vocat, vel ait vocari solere, qui de carminibus Homeri propria opera, more centenario,

ex multis hinc inde compositis in unum sarciant corpus. Conf. Petron. Satyr. p. m. 229.

Honestiùs, adverbium, optimis quibusque auctoribus frequentatum. Nobis unus instar omnium erit Seneca, qui eo usus est Controv. lib. 1. cap. 5. *Quid interest, nisi quod honestiùs maritum defenderes?* Idem lib. 2. cap. 9. *Honestiùs nunc facio, quàm si filium ei facerem.* Idem cap. 12. *Quem honestiùs subiecit meretrix, quàm peperit.* Et lib. 3. cap. 21. *Honestiùs exul es, quàm socer.* Conf. ib. cap. ult. it. lib. 4. cap. 24. & lib. 5. cap. 31.

Honoratio, nis. Festus: Gradivus Mars appellatus est a gradiendo in bella ultro citroque: sive a vibratione hastæ, quod Græci dicunt *ἡραδαινεν*; vel, ut alii dicunt, quia gramine sit ortus, quod interpretantur, quia corona graminea in re militari maximæ est honorationis. Conf. ad h. l. Gell. lib. 5. c. 6. Alexand. ab Alex. lib. 4. cap. 18. It. Salmuth. Not. ad Panciroll. Deperdit. Tit. 55. pag. 289. &c.

Honoratus est, pro honoravit, deponentiali forma dixit non modò Ampelius, cui Lexicon tribuit, sed etiam Solinus Polyh. cap. 1. *Dionysius tyrannus ipse cum albis quadrigis egredientem Platonem in littore occurrens honoratus est.* Vide supra *hausus est*, pro hausit.

Horridiùs, adv. Tacitus Histor.

Hor. lib. 1. *Manipulatum allocuti sunt Licinius Proculus & Plotius Firmus, praefecti; ex suo quisque ingenio mitius aut horridius.* Cicero ad Brutum: *Ornamentis uti horridius.*

Horrificalis, e, pro horrificus. Accius in *Telepho* apud Nonium cap. 3. in *Squalor*: *Nam etsi opertus squalitate est, luctuque horrificali.*

Hortor, ari, ab aliquo *Πα-δισμός* olim usurpatum ostendit Gellius lib. 15. cap. 13. *Utor, Vereor, & hortor & consolor communia verba sunt, ac dici utroque versus possunt: hortor te, & hortor abs te, id est, tu me hortaris.* Varro apud Priscianum lib. 8. *Ab amicis hortaretur.* Quam formam *ἀποχαινήν* sequutus Tacitus lib. 12. *Momnium Pollionem Consulem designatum ingentibus promissis inducunt, sententiam expromere, qua hortaretur Clodius, Octavianam despondere Domitio.* Vid. *Exhortatus, Cohortatus, Adhortatus.* Conf. Parei *Lex. Crit.* p. 554. in *Horto, are,* quod antiquius dictum.

Hortifer, a, um. Vetus Poëta apud Ciceronem in *Orat.* *Postquam prodigium hortiferum portentum pavor &c. pro hortiferorum.* Conf. Bangii *Observat. Philol.* p. 31.

Hospitalior, compar. Florus lib. 1. cap. 16. v. 3. *Nihil hospitalius mari se. campaniae.*

Hospitilla, a, diminut. ab Ho-

spita. Turnebus *Adversar.* lib. 12. cap. 1. in princ. *Dulcissimus, inquit, omnium Poëtarum & politissimus Catullus epigr. 30. ait:*

Amabo mea dulcis Ipsithilla, in quo quidem versiculorum suavissimo nomen Ipsithilla jucundum illud quidem sonat, sed tamen neque merè Romanum, neq. vere Graecum ingenua sua sibi indole videtur; ego siquis ignoscere in animum inducat audacia mea, quae facinoroso grassatur per auctores impetu, Hospitilla lubentissime legerim; & cur asferre possim, primum Romanis fere utitur nominibus propriis, quae ad blandimentum lepide sciteque diminueret interdum solet, ut epigr. 42. Septimillum vocat, qui Septimius est; sic hic hospitillam, quae est hospita. Deinde facilis & lubrica fuit literarum traductio, & elementi unius immutatio; postremo hospitam Romae habuisse verisimile est Veronensem Poëtam urbis incolam. Hactenus Turnebus, cujus conjectura ut non insuper omnino habenda, ita a lectione, quam omnes constanter servant editiones, non temere discedendum.

Hospitiōus, a, um. El. Spartianus in *Hadriano* cap. 12. *Quo quidem tempore non sine gloria gravissimum periculum adiit, apud Tarraconem spatians per hospitibus viridaria, serbo in se hospitis cum gladio furiosius irruente. Ubi Hospitibus dictum puto, ut apud Virgilium lib. 3. Aeneid. v. 539. Hospita terra, id est, hospitium praebens.*

Hostificus, a, um. Accius Alphesibœa apud Nonium cap. 8. num. 15. *O dirum hostificumque diem, &c.* Ab *hostificus* est sequens

Hostificè, adv. pro hostiliter. Accius apud Nonium cap. 3. in Sanguis: *Cum patre parbos patrum hostificè sanguine sanguem miscere suo.*

Humanissimè, adv. Cicer. ad Qv. Fr. lib. 3. ep. 1. *De sua voluntate erga aliquem humanissimè diligentissimeque loqui.* Idem ad eundem lib. 2. ep. 4. *Perbersitatem alicujus humanissimè ferre.* Conf. ad Cur. lib. 2. ep. 17. & 19. it. lib. 5. ep. 20. ad Planc. lib. 10. ep. 5. & 13. ep. 6. &c. Petronium Lexicon auctorem adsciscit.

Humefacio, ere. Lactantius de Ira Dei cap. 20. *Nebula maris dispersa humefacit, quicquid texerit.* Pro *humefacio* Ausonius *humifico* dixit Idyll. 8. v. 12.

Sementem notus humificet.

Humerotenus ab Elmenhorstio recensetur inter adverbia Apuleji, cuius hæc sunt de Philosoph. Nat. *Pedes humerotenus capiti obediunt.* Conf. supra *Facietenus, Digitotenus.*

Humidè, adv. Plautus Mostell. a. 1. sc. 2. v. 67.

Hæc tigna humidè putent.

Humido, are. Celsus lib. 1. cap. 3. *Humidant corpus labor minor, quam ex consuetudine, frequens balneum, cibus plenior &c.* Hinc compositum *Cohumido*, quo usus est Apulejus Metam. lib. 8. *Cohumidare genus lacrimis,*

Hydragogia, æ. Varro *ἀρχὴς* apud Nonium cap. 3. in Intestinum: *Sensus, porta, vena, hydragogia, cloaca &c.* *Hydragogus*, inquit Decimator in Thesaur. Lingvar. p. 608. Græcè *ὕδραγωγός*, qui aquas ducit, aquæ ductor; unde *hydragogia* dicuntur ipsæ aquarum ductiones.

Hydrophylax, cis. Imp. Zeno in Cod. Just. lib. 11. Tit. 42. Leg. 10. *Universi autem aquarum vel aquarum custodes, quos hydrophylacas nominant.*

Hyperbaton, i, quod Lexicon sine auctore describit, Plinii est lib. 8. ep. 7. *Non potui longius hyperbaton facere.* It. Quintiliani lib. 8. c. ult. *Hyperbaton, id est, verbi transgressionem non immeritò inter virtutes habemus.* Conf. Ascon. Pedian. de Jurisd. & Prætur. Siciliensi p. 114. Beda Presbyter lib. de Tropis Sac. Script. p. m. 350. ita definit hyperbaton, quod sit transcensio quædam, verborum ordinem turbans; cuius species sunt quinque: *ὑπερολογία, ἀναστροφὴ, παρένθεσις, ἑρμηνεύσις, συγχυσις.* Vide Decimatoris Thesaurum Lingvarum p. 609.

Hyperbola, æ. Sen. de Benef. lib. 7. c. 23. *Nunquam tantum sperat hyperbola, quantum audet.* Conf. Isidor. Orig. lib. 1. cap. 36. Jul. Rufinian. lib. de figuris sentent. sub fin. p. m. 30. Bed. Presbyt. lib. de Tropis Sac. Script. p. 352.

Hyperocha, æ, ὑπεροχή
(non

(non malè fortasse quis *exsuperantiam* vel *superfluum* vocarit) Digest. lib. 20. Tit. 4. Leg. 20. *Utrum ei ob quinquaginta, an tibi in quadraginta cederet pignoris hyperocha.* *Hyperocha*, inquit Calvinus in Lexico Jurid. p. 422. (sc. apud Jctos) est id, quod plus est in pretio fundi, quam in prioris credito. Conf. Cujac. Observat. lib. 4. cap. 25.

Hypocaustis, is, pro hypocaustum aliquoties dixit Vitruvius, ut lib. 5. cap. 10. *Testudines alveolarum ex communi hypocausti calefacientur; Suspensurae caldariorum ita sunt faciendae, uti primum sesquipedalibus tegulis solum sternatur inclinatum ad hypocaustum.* *Hypocaustis*, auctore Matth. Martinio in Lexico Philolog. p. 1177. est fornacula, caminatae structura, seu concameratio, ubi ignis succenditur, unde aqua calefit.

Hypotheticus, a, um. Apulejus de Syllog. Categorico: *Uti etiam Hypotheticorum* (sc. Modorum) more per literas ordine Propositionum & partium commutatio. De Syllogismis Hypotheticis succinctè agit Isidorus, quem sis vide Orig. lib. 2. de Dialect. cap. 28. sub fin. Conf. Aurelii Augustini Principia Rhetoricae p. 291. 292. & seqq. it. Thom. Linac. p. 34. 37. 46.

•••••

J*aculamentum*, i, pro Jaculum (alii perperam interpretantur ipsum jaculandi

actum) Nonius cap. penult. de Gener. Armor. extr. *Ansata jaculamenta* (sunt) cum ansis.

Jaculari *παιδηνικῶς* usus est Apulejus de Mundo: *Horum pleraque jaculari credas, alia labi, stare alia.* It. Decimator in suo Lingvarum Thesauro p. 613. activum το jaculo profitetur, ejusque auctorem Claudianum, sed locum illum Poëtae, quisquis sit, neque mihi neque aliis hactenus Lexicographis observare licuit.

Jaculatio, nis. Plinius Junior lib. 3. ep. 5. *Liber unus de jaculatione equestri.* Quintilianus lib. 6. c. 3. *tralatitiè: Illud genus positum est non in hac beluti jaculatione verborum, & inclusa breviter urbanitate, sed in quodam longiore actu.* Militant in Lexico, & quidem pro notione propria Apulejus & Minuc. Felix.

Januspater, Gellius lib. 5. cap. 12. *Jobem Latini Veteres a jubando appellabere; eundemque alio vocabulo juncto patrem dixerunt; nam quod est in elisis aut immutatis quibusdam literis Jupiter, id plenum atque integrum est Jobispater; sic & Neptunuspater conjunctè dictus est, & Saturnuspater & Januspater & Marspater &c.*

Jatroalipies, e, ex *ιατρος*, medicus, & *ἀλειπτής*, unctor. Celsus lib. 1. cap. 1. *Sanus homo, qui bene valet, & suae spontis est, nullis obligare se legibus debet, ac neque medico neque jatroalipia egere.* Diu mecum ipse cogitavi, sequeretur.

ne h. l. emendatissimam illam Celsi editionem, Theod. Janf. ab Almelo-veen Amstelodami 1687. 12mo, quæ *Jatroalipta* (fortè mendosè) legit, an pro eo mallet *Jatraliptes*, quod aliis auctoribus frequentissimum. Mihi, licet Græca vox sit *ιατρα-λειπτης* a priori lectione discedere religio fuit, credenti, sine vitio lingvæ vel Græcæ vel Latine O illud epentheticum interseri posse. Sunt, qui *Jatraliptes* vertunt, en *Ἰπποτε-cher* / quorum sententiæ facilis accederem, nisi dissuadere videretur Plinius lib. 29. cap. 1. Conf. Lex. Philolog. Martini p. 1195. item editionem Celsi Wedel. 1713.

Icosaproti, Viginti primi. Digest. lib. 50. Tit. 4. Leg. 18. *Decaproti* & *Icosaproti* tributa exigentes. Conf. Lex. Jurid. Calvinii p. 260. in *Δεκαπρωτοι*. Hinc

Icosaprotia, *a*, Viginti primatus. Ibid. *Mixta munera decaprotia* & *icosaprotia*. Vide supra *Decemprimatus*.

Idiographus, *a*, *um*, *ιδιο-γραφος*, propria manu scriptus. Gellius lib. 9. cap. 14. *Quocirca factum est, ut facile iis credam, qui scripserunt, idiographum librum Virgilii sese inspexisse*. Similiter Latino idiomate Svetonius in Aug. cap. 71. dixit: *Autographa epistola*. Et cap. 87. ib. *Litteræ autographæ*.

Idolium, *i*. Prudentius contra Symmachum lib. 1. v. 611.

Adspice, quàm pleno subscelbia nostra senatu
Decernant infame Jovis pulvi-
nar & omne
Idolium longe purgata ex urbe
fugandum.

Vix, credo, fallor, si *idolium* h. l. interpretatus fuero, *templum idoli* vel *idolorum*, a Græco *εἰδωλεῖον*, quod habetur 1. ad Corinth. c. 8. *Εὰν γὰρ τις ἴδῃ σε τὸν ἔχον-τα γνῶσιν, ἐν εἰδωλείῳ καὶ α-κείμενον*, i. e. *si enim quis viderit te habentem scientiam, in idoliorecumbentem*. Hic insuper notandum videtur, quod, cum vox *εἰδωλα* apud Græcos accentum in prima syllaba habeat, Prudentius quoque eandem accentus rationem peculiari quadam licentia sequatur, ita ut Latine efferat *idolium*, *idola*, non *idola*. Conf. Despauter Commentar. Grammat. de Accent. p. 670.

Jento, *are*. Svetonius in Vitell. cap. 7. *Mane singulos, jamne jent assent, sciscitabatur*. Ex Veteribus Afranius apud Non. cap. 2. *Jentare nulla inbitat*. Idem ibid. *Hæc jejuna jentabit*. Varro Marci p. ore ibid. *Ut eat, ac Remp. administret, quod pulli jentent*. Lexicon hoc verbum, quod amplum satis habet auctoritatis campum, in quo possit exsultare, in dumeta Scaligeri compellit.

Ignarissimus, *a*, *um*. Plaut. Pseud. 2. 4. sc. 7. v. 62.

SI. Quid

SI. Quid jam? *BA*. An nescis,
quæ sit hæc res?

SI. Juxtà cum ignarissimis.
Vide suprà *Gnarissimus*, qui gradus
exsuperans Solini est Polyh. c. 30.

Ignatus pro non natus. Idem
Truc. a. 1. sc. 2. v. 73.

Cur obsecro ergo ante ostium
pro ignato alienoq; astas?
Ità ex MSS. Pall. Pareus vult legen-
dum Lex. Crit. p. 565. cui lectioni
siquid ex Plauto analogon adstruen-
dum, erit illud Aulul. a. 2. sc. 2. v. 54.

Tu me bos magis haud respicias,
gnatus quasi nunquam siem.
Ex vulgo auctorum Tertullianum
& Prudentium *innatus* etiam pro
non natus dixisse, Lexicon bene a-
nimadvertit.

Ignescor pro ignesco, ut gli-
scor (de quo supra) pro glisco. La-
berius apud Nonium cap. 7. *Figura
humana inimici ardore ignescitur*.
Hic observanda Admonitio Goclenii
Observat. Ling. Lat. pag. m. 17. *Ut
sermo antiquus sectandus, latinitas
antiqua retinenda, ità obsoletus seu
antiquatus missus faciendus*.

Ignicolor, ris, adject. Juven-
cus Evang. Hist. l. 4.

Per nubes ignicolores.
Idem alibi *ignicolorus* dixit: *Sub nu-
bibus ignicoloris*. Geminam istam
terminationem plurima a color de-
rivata ferunt; ita *bicolor* Ovidii
est 10. Met. v. 98. *bicolorus* Vopisci
in Aureliano cap. 13. *Decolor* Virgi-
lii lib. 8. v. 326. *Decolorus* Prudentii

hymno Calagurrit. v. 113. *Unicolor*
Plinii lib. 32. cap. 9. *Unicolorus* lau-
dati proximè Poëtæ Hamartig. v.
819. &c.

Ignotus alicujus rei pro nescius.
Nævius in Lycurgo apud Nonium
cap. 2. *Ignota itineris sumus, tute
scis*. Significationem insuper τὸ
Ignotus ἐν ἐργῇ κινῆν probare vi-
detur Taubmanno locus Plauti in
Men. a. 2. sc. 2. v. 19.

Nam ego quidem insanum esse
te certo scio,

Qui mihi molestus homini igno-
to, quisquis es.

Taubmannus ibid. locum adjungit
ex Cicerone, quem vide. Lexicon
quoque & alii Nepotis interpretes in
Agésilao cap. 8. eandem formam re-
perisse sibi videntur, sed, me judice,
ingenio plus, quàm par est, indul-
gentes. Quid enim opus est activam
significationem, eamque inusitatam
voci obtrudere, ubi passiva usitatis-
sima nullam sensui vim infert? Utro-
que loco, tam Plauti quàm Nepotis,
ignotus mihi per Græcum ἀγνώστος
exponendum videtur.

Illà, adverbium, pro illac. Plaut.
Mil. a. 1. sc. 1. v. 67.

Quæ me ambæ obsecraverint,
Ut te hodie quasi pompam illà
præterducerem.

& a. 2. sc. 3. v. 17.

Fortè fortuna per impluvium huc
despexi in proximum,
Atque ego illà aspicio osculantem
Philocomasium cum altero
Nescio quo adolescente.

Illatabilis, e, ita privo verbo interpretatur Gellius Græcum ἀπλατὲς. Verba Gellii lib. 1. cap. 20. sunt: *M. Varro lineam ita definit: Linea est longitudo quædam sine latitudine; Euclides autem brevius, prætermissa altitudine; γραμμὴ, inquit, est μῆκος ἀπλατὲς; quod exprimere uno Latino verbo non queas, nisi audeas dicere illatabile.*

Illatenus, adv. usque ad illud, pro quo eatenus dixerunt Plautus, Columella, Cicero & alii. Apulejus Apolog. *Ipfas mulieris literas illatenus, qua dixi, legendas præbebat.*

Illaudabilis, e, rectè Gellio in Lexico tribuitur, sed antiquior est auctoritas Statii Sylv. lib. 5. p. m. 145.

juvat, heu juvat illaudabile carmen

Fundere, & incomptè miserum laudare dolorem.

Illautus, a, um. Plautus *Pœcul. a. 1. sc. 2. v. 23.*

Quæ lavata est, nisi Perculta est, meo quidem animo quasi illauta est.

Illigatio, nis. Arnobius lib. 5. p. m. 483. *Constringi laqueis, & nodorum illigationibus coerceri.*

Illiquefacio, unde participium

Illiquefactus, a, um, quod Ciceronis est Tusc. Qu. lib. 4. *Omnes sunt unius generis ad perfundendum*

animum tanquam illiquefacta voluptates. Conf. omnino Turneb. *Advers. lib. 9. cap. 14.*

Illòc, adverbium. Petronius Sat. p. m. 138. *Nam cancer & hoc & illòc quadrat.* Antiquè pro *huc* & *illuc*. Vid. Not. Scheffer. ib.

Illorsum & Aliorsum, sicut *introrsum* dixit Cato, teste Festo.

Illudium, i. Tertullianus de Resurr. Carn. cap. 16. *Illudia animarum; id est illusiones, ludibria manium.*

Illusor, ris. Idem Apolog. c. 46. *Illusores veritatis.* Lexicon Augustinum & Paulinum auctores sunt.

Illuvio, nis. Apulejus Trismegist. *Dei benignitas, malignitatem omnem vel illusionem diluens, vel igne consumens.*

Imbellior, comparat. Tacitus Histor. 4. 33. extr. *Cæsarum eo die, in partibus nostris, major numerus & imbellior, e Germanis, ipsa robora.*

Imbonitas, tis. Tertullianus ad Martyr. c. 3. *Ubi omnis duritia, & imbonitas & insuavitas constitit.* Rhenanus monet, hoc nomen inveniri etiam in lib. de Exhortat. ad Cast. *Alioquin res & viris & feminis eadem imbonitate ad matrimonium & stuprum commixtis carnis licitandum.* Vellem hoc & alia istiusmodi vocabula, quæ cum Tertulliano nata sunt, cum Tertulliano jam

Jam dudum periissent. Conf. Parei Lex. Crit. p. 25.

Imitatus, ūs, nomen. Ausonius Perioch. 14. Odyss. *Ad serbum suum Eumæum subulcum simulatus accedit, naufragi & mendicantis imitatu*. Sua huic nomini ut constet auctoritas, Lexicon ex Vala. Maxim. lib. 4. cap. 6. sequentibus adducit: *Opera ardua imitatur*; Sed meo judicio *Imitatu* b. i. supinum est postrius.

imito, are, pro imitor antiquitus dixit Varro Epist. lib. 2. in fragm. *Tuum opus nemo imitare potest*. Livius Achille apud Nonium de Contr. Gen. Verb. *Si malos imitabo, tum tu pretium pro noxa dabis*. Participium inde passivum *Imitatus* admiserit facile, qui legerit illud Ciceronis de Univ. cap. 3. *Imitata & efficta simulacra*. Sed verbum ipsum *imito* activa forma vix imitabitur, cui odiosum est ἀρχαῖον.

Immanè pro immaniter, adverbialiter dixit Apulejus de Deo Socratis: *Plerique se, incuria bellæ disciplina, ita omnibus erroribus ac piacularibus depravarunt, sceleribus imbuerunt, & propè exesa mansuetudine generis sui immanè effecerunt, ut possit videri nullum animal in terris homine postremius*. Ità Silius Ital. aliquoties, nempe lib. 12. v. 418.

Barbaricum atque immanè gemens.
& lib. 11. v. 246.

Victorque immane sub ira

Intremuit leo.

item lib. 4. v. 192.

Immane Quirinius audens.

Conf. ib. v. 292. & lib. 9. v. 576. Vid. quoque Nonium cap. 2. in Insanum pro insane.

Immaturè, adv. Seneca Svafor. 1. *Numquid immaturè ab Oceano*. Idem Controv. lib. 1. cap. 1. *Ajebat tam immaturè magnum ingenium non esse vitale*. Columell. lib. 11. cap. 2. *Quia neque præfestinatum opus nimium immaturè videri possit ante quindecim dies factum, nec rursus post totidem nimium tardè*. Lexicon auctores sistit, sed adductis auctoritate secundos, Paulum Ictum, Ausonium & Apulejum.

Immemoris, pro immemor. Priscianus lib. 6. p. m. 184. de nomine immemor: *Vetustissimi, inquit, similem genitibo protulerunt ejus nominis nominatibum*. Exemplum mox affert ex Cæcilio in Epiclero:

Itane Antipho inventus profluvio fide?

Itan' est immemoris; itan' est mendida memoria?

Confer libr. Prisciani Septimum p. 264. & 265. ubi versus iidem repetuntur, quos Capro, doctissimo antiquitatis inquisitori se debere fatetur.

Immico, are. Nazar. Paneg. Constant. cap. 16. *Infantulo indoles futuri roboris immicabat*; pro in infantulo emicabat.

K 4

Immi-

Immisericordia, a. Lexicon
hocum ex Livio petit, ubi accuratio-
res legunt Misericordia. Sua inte-
rim de statione ne deturbetur omni-
no terminus ipse in Lexico, ultro se
vindicem, sed ecclesiasticum offert
Tertullianus de Spect. cap. 16.
*Numquid studemus immisericordiae
extra Amphitheatrum?*

Immiseror, ari, pro misera-
ri. Plautus apud Nonium cap. 2. in
Mendicariis: *Boni immiserantur,
irrident mali.*

Immissus, us. Macrobius Sa-
turnal. lib. 1. cap. 18. *Sol cuncta her-
tice summo lustrat lucis immissu.*

Immoderatiùs, adv. Cic. in
Orat. *Productiora alia, & quasi im-
moderatiùs excurrentia.* Idem lib.
5. epist. 16. *Ferre immoderatiùs ca-
sum incommodorum suorum.* Conf.
Hygin. fab. 130. &c. Lexicon hunc
gradum testimonio Augustini pro-
sequitur.

Immorsus, a, um, participium
verbi immordeo, quod dubia in Le-
xico fidei est. Statius Theb. lib. 2.
v. 628.

Stabat adhuc, donec transmissa
morte per artus

Labitur, immorsaque cadens ob-
mutuit hasta.

Immortalitùs, adverbium;
Turpilus apud Nonium cap. 11.
*Immortalitùs se obtulit mihi hac
facultas;* id est, divinitus. Huic
affine est

Immortale, pro immortaliter,
apud Val. Flacc. l. 7. v. 382.

Immortale Eirens, sc. flos.
Conf. Stat. Thebaid. lib. 4. v. 833.

Immunde, adv. Julius Obse-
quens de Prodigis cap. 115. *Funus
ospita profugiens, quod immunde
sua templa fadarentur.*

Immunditia, a. Cato de R.
R. cap. 2. *Ex piscina immunditias
afferri, munditias fieri &c.* Colum-
mella lib. 12. cap. 3. *Valetudinaria
identidem aperire, & immunditiis
liberare.* it. cap. 50. *Nam si extra-
ctus est, etiam vermiculorum, cetera-
rumque immunditiarum saporem
trahit.* Plautus Stich. a. 5. sc. 5. v. 6.

Nimioque sibi mulier meretrix
repperit odium ocios.

Sua immunditia, quam in perpe-
tuum ut placeat munditia sua.
Conf. Front. in Lexico.

Immutabilis, pro valde mu-
tatus. Plautus Epid. a. 4. sc. 2. v. 8.
Scio, quid erres, quia vestitum at-
que ornatum immutabilem
Habet hæc.

Ubi tò in est αὐξήσιον. Conf.
Parei Lex. Crit. p. 574.

Immutilatus, a, um,
pro non mutilatus. Sallustius Hi-
stor. lib. 4. apud Nonium cap. 4. in
Patibulum: *Inquis potissimus quis-
que aut malo dependenserberatur,
aut immutilato corpore improbi pa-
tibulo emens affigebatur.* Confer
Lexicon.

Impan-

Impancro, are, pro invadere antiqui dixerunt, verbo semigræco, quasi *πᾶν κρῆας* consumere. Varro apud Nonium cap. 1. *Ecclesiam in regiam arcam impancraverunt*. Conf. Turneb. lib. 29. cap. 19. Martin. Lexicon Philolog. p. 1226. Voss Lex. Etymolog. p. 263. Nos laudatum verbum Varroni relinquendum censemus, nisi cum Varrone Græcis verbis, & antiquis obsoletisque Latinis malè delectemur.

Imparens, pro non parens, hoc est, non obediens Veteres dixerunt, teste Festo. Hinc *Imparentia* Gellii est lib. 1. cap. 13. pro quo *Impatientia* nonnulli legunt, sed quo jure, nescio. Lexicon nondum certam & indubitatam esse lectionem priorem asserit, de qua tamen vix dubitaturum quemquam existimo, qui mentem auctoris & res totius capituli diligentius attentiusque secum commentatus fuerit. Verba Gellii l. c. sunt: *Nequaquam putaverunt, contra dictum ejus esse faciendum, etiamsi repentinus aliquis casus rem commodius agi posse polliceretur; ne, si spes fessellisset, culpa imparentiæ & pœna indeprecabilis subeunda esset*. Paucis ut absolvam, argumentum totius capituli hoc est: *Quæsitum in philosophia, quidnam foret in recepto mandato rectius; id ne omnino facere, quod mandatum est, an nonnunquam etiam contra, si id speres ei, qui mandabit, utilius fore*. Pareus in Lex. Crit. p. 885. *Impatientia* pro *imparentia* legit, quod vix defendi posse crediderim,

Impatientior, compar. Plinius lib. 19. cap. 8. *Hyemis impatientiores &c.* Macrobius passivè pro *intolerabilior* usus est Saturnal. lib. 7. cap. 4. *Nil impatientius imperitia*.

Impenetrabile, cujus ultimum *penetrabile intrare non licet*. Festus. Est ergo adytum.

Impensior res, pro minoris vel nullius pretii quemadmodum *pensior*, quæ majoris. Plautus Bacch. a. 3. sc. 2. v. 10.

Meo quidem animo, Ingrato homine nihil impensius est. id est, nihil contemptius, nihil posterius. Conf. Turneb. Advers. lib. 2. cap. 30. Par. Lex. Crit. p. 576. & Taubmann. ad l. c.

Imperceptus, a, um. Ovidius Metam. lib. 9. fab. 12.

Impercepta pia mendacia fraude latebant.

id est, non percepta, non intellecta. Comparativi *imperceptior*, qui gradus Gellii est lib. 14. cap. 1. Lexicon meminit, positivi immemor.

Imperiosior, compar. Claudiani est in Lexico, extra Lexicon Horatii lib. 1. Od. 14. v. 8.

Imperiosius æquor.

Imperitia, æ, nomen est, ditiosis Plinianæ in Lexico, sed Ciceronianæ insuper in Consolat. *Incredibilis est eorum absurditas, ut nulla esse possit aut pertinacia aut imperitia tanta, quæ non ista aspernetur*

atque refugiat. Sallustius quoque in B. Jug. usus est: *Avaritia, imperitia, &c.* Idem paucis interjectis: *Imperitia hospitum.*

Imperitior, compar. Gellius lib. 6. cap. 1. *Nihil prorsus isto imperitius, nihil insubidius.* Quintil. lib. 1. cap. 10. *Libet propter quosdam imperitiores, etiam crassiore, ut vocant, Musa, dubitationem huius utilitatis eximere.* Cic. pro Rosc. Amer. *Ne quis imperitior existimet, me causam nobilitatis victoriamque ledere soluisse.* Ascon. Ped. in Orat. Cic. cont. Pison. p. 163. *Apud imperitiores patris sui splendorem auxit.* Conf. Hygin. Astronom. lib. 1. c. 6.

Imperitiùs, adv. Cic. pro Balb. *Quid potuit dici imperitiùs?* Gellius lib. 19. cap. 12. *Consellere aliquem imperitiùs.*

Impermutabilis, e. Censorinus fragment. cap. 1. *Stoici, cum arte compositum mundi opus considerarent, introduxerunt Naturam providam ac sapientem, quam ordo impermutabilis ostenderet.*

Impersonaliter, adv. Digest. lib. 45. Tit. 3. Leg. 15. *Sive mihi, sive sibi, sive conserbo suo, sive impersonaliter dari serbus meus stipuletur, mihi adquirit.* Conf. Justin. Institut. lib. 3. Tit. 18. §. 1.

Impesco, ere. Festus: *Impescere, in latam segetem pascendi gratia immittere.* Compositum est ex *pasco*. Vid. Vossii Etymol. pag.

373. & Beeman. Orig. L. L. p. m. 823.

Impetuosè, adv. Messal. Corvinus ad Octav. August. *Ad mania impetuosè contendit.*

Impingueo, ere. Apicius lib. 8. cap. 7. *Tamdiu coques (porcellum) donec lenis fiat, & impinguet.*

Implacabilitas, tis. Ammianus lib. 26. p. m. 355. *Hæc implacabilitas causæ quidem piissimæ, sed victoriam fedantis, innocentes tororibus exposuit multos.* Idem lib. 14. p. 2. *Quicquid Cæsaris implacabilitati sedisset, id velut fas jusque perpensum confestim urgebatur impleri.*

Implanus, a, um. Aurelius Victor. de Cæsar. p. m. 619. in fol. *Denique accito eo, inter implana urbis atque ipso sinu Prætorie manus acie deletæ per gladiatorum familias, tyronumque exercitum.*

Implicatio, compar. Ammianus lib. 26. p. 344. *Implicatio ad loquendum, diu tacitus stetit.*

Implorabilis, e. Valerius Flaccus Argonaut. lib. 1. v. 573. *lumenq; innoxia fundit Purpureum, miseris olim implorabile nautis.*

id est, exoptabile.

Impænitens, tis, vox Ecclesiastica; Quintiliano tribuitur Declamat. ult. quæ inscribitur Tribūna Marianus, p. m. 858. *Ita iustitiam misericordia moderatur & temperat.*

ut *impœnitentem* rigor non prætereat ultionis. Nostrum de *ὑποεία* hujus Declamationis judicium vid. Supr. in voce *Abominabilis*.

Impœnitus, *a*, *um*, pro impunitus. Gellius lib. II. cap. 18. *Apud Veteres Aegyptios furta omnia fuerunt licita & impœnita*. Veteres *mœnio* pro *muniō*, *pœnio* pro *puniō* dixerunt, unde nostrum *impœnitus*. Conf. Gell. lib. 20. cap. 1. lib. II. c. 1. 6. cap. 14. Vide omnino Parei Lex. Crit. p. 943.

Impolitior, compar. Quintilianus lib. 8. cap. ult. *Differenda quædam & præsumenda, atque ut in structuris lapidum impolitiorum, loco, quo convenit, quicque ponendum*. Vegetius de R. Mil. lib. 2. cap. 4. *Quæ descriptio si obscurior aut impolitior videbitur, non mihi, sed difficultati ipsius rei convenit imputari*.

Impositio, *nis*. Varro de L. L. lib. 9. *Qui impositionem sequi voluerint &c.* Id. ib. *Facile est animadvertere peccatum magis cadere posse in impositiones eas, quæ sunt plerumq; in reâlis casibus singularibus*. Et lib. 4. *Quod nec impositio verborum exstat*; Ubi Varro impositionem verborum nominat, quàm Græci *ὀνοματοθεσία* vocant, ea nomina intelligens, quæ primùm rei alicui significandæ imposita sunt, quorum multa jam non habentur, cùm tamen ab iis alia profecta in usu fortasse sint. Nomen *impositio* Plinium in Lexico assertorem habet.

Imposititius, *a*, *um*. Idem de L. L. lib. 7. *Duo omnino verborum principia, imposititiorum & declinatorum; alterum, ut fons, alterum, ut ribus. Imposititia nomina esse voluerunt quam paucissima, quò citius ediscere possent &c.* Lexicon testimonium, allato longè posterius ex Digestis arcessit.

Impositivus, *a*, *um*. Varro de L. L. lib. 9. *Si quis principium analogia potius posuerit in naturalibus casibus, quàm in impositivis &c.* Plinius auctor est in Lexico.

Impositor, *ris*, itidem Varronis est de L. L. lib. 6. in princ. *Cùm hæc adminicula addas ad eruendam voluntatem impositoris, tamen latent multa*.

Impostor, *ris*. Ulpianus Digest. lib. 50. Tit. 13. Leg. 1. *Ut Bulgari verbo impostorum utar*. Præstat certam aliquam amplecti auctoritatem, quàm cum Lexico incertam ex Gloss. Isidorus lib. 10. Etymol. litt. I p. m. 1078 *Impostor*, inquit, *interceptor propriè dicitur, qui inter duos de medio tollitur*; Quæ Isidori quomodo accipienda sint, mihi nondum satis constat. Matthias Martinius in Lexico suo Philolog. p. 1234. *Impostores ex Perotto ità definit: Impostores dicuntur, vel, qui supponendo malas merces, & abertendo obligatas, vel adulterinis atq; fictitiis gemmis, vel incantationibus, vel precationibus, quas exorcizationes vocent, homines decipiunt*; &

Et qui ita decipit, imposturam facere dicitur. Conf. seqqv. & Vossii Etymol. p. 400.

Impotentia, a, pro magna potentia, quemadmodum impotens, pro valde potens, interprete Nonio cap. 2. legitur apud Ciceronem Tusc. lib. 5. Qui nihil metuant, nihil agant, nihil concupiscant, nulla impotentia efferantur. Sed errat, ut plerumque solet, sinistrum Marcelli iudicium; *Impotentia* enim h. l. idem est, quod Græcis ἀκράτεια, vitium nempe, quo iræ aliisque animi perturbationibus quis moderari nequit. *Particula* quidem *IN* non semper abnuntiationem significat, auctore Festo, sed interdum etiam pro adnuendo ponitur; loco verò cit. non ἐπιλαληνῆ est, sed revera σεσηληνῆ, quod contra Nonium observandum. NB. Senec. Trag. Hippol. Act. 1. v. 275. & Not. ibid.

Impræpeditus, a, um, non præpeditus. Ammianus lib. 30. p. 445. *Ni Sauromaci præsidia militum impertita principio sequentis anni, ut dispositum est, impræpedita reverterint.* Idem lib. 21. pag. 198. *Impræpedito cursu tendere.* Hinc apud eundem adverbia *impræpeditè* & *impræpeditò.*

Impressus, pro non pressus, Propertii est lib. 2. eleg. ult.

Utq; decem possint corrumpere
mala puellam,

Missus & impressis hœdus ab
uberibus.

Ubi impressa ubera, ὑμήλεα, non muleta Scaliger interpretatur.

Improbabilissimus, a, um. Gellius lib. 18. in lemmate cap. 3. *Sententia probabilissima, quam improbatissimus homo dixerat.*

Improbiter, adv. pro improbe. Petronius Satyr. p. m. 255. *Unde quidam etiam improbiter nos pugna sustulerunt.* Simili antiqua forma Varro *probiter* dixit apud Nonium cap. 11. n. 13. *Postquam abida libido rapere ac concidere cœpit, sequa opificè non probiter clepere, vel, ut alii legunt, strepere.*

Improperium, i, opprobrium, ignominia, apud Veteres Bibliorum interpretes frequenter occurrit (vid. Martini Lex. Philol. p. m. 1236.) unde rectè a Lexico & Vossio de Vit. Serm. 3. cap. 15. rejicitur; sed en locum ex Quintiliani Declamatione, (si Dīs placet, quæ inscribitur Tribunus Marianus: Miles iratus & insolens sempiternum incussit improperium paludatis. Vid. suprà nostrum de νοθεία hujus Declamationis iudicium in voce Abominabilis.

Improspectus, a, um. Corn. Severus Ætna:

Quà liberrimus Ætna

Improspectus hiat.

Conf. Petron. Sat. p. 253. & Schæffer. ibid.

Imprudentior, compar. Seneca de Const. Sap. c. ult. Quicquid horū ab imprudentioribus fiet, negligendum.

Impru-

Imprudentissimus, a, um.
Idem ep. 90. *Multa facit sapiens, quæ ab imprudentissimis aut æquè fieri videmus, aut peritiùs, aut exercitatiùs.* Columella lib. 3. cap. 20. *Immo quis non imprudentissimum quemque, & eum, qui nihil aliud operis facere valeat, huic negotio delegat? Itaque ex hac consuetudine veniunt imprudentissimi ad rem maximè necessariam.* Conf. ib. cap. 20. extr.

Impudicior, compar. Plaut. *Curc. a. 1. sc. 1. v. 52.*

Tam a me pudica est, quasi soror mea sit; nisi
Si est osculando quippiam impudicior.

Impudicissimè, adv. Eutropius Hist. Rom. lib. 8. sub fin. *Impudicissimè & obscœnissimè vixit.*

Impulstrix, icis, foemininum ab *Impulsor*, Afranii est apud Nonium cap. 2. ut & *possestrix* a *possessor*, *Assesstrix* ab *Assessor* &c.

Impunitè, adv. Cicero lib. 11. fam. ep. 28. *O superbiam inauditam! alios in facinore gloriari, aliis ne dolere quidem impunitè licere.* Ammianus lib. 30. p. 463. *Impunitè quadam scelestæ committere.* Lexicon positiivi nostri immemor, pro comparativo *impunitiùs* Festum adducit.

Impuno pro *impudens* a Veteribus dicebatur; ita Lucil. lib. 2. apud Nonium c. 2. *Homo impuratus, & impuno & rapinator.* Alii legunt;

Homo impuratus, & impune est rapinator. Conf. Lexicon Philolog. Martini p. 1237. & Thesaur. Lingvar. Decimatoris pag. 636.

Impurior, compar. Cic. Philipp. 2. *Quis interpretari potest, impudentiorne, qui in Senatu, an improbior, qui in Dolabellam, an impurior, qui patre audiente, an crudelior, qui in illam miseram tam spurci, tam impiè dixeris?* Id. Phil. 3. *Quis illo maledico impurior?* It. ad Brutum ep. 15. *Instrumentum regni delatum ad Lepidum & Antonium, quorum alter inconstantior, alter impurior, uterque pacem metuens, inimicus otio.*

Imputatus, a, um, non putatus. Horatius ep. 16. v. 44.

Imputata floret usque vinea.
Conf. Plin. in Lexico. *Festus imputatum interpretatur non purgatum; putum enim est purum, unde putare bites dicimus, hoc est, detrahere, quæ impedimento sunt ad fructum.*

Inacesco, ere. Ovidius Remed. Amor.

Hæc tibi per totos inacescent omnia sensus.

Rudit in Lexico Asinus Apuleji, cui aureum jam frenum injecimus.

Inacidatus, a, um, id est, acido tinctus. Apulejus Met. lib. 8. *Spongiis inacidatis tumores comprimere.*

Inactus, a, um, participium verbi Inigo (de quo infra suo loco) Varro de R. R. lib. 1. cap. 52. *Apud*

alios exteritur (seges) grege jumentorum inactio, & ibi agitato perticis, quod ungulis e spica exteruntur grana.

Inædificatio, nis. Plautus Mil. Glor. a. 2. sc. 2. v. 55.

Apage, non placet profectò mihi illa inædificatio.

Inædifico, are, idem ferè est, quod ædifico, sive potius locum aliquem, aream aliquam ædificiis impleo; quam notionem, propriam Lexicon bene exhibet. Vis impropriam, eamque elegantissimam? Auctor est Seneca Consol. ad Marc. c. 2. *Adolescens patiens laboris, quantumcunque imponere illi abunculus & (ut ita dicam) inædificare soluisset, laturus.*

Inæqualitas, tis, præter Columellam unum in Lexico assertorem habet Varronem de L. L. lib. 7. *Itaque in bestitu cum dissimillima sit virilis toga tunica muliebri, stola pallio, tamen hanc inæqualitatem sequimur nihilominus.* Et paucis interjectis: *Quare cum in bestitu, ædificiis, sic in suppellectile, cibo, cæteris omnibus, quæ usu ad vitam sunt adsumpta, dominetur inæqualitas.* Idem lib. 8. in princ. *De inæqualitate cum scribit sermones Chrysippus.*

Inæquus, a, um, Imp. Zeno in Cod. Justin. lib. 6. Tit. 49. Leg. 6. *Filios vel filias ex equis vel inæquis partibus heredes instituere.*

Inalbeo, ere, compositum ab albeo. Apulejus Met. lib. 7. in princ.

Ut primum tenebris abjectis, dies inalbebat. Frequentius tutiusque adhibetur, immò h. quidem l. significantius, ut mihi visum, *inalbesco*, quod Celsi est & aliorum.

Inalienus, a, um, pro non alienus, Tertulliani est lib. 4. contra Marcionem. Conf. Celeberrimi Rhodii Lexicon Scribonianum pag. 394.

Inaltero, are, pro non alterare; verbum pessimæ notæ, & crassiore, ut vocant, Musa fictum a Tertulliano de Vel. Virg. cap. 4. *Divisa est mulier & virgo: Igitur quas non divisit, tacendo inalterabit*; id est, non alteravit, alteram in altera complexus est, videlicet virginem in mulierem.

Inanimentum, i, pro inania, ut Veteres dixerunt, vel inanitate. Plautus Stich. a. 1. sc. 3. v. 19.

Venialis ego sum cum ornamentis omnibus.

Inanimentis explementum quaerito.

Inanimenta τὰ κενὰ interpretatur Pareus Lex. Crit. pag. 587.

In arculum virgula erat ex malo punico incurvata, quam regina sacrificans in capite gestabat. Festus. *Arculum*, eodem auctore, *heteres* appellabant circulum, qui capiti imponebatur ad sustinenda commodius *basia*, quæ ad sacra publica capite portabant. Scaliger ex Servianis Frag. ad Festum in voce in arculum: *Arculum*, inquit, est virga ex malo Punico incurvata, quæ sit quasi corona;

rona; & ima summaque inter se alligatur vinculo laneo, albo; quam in sacrificiis certis regina in capite habebat. Flaminica autem dialis omni sacificatione uti debebat.

Inattentè, adv. sine attentione. Ammianus lib. 30. pag. m. 462. *Ad pabores irritos aliquoties abjectius pallens, & quod nusquam erat, inattente formidans.*

Inattonitus, a, um, Claudianus Eidyll. 7. v. 12.

Erexit formido comam, perque omne metallum

Fusus inattonito palluit ære tremor.

Inauditus, a, um, pro eo, qui non audiat, ut inodorus, qui odore caret. Nonius cap. 2. in Veteribus prudentibus ita legi testis est: *Quaedam animalium aliud alio carent, aut a natura gignuntur aut inodora, aut inaudita.* Miror h. l. non auctorem modò ἀναγνυμεν a Nonio relinqui Gellium (quasi nominare esset religio) sed lectionem etiam exhiberi tam depravatam, quæ quantum a genuina discrepet, documento sunt sequentia ipsius Gellii lib. 7. cap. 6. *Ex quinque his sensibus, quos animantibus natura tribuit, visu, auditu, gustu, tactu, odoratu, quos Græci ὄψιν, ἀκοήν, γεύσιν, ἀφήν, ὁσφρησιν appellant, quedam animalium alia alio carent, & aut cæca natura gignuntur, aut inodora inauritate.* Mercerus in Notis ad Nonium pag.

125. & cum eo Gothofredus inaudita legit, quam lectionem, tot emendatissimis Gellii editionibus repugnantem, quo pacto tueatur, non video.

Inaugéo, ere. Ulpianus Digest. lib. 40. Tit. 12. Leg. 27. *Me lius erit inaugeri causam ejus, sententiamque proferri.* Cujacius 6. Observ. cap. 27. legit inaudiri, forte non ita malè; Calvinus verò in Lex. Jurid. pag. 439. Florentinam lectionem, quæ temere immutanda non est retinendam urget; ut sit sensus, *differendam causam & sententiam ob absentiam ejus, qui de libertate sua litigabat.*

Inauspicatus, a, um, Seneca Oedip. a. 5. v. 1022.

Per has reliquias corporis trunci precor,

Per inauspicatum sanguinis pignus mei.

Plinius lib. 18. cap. 1. *Inauspicatarum animantium bice.* Idem lib. 3. cap. 23. *Nomen inauspicatum.* Conf. lib. 7. cap. 16. (Lexicon superlativi tantum meminit.)

Incantator, ris. Tertullianus de Idolol. c. 9. *Post Evangelium nusquam invenias aut Sophistas, aut Chaldeos, aut incantatores, aut conjectores, aut Magos, nisi plane punitos.* Isidor. Or. lib. 8. c. 9. *Incantatores, inquit, dicti sunt, qui artem (sc. magicam) verbis peragunt.*

Incanto, are, non semper, secundum mentem Lexici & aliorum, verbum

verbum magicum est, idem quod *excantare*; sed significat insuper, & quidem propriè, *cantare in loco*. Ità apud Apulejum *Metam.* lib. 8. legitur: *Passer incantans sepicula*; id est, cantans in sepicula.

Incastè, adv. Seneca *Controv.* lib. 2. cap. 13. *Si cum liberis torta est, & incastè.*

Incauillatio, per despectum irrisio. Festus.

Incertò, adv. Plautus *Pseud.* a. 4. sc. 2. v. 7.

Quotumas ædis dixerat, id ego admodum incerto scio.

Idem *Epid.* a. 3. sc. 4. v. 69.

PE. Ubi habitat? *FI.* Postquam libera est, ubi

Habitet dum, incertò scio.

& a. 4. sc. 1. v. 18.

sin ea est, quam incertò autumo, hanc

Congrediar astu.

Incessabilis, e, non cessans, non desinens. Eutropius *Hist. Rom.* lib. 1. *Post damna bellorum inducias relaxatas a cælo terrasque excandescentes incessabili infestatione corrumpere.* Lexicon auctorem proficitur Orosium, qui seculo post Eutropium vixit. Legitur quoque id nominis 1. *Pet.* 2, 14. ubi ἀναπαύσοι ἀπαγίας vertitur *incessabiles peccati*, id est, qui a peccando cessare nequeunt.

Incharaxo, are, id est, scalpello aperio perforoque. Apicius lib.

6. cap. 5. *Abem incharaxas & perfundis.* Conf. Hummelberg, in *Notis & Lexicon in charaxare.* A verbo *Incharaxo* est apud Apollonium nomen *Incharaxatio*: *jubat autem hac incharaxatio in oculis diuturna facta rheumatica passione.*

Inchoo, are, neutraliter usus est Symmachus lib. 7. ep. 75. *Scio & desiderari & expectari a vobis literas meas, quia moris est, ut munus hujusmodi a proficiscentibus inchoet.* In transcurso h. l. attingere libet distinctionem illam inter verbum *Inchoo* & *Incipio*, cujus auctor est Vetus ille Grammaticus Cornelius Fronto de different. Lat. Serm. p. m. 1334. *Inchoat, qui incertum facit; Incipit, cujus exitum sperat.* Distinctio certè non insuper omnino habenda, præcipue, cum auctore Festo, verbum *Inchoo* originem ex *Græco* trahere videtur, quod Hesiodus omnium rerum initium fecerit chaos.

Incipisco, ere, ἀρχαίνομαι, Plaut. *Captiv.* a. 4. sc. 2. v. 22.

Quid hic homo tantum incipiscit facere cum tantis minis? Conf. ib. a. 3. sc. 3. v. 17. *Trin.* a. 4. sc. 2. v. 42. *Mil.* a. 2. sc. 2. v. 82. ubi frequenter legitur *incipisso*.

Incivilitas, tis. Ammianus lib. 29. pag. 427. *Incivilitatis ejus erat particeps & furtorum.* Idem lib. 18. pag. 125. *Ne per incivilitatem militis, occurrentia & astantis, abrupte fœdera frangerentur.*

Incli-

Inclinatio, pro declinatione, significatu Grammatico, apud Varonem aliquoties occurrit; ut lib. 8. de L. L. in princ. Cum Aristarchus de aequalitate conscribit, & de verborum similitudine, quorundam inclinationes sequi jubet, quoad patiatur consuetudo. Idem ib. sub finem: Quare cum in inclinationibus verborum numerus sit magnus, a dissimilibus verbis ortus, quod etiam vel major est, in quibus similitudines reperiuntur, consitendum est esse analogias.

Inclueo, ere, pro valde clueo. Apulejus Metam. lib. 2. Vellem Hercule materiam reperire aliquam, qua Deus tantus affluenter inclueret. Ubi τὸ in est ἐπιτατικόν, quod, auctore Festo, non semper abnuntiationem significat, sed interdum pro adnuendo ponitur. Ejusdem, cujus inclueo, ἐμφορέως verbum, praecueo finxit Terentianus Maurus de Metro Jambico, & Prudentius hymno post cibum v. 37. de quo vid. Lexicon. Ab inclueo est inclutus vel inclytus, quasi admodum κλυτός, cujus superlativum observavimus

Inclytissimus, a, um. Cato apud Gellium lib. 3. cap. 7. Propter ejus virtutes omnis Græcia gloriam atque gratiam precipuam claritudinis inclytissimæ decorare monumentis, signis, statuis, elogiis, historiis, aliisque rebus gratissimum id ejus factum habuere. Quod ad orthographiam pertinet, scribendum-

ne inclutissimus, an inclytissimus, cum illis libenter facio, qui posteriorem scripturam amplectuntur. Vid. Vossii Lex. Etymol. p. 143.

Incolo, are, verbum Tertulliano proprium de Resurr. Carn. c. 26. In paradisum restitutio carni si debetur re promissa, quæ eum incolare & custodire sortita est, ut talis illuc homo revocetur, qualis inde pulsus est. Verbum Incolare h. l. significantius est, quàm incolere. Confer Notas Ludovici de la Cerda.

Incomes, tis. Festus: Incomitem sine comite. Pro incomes, quod jam obsolevit, cum classicis auctoribus dicimus incomitatus.

Incomminatus, a, um, passivè Apulejus Metam. lib. 10. Nex incomminata. Eodem ferè modo Senec. Svasor. 2. Sors indenuntiata. Et Svasor. 5. Arma indenuntiata.

Incommobilitas, tis, qua quis non commovetur re adversa. Apulejus de Philosoph. Morali: Ejus comitatum sequuntur Indignatio & Incommobilitas, dicta Græce ἀοργησία; ità enim dixerim, quæ non exstinguit incitamenta Irarum, sed ex stupore defigit immobili.

Incommotè, adverbium. Justin. Cod. lib. 1. Tit. 1. Status, qui hætenus obtinet, & incommote permanet.

Incommunis, e. Tertullianus de Pallio cap. 3. Pars gentilitus inba-

inhabitantur, cæteris incommunes.

Incommutabilis, e. Varro de L. L. lib. 8. *Quòd si infecta modò conferrent, omnia verbi principia incommutabilia viderentur.* Lexicon testimonia ævi ferrei amplectitur.

Incompetenter, adv. Justin. Cod. lib. 12. Tit. 3. Leg. 2. *Quod erat incompetenter projiciendum.* Conf. lib. 1. Tit. 3. Leg. 19.

Incomptè, adv. Ammianus lib. 31. *Stipites dolantur incompte in hominum figuras.* Adde Stat. Sylv. l. 5. p. m. 145.

Inconcinne, adv. Apulejus Metamorph. lib. 10. *At ego perspicuens malum istumerberonem blatterantem, atque inconcinne causificantem.*

Inconcretus, a, um. Nazarius Paneg. Constant. cap. 14. *Cras- sam & caligantem aciem simplex & inconcreta substantia naturæ tenuis eludit.*

Incongruè, adv. Macrobius Saturnal. lib. 5. cap. 13. *Hoc idem Maro de fama dixit, sed incongrue.* Lexicon Augustinum auctorem laudat, qui seculo post Macrobius nostrum vixit. Antiquiorem interim hujus adverbii auctorem postquam invenire mihi non licuit, Cellario libens accesserim, qui Cur. Post. p. 149. ad Latinitatem Cadentem referendum censet.

Inconsideranter, adverbium. Ulpianus Digest. lib. 26. Tit. 10. Leg. 3. § 17. *Is tutor, qui inconsideranter pupillum vel dolo abstinuit hereditate, potest suspectus postulari.* Lexicon Breviarium Fidei adv. Arian. adducit.

Inconsequens, tis. Asconius Pedian. in Proœm. Act. in Verrem, p. 53. *Sane & hic, & in primo capite Verrinarum animadvertitur inconsequens locutio.* Conf. ib. p. 64. Lexicon intensivum hujus *Perinconsequens* ex Gellio probat.

Inconsideratiùs, adv. Valerius Max. lib. 1. cap. 5. *Inconsideratiùs præliari.* Cicero Acad. Quæst. lib. 2. *Nihil potest dici inconsideratiùs.* Adultiorem ita hunc gradum esse videlicet, quàm qui Augustino (vid. Lexicon) originem suam debeat.

Inconsitus, a, um, Varro de L. L. lib. 4. *Ager cultus ab eo, quòd ibi cum terra semina coalescebant; ab eo inconsitus, incultus.*

Inconspicius, a, um, adjectivum elegantissimum, pro inglorius, inhonorus, Græcè ἀπειβλεπτῶς, ἀτίμητος. Florus lib. 4. cap. 2. v. 67. *Non inconspicua morte omnium; h. e. non ingloria.* Ità *inconspicuum* pro inconsideratum Gellius dixit lib. 17. cap. 21. princ. *Ne in his sermonibus forte inconspicuum aliquid temere diceremus.*

Incon-

Inconspretus, a, um. Festus: *Inconspretum, non improbatum.*

Inconstantissimus, a, um, gradus est exsuperans, qui Gellio (vid. Lexicon) adultiorem vindicem habet Senecam ep. 99. *Populo nos damus, nullus rei bono auctori, Et in hac re, sicut in omnibus, inconstantissimo.* Item Porc. Latr. Declamat. in Catilinam: *Si virum integerrimum Capionem versutissimi hominis doli atque inconstantissimi mores fefellerunt.*

Inconsultior, compar. Nazarius Paneg. Constant. cap. 13. *Confessus est se inconsultior dolor.* Vegetius lib. 1. de Re Mil. cap. 2. *Septentrionales populi, remoti a Solis ardoribus, inconsultiores quidem, sed tamen largo sanguine redundantes, sunt ad bella promptissimi.* Confer quæ Servius habet ad locum Virgilii 3. Æneid. v. 452.

Inconsulti abeunt, sedemque ordine Sybillæ.

Incoram, aliquoties cum Genitivo jungitur apud Apulejum, ut lib. 7. & 9. incoram omnium, incoram sui; interdum adverbialiter apud eundem ponitur, ut lib. 10. Grandi premio vilis anquiritur aliqua, quæ mecum incoram publicam populicabeam frequentaret; & 9. Cunctos testatur incoram. In verbo *incoram* Apulejus geminationem propositionis a Græcis mutuatus videtur; qui ἐμπροσθεν & πρὸθεν, ἀπαντία, & ἀντία &c.

scribunt. Quò spectat illud Bangii de Syntaxi Præpositionum Anomal. 1. p. 1204. *Præpositionum gemellos, in eodem orationis gremio, nulla obstante vel interbeniente alia voce, etiam Latium peperit.* Taubmanus in Notis ad Plaut. Mercat. a. 1. sc. 2. v. 82. *Solebant, inquit, præpositiones interdum geminare; ut incircum, pro circumquaque, insuper, inante, incoram &c.* Conf. Lex. Philol. Martinii pag. 1242. Symmach. lib. 10. ep. 7. & Cellar. Cur. potter. de Latinitate Prolapsa p. 238.

Incorruptio, nis, non Augustini tantum est, quem auctorem præstat Lexicon, sed Tertulliani etiam de Resurr. Carn. cap. 51. *Oportet corruptisum istud induere incorruptionem.* Vox Ecclesiastica. Cuicunque vero, in comitio Romano versanti, religio fuerit, hanc vocem Latine efferre, rectius & bona cum venia Romani sermonis utitur Græco ἀφροσία. Græca quidem intertexenda non sunt Latinis, monente Goclenio Observat. L. L. Admonit. 30. ubi sc. eleganter satis & significanter suum Latina faciunt officium. Græca vero, ut h. l. si commodiora sint, aut plus habeant gratiæ, usum eorum tolerabilem esse, nemo, credo, negaverit, cui legisse contigit illud Quintiliani lib. 1. c. 5. *Maxima ex parte Romanus sermo ex Græco conversus est, Et confessis quoque Græcis utimur verbis, ubi nostra desunt, sicut illi a nobis nonnunquam mutantur.* Cicero ipse, Philo-

lofophiam aggreffurus, nova vocabula a Græcis mutuata in Latinum sermonem introducere coactus est, e. gr. *Apophtegma*, *Paradoxon* &c. Interim nomen laudatum *incorruptio* a Scriptoribus Ecclesiasticis non omnino repudiandum censemus, neque enim nos tenet superstitio aliqua *Castellionis*, qui in Theologicis pro *Angelo* substituit *Genium*, iisque a vocibus abhorret, quæ jus a veteribus nullum sumunt, immemor interdicti veteris: *Noli amovere terminos, quos posuere patres.*

Incorruptior, compar. bene Gellio in Lexico tribuitur, sed melius Ciceroni pro Milon. *Quid hac questione dici potest integrius, quid incorruptius?* Columell. lib. 7. cap. 12. *Quis famulus amantior domini? Quis fidelior comes? Quis custos incorruptior?* (sc. cane)

Incoxo, are, in coxam fidere. Pomponius apud Nonium cap. 1. *Neque enim cacandi causa unquam incoxabinate.* Alii legunt ex MSSis: *Nates.* Qui locus Pomponii satis indicat, falli Hadr. Junium, cum in Nomenclatore suo ait *incoxare esse sarcinatorum in morem & Turcarum, complicatis pedibus sedere.*

Incredibilior, compar. Quintilianus Declamat. 18. *Incestum tantò incredibilius est, quantò & de illo plures loquuntur.* Idem ib. *Quid? quod & incredibilius est, quòd parem duorum poscit insaniam?* Seneca Quæst. Natur. lib. 3. cap. 17. *Quan-*

tò incredibilia sunt opera luxuria, quoties naturam aut mentitur, aut vincit? Idem ep. 92. *Hoc incredibile est, imò incredibilius.* Et ep. 66. *Quod incredibilius est.*

Incredibilis, indignus, cui quisquam credat, auctore Plauto in Bacchid. a. 4. sc. 3. v. 3.

Petulans, protervo, iracundo animo, indomito, incogitato, Sine modo & modestia sum, sine bono jure atque honore, *Incredibilis* imposq; animi, inamabilis, illepidus viro.

Incredibilitas, *eis*, pro incredulitas. Apulejus Trismegist. *Est alia necessaria mors, quam aut ignoratio, aut incredibilitas contemnit humana.* Gloss. ἀπιστία, diffidentia, incredibilitas.

Increditus, a, um. Seneca Controv. lib. 5. cap. 30. *Increditam adhuc inertiam miratus est.* Auctor in Lexico est Apulejus.

Incredulus, novo significato pro incredibilis legitur apud Gellium lib. 9. cap. 4. *Res inaudita, incredula;* παρρητικῶς.

Inculpatus, a, um. Ovidius Metamorph. lib. 9. fab. 12. v. 8.

Non census in illo Nobilitate sua major; sed vita fidesque

Inculpata fuit.

Idem ib. lib. 2. fab. 8. v. 590.

Mox acta per auras

Eve

Evehor, & data sum comes inculcata Minervæ.

NB. Gell.

Incultior, compar. Cic. de Prov. Consul. *Quid incultius oppidis?* Plinius lib. 19. cap. 8. *Est & aliud genus incultius asparago.* Pomponius Mela de Scythis Europæis lib. 2. cap. 1. *Interius habitantium ritus asperior, & incultior regio est.* Apulejus in Trismegist. pag. 81. (Elmenh.) *Ne terrenus mundus videretur incultior.* Cato apud Festum in Repulsior: *Nec quis incultior, religiosior, desertior, publicis negotiis repulsior.*

Incumba, æ, ab incumbendo. Vitruvius lib. 6. cap. 9. *Cum cunei ab oneribus parietum pressi, per coagmenta ad centrum se prementes, extruderint (pro extruserint) incumbas.* Conf. omnino Notas ibid. & Lex. Vitruv. Bald. p. 61.

Incupidus, a, um, non cupidus Afranius in Vopisco apud Nonium cap. 9. num. 1. *Antiquitas petenda in principio est mihi majores nostri (al. bestri) incupidiores liberum fuere.*

Incurfatio, nis, Nonii est de propr. Serm. ubi *Cerritos & Larbatos* interpretatur *malè sanos*, & aut *Cereris ira*, aut *larbarum incurfatione animo vexatos.*

Incurvatio, nis. Hyginus Astronom. lib. 3 cap. 16. *Delphin non longè ab aquilæ signo figuratur, incurvatione caudæ nobissimæ equi-*

noctialis circuli circumductionem tangit.

Incurvicervicus, a, um, incurvam cervicem habens Græcè *κυρτάυχην*, cui incurva est cervix. Pacuvius apud Varronem lib. 4. de L.L. *Incurvicervicum pecus.* Meminit horum Fabius lib. 1. cap. 5. *cujus censuram operæ videtur adnectere: Ceterum etiam ex præpositione & duobus vocabulis durè videtur struxisse Pacuvius - - Nereæ*

Repandirostrum incurvicervicum pecus.

Becmannus de Orig. L. L. p. m. 236. in Curvus, divisim *incurbi cervicum* legendum velle mihi videtur, sed nisi fallor, malè; Est enim confessæ *συμπλοκή*. Conf. Vossii Instit. Orat. lib. 4. cap. 8. p. 21. & Scalig. de Gaus. L. L. lib. 4. cap. 89. p. 203. ubi unicam esse dictionem rectè contendit. Fugiant autem istiusmodi *πεπρημένα*, ut Græci vocant, qui sermone Latino utendum volunt, ut numo, cui publica forma; fugiant, tanquam scopulum, monente C. Cæsare apud Gellium lib. 1. cap. 10.

Incusator, ris, Imp. Anastas. in Cod. Justin. lib. 12. Tit. 36. Leg. 18. § 8. *Incusatori licentia denegatur &c.*

Indagabilis, e. Varro lib. 4. de L.L. *Qui aliter facit, indagabilis ex ambitu causam dicit.* Scaliger in Conjectaneis ad l. c. *Si mendum, inquit, non est in nomine inda-*

indagabilis, erit, quod Græci dicunt
ὕπευθον, (reus, obnoxius
 crimini) Est autem ex veteri formu-
 la dictum, quæ servabatur in legibus
 scribendis: *QUI ALITER FAXIT, CAPITALE ESTO*; Ut in
 legibus Numæ Regis: *SI QVIS*
ALIUTA FAXIT, IPSUS JOVI
SACER ESTO; εἰν ἄλλῳ, εἰν
 ἄλλως ποιήσῃ τις, τῷ νόμῳ
 ἔνοχον ἔσῳ, familiare apud
 Demosthenem. Conf. Lexicon Ju-
 rid. Calvinii pag. 442.

Indagor, ari, forma depo-
 nentiali usus est Varro de L. L. lib. 4.
Vestigator (dicitur) *a vestigiis fera-*
rum, quas indagatur; pro indagat.

Indecentior, compar. Seneca
 Controv. lib. 5. cap. 29. *Nihil inde-*
centius, quàm ubi Scholasticus, quod
non nobis, imitatur. Cic. in Conso-
 lat. *Ab hoc amore nimio tantò liben-*
tius abhorrere (debemus) quantò in-
decentius est, sit a munere perfunctos
belle etiam in vita, diis inbitis, com-
morari.

Indecoro, are, pro dedecorare.
 Accius in Meleagro apud Nonium
 cap. 2. in Incilare: *Quis erit, qui*
non me spernens, incilians (id est,
 increpans) *probris, sermone indeco-*
rans, turpi fama differet?

Indefatigatus, a, um,
 Seneca Consolat. ad Marc. cap. 18.
Intratura es urbem, indefatigata cœ-
lestium officia solventem.

Indefensè, adv. Imp. Justin.

Cod. lib. 4. Tit. 18. Leg. 2. § 2. *His*
videlicet, quæ argenti distractores &
alii negotiatores indefensè consti-
tuerint, in sua firmitate secundum
morem usque adhuc obtinentem du-
rantibus.

Indefessè, adv. Aufonio in
 Lexico rectè tribuitur, cui adjungi-
 mus auctorem antiquioris seculi Æ-
 lium Spartianum in Æl. Vero cap.
 5. *Indefessè cursitare.*

Indefinitio, nis, vocula est,
 quæ Nonius Marcellus utitur ad ex-
 plicandum nomen illud Ciceronis
 1. de Finib. cap. 6. quod est *indefinitio*.

Indelictum, i, quod non est
 delictum. Attius in Helenibus apud
 Festum in Probrum: *Qui nisi pro-*
brum, omnia alia indelicta aesti-
mant. Conf. Parei Lex. Crit. pag.
 595.

Indensus, a, um, pro valde
 densus. Ovidius Metam. lib. 14. fab.
 7. v. 360.

Jussit & indensum trabibus ne-
 mus ire videri.

Indeprehensus, a, um,
 non Prudentii tantum est, sed etiam
 Statii lib. 6. Thebaid. v. 560.

- - vestigia cunctis
Indeprensa procis.

Indepio, are. Festus: *Inde-*
ptare, consequi. Frequentativum
 ab *Indipisco*, quo Plautus usus est in
 Asin. act. 2. sc. 2. v. 13. & Aulul. apud
 Nonium cap. 2. p. m. 129.

Indeptus, a, um, παρρηχῶς,
 ut

ut *adeptus*, quod participium Ciceronis est, Taciti & aliorum. Imp. Theod. Cod. lib. 12. Tit. 4. Leg. 14. *Indepta* dignitatis honore potiri. Usus est & Plinius Hist. Nat. Præfat. ad Vespasianum: *Cum apud Catonem illum ambitus hostem, & repulsis tanquam honoribus indeptis gaudentem, pecunias deponerent candidati.*

Indetritus, a, um. Tertullianus de Resurr. Carn. cap. 58. *Quod vestimenta & calceamenta filiorum Israël quadraginta illis annis indetrita & inobsoleta manserunt.*

Indictivus, adj. Varro de L. L. lib. 4. *Itaque ex ædibus efferri indictibo funere præco etiam eos dicit, qui e tabernis efferuntur &c.* Id. ib. lib. 6. *Alterum apparet in funeribus indictibis, quum dicitur, ollus letho datus est, quod Græcus dicit λήθη, id est, oblivioni.* Ad quæ Varronis conf. Scaligeri Conjectanea pag. 123. Festus, quem Lexicon exhibet, Indictivum funus esse ait, ad quod per præconem evocabantur. Formulam, quæ usi, docet Terentius in Phormione:

Exsequias Chremeti, quibus est commodum ire, jam tempus est.

Vid. Vossii Lex. Etymol. in Indico pag. 265.

Indiculus, i, diminut. ab Index. Symmachus lib. 6. epist. 48. *Quæ ad urbem pertinent, indiculi coherentis lectione noscetis.* Idem lib. 7. ep. 82. *Capita rerum subiecto indiculo stri-*

ctim notabi. Lexicon ex pluteis Ennodii & Gregorii Turonensis auctoritatem arcessit. Conf. Lexicon Philol. Martinii p. 1258.

Indifferentia, æ, Græcè ἀδιαφορία, Gellii est in Lexico, sed nolumus dissimulare locum Quintiliani Declam. 8. *Hanc ipsam indifferentiam parentum agnitio dignoscit.*

Indignandus, a, um, pro indignus. Ovidius Metam. lib. 8. fab. 7. *Vestis erat, lecto non indignanda saligno.*

Indipisco, ἀρχαίνας est assequor, adipiscor, ut Festus exponit, quæ forma placuit Plauto in Asin. a. 2. sc. 2. v. 13.

Nam si huic occasioni tempus sese subterduxerit,
Nunquam ædepol quadrigis albis indipiscet postea.

Idem Aulul. apud Nonium cap. 2.

- - - Nec partem tibi
Adeò cui sit indipisces, neque fu-
rem excipies.

Vid. supra *Indepto* & *Indeptus* participium, quod colorem formæ passivæ, ut ita dicam, a præsentis *Indipisco* traxisse videtur. Conf. Becman. de Orig. L. L. pag. 239. Sanctii Minerv. lib. 3. cap. 2. pag. 285. 286. 287. 288. seqv. & Bangii Observ. Philolog. p. 608.

Indiscretim, adverbium, id est, sine discrimine (pro quo *indiscretè* dixerunt Plinius lib. 11. cap. 37. Ammianus lib. 15. cap. 4. & Capitolinus

nus in Nigro c. 3. *Indiscriminatim* Varro lib. 18. de L. L. apud Nonium cap. 2. Solin. Polyhist. cap. 30. *Locus apud eos est Ηλίου τράπεζα, opiparis epulis semper refertus, quibus indiscretim omnes vescuntur.* Simplici adverbio *Discretim* bis Apulejus usus legitur, lib. nempe 6. Metam. & 2. Florid. de quo vide Lexicon.

Indistanter, adv. Ammianus lib. 27. pag. 373. *Ex nutu suo indistanter putant omnium pendere fortunas.*

Indivise, adverbium. Asconius Pedianus in Verr. de Prætura Urb. *Aliud socius, aliud particeps; nam particeps, qui certam habet partem, & non indivise agit, ut socius.*

Indoctus, ut apud Horatium legitur cum Genitivo Art. Poët. v. 380. ita apud Gellium cum quarto casu lib. 9. cap. 10. *Annaeus Cornutus homo sanè pleraque alia non indoctus. Ubi hellenismum si quis subesse putaverit, non certè frustra erit; indoctus pleraque alia, id est, quoad, vel quantum ad pleraque alia attinet. Eundem Græcismum olent in Gellio loca sequentia, ut lib. 7. cap. 2. *Homini hercle pleraque haud indiligentis.* It. lib. 12. cap. 5. *Est enim pleraque & sibi & nobis incongruens.* Similiter Livius lib. 1. cap. 35. *Virum, cætera egregium secuta ambitio est* id est, quoad cætera. Conf. Virgil. 3. Æneid. v. 593. Horat. de bove lib. 4. Ode 2. extrema; Sveton. Caligul. cap. 50. Vellej. 2. 46. 2. Cic. pro*

Quint. Plin. lib. 12. cap. 6. Tacit. lib. 6. Annal. Apul. 1. Florid. &c. Vid. Sanct. Minerv. lib. 4. cap. 13. p. 734. 735. & seqqv.

Indubitanter, adv. pro quo militant in Lexico Augustinus & Salvianus, tutiori gaudet auctoritate Ulpiani Digest. lib. 37. Tit. 11. Leg. 2. § 7. *Indubitanter probatur &c.* item Ammiani lib. 28. p. 393. *Hæc inter per Gallias latrociniorum rabies sæva scatebat in perniciem multorum, observans celebres vias, fundensque indubitanter, quicquid inciderat fructus.* Legitur & in epitome Livii lib. 10. Dec. 7. *M. Antonius cicatricibus conspectis, indubitanter absolutus est.* Livius lib. 33. cap. 11. extr. & cum eo Vellejus 2. 60. 3. aliique malunt *indubitate*.

Indubito, are, Statio in Lexico tribuitur; sed en locupletiorum multo testem Virgilium lib. 8. Æneid. v. 404.

Quantum ignes animæq; valent,
absiste precando

Viribus indubitare litis
id est, nimium diffidere. Conf. Svav. ibid.

Indulgentissimè, adv. quod in Lexico auctore gaudet Solino. mavult fortè Senecam Consol. ad Helv. cap. 5. *Omnia illa, quæ in me indulgentissimè conferebat pecuniam, honores, gloriam eo loco posui, unde posset ex sine motu meo repetere.*

Indupedio, pro impedio. Lucretius lib. 4. de Rer. Nat.

Quantò

Quantò minus indupediri

Pauca qveunt.

Veteres *Endo* vel *Indu* pro *In* dixerunt, ut apud Festum *Endoitium* pro *Initium*, *Endoplorare* pro *Implorare*, *Endo procinctu* pro *In procinctu*, &c. Lucretius sæpenumero usus est non modò in, sed etiam extra compositionem, ut lib. 6.

Quod genus *endo* mari spirat
fons dulcis aquai.

& lib. 4.

- - - alioque est altera nata
Endo statu.

Ennius apud Gellium lib. 12. cap. 4.

- - indu foro lato, sanctoque
Senatu.

Plura afferre exempla, cùm plurima possem sine opera, non operæ videtur; præstat sua veteribus intacta relinquere putamina. A verbo *indupedio* est participium

Indupeditus, *a*, *um*, quod ejusdem est lib. 5.

Scilicet hæc aliis prædæ lucroque
jacebant,

Indupedita suis fatalibus omnia
vindis.

Placet etiam Lucretio *Endopeditus*, ut lib. 2.

Endopedita suis perplexis ipsa
figuris,

id est, impedita, implicata. It. lib. 1.

Conficeret, nisi materies æterna
teneret,

Inter se nexus, minùs aut magis
endopedita.

& lib. 6.

Corpora - -

- - modis quæ possint *endo-*
pedita

Exigvis tamen inter se comprehensa teneri.

Conf. Despauter. *Niniv. Comment. Grammat. lib. 2. de Art. Versif. pag. 461.*

Indupero, impero, per epenthesin. Hyginus fab. 221. de Sept. Sapient. *Ne quid nimis induperabit.* Vid. *Indupedio*. Ab *Indupero* est

Induperator, pro imperator. Juvenal. Sat. 10.

Romanus, Grajusque & Barbarus
induperator.

Industria, pl. num. Plaut. *Mostell. a. 2. sc. 1. v. 1.*

Juppiter supremus summis opibus atque industriis

Me perisse, & Philolachetem cupit herilem filium.

Inemeribilis, *e*, id est, non potens mereri. Tertullianus de Resurr. Carn. cap. 17. *Non quia substantia ipsi inemeribile erit.* Auctor nominis ut alibi, ità h. l. insignem verborum artificem profitetur, abusus nimium quantum illo Horatii de Art. Poët. v. 58.

- - licuit, semperque licebit
Signatum præsentem nota producere nomen.

Inenatabilis, *e*. Idem de Idolol. c. 24. *Inenatabile profundum, inextricabile naufragium.* Civitate Romana vix dignum hoc nomen censemus, cùm nulla alia composita, imò,

imò, ne simplex quidem *Natabilis* ea fruatur.

Inenuntiabilis, e. Censorinus de die Natali cap. 17. *Plerique præterea incomprehensibile quiddam & inenuntiabile esse existimaverunt.* Vox notæ deterioris.

Inermis, are, Festus: *Inermare, id est, armis spoliare.* Usitatius est *exarmare*, quod assertores habet Tacitum lib. 1. Histor. cap. 31. Plinium ib. 3. ep. 9. Silium lib. 1. v. 411. &c. vel *dearmare*, quod Apuleji est Metam. lib. 5. unde participium *dearmatus*, quod Livii lib. 4. cap. 10.

Inexcussus, a, um. Scaevola Dig. lib. 33. Tit. 8. Leg. 23. § 2. *Servis libertates legataque dederat, & conditionem ita scripserat: ὅσους καὶ ἐλεῖπον ἐλευθέρους καὶ τὰ ληγὰτα αὐτοῖς, τούτους βύλομαι εἶναι ἀνεξετάστους,* id est, (interprete ibidem Scaevola) *Quotquot reliqui liberos, atque eis legata, eos ipsos inexcussos esse volo.* *Inexcussus* est ab *Excussio*, id est *ICTis*, diligens inquisitionis, ac detentio rerum, bonorumque principalis debitoris, per iudicem usque ad peram (ut vocant) & sacculum, id est, novissimum quadrantem effecta. Vide Lexicon Juridicum Calvinii pag. 343.

Inexperientia, æ. Tertullianus de Anima cap. 20. *Acuunt doctrinæ, disciplina, artes & experientia, negotia, studia; Obtundunt in-*

*scitia, ignavia, desidia, libidines, in-
experientia, otia, sitia.* Pro *inexperientia* rectius & magis cum genio Lingvæ Latinæ scribitur *Imperitia*.

Infactus pro infectus, ut *iniquus* pro *iniquus*, de quo supra. Digest. lib. 49. Tit. 15. Leg. 12. *Facti causæ infectæ nulla constitutione fieri possunt.*

Infamatio, nis. Nonius Marcell. de Var. Signif. Serm. *Calumnia est malitiosa & mendax infamatio.* Dubitas de Latinitate? Scribe *Sugillatio, Obtrectatio* &c.

Infavorabilis, e, non favorabilis, passivè. Celsus Digest. lib. 37. Tit. 6. de Collatione Leg. 6. *Nec infavorabilis sententia est.* Ciceroni & aliis placet *improbabilis*. Hinc

Infavorabiliter, adverbium, sine favore. Ulpianus lib. 1. Disputat. *Non infavorabiliter respondere.*

Infauftior, compar. Censorinus de die Natali cap. 20. *Ob hoc cæteris infauftior est habitus.* Loquitur auctor de mense Februario.

Infelicissimus, a, um. Ad probandum gradum hunc exsuperantem cur Lexicon solas Gruteri Inscriptiones provocet, non video; video quippe auctoribus, quorum testimonio tutissimè statuitur, eum non ita infrequentem, ut Senecæ ep. 88. *Superbacia possidet, qui infelicissimus futurus est.* Et ep. 124. *Intelliges infelicissimos esse felices.* Cicer. pro

pro Milone: *Infelicissima ligna*. Et de provinc. Consul. *Imperator infelicissimus*. Item pro R. Amer. *Postulabant pro homine miserrimo atque infelicissimo*.

Infelicius, adv. Senec. Controv. lib. 5. cap. 33. *Non infelicius super sunt, quam perituri fuerant*. Quintilianus Instit. Orat. lib. 8. cap. 1. *Sed hoc feliciter evaluit; at contra vio pro eo infelicius*. Conf. Quint. Declam. 6.

Inferius, adv. Senec. Herc. Oet. a. 3. v. 820.

Inferius tamen
Fugiet arundo.
Ovidius Metamorph. lib. 2. fab. 1. v. 137.

Altius egressus coelestia tecta cremabis,

Inferius terras.
Seneca ep. 79. *Virtutem non flamma, non ruina inferius adducet*.
Martialis lib. 10. ep. 75.

Inferius numquid potuit descendere?

Conf. Lactant. lib. 1. cap. 13. it. Priscian. lib. 15. p. 533.

Infernè, adv. ab infernus, a, um. Lucretius lib. 6.

hinc animas Acheruntis
in oras

Ducere fortè Deos maneis infernè reamur.

id est, ex inferis, seu ex locis infernis. Idem ibid.

Tecta supernè timent, metuunt
infernè, cavernas

Terraï ne dissolvat natura repentè.

Ad quæ Lucretii Lambinus in Notis: *Sic legendum, inquit, & ita scriptum est in codice Vaticano, Tettiano & Memmiano: quibuscum congruunt codices Florentini & Veneti recentiores; alii autem, in quibus suppositum est superna & interna, mendosi sunt quippe corrupti ab iis, qui putarent, in illis adverbis ultimam syllabam longam esse, quod falsum est, ut saepe jam diximus. Subintellige autem in timent, metuunt, homines, hoc modo, timent homines a superiore parte, ne tecta corruant; infernè, id est, ab inferiore parte, metuunt, ne terræ cavernas repentè natura dissolvat*. Lucretius adhuc lib. c.

Nec tibi sit, fraudi, quod nos infernè videmus.

Quàm sint lata magis, quàm sursum exstructa quid existant.

In quibusdam libris legi inferna, testis est Lambinus ibid. quæ lectio textui convenientior videtur.

Infervefacio, ere. Cato de R. R. cap. 156. *Infervefacito paulisper* (sc. brassicam) Lexicon Scribonium Largum auctorem profiteatur. Hinc participium

Infervefactus, a, um, quod Columellæ est lib. 9. cap. 13. *Omnia eadem aquis ponderibus in unum lævigata, & fictili vase cum amineo vino infervefacta apponi debent*. Scribit auctor l. c. de remediis apum laborantium morbo.

Infessus, a, um, pro fessus, fatigatus; ita scribit simul & explicat

cat Turnebus locum Lucretii lib. 2.

Ergo finita distant ratione cre-
ata:

Ancipiti quoniam mucrone u-
trinque notantur,

Hinc flammis, illinc rigidis in-
fessa pruinis.

Verba Turnebi sunt lib. 27. cap. 14.
in princ. *In illo Lucretii docti par-
tim infesta, partim infessa legendum
autumant, neutrumque incommode,
nisi veterum librorum testimonium
refragaretur, quod infessa clamat
& nostris inculcat auribus.* Subiit

itaque cogitare, numquis sensus inde
accommodatus erui posset; tandem
denique cum rem apud me diutius
exegissem, bono sensu significare cre-
didi, utroque versum calores & fri-
gus fixum esse statutum, ut ultra
progressus non sit; sed rerum sum-
ma his finibus velut fessa & fatigata
contineatur, ulteriusque pergere de-
sinat; Igitur flammis & pruinis in-
fessa sunt ea, quæ in flammis & prui-
nis fessa desinunt, finemque & me-
tam sibi ponunt. Hactenus Tur-
nebus; cujus iudicium ut plurimi
merito faciendum, ita lectionem,
quam præscribit, cum Lambino vix
quisquam concoxerit. Locum cor-
ruptum esse, abunde declarat scri-
pturæ varietas; retinendum itaque
mihi videtur, quod veritati proxi-
mum, quod libri ferè omnes retinent.
Infessus vocabulum est, sub coelo La-
tiali nunquam auditum; *Infessus*
verè aut *Infestus* (ut alii legunt) ver-
ba sunt tam sensui, quam indoli

Lingvæ Latinæ accommodatissima.
Ita Tacitus Annal. 13. cap. 39. *Mon-
tes præsidis infessi*; id est, occupati.
Et Statius Theb. 12. v. 236.

horrendis infesta cubilia
monstris.

Ita, inquam, *infesta itinera* apud
Cæsarem 3. Civ. cap. 79. sunt, quæ a
latronibus infestantur; *Infesta pro-
vincia* apud Cic. pro Ligar. c. 8. quæ
ab hostibus aut prædonibus non est
tuta; & Orat. in Rullum: *Vectigal
bellis infestum.* Conf. Orat. pro Rosc.
cap. 11. it. Non. cap. 2. in *Infestum.*

Infidelior, compar. Plaut. Ca-
ptiv. 2. 2. sc. 3. v. 83.

Obsecro, infidelior mihi ne fuas,
quam ego sum tibi.

Infidelissimus, a, um,
Salvianus in Lexico gradum hunc
exsuperantem tuctur, & quidem in
sensu ecclesiastico. Nos robustiorem
adstituimus auctoritatem ex Cicer.
ad Varron. lib. 9. ep. 1. *Cum me in
res turbulentissimas infidelissimis so-
ciis demissem.* Et lib. 11. ep. 1.
Mente pessima esse & infidelissima.
Item Pacuv. apud Nonium cap. 2.
Hospitum infidelissimi.

Infimè, adv. Priscianus lib. 15.
de Adverbio p. m. 533. *Antiqui sa-
pior & sapissimus protulisse inveni-
untur* (conf. præcedentia) *sicut ultra,
ulterius, ultime, supra, superius, su-
preme, citra, citerius, citime, extra,
exterius, extreme, infra, inferius, in-
fimè &c.*

Infinibilis, e. Apulejus de
Philos.

Philos. Natur. *Atque ideo, cum si-
duata* (sc. materia) *sit sine, infinibilis
rectè videri potest.* Cum Cicerone
pro *Infinibilis* rectius dixeris *Inter-
minatus*; ita ille lib. 1. de Nat.
Deor. cap. 20. *Immensa & intermi-
nata* (id est, sine termino) *in omnes
partes magnitudo*; vel *Infinitus*,
quod eidem frequentissimum.

Infirmius, adv. Svetonius de
Octav. Augusto cap. 90. *Tonitrua
& fulgura paullo infirmius expa-
scebant.*

Inflammatio, nis. Lexicon
suam huic voci sedem in foro medi-
co tribuit, unde Celsus etiam au-
ctorem adducit; sed en aliam notio-
nem! en alium vindicem Ciceronem
de Harusp. Respons. *Excisionem, in-
flammationem, eversionem, depopu-
lationem, vastitatem tectis atque a-
gris inferre.* Item Porc. Lat. De-
clamat. in Catilinam: *Nunc hos ad
cedem nostram, nunc illos ad rapi-
nam atque inflammationem adium
debocans Catilina.*

Inflatio, nis. Cic. de Divinat.
lib. 1. *Ex quo Pythagoricis interdi-
ctum putatur, ne faba bescerentur,
quod habet inflationem magnam is
cibus, tranquillitati mentis, quærenti
vera, contrariam.* Argenteæ Lexi-
con hoc nomen ætati commendat.

Inflexus, ūs. Seneca de Brev.
Vit. cap. 12. *Vocem, cujus rectum cur-
sum natura fecit, inflexu modula-
tionis inertissimæ torquent.* Mela
lib. 1. de Jonia: *Primum a promon-*

torio inflexum inchoans Jonia. Le-
xicon seriore ab Arnobio auctori-
tatem petit.

Infœcunditas, tis. Sallustius
Histor. lib. 3. apud Non. *Cum per
omnem provinciam infœcunditate
biennii proximi græve pretium fru-
ctibus esset.* Lexicon tuta satis sed
allato debiliora testimonia voci ad-
struit.

Infugio, ere, pro confugere.
Cicero pro Sestio: *Ne in tribuna-
tus portum infugeret.* Vid. Cl. Ni-
zoli Thesaur. Ciceron. p.m. 1039.

Infulgeo, ere, intensivum a
Fulgeo. Jul. Capit. in Opil. Macrin.
c. 5. *Infulsit præterea nomen Seberi,
quum illius nulla cognatione tange-
retur; unde locus exstitit: Sic
Macrinus est Seberus, quomodo Dia-
dumenus Antoninus; in quibus in-
fulsit est inclaruit, illustrius esse
cepit.*

Ingenerasco, ere. Lucretius
lib. 3. de Rer. Nat.

Et jam cætera de genere hoc, cur
omnia membris
Ex ineunte ævo ingenerascunt,
inque genuntur.

Quidam, inquit Lambinus in Notis
ad l. c. legunt grandescunt, id est,
crescunt, a quibus dissentio.

Ingestus, ūs. Tertullianus de
Resurr. Carn. cap. 42. *Numquid ab
immortalitatis ingestu?*

Ingratè, adverbium. Cic. lib.
12. fam. ep. 1. *Immoderatè & ingrati
nostra*

nostra facilitate abutuntur. Idem Orat. pro Dejotaro ad Cæsarem: *Ingratè & impiè repudiare.* Ovidius de Art. Amandi lib. 2. v. 435.

Sunt, quibus ingrati timida indulgentia servit. Lexicon Tacitum auctorem exhibet, & cum eo Plinium.

Ingressus, a, um, passivè, pro quod ingressi sumus. Lucanus lib. 9. v. 866.

Forfan majora supersunt Ingressis.

Eodem modo participio *aggressus* *παρρητικῶς* usus est Justinus lib. 7. cap. 6. v. 5. *Facillimis quibusque aggressis.* *Supergressus* Palladius Novembr. c. 4. *Altitudine animalium supergressa.* Et *Transgressus* Plinius lib. 5. cap. 26. de quibus singulis suo loco.

Ingruus, a, um, a verbo *ingruo.* Solinus Polyh. cap. 24. *In-
timis orarum superciliis sponte fluctus ingruui resistuntur.*

Inhabitalis, e, quod habitari potest. Plinius lib. 5. cap. 1. *Loca inhabitalia ferbore.* Ità legitur in Editione optima Jo. de Laet, aliisque nonnullis, sed mendosè, credo. Observavi equidem id genus syncopes aliis frequentatum, sed infrequentissimum; Ità Lucretius lib. 2. v. 1084. *innumeralis* utitur pro *innumera-
bilis*:

Non esse unica, sed numero magis innumerali.
Conf. Non. cap. 2. sed danda venia

Poëtæ. Præstat cum Cicerone aliisque scribere *inhabitabilis.*

Inhabitor, ris. Ulpianus lib. 38. ad Edictum: *Inhabitatores perpetuos ipse quodammodo elegit.* Lexicon Hieronymum & Augustinum, quos seculum Vtum tulit, auctores adsciscit. Confer Lexicon Jurid. Calvinii pag. 449. Pro *inhabitor* tutius scribitur simplex *habitor.*

Inhalatus, ūs. Apulejus Metam. lib. 2. *Oris patentis inhalatus cinnamæus.*

Inhiandus, a, um. Ammianus lib. 30. *Inhianda pecuniæ sedere.*

Inhonestamentum, i, pro dedecore, quod Apulejo in Lexico tribuitur, Gracchi est apud Isidorum Orig. lib. 2. cap. 21. *Pueritia tua adolescentiæ tuæ inhonestamentum fuit, adolescentiæ senectutis dedecoramentum, senectus Reip. flagitium.* Roget autem h. l. aliquis, quo tempore floruerit laudatus Gracchus, cui Apulejus post habetur? Cujus prænominis? Sempronii, Tiberii, an Caji? Quod ad ætatem attinet, antiquissimum eum fuisse, quisquis horum fuerit, is faciliè animadvertet, qui Gellium consuluerit lib. 1. cap. 7. & 11, 7. cap. 19, 9. cap. 14, 10. cap. 3, 11. cap. 10 & 13, 12. cap. 8, 15. cap. 12. item Quintilian. lib. 1. cap. 1, 12. cap. 10, 3. cap. 7. &c. ut taceam Biblioth. Latin. Fabricii lib. 1. cap. 6. p. m. 69. & lib. 4. cap. 1. pag. 670. Præ-

Prænomen Caji, Tiberii, an Sempromii usurpaverit auctor loci adducti, tacente Isidoro, libenter ignoramus.

Inhonoro, are. Tertullianus de Resurr. Carn. cap. 10. *Ita, ut carnis non tamen substantia, sed actus inhonoretur.* Inde participium *Inhonoratus*, quod Ciceronis, Livii, Ovidii, & aliorum est; Verbo verò ipso ante Tertullianum neminem usum legi.

Inhumanus, a, um, nova significatione pro *divinus* ponitur apud Apulejum, qui Metam. lib. 5. *inhumanae mensae lautitias* vocat dapes coelestes. Vid. Morhoff. Dissert. de Enthusiasmo seu furore Poët. p. 73. Idem ib. lib. 11. *Inhumanus aspectus*, id est, interprete Elmenhorstio in Indice Apulejano, *divinus*. Scioppius verò Suspect. Lect. lib. 2. ep. 12. *inhumanum* h. l. pro *salde humano* dictum putat; Cui ego assentior, quoniam in textu mox praecedit *cultus genialis*, id est, laetus, hilaris, jucundus.

Injectus, ūs. Lucretius lib. 2. de Rer. Nat.

In quæ corpora si nullus tibi
fortè videtur

Posse animi injectus fieri, procul
avius erras.

Ubi *animi injectus*, est animi adjectic ad rem aliquam, & cogitatio. Sic M. Tullius *injacere animum* dixit lib. 1. de Nat. Deor. *Inquam magnitudinem regionum se injiciens animus, & intendens, ita late longeque*

peregrinatur, ut nullam tamen oram ultimi videat. Plinium in Lexico & Arnobium auctores habemus.

Inigo, ere, verbum quondam rusticorum de pecudibus, qui exigere contradixerunt, cum e stabulis educebant. Festus: *Inigere pecus, agere, id est, minare.* Varro de R. R. lib. 1. cap. 2. *Capram Athenis in arcem non inigi, præterquam semel ad necessarium sacrificium ait.* Idem lib. 2. cap. 2. *In nutritu cum parere ceperunt, inigunt in stabula ea* (sc. pecora) *quæ habent ad eam rem seclusa &c.* Et lib. 1. ib. cap. 52. *Apud alios exteritur* (seges) *grege jumentorum inactio, & ibi agitato perticis, quod ungulis e spica exteruntur grana.* Conf. Scalig. Conject. p. 64. Vet. Dict. *Inigere pecus, a pastu in tectum agere; abigere verò pecus, a tecto in pascua agere.*

Inimiciter, adverbium, pro inimicè. Gellius lib. 3. c. 8. ex Claudio Quadrigario: *Nos pro tuis injuriis continuo animo, strenui, commoti inimiciter, tecum bellare studemus.* C. Fannius apud Carisium lib. 2. *Inimiciter irascendum non est.* Ennii quoque hoc adverbium esse, testis est Priscianus lib. 15. pag. m. 527. ubi Enniana sequentia adverbia, inter exeuntia recenset: *proterbiter, ignabiter, inimiciter, iracunditer, superbiter, temeriter, præclariter, torbiter, puriter, reberecunditer, miseriter, prosperiter.* Contrarium τὸ *Inimiciter*, est *Amiciter* apud Plautum Pers. a. 2. sc. 3. v. 3.

Quia

Quia meo amico amiciter hanc
commoditatis copiam.

Danunt argenti mutui, uti egenti
opem afferam.

Conf. Priscian. l. c.

Inimicitior, compar. per epen-
thesin pro inimicior. Cic. Ep. ad
App. Pulchr. lib. 3. ep. 8. *Hac senten-
tia nihil potest esse mihi inimicitius.*
Ita *Amicitior* pro amicior legitur a-
pud eundem ib. lib. 3. ep. 2. *Non tibi
amicitior, quam ego sum, quisquam
potest succedere.* Et Apul. Apolog.
p. m. 258. *Erras, Emiliane, si virum
tam austera secta, tamque diuturna
militia, non putas amicitio-rem esse
coercitæ mediocritati, quam delicatæ
opulentia.* Vid. supr. *Amicitior*.

Iniquo, are, pro iniquum ali-
quem facere. Laberius apud No-
nium cap. 2. *Æquum animum indi-
gnanti iniquat contumelia.* Verbum
non sanè insuper omnino haben-
dum.

Initio, nis. Fenestella Annal.
lib. 22. apud Nonium cap. 4. in Ru-
mor: *Itaque ut magistratum Tri-
buni inierunt, C. Cato turbulentus
adulescens, & audax, nec impara-
tus ad dicendum initionibus assiduis
invidiam & Ptolomæo, qui jam
profectus ex urbe erat, & P. Lentulo
Consuli paranti jam iter, concitare
secundo quidem populi rumore cepit.*
Mercerus in Notis ad Nonium pag.
189. legendum subnotat pro *initio-
nibus, concionibus*, nec malè; Go-
thofredus, *initio concionibus*,

Injunctio, nis. Imp. Theod.
Cod. lib. 12. Tit. 24. Leg. 14. *Ita
tamen, ut nullam injunctionem, nul-
lam sollicitudinem privati vel pu-
blici negotii quolibet judiciario præ-
cepto sustinere possint.*

Injuriissime, adv. Ammianus
lib. 16. sub fin. *Injuriissime Victori-
num ideò nominabant, quòd Bere-
cundè referens, quoties imperaret,
superatos indicabat sæpe Germanos.*
Injuriissime gradus est Exsuperans
ab *Injurie*, quod pro injuriosè di-
ctum a Nævio apud Nonium cap. 2.

Injurium, i. Festus: *Inju-
rium, perjurium.* Conf. Gothofred.
J. Ct. in Notis ad Festum p. 1744. &
Taubmann. ad Plaut. Cistell. a. 1.
sc. 1. v. 105.

Injurus, a, um, homo sine
jure. Plaut. Pers. a. 3. sc. 3. v. 4.

Impure, inhoneste, injure, illex,
labes populi &c.

Ita MSS. Pall. & omnes vett. edd.
teste Taubmanno ad h. l. cum quo
conf. Parei Lex. Crit. p. 612.

Injustissimus, a, um. Cic. de
Leg. lib. 1. *Id injustissimum ipsum
est, justitiæ mercedem querere.* Id.
lib. 5. ad fam. ep. 17. *Non oblivione
amicitiæ nostræ, neque intermissione
consuetudinis meæ, superioribus
temporibus ad te nullas literas misi,
sed quòd priora tempora in ruinis
reip. nostrisque jacuerunt; posteriora
autem me a scribendo, tuis injustissi-
mis atque acerbissimis incommodis,
retardarunt.* Et lib. 10. ibid. ep. 31.

Cujus,

Cujus facti injustissima invidia erudire me potuit, quàm jucunda libertas, & quàm misera sub dominatione sita esset. Item lib. 13. ep. 5. *Ejus & Sullani temporibus injustissima calamitate dolui.* Conf. Arnob. lib. 2. adv. Gent.

Inlacero, are. Apulejus Metam. lib. 5. *Hec illa serbosa & satis curiosa abis, in auribus Veneris filii inlacerans existimationem, ganniebat.* Ità legit Scriberius, cujus Editio Apulejana, utut emendatissima, commendatur; Elmenhorstius mavult simplex *lacerans*, quod quidem tantò tutius, quantò auctoribus frequentius. Conf. Liv. lib. 38. cap. 54. & lib. 31. cap. 6. Cic. Philipp. 11. cap. 2. & de Clar. Orat. cap. 42. Vellej. 2. 64. 3. &c.

Inlargio, ire, verbum satis antiquum Catonis apud Nonium in Tit. *Inlargire: Pecuniam inlargibo tibi.* Fugiat insolens hoc verbum Orator, cui usitatoria suppetunt. Stultum quippe erit, inventis puræ Latinitatis frugibus, prærancidis vetustatis glandibus vesci velle, ut pulchrè monet Celeberrimus noster Bangius Observ. Philol. pag. 704.

Inlentesco, ere, idem quod lentesco. Columella lib. 2. cap. 11. *Paulum aqua maceratur, dum inlentescat.*

Inlicitator, ris. Festus: *Inlicitator emptor.* Præstat simplex *licitator*, quo usus est Cicero 3. offic. cap. 15. *Non licitatoreni venditor*

opponet. Conf. Lex. Jur. Calvini pag. 535.

Inliteratus, a, um, Festus: Inliterata pax, quæ literis comprehensa non est. Ità *literatus* pro literis inscriptus legitur apud auctores. Apulejus Metam. lib. 6. *Lacinias auro literatas,* Psyche in Junonis fano vidisse fingit, id est, aureis literis inscriptas. Conf. ib. lib. 9. it. Plaut. Rud. a. 4. sc. 4. v. 112. & a. 2. sc. 5. v. 21. Pro *inliteratus*, in significato laudato, apud nonnullos auctores legitur *inscriptus*, id est, non scriptus; Ità Quintilian. lib. 3. cap. 8. *Alia scripta, & alia inscripta.* Lucilius apud Nonium cap. 1. *Inscriptum exportant clanculum, ne portorium dent.* Apud Varronem de R. R. lib. 2. cap. 1. *Inscriptum pecus* dicitur, quod pascebatur in saltibus publicis, nec in publicani ratione scriptum erat. Confer Turnebum lib. 10. Advers. cap. 6. ubi discis, *Inscriptas merces* Veteribus dictas, quas apud publicanum mercator aut inlitor professus haud est, & ideo in publicani tabulis perscriptæ non sunt.

Inmodum pro admodum Salmasius legit in Flor. lib. 3. cap. 1. v. 13. *Auctis inmodum copiis.*

Innavigo, are. Pomp. Mel. lib. 2. in princ. *Europa modo sinistro latere innavigantium apposita.* Lexicon auctorem, nescio quem, Scribanium in Prodigio invocat.

Innoto, are. Hyginus de Planet. M. net.

net. lib. 4. in princ. *Quoniam in initio sphaerae circuli quinque quomodo efficerentur, ostendimus, neque eos corpore siderum innotabimus.*

Innotus pro ignotus. Ammianus lib. 29. p. m. 422. *Festinus quidam Tridentinus ultimi sanguinis & innoti.*

Innoxie, adv. sine noxa. Flav. Vopisc. in Aureliano cap. 4. *Addit etiam illud, quod binctum fasciola Aurelianum aquila innoxie de cunis lehaberit, & in aram posuerit, quae juxta sacellum forte sine ignibus erat.* Svetonius pro *Innoxie* scribit *Innocue*, in Domit. cap. 19. *Sagittas tanta arte direxit, ut omnes per intervalla digitorum innocue esaderent.* Habet & adverbium nostrum *Innoxie* suam notionem moralem; ita Minuc. Felix Octav. *Caste, innoxie, religioseque Deum colere*; pro quo *Innocenter* malunt idonei auctores

Innoxior, compar. Cato apud Priscianum lib. 3. p. m. 74. *Quantum suam vitam superiorem atque ampliore, atque antiquiorem animum inducent esse, quam innoxior.* Conf. Bang. Observ. Philol. de Comparatione pag. 183. Sanctii Minerv. lib. 1. c. 11. de Compar. & Superlat. p. 76. & 77. ubi plurimis exemplis demonstrat, minus verum esse, quod ajunt, non posse duci comparativa a nominibus habentibus vocalem ante *is* vel *us*. His adde Despauterium Comment. Grammat. lib. 4. p. 144. item Senecam de Clement. lib. 1.

cap. 13. *Omniibus reis noxior (al. obnoxior) ac sollicitior.* Conf. Sciopp. Instit. Grammat. L. edit. Hertzog. p. 10.

Innoxius, *a*, *um*, secundum arbitratum Lexici est, qui minime nocet; passivè verò etiam adhiberi, is facile collegerit, qui legerit illud Lucani lib. 9. v. 892.

Gens unica terras
Incolit a saevo serpentum innoxiamorsu.

Innumeratus, *a*, *um*, Plinius lib. 19. cap. 4. *Præfigi prospectus omnes coëgit multitudinis innumerata seba latrocinatio.*

Innumerum, adverbialiter dixit Claudianus lib. 1. de Raptu Proserp. v. 20.

Dii, quibus innumerum vacui famulantur Averni

Vulsus iners
i. e. sine numero. Scaliger, qui hanc vocem disjungere tentavit, reprehenditur in Notis Variorum ad h. l.

Inopinatè, adv. quod in Lexico ab omni auctoritate nudum reperitur, tuendum suscipit Seneca Consol. ad Helv. cap. 5. *Hostium aduentus eos prostermit, quos inopinatè occupabit.* Livius *Inopinatò* scribit & *Necopinatò* lib. 26. cap. 6. & lib. 7. cap. 17. & c.

Inopinor, *ari*. Gellius lib. 18. cap. 7. *Misit paulò post Faßorino librum, quem promiserat, Verrii, inopinor, Flacci erat.*

Inorabilis, *e*, Accius Armo-

rum

rum iudicio : *Sed per bico* (id est, interprete Nonio cap. 8. num. 28.) *per bico* (id est, *per bico*) *Ajax animo atq; inorabili.*

Inoro, are, verbum, si vera est & incorrupta lectio, auctore suo dignissimum Tertulliano de Resurr. Carn. cap. 16. Calix bene sibi conscius, & de diligentia ministerii commendatus de coronis quoque potatoris sui inorabitur; id est, interprete Ludovico de la Cerda, in ora, sive in extremitate cingetur coronis potatoris sui. Alii legunt coronabitur, alii inornabitur, quod malim.

Inovans, valde ovans. Apuleius Metam. lib. II. Sume jam cultum latiore, candido isto habitu tuo congruentem, comitare pompam Deae sospitatrix in obanti gradu.

Inpannis, is, sine pannis. Plaut. Asin. a. 1. sc. 2. v. 16.

Inpannis inopia.

Ita unita voce legit Lipsius Lect. Ant lib. 5. cap. 13. sed invitissimo Acidalio, qui hanc lectionem plurimum sententiae officere existimat, nec sine ratione. Conf. Vossii Lex. Etymol. pag. 367. in Pannus. Depannus, quod idem est ac impannus, nempe panno carens, usus est Vetus Poeta apud Nonium.

Inpermixtus, a, um. Lucicillius apud Nonium cap. 3. Inpermixtum (Mercerus legit inpermixtum) lymphorem dixit. Conf. Lexicon, ubi auctor est Ambrosius.

Inquietissimus, a, um.

Seneca de Benef. lib. 7. cap. 27. Inter affectus inquietissimos, rem quietissimam fidem querere. Vopisc. in Saturnino princ. Saturninus oriundus fuit Gallus, ex gente hominum inquietissima.

Inquietius, adverbium. Ammianus lib. 27. p. m. 360. Eaque confidentia deinceps inquietius agitant. Et lib. 15. p. 42. Idem Dynamius inquietius agens &c.

Inquilina, ae, foemin. Varro Sexagesi apud Nonium cap. 4. num. 444. In quarum locum subierunt inquilinae impietas, perfidia, impudicitia. Conf. Nizolii Thesaur. Ciceronis p. m. 1053. in Inquilinus.

Inquisitor, compar. Cic. in Brut. Inquisitus & minime vulgare dicendi genus. Ita Schrevelius legit; sed rectius ille, an ii, qui malunt exquisitus, ignoro.

Inrado, ere. Cato de R. R. cap. 157. Silphium (σίλφιον est succus Cyrenaicus pretiosissimus, idem quod Latinis Laserpitium auctore Plinio lib. 19. cap. 3.) inradito. Hinc participium

Inrasus, a, um, quod ejusdem est ibid. Laserpitium inrasum cum brassica ex aceto oxymelli, & sale sparsa.

Inremissè, adv. sine remissione, cui contrarium est Remissè. Ammianus lib. 29. p. 420. Inremissè ab extremis regionum intervallis exhibitis omnibus. Pro inremissè cum

classicis auctoribus rectius scripseris, *sine intermissione*, vel, si privam velis vocem, *incunctanter*, pro quo tamen *haud cunctanter* mavult Livius lib. 1. cap. 36. & lib. 3. cap. 6.

Inremotus, a, um. Prudent. Perist. 5. v. 408.

Nam corvus, Heliae datus
Olim ciborum portitor,
Hoc munus implet sedulo,
Et inremotus excubat.

Inrimo, are. Pacuvius Atalanta apud Nonium cap. 4. in Rimari. *Cum incultos perbestigans inrimare sinus*. Ita *Rimo*, are, Accius ibid. terminatione activa dixit: *Aut stagnorum humorem, rimarem loca*. Vid. Edit. Mercer. p. 382. Lexicon falli mihi videtur, quod ex Veteri Poeta apud Festum in *Russari* eam τῶ *Rimo* formam eruendam existimat, nisi me fallit Editio Dionysii Gothofr. quae formam usitatam deponentialem retinet. Verba Poetae ibid. sunt: *Et ego ibo, ut latebras russans* (id est, crebro pervestigans) *rimer maritimas*.

Insalubrior, compar. Gellius lib. 19. cap. 5. *Id in nibe levisissimum est, quod evaporatur, manet autem, quod est gravior & sordidius & insalubrius*.

Insalubritas, tis. Plinius lib. 31. cap. 3. in lemmate: *De insalubritate aquarum*. Tutà satis, Benevole Lector, haec vox tibi videtur? Dubitas de fide laudati lemmatis? Ab auctore Plinio an sit relictum?

Audi Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 14. de Conjunctionibus p. m. 507. *Ut de titulis in univèrsam dicamus, quàmvis longiori aliquanto, quàm solemus, sermone, sic habeto; omnes titulos ad Martialis epigrammata, ad Horatii odas (itemque in Valerio Maximo) non solum esse alienos, sed saepe ab auctoris sensu alienissimos. Plinio pessime sunt dispositi &c.* Qua Sanctii sententia salva, nos lemma scriptis Plinii ab ipso Plinio praefixa censemus, svadente libro ejusdem primo, qui totus singulorum capitum est elenchus.

Insalubriter, adv. quod Salviano in Lexico tribuitur, Macrobius simul est (qui seculo ante Salvianum vixit) in Somnio Scip. lib. 1. cap. 6. *Non tenaciter tantum, sed etiam insalubriter vincuntur*.

Insatiabiliter, adverbium, argenteae aetati a Lexico bene satis adscribitur; sed nolumus ingratiè præterire locum Lucretii l. 3.

Insatiabiliter deflebimus, æternumque

Nulla dies nobis moerorem e pectore demet.

Pro insatiabiliter Cicero insaturabiliter dixit lib. 2. de Nat. Deor. cap. 25. de Saturno: *Annis præteritis insaturabiliter expletur*.

Inscalpo, ere. Plinius lib. 36. cap. 5. *Sunt certe etiamnum in columnarum spiris inscalpta nomina eorum argumento, rana atque lacerta*. Conf. Lactant. de Phœnic.

Inscen

Inscensus, a, um participium pass. Apul. Metamorph. lib. 2. *Hæc simul dicens, inscensò grabatulo, super me cossim residens, pendula Veneris fructu me satiabit.* Ità *Ascensus* Ammianus dixit lib. 21. p. m. 203. *Inascensus*, Plinius Panegyri. cap. 65. *Transcensus*, Sext. Ruf. Brev. &c.

Inscitulus, a, um, diminut. ab *Inscitus*. Afranius Vopisc. apud Nonium cap. 1. in Vettispici: *Non inscitula ancillula*; id est, non inamabilis, secundum illud Donati p. m. 1359. *Scitum dicitur, quod placet*; *Inscitum, quod displicet*. Ità *scitula* forma Plauto dicitur in Rud. a. 4. sc. 1. v. 3. & Lamprid. in Commodò cap. 2. *Muliercula formæ scitioris, quæ bella.*

Inscrutor, ari, significantius verbum & intensius, quàm simplex scrutari, id quod τὸ ἐπιτελεῖν innuit, & Macrobius Saturnal. lib. 7. cap. 1. *Si Homeri latentem prudentiam inscruteris altius.* Vide supra *Inrimo*, quod, licet obsoletum, cum verbo laudato convenit.

Insecabilis, e. Vitruv. lib. 2. cap. 2. *Thales quidem primus aquam putabit omnium rerum esse principium*; *Heraclitus Ephesus, qui propter obscuritatem scriptorum a Grecis κοτινός est appellatus, ignem*; *Democritus, quique eum secutus est, Epicurus atomos, quas nostri insecabilia corpora, nonnulli individua vocitabunt, Pythagoreorum vero disciplina adjecit ad aquam &*

ignem aëra & terrenum. Lexicon Quintilianum Lactantium & Martianum Capellam auctores profite-
tur.

Insectio, nis, quid sit, tradit Gellius lib. 18. cap. 9. *A veteribus, quas narrationes dicimus, insectio- nes sunt appellatae.* Idem ib. extr. *Eadem ergo ratione antiqui nostri narrationes sermonesque insectio- nes appellitabunt.* Conf. Vossii Lex. Etymol. in Sequor pag. 465. item in Seco pag. 459.

Insecutio, nis. Apulejus Me- tam. lib. 8. *Cæca festinationis te- meritate, ac metu incerta insecu- tionis.*

Inseparabilis, e. Apulejus Metam. lib. 9. *Sed anus quædam stupri sequestra, & adulterorum in- ternuntia, de die quotidie insepara- bilis aderat.* Seneca ep. 85. *Inepta distinctio*; *Idem enim negat, un- quam virtutem esse sine voluptate*; *ità si ei juncta semper est, atque in- separabilis, & sola satis est, habet e- nim secum voluptatem, sine qua non est, etiam cum sola est.* Idem ep. 118. *Aliquid inter se habent mix- tum & inseparabile, nec potest bo- num esse, nisi cui aliquid honesti in- est, & honestum utique bonum est.* Lexicon auctoritatis fame velut compulsus (detur venia joco inno- centi) horrea Cypriani & Augustin invadit.

Inseptum, non septum; ponitur tamen & pro non adificatum. Festus.

Insidiandus, a, um. Cicero pro Cael. *Magnum crimen bel in legatis insidiandis, bel in servis ad hospitum domi necandum sollicitandis, plenum sceleris consilium, plenum audacia.*

Insitor, ris. Propertius lib. 4. Eleg. 2.

Insitor hic solvit pomosa vota
corona,

Quum prius invito stipite mala
tulit.

Plinius auctor est in Lexico.

Insolenter, pro raro (quam notionem propriam Lexicon probare supersedet) Cic. de Invent. lib. 1. *Deinde* (sc. quæritur) *natura ejus evenire vulgò soleat, an insolenter ac raro.*

Insolentia, arum, plur. num. Phædrus lib. 4. fab. 25.

Integritatis qui sinceræ conscius,

A noxiorum premitur insolentibus.

Insolet, pro solet. Cæcilius apud Gellium lib. 3. cap. 16.

Insoletne mulier decimo mense parere?

Pol nono, etiam septimo atque octavo.

Inspectator, ris. Symmachus lib. 6. ep. 9. *Adhibiti inspectatores muro &c.* Tutius usurpatur *inspector*, quod Plinii est lib. 37. cap. 7. & aliorum.

Insperatò, adv. Apulejus Metam. lib. 9. *Insperatò & longè contra*

ejus opinionem resistens jubens. Plautus Aulul. Argum. v. 14.

Per dolum mox Euclio

Quum perdidisset, aulam insperatò invenit.

Lexicon adverbium *Insperate* adducit, sed adductum non probat; Neque locus Valer. Maximi, qui comparativum *Insperatius* ibidem exhibet, eam infert positivo terminationem. Conf. Lucill. lib. 30. apud Non. c. 1. p. 35.

Insperio, nis. Palladius Mart. cap. 9. *Hoc mense ruta seritur locis apricis, solius cineris insperione contenta.*

Instanter, adv. Ovidius lib. 5. Metam. fab. 1. v. 162.

Sustinet instanter &c.

Sed alii rectius legunt *instantes*. Conf. Lexicon.

Instructura, æ. Frontinus Strat. lib. 2. cap. 3. *Quibus factis, quadrigæ hostium aut implicitæ palis, aut exterritæ clamore telisque in suos conbærsæ sunt, turbaveruntque Macedonum instructuram.* Audiatur h. l. Isidorus, qui Orig. lib. 19. c. 10. *Constructio*, inquit, *est laterum & altitudinis edificatio; Constructio autem bel instructio vocata, eò quòd instringat, & coherere faciat, bel lapides luto, & ligna, & lapides invicem sibi; Nam & intinctio ferrè in aqua Instructura est.* Idem adhuc ibid. cap. 18. *Instructura parietum ad normam fieri, & ad perpendiculum respondere oportet.*

Insuavior, compar. Auctor ad Herenn.

Herenn. lib. 3. *Quid insuavius, quam clamor in exordio causæ?* Cic. in Or. *Credo, quòderat insuavius.* Lexicon Gellium auctorem amat.

Insulsiſſimus, a, um, gradus est non Martialis unius (vide Lexicon) sed Catulli simul Carm. 17. ad Coloniam:

Insulsiſſimus est homo, nec sapit pueri instar

Bimuli, tremula patris dormientis in ulna.

Insuperatus, a, um. Cornel. Gallus Eleg. 1.

Has inter virtutis opes, tolerantia rerum

Spernebat cunctas insuperata minas.

Insutus, ūs. Apulejus Metam. lib. 7. *Ex promptis mille aureis, quos insutu lacinia contexerat.*

Intactilis, e. Lucretius lib. 1. de Rer. Nat.

Sin intactile erit, nulla de parte quod ullam

Rem prohibere queat per se transire meantem,

Scilicet hoc id erit vacuum, quod inane vocamus.

Ejusdem auctoris est simplex *tactilis* lib. 5. v. 152.

Tactile nil nobis quod sit, contingere debet.

Neque, ut mihi videtur, alio facile modo vertitur Græcorum *ἀπὸς* & *ἐν αὐτῷ*; nisi pro *tactile* dicere velis, quod sub tactum cadit, ut Cicero pro *visibile*, quod sub adspēctum

cadit, de univers. sub oculos, in Orat. ad Brut. vel, in cernendi sensum, ibid. Confer Arnobium, qui post init. lib. 7. *Deus, inquit, omni est contiguus tactu*; pro, omnino intactilis.

Intactus, ūs, substant. Lucretius ibid.

Tactus corporibus cunctis, intactus inani.

Intactus contrarium quiddam est *tactui*, quemadmodum *incultus* apud Sallustium de B. Jugurth. cap. 2. extr. & Catil. c. 55. opponitur *cultui*, *injussus* (quod tamen vix præterquam in sexto casu reperitur) *jussui* &c.

Intemperantia in plurativo. Cato de R. R. cap. 141. *Mars pater, te precor, uti tu morbos, & astitudinemque, calamitates intemperantiasque prohibeſſis, defendas* &c. Itā Seneca de Constant. Sap. cap. 9. in singulari dixit, *Intemperantia cæli* pro quo Columella in præfatione operis ineunte *Intemperies*.

Intemperantior, ris, compar. Cicero Orat. in Vatinius in princ. *Sed fui paullo in te intemperantior fortasse.* Seneca Consol. ad Helviam cap. 6. *Quid ad cæli naturam intemperantius?* Idem de Ira lib. 1. c. 3. *In quasdam soluptates intemperantiores homine sunt; sc. fere.*

Intemperantiſſimus, a, um. Unā cum Apulejo, quem Lexicon auctorem adſciſcit, hunc gradum tueri amat Cicero in Pisonem: *Impuriſſima atque intemperantiſſima pecus.*

Intemperies in plurativo dixit Gellius lib. 1. cap. 17. *Has Xanthippus intemperies in maritum Alcibiades demiratus, interrogabit Socratem, quanam ratio esset, cur mulierem tam acerbam domo non exigeret?* Pro *Intemperies* Plautus *Intemperie* dixit in *Amph.* a. 4. sc. 3. pr. *Aulul.* a. 1. sc. 1. v. 30. it. *Mil. Glor.* a. 2. sc. 5. v. 24. *Conf. Non.* cap. 8. num. 78.

Intempestive, adverbium est, non ita recens, ut seculo Ammiani & Ulpiani, quos Lexicon auctores laudat, demum sit procreatum. En testimonia gravissima senio & auctoritate, Ciceronis lib. 11. ad fam. ep. 16. *Qui ad nos intempestive adveniunt, molesti saepe sunt.* Columellae lib. 12. praefat. extr. *Verum, ne videar intempestive censorium opus objugandis moribus nostrorum temporum suscepisse, jam nunc officia Sillicae persequar.* Phaedri lib. 3. fab. 19. v. ult.

Sensit profecto, se hominem non visum seni,

Intempestive qui occupato adluserit.

Senecae Svasor. 1. *Intempestive liberi sales.* Et contrav. lib. 1. cap. 1. *Sententia diu frustra quaesita intempestive molesta est.* Item lib. 3. cap. 28. *Intempestive senire.* *Conf. de Benef.* lib. 4. cap. ult. &c.

Intempestivior, compar. Valerius Max. lib. 7. cap. 8. sub fin. *Quid hoc joco inhonestius? aut quid intempestivius?*

Intempestiviter, adv. pro *intempestive*. Gellius lib. 4. in lemma te cap. 20. *Dicere joca quadam intempestiviter.*

Intempestuosus, a, um. Ammianus lib. 24. pag. 291. *Abortus bitio foetus amittit intempestuosos.* Malo cum Lindenbrogio *Intempestivos*, reclamantibus licet MSSis, tum quod hoc verbum illo textui sit accommodatius, tum ingenio Latini Sermonis convenientius. Neque verò aliud svadere videtur simplex *tempestuosus*, quod non modò extra civitatem Romanam est, sed etiam *procellosum* significat.

Intensio, nis. Scribonius Larg. *Compos. 255. Rigida cum intensione oculorum.* Seneca *Qvaest. Natus.* lib. 2. cap. 6. *Partes consentire ad intensiorem debent, & conferre fiores.* Idem ibid. *Quid est box, nisi intensio aeris? Quis sine intensione spiritus cantus est? Cornua & tubae &c. nonne aeris intensione partes suas explicant? Quis est illi (spiritui) motus, nisi intensio? Quae intensio, nisi ex unitate?* *Conf. ib. cap. 8. 9. &c.* ubi aliquoties repetitur. Lexicon Publico Mimo tribuit, de quo vide sis Fabricii Biblioth. Lat. lib. 1. cap. 16. p. 286.

Intensior, compar. Seneca de *Ira* lib. 2. cap. 35. *Quantò illi intra peccus terribilior sultus, acrior spiritus est, intensior impetus, rupturus se, nisi eruperit?* Comparativi hujus patronum Lexicon accersit Nazarium.

Intera-

Interaneum, *i*, in singulari dixit Plinius lib. 32. cap. 9. *Torpedo apposita procidentis interanei morbum ibi coërcet*. Eodem modo *Intestinum* singul. Celsus lib. 2. cap. 1. *Intestinum tenue*.

Interaneus, *a*, *um*, adject. Scribonius Larg. Compos. 96. *Purgat etiam* (de medicamento loquitur) *bomigas interaneas*. Plin. lib. 20. c. 11. *Tormina interanea*. Gloss. *Interaneus*, ἐσώτερῳ.

Intercedi, passivè, dixit Cicero de Prov. Consul. *Mihi credite; nunquam succedetur illis, nisi cum ea lege referetur, qua intercedi de provinciis non licebit*. Idem ib. circ. fin. *Lex fertur, de cælo servari, obnuntiari, intercedi licere*.

Intercisio, *nis*. Varro in fragment. p. m. 48. *A securis intercisione*. Lexicon ex Plinio locum adducit, sed suspectissimum, ubi pro *Intercisiones stomachi*, accuratiores rectius legunt *Rosiones*.

Interclamo, *are*. Ammianus lib. 31. p. m. 492. *Nostri multis interclamantibus resisterunt*.

Intercursus, *a*, *um*, partic. Idem lib. 15. p. 58. *Navigazione veloci intercurso spatio maris haud longo*.

Intercussus, *us*. Seneca Quæst. Natur. lib. 3. cap. 27. *Quod olim fuerat nubilum, nox est, & quidem horrida & terribilis, intercussu luminis diri; quando per nubium*

intervalla & dehiscences rimas fulgurum lumen intercutitur.

Interemptio, *nis*. Lexicon locum ex Cicerone producit, sed ubi plures & accuratiores pro interemptione legunt internecione: *Hæc*, inquit Lexicon, *si incerta auctoritas* (nempe Ciceronis) *substitui Glossæ Cyrilli possunt, in quibus est interemptio, κατασφαινή*. Quid verò opus est glandibus inter fruges vesci? Cur refugium præbebunt Glossæ Cyrilli, ubi tuta statur auctoritate idonei alicujus auctoris, ut h. l. Porcii Latronis Declam. in Catilinam? *Hastam contorqueret in omnium ruinam atque interemptionem*. Nostram de P. Latronis ætate & dictione sententiam vide sis in voce *Prodigalitas*.

Interfatio, *nis*. Cicero Orat. pro Sest. *Cum se non modo contra vim & ferrum, sed etiam contra verba atque interfationem legibus sacratissimè armatum putaret*. Ità rectè ex Veter. libr. Turnebus; ubi vulgò ineptè: *Intercessionem*. Confer Parei Lex. Crit. pag. 629. Quintilianus auctor est in Lexico. Vossius Instit. Orat. lib. 5. cap. 6. § 3. *Interfationem* inter Schemata Rhetorica refert, eamque interpretatur *Transitionem* sive μεταβασιν &c. Conf. Rutil. Lup. de figuris Sententiarum & elocutionis lib. 2. pag. m. 7. & Jul. Rufinian. de Schematis Lexicos pag. 33.

Interfectio, *nis*. Lexicon
M 5 probi

probi hujus nominis auctores exhibet Lampridium & Augustinum, nulla facta mentione Ciceronis, ad quem ita Brutus ep. 3. scribit: *Quem sic vexari a Dolabella audio, ut jam non videatur crudelissimum ejus facinus interfectio Trebonii.* Conf. Alcon. Ped. pag. 183.

Interfio, eri, pro confici, absumi, Plautus Trinum. a. 2. sc. 4. v. 131.

Hem! hic oportet obferi mores malos,

Si in obferendo possunt interfieri.

Interfieri passivum est ab *Interficio*, quod propriè est, facio inter, interrompo, ut Apul. lib. 11. *Singultu crebro sermonem interficiens*, & Cod. Theod. *Interfectum negotium*. *Interfieri* apud Lucretium quoque legitur lib. 3. v. 885.

Post mortem fore, ut aut putrescat corpore posto,

Aut flammis interfiat, malisve ferarum.

Conf. Addenda Perizonii ad Sanct. lib. 3. cap. 3. p. 338. Donatus ad Terent. Andr. a. 4. sc. 1. in *Interturbare*, monet particulam *adauctivam* esse

τὸ *inter*, ut in *interfectus*, *interemtus*, in quibus duobus verbis non solum ἀνζηκῆν, sed etiam φθάρτικῆν vim habet. De verbo *Interficere* scitu saltè h. l. digna sunt, quæ habet Vetus ille Grammaticus, Cornelius Fronto p. m. 1330.

Interficere & *perimere* prisca sunt: *Occidere*, ob eadem dictum est: Ju-

gulare, ob jugulum: *Necare*, a *nec*: *Interficere*, a *facto*: *Perimere* ab *emptione*, quasi jure tollere.

Interflo, are. Apulejus de Mundo: *Hos quatuor ventos alii plures interflant.*

Interfugio, ere. Lucretius lib. 6. de fulmine:

Adde, quod e parvis ac lævibus est elementis:

Nec facile est teli naturæ obsistere quicquam;

Inter enim fugit, ac penetrat per rara viarum.

per tmesin, pro *interfugit*.

Interfusio, nis. Lactantius lib. 7. de Divin. Præm. cap. 3. *Maris opulenta & copiosa interfusio.*

Intergarrio, ire, unde participium

Intergarritus, a, um, quod Apuleji est in Apolog. *Dein pauculis verbis intergarritis.*

Interjectio, nis, non modò Quintiliani est, cujus patrocinio in Lexico utitur, sed etiam Auctoris ad Herenn. lib. 1. *Occultè dicemus interjectione verborum.*

Interincedo, ere. Hyginus fab. 126. *Cum jam tempus interincederet*; per epenthesein, pro *intercederet*, quod classicis auctoribus usitatiùs; Conf. Cic. pro Cluent. c. 26. & Catil. 1. cap. 2. &c.

Interloco, are. Pomponius Mela lib. 2. cap. 1. *Inter epulas, quot quisque*

quisque interfecerit, referre, latissima & frequentissima mentio, binisq. poculis, qui plurimos retulere, perpotatis interlocantur.

Interminatio, nis, a verbo Interminor. Justinianus Præf. 1. de Concept. Digest. Imperitos istos homines sub hac interminatione ab hoc conamine repellimus, ut &c. Idem ibid. Illud necessarium constitutum cum summa interminatione edicimus. Conf. Cod. lib. 12. Tit. 38. Leg. 16. § 4. Pro interminatio tutius cum classicis auctoribus scribitur comminatio. Ità Svetonius Tib. cap. 37. Reges comminationibus magis, quàm vi repressit; Et Livius lib. 26. cap. 8. Fabius circumagi ad nutus comminationesque Hannibalis flagitiosum ducebat. Conf. Cic. 3. de Orat. cap. 54. & 2. cap. 71.

Intermoveo, ere. Symmachus lib. 8. ep. 69. Alios sulcos stilo intermoveo, alios ordines pangis. Ubi sulcos stilo intermovere, meo iudicio, nihil aliud est, quàm non illaboratas, non illiteratas, ut vocat Plinius lib. 1. ep. 10. literas scribere, sed calamistros quasi adhibere, ut loquitur Cicero in Orat. cap. 23. Scripserat nempe Valerianus ad Symmachum, se rusticari, & ducendis vitibus, aut arboribus inferendis crudam senectutem fovere; Ad quæ Symmachus l. c. tracta eleganter a verbis Valeriani metaphora: Non hoc literæ tuæ sapiunt; alios sulcos &c.

Internoctu, adverbium, cui op-

ponitur Interdium. Vide Notas Freinsheimii ad Flor. lib. 4. cap. 2. v. 45. ubi ità: Internoctu inusitatius paullo vocabulum, transpositum & mutatum est ab imperitis; profiteor tamen, nuspiam me hocem istam reperisse, sed analogia tam evidens est; res autem tam necessaria, ut non dubitem, quin eloquenda fuerit Romanis, & quidem hoc modo. In Gloss. nomen habetur Internoctatio, Græcè πᾶννυχίδες, de quo vide sis Lexicon Philolog. Martinii pag. 1297.

Internosco, ere, Prudentio in Lexico rectè tribuitur, sed quid opus est auctoritate, ut ità dicam, lateritia, cùm habemus marmoream, Lucretii nempe lib. 4.

Et quantum quæque a nobis res absit, imago Efficit, ut videamus & internoscere curat.

& Horatii de Art. Poët v. 424.

Mirabor, si licet internoscere mendacem &c.

item Plauti Menæchm. Prolog. v. 20.

Mercator quidam fuit Syracusis Senex,

Ei sunt nati filii gemini duo, Ità forma simili pueri, ut mater sua

Non internôsse posset, quæ mammam dabat.

Internuntia, æ, subst. Plaut. Mil. Glor. a. 4. sc. 1. v. 39.

Hæc celox illius est, quæ hic egreditur internuntia.

Apulejus Metam. lib. 9. Sed anus quædam stupri sequestra & adulterorum

rorum internuntia, de die quotidie inseparabilis aderat. Conf. Juvenal. Sat. 6. lib. 2. v. 544.

Internuntius, a, um, adjectivum quoque esse, animadvertent omnino, qui rem rectè putaverint. Masculinum genus nemini non innotuit; foemininum ex proximè præcedentibus succinctè probatur; neutrum dabunt sequentia Apuleji de Philos. Natur. *Et tamen ea, quæ sunt internuntia sentiendi, sic sunt operta visceribus, ne crassitudine sensus hebetentur.* Habet nempe *Internuntius* eodem se modo, quo *Nuntius*, cujus adjectivi natura liquet ex Virgil. Æneid. 4. v. 188. *Volitans pennata per urbem Nuncia fama ruit.* Ovid. epist. Parid. *Uxor habes animi nuncia verba mei: Prima fuit vultus nuncia fama tui.* Liv. lib. 5. *Vocis nocturnæ, quæ nuncia cladis audita fuerat.* Conf. Lexicon & Sanct. Minerv. lib. 4. cap. 4. de Ellipsi Nominum & participiorum p. 638.

Interpolatrix, icis, foemina, quæ vendit vestem fucatam. Pomponius auctor est: *Interpolatricem accersire oportet, quæ huic vestem adducet.* Lexicon duos de plebe auctores Nazarium & Tertullianum producit. *Interpolatrix* nomen est a verbo *Interpolare*, id est, interprete Nonio cap. 1. *immittere & interponere, & novam formam e veteri fingere; & est tractum ab arte fulonia, qui poliendo diligenter vetera quæque in novam speciem mutant.*

Conf. Lex. Philol. Martini p. 1298. & Crit. Parei p. 631.

Interpretativus, a, um. Ulpianus Digest. lib. 50. Tit. 14. Leg. 3. *Quod Græci ἐρμηνευτικόν, id est, interpretativum, seu interpretis honorarium appellant.*

Interrogator, ris. Idem ib. lib. 11. Tit. 2. Leg. 11. § 7. *Incertum dimittere interrogatorem.* Certum aliquem auctorem malo, quàm cum Lexico Glossatorem Veterem.

Interruptio, nis. Macrobi. Somn. Scip. lib. 2. cap. 5. *Interruptio non unius generis &c.* Quintilianus lib. 9. cap. 2. *Ἀποσιώπησις, quam Cicero reticentiam, Celsus obticentiam, nonnulli interruptionem vocant.* Conf. Vossii Instit. Orator. lib. 5. cap. 6. § 5. de Aposiopesi, item Despauterii Comment. Grammat. p. 698. nec non Aquilæ Romani lib. de Figur. Sentent. p. 14. Invenitur & nomen *Interruptio* in Digest. lib. 41. Tit. 3. Leg. 2. *Usurpatio est usucapionis interruptio.* In quæ verba Calvinus in Lex. Jurid. p. 469. ita: *Interruptio duplex est, naturalis & civilis. Naturalis contingit, exstinctis his, quæ ad substantiam usucapionis naturalem requiruntur: ut sunt possessio, titulus, bona fides, & res ipsa non vitiosa, &c. Civilis interruptio est, quæ per auctoritatem juris impedit usucapionem, etiam si prædicta ad naturam ejus requisita non deficiunt. &c.*

Intertorqueo, unde participium *Inter-*

Intertortus, a, um, quod *Petronii* est *Satyr*.

Stabant ærati scabra rubigine
dentes,

Tabo lingua fluens, obsessa dra-
conibus ora,

Atque intertorto laceratam pe-
ctore vestem

Sanguineam tremula quatiebat
lampada dextra.

Intestabilior, compar. *Sallu-
stius* in *Orat. Lepidi ad Pop.* *Neque
se aliter tutum putat, quàm si peior
atque intestabilior metu bestro fue-
rit.* *Intestabilior* h.l. idem est, quod
detestabilior *Ciceroni* 1. *Offic. cap.*
17. & 5. Tusc. cap. 22. extr. Conf.
Tacit. Histor. 4. 42. 10.

Intestini pl. num. masculinè
pro intestina ἀρχαῖκως dixit
Varro *Dei ἀρχῆς* apud *Nonium*
*cap. 3. Sensus, porta, bexa, hydra-
gogia, clonca, intestini.*

Intolerabilior, compar. *Le-
xicon* *Juvenalem & Eumenium* au-
ctores exhibet; nos pro *Juvenale* ar-
ripimus *Ciceronem* ad *Ser. Sulpit.*
*lib. 4. ep. 3. Multò intolerabilior fu-
turus; pro Eumenio Porcium La-
tronem Declam. in Catil. Quid de-
nique intolerabilius potest existi-
mari?*

Intolerabilis, *Lexico* aliisque
is esse creditur, qui tolerari non po-
test, sed & activè sumi, testis est *A-
franius* in *Privigno: Quòd si fecis-
sem paulo sepius; Didicisset is fer-
re, & non esse intolerabilis; id est,*

impatiens, licet *Nonius*, cui hunc
locum debemus, passivè exponat c.
2. num. 435. sed malè. Similia plura
adjectiva, in *BILIS* exeuntia, quæ
ἐνεργητικῶς accipiuntur, vide in-
frà in *Sensibilis*. Hic operæ pretium
videtur, parem *Intolerantia* signifi-
cationem prodere, quæ præter spem
& observationem *Lexicorum* activa
occurrit apud *Gellium* lib. 17. cap. 19.
*Epictetus solitus est dicere, duo esse
sitia multò omnium gravissima ac
tetrissima, intolerantiam & incon-
tinentiam, quum aut injurias, quæ
sunt ferendæ, non toleramus, ne-
que ferimus, aut a quibus rebus
soluptatibusque nos tenere debemus,
non tenemus.*

Intolerandum, adverbialiter.
Gellius lib. 17. cap. 8. *Aula* (pro
Olla) oleo indiget, & ut video, into-
lerandum ferbit. *Intolerandum*
ponitur, ut apud *Virgilium* *Æn. 6. v.*
288. Bellua horrendum stridens. &c.

Intolerans, pro intolerandus.
Lælius apud *Gellium* lib. 19. cap. 7.
*Curas intolerantes pro intoleran-
das dixit, interprete ibid. Gellio.*
Adde, quod *Lexicon*, positivi hujus
immemor, comparativum tantum
& exsuperantem gradum testimo-
niis insigniat. *Conf. præterea
ipsum Gellium* lib. 13. cap. 8. & *Ta-
cit. Annal. 3. 45. 4. item 11. 10. 5.*

Intractabilior, compar. *Gel-
lius* lib. 18. cap. 7. *Domitius* erat na-
tura intractabilior & morosior.

Intrepidanter, adv. *Nonius*
cap.

cap. 12. in particula Atque ad illud Ennii:

Atque atque accendit muros Romana juvenus.

id est, inquit, *festinè & intrepidanter accendit*. Simplex licet *Trepidanter* adverbium optimæ notæ sit, tutius tamen omnino *intrepidè*, quàm *intrepidanter* usurpari posse videtur.

Intrinssecus, adject. Vegetius lib. 3. de Re Veterin. cap. 54. *Sed parum est, unctione corio mederi, nisi potionibus & intrinseca curentur*. Idem ib. c. 10. *Contingit cursu vel saltu, ut intrinsecae venæ rumpantur*. Conf. Borrich. Vindio. puræ Latinitatis p. 125. Vide supra *Extrinssecus*.

Introcedo, ere. Apulejus Metam. lib. 5. *Post opimas dapes quidam introcessit, & cantabit inbisus*.

Introcurro, ere. Nævius apud Nonium cap. 3. in Fretum, quod a Veteribus masculinè etiam usurpatum: *Dubii fabentem per fretum introcurrimus*.

Introitus, a, um, participium. Ulpianus l. 56. ad Edictum: *Lex Cornelia de injuriis competit ei, qui injuriarum agere solet ob eam rem, quod se pulsatum, verberatumque, domumque suam si introitam esse dicat*. Pro *Introitus* aliud participium passivum observavimus *Ingressus*, apud Lucanum lib. 9. v. 866.

Forſan majora ſuperſunt Ingreſſis.

Introrepo, ere. Apulejus Met. lib. 2. *Repentè introrepens mustela contra me constitit, obtutumque acerrimum in me destituit*. Idem ib. lib. 9. *Quippe cum desperà solus, fide tenebrarum contactus atque absconditus, introrepere, & intra momentum temporis remeare posset*.

Introvenio, ire. Julius Obsequens de Prodigis cap. 126. *Nocte cum balneæ cubili clausæ essent, suse sponte apertæ sunt, ita ut Lunæ fulgore, qui introgenerat, Calpurnia excitaretur*.

Introverſus, adverb. Petronius Satyr. p. m. 243. & Lucill. lib. 30. apud Nonium cap. 4. in Ferre: *Quid sibi vult, quare fit, ut introverſus & ad te Spectent atque ferant vestigia se omnia prorsus*.

Intundo, ere, id est, diligenter tundere. Scribonius Largus Compos. 71. *Hæc omnia intunduntur, cribrantur, ac digito melle mixto medicamentum sumitur &c.* Conf. Celeberrimi Jo. Rhodii Lexicon Scribonian. p. 398.

Invasio, nis. Symmachus lib. 10. ep. 48. *In examen pervenit & invasionis indignitas, & modus judicii*. In Codice Justiniano sæpenu-mero hoc nomen occurrit.

Inversibilis, e. Apulejus in Trismegist. *Nec ira commobentur* (sc. *ἐμπαρμεν*, necessitas, ordo) *nec fletuntur gratia, sed serbiunt necessitati*

cessitati rationis aeternae, quae aeternitas inersibilis, immobilis, insolubilis est. Alii legunt Inersibilis. Utrumque parum Latinum.

Inversor, ari. Lucilius apud Lactantium de Ver. Cult. lib. 6. c. 5.

Virtus, Albine, est, pretium persolvere verum,

Qveis inersamur, qveis vivimus, rebus adesse.

pro, in quibus versamur.

Invictissime, adv. Symmachus lib. 10. ep. 78. *Parendum credidi invictissime Principis imperatis.* Legendum ego suspicor invictissimi, pro invictissime, cuius superlativi auctor Augustinus est in Lexico.

Invidenter, adverbium est, quod apud Charisium, legitur, testimonio & auctoritate antiquitatis insignitum. Hujus comparativus

Invidentiùs, Ciceronis est in Consol. p. m. 1346. Dii immortales, cum hominum vitam, quae adeo misera sit, multis bonorum integumentis belarunt & operuerunt, fecerunt quodammodo invidentiùs, ne mortis suavitatem, quanta est, omni ex parte degustaremus.

Inviolabilis, e, quod Lexicon Prudentio vindicat & Silio, sibi assumit Lucretius lib. 5.

Inviolabilia haec ne credas fortè vigere.

Invitatiuncula, a. Gellius lib. 15. lemmat. cap. 2. *Quòd Plato in libris, quos de legibus composuit,*

largiores latioresque in conviviis invitatiunculas vini non inutiles esse existimaverit.

Invitatorius, a, um, adjectivum, quod in Lexico Hieronymi est, antiquiorem habet vindicem Tertullianum de Anima cap. 57. Operatio invitatoria.

Invitatrix, icis. Symmachus lib. 1. ep. 59. *Placet hortatio invitatrix religionis.*

Invitò, adverb. Cicero pro Quint. *Extorquendum est invitò atque ingratis, quod non debet.* Conf. Parei Lex. Crit. p. 607. & Nizol. Thesaur. Ciceron. pag. m. 1042. & 1106.

Inunio, ire, unde participium

Inunitus, a, um, quod Apuleji est Apolog. Radii, luminis extrario mixti atque inuniti.

Invocatio, nis. Miror Lexicon hoc nomen uni Theologorum foro venditare, quod apud bonos auctores toties occurrit; & quidem Quintilianum haud rarò; ut lib. 6. cap. 1. *Per invocationem Deorum idem (Cicero) & in eundem (sc. Verrem) spoliata a praetore templa dinumerat.* Ibid. *Et Deorum etiam invocatio velut ex bona conscientia profecta videri solet.* Et lib. 10. cap. 1. *Benevolum auditorem in invocatione Deorum facit.* Item 9. cap. 2. *Proverbis uti, & versibus, & joco, & invidia, & invocatione.* Neque abhorruit ab hac voce Asconius Pedianus,

dianus, qui in Cic. Divinat. pag. 32. Incipiebant, inquit, *betes aut ab invocatione Deorum, quale est,*

Præfatus divos folio Rex in fit ab alto.

aut ab reprehensione superioris temporis, ut ait Lucilius:

Vellem cum primis, fieri si fors potuisset.

Conf. Macrobi. Saturnal. lib. 1. c. 16.

Involor, ari, passivè Dig. lib. 47.

Tit. 9. Leg. 6. *Expugnatur nabis, cum spoliatur, aut mergitur, aut dissolvitur, aut pertunditur, aut funes ejus præciduntur, aut vela conscinduntur, aut anchoræ involantur de mari.*

Involuntariè, adv. Marcianus lib. 1. Inst. Dig. lib. 1. Tit. 3. n. 2. *Lex est decretum prudentum hominum, coërcitio eorum, quæ sponte vel involuntariè delinquantur.* Pro involuntariè, rectius dici mihi videtur, & secundiore Lingvæ Latinæ genio, præter voluntatem. Conf. Terent. Andr. a. 5. sc. 3. v. 8. & a. 2. sc. 6. v. 5. item Hecyr. a. 5. sc. 1. v. 36. Cicer. 2. de Divinat. cap. 28. Plaut. Merc. a. 2. sc. 3. v. 104. &c.

Involuto, are. Apicius lib. 2. cap. 1. *Et singula involutantur folia lauri.* Ità legit emendatissima Editio Listeri 1709. Alii, *involvuntur folio.*

Inusitatissimè, adv. Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 4. *Non esse ab re puto, hoc in loco id quoque admonere, quòd Decembrii in XII.*

tabulis inusitatissimè nox pro noctu dixerunt.

Inustus, a, um, participium, non simplicem modò verbi significationem habet, sed negantem etiam, & ponitur pro *non ustus*, igne non absumptus. Lucan. l. 8. v. 787.

Semusta rapit, resolutaque nondum

Ossa satis nervis, & inustis plena medullis

Æqvorea restingvit aqua - -

Johia! interjectio Plautina re-nuents & cunctantis Mercat. act. 4. sc. 3. v. 31.

Ista quidem illa est. DO. quæ illa est? LR. illa. DO. Johia!

Jovius, a, um, adject. a Jupiter vel Jovis. Mamertinus Panegy. Maxim. c. 13. *Licet nunc simul & Herculeæ dicaris & Johia,* sc. Roma, quam auctor alloquitur. Conf. Eumen. pro Restaur. Schol. cap. 10. & 16.

Ironice, adv. Græcè εἰρωνικῶς. Asconius Pedian. in Procem. Act. in Verr. p. 59. *Ironice dictum est.*

Irrationalis, e. Cellarius hoc adjectivum ad *timidè usurpanda* refert Antib. Lat. p. 76. *nescio, inquam, an antiquior dixerit, quàm Quintilianus lib. 10. cap. 7.* Nos salva sententia celeberrimi, & omni laude majoris, Cellarii, salvo testimonio Quintiliani, auctoris verè classici, ἡ ἀγασάτην adjungimus Senecam ep. 92. quæ sequentibus locis luxuriat:

riat: *Quid stultius turpiusve, quàm bonum rationalis animi ex irrationalibus neclere?* Ibid. *Adjicimus rationali irrationale, bonesto inhonestum.* Et paucis interjectis: *Irrationalis pars animi duas habet partes: alteram animosam, ambitiosam, impotentem, positam in affectionibus: alteram humilem, languidam, soluptatibus deditam, &c.* Cicero pro irrationalis utitur duplici voce: *Rationis expers* 2. Offic. cap. 3. Celsus præfatione, *Irrationabilis*, item Quintilianus Declam. 325. & alii, quorum testimonia collegit, seculi sui Varro, Olaus Borrichius Cogitat. p. 150. 151.

Irrecusabilis, e. Imp. Justinian, Cod. lib. 3. Tit. 1. Leg. 13. § 8. *Sin autem in medio triennii vel morte judicis, vel alia irrecusabili occasione judicium fuerit mutatum.* Simplex *Recusabilis* Tertulliani est lib. 4. contra Marc. 35. Utrumque infra Latinitatem.

Irrepto, are, frequent. ab *ir-repo*. Statius Thebaid. lib. 4. p. m. 236.

Pampineumque jubes nemus irreptare Lycurgo - -
& lib. II. p. 455.

- - vis Argos eat, hostilesque Mycenæ?

Squallidus irreptet?

Irrequiebilis, e. Scribonius Largus Comp. 105. *Irrequiebilis sitis.* Ejusdem est ibid. *Sitis inextinguibilis*, quod ad Latinitatem propius accedit. Pro utroque re-

ctius usurpari posse videtur inexplibilis, tum quod vox ipsa Cicero-nem assertorem habet 4. Tusc. cap. 9. & 5. cap. 6. Livium lib. 28. cap. 17. aliosque; Tum quod Tullius ipse *explere sitim* dixit de Senect. cap. 8. & in Paradox. I. Conf. Lex. Scribon. Rhodii p. 396.

Irridiculò, adv. Plautus Pœ-nul. a. 5. sc. 4. v. 10.

Neq; ab juventute ibi irridiculò habitæ (*sumus*) quod pol, soror, cæteris omnibus factum est.

Adverbium esse h. l. *irridiculò*, omnes consentiunt tam libri, quàm interpretes Plautini; Mihi nomen videtur, tum quod *irridiculò* (id est, non ridiculè, ut *irridiculè* apud Cæsarem 1. B. Gall. cap. 42. quod Lexicon malè vertit *nârriſch*) menti auctoris adversatur, cujus hæc sunt antecedentia:

quod quidem ad nos duas Attinuit, præpotentes, pulchræ, pacisq; potentes, soror, fuimus; Jam sequitur:

Neque ab juventute ibi irridiculò habitæ &c.

id est despicatae, per antiphrasin, pro magno in pretio fuimus; tum deinde, quod nomen *irridiculum* Plauto in usu fuit Casin. a. 5. sc. 2. v. 3.

Irridiculum sumus ambo.

Irridiculò itaque *haberi* eadem, credo, phrasi h. l. dicitur, quæ apud Terentium in Hec. act. 4. sc. 1. v. 11. *Ludibrio haberi*, & Eunuch. a. 5. sc. 7. v. 3. *Ridiculo esse*, Tacitum 3. Annal. cap. 57. *Esse deridiculo* &c.

Irrumator, *ris*, qui irrumat, obsceno sensu. Catullus Carm. 10. de Varri scorto:

Præsertim quibus esset irrumator
Prætor, non facerent pili cohortem.

Lexicon Firmicum auctorem sistit. *Irrumator* est a verbo *Irrumo*, *are*, id est, rumam (ruma seu rumis olim idem fuit, quod mamma; *ῥύμη*, *ῥύμα*, a fluore lactis) seu mamillam in os indere; Obscœna & honestis auribus indigna notione usurpatur, præcipuè apud Catullum & Martialem, amoris duumviros, pro *τὸν καυλὸν* in os velut sugendum immittere. Conf. Vossii Lex. Etymol. pag. 438. Becman, de Orig. L. Lat. p. 941. Lexicon Philolog. Martinii pag. 3207. Thesaur. Lingvar. Decimatoris p. 1163.

Isce pro *is*. Gellius lib. 3. c. 14. *Non quisquam Veterum iisce verbis usus est.*

Istimodi pro istiusmodi, ut *Alimodi* (de quo supra) pro *Aliusmodi*. Plautus Truc. a. 5. v. 38.

Qui (malum!) bella aut faceta es, quæ ames hominem istimodi.

Conf. Parei Lex. Crit. pag. 644. ubi contra omnes Vett. Codd. legendum mavult metri causa *Istiusmodi*.

Istò, adverbium, Plinio in Lexico tribuitur, cui adungere libet Cælium ad Ciceronem lib. 8. famil. ep. 15. *Peream, si minima causa est properandi istò mihi.* Item Plautum Mil. a. 2. sc. 5. v. 45.

Do fidem, si omittis, istò me introituram, quò jubes.

Italicè, adv. Messala Corvinus de Aug. Progenie: *Troja vulgò Italicè Latineque scrophæ bel sus dicitur.* Hinc Trojani Trojam, id est, scropham in suis monetis dicuntur habuisse signatam. Matthias Martinus in Lex. Etymol. pag. m. 3927. Trojam deducit a *τρώειν* (unde *τιτρώειν*) perforare, pertundere, perfodere. *Rostro enim*, inquit, *sus fodit humum.*

Ito, *are*, frequent. ab Eo. Cn. Domitius Ænobarbus & L. Licinius Crassus Censores de coercendis rectoribus Latinis apud Gellium lib. 15. c. 11. *MAJORES. NOSTRI. QUÆ. LIBEROS. SUOS. DISCERE: ET. QUOS. IN. LUDOS. ITARE. VELLENT. INSTITUERUNT,* &c. Gellius ipse lib. 6. c. 6. *Quum etiam ad Grammaticos itarem.*

Junctus, *ûs*. Varro de L. L. lib. 4. *Ceroliensis (locus) a Carinarum junctû dictus carina &c.*

Jurajuranda in plurativo dixit Pacuvius apud Festum: *An sanctiora dicis jurajuranda?*

Jurejurandum, *i*, novè dixit Cicero pro L. Flacco: *Num illos idem putatis? quibus jurejurandum jocus est; testimonium ludus, existimatio bestra tenebræ &c.*

Jurgatio, *nis*. Festus: *Jurgatio, juris actio.* Huc pertinere vide-

videtur illud Varronis de L. L. lib. 6. *Jurgare, ab jure dictum, cum quis jure litigaret, a quo objurgat is, qui id facit injuste.* Isidorus Orig. lib. 18. cap. 15. *Jurgium dictum credit, quasi juris garrium, eò quòd, qui causam dicunt, jure disceptent.* Nos ex Festi sententia allata *jurgium* dictum credimus quasi *juragium*; & *jurgare*, quasi *jure* vel *de jure* agere. *Jurgium*, vel *jurgatio* & *lis* ut differant, docet his verbis Nonius Marcellus cap. 5. *Jurgium* *levior res est; siquidem inter benefolos aut propinquos dissensio vel concertatio jurgium dicitur: Inter inimicos dissensio* *Lis* appellatur. M. Tull. de Rep. lib. IV. *Admiror, nec rerum solum, sed verborum etiam elegantiam; Si jurgant, inquit, benefolorum concertatio, non lis, inimicorum jurgium, dicitur. Et in sequenti: Jurgare igitur lex putat interesse vicinos, non litigare.*

Juror, ari, deponentis forma, plebejum Lexico videtur; in presenti, concedo; rarius esse, licet Lucan. lib. 5. p. 129.

Et lætæ jurantur aves, bubone sinistro,
& Statius 7. Theb. p. m. 315.

Numina captivis etiam jurabere Thebis.

quæ loca contra Diomedem produxisse juvat, quem vide lib. 1. de Participio pag. 83. ut taceam locum Claudiani de IV. Conf. Honor. p. m. 119.

Juratur Honorius absens
Imploratque tuum supplex Alamania nomen,

Conf. Gell. lib. 5. cap. 19. præteritum verò *juratus fui* damnare, est, cum manibus Plauti, Ciceronis & aliorum belligerare; quorum ille Pers. a. 3. sc. 2. v. 2.

Quidnam esse acturum hunc dicam vicinum meum,

Qui mihi juratus est sese hodie argentum dare?

Curcull. a. 3. v. 88.

Quid quod juratus sum?

& a. 4. ibid. sc. 4. v. 10.

Quod fui juratus, feci.

Rud. a. 5. sc. 3. v. 16.

GR. Non tu juratus mihi es?

LA. Juratus sum, & nunc jurabo, & v. 20. ibid.

GR. Juratus est mihi Dare.

item v. 23.

- - - Si vidulum
Justum redegissem in potestatem
ejus, juratus dare
Mihi talentum magnum argenti.

Auctor ad Herennium ait, *se non potuisse adesse, ut juratus fuerat.* Cicero lib. 2. de Invent. eadem forma in his usus est: *Quo in loco judicij demonstrandum est, quid juratus sit, quid sequi debeat, pro juraverit.* Rectè itaque, quicquid vel Schefferus vel ex Scheffero Lexicon sentiat, Grammatici statuunt, verbum *Juro* geminum præteritum habere, *Jurabi* & *Juratus sum* vel *fui*. Conf. Priscian. lib. 11. pag. m. 443. & Scioppii Animadversiones in Vossium num. 39. pag. 22. Lexicon participium quidem *Juratus* exhibet,
N 2 sed

sed sine accedente casu, vel infinitivo; quod itaque nihil aliud est, quam jurejurando obstrictus, ut *conjuratus, injuratus, perjuratus* &c. Ità luculenter Gellius lib. 7. cap. 18. de decem captivis, quos Hannibal Romam, de jure ab iis accepto legavit: *Tum octo ex iis postliminium justum non esse sibi responderunt; quoniam de jure victi forent; statimque, uti jurati erant, ad Hannibalem profecti sunt.*

Jussio, nis. Epitoma Livii p. m. 518. *Secundum populi Romani jussionem, Cepionis, cujus temeritate clades accepta erat, damnati bona publicata sunt.* Lexicon Lactantio tribuit & Arnobio.

Justissime, adv. Auctor ad Herennium lib. 2. *Ea, quæ a nobis facta sunt, justissime facta.* Cicero ad Brut. ep. 4. *At hoc ipsum, inquit, iniquè facis, qui hostilis animi in rempublicam homines, civeis appelles. Immo justissime.* Confer Lexicon.

Justius, adv. Valerius Flaccius lib. 3. v. 297.

Nonne hæc mea justius essent Funera?

Horatius l. 2. Sat. 4. v. 86.

Oblitum, quantum curam sumtumque minorem

Hæc habeant, tantum reprimi justius illis &c.

Cicero de Fin. lib. 1. sub fin. *Quantum id in hominum consuetudine facilius fieri potuerit, & justius.* Et de Invent. lib. 2. Seneca Controv.

lib. 2. c. 9. *Neminem adhuc habuit, in quo hoc aut facilius aut justius faceret.* Conf. Consol. ad Helviam cap. 16. & Quæst. Natur. lib. 2. cap. 42. Phædr. fab. 86. Valer. Max. lib. 7. cap. 7. &c. Lexicon Apulejum & Prudentium auctores laudat.

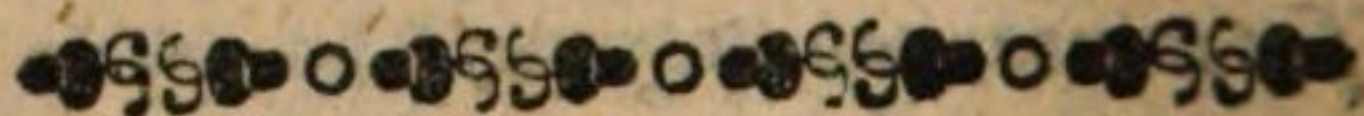
Juvenile, adverbialiter. Statius Sylv. lib. 3. p. m. 86.

quæ me vulnere primo
Intactum thalamis, & adhuc juvenile vagantem

Fixisti.

Vid. supr. *Furiale.* Conf. Rufin. de Schem. Lex. p. 25.

Ixionius, a, um, adjectivum ab Ixion. Lampridius in Heliogabalo cap. 24. *Parasitos ad rotam aquariam ligabat, & cum vertigine sub aquas mittebat, rursusque in summum revolvebat, eosque Ixionios amicos vocabat.*

L.

L *Abefactio, nis.* Quintilianus lib. 8. cap. 4. *Hic & Catilina Graccho, & status reipublicæ orbi terrarum & mediocris labefactio cedi & incendiis & vastationi & privatis Consulibus comparatur.* Plinius lib. 23. cap. 1. *Tussim veterem inhibet, & gutturis rheumatismos, orthopnæam, dentium labefactionem.*

Labefio, eri, passivum a Labefacio. Seneca de Const. Sap. *Adsum hoc vobis probaturus, sub isto tot*

*cibitatum eberfore, munimenta in-
cursu arietis labefieri.* Confer Le-
xicon, quod verbum, auctore inco-
mitatum, profitetur.

Laboratior, compar. Tertul-
lianus de Virg. Vel. cap. 10. *Quantò
sexus avidior & calidior in fœmi-
nis, tantò continentia majoris ardo-
ris laboratior masculorum.*

Labosus, a, um. Nonius
Marcellus cap. 8. *Ab eo, inquit, quod
est labos, Labosum facit, non labo-
riosum Lucilius Sat. lib. 3.*

Præterea omne iter hoc est labo-
sum.

Matthias Martinius in Lexico Phi-
lolog. pag. 1345. eundem Lucilii
versum edit, sed primo auctiorem:

Præterea omne iter hoc est labo-
sum atque lutosum.

*deinde secus interpretatum; Labo-
sum enim exponit, non ut Marcel-
lus laboriosum, sed plenum labis, ubi
facile est labi.* Cui interpretationi
sua non deesse videtur ratio, spectata
nempe quantitate primæ syllabæ,
quæ in verbo labor producitur, in
nomine corripitur. Utri igitur sen-
tentiae accedendum? Fateor, me
plurimum proximæ tribuere, utpo-
te vero proximæ; sed scrupulum in-
jiciunt editiones Nonii Merceriana
& Gothofrediana, quarum illa nihil
præter locum laudatum, hæc sequen-
tia ex eodem auctore Lucilio agno-
scit: *Tantalus labosas pœnas; Ubi,
si fides habenda Gothofredo, labosas
pœnas pro laboriosas dici, nemo fa-
cilè inficias iverit.* Ex hac itaque

nassa quomodo exeundum? Non
intro est eundum, id est, scribendum
pro *labosus*, prima correpta, *laborio-
sus*, pro *labosus*, prima producta, *la-
bidus*, quod nomen licet rarissimum,
Vitruvii est lib. 6. procemio: *Labi-
dis itineribus sadere.* Isidorus Orig.
lib. 16. cap. 1. locum lubricum vel la-
bidum ex Veteribus *Labinam* vocat,
apposita hac origine: *Labina* eò,
quod *ambulantibus lapsum inferat*,
dicta per derivationem a labe. Ve-
tus insuper Dict. *Labina, terra a-
quosa & mobilis & labilis, in qua
quis facile labitur.*

Lactito, are. Martialis lib. 7.
epigr. 101. v. ult.

Cur sit ager sterilis, cur uxor la-
ctitet, edam:

Quo fodiat ager non habet,
uxor habet.

Lactito frequentativum est a lacto,
are, id est, lac præbere, secundum il-
lud Servii ad Virgil. Georg. 1. v. 318.
*Sciendum, inter LACTANTEM &
LACTENTEM hoc interesse, quod
LACTANS est, qui lac præbet,
LACTENS, cui lac præbetur.*

Letabilior, compar. Mamert.
Genethl. Maxim. cap. 18. *Quantò
hoc est letabilius ac melius, quod de
prosperitate seculi bestri certatim
omnium hominum ore circumfertur!*

Letabundus, a, um. Cicero
in Consolat. p. m. 1350. *Letabun-
de fumus duxerunt.* Non ita tutò
statu auctoritate Gellii in Lexico.

Letaster, i, qui lætum se osten-
dit.

dit. Titinnius apud Festum in Obstrudant: *Aut hic lataster aut formaster strigidus*; ubi Scaliger: *Lataster*, *καριεντιζόμενος*, *formaster*, *ωραιζόμενος*. Turnebus Adv. lib. 12. cap. 4. *Formastrum* & *latastrum* exponit de eo, qui formosum aut calentem hominem & latum imitaretur, talemque ostendere se vellet & fingeret.

Lamellula, dediminutivum a *lamina*. Petronius Satyr. p. m. 214. *Glebulae emi, lamellulas parabi*. His & ejusmodi *ὑποκορισμῶν* quantopere delectari soleat Arbiter Noster, ostendit Tilebomenus p. 146. & Reinesius p. 215. in Notis.

Languidius, adverbium, quod Plinio in Lexico tribuitur, rectius Ciceroni Tusc. Quæst. lib. 5. *Negant ab ullo philosopho quidquam dictum esse languidius*.

Lanifica, æ, substant. Festus: *Caja Cecilia appellata est, ut Romanam venit, quæ antea Tanquillocitata erat uxor Tarquinii Prisci Regis Romanorum; quæ tantæ probitatis fuit, ut id nomen ominis boni causa frequentent nubentes, quam summam asseverant lanificam fuisse*. Eadem ferè verba sunt Probi in Epit. de Nom. Ratione: *Fertur Cajam Ceciliam, Tarquinii Prisci regis uxorem optimam lanificam fuisse*. Hadrianus Junius Nomenclat. Part. poster. cap. 15. de Re Vestiaria pag. m. 212. vertit, *ein Spinnerin*/ *Remmerin*. Gloss. *Lanifica*, *ἐργασγός*

γυνή. Observa, quòd lanificii cura priscis temporibus semper ad puellas & matronas spectarit, sive illæ reginæ aut regum filiae essent, sive cujus demum cunqve conditionis, ne turpi otio lascivirent. Quò spectat illud Svetonii in Aug. cap. 64. *Filiam & neptes ita instituit, ut etiam lanificio assuefaceret*. Hinc quoque in vetustis lapidibus inter matronalia ornamenta & decora illud præcipuum fertur: *Domum serva it, lanam fecit*.

Lanignus, a, um, pro *lanionius*, (quod Svetonii est in Claudio cap. 15.) Varro de Vita populi Romani lib. 2. *Hoc intervallo primum forensis dignitas crebit, atque ex tabernis lanignis argentariae facta*. Alii legunt *ligneis*, alii *lineis*, sed perperam, teste Mercero in Notis ad Nonium, quem vide cap. 12. n. 55. Turnebus ad hunc locum Varronis lib. 14. cap. 19. extr. *Ut ab abiete abiegnum*, inquit, *a larice larignum*, sic *a lanio lanignum* pro *lanionio* formarunt Veteres.

Lapidosior, compar. Plinius lib. 34. cap. 12. *Et Missi est lapidosius*.

Largio pro *largior* *ἀγχαίριος* dixit apud Nonium de contr. Gen. Verb. Lucillius lib. 14. *Quod viscus dederas, tu quidem hoc est viscera largi*, pro *largire*. Item Accius Diomedes: *Benigne & pro beneficio largi, atque ampliter*. Hinc Cato ib. *Lege Bæbia: Pecuniam inlargbo tibi*. Conf. Prisc. l. 8. p. m. 291.

Largior, iri, ut potior, fruor, u-
tor &c. cum auferendi casu usus est
Plautus Pers. act. 2. sc. 3. v. 13.

Nunc amico homini bobus domitis
mea ex crumena largiar.

item Pseud. act. 1. sc. 4. v. 3.

Quid nunc acturus, postquam he-
rili filio

Largitus dictis dapfilis?

pro *dapfilibus*, nam *dapfilus* priscis
æqvè ac dapfilis, in usu fuit. A verbo
largior frequentativum est

Largitor, ari, quod formavit
auctor proximè laudatus in Tri-
num. act. 3. sc. 3. v. 14. *Ex dote lar-
gitari alicui.*

Largitudo, inis. Nepos a-
pud Charisium lib. 1. cujus hæc sunt
verba: *Largitudo nusquam invenit-
ur, nisi apud Nepotem.* Lexicon
Gloss. adducit. Tutiùs usurpatur
Largitas, quod Ciceronis est de Nat.
Deor. 2. cap. 62. Terentii Adelph.
act. 5. sc. 9. v. 28. & aliorum.

Lascivè, adv. Martialis in
præf. lib. 8. *Ego illis non permisi tam
lascivè loqui, quàm solent.* Apule-
jum & Avienum Lexicon auctores
sistit.

Lascivulus, a, um, dimi-
nutivum non inelegans a lascivus.
Livius in 6. Erotopægnion apud
Priscianum lib. 10. pag. m. 410. *An-
dromacha per dudum manu lascivu-
la ac tenellula, capiti meo trepidans,
libens insolito plexit munere.*

Lassior, comparat. a lassus. Di-
ctys Cretensis de Bell. Trojano lib.

3. p. m. 72. *At Trojani cum auxilia-
ribus lassiores militia, neque circa
exercitum solliciti, socordiùs agitare.*

Lastaurus, i. Svetonius de
Illustr. Grammat. cap. 15. *Acerbissi-
ma Satyra lacerabit, lastaurum &
lurconem & nebulonem popinonemq;
appellans.* Taurus in pudendis pars
est quædam, ut apud Festum in Soli-
taurilibus: *atque harum hostiarum
omnium immolati sunt tauri, quæ
pars ceditur in Castratione; inde
lastauri dicti.* Vid. Advers. Turnebi
lib. 17. cap. 7. & lib. 6. cap. 18. item
Lex. Philol. Martinii p. 1394. &c.

Latrator pro rabula molesto.
Quintilianus lib. 12. cap. 9. *Si mo-
destia a viro bono in rabulam latra-
toremque convertitur.* Lexicon hu-
jus notiois immemor, quam mu-
tuatus mihi videtur Fabius ab illo
Ciceronis de Clar. Orat. cap. 15.
*Latrant jam quidam oratores, non
loquuntur.* Vel ab Horatio, qui Cas-
sium Severum (de quo vide Plinium
lib. 7. cap. 12. & l. 35. cap. 12.) *Ca-
nem* appellat ep. 6. v. 1. Conf. Sen.
Ammian. Non. Ovid. Fest. &c.

Laudabiliùs, adverbium. Va-
ler. Maximus lib. 5. cap. 1. *In hunc
modum filie injuriam tulit, suam
multò laudabiliùs.* Idem ibid. cap. 4.
*Sed Manlius, quò horridiorem pa-
trem habuit, hoc laudabiliùs pericu-
lo ejus subvenit.*

Laudatior, compar. Cicero
de Arusp. Resp. *Non ita, ut, se quis-
quàm si ab isto laudatus sit, lau-
datio-*

datiorem putet. Plinii hic gradus est in Lexico.

Laudatissime, adv. Cicero, antequam iret in exilium: *Non obest mihi turpis & nocens, sed honestissime laudatissimeque acta vita.* Plinius lib. 36. cap. 6. *Regias domos laudatissime adornabit.* Gradum hunc exsuperantem ut invenire nobis citra laborem ferme licuit, ita primum & secundum frustra investigavimus; in quibus tamen excutiendis ne quis Nili, quod ajunt, caput quaerere videatur, en positivum aliunde arcessitum, *Laudabiliter*, quo usus est M. Tullius lib. 5. Tusc. cap. 5. *Recte, honeste, laudabiliter bibere.* En, inquam, comparativum *Laudabilius*, de quo vide mox supra. Quae iterum adverbia, suo superlativo *laudabilissime* defecta, nostrum *laudatissime* non male adsciscunt, ut omnibus suis numeris & partibus feliciter expleantur.

Lautissime, adverbium. Cicero de Amicitia p. m. 1330. ex veteri poeta:

Hodie me ante omnes comicos
stultos senes
Versaris, atque luseris laudatissime.

Laxatio, nis. Vitruvius lib. 9. cap. 9. *Metae sunt duae, una solida, altera cava ex torno ita perfecta, ut alia in aliam inire convenireque possit, & eadem regula laxatio earum aut coartatio efficiat, aut vehementer, aut lenem in ea cava aqua influentem cursum.* Idem lib. 4. cap.

ult. *Ut compactura duorum digitorum habeat laxationem.*

Lectè, adverbium. Varro de L. L. lib. 5. *A lego, lectè, lectissime.* Hunc gradum Lexicon auctoritate sua comitatur, illum non item.

Lectus, us, quarto inclinandi ordine pro secundo invenitur apud Plautum Amph. a. 1. sc. 3. v. 15.

Prius abis, quam lectus, ubi cubuisti, congaluit locus.

Terent. Eun. a. 3. sc. 5. v. 45.

Deinde in lectu illam collocant. Cornific. in primo de coenis deorum: *Ipsis vero ad Cereris memoria renovanda gratiam lectus sternuntur.* Debemus hanc observationem Prisciano, qui lib. 6. p. m. 198. de nominibus quartae declinationis: *Excipitur, inquit, hic lectus, ἡ κλίβη, hujus lecti, quod tamen etiam hujus lectus antiquissimi protulerunt.* Confer ejusdem librum de Generibus p. 918. item Parei Lexicon Criticum p. 669. ut taceam Nonium de Mutata Declinatione cap. 8.

Lemurem in singulari dixerunt antiqui, teste Apulejo de Deo Socratis: *Est & secundo significatio species Daemonum, animus humanus emeritis stipendiis vitae corpore suo abjurans; hunc veteri Latina lingua reperio Lemurem dictitatum.* Ex hisce ergo Lemuribus, qui posterorum suorum curam sortitus, placato & quieto numine domum possidet, Lar dicitur familiaris, qui vero ob adversa vitae merita nullis bonis sedibus

dibus, incerta sagatione ceu quodam exilio punitur, inane terriculum, bonis hominibus, ceterum noxium malis, id genus plerique Larvas perhibent. Confer ad h.l. Augustin. lib. 9. de Civitate Dei cap. 11. in primis, cujus verba attexere supersedeo, ne levis simul & gravis Lectori videar. Vet. Vocabularium: *Lemur, Lemuris, m. g.* fuit frater Romuli, unde *Lemur quasi Remur.* Difficilis nempe pronunciatio literæ R; unde Fabius lib. 1. c. 19. *Quippe ꝑ literæ, qua Demosthenes quoque laborabit, λ succedit.* Lemures autem dictæ sunt propriè spectra & larvæ nocturnæ, quæ apparebant Romulo post mortem Remi, quem interfecerat, vel interficiendum curaverat. Huc pertinet illud Ovidii lib. 5. Fast.

Romulus obsequitur, lucemque
Remuria dixit

Illam, quæ positis iusta ferun-
tur avis.

Aspera mutata est in lenem tem-
pore longo

Litera, quæ toto nomine pri-
ma fuit.

Mox etiam Lemures animas di-
xere silentium;

Hic sensus verbi; vis ea vocis
erat.

Lenocinamentum, i, nova vox, quæ Quintiliano tribuitur Declamat. Tribun. Marian. p. m. 857. *Nihil omnino, quod ad lenocinamentum spectare possit lascivia.* Nostrum de *νοθεία* hujus Declama-

tionis iudicium vid. supr. in voce Abominabilis.

Lepidissime, adverbium, quod Plauti est in Mil. Glor. act. 3. sc. 3. v. 66. *Lepidissime & comissime.*

Lepidius, adv. ejusdem est loc. cit. v. 52.

Nimis lepidè fabulare;
Eò potuerit lepidius pol fieri.

Lethale, per Enallagen, pro lethaliter. Statius Theb. lib. 12. p. m. 482.

Ille timet revocatque suos, utque
ægra notavit

Hinc atque hinc odia, extrema se
colligit ira,

Jam lethale furens.

Vid. supr. *Furiale*. Conf. Rufin. de Schem. Lex. p. m. 35.

Levefactus, a, um. Scribonius Largus Compos. 259. *Lebefactum Ammoniacum mellis crassi habet spissitudinem.* Levifacere h.l. est leve aliquid facere, & gravitate sua liberare; diversissimum omnino ab illo, quod Lexicon ex Gloss. adducit, pro *in lebi habere*, quæ phrasis Taciti est 2. Histor. cap. 21. id est parùm curare. Conf. Lexicon Philol. Martinii in Levio pag. 1482.

Levenna homo, pro levis, Laberii est apud Gellium lib. 16. cap. 7. ubi notandum, taxari a Gellio hoc & plurima alia verba, quæ licentiùs petulantiusque Laberius finxit, & de quibus an sint Latina, quæri solet; unde initium laudati capitis hujus-

modi: *Laberius in mimis, quos scriptitabit, oppidò quàm verba finxit praelicenter &c.* Pro levenna elegantius tutiusque usurpatur *lebiculus*; ità Cicero 5. Tusc. cap. 36. *Lebiculus noster Demosthenes.*

Lexidium, i, (Græcè λεξιδιον, dictiuncula, vocula, a λέξις) Gelius lib. 18. cap. 7. *Vos philosophi mera estis, ut M. Cato ait, mortuaria (alii legunt mortualia) glossaria, namque colligitis lexicidia, res tetras & inanes, & friboles, tanquam mulierum voces præficarum.*

Libertinus, a, um, adject. Martialis lib. 5. epigr. 13. v. 6.

At tua centenis incumbunt tecta
columnis,

Et libertinas arca flagellat o-
pes.

Modestinus auctor est in Lexico.

Libitinae, plur. num. Apulejus in Florid. p. m. 492. *Si qui igitur ex illis libitinis splendidissimo huic auditorio velut quædam macula sese immiscuit &c.* Libitina significat interdum officium in curando funere; ut apud Livium: *In urbe pestilentia tanta, ut Libitina tunc six sufficeret*; quia scilicet in æde Libitinæ parabantur, quæ ad funus erant necessaria. Quò pertinet phras illa Valerii Maximi lib. 5. cap. 2. *Libitinam exercere*, pro officium libitinariorum. Hinc fortè Apulejus l. c. *Libitinas* metaphoricè tanquam Vespillones dicit obtrectatores invidiosos, ominosos, & quales meritò aver-

feris, ut funestos; quod ex præcedentibus liquet: *Si quis forte in hoc pulcherrimo cœtu, ex illis invidiosioribus meis, malignus sedet, quoniam in magna civitate hoc quoque genus invenitur, qui meliores obtrectare malint, quàm imitari, & quorum similitudinem desperent, eorum affectent similitatem; scilicet, ut qui suo nomine obscuri sunt, meo innotescant &c.*

Libitum, substant. pro libido Tacitus Annal. 6. 1. extr. *Vim, raptus, suaque ipsi libita velut in captos exercebant.* Idem ib. 14. 2. 4. *Pari cupidine usque ad libita Pallantis proboluta.* Et 12. 6. 3. *Vidisse ipsos, arripi conjuges ad libita Caesarum.*

Licet, verbum impersonale a Grammaticis putatur, quorum hæc est regula: *Impersonalia tantum in tertia persona singulari conjugantur.* A qua immune esse nostrum *Licet*, auctor est Seneca, qui plurativum formavit *licent* Controv. lib. 4. cap. 25. *Quædam quæ licent, tempore & loco mutato non licent*; item de Clementia lib. 1. cap. 18. *In serbum omnia licent.* Huc accedit illud Catulli carm. 62.

Scimus hæc tibi, quæ licent
Sola cognita: sed marito
Ista non eadem licent.

Simile nostrum est iudicium de verbis, *Miseret, Tædet, Piget, Pudet, Decet, Libet* &c. quæ quidem nec impersonalia omnino sunt, secus licet sentiente Sanctio lib. 3. cap. 1. p. m. 266. &

& 267. nec impersonalia, quia semper vel nominativum vel verbum infinitum, vel totam orationem habent pro supposito, sed meo iudicio defectivis annumerandi. Conf. Valer. Flacc. lib. 2. de Vulcano, Lucret. lib. 3. v. 895. Enn. apud Nonium cap. 7. Gell. lib. 1. cap. 2. Senec. lib. 1. de Ira, Plaut. Trinummi. a. 2. sc. 2. v. 64. Pseud. a. 1. sc. 3. v. 47. & Casin. a. 5. sc. 2. v. 3. Terent. Adelphi. a. 4. sc. 7. v. 36. Cic. 1. Offic. Virg. 4. Æn. v. 597. Martial. in Spectaculis, de leone occiso, Senec. in Troadibus v. 336. Svet. Cæs. cap. 20. &c.

Lienosus, a, um. Plautus Cas. act. 2. sc. 6. v. 62.

Perii! cor lienosum, opinor, habeo, jam dudum salit.

Plinium auctorem amat Lexicon.

Ligatio, nis. Scribonius Largus Compos. 255. *Facit* (malagma) *ad nervorum ligationem.*

Lignicida, e, qui ligna cædit, finxit Varro de L. L. lib. 7. sed damnat ibidem. Interim analogiæ si quid dandum, mallet lignicida, ut lapicida dicendum, quam cum Hieronymo Epist. 103. c. 6. *Cæsor lignorum*, pro quo non ineleganter Gellius lib. 19. cap. 12. *Qui cadem lignorum facit.*

Limenarcha, e, id est, portuum custos. Digest. lib. 50. Tit. 4. Leg. 18. *In quibusdam civitatibus vel limenarchæ, vel curatores ad construenda vel reficienda ædificia publica destinantur.* *Limenarcha* non

a *limen* & ἀρχός derivatur, quod putat Accursius, sed a λιμὲν & ἀρχός, adeoque eum notat, qui portibus præest, unde scilicet trajectus ad exteras nationes. Hadrianus Jun. Nomenclat. part. post. cap. 18. pag. m. 217. interpretatur, *qui portum observat.* Aristoteles lib. 6. Polit. circa fin. λιμενοφίλακα vocat. Jctorum aliquis credit, posse etiam dici *liminarcas*, absque aspiratione; ideo sic vocitatos, quia ad hoc constituebantur, ut hostes a limine arcerentur, de quo vide Lexicon Jurid. Calvini pag. 536.

Limosior, compar. Plinius lib. 16. cap. 36. *Ubi limosiore callo induruit.*

Limpidior, compar. Vitruv. lib. 8. cap. 7. *Limus cum habuerit, quò subsidat, limpidior aqua fiet.*

Lintricus, i, ὑποκοριστικὸν a *linter*, Ciceronis est ad Atticum. Vid. Nizolii Thesaur. Ciceron. p. m. 1181.

Liquefio, eri. Ovidius lib. 1. de Ponto epist. 2 v. 57.

Sic mea perpetuis liquefiunt pectora curis

Ignibus admotis ut nova cera solet.

Conf. Not. Heinsii p. m. 343. Lexicon participium Liquefactus probat. NB. Lexicon Scribon. pag. 404.

Liquidum, pro liquidè, clarè, per Enallagen dixit Ovidius Amor. l. 1. Eleg. 13. v. 8.

Nunc

Nunc etiam Somni pingves, nunc
frigidus humor,
Et liquidum tenui guttare cantat
avis.

Litatus, a, um, part. pass. non
Subjectum Quid, ut loquuntur phi-
losophi, tantum significat, sed etiam
Subjectum Cui, ut apud Ammia-
num Marcellinum lib. 22. pag. m.
237. *Venerato numine, hostiisque li-
tato & hostis, Ancyram redit.*

Literalis, e. Symmachus lib.
4. ep. 54. *Me a literali commercio*
diu infirma valetudo revocabit. Pau-
linus Nolanus epist. 28. cap. 1. de ta-
bellario pro *literale* mavult *litera-*
rum : *Ferens indefessus ac referens*
commercium literarum ; cum quo fa-
cit Vellejus lib. 2. cap. 65. n. 1. *Tum*
inter Lepidum Caesaremque & An-
tonium commercia epistolarum, so.
fuerunt. Idem Symmachus lib. 5.
ep. 22. *Et quia longum visum est, li-*
terali serie agenda complecti, non
graberis commonitorium strictim
signatum percurrere &c. Lexicon
sequiorem sequitur Cael. Aurel. au-
thoritatem.

Literatio, nis. Isidor. Orig.
lib. 1. cap. 3. *Primordia Gramma-*
ticae artis litterae communes exi-
stunt, quas librarii & calculatores
sequuntur, quorum disciplina velut
quedam Grammaticae artis infan-
tia est, unde & eam Varro literatio-
nem vocat.

Literatior, compar. Seneca
Nat. Quaest. lib. 4. c. 13. *Quid istas,*

inquis, ineptias, quibus nec literatior
fit quisquam, nec melior, tam operose
persequeris?

Literatorius, a, um. Quin-
tilianus lib. 2. cap. 14. *Grammaticae*
non est literatoria, quemadmodum
Oratoria. Lexicon Tertulliano
tribuit.

Literatrix, icis. Idem ibid.
Grammaticae literaturae est, non lite-
ratrix. Conf. Lex. Philol. Martinii
pag. 1048. &c. item Marii Victorini
Exposit. in 1. Rhetor. Cicer. p. m. 95.

Litigatus, us, pro contentio,
Quintilianus Declamat. 6. p. m. 110.
Quaquam in hoc litigatu quodam-
modo tibi ipsa excidisti. Inepta &
barbara vox est *litigatio*, pro qua
nostrum adhiberi potest laudatum
vocabulum, vel *litigium*, dictio Plau-
tina, & propterea male à Valla da-
mnata. Vid. Lex. Jurid. Calvinii p.
539.

Littoriosissimus, a, um,
littori simillimus. Fabius Maximus
Annal. lib. 1. apud Servium Aeneid.
1. v. 7. *Tum Aeneas agrè patieba-*
tur in eum devenisse agrum macer-
imum, littoriosissimumque. Ita
etiam legit Rutgerus Hermannides
in Fragmentis Historicorum, quae e-
ditioni Sallust. Amstelod. 1675. ad-
junxit. Ego temere refragari non
audeo, & *littoriosissimum* substitue-
re, quod probabilius tamen videtur.

Lividior, compar. Seneca
Controv. lib. 2. cap. 14. *Agrotas*
Massi-

Massiliensis longè libidiorē sententiam dixit &c.

Lividiūs, adv. Plinius lib. 37. cap. 7. de carbunculis: *Qui languidiūs & libidiūs lucent.*

Lixula, *a*, cibi genus. Varro de L. L. lib. 4. Circuli, quod mixta farina & caseo & aqua circuitum æquabiliter fundebant. Hoc quidem, qui magis inconditè faciebant, vocabant *lixulas* & *semilixulas* vocabulo Sabino &c. *Lixula* dicitur a *lix*, id est, aqua, pro quo Veteres etiam *lixa* dixerunt, teste Nonio de Propriet. Serm. *Lixarum* proprietas hæc est, quod officium sustineant militibus aquæ bebendæ; *lixam* namque aquam Veteres vocarunt; unde *elixum* dicimus aqua coctum. *Lix* etiam cinis dicitur, vel humor cineri mixtus; (de quo vide Plinium lib. 36. cap. ult.) Conf. Lexic. Philol. Martinii pag. 1631. in *Lixa*, & Vossii Lex. Etymol. pag. 192. in *Elixum*.

Locatio, *nis*, pro positione vel dispositione legitur apud Quintilianum lib. 9. cap. 4. *Amphiboliam fieri vitiosa verborum locatione, nemo est, qui nesciat.* Ciceroni placet *collocatio*, ut lib. 2. de Orat. cap. 42. extr. Ordo & collocatio argumentorum. Lexicon forensem tantum laudati nominis notionem agnoscit.

Locupletissimè, adverbium, Victoris in Epitom. esse, rectè monet Lexicon, quo tamen Spartianum ante Victorem usum legimus in Hadriano cap. 3. *A Trajano locupletissimè muneratus,*

Lædoria, *a*, Græcè *λοιδορία*, convitium, maledictum. Macrobi. Saturnal. lib. 7. cap. 3. *Præter categoriam, quæ ψόγος, & præter διαβολήν, quæ delatio est, sunt alia duo apud Græcos nomina, lædoria & scomma, quibus nec vocabula Latina reperio, nisi forte dicas, lædorianam exprobrationem esse ad directam contumeliam; scomma enim pene dixerim morsum figuratum, quia sæpe fraude vel urbanitate tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligas.* Idem ibid. *Tantò pressius hærent talia dicta, quàm directæ lædoria.* Et alibi aliquoties. *Λοιδόρος* est maledicus. *Λοιδορία*, definiente Eustathio, est λόγος ὡς δόρυ πλῆττον, sermo sicut hasta feriens.

Læmodes, pestilens, quasi Græca terminatione, *λοιμώδης*. Ammianus lib. 19. p. m. 150. *Prima species suis Pandemus appellatur; secunda Epidemus, tertia Læmodes, quæ itidem temporaria est, sed volucris velocitate lethabilis.* Græcè *λοιμός* quoque vocatur, unde ἐπιλοιμία ἐπη dicebantur carmina, quæ propter pestem seu ad liberationem a peste canebantur.

Loquitur, impersonaliter passivè positum reperimus apud diligentissimum illum Romani sermonis custodem Varronem de L. L. lib. 5. in princ. *Origines verborum, quæ sunt locorum, & quæ in his, in priore libro scripsi; in hoc dicam de*
voca-

Vocabuleis temporum, & earum rerum, quæ in agendo fiunt, aut dicuntur cum tempore aliquo, ut sedetur, ambulatur, loquitur.

Loricarius, a, um. Vegetius lib. 2. cap. 11. *Habebant fabricas scutarias, loricarias, arcuarias, in quibus sagittæ, missilia, cassides, omniaque armorum genera formabantur.*

Lotiolentè, adv. dictum veluti lutulentè a lotio. Titinnius Varro apud Nonium cap. 2. n. 485. *Lotiolente flocci fiet, & cuculator (al. circulator).*

Lucibilis, e; Servius in 6. Æneid. *Lucens est, quod aliunde illuminatur; Lucibile, quod lucet per se; ut patulum est, quod per se patet; patens, quod aperitur & clauditur.* Onom. Vet. exponit *Φωτερον*.

Lucidissimè, adv. Quintilianus lib. 4. cap. 5. *Sic ostendit lucidissime causam, & nihil fecit altero superbacuum.* Censorinus de die Natali cap. 11. *His expositis forsitan obscure, sed quàm potui lucidissime.* Hujus comparativus

Lucidiùs, non Senecæ tantum est, cui Lexicon tribuit, sed Auctoris simul ad Herennium lib. 4. *Lucidiùs potuisse dici non putatur.*

Lucratio, nis. Tertullianus ad Ux. lib. 2. cap. 7. *Jubentur perseverare, & sanctificantur, & spem lucrationis accipiunt.* Conf. de Test. Animæ cap. 4. *Nomen minùs Latinum.*

Lucro, are, ἀρχαίνω dixit Tertullianus pro lucror ad Martyr. cap. 2. *Etsi aliqua amisistis vite gaudia, negotiatio est aliquid amittere, ut majora lucretis.*

Lucrum, antiquitus in masculino posuisse Plautum in Persa, testis est Nonius cap. 3.

Nunc ea narrabo, unde tu pergrandem lucrum facias.

Luclito & Luclitor, frequentativa a luclor, pro quo Veteres etiam *luclto* dixere, antiquitus in usu fuisse, testis est Priscianus lib. 8. pag. m. 291.

Lucluose, adv. Varro de L. L. lib. 4. *Luscinia* (sc. appellata) quòd *lucluose canere existimatur.* Lexicon gradum hunc positivum Augustino tribuit. Quidam libri pro *luscinia* habent *lusciola*, unde Erythræus in Indice Virgiliano (in voce *philomela*) *lusciniola* legendum putat. Cum loco laudato Varronis convenit oppidò ille Martialis in apophoretis Carm. LXXV.

Flet Philomela nefas incesti Tereos, & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur avis.

Alia *ετυμολογία* est Isidori lib. XII. cap. VII. *Luscinia* ab is inde nomen sumpsit, quòd cantu suo significare solet diei surgentis exortum, quasi *lucinia*. Sed fallitur Isidorus, de quo vid. Vossii Lex. Etymol. pag. 298.

Luculus, i, diminut. a *lucus.*
Auctor

Auctor Vitæ Horatii (quem Svetonium credunt) *Vixit plurimum in secessu ruris sui Sabini, aut Tiburtini; domusque ejus ostenditur circa Tiburtini luculum.*

Ludifacio, ere, pro ludifico, ut signifacio in Digest pro significo, ædifacio ibid. pro ædifico. Plautus Epid. act. 5. sc. 2. v. 41.

Quomodo me ludifecisti de illa conductitia

Fidicina?

Ludifactor, ris. Idem Moll. act. 5. sc. 1. v. 18.

Ego illum ante ædes præstolabor ludificatorem meum.

Ludificatus, ūs. Idem Pœmul. act. 5. sc. 5. v. 2.

Si ego minam non ultus fuero probè, quàm lenoni dedi,
Tum profectò me sibi habento scurræ ludificatui.

Ludo, adverbialiter ponitur apud Macrobius Saturnal lib. cap. 2. Scio te non ludo, sed serio feriari.

Lugubre, vicem adverbii sustinet aliquoties apud bonos auctores; ita Sil. Ital. lib. 12. v. 140.

Sonitu lugubre minaci

Mulciber immugit.

Plaut. Cistell. act. 1. sc. 1. v. 47.

Nam si hæc non nubat, lugubre fame familia pereat.

Ammian. lib. 28. pag. m. 402. Ullulantibus lugubre barbaris. it. lib. 26. pag. 344. Circumclausus horrendo fragore scutorum lugubre concrepantium. Conf. Bangii Observ.

Philol. de Syntaxi Adverbiorum Anomal. 2. p. 1138.

Lumecta, plur. num. Varro de L. L. lib. 4. Lumaria (sc. falces) sunt, quibus secant lumecta, cum in agris serpunt spinæ, quas quòd a terra agricola solunt, id est, luunt, Lumecta. Sed falli videtur Varro, qui Lumecta a luo proficisci scribit. Rectius derivatur a Luma, quod auctore Festo, genus herbæ est, vel potius spinæ genus, cui iterum originem dedit Græcum λύμη, hoc est, noxa, vel λύμα, sordes, purgamentum. Conf. Scalig. ad Festum, & Martin. Lex. Philolog. pag. 1695. in Luma.

Luna, in plurativo. Solinus cap. 32. Lunis cæptantibus. Id. cap. 37. Glossopetra deficientibus lunis cælo cadit.

Lupatus, masc. pro lupatum (quod gen. neutr. aliis receptum) legitur apud Solinum c. 45. Equus, qui spernit lupatos.

Lurcabundus, a, um, Catonis est; sed audiamus magnum illum emunctæ naris censorem, & Latinæ lingvæ ambitrum Quintilianum lib. 1. cap. 6. Etiam si videri potest nihil peccare, qui utitur verbis, quæ summi auctores tradiderunt, multum tamen refert, non solum quid dixerint, sed etiam quid persuaserint; Neque enim tuburcinabundum & lurcabundum jam in nobis quisquam ferat, licet Cato sit auctor.

Lutulentè, adverbium Nonii est, cap. 2. n. 485. per quod lotiolentè exponit, de quo supra.

Lutulentior, compar. Plaut. *Pœnul.* a. 1. sc. 1. v. 30.

Lenone istoc Lyco
Illius domino non lutum est lutu-
lentius.

Cicero in *Consolat.* p. m. 1358. *Nihil fœdus, obscœnius, lutulentius natura vidit.*

Lutus, pro lutum, genere virili antiquitus dictum ex Claudio probat Nonius cap. 3. *Pluvia, imbris lutus erat multus.*

Luxor, ari. Festus: *Luxantur, a luxu dictum, id est, luxuriantur.* Pareus *Lex. Crit.* p. 708. verbum *Luxor* Plaut. obnixè vindicat in *Pseud.* a. 4. sc. 7. v. 6.

Luxantur, lustrantur, comedunt,
quod

Habent, ii nomen servitutis diu
ferunt.

Idem in *MSStis* suis legi, monet literatissimus Mercerus in *Notis ad Nonium*.

Luxus, ūs, a luxō, are. Apul. in *Florid.* *Pœnissimè eodem die in palestra adeò vehementer talum inverti, ut minimum abfuerim, quin articulum etiam a crure fregerim; tamen articulus loco concessit, ex quo eo luxu adhuc fluxus est.*

Lychnicus, a, um, a lychnis, de qua voce videatur *Lexicon*. Hyginus fab. 223. *Lapides lychnici.* Conf. Plin. l. 36. c. 5.

M.

Macellarius, i, qui obsonia vendit lautiora, interprete Turnebo *Adversar.* lib. 8. cap. 7. vel qui in macello vendit res victui necessarias, in primis carnes animalium mactatorum, definiente Matthia Martinio p. 748. in *Lex. Philol.* Varro de *R. R.* lib. 3. cap. 4. *Quo genere macellarii & in urbe quidam habent loca clausa.* Vocem ipsam *Lexicon* profitetur, sed pro auctore Veteres tantum *Glossas*. Svid. in *Etym.* Μακελλάρηος ὁ σφάζων τὰ ζῷα.

Machærium, i, sicula, Plautus *Aul.* a. 2. sc. 9. v. 1.

Tu machærio

Congium, murænam ex dorsua,
quantum potes.

it. *Rud.* act. 2. sc. 2. v. 9.

ecquæ adolescentem huc
Dum hic adstatis, strenua facie, rubicundum, fortem, qui tres
Duceret chlamydotos cum machæriis, vidistis venire?

Machærium est a *machæra*, ut apud Græcos μαχαίριον, quod & υποκοριστικῶς μαχαίριδιον, hoc est, cultellus, a μαχαίρα. Loco priore Plautino, nempe *Aulul.* quem jam jam laudavimus, quidam accipiunt *Machærio* ut nomen proprium coqui, sed cultelli coquinarum genus esse monet J. Guliel. apud Taubmannum in *Notis ad l.c.* Conf. Becman. de *Origin. Lingvæ Lat.* in *Machina* pag. 684. Huc pertinet

ex Gloss. *Machæropola*, μαχαίροπώλης, qvi machæras vendit, πωλεῖ; & *Machæropolium*, μαχαίροπωλεῖον, locus, ubi machærae πωλεῖνται, venduntur.

Machagistia, e, qvid sit, tradit Ammianus lib. 23. pag. m. 272. *Magiam opinionum insignium auctor amplissimus Plato*, *Machagistiam* esse verbo mystico docet, divinarum incorruptissimum cultum, cui scientiæ seculis priscis multa ex Chaldaeorum arcanis Baëtrianus addidit Zoroastres, deinde Hytaspes Rex prudentissimus Darii pater. Conf. Observat. Fr. Lindenbrogii in Ammianum pag. 133. Isidor. Orig. lib. 8. cap. 9. Thesaur. Lingvar. Decimatoris pag. 766. Nomen *Machagistia* qvid nominis sit, non video. Ammianus Platoni tribuit, sed perperam, utpote qvi Μαγείαν dicit, non machagistiam. Verba Platonis Alcib. 1. de regiorum filiorum educatione ita Latinè redduntur: Anno decimo quarto puerum suscipiunt hi, quos regios paedagogos appellant. Sunt ii profecto ex omnibus Persis ea ætate electi præcipuique quatuor, sapientissimus, justissimus, temperantissimus atque fortissimus aliquis vir, quorum primus magiam Zoroastri Oromansii filii docet (est autem illa Deorum cultus) atque idem tradit instituta regia, &c. Conf. Apul. Apolog. pag. 290. (Edit. Elmenhorst.) ubi eadem Platonis sed αὐθιγὰς exhibentur. Legen-

dum itaqvel. supr. cit. videtur mihi, qvod Matthiæ Martinio in Lex. Philol. pag. 1778. simpliciter *bagistiam*, ἀγιστείαν, ut literæ *mac* irrepre- rint a manu imperiti, qvi putavit fortè, etymon *magiæ* hic explicari, cum non nomen, sed rem exponat. Et certè μαγεία (significatu primo & recto) est quædam ἀγιστεία, id est, sanctimonia cultus Deorum, interprete H. Stephano; quo modo ἀγιστεύειν παρὰ τὰ θεῖα Platoni est circa res divinas sanctè se gere, pietatem colere.

Machinula, e, diminut. a machina. Festus: *Groma* appellatur genus *machinula* cujusdam, quo regiones agri cujusque cognosci possunt, quod genus Græci dicunt γνόμενα. Idem in Incitega: *Incitega machinula*, in qua constituebatur in convivio vini amphora, de qua subinde deferrentur vina. Et in Mustricola: *Mustricola* est *machinula* ex regulis, in qua calceus nobis sinitur.

Macricolus, adject. a macer finxit Varro de L. L. lib. 7. ut *nigricolus* ib. a niger, sed imitari simul vetat.

Macratio, nis. Symmachus lib. 1. ep. 49. *Jobem* six propitiabit oclaba *macratio*. Arnobius lib. 7. pag. m. 501. *Innoxiorum* animantium *macratione* letari. Quomodo differat ab *Immolatione* *Macratio*, ostendit Isidorus Orig. lib. 6. cap. 19. *Immolatio* ab antiquis dicta, eo quod

in mole altaris posita víctima caderetur, unde & mactatio post immolationem est. Confer Festum in Immolare & Lex. Etymol. Vossii in Mola pag. 325.

Madefactio, are. Pugnat pro hac voce Lexicon volsella, ut ita dicam, ferrea Fortunati, cum posset aureo gladio Plauti in Pseud. a. 1. sc. 2. v. 51.

Vino modò cupidæ estis:
Eò vos vestrosque adeò pantices
madefactatis, cum ego sim
hic siccus.

Ita ex Nonio edit. Jos. Mercerus, cuius lectionis miror ne meminisse quidem Taubmannum, Pareum, aliosve.

Madidè, adverbium. Plautus Pseud. a. 5. sc. 2. v. 7.

Molliter siste nunc me, cave, ne
cadam, non vides me, ut ma-
didè madeam.

Conf. Scioppii Lect. Suspect. lib. 5. epist. 19.

Magida, æ, vasis escarii genus, de quo Varro L. L. lib. 4. Magidam aut Langulam, alterum a magnitudine, alterum a latitudine finxerunt. Vid. Cæl. Rhodigin. Lect. Ant. lib. 7. cap. 12, 8. cap. 15. & 28. cap. 6. extr.

Magnificior, pro magnificentior Cato apud Festum dixit. Idem apud eundem: *Munificior a munificus, cum (verba sunt Festi) nunc munificentior dicamus, quamvis munificens non sit in usu. Similiter*

Magnificissima dicebant antiqui pro magnificentissima; re enim vera magnificens dici non potest, unde magnificentissima videtur deduci. Festus.

Magnificiùs, adv. Cato pro magnificentius dixit, & non frustra; nam positivus ejus est magnificè. Idem. Conf. ad hunc & præcedentia loca, Despauterii Comment. Grammat. lib. 4. de Nom. compar. pag. 141. item Priscian. lib. 3. p. m. 77.

Magnùm, adverbialiter. Plautus Mil. Glor. a. 3. sc. 2. v. 10.

Nomeo magnùm clamat.
Gellius lib. 5. cap. 9. *Repente in eum, qui id faciebat, sese videre, quid faceret, magnùm inclamabit.* His affine est illud Virgilii 7. Æneid. v. 399.

torvumque repente clamat
pro torvè. Confer, si placuerit (certè non poenitebit) Observat. Philol. Bangii de Syntaxi Adverb. Anomal. 2. pag. 1138.

Malè, adverbium, nominibus multis verbisque eleganti connubio jungitur, quæ Lexicon silentio præterit, ut

Male-amicus, æ, um,
Virg. lib. 2. Æneid. v. 735.

Male numen amicum
ubi malè particula privans est, aut certè negans, pro non.

Male-dicax, cis. Plautus Curcul. a. 4. sc. 2. v. 26.

Male-dicax es.
MS. Cam. legunt *maledicax*, unita voce,

voce, ut maledicus, quod non improbandum videtur. Confer Indicem Plautinum Taubmanni.

Malegerens, tis. Idem Trucul. a. 2. sc. 1. v. 13.

Piaculum est, misereri nos hominum rei malegerentum; pro qui rem malè gerunt, quæ phrasis est Nepotis in Miltiad. cap. 3. n. 33. & Ciceronis Offic. cap. 2.

Male-parvus, a, um, pro valde parvus, nimis exiguus. Horatius lib. 1. Sat. 3. v. 45.

male-parvus

si cui filius est.

Male-parens, tis, pro non parens, non obtemperans. Idem lib. 1. Epist. ult. v. 15.

Qui male parentem in rupes protrusit a sellum

Iratus.

Conf. Vossii Instit. Orat. lib. 5. cap. 4. pag. 319. & præced. item Parei Lexicon Criticum pag. 708. 709.

Malefactus, a, um. Frontinus lib. 2. de Aquæduct. *Culpa malefacti operis.*

Maleficè, adverbium. Plautus Pseud. a. 4. sc. 7. v. 113.

Harpax ego vocor: ego sum servus Macedonis militis:

Ego nec sycophantiosè quicquam ago, nec maleficè,

Neq; istum Pseudolum mortalis qui sit, novi neque scio.

Malemeritus, a, um. Cicero post reditum: *Malemeritis*

referre quod debeas. Auctor ad Herenn. *Ulcisci malemeritos oportet.* Confer Nizolii Thesaur. Ciceron. p. m. 1219. Vid. supr. *Benemeritus.*

Mammula, æ, ὑποκορισμὸν a mamma. Varro de R. R. lib. 2. cap. 3. *De forma videndum, ut sint firmæ* (sc. capræ) &c. *sub rostra duas ut mammulas pensiles habeant; quod eæ fecundiores sunt.* Auctor in Lexico est Celsus.

Manciola, æ, Lælius dixit pro *tenella manus*, interprete Gellio lib. 19. cap. 7. sed reprehensore simul.

Mancipo, are, pro manu capere. Solinus Polyh. cap. 20. *Gangabia insula a regione Germaniæ emittit animal quale alces, sed cujus suffragines, ut elephantis, flecti nequeunt; propterea non cubat, cum dormiendum est, tamen somnulentam arbor sustinet, quæ ad prope casuram secatur, ut fera, dum assuetis fulmentis innititur, faciat ruinam. Ità capitur; alioqui difficile est eam mancipari; nam in illo rigore poplitum incomprehensibili fuga pollet.* Conf. Salmasii Plinian. Exercitat. pag. 234. & Vossii Lexicon Etymolog. in Manceps p. 307.

Mandativus, adject. Cornelius Fronto, Grammaticorum Veterum Celeberrimus, pag. m. 1331. *Videte, inquit, imperatibum* (est) *Videte mandatibum.* Conf. Observat. Philol. Th. Bangii de Modo Verborum pag. 477. *Mandare* a verbo *Impe-*

Imperare, quomodo differat, hoc loco monendum videtur. *Mandamus libero homini, Imperamus serbo.* Quò pertinet illud Virgilii:

Idem orans mandata dedit.

& acclamatio illa militum, duci assentientium, apud Cæsarem lib. 3. de B. C. cap. 6. *IMPERET, QUÆ VELLE.*

Mandatorius, a, um. Impp. Dioclet. & Maxim. in Cod. Just. lib. 8. Tit. 41. Leg. 19. *Si alienam reo principaliter constituto obligationem suscepisti, vel fidejussorio, sive mandatorio vel quocunque alio nomine pro debitore intercessisti &c.* Conf. ib. Leg. 22. & lib. 4. Tit. 29. Leg. 15.

Mandatus, ūs. Lexicon Jctis tribuit, quorum auctoritatem sua antecellit Cicero Orat. pro Cæc. *Mandatu Cæsennia.* Item Svetonius in Jul. Cæs. cap. 7. *Quæstori ulterior Hispania obvenit, ubi cum mandatu prætoris, jure dicundo consentus circumiret, Gadeisque venisset; animadversa apud Herculis templum Magni Alexandri imagine ingemuit.* Veteres solebant dicere *mandatu* in ablativo, cum mandatum privatum intelligi vellent; mandatum verò publicum per ablativum *mandato* denotabant. Inde est illa locutio, quam Haloander diligenter observavit in Pandectis ubique: *Mandatu meo.* Vide sis Lex. Jurid. Calvinii pag. 560.

Manem in singulari dixerunt Veteres, teste Apulejo de Deo Socratis: *Cum vero incertum est, quæ cui-*

que eorum sortitio ebenerit, utrum Lar sit, an Larba, nomine Manem Deum nuncupant. Vid. Augustin. de Civitate Dei lib. 9. cap. 11. & Sanctii Minerv. lib. 4. cap. 16. n. 5. p. m. 826. item Despauterii Comment. Grammat. lib. 3. de nom. heterod. pag. 126. & 487.

Manendus, a maneo, qui manebit. Lucretius lib. 3.

Temporis æterni quoniam non unius horæ,

Ambigitur status in quo sit mortalibus omnis

Ætas post mortem, quæ restat cunque manenda.

Sic legendum, inquit Lambinus in Notis, non, ut in lib. *Bulgatis*, *manendo*; Ordo autem & sententia hæc est; in quo statu temporis æterni, omnis ætas, quæcunque post mortem restat, mortalibus est manenda, id est, perduranda: vel, in quo statu temporis æterni, homines omnem ætatem, quæcunque post mortem restat, necessario permanebunt, & perdurabunt, neque unquam de integro hanc lucem intuebuntur, etiamsi eandem materiam, ex qua constabant sibi temporis longinquitas denuo colligat, & in eundem ordinem atque in eandem posituram redigat.

Manifestator, ris, subst. Nonii est cap. 1. in Avernus: *Hujus rei manifestator est Lucretius &c.* Idem cap. 5. *Formæ & figuræ quæ sit differitas, M. Tullius manifestator est.* Nomen minus Latinum.

Mani-

Manipretium, i. Plinius lib. 34. cap. 7. *Ex manipretio cuiusque signi denarios deponere aureos singulos.* Idem ib. circ. fin. *Verum omnem amplitudinem statuarum eius generis bicit et ate nostra Zenodorus, Mercurio facto in civitate Gallie Aruernis, per annos decem, H-Scccc manipretio.* Et lib. 35. cap. 10. *Manipretium ejus tabulae in nummo aureo mensura accepit non numero.* Sæpius usum Plinium comperies, qui voles. *Manipretium est, quod datur pro eo, quod manu factum est; vide Varronem de L. L. lib. 5. cap. 36. Plinius etiam manipretium dixit, ut lib. 33. c. 11. Nec copia tantum argenti fuerit bita, sed validius penè manupretium, idque jam pridem, ut ignoscamus nobis.* Eandem scripturam tuetur Plautus Menæchm. a. 3. sc. 3. v. 17.

Fiat, cedo aurum, ego manupretium dabo.

Cicero Verr. 1. cap. 56. Livius lib. 34. cap. 7. aliiqve scribunt *Manupretium*, de quo vid. Lexicon. Gloss. *Χειροδοσιον*.

Mansuetiùs, adv. Apulejus Metam. lib. 9. *Hortulanus rursus precatur, civiliùs atque mansuetiùs Bersari commilitonem.*

Manulearius, i, qui manuleas, i. e. tunicarum manicas vendit, interprete Taubmanno, vel qui manuleata vestimenta facit, quemadmodum exponit Matth. Martinus. Plaut. Aulul. a. 3. sc. 5. v. 37.

Flammearii, violarii, carinarii, Aut manulearii, aut murroba-thrarii.

Conf. Lexicon. *Manulearius est a nomine*

Manulea, id est, manica, cuius auctorem profiteri Lexicon super-sedet. Turnebus lib. 2. cap. 4. monet, in antiquis editionibus legi hoc nomen apud Vitruvium lib. 10. cap. 15. quarum quoniam unam tantum vidi-isse mihi contigit, excusam 1523. 8vo, tanto viro ut credam facile adducor; sed dissimulare nequeo, legi in eadem, quod in recentioribus, manucla, de qua voce videatur Baldi Lex. Vitruv. p. 68. Matthias Martinus in Lex. Philolog. p. 1832. nusquam (nisi I. Vitruvii cit.) nomen *Manulea* inveniri credit; quam dubitationem eximit, credo; locus Plauti in Clitellaria apud Fulgentium:

Quid? tuam amicam times, ne te manulea caiet?

Hinc apud eundem in Pseud. a. 2. sc. 4. v. 43. *tunica manuleata* dicitur, qualem gestabant apud Romanos foeminae aut effoeminati, de quo vide Gellium lib. 7. cap. 12. & Isidorum lib. 19. cap. 22.

Manumissio, nis. Cicero pro Cael. *Sed scire cupio, quid habeat argumenti ista manumissio.* Valerius Maxim. lib. 2. cap. 6. *Massilienses tres in eodem manumissiones rescindi permittunt, si ter ab eodem deceptum dominum cognoverint.* Lexicon Ulpianum auctorem amat.

Masculinè, adv. Arnobius lib. 1. Adv. Gent. p. m. 439. Vos conspiciamus & res masculinas fœmininè & fœmineas masculinè, & quas esse dicilis neutras, & illo & hoc modo sine ulla discretionē depromere. Festus: Spicum masculinè antiqui dicebant. Charisius quoque eodem adverbio usus libro 1. Lucilius negotiorum forum masculinè extulit libro 3. Forus olim ornatus lucernis. Idem paulò post: Cælum, quum sit neutrum, etiam masculinè Veteres dixerunt. Iterum: Vulgus invenitur & masculinè elatum.

Mathematica, æ, Seneca ep. 38. Mathematica (ut ita dicam) superficialia est, in alieno aedificat, aliena accipit principia, quorum beneficio ad ulteriora perveniat. Vitruvius lib. 1. cap. 1. Mathematicam notam habere. Svetonius in Tiber. cap. 69. Circa Deos ac religiones negligentior; quippe addictus mathematicæ. Mathematica, inquit Beamanus de Origin. L. Lat. p. 673. descendit a μαθηματικά. Est nomen generale & speciale disciplinarum; Uno verbo μαθηματικά est disciplina. Cur vero specialiter Μαθηματικός titulo honorentur ea scientiæ, quæ quantitatem ἐξ ἀφαιρέσεως considerant, causa hæc est: non quia discuntur, quæ enim ars non discitur? sed καὶ ἐξ ὁχλήν, quòd cum aliæ disciplinae sine doctore, propria diligentia (quodammodo) disci possint, sola mathematica non cognoscatur, nisi praeunte aliquo,

cujus solertia succidantur sepræta & exurantur, & superciliosa complanentur aspræta, ut loquitur Rhodiginus lib. 7. cap. 30. Conf. Isidor. præfat. lib. 3. & cap. ult.

Mathematicus, a, um, adject. Plinius lib. 30. cap. 1. Artes mathematicæ. Vitruvius lib. 1. cap. 1. Vasa ærea, quæ in cellis sub gradibus mathematica ratione collocantur. Macrobius Somn. Scip. lib. 2. cap. 2. Hic numerus duo geminatus, de se efficit quatuor, ad similitudinem mathematici corporis, quod sub quatuor punctis longo latoque distenditur.

Matrimonialis, e. Quintilianus Declamat. 342. Misit ille matrimoniali habitu ancillam. Lexicon Jul. Firmicum adducit.

Matutinò, adverbium. Apulejus lib. 9. Metam. Matutinò lutum nimis frigidum enitebat. Conf. lib. 5.

Maximum, adverbialiter dixit Plautus Mostell. act. 2. sc. 2. v. 57.

Ego dicam, ausculta. Ut foris
coenaverat

Tuus gnatus, postquam rediit a
coena domum,

Abimus omnes cubitum, condormivimus:

Lucernam fortè oblitus fueram
extingvere:

Atque ille exclamat derepente
maximum.

pro clarissimè, vehementer, more Poëtarum & Græcorum. Sunt quoque,

que, qui *maximùm* adverbium omnino esse credunt in illo Terentii Heaut. a. 1. sc. 1. v. 106.

Ità res est, fateor; peccatum a me *maximùm* est.

pro maximè peccavi; vel largiter, ut loqui amat Plautus Epid. act. 3. sc. 4. v. 49.

stultè datum

Reor, & peccatum largiter. & Mostell. act. 2. sc. 2. v. 8.

Edepol, Neptune, peccavisti largiter.

Vide supr. *Magnum*. NB. Perizon. ad Sanct. l. 4. c. 4. p. 619.

Mechanica, *e*, subst. (Ingenieur: Kunst) Symmachus lib. 10. ep. 45. *Mechanica professor*. Hinc adjectivum

Mechanicus, *a*, *um*. Ammianus lib. 22. p. 250. *Umbras quoque mechanica ratione consumit*. Lampridius in Severo cap. 22. *Mechanica opera Romæ plurima instituit* (ubi opera *mechanica* dici credo, quæ Ciceroni opera *manufacta*, lib. 3. de Fin. cap. 22. vocabulo barbaro *manufactur*; vid. præcedentia & seqq.) Rhemn. Fannius de Ponder. & Mensur. p. m. 862. (Edit. Priscian. 1545.

Quid tibi *mechanica* promptum est depromere musa.

Conf. Veget. de Re Milit. lib. 4. c. 17.

Mediocritates in plurativo dixit Cicero Tusc. Quæst. lib. 3. *Peripatetici, familiares nostri, quibus nihil est uberius, nihil eruditius, nihil gravius, mediocritates perturba-*

tionum vel morborum animi, mihi non sanè probant. Idem Acad. Quæst. lib. 2. *Mediocritates illi probabant, & in omni permotione naturalem volebant esse quendam modum*.

Meditamen, *inis*. Silius Ital. lib. 8. v. 325.

Lenti *meditamina* belli

Cautus ama.

Prudentium auctorem exhibet Lexicon.

Memorabilior, compar. Plinius lib. 5. cap. 1. *Studiorum claritate memorabilior, quàm regno*. Idem lib. 9. cap. 60. *Multò memorabilius duxerim id, cujus experiendi quotidie occasio est*.

Memoratio, *nis*. Cornel. Gallus Eleg. 1. v. ult.

Dura satis miseris *memoratio* prisca bonorum,
Et gravius summo culmine missa ruunt.

pro memoria, vel commemoratio.

Memorè, adverbium, pro memoriter. Pomponius Philosophia apud Nonium cap. 11. *Ergo nidos, sed ne cum ista hæc memorè meministi, indica, qui illud aurum abstulerit; non didici hariolari gratis*. Jos. Mercerus in Notis pag. 305. ità legit: Ergò, mî Dorfenne, quum isthæc memorè meministi indicat
Qui illud aurum abstulerit. Non didici hariolari gratiis.

Inducit nempe Pomponius ariolum, qui fidei faciendæ multa enuntiabat,
O 4 quæ

quæ artis suæ ope se fere scivisse fingebat, ut solent ejusmodi agyrtæ; is quum tandem urgeretur dicere, quis aurum amissum abstulisset, negat se dicturum, nisi præsentem pecuniam vidisset. Dorsennus Comica persona, de quo supra in eodem Pomponio: *Data Dorsenno & fulonibus publicitus cibaria*. Priscianus lib. 15. pag. m. 531. locum Pomponii ita legere incipit: *Cum isthac memorè meminit*. Plauto pro *memorè*, placet *memoriter meminisse*; ut Capt. act. 2. sc. 1. v. ult.

hem! istuc si potes
Memoriter meminisse, inest spes
nobis in hac astutia.
Conf. ibid. sc. 3. v. 33.

Memorior, compar. a memor, de quo Priscianus lib. 6. p. m. 184. ex vetustissimis: *Hoc solum*, inquit, (nempe memor) *in or desinens*, *habuit comparativum memorior*. NB. *habuit*, non *habet*. Ratio est, credo, quia antiquissimi similem genitivo protulerunt ejus nominis nominativum, ut *memor & memoris*, nec non *immemor & immemoris*, de quo vide supra.

Memoriosè, adverbium. Cornelius Fronto p. m. 1329. *Memoriosus habet ad dicta factaque referenda memoriam*. *Memor beneficii memoriam vel injuriæ refert*; *Ita memoriosè qui facit, ostendit in omni re naturæ bonum; memoriter gratum vel fortem ex eo ostendit, quod vel retribuit beneficium gratè, aut injuriam vindicat fortiter.*

Mendacissimus, a, um. Plautus Rud. a. 3. sc. 4. v. 49.

Ni offerumentas habebis plures
in tergo tuo,
Quàm ulla navis longa clavos,
tum ego ero mendacissimus.

Columnella lib. 1. Præfat. *An honestius duxerim mercenarii saluatoris mendacissimum aucupium circumfolitantis limina potentiorum &c.*

Mens animi. Plautus Cistell. act. 2. sc. 1. v. 6.

ita nubilam mentem
Animi habeo; ubi sum, ibi non
sum, ubi non sum, ibi est
animus.

Epid. a. 4. sc. 1. v. 4.

Pavor territat mentem animi.
Lucretius lib. 4.

Nec ratione alia, cum somnus
membra profudit,
Mens animi vigilat.

Idem lib. 5.

- - animi vix mente videmus,
& lib. 6.

Perturbata animi mens in mœrore metuque.

it. lib. 3.

Denique cur animi nunquam
mens consiliumque
Gignitur in capite.

περιοσολογίαν hujusmodi locutioni qui inesse crediderit, sciat, mentem esse partem animi altiore, quæ in animo est, ut oculus in corpore; Animum verò totam animam, id quod declarat illud Catulli ad Ortalum 66.

Nec

Nec potis est dulceis Musarum
expromere foetus
Mens animi ; tantis fluctuat
ipsa malis.

Conf. Sanct. Minerv. lib. 4. cap. 4.
pag 604. & Turneb. Adversar. lib.
28. cap. 44. p. m. 1091.

Mensus, ūs. Varro in fra-
gmentis de Geometria : *Geometria*
altitudines mensu certo distinguit.
Apulejus de Mundo : *Post eam* (sc.
lunam) *pars est, quæ sancti Ætheris*
finibus coercetur, cujus mensu appen-
suque distincta est natura immutabi-
lis regio, & mortalis ac jam penè
terrena.

Meraciūs, adv. Scribonii Lar-
gi est Compos. 170. non modo Si-
donii, cui Lexicon tribuit.

Mercalis, e. Impp. Dioclet.
& Maxim. Cod. lib. 4. Tit. 7. Leg. 5.
Mercalem te habuisse uxorem pro-
ponis ; Ubi uxor mercalis est, quæ, ut
loquitur Ovidius 2. de Pont. ep. 3.
v. 19.

Prostat, & in quæstu pro mere-
trice sedet.

Lexicon ex Columella locum addu-
cit, ubi Calepinus legit : *Mercalibus*
traduntur ; sed exemplaria impressa,
ipso fatente, mercantibus.

Merto, are, pro mœrentem
facere. Accius apud Nonium cap. 2.
Quod si, ut decuit, ista res mecum,
aut meus mertaret dolor ; Jamdiu
inflammari & re nabis vidissent
suas. Admodum desperata lectio !
Jof. Mercerus scribendum mavult :

Quod si, ut decuit, stares mecum,
aut meus te mœraret dolor,
Jamdiu inflammari Atridæ naves
vidissent suas.

Quam lectionem ante Mercerum
placuisse Gothofredo animadverti,
miratus simul, tot verborum mon-
stra sine judicio a Marcello produci,
qvi quantum laudis meruit custo-
diendo Veterum fragmenta, tantum
prope vituperationis, eadem ita de-
pravando, ut vix medelæ locus sit.
Merto apud Veteres in usu quidem
fuit, pro *mersare*, teste Festo, item
Nonio cap. 2. & Quintiliano lib. 1.
cap. 4. unde Turnebus lib. 30. cap. 22.
pro *mersat* in illo Lucretii lib. 5.

contra nunc rerum copia
mersat,

legendum suspicatur *mertat*, quod
in chirographis reperiri contendit ;
sed *merto*, pro *mœrentem facio*, quid
sit, non video.

Messio, nis. Varro de R. R.
lib. 1. cap. 50. *Frumenti tria genera*
sunt messionis. Lexicon ad Vet. O-
nomast. & Vulgat. Interpret. Job.
29. v. 19. descendit.

Metaplasmus, i, vitium in
carmine, quod in prosa barbarismus
vocatur. Quintilianus lib. 1. cap. 8.
Metaplasmos & Schematismos &
Schemata vocamus. Conf. præce-
dentia. Isidorus Orig. lib. 1. cap. 31.
inter barbarismum, barbarolexin &
metaplasum ita distingvit : *Quan-*
do in prosa vitium sit sermonis, bar-
barismus vocatur ; quando autem
barbara verba Latinis eloquiis inse-
runtur,

runtur, barbarolexis dicitur; quando in metro, metaplasmus. Conf. ib. cap. 34. de Metaplasmis. Lexicon auctoris non unius alicujus meminit.

Metatura, æ. Lactantius lib. 4. de Ver. Sapient. cap. 11. *In cassum facta est metatura.*

Metitor, ris, pro menfor. Frontinus de Aquæductibus lib. 2. *A metitoribus dividebantur reliquæ quinaria &c.* Ità habet editio Frontini, excusa 1523. 8vo, quæ emendatior aliam invenire mihi non licuit. Legendum forte *metatoribus*, quod auctoribus classicis usitatus.

Metus, ùs; Metus alicujus novè & eleganter apud Sallustium Histor. lib. 1. pro eo ponitur, quem quis metuit, observante Marcello cap. 2. *Id bellum excitabat metus Pompei victoris.* Huc sciendum accedit, quòd Veteres *Metus* etiam *faminiæ* usurparunt; ità Ennius apud Nonium cap. 3. *Ni metus ulla tenet, rite virtute quiescunt.*

Militariè, adverbium, pro quo *militariter* Livius & alii dixerunt, Trebellii Pollionis est de Æmiliano cap. 22. *Cum quodam die cujusdam serbus Curatoris militariè ob hoc cæsus esset, quòd crepidas suas meliores esse, quàm militis diceret.*

Militor, ari, παῖς ἡλικῶς dixit Plautus Pers. a 2. sc. 2. v. 49.

confidentia

Illa militia militatur multò magis, quàm pondere.

item Horatius Ep. 1. v. 23.

Libenter hoc & omne militabitur

Bellum in tuæ spem gratiæ.

Mimarius, a, um. Julius Capitolinus in Vero Imperat. cap. 8. *Adduxerat secum & fidicinas, & tibicines & histriones, scurrasque mimarios, & prestigiatores &c.* *Mimarius* est a *mimus*, pro quo *mimicus* Ciceroni placet & aliis.

Minacissimus, a, um. Svetonius in Caligula cap. 51. *Adversus barbaros quoque minacissimus.* Ammianum auctorem Lexicon laudat.

Ministratio, nis. Vitruvius lib. 6. cap. 8. *Torcular proximum sit culina, ità enim ad olcarios fructus commoda erit ministratio.* Idem ibid. *Rusticæ labationis ministratio.* Et cap. 9. *Tricliniis quatuor stratis ministratiorum.* Tertullianus auctor est in Lexico.

Minutè, adv. Cicero ad Brut. *Satura jejunè & grandia minutè dicere.* Conf. Lexicon.

Minutior, compar. itidem Ciceronis est de Or. lib. 3. *Sape carpenda membris minutioribus est oratio.* Quintilianus & Tertullianus in Lexico adducuntur.

Mirabiliùs, adverbium. Cicero de Orat. lib. 1. *Eum statuo eloquentem, qui mirabiliùs atq; magnificentius augere potest & ornare, quæ velit.* Idem de Partitione Oratoria: *Vocabula ea, quæ transferuntur, aut immu-*

*immutantur, aut ea, quibus tanquam
abutimur, aut ea, quæ obscuramus,
quæ incredibiliter tollimus, quæque
mirabilius, quàm sermonis consue-
tudo patitur, ornamus.*

Miracula, æ, scortum turpe.
Plautus in fragmentis Clitellariæ:
Non quasi ut hæc sumtuis lima-
ces lividæ,
Diobolares, schoenicolæ, mira-
culæ,
Cum extritis talis, cum crotilis
crusculis,
Capillo scisso atque excissatis
auribus.

Quem Plauti locum exponens Varro
de L. L. lib. 6. *Miracula*, inquit, a
miris, id est, *monstris*, a quo *Actius*
ait, *Personas distortas, oribus defor-
mes, miriones*. Scaliger in Conje-
ctaneis ad Varronem l. c. *Μόλῃτα*
planè exprimi putat, & *μωμώας*
(id est, terribilamenta, monstrosa
facie mulieres) fateturque, nisi inter-
cederet Varronis auctoritas, se le-
cturum *muricola*, pro *myricola*,
μυρολίβας, vel *μυρολίβες*.
Sed audiamus Festum: *Miracula*,
*quæ nunc digna admiratione dici-
mus, antiqui in rebus turpibus ute-
bantur*. Conf. Non. de Doctorum
Indagine in Mira & Miracula.

Mirator, ris. Propertius lib.
2. Eleg. 10. ad Cynthiam:
Non ego sum formæ tantum mi-
rator honestæ;

Nec si qua illustres foemina
jactat avos.

Ovidius Metam. lib. 4. fab. 17. v. 641.
Hospes, ait Perseus illi, seu gloria
tangit,
Te generis magni, generis mihi
Juppiter auctor,
Sive es mirator rerum, mirabere
nostras.

Argentea Lexicon testimonia affert.

Misargyrides, odium argenti;
quo vocabulo in hominem avarum
ironicòs usus est Plautus Mostell. a.
3. sc. 1. v. 41.

salvere jubeo te, Misargyrides.
Conf. Taubmann, in Notis & Parei
Lex. Crit. pag. 740.

Miseretur, ut *miseret*, cum
Genitivo rei & Accusativo personæ,
Quadrigarius in annali undevicesi-
mo posuit apud Gellium lib. 20. c. 6.
C. Mari, quando te nostrum & reip.
miseretur? Cicero quoque pro
Ligario: *Cabete fratrum pro fratri
salute precantium vos misereatur*.
Crassus in Legis Serviliæ svasione:
*Nec me minus bestri, quàm mei mise-
rebitur*. Conf. Priscian. de Specie-
bus Verborum p. 824. it. lib. 17. de
Pronom. Const. p. 1084. 1086. 1092.
& l. 8. de Significationibus vel Ge-
neribus Verborum p. 797. item De-
spauter. Comment. Grammat. pag.
319. nec non Bang. Observat. Philol.
de Syntaxi Verborum Reg. 4. Ano-
mal. 1. pag. 1002. ut taceam Sanctiij
Minervam lib. 2. cap. 3. de Rectione
Genitivi p. 167. 168.

Misericorditer, adv. quod Le-
xicon Ecclesiasticis Scriptoribus tri-
buit,

buit, antiquissima auctoritate nititur
 Quadrigarii Annal. lib. 21. *Crudeliter ille, nos misericorditer, abariter ille, nos largiter.* Reperitur & apud Quintilianum in Declamatione, quæ inscribitur Tribunus Marianus p.m. 856. *Misericorditer deploratis.* Sed hujus Declamationis *νοθεῖαν* ostendimus supra in voce Abominabilis. Contrarium Immisericorditer Terentii est Adelph. a. 4. sc. 5. v. 28.

Miseruit, præteritum, a miseret. Apulejus Metamorph. lib. 8. *Sic deprecantis suamq; canitiem distrahentis totos quidem miseruit.* Rarum tempus, & Grammaticis, quantum scio, hætenus inobservatum; unde Ninivita Syntax. Regul. XVI. p. 319. *Miseret, inquit, in præterito miserum est vel fuit; miseruit six inbenies.*

Missor, ris, qui mittit. Cic. in Arat.

Hic missore vacans fulgens jacet
 una sagitta.

Ita ex emendatione Morellii legendum contendit Schrevelius, approbatoribus Lambino, Grotio & Turnebo Adversar. lib. 8. c. 17. In editione Aldi reperitur: *Hic missore vocans*; sed malè. *Missor* l. c. est sagittarius.

Mitè, adverbium. Apulejus Metam. lib. 10. *Nunc mitè conniventibus, nunc acré comminantibus gestire pupillis (capit) Mitè dictum, ut apud eundem, dulce, suave, &c.*

Mixtus vel *Mistus*, ūs. Columella lib. 6. c. 37. *Quod accidere*

non aliter reor, quam ut abitus color primordii seminis mistu reddatur nepotibus.

Modestissime, adv. Sallustius B. Jugurth. *Parere modestissime.* Plinium auctorem Lexicon amat. Conf. Varr. Modio.

Modicò, adv. Apulejus Metam. lib. 1. *Offula modicò grandior.* Idem ib. *Et cum dicto modicò secus progressus.* Et paucis interjectis: *Modicò deinde regressa &c.*

Modulatrix, icis. Tertullianus de Baptismo cap. 3. *Exinde dispositio mundi modulatricibus quodammodo aquis Deo constitit.*

Modulatus, a, um, passivè positum legitur, ut apud argenteæ ætatis auctores (quos vide sis in Lexico) ita apud Horatium lib. 1. Od. 32. v. 5.

Lesbio primum modulate civi.
 Idem de Art. Poët. v. 263. *Immodulata poemata παρρηλικῶς* dixit, quæ suis numeris non constant, quam formam imitatur illud Quintiliani lib. 11. cap. 3. *Præmodulati gestus cogitatio.*

Mæsto, are, moerentem facere. Laberius Tusco apud Marcel- lum cap. 2. *Concitata mobilitate mente mæstas.* Ita Mercerus; Alii *mobilitate*. Conf. Edit. Gothofredi 1595. Simile huic est *Mæro, are*, quo apud Nonium Pacuvius usus legitur. Onom. Vet. *Mæstitia, κατ' ἡφεία, mæsto, ἀνίαω.*

Mollius,

Mollius, adv. quod Lexicon Tacito tuendum commendat, ante Tacitum usurparunt Plautus Poen. a. 3. sc. 3. v. 80.

Ego id quæro hospitium, ubi ego curer mollius

Quam regi Antiocho oculi curari solent.

Horatius lib. 1. Sat. 9. v. 25.

Nam quis me scribere pluris

Aut citius possit versus? quis membra movere

Mollius?

it. Seneca de Tranquill. Anim. cap. 9. *Animus curari mollius non potest.*

Monocrepis, id est, uno pede calceatus. Hyginus fab. 12. *Si quis monocrepis, id est, uno pede calceatus superbenisset, mortem appropinquare, responsum est.* Græcè *μονοκρηπίς*, una crepida indutus. Mercurii est Epitheton, qui calceum alterum Perseo ad Gorgonas devolanti dedit de Ætolis bellicosus, qui propterea *μονοκρηπίδες* dicti, vide Cæl. Rhodigin. Lect. Antiqu. lib. 20. cap. 21.

Monolithus, a, um, *μόνολιθος*, ex uno Lapide factus. Laberius in Cophino apud Nonium cap. 15. num. 13. *Quum provincias dispoliabit, columnas monolithas, tabella &c.*

Monolium, i, arræ genus, de quo Jul. Capitolinus in Maxim. Jun. cap. 1. *Manserunt apud eam arræ regie, quæ tales fuisse dicuntur;*

Monolium de albis nobem, reticulum de prasinis undecim, dextrocherium &c. *Monolia*, inquit Rhodiginus lib. 4. cap. 7. *scriptoribus baud ita heteribus, ac proinde non Latinis admodum, pro monilibus videntur accipi; Sed hæc Græci monia item vocant.* Conf. Lexicon Philologicum Matth. Martinii p. 1989.

Monopedii, orum. Ælius Lampridius in Commod. Anton. cap. 10. *Monopedios & Luscinios* eos dictos scribit (sc. a Commodo Antonino) quibus aut singulos tulisset oculos, aut singulos pedes fregisset. Rectius fortè *Monopodii* dicti fuissent, quemadmodum *μονοπόδιον* Græcanicè vocatur mensa, quæ uno tantum pede sustinetur.

Monstruosior, compar. Petronius Satyr. p. 266. *Si non ferculum longè monstruosius effecisset.*

Montifer, a, um. Seneca Herc. Oet. act. 4. v. 1212.

Cupit extremum finire diem,
Vasta pressus mole gigantum,
Et montiferum Titana pati,
Rapidæque necem debere feræ.

Alii legunt: *Monstriferum.*

Morax, cis, a moror, ari. Nonius in Epistolis & de Impropriis cap. 6. in Meridies: *Igitur aliquando, & moracium cogitationum prius, quàm in meridie & torpitudinem pelleret.* Mercerus ita rectius vult legendum: *Ebigila igitur aliquando, & moracium cogitationum, dum*
etas

etas in meridie est, torpitudinem pelle.

Morbosior, compar. In ludis Priapejis carm. 25. p. 195.

O non candidior puella Mauro,
Sed morbosior omnibus Synædis &c.

Mordacior, compar. Phædrus lib. 4. fab. 65. v. 1.

Mordaciorem qui improbo dente appetit,
Hoc argumento se describi sentiat.

Plinius lib. 18. cap. 7. *Arista mordacior hordeo.*

Mordacissimus, a, um. Gradum hunc exsuperantem Lexicon Augustino tribuit; sed en adultiorem vindicem, Senecam Controv. lib. 3. præfat. *Non potuit in Scholis effugere contumelias Cestii, mordacissimi hominis.* Item Plinium lib. 17. cap. 8. in principio: *Quæ pingues esse sentiuntur, ex his præcipua alba* (sc. terra) *plura ejus genera; mordacissimum, quod supra diximus.*

Mordaciùs, adv. Ovidius Pont. lib. 1. ep. 5.

Scilicet incipiam lima mordaciùs uti.

Lexicon positivum *mordaciter* Macrobio, comparativum Lactantio, auctoribus de plebe, tribuit.

Mordicus, a, um, pro mordax. Hyginus fab. 273. *Quadrigis fecit Jolaus, Iphicli filius, Glaucum, Sisyphi filium, quem equi mordici diraxerunt.* Ità habet Editio Basi-

leensis in fol. 1535. quæ, si quid antiquitati dandum, omnium prima est, editore Jacobo Mycillo, teste Fabricio Biblioth. Lat. lib. 2. cap. 1. p. m. 307.

More, adverbium, pro stultè, Græcè *μωρῶς*. Plautus in Stich. act. 5. sc. 1. v. 1.

More hoc fit atque stultè mea sententia.

Conf. Vossii Lexicon Etymologicum p. 328. in Morus.

Morigeratus, a, um, pro moratus. Eutropius Histor. Rom. lib. 9. *Vir egregiè morigeratus.* Cicero bene moratus mavult lib. 2. offic. cap. 12. item de Clar. Orat. c. 2.

Morigerè, adv. Plautus Cistell. a. 1. sc. 1. v. 86.

Nam mea mater, quia ego nolo me meretricem diciet,

Obsecuta est, de ea re gessit morem morigeræ mihi,

Ut me, quem ego amarem, graviter, sineret cum eo vivere.

Scioppius Suspect. Læction. lib. 5. ep. 19. *Inclinabam*, inquit, *corrigere: Morem morigerè mihi. Morigerè morem gessit, sicut madide madere, salide salet, sapienter sapit, memoriter memini, propere properas &c.* Quæ Scioppii conjectura vero tam propinqua mihi videtur, ut pro genuina læctione facile haberi posse credam.

Moro, activa terminatione pro Moror Veteres dixisse testes sunt apud Diomedem Nævius in Projecto:

Quid

Quid moras? Et Pacuvius in Hermione: *Paucis absolbit, ne moraret diutius.*

Morosiùs, adverbium. Tertullianus de Pallio c. 4. *Pallium morosiùs ordinatum.*

Morulus, *a*, *um*, pro niger. Plautus Poenul. a. 5. sc. 5. v. 10.

Jam pol ego illam pugnīs totam faciam, ut sit morula.

hoc est, Mauræ instar nigra. Vossius in Lex. Etymol. pag. 328. *Morus*, inquit, cū adjectivum est, bisariam sumitur. Plauto *Morus* est stultus, ut Græcis *μωρός*; Præterea verò *Morus* est niger, ut Græce *μαυρός*, obscurus ac niger, unde nomen Maurorum genti. Hinc *Morula* apud Plautum Poenul. a. 5. sc. 5. v. 10. &c. Sequentia ibidem non sine fructu legerit, quem varietas lectionum & fides Codicum sollicitaverit.

Motito, *are*, frequentativum a Moveo. Gellius lib. 9. cap. 6. *Legō, lectus, lectito, ungo, unctus, unctito, scribo, scriptus, scriptito, moveo, motus, motito, pendeo, pensus, pensito, edo, esus, esito.* Aliud a moveo est frequentativum *moto*, de quo vide Virgil. Eclog. 6. v. 28. it. 5. v. 5. & Æneid. 3. v. 581. &c.

Mugitor, *ris*. Valer. Flaccus Argonaut. lib. 3. v. 208.

Ut magis Inarime, magis ut mugitor anhelat

Vesujus, attonitas acer cū suscitatur urbes.

Mulsura, *a*, a mulgeo. Calpurnius Eclog. 5. v. 35.

At si forte vaces, dum matutina relaxat

Frigora Sol, tumidis spument tibi mulctra papillis,

Implebis, quod messe fluat: rursusque premetur

Mane, quod occiduae mulsura redegerit horæ.

Multicupidus, *a*, *um*, Varro compositè dixit apud Nonium cap. 2. in Juvenilitas: *Quam dereliquit multicupida juvenilitas.* Confer cap. 5. in Juventus, ubi eadem repetita invenies.

Multigrumus, *a*, *um*, adject. ex multus & grumus, id est, ut explicat Festus, terræ collectio minor tumulo. Lævius apud Gellium lib. 19. cap. 7. fluctus tumidos magnosque vocat *multigrumos*; sed Gellio ibidem vox videtur nimium poetica, & prosæ orationis usu alienior.

Multilicius, *a*, *um*, constans ex multis liciis. Vopiscus in Aurel. cap. 12. *Dabis tunicas multilicias viriles decem.*

Multiplicatio, *nis*. Auctor ad Herennium lib. 4. *Facile præceptione rhetorica res simplex multiplicatione tractatur.* Lexicon auctores sistit, qui non in primis, sed secundis consistunt.

Multipliciter, adverbium, Gellio in Lexico rectè satis adscribitur, sed rectiùs Floro lib. 3. cap. 2. v. 1. *Multò atrociùs & multipliciter magis, & a Septentrione scabium.*

Mult-

Multiplicius, adv. Plinius lib. 7. in lemmate cap. 14. *De eodem multiplicius*. Augustini hic gradus est in Lexico. Confer mox præcedentia, ubi pro *multiplicius* Florus dicit *multipliciter magis*.

Mundè, adverbium. Plautus Poen. act. 5. sc. 4. v. 5.

Tanta tibi copia venustatum aderat, in suo quæque loco sita, mundè.

Gellius lib. 10. cap. 17. *Id factum ejus* (nempe Democriti, qui luminibus oculorum sua sponte se privavit, quia existimaret, cogitationes commutationesque animi sui in contemplandis naturæ rationibus vegetiores & exactiores fore, si eas videndi illecebris & oculorum impedimentis liberasset) *modumque ipsum, quo cecitatem facile solertia subtilissima conscivit, Laberius poeta in mimo, quem scripsit Restionem, versibus quidem satis munde atque graphice factis descripsit, sed causam cecitatis finxit aliam*. Conf. Pompon. apud Non. c. II. in Ampliter.

Mundum muliebre Lucilius in Satyrarum Sexto decimo non virili genere, ut cæteri, sed neutro appellavit his versibus apud Gellium lib. 4. cap. 1.

Legavit quidam uxori mundum omne penumque;

Quid mundum? quid non? nam quis dijudicet isthuc?

Munerarius, a, um, adjectivum a Munerarius, i, substant. i. e.

qui munus gladiatorum exhibet, (de quo vid. Senec. lib. 4. Controvers. Sveton. in Domitiano cap. 10. Vall. lib. 4. 16. & Lex. Philol. Martin. p. 2047.) Trebellius Pollio in Div. Claudio cap. 5. extr. *Habuit proxime tuus libellus munerarius hoc nomen* (nempe Aureoli) *in indice ludorum*. Ubi *libellus munerarius* dictus mihi videtur, qui de munerariis seu pugnatoribus agit. Apud Senecam in fine lib. 1. Natur. Quæst. hoc adjectivum inveniri, sunt, qui credunt, locum Senecæ ita legentes: *Jam speculum, ornatus tantum causa adhibitum nulli non bitio munerario necessarium factum est*; Sed editio Gruteri & aliorum omittunt *munerario*, & sic constat sensus.

Munitius, adverbium. Varro de L. L. lib. 4. *Maximum edificium est Oppidum ab Ope dictum, quod munitur opis causa, ubi sint, & quod opus est ad vitam gerendam, ubi habitent tuto, vel Oppida, quod opere munibant mœnia, quo munitius essent*. Positivus *munite* & Superlativus *munitissime* apud Classicos auctores vix inveniuntur.

Murmuror, ari, forma deponenti usus est Varro in fragm. p. m. 153. *Præsertim cum ventrem meum coërceam, nec murmurari patiar*. Idem apud Nonium cap. 7. *Ita ut soliti eramus Romæ in balneis, plodere cœpimus & murmurari*. Quadrigarius Annal. lib. VIII. *In eo loco populus murmurari cœpit*. Hanc formam imitatus Cicero, *Commur-*
muror

muror pro *Commurmuro* dixit in *Pison*, cap. 25. *Conf. Priscian lib. 8 p. m. 294.* de verbis, quæ ancipiti terminatione una eademque significatione protulerunt antiqui.

Musicus, a, um, adject. *Cicero de Leg. lib. 2. Negat mutari posse musicas leges sine mutatione legum publicarum. Columella lib. 1. præfat. Musicæ rationis studiosus. Svetonius in Nerone cap. 22. Civitates apud quas musici agones edi solent. Idem in Domitiano cap. 4. Instituit quinquennale certamen Capitolino Jovi triplex, musicum, equestre, gymnicum. Phædrus lib. 4. fab. 20.*

Qui tristis audis musicum citharæ sonum.

Macrobius in Somn. Scip. lib. 2. cap. 1. in princ. Nunc jam de musica earum modulatione disputetur. Et mox: Dulce quiddam & musicum in auresis sonus defert. Idem ibid. cap. 2. Sonus musicus. Censorinus de Die Natali cap. 12. Erophilus, artis ejusdem professor, benarum pulsus rhythmis musicis ait moveri. Conf. cap. 13. &c.

Mutabilior, comparat. *Valerius Maximus lib. 6. c. ult. Quid hujus conditione inconstantius aut mutabilius?*

Mutabilissimus, a, um. *Porcius Latro Declamat. in Catilinam: Mutabilissimæ sunt Deorum voluntates.*

Mutatorius, a, um, *Tertullia-*

nus de Resurr. Carnis c. 56. Per indumentum illud mutatorium immortalitatis. Incertus Vetus Panegyrist. c. 2. Mutatoria gubernacula.

Mycetia, *Apulejo auctore simul & interprete lib. de Mundo, sunt tetri rudoris inquietudo terrena. Aristoteli vocantur μυκητιάσεις μοι; terræ motus, qui cum mugitu quatunt terram, a μυκάω vel μυκάομαι, mugio, boo.*

Myrmicè, adverb. a *μύρμηξ*, formica, id est, more formicarum. *Catullus Epigr. 43.*

Turpe incedere myrmicè ac molestè.

Ubi *myrmicè incedere*, idem est, quod *Plautus in Menæchm. act. 5. sc. 3. v. 19. dixit: Gradum movere formicinum*, hoc est, tardè incedere. Est enim gradus formicarum tantò tardior, quantò minutior. *Turnebus Adversar. lib. 18. cap. 15. Non video, inquit, qui deduci a μύρμηξ tale adverbium possit, suspicorque legendum mimicè & molestè. At vero, mi Turnebe, cujus judicium magni mecum omnes faciunt quidni a μύρμηξ vel μύρμηξ tam formari potest adverbium myrmicè, quàm à μίμηξ mimice, cum utrumque ex civitate Græca in coloniam Romanam deductum? Duriusculum interim genium Catulli attende, quia pluribus istiusmodi πεποινημένοις, ut Græci vocant, non abhorret, & suspicari desines.*

Myrteta, *e*, fœmininum pro myrtetum. Plautus in fragment.

Nescio qui servus e myrteta profiluit.

Prisciano hoc fragmentum, hanc observationem debemus, qui lib. 4. p. m. 102. *Inum*, inquit, *desinentia derivatibâ, sive etiam composita, diversas habent formas; Quædam enim vocalem habent e longam antetum, quædam i correptum antetum: ut olivetum, sinetum, coryletum, rosetum, dumetum, quercetum, esculetum, myrtetum; quambis fœminino genere Plautus in Vidularia hoc protulit: Nescio, quis servus e myrteta profiluit.*

Mythicus, *i*, fabulator, ut vocat Gellius lib. 2. cap. 29. & 3. c. 10. Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 8. *Saturnum in quantum mythici fictionibus distrabunt, in tantum physici ad quandam verisimilitudinem revocant.* Idem ib. c. 9. *De Saturno quid mythici vel physici existiment, jam relatum est.*

Mythos, *i*, fabula. Ausonius Profess. Burgid. Epigr. 21. v. antepenult.

Ambo loqui faciles, ambo omnia carmina docti,

Callentes mythum plasmata & historiam.

Μῦθος seu fabula rectè ab Aphthonio & Theone in Progymnasmatibus, definitur λόγος ψευδής, εἰκονίζων ἀλήθειαν, oratio falsa, representans veritatem. Talis

est illa, quam expressit Horatius epist. 10. lib. 1.

Cervus equum pugna melior
communibus herbis

Pellebat: donec minor in certamine longo

Imploravit opes hominis, frenumque recepit.

Sed postquam victor violens discessit ab hoste;

Non equitem dorso, non frenum depulit ore.

Mythus propriè nihil aliud apud Græcos esse videtur, quàm fabula apud Latinos, id est, sermo. Vid. in Græcis Homer, in Latinis Tacit. Annal. 6. c. 5. n. 3. Plaut. in Stycho a. 4. sc. 1. collat. cum Terentio in Adelphi. a. 4. sc. 1. Capitolin. Pertin. cap. 12. Lamprid. in Alexandro Severo cap. 34. Confer Vossii Institut. Orat. lib. 2. cap. 5. § 2. pag. 313. & lib. 4. cap. 11. § 4. p. 200. 201. 202. Cæl. Rhodigin Lect. Antiqv. lib. 15. cap. 26. pag. 823. & 824. item Lex. Philol. Martinii p. 2117. Lexicon terminum ipsum sistit, sed sine comite auctore.

•••••

N *Nardifer*, nardum ferens. Gratius Cyneg. v. 314.

Dum servata cavis potant Marcotica gemmis,

Nardiferumque metunt Gangem &c.

Nator, *ari*, passivè de aquis usus est Ovidius de Art. Am. lib. 1. v. 48.

Novit, quæ multo pisce natentur aquæ.

Mar

Martialis lib. 1.

sacris piscibus hæ natantur undæ.

& lib. 6.

Canaque sulphureis nympha natatur aquis.

Idem lib. 14. ἐνεργητικὸς :

Ipsa suas melius charta natabit aquas

Simili forma passiva Hyginus fab. 257. *Flumen ita increbit, ut transnatarum non posset.* Et Frontinus Strat. lib. 1. cap. 7. *Transnato statim flumine.* Item lib. 3. cap. 13. *Transnato Tiberi.* Conf. Sanctii Minerv. lib. 3. cap. 3. de Verbis Neutris, vel falso ita dictis pag. m. 359. & Jo. Christian. Hertzog. Not. ad Sciopp. Instit. Grammat. Lat. p. 15.

Naturabilis, e, naturalis. Cicero Qv. Tuscul. lib. 3. *Non silice nati sumus, sed est naturabile in animis tenerum quiddam atque molle, quod ægritudine, quasi tempestate, quatitur.* Ità Schrevelius optimos MSS. Codd. secutus, legit. Lambinus in Notis ad illud Lucretii lib. 1. v. 11.

Et referata viget genitabilis aura Favoni.

locum in M. Tullii Lælio ita legit: *Ita pulcherrima illa, & maxime naturabili carent amicitia.* *Naturabilis* & *Naturalis* dicitur, ut *Genitabilis* l. Lucret. cit. & *Genitalis*, *Penetrabilis* & *Penetralis*, *Exitibilis* & *Exitialis*, *Innumerabilis* & *Innumeralis* &c. Præter Ciceronem, auctor laudati adjectivi est Apulejus 2.

Florid. & de Dogm. Platonis, cujus loca vide in Lexico.

Navicularis, e, adject. Digest. lib. 50. Tit. 4. in princ. *Patrimonii sunt munera rei vehicularis item navicularis.*

Neces, in singulari pro *Nex*, nova quadam & inusitata forma legitur apud Quintilianum Deelamat. 8. p. m. 139. *Et quando quesita neces est alteri, ex geminis, quod pariter languerunt &c.* Infrequens quoque est nominativus *Nex*, fatente Lexico, quod Ciceronem auctorem tradit, cui addi potest Sisenn. hist. l. 4. *Quoniam neque mea nex neque intercessio posse videtur illorum dementem reprimere audaciam.* Vid. Non. cap. 2. p. m. 145.

Nec-rectè vel *ne-rectè*, pro non rectè, malè; sc. *τὸ ne* valet non, teste Q. Ter. Scauro de Orthogr. pag. 2251. Plautus Bacchid. act. 4. sc. 4. v. 83.

Chrysalus mihi usquequaque loquitur nec-rectè, pater. Idem ibid. a. 1. sc. 2. v. 11.

Tu dīs nec rectè dicis, pro maledicis; quo modo in Mostell. a. 1. sc. 3. v. 83.

Nec rectè si illi dixeris, jam ecastor vapulabis.

& Asinar. act. 1. sc. 3. v. 3.

Nec rectè quæ tu in nos dicis, aurum atque argentum merum est.

item act. 2. sc. 4. v. 65.

Malo hercle jam magno tuo nunc isti nec rectè dicis.

nec non Pseud. act. 4. sc. 6. v. 23.

Nam quanti refert te nec rectè
dicere.

Cicero de Amic. cap. 2. *Ne-rectè ju-
dicas de Catone.* Conf. Parei Lex.
Crit. pag. 777. & 783. Taubmann.
Not. ad Plaut. p. 131. 626. 580. Vos-
sii Instit. Orat. lib. 5. cap. 4. p. 319.
& Turneb. Adversar. lib. 3. cap. 20.
it. 15. cap. 7.

Negatrix, icis. Tertullianus
de Idolol. cap. 23. *Literæ negatrices.*
Lexicon Prudentium auctorem a-
mat, qui eodem modo Psychom. v.
632. *Inficiatrix* dixit: *Fidei fraus*
inficiatrix.

Neglectim, adverbium. Pe-
tronus Afranius ad Deliam:

Semper mundicias, semper, Basi-
lisca, decores,

Semper compositas arte de-
cente comas,

Et comptos semper cultus, un-
gventaque semper,

Omnia sollicita compta vide-
re manu,

Non amo neglectim mihi se quæ
comit amica,

Se det, & ornatus simplicitate
valet.

Negligentissimè, adv. Seneca
Epist. 63. *Feras autem hos, qui cum*
negligentissimè amicos habeant, mi-
serrimè lugent.

Negotiator, ris. Cicero lib.
2. in Verr. *De conventu ac negotia-*
toribus nulli judices. Cæsar. de B.
Civ. lib. 3. *Partim a negotiatoribus*

coëgerat. Lexicon probandi munus
transfert in Quintilianum, Apule-
jum, & nescio quos infimæ cavæ
auctores.

Nejure, pro non jure, injuria,
Sallustii est, de quo vide Parei Lex.
Crit. p. 783. & Taubmann. in Not.
ad Plaut. Asin. act. 2. sc. 4. v. 65.

Nemoricultrix, icis, quæ
nemus colit. Phædrus lib. 2. Tab. 4.
Sus nemoricultrix factum ad ima po-
suerat. Vulgò editur *nemoris cul-*
trix; sed priorem *συμπλοκήν*
mavult Vossius Instit. Orat. lib. 4.
cap. 1. § 8. p. 22. Eadem forma *Sil-*
bicultrix cerba Catullo dicitur
carin. 64. v. 72. & Petronio Satyr. p.
84. *Pietaticultrix*; quæ pia est:

Ciconia etiam grata, peregrina,
hospita,

Pietaticultrix;

Ne-multus, pro non multus;
Plautus Trin. act. 2. sc. 2. v. 85.

Eò ne-multa, quæ nevolt, eveni-
unt, nisi fictor malus fiet.

Ità *Nepurus* apud Festum legitur pro
non purus, *Neparcus* apud Plautum
in Pseud. act. 1. sc. 1. v. 77. pro non
parcus, si vera est lectio Acidalii.
Conf. Ter. Scaur. de Orthogr. pag.
2251.

Neparco, pro non parco, ut *ne-*
solo, pro non volo. Plautus Mostell.
act. 1. sc. 2. v. 43.

Primum-dum parentes fabri libe-
rùm sunt,

Et fundamentum substruunt li-
berorum,

Extollunt, parant sedulò in firmitatem,

Ut & in usum boni, & in speciem populo

Sint: sibi que aut materiæ ne parant.

Nec sumptus ibi sumptui esse ducunt.

id est, parentes neque labori neque pecuniæ parant, nec putant sumptus esse, qui impenduntur institutioni liberorum. Conf. Taubmann. ad h. l.

Neptunus pater, ris, ut Jovis pater, Saturnus pater, Janus pater, Mars pater &c. Gellius lib. 5. cap. 12. *Sic & Neptunus pater conjunctè dictus est.*

Neutri, genitivus pro neutrius usus est Ausonius Epigr. 49.

Et masculini & foeminini gignite Generisque neutri filios.

Imitatus nempe h. l. Ausonius Varonem lib. 2. Annal. *Neutri generis*; cæterosque priscos auctores, qui istiusmodi Genitivos & Dativos per omnia genera analogicè formabant. Ità Cicero pro Marcello: *Hoc judicium sic expectatur, ut non una rei statui, sed omnibus constitui putetur*; Et Titinnius in Barbato apud Priscianum lib. 6. *Namque uni collegii sumus*. Auctor ad Herennium: *Non res tota rei necesse est similis sit*; Conf. Varr. de L. L. lib. 6. & Plaut. in fragm. nec non Afran. in Suspecta. Terent. Andr. Act. 3. sc. 5. v. 3.

Quandoquidem tam iners, tam nulli consilii.

Sum.

Cæcilius: *Nulla nationi tot victorias tam brevi spatio datas arbitror.*

Terent. Eunuch. a. 5. sc. 7. v. 3.

Mihi solæ ridiculo fuit.

Cato in 1. Orig. *Nam de omni Tusculana civitate soli Lucilii Manulei beneficium gratum fuit.* Idem in

Censura de vestitu & de vehiculis: *Nam per injuriam fiet cum mihi ob eos mores, quos prius habui, honos detur, ubi datus est, tamen uti eos mutem, atque alii modi sim.* C. Lici-

nus in 2. *Perbersum esse alii modi postulare.* Cato in M. Cæcilium:

Et quis illi modi esse vult? Plautus in

Truc. *Quasi verò corporis reliqueris potestatem, coloris ulli capiendi mala.* Quo archaismi genere ne recen-

tiores quidem abstinerunt, ut Gell. lib. 9. cap. 4. *Hæc omnia nulli aliæ causæ obnoxia.* Item lib. 2. cap. 12.

Alterutra parti se adjungere. Marcello passim familiare. Conf. Despauter. Comment. Grammat. lib. 2.

pag. 72. contra Priscianum, qui dixit *neuter* meliùs habere *neutri* & *neutra*, quàm *neutrius*, *neutri*.

Nictatio, nis. Plinius lib. 11. cap. 37. *Nec genæ quidem omnibus* (sc. struthiocamelis) *ideoque neque nictationes iis, quæ animal generant.* Idem paucis interjectis: *Sine ulla nictatione.* Solinus auctor est in

Lexico. Confer Festum in *Nictare*.

Nidus, pro poculo. Varro

Quingvatribus apud Nonium cap. 2.

Quam

Quam nympham melius e lacuna fontium

Allatam nidos potili permisceat. Ità legit Mercerus; alii *nido potili*, unde nempe potetur. Gothofredus in Notis ad Nonii l. c. p. 1858. legi posse putat: *Nido potaturi permisceant*. Apud Perottum est: *Nidus etiam basis genus est, a nidorum similitudine ità appellatus*. Varr. *Lymphaque e lacuna fontium allata nidos impleat*.

Nigellus, a, um, diminutivum a *niger*, quod Lexicon Aufonio tribuit, longè antiquiorem assertorem habet Varronem de Vita pop. Rom. lib. 3. *Propinque adolescentule etiam anthracinis* (sc. vestibus, vid. Non. cap. 16. extr.) *proxime amiculo nigello, capillo demisso sequerentur luctum*. Conf. Non. cap. 6. num. 43.

Nigreo, ere, pro nigrescere. Pacuvius apud Nonium cap. 2. *Solisque exortu capeffit candorem, occasu nigret*. Accius Bacchis ibid. *Splendet saepe, ast idem nimbis interdum nigret*. Priscianus lib. 8. p. m. 295. *A nigro & nigror, & nigreo & nigresco*. Lexicon verbi ipsius meminit, sed auctorem prætereundo, lectorem suspendit.

Nimiè, adverbium. Jul. Capitolinus in Gordiano cap. 1. *Moribus ità moderatus, ut nihil possis dicere, quod ille aut cupide, aut immoderate aut nimiè fecerit*. Macrobius Saturn. lib. 6. cap. 6. *Non nimiè, sed præbre dictum*. Lexicon

ex ferreis Augustini scriniis auctoritatem depromit.

Nimisquam, adverbium, ut plusquam. Apulejus in Apologia: *Quæstisti tu nimisquam prudenter, quod mihi emolumentum fuerit incantandi?* id est, prudentissimè quæstisti. Plautus divisè usus est in Captiv. act. 1. sc. 2. v. 17.

Quod ego quidem nimis quàm cupio, ut impetrat. id est, valde cupio. Et in Mostellar. a. 2. sc. 2. v. 79.

Nimis quàm formido, ne manifesto hic me opprimat. Eandem intendendi vim habet apud Plautum Bacch. a. 1. sc. 2. v. 13. & Gellium lib. 15. cap. 1. locutio ista adverbialis, *nimiùm quàm* (cujus meminisse Lexicon etiam supersedet) ut: *Nimiùm quàm, o Lyde, es barbarus!* Et: *Declamaverat Antonius Julianus Rhetor, præterquam semper aliàs, tum serò nimiùm quàm delectabiliter & feliciter*. Hic memorandæ videntur particulæ valde, & oppido, quæ (quod Lexico sciendum volumus) adverbium Quàm etiam venustè præcedunt. Ità Brutus Ciceroni lib. 11. ep. 13. *Subclamatum est & frequenter a militibus Ventidianis (nam suos balde quàm paucos habet) sibi aut in Italia pereundum esse, aut vincendum*. Livius lib. 9. Dec. 4. *Non enim multa solum, sed etiam pleraquæ oppidò quàm parva erant*. Gellius lib. 15. cap. 30. *Oppidò quàm sunt in literarum ostentatione inepti & frivoli*.

frivoli. Idem lib. 16. cap. 7. *Labe-
rius in Mimis, quos scriptitabit, op-
pidò quàm verba finxit praelicenter.*
Conf. Sciopp. Instit. Grammat. p. 43.
edit. Hertzog. 1712.

Ningitur passivè dixit Apule-
jus 1. Florid. *Aquila cum se nubium
tenu altissimè sublebat ebecla aliis,
totum istud spatium, qua pluitur,
ningitur, & ultra quod cacumen nec
fulguri, nec fulmini locus est.* Conf.
Sanctii Minerv. lib. 3. cap. 3. p. 371.
& lib. 3. cap. 1. pag. 265. item Ban-
gii Observationes Philolog. de Ver-
bis Impersonalibus p. 656.

Nitefacio, ere. Gellius lib. 18.
cap. 11. *Ventus mare caeruleum cri-
spicans nitefacit.* Hinc participium
nitefactus, quod Lexicon ex Juvenco
affert, verbi omnino immemor.

Nitentior, compar. Ovidius
Metamorph. lib. 10. fab. 5. v. 211.

Desinit esse cruor, Tyrioque ni-
tentior Ostro.

Nobiliùs, adverbium. Auso-
nius Edyll. 10. v. 357.

Nobiliùs permixta suo sub no-
mine, quàm si

Ignoranda patri confunderet
ostia ponti.

Nolenter, adverbium Tertul-
liani Apol. cap. 14. *Medicinam no-
lenter exercebat.* Huic affine est In-
soluntariè, quod ex Marciano Jcto
lib. 1. Instit. Dig. l. 1. Tit. 3. n. 2. ob-
servavimus: *Lex est decretum pru-
dentum hominum, coërcitio eorum,
quæ sponte vel insoluntarie delin-
quuntur.* Sed utrumque novum, &

antiquitatis auctoritate defectum;
nec melioris notæ est adverbium
solenter, quod pro more suo finxit
Apulejus Metam. lib. 6. p. 178. Edit.
Elmenhorst.

Nomenclatio, nis. Cicero de
Petit. Consolat. p. m. 1341. *Ea desi-
derat nomenclationem, blanditiâ
assiduitatem, benignitatem, rumo-
rem, spem in republ.* Lexicon Co-
lumellam adducit.

Nominator, ris, qui nominat,
Græcè *ὀνομαστής.* Cod. lib. 11.
Tit. 33. Leg. 2. & Tit. 35. Leg. 2. *Ma-
nus ad nominatorem nulla ratione
porrigi possunt.* *Nominatores*, verba
sunt Calvinî in Lexico Juridico pag.
624. *apud Jurisconsultos dicuntur,
qui cum aliqui ad munus aliquod e-
ligendi sunt, certorum hominum
tanquam idoneorum nomina edunt,
& quasi eorum creandorum auctores
sunt.* *Nominatores* inter & *Nomi-
narios* quid discriminis intersit, o-
stendit Rhodiginus Lect. Antiq.
lib. XXVI. cap. 28. *In literario ludo,
ubi prima elementa excipiunt pueri,
abecedarii nuncupantur, at syllaba-
rii alii, quidam serò & nominarii,
nonnulli jam calculatores; Sed No-
minatores Jureconsultis Digestorum
tricesimo septimo a Nominariis longè
diversi sunt; sic enim appellant eos,
qui tutorum nomina subjiciunt, ceu
idonei sint.* Eodem modo & magi-
stratum nominatores vocantur Ul-
piano. Conf. Glossar. Caroli du
Fresne Tom. I. pag. 17. & Tom. II. p.
748. item Additiones ibid. p. 807.

Nonageni, æ, a, distributivum. Plinius lib. 36. cap. 13. *Cænacula prius excelsa, porticusque ascendantur nonagenis gradibus omnes.*

Noscibilis, e. Tertullianus ad Scapul. cap. 2. *Non aliunde noscibiles, quàm de emendatione vitiorum pristinorum.* Lexicon Augustinum auctorem laudat. Latini dicunt *Nobilis*, quod ex *Noscibilis* contractum est; ità *rem sibi non nobilem*, pro ignotam dixit Apulejus, *Nobilissimas inimicitias*, pro notissimas, Livius lib. 39. cap. 4. & Plautus Pseud. a. 4. sc. 7. v. 10. *Neque his unquam nobilis fui*; pro notus. Ubi simul observare juvat differentiam inter *Nobilem* & *Notum* ex illo Senecæ de Benef. lib. 3. cap. 28. *Qui imagines in atrio exponunt, & nomina familiae suæ longo ordine, ac multis stemmatum illigata flexuris, in parte prima ædium collocant, noti magis, quàm nobiles sunt.* Ità, inquam, *Cognobilis*, pro eo, qui bene cognosci potest, Græcè *εὐγυνος*; vid. Gell. lib. 20. cap. 5. & *Ignobilis* pro eo, quem nemo noscit. Pro *Noscibilis* fortè non malè interdum adhibetur *Notabilis*; Conf. Sveton. Cæs. cap. 45. &c.

Notatior, compar. Auctor ad Herennium lib. 3. sub fin. *Quo nobis notatior sit similitudo.*

Novenarius, a, um. Varro de L.L. lib. 8. *Numeri antiqui habent analogias, quòd omnibus est una novenaria regula* &c. Conf. Lexicon.

Novissimum, adverbium. Apulejus Metam. lib. 6. *Quid stas, o Luci. Vel quid jam nobissimum exspectas?* Nomen esse, clamat editio Elmenhorstii, sed reclamare videtur Scriverii, quæ accentum apponit. Ego illi tutò, quàm huic cum periculo assentiri malim, & pro adverbio *nobissimum* scribere cum classicis auctoribus *nobissime*, de quo vid. Borrich. Vindic. p. 144.

Noxior, compar. Seneca de Clementia lib. 1. cap. 13. *Non potest habere quisquam bonæ ac fidæ voluntatis ministros, quibus in tormentis, & ecuculos, & ferramentis ad mortem paratis utitur, quibus non aliter quàm bestiis homines objectat; omnibus reis noxior ac sollicitior, ut qui homines deosque testes ac vindices facinorum timeat* &c. Ità ex emendatione Lipsii habet Editio Amstelodamensis 1628. Aliter Elzeviriana 1659. &, quæ eam secuta est, Lipsiana 1702. *Omnibus rei obnoxior ac sollicitior* &c. De veritate lectionis ut certi quidquam decernere nequeo, ità non possum dissimulare, priorem mihi probari, ceu maximè probabilem. Lexico & Grammaticis inobservatum utrumlibet gradum ostendisse, satis habeo; Vide suprà *Innoxior*.

Nubiger, a, um. Statius 5. Silvarum:

Qvis tibi tum tenero permisit
plaudere collo

Nubigeros clypeos, intactaque
cædibus arma?

Confer

Confer Turneb. Adversar. lib. 20. cap. 1.

Nubilarium, i. Varro de Re Rustica lib. 1. cap. 13. *Ædificium facere oportet, sub quod tectum totam fundi subicere possis messem, quod vocant quidam nubilarium. Id secundum aream faciendum, ubi triturus sis frumentum, magnitudine pro modo fundi, ex una parte apertum, & ab area, quo & in trituram proruere facile possis, & si nubilare coeperit, inde ut rursus celeriter rejicere.* Perottus: *Est in domo rustica ædificium prope aream ex una parte apertum, in quod nubilo tempore reponi tota messis potest, dum tritura instat, quod ex ea parte fenestras habet, unde commodissime perflari possit; id a nubibus nubularium dicitur.* Sed rectum *nubilarium*; ex eo quod contra nubila struatur, i.e. adversus eas noxas, eas injurias, quæ a cælo nubilo frugibus afferri possunt. Confer Lexicon Fabri (in quo auctor laudati nominis est Columella) item Philologicum Martinii pag. 2304. nec non Etymologicum Vossii pag. 347. in Nubes.

Nugarius, a, um, futile, inutile. Varro de L. L. lib. 6. *Nugarium unguentum.* Conf. Scaligeri Conjectanea p. 136. & 137. item Petri Victorii Expl. S. in Varr. Cast. pag. 47.

Nugax, sis. Coelius Ciceroni lib. 8. ep. 15. *Et quando hominem ineptiorem, quam tuum Cn. Pompejum*

vidisti, qui tantas turbas, qui tam nugax esset, commoritur? Lexicon ex ignobiliore vena Petronii in fragm. & Gloss. auctoritatem accersit.

Numerarius, i, a Lexico Gloss. & Augustino tribuitur. Antiquius aliquantò est testimonium Ammiani Marcellini lib. 19. *Jacobus & Cæsius numerarii apparitionis magistri equitum aliique protectores post terga sinclis manibus ducebantur.* Ubi Marcell. Donat. exponi posse putat, qui rationes apparitionis magistri equitum supputant, sicut lib. 26. *Leo sub Degalaipho equitum rationes tractans, & lib. 15. interrogato Remigio etiamnum rationario apparitionis armorum magistro; Mavult tamen, numerarios dici officiales milites, quorum determinatus numerus erat; sicut supernumerarii dicti, qui postea sunt additi, quum fuisset legio completa.* Calvinus in Lexico Jurid. p. 634. *Numerariorum, inquit, officium erat, chartas publicas administrare, tum & rationes supputare, quod nomen ipsum notat; a numerando enim sic dicti sunt.* Hinc Augustinus lib. 2. de lib. arbitr. *Sapientiam existere a numero, aut consistere in numero, non auserim dicere; nescio enim, quo modo, quia multos nobis numerarios aut numeratores, vel si quo alio nomine vocandi sunt, qui summè atque mirabiliter computant; sapientes autem perpaucos, aut forsitan neminem; longè generabilior mihi occurrat sapientia, quam numerus.*

Nunc-homines, qui nunc vivunt. Plaut. Pers. act. 3. sc. 1. v. 57.

Tace stulta, non tu nunc-hominum mores vides?

hoc est, ἀνθρώπων τῶν νῦν ὄντων. Itā eleganter sæpe nomina per adverbia aliasq; particulas conjunguntur. Conf. Sallust. qui in fragmentis similiter *post-futuri* pro nepotes dixit. Plauto nostro frequentissima est hæc συμπαροχή, ut Amph. a. 1. sc. 2. v. 8. Asin. 4. 1. v. 63. Trin. 3, 2. v. 16. Truc. 1. sc. 1. v. 42. & 2, 7, v. 1. &c. Vide Parei Mantissam Lexici Critici p. 183. item Vossii Institut. Orator. lib. 5. cap. 4. § VI. de Synthesi pag. 317. seqq.

Nundinator, ris. Quintilianus Declam. 12. *Salutis publicæ nundinator*. Lexicon Vet. Gloss. adducit.

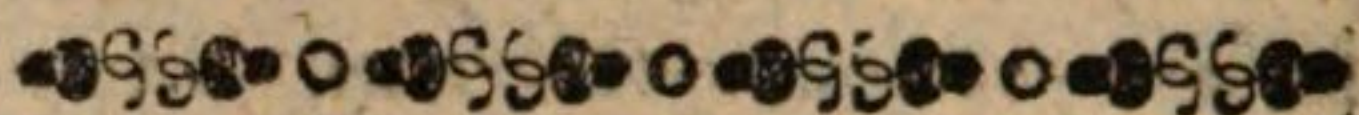
Nuptalitiis, a, um. Ulpianus Digest. lib. 50. Tit. 16. Leg. 1. 94. *Munus est donum cum caussa, ut natalitium, nuptalitiis &c.* Pro *nuptalitiis* donum *nuptiale* dixit Cicero pro Cluentio cap. 9.

Nuptula, æ, diminut. a *Nupta*. Varro Agathone apud Nonium cap. 4. num. 330. in Obscænum: *Pueri obscænis verbis nobæ nuptula aures returant*; alii leg. *restaurant*.

Nutrior & Nutrio Veteres communiter dixerunt, quarum terminationum, hæc in confesso est & satis usitata; illa apud Virgilium legitur lib. 2. Georg. v. 424.

Hoc pingvem & placitam paci nutritor olivam.

id est, nutrito vel nutrias. Conf. Bangii Observat. Philol. de Verbis Abundantibus pag. m. 661. & Servii not. ad locum laudatum.

O.

O*Bacerare*, obloqui, quasi aceribus in alienum sermonem injectis. Paulus ad Festum: *Obacerare, obloqui, atq; alterius sermonem molestè impedire, quod sumptum videtur a paleis, quas Græci ἀχυρά vocant. Itaque & frumentum & panis non sine paleis acerosus dicitur, item lutum aceratium, paleis mixtum.* Conf. Vossii Lexicon Etymol. p. 7. in Acus.

Obacerbo, are, pro *exacerbare*. Festus.

Obagito, are. Ennius Satyr. lib. 2. apud Nonium cap. 2. in *Obstringillare*: *Resistant, occurrunt, obstant, obstringillant, obagitant.* Festus *Obagitare* scribit, quod antiqui pro *ante agitare* dicebant, ut *obambulare*.

Obardeo, ere. Statius Thebaid. lib. 9. p. m. 396. (edit. Gryph. Lugd. 1559. 12mo)

Jam minùs atqve minùs fert arma, puerqve videtur;

Et sibi cum torva clypei metuentus obarsit

Luce Dryas - -

Obcanto,

Obcanto, are, unde participium

Obcantatus, a, um. Apulejus Apolog. *Dic tu, quibus verbis epistolam finierit mulier obcantata, becors, amens, amans*. Ubi mulier *obcantata*, pro *incantata* dicitur; *fortryllet / forheret*. Paulus Jctus eodem modo verbo *Obcantare* pro *incantare* utitur Sentent. lib. 5. tit. 23. *Qui sacra impia nocturnabe, ut quem obcantarent, interficerent, obligarent, fecerint faciendaque curaberint, aut cruci suffiguntur, aut bestiis obijciuntur*. *Obcanto* est ut Græcum ἐπείδω, quod in Gloss. *incanto, precanto*.

Obcendo vel Occendo pro *accendo* Veteres dixerunt. Festus: *Ob prepositione antiquos usos esse pro Ad, testis est Ennius, quum ait LXIII. Omnes occisi obcensique in nocte serena, id est, accensi*. Ità *obmobeto* (de quo infra) pro *admobeto* Catoni, *occurrere* pro *accurrere* Lucretio, *obtulerat* pro *attulerat* Catullo, *obligatus* pro *alligatus* Horatio dicitur. Et versus Ennii est apud Festum:

Ob Romam noctu legiones ducere cœpit.

Conf. illud Lucilii lib. 29. *Ut nunc hac re mihi opem atque auxilium obferas, pro adferas.*

Obduratus, a, um. Jul. Capitolinus in Pertinace cap. 9. *Alimentaria etiam compendia, quæ nossem annorum ex instituto Trajani debe-*

bantur, obdurata berecundia sustulit.

Obdurefacio, ere. Nonii est cap. 1. *Lapit significat obdurefacit, & lapidem facit; ità Pacubius in Peribœa: Lapit cor cura, ærumna corpus conficit.*

Obedientiùs, adv. Livius lib. 8. Dec. 4. *Nihil obedientiùs fecerunt, quàm ut muros diruerent.*

Obgannitus, a, um, participium passivum a verbo *Obgannio*, vel *Oggannio*. Apulejus Metam. lib. 2. *His & talibus obgannitis sermonibus inter nos discessum est.*

Obiectio, nis. Macrobius in Somn. Scip. lib. 2. cap. 16. *Dissolvere objectionem*. Conf. Saturnal. lib. 7. cap. 10. Ambrosius auctor est in Lexico.

Obiector, ris. Nonius Marcellus cap. 2. *Infitiatores sunt falsi criminis obiectores.*

Objurgor, ari, pro *objurgo*, forma deponentiali usus creditur Coelius Ciceroni ep. 9. *Curionem prorsus non mediocriter objurgatus, hac repulsa se mutabit*. Quam lectionem ceu indubitatam tuetur Schrevelius, & cum eo alii. P. verò Manutius, Passeratius ac Lambinus legendum suspicantur, *objurgat*. Præsidii tamen siquid laudatæ lectioni afferendum, afferre posse videtur simplex *Jurgo*, pro quo & *Jurgor* Veteres dixerunt, ut Horatius 2. Sat. lib. 2. v. 100.

Jure, inquis, Trasius istis

Jurgatur verbis.

in quem locum vide notas Torrentii, si placuerit. Sed si vel maximè locum Ciceronis mutare religio fuerit, *consecratis tamen verbis utendum* svademus cum Fabio lib. 1. cap. 6. Huc fortè non ineptum erit referre sequentem distinctionem Cornelii Frontonis p.m. 1328. *Objurgat eum, cujus habet potestatem; Monet propter benevolentiam; Admonet, ut confirmet memoriam; Submonet, ut possit ordinate pronunciare; Igitur in objurgante potestas, in monente benevolentia, in admonente memoria, in submonente officium.* Simile est illud Pauli ad Festum: *Objurgatio post turpe factum castigatio; Monitio vero est ante commissum.* Conf. Cic. de Amicitia cap. 24.

Objuro, are, jurando obstringere, ut est in Pantasilea. Formidabant objurare. Festus. Mihi secus exponendum videtur, nempe pro *contra jurare, jusjurandum opponere*, ut obliqui, obmurmurare, oblutari, obniti &c.

Oblativus, a, um. Symmachus lib. 10. ep. 50. *Oblativis functionibus ea domus est obnoxia.* Idem ib. *Oblativa munera.* *Oblativum* dicitur ab *Oblationes*, quo nomine signabatur apud Christianos veteres, quaecunque Deo & Ecclesiae offerebantur. *Offerumenta* antiqui vocarunt, auctore Festo. Conf. Isidor. lib. 6. cap. 19. & Lexicon Jurid. Calvinii p. 639. item Rhodigini Lect. Antiqu. lib. 11. cap. 23.

Obletatorius, a, um. Gellius lib. 18. cap. 2. lemmate: *Inibi in-spersa quaedam sophismata & aenigmata obletatoria.* Sed dubitas fortè cum eruditorum nonnullis, B. Lector, a manu nostri Gellii, an recentiori aliqua profecta sint, quæ Gelliana laudantur, lemmata? Ego auctoris ipsius esse, nullus ambigo, tum quòd lemmata jam olim quove adscripta fuisse libellis, facile docuerit illud Martialis lib. 14. ep. 2.

Lemmata si quæris cur sint adscripta? docebo:

Ut si malueris, lemmata sola legas.

tum quòd Gellius in Præfat. extr. præfixa a se ipso esse libris suis argumenta luculenter his verbis testatur: *Capita rerum, quæ cuique commentario insunt, exposuimus hic universa; ut jam statim declaretur, quid quove in libro quæri inueniri que possit.* Huc accedit, quòd libri octavi, qui in quindecim capita distinctus perit, lemmata sola incorrupta adhuc custodiantur.

Obligatio, nis, non forense tantum vocabulum est, nec vinculum tantum juris significat, quo quis ad id, quod debet, solvendum adstringitur, sed alio etiam eoque proprio significato gaudet apud Justinum lib. 13. cap. 7. n. 1. *Cyrene condita fuit ab Aristæo, cui nomen Batos propter lingue obligationem fuit*; id est, vinculum impedimentum.

Obliquum, adv. pro Oblique. Apu-

Apulejus Met. lib. 3. *Oculis obliquum respiciens.*

Oblongior, compar. Vitruvius lib. 10. cap. 17. *Foramen oblongius sit tantò, quantam epyzigis habet crassitudinem.* Idem lib. 4. cap. 3. *Ità methopæ, quæ proxima ad angulares triglyphos fiunt, non exeunt quadrata, sed oblongiores triglyphis dimidia latitudine.*

Obluridus, a, um. Ammianus lib. 14. p. m. 15. *Color obluridus.*

Obmaneo, ere. Festus: *Obmanens, pro diu manens, ut permanens.*

Obmitto pro Omitto placet aliquoties Columellæ, ut lib. 7. cap. 5. *Quæ tamen quantulacunque sint, non obmittentur a nobis.* Idem lib. 9. cap. 4. *Verùm ex cunctis, quæ proposui, quæque obmisi, temporis compendia sequens &c.* item lib. 1. cap. 4. *Itaque nusquam experimentorum varietas obmittenda est.* Quo scriptio- nis genere docuit auctor laudatus compositionem verbi Omitto, ex ob & mitto, quasi e regione mitto, sicut mittere est etiam a se remove- re, dimittere. Conf. Non. Marcell. lib. 4. n. 304.

Obmoveo, ere, Veteres dixe- runt pro *Admovere*; nam Ob pro Ad utebantur, teste Festo. Cato de R. Rustica cap. 135. *Jupiter te hoc fert* (*fertum* quid sit, docet Isidorus lib. 6. cap. 19.) *obmovendo bonas preces precor, uti sis solens propitius mihi liberisque meis, domo familieq.*

mea, mactus hoc fert. Et paucis interjectis: *Ubi exta profecta erunt, Jano struem commoveto, mactato- que item uti prius obmoveris.* Jobi *fertum obmoveto, mactatoque item uti prius feceras.* Item Jano vinum dato, & Jobi vinum dato, ità uti prius datum ob struem obmovendam &c. Idem cap. 142. *Cultro facito struem, & fertum uti adsiet; inde obmoveto.* Conf. Jo. Meursii Not. in Catonem p. 295. & Sciopp. Lection. Suspect. lib. 1. cap. 2.

Obmurmuratio, nis. Am- mianus lib. 26. p. m. 335. *Obmur- muratio gravis exoritur.*

Obnoxior, compar. Vide su- pra Noxior.

Obreptio, nis, improvisus su- perventus. Frontinus Stratagem. lib. 2. Exempl. 36. *Ventidius, Par- thos & Labienum alacres successibus victoriarum, dum suos ipse per si- mulationem metus continet, evoca- bit, & in loca iniqua deductos, ag- gressus per obreptionem, adeò debel- labit, ut destituti Labieno provincia exciderent Partibi.* Conf. Lexicon.

Obreptitius, a, um. Impp. Honor. & Theodos. in Codice Justin. lib. 3. Tit. 6. Leg. 3. *Sub colore adipi- scende possessionis obreptitia petitio alteri obesse non debet.* Obrepere a- pud Jurisconsultos dicitur, qui taci- turnitate & reticentia veri aliquem circumvenit, quique id celat, & reti- cet, quo expresso, non esset postula- ta impetraturus. Hinc petitio obre-
ptitia

ptitia dicta, quam Symmachus lib. 5. epist. 66. Supplicationem obreptivam vocat.

Obsalutare, offerre salutandi gratia dicebant antiqui, ut consalutare, persalutare. Festus.

Obscœnissimè, adverbium. Eutropius Histor. Rom. lib. 8. sub finem: Impudicissimè & obscœnissimè vixit.

Obscurefacio, ere, pro obscurum facere. Nonius cap. 2. Obliterare est obscurefacere, & in oblivionem ducere.

Obscuridicus, a, um, dictu obscurum. Accius in Alphefibœa apud Nonium cap. 1. in Enodare: Quid tam obscuridicum est, tambe inenodabile?

Obscurissimè, adverbium. Ammianus lib. 29. pag. 411. Palladius quidam obscurissimè natus. Idem lib. 28. p. 383. Maximinus regens quondam Romæ vicariam præfecturam apud Sopianas Valeriæ oppidum obscurissimè natus est. Ità quoque Eutropio Histor. Romanæ lib. 9. Obscurissimè natus dicitur, qui e vilissimo sanguine, ut loquitur Curtius 8. 7. 4. Conf. Gell. lib. 11. cap. 16.

Obscuriùs, adv. Cicero de Invent. lib. 1. Sæpe obscuriùs positum vitium pro vero probatur. Idem de Orat. lib. 1. Hoc video, dum breviter solucrim dicere, dictum a me esse paulò obscuriùs. Et in Lucullo

lib. 2. Duos sapientissimos & clarissimos fratres, P. Crassum, & P. Scæbolam, ajunt T. Graccho auctores legum fuisse, alterum quidem, ut videmus, palàm, alterum, ut suspicamur, obscuriùs. Ad Lentulum lib. 1. ep. 5. Cateri sunt partim obscuriùs iniqui, partim non dissimulanter irati. Et Quæst. Acad. lib. 2. Hoc etiam Platonem in Timæo dicere quidam arbitrantur, sed paulò obscuriùs. Eutropius Histor. Rom. lib. 9. Obscurissimè natus, obscuriùs imperabit. Ammianus lib. 29. pag. 436. Et quoniam obscuriùs gesta didicerat per Masillam. Conf. Macrobius Saturnalis lib. 5. cap. 11. & Gell. lib. 12. cap. 13.

Obscurum, pro obscure. Lucanus lib. 5. v. 631.

Lux etiam metuenda perit, nec
fulgura currunt
Clara, sed obscurum nimbosus
dissilit aër.

Obsecutum παθητικῶς pro obsecundatum, dixit Plautus Asin. act. 1. sc. 1. v. 63.

Volo amoris obsecutum illius &c.
sc. esse.

Obsequenter, adverbium. Lexicon Apulejum, juniorem Plinio Juniore, auctorem advocat, quorum hic lib. 4. ep. 11. Vides, quàm obsequenter paream tibi.

Observantior, compar. Grægius Cyneg. v. 104.

haud illo quisquam se
stior egit,

Aut

Aut fuit in terris divum obser-
vantior alter.

Claudianus de IV. Conf. Honor.

- - Tunc observantior æqui
Fit populus - -

Observantissimè, adverbium.
Gellius lib. 10. cap. 21. *Quam ob-
causam M. Cicero his omnino verbis
(novissimè & novissimus) uti obser-
vantissimè vitavit.* Lexico placet
auctor Augustinus.

Observantiùs, adv. Ammianus
lib. 23. p. 279. *Super his nec stando
mingens, nec ad requisita naturæ
secedens facile visitur Persa; ita ob-
servantiùs hæc aliaque pudenda de-
clinat.*

Obsignatio, nis. Gellius lib. 14.
cap. 2. *Clamitabat apud me proba-
ri debere pecuniam datam, consue-
tis modis, expensilatione, mensæ ra-
tionibus, chirographi exhibitione,
tabularum obsignatione, testium in-
tercessione.* Tertullianus de Poeni-
tentia cap. 6. *Obsignatio fidei.* Conf.
Arnob. lib. 2. Adv. Gentes. *Obsigna-
tio* consignationem pecuniæ apud
Ictos significat, & hoc modo fieri
solebat, ut sacculus lino trajiceretur,
signisque ceræ impressis obsignare-
tur; de quo vide sis Lexicon Jurid.
Calvini pag. 639.

Obsono, are, ex ob & sono,
pro obstrepere. Plautus Pseud. act.
1. sc. 2. v. 74.

Malè morigerus, malè facis mihi,
cùm sermone huic obsonas.
Passeratio probabilius videtur, *obsca-*

bas, i, scævum & malum omen ad-
fers; Sed labitur forte iudicio Passe-
ratus, qui præter necessitatem e-
mendando, vim insuper menti au-
ctoris nonnihil inferre videtur.

Obsopitus, a, um, participium
verbi Obsopio, quod Lexicon Scri-
bonio rectè tribuit. Solinus cap. 18.
de delphino quodam: *Qui odoris
nobilitate obsopitus aliquantisper pro
ex animo jactatus.* Et cap. 33. *Som-
no obsopitus.*

Obstreperus, a, um, ab Ob-
strepo. Apulejus in Florid. *Hæc a-
nimalia inter se, vario tempore &
vario modo, occinunt & occipiunt
carmine: scilicet galli expergifico,
bubones gemulo, ulula querulo, no-
ctuæ intorto, cicadæ obstrepero, hi-
rundines perarguto.*

Obstrudulentus, a, um.
Festus: Obstrudent, obsatulent, ab
abidè trudendo gulam, non sumen-
do cibum; unde & obstrudulentum
dixit Titinnius: *Obstrudenti ali-
quid, quod pectam sedens; Aut hic
lataster aut formaster frigidus.*
Conf. Gothofred. in Notis ad Festum
p. 1770. Scaliger ita restituit:

Obstrude lentis aliquid, quoad pe-
ctem sedens

Aut hic lataster aut formaster fri-
gidus.

Vide supra *Lataster*.

Obstrusus, a, um, participium,
unde verbum ipsum Obstrudo, quod
Lexicon mirè exagitat, roboris
nonnihil & auctoritatis sumptu-
rum

rum speramus, Statii est Theb. lib. 3. v. 668.

Tua prorsus inani
Verba polo caussas, obstrusaque
semina rerum

Eliciunt.

Item Senec. Quæst. Natur. lib. 5. cap. 15. *In tenebris malè obstrusa quærere.* Et Apul. Apolog. p. 282. edit. Lugd. Bat. 1624. *Tenebris obstrusa.* Ammian. lib. 31. *Intrinssecus silicibus magnis obstrusa sunt portæ.* Conf. omnino Vossii Lex. Etymol. p. 350. in Obscurum.

Obstupefio, eri. Dictys Cretensis de B. Trojano lib. 4. *Adeò commotus, uti amissa mente obstu-
pesceret.*

Obsufflo, are, novum verbum, tribuitur Quintiliano Declamat. ult. quæ inscribitur Tribunus Marianus p. m. 858. *Confusionis nebulam obsufflare.* Vid. omnino supr. vocem *Abominabilis.*

Obtestatus, a, um, signif. pass. Ammianus Marcellinus lib. 31. *Obtestatus prece impensa, superstitibus pepercit.* Apulejus Metam. lib. 2. *Obtestata fide presentium;* id est juramento implorata, vel adjurata, secundum illud Servii ad 9. Æneidos: *Obtestari est ob aliquam causam deos testes adhibere cum jurejurando;* Et Donati ad Terent. Andr. a. 1. sc. 5. v. 57. *Obtestatio dicitur, quando eum adjuramus, quem rogamus.* Quod ad formam laudati participii passivam attinet, ea communis plerumque obtingit ejus originis partici-

piis: ità *testatus* apud Ciceronem aliosque sæpissimè legitur *παρρησιάζω*, & *Contestatus, Attestatus* apud Plinium, *Detestatus* apud Horatium, *Intestatus* apud Plautum & alios.

Obtraho, ere. Tertullianus de Vel. Virginibus cap. 15. *Si cui innotuerit (sc. virgo) sapit, si tentationibus gradum obtraxerit,* id est, quod cum Cicerone in Verr. 1. c. 41. malim, obviam iverit. Conf. Declamat. anteqvam iret in exsil. cap. 4. & Sallust. in Jugurth. c. 7.

Obtusio, nis. Tertullianus de Resurr. Carn. cap. 57. *Cujuscunque membri detruncatio vel obtusio nonne mors membris est?*

Obventus, ūs. Tertullianus de Anima cap. 41. *Ex obventu spiritus nequam.*

Obverso & Obversor dixisse Veteres, testis est Priscianus lib. 8. de significationibus vel generibus verborum pag. m. 294. *Multa ancipiti terminatione in una eademque significatione protulerunt antiqui, ut partio & partior, munero & muneror, mino & minor, minito & minitor, meridio & meridior, modulo & modulator, meto & metor, modero & moderor, mutuo & mutuor, mentio & mentior, obverso & obversor &c.*

Obversus, præpositio. Apulejus Metam. lib. 2. *Tunc orientem obversus & incrementa solis angustitacitus imprecatus.*

Obvo-

Obvolito, are. Porcius Latro Declamat. in Catil. *Vestibus collucentes passim obvolitare cernimus.* Idem postea: *Per ora vulgi palam obvolitare*; pro quo, verbo simplici, Cicero 1. Tusc. c. 15. dixit, *volitare per ora virorum.* Vid. *Prodigalitas.*

Obusque, adv. Apulejus Metam. lib. 2. *Jubenem quempiam linteis amiculis intectum, & obusque derafo capite, producit in medium.*

Occedo, ere, pro contra cedere, explicante Festo. Plautus A. sin. act. 2. sc. 4. v. 6.

Næ tu hercle cum magno malo mihi obviam occessisti.
Conf. Scioppii Lect. Suspect. lib. 1. cap. 3.

Occisito, are. Festus: *Occisitantur, saepe occiduntur.* Sic C. Gracchus pro rostris in P. Pompilium: *Homines liberi nunc in oppido occisitantur.*

Occisor, ris. Plautus Mil. Glor. act. 4. sc. 2. v. 64.

Exprome benignum ex tete ingenium, urbicape, occisor regum!

Occumbo, ere. Huic verbo, inquit Lexicon, additur saepe Mortis nomen vel quarto vel sexto casu, ut *occumbere mortem & morte*; Nos cum tertio casu conjunctum observavimus in Virgil. lib. 2. Æneid. v. 62.

seu certæ occumbere morti, item Phædr. lib. 4. fab. 2.

Mus escam putans

Adsiluit, & compressus occubuit neci.

& Ovid. 15. Metam.

Credulitate patris, sceleratæ & fraude novercæ

Occubuisse neci.

Conf. Sanctii Minerv. lib. 4. cap. 4. p. m. 608. & Despauterii Comment. Grammat. p. 367.

Occursatrix, icis. Festus: *Spinturnix est avis genus, turpis figura; occursatrix artificum perditæ Spinturnix; ea Græcè dicitur, ut ait Santra, σπιντάρης.* Masculinum *Occursator* Aufonii est Eidyll. 2. v. 25.

Occursio, nis. Seneca Consolat. ad Marc. cap. 18. *Videbis nocturnam lune successionem, a fraternis occursionibus lene remissumque lumen mutuantem.*

Octingentes, adv. non Capellæ tantum est, cui Lexicon tribuit, sed longè antiquioris Vopisci in Tacito Imper. cap. 10. *Patrimonium suum publicabit, quod habuit in redditibus, sestertium bis millies octingentes.*

Octuagies, adv. Plinius lib. 2. cap. 108. *Octuagies quinquies centena septuaginta octo mill. pass.* Idem ibid. *Quæ mensura Artemidori ratione efficit octuagies sexies centena octoginta quinque.* Pro *Octuagies* Cicero mavult *Octogies* in Pison. cap. 35. quemadmodum *Octoginta* pro *Octuaginta*, de quo nomine Vitruvii lib. 10. cap. 17. & Gellii lib.

3. cap. 10. vide Ol. Borrichii Cogitat. pag. 184.

Odibilis, e, odiosus, odio dignus. Actius in primo Didascalion apud Priscianum lib. 6. p. 196. *Falsidica audax gnati mater pessimi odibilis, natura impos, excors & fera*. Lexicon Lampridium auctorem laudat & Ambrosium. Conf. Vet. bibl. interpr. Rom. 1, 30. Tit. 3, 3. Apoc. 18, 2. 4. Eisd. 15, 48. Sirac. 7, 28. & 9, 15. & 15, 7. & 20. v. 5. 16. & 19, 7. & 27, 23. & 42, 9. 2. Macch. 6, 19. Vid. Lexicon Philol. Martinii p. 2390.

Odiendum, i, o, supinum. Apulejus de Philosophia Rationali: *Orationis variae species sunt, ut Imperandi vel Narrandi, Mandandi, Succensendi, Optandi, Vovendi, Irascendi, Odiendi, Invidendi &c.*

Odiosicus, joculariter ab odio finxit Plautus Capt. a. 1. sc. 1. v. 19.

Molosfici

Odiosici & multum incommodistici.

Quæ nomina non sunt Latina, sed a Plauto sub persona Parasiti, risus movendi causa, a *Molosso*, odio, & *incommodo* producta, ideoque non imitanda.

Odorisequus, a, um, qui odore vestigat. Livius Andronicus: *Odorisequi canes*; quo nomine vocantur, quia, ut Virgilius canit 4. Æneid. v. 132.

odora canum vis.

Oeconomicus, a, um, adje-

ctivum, cujus auctorem Lexicon præterit, Quintiliani est lib. 7. cap. 10. *Oeconomica totius causæ dispositio.*

Offensus, ūs. Lucretius lib. 2.

Nec foret offensus natus, nec
plaga creata

Principiis.

id est, interprete Lambino, nec corpora prima unquam inter se offendissent, & conflixissent; non esset nata occurratio, aut offensio atomorum. *Offensus*, id est, ut Græci appellant, ἀπαινήσις; quo vocabulo utitur laudatus Lucretius infra eodem libr.

Aut ex offensu cum turbant corpore in ipso

Semina.

& lib. 3.

Sin ea, quæ fructus cunque es, perierê profusa

Vitaque in offensu it.

id est, sin ea omnia commoda, quæ in vita percepisti, tibi e memoria effluxerunt, vel te non expleverunt, & vivendo in aliquas offensiones incurristi. Item lib. 4.

Cogit hebescere eum crebris offensibus aër.

& lib. 6.

Non igitur multis offensibus in remorando

Hæsitat.

Macrobius Saturnal. lib. 3. cap. 13. *Obvius offensu fortuito.*

Officior, passivum, ab officio, Lucretii est lib. 2.

Quapropter simul inter se retrahuntur, & extrâ

Off.

Officiuntur, uti cogantur tardiùs ire.

Hinc participium *Offectus*, quod ejusdem est lib. 5.

Quòve modo soleant offecto lumine obire.

Conf. Priscian. lib. 8. *Officio* l. supr. c. est, ex opposito facio, obstruo, impedio. Gloss. Philox. *Officere*, ἀντικείσθαι, βλάπτειν; officit, ἀντισκοῖται, καθήκει, ποιεῖται.

Officiosissime, adverbium, quod Lexicon Sidonio tribuit & Apulejo, tutius est auctoritate Plinii lib. 10. ep. 32. *Reverentissime & officiosissime venit ad me.*

Offoco, are. Florus lib. 2. cap. 11. n. 6. *Sed alligati miraculo quodam fuerē, cum catenas morsibus & ore tentassent, cum offocandas in vicem fauces prae buissent.* Conf. Tertull. de Idol. cap. 24. & Thesaur. Lingvar. Decimatoris pag. 826 in *Offoco*, quod Festus exponit, *Aquam in fauces ad sorbendum excipio.*

Olero, are, pro quo antiqui *holerare* scribebant, ut *holus* pro *olus*. Priscianus lib. 6. p. m. 210. *Omnia neutra supra syllabam in us desinentia, si habuerint verba in ero exeuntia, per eris faciunt genitivum, ut pondus ponderis, pondero ponderas, ulcus ulceris, ulcero ulceras, latus lateris, latero lateras, holus holeris, holero holeras.* Cn. Martius apud eundem ibid. *Meos hortulos plus stercoro quam holero.* Pro Cn.

Martius, ego *Martius* legendum censeo, qui prater Laberium, P. Syrum, Æsopum histrionem, Lentulum, Roscium, M. Marullum, L. Attilium, &c. mimus Romæ fuit non sanè incelebris, sed lepidus, sed eruditus, & festivus verborum opifex, teste Gellio lib. 20. cap. 9. *Delectarē mulcerique aures suas dicebat Antonius Julianus figmentis verborum nobis Cn. Mattii, hominis eruditi.* Conf. lib. 15. cap. 25, 10. c. 24, 9. cap. 14, 6. cap. 6. Quod ad verbum *Olero* vel *holero* attinet, idem esse mihi videtur, ac *oleribus* consero; unde postea *Olerator*, quod est in Vet. Gloss. idem qui *olitor*, Græcè λαχανοπώλης; qui *olus* colit. Conf. Glossarium celeberrimi Caroli du Fresne Tom. III. p. 43.

Olesco, ere, cresco, ab *Oleo*, quæ tamen inter se ita differre creduntur H. Decimatori Thesaur. Lingv. p. 878. ut *oleo* habeat significationem neutralem transitivam, *Olesco* passivam innatam. Lucretius lib. 2.

Sed plura accedere debent, Donicum olescendi summum tetigerē cacumen.

id est, donec ad summum crescendi cacumen pervenerunt. Errant, inquit Lambinus, qui *alescendi* legunt; nam verbum *alesco* non est Latinum, sed in ejus locum substituendum est *olesco*, ex quo sunt hæc composita, *adolesco, inolesco, subolesco, exolesco.* Præterea coalitum non est vox Latina, quamvis reperiatur in Codicibus

Auli Gellii & Arnobii & aliorum auctorum; Nam ubicunque reperitur, coolitum reponendum est, neque ita dico, hoc mihi videri, aut hoc me opinari, sed me scire. Haetenus Lambinus, cujus iudicium ut magni meritò existimamus, præcipuè auctoritate comitatum, ita h. l. vix sequendum arbitramur. Ut taceamus verbum Olesco nusquam apud idoneos auctores reperiri, quin immò locum, quem ex Lucretio supra adduximus, ita in o. libb. legi:

Donec alescendi summum tetigere cacumen,
constat certè, verbum Alesco in usu Veteribus fuisse, & quidem teste Varone de Re Rustica lib. 2. cap. 4. & lib. 1. cap. 44. unde Coalesco proximè proficisci videtur, quo usi sunt Livius, Columella, &c. & participium Coalitus, quod Taciti est, & eorum, quos supra auctores laudavit Lambinus, a qua lectione temere vix quisquam recesserit, qui nova non sine periculo fingi, a Quintiliano lib. 1. cap. 5. didicerit.

Olfactus, a, um, participium, ab Olfacio. Plinius lib. 23. cap. 8. *Laurus Delphica folia trita olfactaque subinde pestilentiae contagia prohibent.* Idem lib. 24. cap. 16. *Tantum semini dracunculi (tradunt Græci) inesse virus, ut olfactum gravidis abortum inferat.* Olfatus molliore sono pro olfactus nonnusquam legitur; In Vet. Vocab. **Olfatus, a, um, odoratus, a, um, ab olfacio.** Calepin. ann. 1509. **Olfo,**

as, idem quod olefacio, de quo vide sis Lexicon Philolog. Martinii pag. 2400. Sed suam his delirationem, sua putamina relinquimus, usum secuturi,

quem penes arbitrium est, & jus
& norma loqvendi,
auctore Horatio de Art. Poët. v. 72.

Ominatio, nis. *Fabentia, inquit Festus, bonam ominationem significat; Nam præcones clamantes populum sacrificiis fabere jubebant; Fabere enim est bona fari; at veteres poëtae pro silere usi sunt fabere.*

Ominose, adverbium, ab Ominosus, quod Plinii est lib. 3. ep. 14. Quintilianus Declamat. 6. *Inauspicatum metiens iter prorsus ominose retentus.*

Omissio, nis. Symmachus lib. 3. ep. 48. *Jubenem de Summatibus meo quoque nomine belim diligas, ut intelligat, justam beluti omissionem laudis suae plus honoris habuisse.* Idem lib. 10. ep. 70. *Eò denique res rediit, ut a partibus Africani accusationis omissio desperatione peteretur.*

Omnipotentissimus, a, um, non modò Augustini est in Lexico, sed etiam Macrobi in Somn. Scip. lib. 1. c. 17. *Deus ille omnipotentissimus.* Ubi observanda videtur regula illa Grammaticorum: *Interdum superlatibus rei non gradum, sed certitudinem addit.* **Omnipotentissimus** itaque est, citra omne dubium vel

vel certissimè omnipotens. Conf. Bang. Observ. Phil. de Comparatione pag. 182. 179. & 180.

Onagos, asinorum ductor. Plautus Asin. Prolog. v. 10.

Huic nomen Græcè *onagos* Fabulæ.

Latine *onagos* dicitur *agitator aselli*. Vid. Virgil. Georg. 1. v. 273.

Opeconsiva, dies ab dea *Opeconsiva*, cujus in regia sacrarium, quod ideo actum, ut eò præter Virgines Vestales & sacerdotem publicum, introeat nemo. Is cum eat, suffibulum haud habeat. Varro de L. L. lib. 5. Plinius 19. cap. 6. absolute *Opalia* vocat hæc festa, quem sequitur Festus: *Opalia*, inqviens, dicebantur dies festi, quibus *Opi* supplicabant. Ea incidebant die XIV. Kal. Jan. ut auctor est Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 10. *Opeconsiva* verò VIII. Kal. Sept. ut ex Veteri Kalendario constat, de quo vide Vossii lib. 2. de Theol. Gentili cap. 58. pag. 627.

Opem in singulari pro *Opes* dixisse mihi videtur Apulejus in Florid. *Pythagoram comperio inter sellularios artifices, gemmis faberrimè sculpendis, laudem magis quàm opem quæsisse*; id est *opes*, quæstum.

Operatus, a, um, παρρησιασ dixit Tertullianus adv. Hæret. cap. 29. *Tot opera fidei perperam administrata, tot virtutes, tot charismata perperam operata*. NB. Acta Erudit. A. 1715. p. 301.

Opertura, æ. Ammianus Marcellinus lib. 20. *Opertura armorum in modum testudinis contextorum abscessit innoxius*.

Opificus, a, um. Ausonius Epigr. 120. v. 2.

Eunus Syriacus ingvinum ligurator,

Opificus magister.

ita habet editio Amstelodamensis 1631. 12mo, & Parisiensis cum variorum Notis 1608. Elias Vinetus ad Auson. pag. 238. quæ verbis, quæ sensu obscurum esse & obscœnum hoc epigramma scribit; neque quid sit *Opificus Magister*, mihi facile assequi licet. Ego cum Vineto non difficulter mihi pervaserim, legendum esse *Opicus*, nec de veritate ejus lectionis dubitaturum quemquam confido, qui sequentia accuratius commentatus fuerit. *Opicus* quid sit, nempe sordidus, foedus & putidus, immundus, obscœnus, ut interpretatur Decimator, vide in Lexico Fabri; unde sit, vide sis in Lex. Etymol. Vossii pag. 355.

Opino, are, pro *Opinor*. Priscianus lib. 8. de significationibus vel generibus verborum pag. m. 291. *Plurima*, inquit, *inveniuntur apud vetustissimos, quæ contra consuetudinem vel activam pro passiva, vel passivam pro activa habent terminationem, ut testor pro testor, & opino pro opinor, & cuncto pro cunctor, & conbibo pro conbibor, & contemplo pro contemplor, & consolo pro consolor, & commoro pro commoror, & auxilio*

lio pro auxilior, & auguro pro auguror, & auspicio pro auspicio, & commento pro commentor, & crimino pro criminor &c. Plautus in Bacch. apud Nonium cap. 7. *Prænestinum opino esse. ita erat gloriosus.* Pacuvius in Chryse: *Inbeni, opino esse optimum &c.* Ennius Eumenid. *Tacere opino esse optimum, & pro firibus sapere, atque fabulari; tu te noberis.* Cæcilius Asoto: *Nihil fore opino inter me atque illum.* Hinc participium passivum *Opinatus*, quod Ciceronis est Tusc. 4. cap. 6.

Opitulator, ris. Apulejus Florid. *Mater indulgens, & patruus objurgator, & sodalis opitulator, & miles præliator.* Conf. Lexicon.

Oppilatio, nis, i.e. obstructio. Scribonius Largus Compos. 47. *Quod per oppilationem narium efficitur.* Lexicon vocem sistit, sed citra auctoritatem. Conf. Barth. Advers. lib. 40. cap. 4. Sciopp. Suspect. lect. 1. 4. Ep. 1. & Lexicon Scribonianum celeberrimi Jo. Rhodii pag. 418.

Opulentè, adverbium, ab *opulentus*, ut *opulenter*, quod usitatus est, ab *opulens*. Apulejus Apolog. *Grandis domus opulentè ornata.*

Orarium, i, recentioris Latinitatis esse Lexico videtur, sed malè. Usus enim est eo vocabulo multò ante vel Vopiscum vel Ambrosium vel Hieronymum (quos auctores Lexicon laudat) Lucilius Satyr. lib. 2. *Hyodyti aurati, rica, & oraria mi-*

tra. *Oraria*, quibus os obvelatur. Vid. Non. cap. 14. n. 16. Dignus est, qui legatur de hac voce Carolus du Fresne Glossar. Tom. III. p. m. 53. 54.

Orbifico, are, pro *Orbare*. Accius Medea apud Nonium cap. 2. *Par neci (al. pernici) orbifico liberorum letho, & tabificabili.* Pro *orbifico* Vetus Onomasticum habet *orbesacio*, ὀρβασίω; sed sine auctoritate.

Ordinator, compar. Seneca ep. 74. *Non dices vitam justiore salvis liberis, quàm amissis, nec ordinatorem, nec prudentiorem, nec honestiorem, ergo nec meliorem quidem.* Idem de Ira lib. 3. cap. 6. *Pars superior mundi & ordinator.* Lexicon testimonio aliquo Hieronymi gaudet.

Ordire pro *Ordiri* Veteres dixerunt, teste Afranio apud Nonium cap. 1. *Tamen animo ordire oportet me paula paululum.*

Ornatio, nis. Vitruvius lib. 5. cap. 7. *Secundum ea spatia adornatus comparata, in singula tres sint species ornatationis.* Et mox ibid. *Mutentq. speciem ornatationis in frontes.*

Osculatus, a, um, passiva significatione dixit Apulejus Metam. lib. 2. *Osculato tuo capite.* Idem eadem forma donavit participium *deosculatus* ibid. *Ad hac illa, me rursum deosculato, bono animo esto, inquit.* Et adhuc: *Me pressim deosculato.* Priscianus lib. 8. de significationibus

bus vel generibus verborum pag. m. 284. verbum Osculor utroque verbum dici ostendit: *Sunt alia verba, quæ quambis non ab actibus proficiunt, tamen passivam semper habent formam, & ex his quædam eadem voce utrumque significant, id est, & actionem & passionem, ut osculor te, & osculor a te, criminor te, & criminor a te: hæc communia nominamus.*

Ostæ, pl. num. Apulejus de Mundo: *Ostæ sunt motus, quibus solum quatitur.*

Ostensio, nis. Apulejus Metam. lib. 3. *Luclantem me ac diurententem præcedens facinus instaurare nobis ostensione lictores jussu magistratum quàm instantissime compellunt.* Lexicon auctoritate nititur Vulgati Interpr. ad Rom. 3. v. 25.

Otiosior, compar. Macrobius Saturnal. lib. 7. cap. 13. *Hinc factum est; ut usus annulorum exemptus dextræ, quæ multum negotiorum gerit, in lebam relegaretur, quæ otiosior est.* Cicero ad Varronem lib. 9. ep. 5. *Sed nihil minùs fero, quàm severitatem otiosiorum.* Martialis lib. 11. Epigr. 1.

Turbam non habet otiosiore. Seneca de Ira lib. 2. cap. 13. *Quid quiete otiosius animi, quid ira laboriosius? Et ep. 87. Quid est otiosius serme?*

Ovaturas, a, um. Solinus Polyh. cap. 45. *Equum insiluit ovaturus.*

P.

Paces, in plurativo dixit Plautus Pers. act. 5. sc. 1. v. 1.

Hostibus victis, civibus salvis, re placida, pacibus perfectis. Varro de Vita populi Romani lib. 3. *Animadvertendum primum, quibus de causis, & quemadmodum constituerint paces; secundum, qua fide & justitia eas coluerint.* Lucretius lib. 5.

Non Divum pacem votis adit, ac prece quæsit

Ventorum pavidus paces, animasque secundas.

Horatius lib. 1. Ep. 3. v. 8.

Bella quis & paces longum diffundit in ævum?

& lib. 2. Ep. 1. v. 102.

Hoc paces habuere bonæ, venti-que secundi.

sunt, qui locum Plautinum Rud. a. 1. sc. 5. v. 1. ita legunt:

Qui sunt, qui a patrona paces mea expetessunt?

quam lectionem cum aliis genuinam censet Lambinus in Notis ad Lucret. lib. 5. p. m. 710. dissentientibus aliis, qui preces pro paces malunt; Neutra mihi improbanda videtur scriptura; priorem qui sequuntur, non nihil præsidii habent ex illo Plauti Amph. a. 5. sc. 1. v. 75.

Ut Jovis supremi multis hostiis pacem expetam.

id est, veniam, gratiam. Conf. Terent. Heaut. a. 5. sc. 2. v. 45. & sc. 5. v. 2. Liv. lib. 7. cap. 2. Plaut. Curcul. a. 2. sc. 2. v. 19. &c. Posterio-

rem qui amplectuntur, docent, idem esse, *Invocare & preces expetere*; quo modo Cornelia ad C. Gracchum filium scribit ex Cornelii Nepotis libris: *Ubi mortua ero, parentabis mihi, & invocabis Deum parentem, in eo tempore non pudet te eorum Deum preces expetere, quos vivos atque presentes relictos atque desertos habueris.* Conf. Cat. cap. 134. Sed revertamur eò, unde digressi sumus. Nonius cap. 2. *Paces*, inquit, *plurali numero nobis positum.* Falsum verò esse Nonium, numerumque hunc pluralem novitatem jamdudum exuisse, declarant loca ex Veteribus adducta.

Pacificè, adverbium, quod Lexicon uni Cypriano tribuit, quod Vossius de Vitiis S. L. & Cellarius Cur. post. cap. 10. p. 270. tanquam barbarum damnant, absolvit quodammodo Messala Corvinus lib. de Augusti Progenie: *Dardania pacificè aliquamdiu stetit.* Huc accedit, quòd adjectivum *Pacificus* ipso Cicerone auctore gaudeat 8. ad Attic. ep. 12. aliisque, quorum Lexicon meminit. Quod ad phrasin attinet, *pacificè stare*, *εὐδαιμονῶς*, eodem ferè modo scripsit Cicero 2. off. cap. 1. *Ultinam ressp. stetisset, quo cœperat statu*, id est, servata fuisset, floruisse; Et 1. fam. ep. 4. pr. *Cum in senatu pulcherrimè staremus.* Verbum itaque *Stare* l. c. & inconcussam felicitatem, & inviolatam tranquillitatem significat, quo posteriori modo Virgilio Eclog. 2. v.

25. *Mare placidum ventis stare dicitur, quando tranquillum nec huc nec illò impetum capit, ut exponit Seneca lib. 5. Nat. Quæst. pr.*

Paciscendus, a, um. Ammianus lib. 31. pag. m. 492. *Ut firma fierent paciscenda.*

Pædago, are, quod Lexicon Fulgentio tribuit, novitatem jam pridem exuisse videtur ex illo Pacuvii in Iliona apud Festum in Repotia:

Ab hoc

Depulsum mamma pædagogandum accipit

Repotialis liber.

Vid. Turneb. Advers. lib. 13. cap. 25. Conf. Glossarium Caroli du Fresne T. III. pag. 84.

Pædidus, a, um, adject. a pædore. Festus: *Pædidus sordidos significat atque obsoletos; tractum vocabulum a Græco, quia παιδες, id est, pueri talis sunt ætatis, ut a sordibus nesciant abstinere.* *Pædidus* dicitur a pædore ut ab humore humidus, a calore calidus, a libore libidus. Gloss. *πυραρός, sordidus, pædidus.* Nonnulli a pede, i. e. pediculo dici putant, sed remotius, quàm *ἀπὸ τοῦ παιδός.*

Pæminosus, a, um, mali odoris, itidem a pædore dictum. Varro de R. Rustica lib. 1. cap. 51. *Terra æstu pæminosa.* Nonius cap. 2. legit *situ* pro *æstu*, quem sequitur Scaliger in Conject. ad Varr. l. c. pag. 208.

Pænis-

Pænissimè, adverbium, quod Lexicon Apulejo tribuit, Plauti est Mostell. a. 3. sc. 1. v. 126.

TR. Malum quod isti Dî Deæque omnes duint.

Ità mea consilia perturbat pænissimè:

Priscianus lib. 3. de Comparat. Superlat. p. 83. & l. 15. p. 524. pro *perturbat* legit *pervertit*; sed hoc nihil ad rem. Pergit Plautus Aulul. a. 3. sc. 4. v. 7.

Condignè etiam meus me intus gallus gallinaceus,

Qui erat anui peculiaris, perdidit pænissimè.

& ib. a. 4. sc. 6. v. 2.

Ea sublevit os mihi pænissimè.

Priscianus l. c. legit *penissimè*, tanquam a *pene*, obsceno nomine, sed Æ in principio scribendum esse, sva- det hinc ratio honestatis, illinc auctoritatis eorum, qui fidem omnium librorum Vett. secuti, *pænissimè* ediderunt. Isidorus lib. 1. cap. 26. de Orthographia per *e* scribendum monet, nec reclamant cæteri Etymologici, qui deducunt a Græco *πέλας*, *propè*, λ in N transeunte vel ab Ebræo פנים facies, quòd quæ ante oculos sint, propinqua sint, ac *pene* tangantur. Conf. Voss. Lex. Etymolog. p. 381. & Martin. p. 2581. Ego verò, si quid tribuendum isti scripturæ, nihil obstare video, quo minùs a præpositione *penes* propiùs veriùsque descendat. Obstat quantitas? Nihil minus, cùm aperta sit rei & literarum cognatio.

Pænularius, vel

Pænuleus, a pænula. Ælius Lampridius in Anton. Diadum. cap. 2. *Paraberat sanè pænulas populo coloris rosei dare Macrinus Imperator, in honorem Antonini filii sui, quæ vocarentur Antoninianæ, ut Caracallæ Bassiani dictæ sunt, asserens meliùs filium suum Pænuleum vel Pænularium dicendum, quàm Caracallus dictus esset Bassianus.*

Palæstes, Græcè παλαιστής, luctator. Lampridius de Alexandro Severo cap. 27. extr. *Palæstes primus fuit, in armis magnus, adeò ut multa bella & gloriose gesserit.* Conf. cap. 30.

Pallendum, a palleo, passivè dixit Quintilianus lib. 7. cap. 10. *Nemo expectet, ut alieno tantum labore sit disertus; vigilandum ducat, enitendum, pallendum.*

Palmari. Pollio Ciceroni fam. lib. 10. ep. 33. *Palmarer planè necesse erat, si bellem commeatus, per provinciam ejus iter faciens, habere.* Schrevelius in Notis ad loc. cit. Exstat, inquit, hæc scriptura in Palatino primo ac Gruteriano, quam ex suis quoque indicavit Victorius; quem miror, aliàs tam librorum & antiquitatis religiosum, hìc sibi tantum licentiæ sumpsisse, ut illegitimum, quia rarum est, putaret, iretque obtrusum nobis, *palparer*. Adhæreo ergo hìc Manutio. Vulgatum est: *Simularem planè necesse erat.* Stewechianus quoque & Palat. Sext.

palmarer; prisca editio, *palma rerum*. Manutius testatur sic esse in omnibus libris Veteribus, &: *Palma-ri*, inquit, *puto idem esse, quod palpa-ri, i, adulari*; *Palma enim blandi-mur item ut palpo*. Nizolius in Thesaur. Cicer. legit etiam *palparer*.

Palo, are, activa terminatio-ne dixit Sulpicia Satyr. (quod Pe-tronio plerumque adjungitur) p. m. 555. pro palor, i. e. erro, vagor.

Sic nostri palare senes dicuntur,
& ipsi

Ut feralis suos onus extirpare li-bellos.

Scribit Sulpicia de edicto Domitiani, quo Philosophos urbe exegit.

Paluster, i, q; palustris. Vi-truvius lib. 3. cap. 3. *Locus erit conge-stitius ad imum aut paluster* &c. Lexicon nomen sistit (forte quia Grammatici inter decem ista adje-ctiva in *is* recensent, quæ masculi-num etiam terminant in *er*) sed sine uno aliquo auctore.

Pandemus, i, species luis a-pud Ammianum lib. 19. p. m. 150. *Prima species luis Pandemus appel-latur, quæ efficit in aridioribus locis agentes caloribus crebris interpella-ri*. *Pandemus* dictus mihi videtur hic morbus quasi publicus, ad uni-versum populum pertinens, ex Græ-co πείρον, universus.

Papyrinus, a, um, adject. a papyrus. Varrus Vimarco apud No-nium cap. 2. num. 759. *Stylus pa-pyrinus*.

Paratio, nis. Afranius Privi-gno apud Nonium cap. 3. *Silentio opus est, nulla inest paratio*. Lexicon ex Sallustio locum producit, ubi vul-go legitur *reparatio*, sed refraganti-bus Manutio, *Parco, Crispino*, qui-bus jam succursum est.

Paraveredus, i. Imp. Con-stant. in Cod. Justin. l. 2. Tit. 51. Leg. 2. Præsidibus &c. *Usurpandi para-beredi licentia derogetur*. *Veredi* sunt publici equi cursuales; *parabe-redi* videntur esse majores equi agminales. Conf. Voss. Lex. Ety-mol. in Veredus p. 548. & Calvin. Jurid. p. 671.

Parca, in singulari num. dixit Persius Sat. 5. v. 48.

Nostra vel æquali suspendit tem-pora libra.

Parca tenax veri.

Horatius lib. 2. Od. 16. v. penult.

Parca non mendax.

Ovidius lib. 5. Trist. eleg. 3.

Sive mihi casus, sive hoc dedit ira
Deorum,

Nubila nascenti seu mihi Par-ca fuit.

Idem Heroïd. ep. 11. v. 105.

Nubite felices Parca meliore fo-
rores.

Varro lib. 14. rer. divin. *Parca im-mutata litera una a partu nominata*. Citat hunc Varronis locum Gellius lib. 3. cap. 16. Conf. Turneb. lib. 18. cap. 34.

Parire, infinitivus antiquus a pario. Ennius apud Varronem de Lingua

Lingva Latina lib. 4. *Ova parere solet genus penneis condecoratum, non animas.* Priscianus lib. 10. p. m. 413. ex eodem Ennii loco probat, vetustissimos non solum secundum tertiam, sed etiam secundum quartam conjugationem verbum *pario* declinasse. Nimium antiquitatis olet illud Pomponii Buccone auctorato apud Nonium de Mutatis Conjug. *Si pragnans non es, paribis nunquam.* Eodem inflectendi ordine *cupiret* pro *cuperet* dixit Lucretius lib. 1.

Confringere ut arcta

Naturæ primus portarum claustra cupiret.

Conf. Priscian. & Non. locc. cit. ubi messem ejusmodi archaismorum habent, qui cum Evandri matre loqui cupiunt, ut verbis utar Gellii lib. 1. cap. 10.

Paritum est, a pareo. Symmachus lib. 10. ep. 43. *Suggestum est, paritum esse sententiae.* Idem participium apud Scævolam & Jabolenum jurisperitos me legisse memini. Plautus similiter Asin. a. 1. sc. 1. v. 63. *Obsecutum esse, παρθηκὼς* pro obsecundatum, vel, ut l. c. *paritum* dixit, de quo supra.

Parsimonia, in plurativo. Prudentius Cathemer. hymn. 7. v. 3.

O Nazarene, lux Bethlem, verbum Patris,

Quem partus alvi virginalis protulit,

Adesto castis, Christe, parsimonijs,

Particeps cum auferendi casu jungitur a Cicerone Academ. Quæst. lib. 2. *Si homo est animal, est mortale, ratione particeps.* Huc referre juvat distinctionem sequentem Asconii Pediani Vet. Grammatici p. m. 1364. *Aliud Socius, aliud Particeps; Particeps, qui certam habet partem, non disise agit, ut Socius.*

Participialis, e. Varro de L. lib. 9. *Tertii generis (verba) quæ declinantur cum temporibus & casibus, ac vocantur a multis ideo participalia.* Quem Varronis locum optime illustrare mihi videtur Isidorus Orig. lib. 1. cap. 6. *Participalia sunt, quæ sonant sicut participia, ut clemens prudens.* Quintilianus Inst. Orat. l. 1. cap. 4. extr. *Sunt hæc quoque verba participalia quidem &c.* ubi Lexicon *Participialia* legit, sed quo jure, nescio.

Participatio, nis. Varro de Philosophia p. m. 172. in fragm. *Ad hujus participationem boni.* Lexicon testimoniis utitur Spartiani & Augustini.

Participialiter, adverbium. Festus: *Torreus participialiter pro exurens ponitur.* Idem: *Ostentum non solum pro portento poni solere, sed etiam participialiter, testimonio est Pacubius.*

Parvifacio, compositè dixit Pomponius apud Nonium cap. 1. *Ego rumorem parvifacio dum sit, rumen qui impleam.* Eodem verbo conjunctè Festus in Multifacio utitur

tur: *Multifacere dicitur, sicut magnifacere & parvifacere.* Sed divisè Plautus Mil. Glor. a. 4. sc. 8. v. 41. Rud. a. 3. sc. 3. v. 35. & alibi. Hinc

Parvifacior, passivum, quod Titinnii est in quinto apud Priscianum lib. 8. p. 282. *Consilium bonum gratia parvifaciatur.* Similiter Varro in Cynico: *Si me hercule purgant, & deorum cura non satisfacitur.* Et Vitruvius lib. 4. cap. 7. *concalefaciuntur*, lib. 5. cap. 10. *calefacientur* dixit (de quo supra) Sed hoc veteribus indulgendum, qui pro *fio* interdum *facior* scripserunt.

Parvipendo, una composita dictione legitur apud Senecam de Benef. lib. 1. cap. 5. *Illud, quod in re carum atque pretiosum est, parvipendunt.* Huc accedunt testimonia ex Plauti fragm. p. 1482.

Sacrum an profanum habeas, parvipenditur,
item Bacchid. a. 3. sc. 6. v. 29.

Nequam hominis ego parvipendo gratiam.

& Rud. a. 3. sc. 2. v. 36.

Quis istic est, qui Deos tam parvipendit?

nec non Trin. a. 1. sc. 2. v. 65.

Hostesne an cives comedis, parvipendere.

Terent. Hecyr. a. 3. sc. 5. v. 63.

Quæ dico, parvipendunt.

Conf. Ammian. lib. 27. pag. 365.

Macrobius in Somn. Scip. lib. 2. cap. 9.

Ita unita voce *vilipendo* dixit Plautus Truc. act. 2. sc. 6. v. 58. cui contrarium *magnipendo* Pseud. a. 1. sc.

2. v. 85. Stich. a. 1. sc. 2. v. 78. & Terent. Adelph. a. 5. sc. 4. v. 25. quod divisè profert Lucretius lib. 6.

Nec jam religio Divûm, nec numina magni

Pendebantur.

Parunculus, i, diminutivum a paro, quod navigium piraticum Festo est. Cicero apud Isidorum lib. 19. cap. 1. Orig. *Parunculis ad litus ludit celeribus.* Ubi *parunculus* idem esse mihi videtur, qui *Myoparo*, id est, minimus paro, quem ita describit Isidorus l. c. *Est parva scapha ex vimine facta, quæ contexta crudo corio genus navigii præbet, quales utuntur Germanorum piratæ in Oceani littoribus vel paludibus ob agilitatem.*

Pascha, pl. num. Symmachus lib. 10. ep. 77. *In urbe sacratissima non fas est Pascharum præsertim dies sine sacerdote celebrare.* Conf. Isidor. lib. 6. cap. 17. & Bang. Observat. Philol. p. 34. & 118. nec non Despauterii Comment. Grammat. lib. 1. p. 35. & lib. 2. p. 68.

Passerinus, a, um, a passer. Pomponius Verre ægroto apud Nonium cap. 2. *Verum illi valent, qui luctantur cum leonibus, & te obiectes frustatim passerinum prandium.* Ego ita lego, inquit Gothofredus, *ut se obiectent frustatim passerinum prandium*; &c. Colloquium enim duorum est in hoc Pomponii Verre; unus alterum exhortatur ad venationem leonum, & qui se in eo genere exerceant, valentes

tes esse ait ; alter cum irrisione ita respondet, id quidem dici posse, sed tamen in ejusmodi venatione homines se objectare frustatim discerpandos leonibus, iisque esse velut passerinum prandium : quasi diceret hoc, devoratum hominem leoni esse, quod homini passerem, seu passerinum prandium, idque videtur proverbii species.

Passivè, adverbium, a verbo pando. Apulejus Metam. lib. 11. *Jam primum crines uberrimi prolixique & sensim intorti per divina colla passivè dispersi molliter defuebant.* Conf. Tertullian. contr. Psych. cap. 2. *Passivè* l. c. idem esse videtur, quod *passim*, id est, sparsim ; quo modo Brutus Epist. fam. l. 13, 11. *Ille passim, ego ordinatim.* A *passim* est *passivus*, a, um, promiscuum, commune, ut Apul. lib. 2. *Discerne seminum istorum passivam congeriem*, i. e. promiscuam. Frequens est ea vox Tertulliano, qui dicit *passivum Dei nomen*, quia hominibus interdum divino nomine appellari contingit. Eid. *passivus confectus* est, communis, *passivi discipuli*, *passim vagi*, *licentia passiva*, *passim usitata*. Ità *passivus census* Firmic. *passiva libido*, *passivi amatores*, qui, ut exponit M. Martinius, *passim indifferenter omnes foeminas amant.* Conf. Glossar. Car. du Fresne p. 183.

Passivus, adv. *passim*. Tertullianus de Pallio cap. 3. *Pars passivus omnibus utiles.* Damnat hoc adverbium rectè tribus Criticorum, nec absolvit tribunal Veterum.

Conf. Bang. de Vitiis Latini Sermoris p. 1403. & Vossii Lex. Etym. p. 366.

Patio, activa, sed obsoleta terminatione Veteres dixisse, testis est apud Diomedem lib. 1. Nævius in Projecto : *Populus patit, tu patias modò.* Conf. Cicer. de Legg. lib. 3. *Doceri a magistratibus patiuntur.*

Patriarches, forma Græca Tertullianus de Coron. Mil. cap. 9. dixit : *Quis Patriarches, quis Prophetes, quis Levites aut Sacerdos aut ἀρχων &c. invenitur coronatus?*

Patricus, a, um, pro patrius. Varro de L. L. lib. 8. *Potest dici patricus casus, ut ei preponuntur pronomina plura ; ut hic casus Terentii, hunc casum Terentii ; hic miles legionis, hujus militis legionis, hunc militem legionis.* *Patricus* casus est Genitivus, qui a Gellio lib. 4. cap. 16. vocatur *casus patrius*, a Prisciano lib. 5. p. m. 153. *Paternus*, quia, ut ipse interpretatur, *per eum casum pater demonstratur*, ut Priami filius, unde patronymica pariter in eum resolvuntur ; quid est enim Priamides, nisi Priami filius ? *Patricus* nomen est ex Græco πατριχός, i. e. patrius, cui affine adverbium Plautinum *patrice*, Casin. act. 3. sc. 6. v. 4. Græcè πατριχός, id est, paternè, more vel affectu paterno. Sunt, qui locum Plauti in Mil. Glor. a. 3. sc. 1. v. 100. ità legunt :
Tum

Tum patricam clementer non potest, quin munerem.

Alii *patritam* malunt, ut sit a *patre data* sc. ancilla, sicut *avita* est, quæ ab avo. Alii *piatricem*, quod probat Taubmannus. Conf. Turneb. l. 7. cap. 6. & 2. cap. 29. item Parei in h. locum Animadversiones & Lex. Crit. p. 895.

Pavidior, compar. Plinius lib. 28. cap. 8. *Nullum animal pavidius* (chamæleonte) *existimatur*. Idem lib. 8. cap. 8. *Elephantorum generis femina multo pavidiores*.

Pausillulum, adv. Plautus Rud. a. 3. sc. 4. v. 24.

Occipito modò illis afferre vim joculari *pausillulum*.

Pecuatus, a, um. Antidas in Moralibus dixit apud Fulgentium num. 53. *Fabre compactum animal hominem quis ferat sic ire pecuatum?* &c. Vet. Onom. *Pecuatus*, *Ἰνγιδῶς*, i. e. *pecu similis*. Conf. Martin. Lex. Philolog. pag. 2566.

Peculiolum, i, diminut. a *peculium*. Quintil. lib. 1. cap. 5. *Vitium*, quod sit per quantitatem, ut magnum *peculiolum*, erunt, qui *Solæcismum* putent, quia pro nomine integro positum sit diminutum. Conf. seqq.

Pecuaris, i, Cic. pro Dejot. ad Cæs. *Non solum tetrarcha nobilis, sed optimus paterfamilias & diligentissimus agricola est pecuaris*. Livius lib. 10. cap. 23. *Ex multati-*

tia pecunia, quam exegerunt, pecuariis damnatis, ludi facti. Conf. ib. cap. ult. & Lexicon Fabri. Isidorus Orig. lib. 15. cap. 17. *Omne, inquit, patrimonium apud antiquos peculium dicebatur, a pecudibus, in quibus eorum consistebat universa substantia; unde & pecuarius dicebatur, qui erat dives, modò vero pecuniosus*.

Pedis, quem nos *pediculum* dicimus, generis masculini est. Novius: *Est pedis unus ingens in naso*. Fœminini; Plautus in *Vidularia*: *Libè quamque pedem videbat, suffurabatur omnis*. Vid. Non. de Indiscr. Gener. in *Pedis*.

Pellesuina, æ, officina *pellionis*. Varro de L. L. lib. 7. *Quoniam taberna, ubi venit vinum, a vino binaria, a creta cretaria, ab unguento unguentaria dicitur; ἀναλογικῶς si essent vocabula, ubi caro venit, carnaria, ubi pelles, pellaria, ubi calcei, calcearia dicerentur, non laniena, pellesuina, sutrina*.

Penetratus, a, um, *ἐνεργῆ-τικῶς* usus videtur Lucretius lib. 4.

Fit, prius ad sensum ut quæ corpora conveniebant,

Nunc non conveniant, & cætera sint magis apta,

Quæ penetrata quæunt sensum progignere acerbum.

id est, ubi penetraverunt, interprete Lambino. Conf. Parei Lexicon Criticum pag. 342. in *Destinari*, & Jos. Mercer. in *Notis ad Nonium* p. 89.

Penitior, compar. Apulejus in 1. Hermagoræ apud Priscianum lib. 3. p. m. 72. *Visus est ei adolescens honesta forma, quasi ad nuptias exornatus, trahere se in penitiorem partem domus.*

Penitiùs, adv. Celsus lib. 5. cap. 28. *Penitiùs condita suppuratione pro his, quæ alioqui cutis ostendit, punctiones sunt.*

Pensito, frequent. a *pendeo*. Gellius lib. 9. cap. 6. *Motuo, motus, motito, pendeo, pensus, pensito.* Ità habet editio Lugd. Batav. 1644. Immo, sed mendosè, credo; tum quòd participium *pensus*, a *pendeo*, non modò naturæ verbi sui repugnare videtur, sed Veterum etiam auctoritate caret, tum quòd *pensito* meliùs verbo *pendo*, quàm *pendeo* omnino convenit, consentiente insuper Cicerone, & aliis Lingvæ Latinae custodibus.

Peramo, are. Cicero de Leg. lib. 1. *Ubi illa sancta amicitia, si non ipse amicus peramatur toto pectore?* Vide Nizolii Thesaur. Cicer. p. 1492.

Peraresco, ere, quod Lexicon uni Columellæ tribuit, Varronis simul est de Re Rustica lib. 1. cap. 49. *Herba cum crescere desit, & astu arescit, subsecari falcibus debet, & quoad perarescat, furcillis versari, cum peraruit, de his manipulos fieri, ac Behi ad villam.*

Percedo, ere. Florus lib. 3. cap. 20. v. 10. *Inde jam consulares*

quoque aggressus, in Apennino Lentuli exercitum percecidi. Adde lib. 4. c. 12. v. 7. *Terga hostium percecidi.* Confer Lexicon, quod verbum *Percido* tantum agnoscit, immo ne probat quidem nisi ex participio. *Percedere*, est ad internecionem cedere, ut *Perdelere* apud Vegetium 3. 10. Ut *percecidi* est a *percedo*, ità *percidi* præteritum a *percido* legi apud Plautum Pers. a. 2. sc. 4. v. 12.

Non hercle si os perciderim tibi, metuam.

Percenseo, quod secundæ conjugationis est, tertio velut ordine inflectitur, corripiturque a Prudentio Hamartig. v. 624.

Sanctum, lector, percense volumen.

Idem eadem forma ultimam *Exorque* profert Perist. 5. v. 60.

Exorque, si potes fidem.

Conf. ibid. v. 10. & 393. Taxat hanc licentiam Index III. Cellarii edit. 1703. pag. ult.

Percingo, ere, quod Lexicon uni Columellæ tribuit, antiquiorem assertorem habet Manilium Astronom. lib. 3. p. m. 71.

Quos medius recto percingitur ordine mundus.

Percitatus, pro valde percitus. Accius in Bacchis apud Nonium cap. 7. in Vagare: *Deinde omnes stirpe cum inclyt a Cadmi des agant macrona percitata tumultu.*

Perclareo vel *Perclareo*. Symmachus lib. 10. ep. 72. in princ. *Gestis*

Gestis omnibus recensitis, laudandæ Sublimitatis tuæ Relatione perclaruit. Alcimus Avitus, quem Lexicon auctorem laudat, ut ætate ita auctoritate est inferior.

Perconto, activa forma Veteres dixisse, testis est Priscianus lib. 8. p. m. 294. *Multa ancipiti terminatione in una eademque significatione protulerunt antiqui, ut partio & partior, munero & muneror, mino & minor, minito & minitor, meridio & meridior, modulo & modulator, meto & metor, modero & moderor, mutuo & mutuor, mentio & mentior, obverso & obversor, præbeto & præbertor, pignero & pigneror, pacifico & pacificor, scruto & scrutor, progredio & progredior, perconto & percontor &c.* Exempla, quæ in Prisciano desiderantur, & testimonia suppeditat Novius Malevolis apud Nonium de Contr. Gener. Verb. *Si percontissem, malum hoc me præterisset.* Item Nævius Belli Punici lib. 2. *Blandè & doctè percontat, Aeneas quo pacto Trojam urbem liquerit.* Quam formam ex recentioribus imitatus est Apulejus Metam. lib. 11. *Quod sedulò percontaberam.*

Perculsus, ūs. Tertullianus de Anima cap. 52. *Intestino repente percussu cum tota securitate desidunt.*

Percumbo, ere. Varro de L. L. lib. 8. *Quod ajunt, ut persedit, & perstitit, sic percubuit &c.*

Perdifficillimus, a, um. Liv.

lib. 40. *Paucis & expeditis perdifficillimus aditus.* Alii legunt *difficillimus*. Non abhorrent interea a conjunctione particulæ *per* cum Superlativo auctorum alii. Columella lib. 3. sub finem cap. 20. *Credidisse, inquit, billico bel etiam binitori, socordis est, cum quod longè sit facilius, adhuc perpaucissimis agricolis contigerit.* Juvenus Evang. Histor. lib. 3. *Per minimam partem dixit.* Plinius lib. 2. cap. 54. *Per plurimum refert, unde venerint flumina, & quò concesserint.* Ad quæ Despauterius Comment. Grammat. pag. m. 294. *Plinius (per) superlativo dedit, nisi sit mendum, quod credere malim.* Cur verò mendum? Reclamant editiones omnes emendatissimæ; Tueri videntur Cato & Apulejus, quorum ille de R. R. cap. 38. hic Metam. lib. 10. simili forma *permaximè* pro *maximè* dixit, de quo infra.

Perditim, adverbium est, quod a Charisio lib. 2. adfertur, & testimonio simul antiquitatis adstruitur. Sed hoc & similibus adverbis ne abutatur, sibi caveat juvenus, monente Bangio Observat. Philol. lib. 1. p. 704.

Perdolesco, ere, idem quod *perdoleo*. Accius Epinausimache apud Nonium cap. 2. in Fligi: *Nec perdolescit fligi socios, marte campos contegi.*

Perdominor, ari. Claudianus Fescenin. v. 86.

Aquiloniæ procellæ,
Rabidi tacete Cori.

Taceat

Taceat sonorus Auster.
Solutus ovantem Zephyrus
Perdominetur annum.

Perduellum, i. Varro de L.
L. lib. 6. *Perduelles sunt hostes; sic
Perduellum.* Accius: *De summa
tibi perduellum est.* Conf. Turneb.
Adversar. lib. 17. cap. 24. & Marti-
nii Lex. Philolog. p. 2592. ubi *Per-
duellum* exponitur *bellum graecum*.

Peregri, adv. Plautus Amph.
Prol. v. 5.

Et ut res, rationesque vestrorum
omnium

Bene expedire voltis, peregrique
& domi &c.

Conf. ibid. act. 1. sc. 1. v. 196. Cha-
risius ex Plauti *Perfa*: *Quia herus
peregri est.* Idem inter *Peregri* &
Peregre ita distinguit, ut illud *in loco*,
hoc *ad locum* significet. Dictum
putat Pareus Lex. Crit. p. 911. ut *hu-
mi, belli, &c.* Conf. Sanctii Minerv.
lib. 4 cap. 4. p. 600.

Peremptor, ris. Seneca Oe-
dip. act. 2. v. 221.

Ecquis peremptor inclyti regis
fuit?

Nomen est multò elegantius, quàm
quod obscura ab Apulejo aliquo aut
Prudentio initia in Lexico fortiaur.

Perennè, adverb. Paulinus E-
pist. 2. v. ult.

Mens lapsis quæ superstes artu-
bus

De stirpe durat coeliti:

Sensus necesse simul & affectus
suos

Teneat æquè, ut vitam suam,
Et ut mori, sic oblivisci non capit,
Perennè vivax & memor.

Sunt, qui adverbialiter etiam intelli-
gunt Perenne in illo Ovidii 3. Fast.

placidi sum nympha Numici,
Amne perenne latens Anna per-
enna vocor.

Sed revera ablativus est, pro *perenni*,
quo modo pro *cœlesti* idem *cœleste*
dixit 15. Metam.

Specie cœleste resumpta.
& pro *bimestri bimestre* Fastor. lib. 6.
Extaque de porca cruda bimestre
tenet.

Locupletiores alium hujus adver-
bii auctorem cum per Fautorem &
Amicum plur. reverendum, Petrum
Terpagrium, cognovissem, nempe
Columellam (quem vidisse tunc
temporis nondum mihi contigerat)
avidus hunc librum quæsi, quæsi-
tum inveni, & locum simul lib. 12.
cap. 18. *Si ager amplius, aut vineta,
aut arbuscula grandia sunt, perennè
fabricanda decimodia & trimodia,
& fiscella texenda & picanda.*

Pererratus, a, um, parti-
cipium. Statius Thebaid. lib. 5. p.
m. 273.

Jamque pererratis infelix Lemnia
campis

Pererror, ari, passivè, Ovi-
dus Amor. 1. 2. El. 16. v. 5. Seneca
de Tranquillitate Animi cap. 2. *Inde
peregrinationes suscipiuntur & aga,
& littora pererrantur.*

Pereundus, a, um. Plau-
tus Epid. act. 1. sc. 1. v. 70.

Puppis

Pereunda est probè.

Quo loco *pereundus* Poëta dixit, ut *placendus* Trinum. a. 5. sc. 2. v. 35.

Perfector, comparativus, & Martialis est, quod rectè monet Lexicon, & Ciceronis ad M. Brut. Orat. *Phidia sim lacris nihil in illo genere perfectius videmus.* Item lib. 2. de Natur. Deor. *Naturæ perfectiores.* Horat. Epod. 5. v. 59.

Quale non perfectius
Meæ laborarunt manus.

Perfervescio, eri. Varro de R. R. lib. 1. cap. 9. *Terra, quæ sole perferbe ita fit, ut radices satorum comburat.* Tmesis est Varroni perquam familiaris.

Perficior, terminatione passiva, sed significatione activa Veteres dixisse, auctor est, præeunte Capro, Priscianus lib. 8. p. III. 290. *Vetustissimi multa protulerunt confusa terminatione, ut adjutor pro adjuto (de quo vid. supr.) ancior pro anclo, (id est, haurio) perficior pro perficio, despoliantur pro despoliant, desperantur pro desperant, dispenfor pro dispenso, dilapidor pro dilapido.* Sed hæc casta, antiquata & obsoleta.

Perfidiosius, adverbium. Svetonius in Augusto cap. 21. *Neque aut crebrius aut perfidiosius rebelantes graviore unquam multatus est pæna; pro multabit, quemadmodum punitus est pro punibit Cicero pro Milone cap. 13. dixit.*

Perfidissimus, a, um.

Ammianus lib. 16. p. m. 85. *Homo, quo ad bixerat, perfidissimus.*

Perfido, ere. S. Aurel. Victor de Cæsaribus cap. 17. n. 5. *Cumque eo modo plures confecisset, fortè eum Scæba nomine, audacia ac robore corporis pugnandique arte perfidens, ab studio tali deterruit.*

Perfulgidus, a, um. Juven-
cus Evang. Histor. lib. 3.

Talia dum loquitur, cælo perful-
gida nubes

Circumjecta oculis, vestibat lu-
mine montem.

Perfungor, i, cum quarto casu. Apulejus Metam. lib. 8. *Ne quidquam frustra timorem illum satis inanem perfuncti, longè peiores inhaesimus laqueos.* Imitatus mihi videtur Apulejus Plautum, Terentium, Nepotem, Svetonium & alios, quibus familiare est (præcipuè Comicis) cum quarto casu simplex Fungor efferre. Quis verò novitatis tam avidus, ut insignem aliquem phrasium verborumque opificem imitari malit, quam usitatam & Ciceronianam servare structuram, præcipuè cum usus etiam veterum Latinorum, si admodum infrequens sit, vix ponit legem loquendi, monente Rod. Goclenio Observat. Lingvæ Lat. Admonit. 12.? Neque verò tanti mihi est Francisc. Sanctius, qui Apulejum purissimum Latinæ lingvæ scriptorem vocat lib. 3. cap. 14. p. m. 521. ut cum eo, quod Cicero de Platone dixit Tusc. Quæst.

I. cap. 17 errare malim, quàm cum aliis vera sentire. De participio

Perfunctus, quod Lexicon a Lucretio *παρρησιας* usurpatum credit, vide suprà *Functus*. Locum Terentianum Adelph. act. 3. sc. 4. v. 62. nonnulli ità legunt: *Utinam hoc sit modo perfunctum*; sed meliores libri habent *defunctum*, impersonaliter, ut volunt, pro finitum. Hic præterire nolo, quod ex Varrone observavi de Re Rustica lib. 2. cap. 4. *Sues emi solent sic: Illasce sues sanas esse, habereque rectè licere, noxique præstare, neque de pecore morbofo esse. spondeſne? Quidam adji- ciunt, perfunctas esse a febris, & a foria.*

Perfuse, adverbium. Sisenna Histor. lib. 4. apud Nonium cap. 11. *Perfuse atque abundè semper usi magnum pondus auri argentique.*

Pergi, infinitivo passivo dixit Macrobius Saturnal. lib. 7. cap. 16. *Semen generatio est, ad ejus, ex quo est, similitudinem pergens; non potest autem ad similitudinem pergi rei, quæ nec dum est.*

Pergnarius, a, um. Sallustius Histor. lib. 4. *Hi locorum pergnari, & soliti neçtere ex viminibus & asa agrestia, ibi tum, quod inopia scutorum fuerat, ea arte se quisque in formam parmae equestris armabat.* Vid. Non. cap. 18. num. 14. in Parma, Lexicon Apulejum adducit.

Perhaustus, a, um. Cornelius Severus Aetna p. m. 292.

Mille perhaustis

Ignibus instaurat vires.

Lexicon verbum ipsum sistit *perhaurio*, auctores Tertullianum & Apulejum.

Perhilum, adverbialiter pro perpaulum. Lucretius lib. 6.

Hac igitur ratione vacillant omnia tecta,

Summa magis mediis, media imis, ima perhilum.

Idem eodem modo simplici *hilum* utitur lib. 3.

Mors igitur nihil est, ad nos neque pertinet hilum.

Conf. lib. 5. *Perhilum* ex *per* & *hilum* componitur. *Hilum* autem Varro ait significare *medullam ejus ferule quam Græci asphodelon vocant* (*ασφοδελος*, quid sit, nempe planta ex genere *των βωλβωδων*, docet Henricus Stephanus in suo Lexico Græco-Latino) hinc quoque dici apud nos *nihilum*, quomodo apud Græcos *οδὲ γρη*, auctor est Isidorus Orig. lib. 10. litt. N.

Perbospitus, a, um. Tibullus ad Mess. lib. 4. Eleg. 1.

Nec quæ vel Nilus, vel regia lympha Choaspes

Profluit, aut rapidus Cyri demencia Gyndes

Ardet Arecteis aut unda perhospita campis.

Perjero, are, pro pejero, quod usitatus. Plautus Truc. a. 1. sc. 1. v. 9.

Quid perjerandum est etiam, præter munera?

Perinjurius, adjectivum, quod Lexicon Minucio adscribit, M. Catonis est in censura de vestitu & vehiculis: *Nam perinjurium fiet, cum mihi ob eos mores, quos prius habui, honos detur, ubi datus est, tum uti eos mutem, atque alii modi sim.* Vid. Priscian. lib. 6. pag. 178. & 205. cui hunc locum, hoc fragmentum debemus.

Peripateticus, a, um, adject. Columella lib. 9. cap. 3. *Peripatetica secta conditor Aristoteles.* Julius Capitolinus in M. Anton. Philos. cap. 3. *Peripatetica studiosus, sc. disciplinæ.* Gellius lib. 1. cap. 3. *Theophrastus, vir in Philosophia Peripatetica modestissimus doctissimusque.* Idem ibid. cap. 8. *Sotion ex Peripatetica disciplina haud sanè ignobilis vir fuit.*

Peritus, ablativo jungitur cum præpositione apud Ciceronem de Orat. lib. 1. *Te peritissimum in iis ipsis rebus, quas abs te didicerit, dicendi arte superabit.* Similiter Varro lib. 1. de Re Rustica: *Qui de agricultura Romanus peritissimus existimatur.* Aliter Virgilius Eclog. 10. v. 32. cum infinitivo:

Soli cantare periti

Arcades.

Conf. Eclog. 7. v. 5. *quomodo Tacitus in Vita Agricolæ: Peritus obsequi, eruditusque utilia honestis miscere.* Et Persius 2. Satyr.

Urentes oculos inhibere perita. Cicero cum Gerundio, pro Fontejo: *Peritissimus homo belligerandi.* Item

lib. 3. Offic. *Homo peritus definiendi.* Juvenal. Sat. 3. *Gens adulandi peritissima.* Conf. Non. Marcell. cap. 5. num. 26. & Dict. Cretens. lib. 6.

Perlaudabilis, e. Dictys Cretensis lib. 6. de Bello Trojano p. m. 152. *Ulysses refert inter cætera, visum sibi sæpius simulacrum quoddam, inter humanum divinumque sultum formæ perlaudabilis, ex eodem loco repente edi.*

Perlaxo, are. Apicius lib. 7. cap. 7. *Denuo cum perlaxabis, ut coqui possit; id est, interprete Hummelbergio, laxamentum dabis.* Ita habet Editio Listeriana, quam textus emendatissimus commendat. Alii legg. *denuo cum perelixabis*, quam lectionem servat Lexicon Fabri; alii, *perelaxabis.*

Perlitus, a, um, activa significatione usus est Apulejus lib. 3. Metam. *Ab imis unguibus sese totam adusq. summos capillos perlita, multumque cum lucerna secretò collocuta, membra tremulo successiva quatit.* Conf. Bang. Observat. Philol. de Figur. Etymolog. p. 1323. ubi similia plura adducuntur exempla.

Perlucidissimus, a, um. Seneca Consolat. ad Marciam cap. 17. *Videbis celebratissimum carminibus fontem Aretusam, nitidissimam ac perlucidissimi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem.* Ita nonnulli h. l. legunt, a quibus discrepant recentiores editiones, ut Elzeviriana 1659, Lipsiensis 1702, alique

liæque, quibus est *perlucidi*. Comparativus tamen *perlucidior*, Ciceronem delectat de Nat. Deor. 2. cap. 11. Conf. *suprà Perdifficillimus*.

Permaximè, adverbium, non ubivis obvium. Apulejus Metam. lib. 10. *Metu mortis cruciari permaximè*. Ex antiquioribus usus est Cato de Re Rustica cap. 38. *Inibi austrum cabeto permaximè*. Huc pertinet illud, quod in fronte capitis XII. de doctorum Indagine collocavit Nonius Marcellus: *Omnes artem secuti negant adverbii præpositionem addi oportere, sed auctoritas Veterum præponi jubet*. Despaute-rius Comment. Grammat. pag. 294. *Permāgis*, inquit, dixit Plautus in Bacchidibus: *Permāgis me jubare*. Quem ego gradum diu, sed frustra quæsi.

Permaximus, a, um, Quintiliano tribuitur Declamat. ult. quæ inscribitur Tribunus Marianus p. m. 859. *Imperator permaximè*. Sed *υοϋεϊαυ* hujus Declamationis ostendimus *suprà* in voce *Abominabilis*.

Perminimus, a, um. Juven-
sus Evang. Histor. lib. 3.

Nam multos homines dignatio
sancta vocavit,

Et quæis perminimam dignum
est discernere partem.

Vide *suprà Perdifficillimus*.

Permirandus, a, um. Gel-
lius lib. 3. cap. 6. *Per hercle rem mi-
randam Aristoteles in septimo pro-*

blematum & Plutarchus in octavo
Symposiacorum dicit. Quo loco quis
non Tmesin facile animadvertit,
Gellio satis familiarem, pro, *rem
permirandam dicit*?

Permistim, adverbium. Justin.
Instit. lib. 2. Tit. 20. § 3. *Ne in primis
legum cunabulis permistim de his
exponendo, studiosis adolescentibus
quandam introducamus difficulta-
tem*. Ità *Permixtim* dixit Pruden-
tius in Hippolyto v. 192. *Immix-
tim* Plautus Aulul. a. 2. sc. 3. v. 12. &
Commixtim Digest. lib. 27. Tit. 1.
Leg. 2. § 9. de quo *suprà*.

Permæstus, a, um. Dictys
Cretensis de B. Trojano lib. 2. p. m. 24.
*Omnes lati Agamemnonem adeunt,
eumque interitu filie permæstum
consolati, honorem regni rursus
concelebrant*. Lexicon Paulinum
auctorem laudat.

Permulsio, nis. Nonius Mar-
cellus cap. 1. *Mansuetum dictum est,
quasi manu assuetum, quod omnia,
quæ sunt natura fera, manuum per-
mulsione mitescant*. Conf. Isidor.
lib. 10. Orig. litt. M. p. m. 1080.

Perniciter, adv. quod Lexi-
con Plinio, Apulejo & Paulino tri-
buit, antiquiore auctoritate se tue-
tur Plauti Amph. act. 5. sc. 1. v. 64.

Alterum altera apprehendit eos
manu perniciter.

Item Catulli Carm. Nupt. 63.

Sic certè viden' ut perniciter exi-
luere?

Perniciter dicitur a *pernix*, i. e. celer,

qui pernititur in aliqua re, id est, admodum nititur. Videtur de avibus propriè dici, quæ alis nitentes volant; quò pertinet illud Apuleji de Deo Socratis: *Volatu perniciores*. Conf. Non. cap. 5. num. 92. & Serv. in illud Virgilii 11. *Æneid.* v. 718.

Hæc fatur virgo, & pernicibus ignea plantis

Transit equum cursu.

Perniteo, ere. Mela lib. 3. de *Æthiop.* Est lacus, quo perfusa corpora quasi uncta pernitent.

Peroptimus, a, um. Plautus *Mostell.* a. 3. sc. 1. v. 142.

TH. Non in loco emit perbono has.

TR. Imò peroptimo.

Ità nonnulli legunt; alii sine particula intensiva, *optimo*.

Perosus, a, um, passivè. *Juven.* *Evang. Histor.* lib. 3.

Ut melius fuerit thalamis caruisse perosis.

It. Tertullianus de *Pœnit.* cap. 5. Locum Svetonii in Tiberio cap. 21. extr. sunt, nec certè paucis, qui ità legunt: *Deos obsecro, ut te nobis conserbent, & salere nunc & semper patiantur, si non populo Romano perosi sunt.* Quid verò ibi opus est, a communi loquendi consuetudine, immò emendatissimis editionibus recedere, quæ legendum jubent: *Si non populum Romanum perosi sunt?* Taceo *συναφειαν* textus, quæ posteriorem lectionem apertissimè tuetur.

Perpedio, ire, pro impedire,

præpedire. Accius apud Nonium cap. 4. in *Attendere*:

Si unquam perpediar gnato, puer,
ne attenderis

Petere a me id, quod nefas sit
concedi tibi.

Perpenso, are, quod Lexicon Ammiano tribuit, longè antiquiori auctore gaudet Gratio Valisco *Cyneg.* v. 299.

Illius e manibus vires sit cura futuras

Perpensare.

Perplexio, nis, quod Lexicon Augustino adscribit, præstabiliorē assertorem habet Porcium Latronem *Declamat.* in *Catilinam*: *Me, me, inquam, fateor, iudices, vetustissima quadam familiaritate Catilinæ conjunctum, persæpe deliravisse, miris perplexionibus illius &c.*

Perplicio, are. Lucretius lib. 2. Aut quia nimirum majoribus est elementis,

Aut magis hamatis inter se perque plicatis.

per tmesin pro valde perplexis; quomodo Cicero pro *Cœlio*: *Luceus socius vestrae religionis, jurisque iurandi.* Conf. Virgil. 3. *Georg.* v. 381. *Æneid.* lib. 1. v. 416. Lucretium sæpenumero hæc figura delectat, ut lib. 4.

Suscipiunt aliæ pondus magis, inque graveſcunt.

& ibid.

Ergo animus cùm sese ità commovet, ut velut ire,

Inque gredi.

nec non lib. 3.

At quæcunque quæunt contur-
bari inque pediri,
pro impediri; quo modo idem lib. 4.

Et tamen implicitus quoque pos-
sis, inque peditus

Effugere infestum.

Adde lib. 2.

- & erunt, & crescent inque
valebunt.

Perpol, adverbium jurandi Le-
xico creditur, quasi dicas *per Pollu-
cem*; auctor adducitur Terentius
Hecyr. act. 1. sc. 1. v. 1.

Perpol quàm paucos reperias
meretricibus

Fideles venire amatores, Syra.
Ego verò tmesin omnino inesse ar-
bitror, & verba Poëtæ sic solvenda:

Pol perquam paucos reperias. Quo
modo Gellius lib. 3. cap. 6. *Per hercle
rem mirandam Aristoteles in septi-
mo problematum & Plutarchus in
octavo Symposiacorum dicit*; quis
verò tam imbecilli iudicii, ut *per her-
cle* junctim legendum censeat, pro
rem hercle per mirandam? Addo ad
Jocum Terentianum illud Donati in-
terpretis: *Ordo est, pol perquam pau-
cos reperias; nam perpol non est La-
tinum, sed κατὰ τμήσιν, per-
quam, id est, nimio*; Et Serv. in 1.
Æneid. *Perpol quàm paucos, hoc est,
perquam paucos*; *Pol enim per se
plenum est jurantis adverbium, cui
præpositio separatim nunquam co-
heret*. Conf. omnino Plaut. Cas. a.
p. sc. 6. v. 18.

Perpotior, iri. Justin. Præfat.

2. Digest. *Bella feliciter agere, & ho-
nesta pace perpotiri*. Item Zeno
Imp. in Cod. Justin. lib. 12. Tit. 7.
Leg. 2. & alii ibidem. *Perpotiri* di-
ctum videtur, ut perfrui, id est, ad
satiem frui.

Perpropinquus, a, um. Ci-
cero ex Poëta quopiam de Divinat.
lib. 1. cap. 22. *Perpropinqua hæ-
bene serruncent populo*.

Perpudescit pro pudet, ut *pu-
descit* apud Prudentium Cath. 2. v.
26. *Cornelia in Epist. ad Gracchum
filium: Quando desinemus, & ha-
bentes, & præbentes (alii absentes
& præsentis) molestiis desistere? &
quando perpudescet miscenda atque
perturbanda republ.?* Rutgerius
scribendum ait *respubl.* Ego verò
nihil mutandum censeo. Verbum
enim *perpudescit* eodem, licet ra-
riori, modo sextum casum regere
potest, quo *pudet* apud Plautum in
Bacchid. a. 3. sc. 1. v. 12.

Neque mei, neque tui intus pud-
tum est factis, quæ facis.

Alii pro tuenda, quam retinemus,
lectione, afferunt Taciti illud in vita
Agricolæ, 32, 3. *pudet dictu*, de quo
peculiari planè dicendi charactere
vide sis Bangii Observat. Philol. de
Syntaxi Supinorum Anomal. 3. pag.
1089. De Cornelia Matre Graccho-
rum, cui verbum nostrum *Perpude-
scit* debemus, lege Fabricii Bibliothe-
cam Latinam lib. 1. c. 6. p. 69.

Perquam, particula adaugens,
superlativis non rarò additur. Pom-
ponius de Origine Juris § 45. *Nam*

antè cum Serbius duos libros ad Brutum perquam brevissimos ad edictum subscriptos reliquit. Apulejus de Asino lib. 2. Tucetum perquam sapientissimum. Curtius lib. 4. cap. 6. n. 2. Bessum quoque, Bactrianorum ducem, perquam maximo posset, exercitu coacto, descendere ad se jubet. Ubi Valla de fide librariorum dubitat, & cum eo Gronovius, qui scripserat, inquit, Curtius: Bessum quoque Bactrianorum P. R. quam maximo posset, exercitu coacto; Hoc est, prætorem, unde imperiti librarii fecerunt per. Aliter omnino censet magnus ille & in primis celeberrimus literator Jac. Perizonius in Notis ad Sanctii Minerv. lib. 4. cap. 9. p. 715. (edit. 1714.) Non arbitror temere a codicum fide recedendum, qui si omittunt Ducem, refer Bactrianorum ad sequens Exercitu; Certè cur ita prorsus displiceat perquam maximo, non video. Conf. Despauterii Comment. Grammat. de Syntaxi pag. m. 294.

Perrogito, arc. Apulejus in 1. Hermag. & Pacuvius in Teucro apud Priscianum lib. 4. pag. m. 112. Postquam defessus perrogitando advenas de natis, neque quemquam invenit scium.

Perfisco, ere. Dictys Cretensis de B. Trojano p. m. 60. Hector causam tumultus eorum cupidus perfiscere. Ubi notanda simul nova & peculiaris aliqua Syntaxis nominis cupidus cum infinitivo, sed non magis imitanda, quam Plautina

illa cum ablativo, Pseud. a. 1. sc. 2. v. 50.

vino modò cupidæ estis. pro vini. Illa fæces posterioris ævi, hæc situm antiquitatis olet.

Perscriptura, æ. Ulpianus Digest. lib. 29. Tit. 1. Leg. 3. Testamenti facere perscripturam.

Perscrutator, ris, vox est, non ferreo Cassiodori ævo primùm procusa, quod censet Lexicon, sed Cassiodoro per manus quasi tradita a Julio Capitolino, postea Vegetio, quorum ille in Maxim. Jun. cap. 1. Harum rerum perscrutator dixit; hic de Re Militari lib. 3. cap. 3. Cogere præsidia per electos perscrutatores.

Persecutor, ris, nomen est non ita Ecclesiasticum, quod scribit Cellarius Cur. poster. cap. 7. p. 205. & cum eo Lexicon, ut Hieronymo cæterisque scriptoribus sacris tantum in usu fuerit. En auctorem Capitolinum, qui seculo post Christum tertio (Hieronymus & id genus reliqui quinto demum vixerunt) ita scripsit in Clod. Albin. cap. 11. Aversæ Veneris semper ignarus fuit, & talium persecutor. Nova est Etymologia Isidori Orig. lib. 10. litt. P, quam ideò huc transcribere libet: Persecutor non semper pro malo intelligitur, unde Persecutor, perfectè secutor. Vellem testimonia sententiæ suæ adstruxisset Isidorus, cui adversari videtur distinctio illa Agræti p. m. 1350. Consequimur studio. Obsequi-

sequimur officio. Persequimur injuria. Prosequimur ordine. Assequimur voto.

Persecutoria, æ. Impp. Honor. & Theod. in Cod. Justin. lib. 10. Tit. 72. Leg. 1. *Auri persecutores, partim nulla præmissa (ut assolet) persecutoria, aurum præsumunt persequi. Persecutoria est diploma auri persequendi, quod a Comite sacrarum largitionum dabatur.*

Persenescio, ere. Eutropius Histor. Rom. lib. 1. *Cum uxore persenuit.* Verbum non inelegans, cui calorem largitur nomen *persenex*, quod Setonii est de Illustr. Grammat. cap. 9. *Namque jam persenex (Orbilius) pauperem se quodam scripto fatetur.*

Persequor, passivè usus videtur Barthio Hyginus fab. 198. Illa se in mare præcipit abire, ne persequeretur. Scheffero verò ea significatio displicet, qui in Notis addendum putat *pater*. Ego priori sententiæ accedere non audeo, sed nec eandem dissimulare.

Perfero, ere. Varro de R. Rust. lib. 1. cap. 41. *Tum enim resticulas per ficos, quas edimus, maturas perferunt, & eas, cum in aruerint, complicant, ac, quò volunt, mittunt, ubi obruta in seminario pariunt.*

Perservio, ire. Vopiscus in Prob. Imperat. cap. 18. *Unum sanè sciendum est, quòd Germani omnes, cum ad auxilium essent rogati a Pro-*

culo, Probo potius perferbere maluerunt, quàm cum Bonoso & Procuro esse.

Perseverandus, a, um. Symmachus lib. 10. ep. 73. *Quæ clementia vestra divino indicio, & perseveranda religionis reverentia discernenda credidit.*

Persiccus, a, um, valde siccus. Celsus lib. 3. cap. 6. *Si oculi graves, & aut persicci, aut subhumidi sunt.* Festus in Substillum: *Substillum tempus ante pluviam jam panè ubidum, & post pluviam non persiccum, quod jam stillaret, aut nondum desisset.*

Persicè, adverbium. Quintilianus Instit. Orat. lib. 11. cap. 2. sub fin. *Quantum natura studioque valeat memoria, vel Themistocles testis, quem unum intra annum optimè locutum esse Persicè constat.*

Personandus, a, um. Sextus Rufus Breviar. sub fin. *Quàm magno ore tua, Princeps inbiecte, facta sunt personanda?*

Perspectior, compar. Cicero Consolat. p. m. 1351. *Quid omnium oculis ac mentibus perspectius & clarius?*

Per Spiro, are. Cato de Re Rustica cap. 157. *Cum bene omnes, ubi sufflatae sunt ex cibo, non possunt perspirare in toto corpore, inde aliqui morbi nascuntur.* Lexicon locum ex Plinio adducit, sed suspectissimum.

Perstatur, imperson. Liv. Epitome

pitome Decad. 5. lib. 9. *Catonis sententia perbitit, ut decreto perstaretur, & ut consules quamprimum proficiscerentur ad bellum.*

Perstrenuè, adverbium. Terentius in Adelphis apud Nonium cap. 4. num. 5. in Apertum: *Abi perstrenuè, ac fores aperi.*

Perstrepor, i, passivum. Symmachus lib. 6. ep. 12. *Horum tibi tradetur exemplar, ut noveris, quibus fluctibus perstrepamur.* Apulejus Metam. lib. 3. *Quati fores interdum & frequenti clamore januae nostrae perstrepi, sc. coeperunt.* Simile est *circumstrepor* apud Tacitum 1. Histor. cap. 44. & *obstrepor* apud Valerium Max. 8, 15, 8.

Per subhorresco, ere. Sisenius Histor. lib. 4. apud Nonium cap. 6. in Cæcum: *Subito mare per subhorrescere, cecosque fluctus in se probolbere leniter coepit.* Ità edidit Mercerus, quicum consentiunt Gothofredus, Riccobonus & alii, quamvis Marcellus, sibi minus constans, cap. 5. in Horrendum *subhorrescere* legat.

Per subtilis, e. Cicero pro Plancio: *Per subtilis oratio.* Lucretius lib. 3.

Is tibi nunc animus quali sit corpore, & unde

Constiterit, pergam rationem reddere dictis.

Principiò esse ajo per subtilem, atque minutis

Perquam corporibus factum constare.

Lexicon nomen sistit, sed auctoris nescio quo fato, immemor.

Pertabesco, ere. Cornelius Severus Aetna p. m. 293.

Tum si quis lapidum summo pertabuit igne.

Pertango, ere. Apicius lib. 6. cap. 9. *Labas pullum coctum, & Sabano mundo siccas, charaxas & jus scissuris infundis, ut combibat, & cum combiberit, assabis, & suo sibi jure pertangis.* Idem lib. 8. cap. 8. *Cum propè sit coctus (lepus) ex alio oleo pertangito.*

Pertemerarius, a, um. Cod. lib. 12. Tit. 21. Leg. 2. *Cum per absurdum perque temerarium sit.*

Pertenuissimus, a, um. Seneca lib. 2. Quæst. Natur. cap. 10. *Summa pars ejus est siccissima, calidissimaque, & ob hoc etiam pertenuissima.* Ità nonnulli legunt; unde diligentissimus Lingvæ Latinae in Dania cultos, Th. Bangius Observat. 3. de Syntaxi Adverbiorum p. 1132. eo loco, eo Senecæ exemplo, ut alia taceam, probare conatur, particulam *Per* cum Superlativo interdum compositam reperiri. Sed *tenuissima* habet Editio Elzeviriana 1659. & quæ eam secuta est, Lipsiensis 1702.

Perticatus, a, um, perticæ instar rectum, erectum. Martialis lib. 5. ep. 12. v. 1.

Quòd nutantia fronte perticata.

Gestat pondera Masthion supinus. Conf.

Conf. Isidor. lib. 15. Orig. cap. 15. & Gloss. Car. du Fresne p. 252.

Pertimesfactus, a, um, a Lexico rectè defenditur contra eos, qui in Ciceronis 11. fam. ep. 20. legunt *perterrefactus*. Testis simul & auctor est ex antiquissimis Pacuvius in *Periboea* apud Nonium cap. 7. n. 2. *In triplici pertimesfactus mœrore animi errans vagatur*; pro vagatur.

Pertisum pro *pertasum* dicebant antiqui. Festus. Idem postea: *Redarguisse per E literam Scipio Africanus Pauli filius dicitur enuntiâsse, ut idem etiam pertisum, cuius meminit Lucilius, cum ait: quò facitior videare, & scire plus quàm ceteri, pertisum hominem, non pertasum dicere ferunt.*

Pertrecto, are. Justinus lib. 1. cap. 9. n. 17. *Tum pertrectare dormienti caput jubet.*

Pertrepidus, a, um. Julius Capitolinus in Maxim. & Balbino cap. 1. in princ. *Senatus pertrepidus in eadem concordia septimo Kalendas Junii concurrat.*

Perturbidus, a, um. Vopiscus in Saturn. cap. 7. sub init. *Verebatur, ne, si perturbidam civitatem videret, quò eum natura ducebat, societate quoque hominum duceretur.*

Pervagatior, compar. Cicero de Invent. Rhet. lib. 2. *Pars* (sc. argumentorum) *est pervagatior, &*

aut in omnes ejusdem generis, aut in plerasque causas accommodata. Conf. Nizol. Thes. Cic.

Perversus adverbium. Cicero Tusc. Quæst. lib. 5. *Dicere perversus.* Auctor in Lexico est Terullianus.

Perviso, ere. Manilius Astron. lib. 4. extr.

Parvula sic totum pervisit pupula cœlum.

i. e. perlustrat.

Philosophatum est, impersonal. passiv. dixit Plautus Pseud. a. 2. sc. 3. v. 21.

Sed jam satis est philosophatum.

Phylarchus, i. Ammianus lib. 24. p. m. 494. *Malechus phylarchus Saracenorum Assanitarum, famosi nominis latro.* Sextus Ruf. Breviar. p. m. 639. *Phylarchi Saracenorum in Osroëna superati cessere.* Adde ex recentioribus Jornandem lib. 1. de Regn. ac Temp. Success. p. m. 708. *Per quem* (sc. Lucillum) *Saracenorum phylarchi debilitati.* Ex Veteribus Cicer. l. 15. epist. 1. *Eodem die ab famulico, phylarcho Arabum &c.* *Phylarchus*, Gr. Φύλαρχος, tribui præfectus, tribunus, qui Φυλῆς ἀρχὴν habet. Gloss. Philox. *Tribunus plebis, δήμαρχος, Φύλαρχος.* *Phylarchi*, inquit Martinius in Lex. Philol. p. m. 2673, *specialiter duces seu dynastæ & reguli Arabum, & inde Saracenorum sunt appellati.* Conf. quos laudat lauda-

laudatus *Martinius*, Strabon. lib. 16. Joseph. lib. 1. Antiqu. Plut. in Crasso, Procop. lib. 1. Pers. &, quos *Pareus* in Lex. Crit. p. 931. Joh. Cuspin. in Schol. ad Sext. Rufum, Svidam & B. Hieronym. in Interpr. nom. Heb. quibuscum potest conferri Nizolii Thesaurus Ciceronianus p. m. 1538.

Piatrix, icis. Plautus Mil. Glor. a. 3. sc. 1. v. 100.

Tum piatricem clementer non potest, quin munerem.

Onom. Vet. *Piatrix*, ἀγνεύτρια. Festus, quem Lexicon interpretem exhibet: *Piatrix* dicebatur sacerdos, quæ expiare erat solita, quam alii *Sagam* vocabant. Paulus: quam quidam *simulatricem*, alii *sagam*, alii *expiatricem* vocant, al. *simulatricem*.

Pictè, adverbium, pro ornatè. Phædrus lib. 4. fab. 24.

Simonides idem ille, de quo retuli,

Victoris laudem cuidam pictè ut scriberet,

Certo conduxit pretio &c.

Sic pingi pro ornari dixit lib. 2. fab. 2.

Qui se putaret pingi curamulierum.

Pigens, participium. Apulejus Metam. lib. 4. Rex olim beatus effatu sanctæ fatigationis accepto, pigens tristisque retro domum pergit.

Pigreo, ere, pro pigresco. Ennius lib. 16. apud Nonium cap. 3. Post ætate pigret sufferre laborem. Accius Clytemnestra ibid. Omnes

gaudent facere rectè, mali pigrent. Quæ exempla principiò cum legerem, suspicabar illico legendum *piget* & *pigent*; sed exemit mihi postea dubitationem tum consensus editionum, a quibus non temere resultandum, tum in primis Priscianus, qui lib. 8. de Significationibus vel Generibus Verborum p. m. 294. & 295. ex Silva antiquitatis similia plurima producit; quemadmodum enim *pigro, pigror* & *pigreo*, ita, si fides habenda Prisciano, *nigro, nigror* & *nigreo* Veteres dixerunt, *albo, albor* & *albeo*, *duro, duror* & *dureo*, *lento, lentor* & *lenteo*, *humeo, humeetor* & *humeo*, *lacto, lactor* & *lacte* &c.

Pilaris, e, adjectivum a *pila*. Statius in præfat. lib. 4. Sed & *sphaeromachias spectamus*, & *pilaris lusus* admittitur.

Pilatrix, icis. Titinnius apud Nonium cap. 2. in Evallaro: *Qua ego hodie extorrem hanc domo faciam, pilatricem pallii evallabit, o pulchre.* Ita Mercerus edidit. Alii legunt: *Quia ego hodie extorrem hanc domo faciam, pilatricem pallii evallaberopulchrè.* *Pilatrix* nomen dictum mihi videtur pro *Spoliatrix*, a *pilo, are*, quod significat furari, spoliare, a Græco πιλῶν, idem quod *compilare*, auctore Festo.

Pinguior, comparat. Plaut. Aul. a. 2. sc. 5. v. 5. & 6.

ANT. Pinguiorem agnum isti habent.

STR.

STR. At nunc tibi dabitur pingvior tibicina.

Horat. lib. 2. Od. 1. v. 29.

Quis non Latino sanguine pingvior

Campus sepulcris impia praelia
Testatur?

Martialem auctorem *Lexicon* proficitur. Ità superlativus

Pinguissimus, non *Juvenalis* tantum est, sed *Horatii* etiam Ep. 2. v. 55.

Lecta de pingvissimis
Oliva ramis arborum.

Pinguitudo, *inis*. *Varro* de R. Rust. lib. 2. cap. 4. *Quæ res non modò pinguitudinem efficiunt, sed etiam carnis jucundum saporem.* *Cato* ibid. *Verè sus (in Italia) usque adeò pinguitudine crescere solet, ut se ipsa stans sustinere non possit, neq; progredi usquam.* Ad quæ mox *Varro* l. c. *In Arcadia scio me esse spectatum suem, quæ præ pinguitudine carnis non modò surgere non posset, sed etiam ut in ejus corpore sorax exesa carne nidum fecisset, & peperisset mures.* *Lexicon* *Quintilianum* auctorem amat.

Pitulus, *i*. *Hyginus* fab. 14. *Ad proram & remos sederunt Pelæus & Telamon, ad pitulum sederunt Hercules & Idas.* *Turnebus* lib. 28. cap. 43. *Eos, inquit, ad pitulum sedisse dicit Hyginus, qui operam dabant, ut remiges pariter remis aquam pellerent; est en. Pytilus fictitio nomine sonus ille, quem remus illis aquæ efficit, & nautici*

pitylum vocant, cum ad *Celeuma* remigatur. *Conf. Schefferi* lib. 3. de *Militia Navali* cap. 1. & *Munckeri* Not. ad *Hygin.* p. m. 10. ut *Barthium* taceam, qui legendum putat *ad placitum*, pro *ad pitulum*.

Placiditas, *tis*. *Varro* de R. R. lib. 2. cap. 1. *In quæis primùm non sine causa putant obes assumptas, & propter utilitatem, & propter placiditatem; maximè enim hæ natura quietæ, & aptissimæ ad vitam hominum.* *Lexicon* seqvioris multò ætatis & fidei *Lactantium*, *Gellium* & *Marcellinum* subscriptores vocis affert.

Plaustrix, fœmininum a *plau-* for, *Nonii* est in *Possestrix* cap. 2. quod *Afranio* auctore gaudet: Ità *tonstrix*, ità *impulstrix*, ità *curatrix*, ità *plaustrix*, ità *assestrix*.

Plenilunia, numero multitudinis novè dixit *Plinius* lib. 9. cap. 15. *Reliquo tempore hiberno latent (loquitur de thynnorum captura) in gurgitibus imis, nisi tepore aliquo evocati aut pleniluniis.* Similiter *Horatius* lib. 1. Od. 25. v. 11.

Thracio bacchante magis sub interlunia vento.

Et Solinus cap. 32. *Lunis cœptantibus; nec non 37. Glossopetra lunis deficientibus cœlo cadit.*

Plerimus, *a*, *um*. *Gellius* lib. 4. cap. 19. *Pueros impuberes comperitum est, si plerimo cibo nimioque somno uterentur, bebetiores fieri.* *Plerimus* gradus est exsuperans, nisi fallor, ab antiquo *Plerus*, quo usus *Pacu-*

Pacuvius apud Festum: *Plera pars pessum datur*; & Cicero de Leg. 3. cap. 3. *Minores magistratus partiti juris plures in plera sunt*. Mihi quoque non ineptè deduci posse videtur a Græco πλήσιμι, id est, replens, implens, quod peculiariter de cibo dicitur, qui ventrem replet, saturitatemque affert, auctore Henrico Stephano, & citato loco apprimè congruit.

Plodo, ere. Varro in *Εὐγενή* λοιπὰς τὸ πῶμα, πρὸς γεγαμνηκότων apud Nonium de Contr. Gen. Verb. *Ita ut soliti eramus Roma in balneis plodere cœpimus & murmurari*; id est, interprete Perotto c. 2, 45. manibus pulsare & strepitum facere, quod vel lætitiæ vel derisionis causa fieri solet. De mutatione diphthongi *au* in *o* audiamus Priscianum lib. 1. de ordine literarum p. m. 31. *Diphthongus au transit in o productam more antiquo, ut lotus pro lautus, plostrum pro plastrum, cotes pro cautes; sicut etiam contra pro o, au, ut austrum pro ostrum, ausculum pro osculum; frequentissimeque hoc faciebant antiqui; in u quoque longam transit, fraudo defrudo, claudo includo.* Conf. Voss. de Literarum Permutatione.

Plostrarius, a, um. Cato de R. R. cap. 11. *Bos duos, asinos plostrarios duos, asinum molarium unum &c. billicum habere oportet.* Idem ibid. *Fuga plostraria duo.* Vid. supr. *Plodo.*

Plumalis, e, adject. a pluma, plumis instructus. Poëta incertus in Vet. Voët. Erron. Vener. p. m. 116.

Leda per albentes humeros fluitante capillo

Dum legit Argivæ florea ferta deæ,

Erranti super astra Jovii de nube suprema

Cognita, plumalem de Jove fecit avem.

Pluor, ris, pro pluvia. Laberius apud Nonium cap. 3. *Qui pedem ex taberna tulimus, tantus cum staret pluor.*

Pluverat, plusquamperfectum ab antiquo pluveo. Plaut. Menæchm. Prolog. v. 63.

Nam rus ut ibat fortè, ut multum pluverat.

Pœniturus, a pœnitet. Accius Epinausimache apud Nonium cap. 2. *Quod si procedit, neque te neque quemquam arbitror Tue pœniturum laudis, quam ut serbes fide.* Sallustium quoque eodem participio usum fuisse testis est Quintilianus lib. 9. cap. 3. *Hæc est quoque, quam ἑτέρωσι vocant, cum dissimilis est, zeugma dicitur; ut apud Sallustium: Neque ea res falsum me habuit, &c. ex quibus ferè præter nobilitatem brevis etiam peti solet; unde eò usque processum est, ut non pœniturum pro non acturo pœnitentiam, idem auctor dixerit.*

Poëtilla, diminutivum a Poëta, per ludibrium. Plautus Truc. a. 2. sc. 6. v. 4.

Scio ego multos memoravisse
milites mendacium,
Et Homeroidæ Poëtilæ mille
memorari possunt.
Vid. supr. Homeroides.

Politissime, adverbium. Cicero
ad Herennium in arte *Πολιτισμὸς* apud Priscianum vel Rufi-
num de Metris Comicis p. m. 904.
*Hujusmodi transjectio, quæ rem
non reddit obscuram, multum prode-
rit ad continuationes, de quibus antè
dictum est, de quibus oportet verba
sicuti ad poëticum exstruere nume-
rum, ut perfecte & politissime possint
esse absoluta.*

Politura, æ. Vitruvius lib. 7.
cap. 1. *Læigationibus & polituris
cum fuerint perfecta.* Conf. Lexi-
con.

Pollentissimus, a, um. Pla-
cet hic gradus exsuperans non tan-
tùm Alcimo, qui in Lexico auctorem
se profitetur, sed etiam Solino cap. 2.
Ingenia pollentissima.

Pollinctio, nis. Cato de Re
Rustica cap. 136. *Pollinctiorem in
agro Cassinate, & Venafri sic dare
oportet.* *Pollinctio* est a pollingo, vel,
ut Veteres scripserunt, *pollincio*, id est,
interprete Perotto, *farinam in pi-
strino lucrifactam divido, unde pol-
linctio ipsa divisio dicitur.* Non
ignoro, *Politionem* pro *Pollinctio-
nem* a nonnullis legi l. Catonis cit.
fortè, quia Nonius cap. 1. n. 339. *Pol-
itiones*, inquit, *agrorum cultus dili-
gentes, ut polita omnia dicimus ex-*

culta, & ad nitorem deducta &c.
Ego verò *pollinctiorem* non verius
quàm accuratius scribi censeo cum
Editione Colon. 1536. quòd totum
illud, quantum est, caput Catonis
nihil nisi divisionem, minimè poli-
tionem, loquatur. Conf. cap. 5.

Pollucte, adverbium. Plautus
fragm. Nervol. v. 5.

Pollucte prodigum esse amato-
rem addecet.

Quæ lectio Scaligeri si genuina est,
ut verè est, *Pollucte* interpretor *laute*,
sumptuose; nam *polluctum* (substant.)
propriè convivium dicebatur, quod
sacrificii causa fieret, deinde quia
planè opiparum erat & sumptuo-
sum, vocabatur eo nomine coena
quævis lauta & sumptuosa. Hinc
cœnam pollucibilem pro splendida
dixit Macrobius lib. 2. Saturnal. cap.
13. & *pollucibiliter obsonare* Plautus
in Mostellar. act. 1. sc. 1. v. 23. quod
cum τῶ *Pollucte* idem esse arbitror.
Conf. Voss. Lex. Etymol. p. 399. in
Pollucere.

*Polymitus, a, um, ex πο-
λύς & μίτον*, licium, filum, quod
stamini implicatur. Plinius lib. 8.
cap. 48. *Plurimis liciis texere, quæ
polymita appellantur, Alexandria
instituit.* *Polymita* Orig. lib. 19.
cap. 22. *multi coloris* interpretatur;
Polymitus enim, inquit, *textus mul-
torum colorum est.* Hadr. Jun. *Ve-
stis polymita versicolor, versicoloribus
licis texta.* Lexicon hanc voculam
defendit auctoritate Hieronymi &
Interpr. Bibl. Gen. c. 23. v. 37.

Poly-

Polypum, genere foeminino dixit Lucilius lib. 29. apud Non. cap. 3. Polypus ipsa.

Pompalis, e. Julius Capitolinus in Gordiano: *Erat quidem longitudine Romana, canicie decora & pompali sultu.* Ubi *pompalis sultus* significat *decorem oris cum majestate*, ut vocat Tacitus 2. Histor. c. 1. vel *dignitatem*. Vid. Nep. in Dione, Sveton. in Claud. cap. 30. & Plin. Panegy. cap. 4. A *pompalis* adverbium *pompaliter* formavit Trebellius Pollio in Gallien. cap. 8.

Populacia, ut *nugalia* vel *puerilia* dixit Laberius apud Nonium cap. 2. *Et dum populacia agimus per ludum.* Ita legunt Mercerus, Gothofredus, Perottus & alii. Vide *Popularia* in Lexico.

Portentosior, compar. Sene- ca ep. 87. *Quo quid fieri portentosius potest?* Plinius lib. 24. cap. 17. *In his ille post Pythagoram magorum studiosissimus, quanto portentosiora tradit?* Tertullianus auctor est in Lexico.

Portiuncula, e, auctore Orosio comitatur in Lexico, cui adjungere juvat antiquiorem Ulpianum Dig. lib. 39. Tit. 2. Leg. 15. § 13. *Si modica portiunculaedium amplissimarum sitium faceret.* It. Tit. 3. Leg. 10. *Iniquum visum est, voluntatem unius ex modica forte portiuncula domini prejudicium sociis facere.*

Postdelictum, i. Ulpianus

Dig. lib. 29. Tit. 2. Leg. 71. in fine: *Quemadmodum ex postdelicto obligatur.* Frequens est compositio hujus particulæ cum nominibus & participiis apud auctores; ita *postpartores* dixit Plautus in Truculento, *post-geniti* Horatius, *post-futuri* Salustius in fragmentis histor. *post-factum* Paulus Jctus in Digestis.

Postinde, adverbium compositum. Lucretius lib. 3.

Denique sæpe hominem paullatim cernimus ire,

Et membratim vitalem deperdere sensum;

In pedibus primùm digitos vivere, & ungveis,

Inde pedes & crura mori; postinde per artus

Ire alios tractim gelidi vestigia lethi.

Conf. Voss. Lex. Etym. pag. 403. in Posthac & Sciopp. Institut. Grammat. Latin. pag. 159.

Potis sunt, multitudinis numero dixit Varro de R. R. lib. 2. cap. 2. *Sed quoniam nos nostrum pensum absolvimus, ac limitate est pecuaria questio; nunc rursus vos reddite nobis, o Epeirota, de unaquaque re, ut videamus, quid pastores a Pergamide Maledoe potis sint.* Eandem Syntaxin habes in Plauti Poenul. act. 1. sc. 2. v. 17.

Sed verò duæ, sat scio, maximo uni,

Populo, cui lubet, plus satis dare potis sunt.

Ubi Merula legi jubet *potes sunt*, sed

sed quum videamus Potis præter analogiam olim in omni genere adhibitum ipso usu, quidni ergo etiam utroque numero? Verba sunt clarissimi Perizonii in Notis ad Sanctium lib. 4. cap. 17. n. 3. p. m. 851. quibus nimium quantum roboris accedit ex loco Varronis laudato. Diximus *Potis* præter analogiam olim in omni genere adhibitum, quod quoniam Lexicon omnibus modis probare superfedet, en testimonia ex Veteribus aliquot, quæ neutrum genus demonstrant (masculinum in confesso est, uti & foemininum) Lucret. lib. 1.

Coniunctum est id, quod nunquam sine pernicali

Discidio potis est sejungi seque gregari.

lib. 4.

Tenue locis, quia non potis est adfigere adhæsum,

Liquitur extemplo.

& lib. 5.

Nec potis est cerni, quia cassum lumine fertur.

Conf. Terent. Adelph. a. 4. sc. 1. v. 5.

& 4, 4, v. 17. item Plaut. Amph. a. 2.

sc. 2, v. 61. & Casin. a. 2. sc. 3, v. 2.

Potura, *a*. Varro de L. L.

lib. 4. Sic *potura* a potu, non ut nunc

a πούω. Confer Scaligerum in

Conjectaneis pag. 19. ubi vocem

potura damnat, ceu bonis auctoribus

ignotam, aliamque lectionem adfert.

Præaltè, adverbium. Vegetius

de Re Milit. lib. 4. cap. 21.

Quoties una trabes in terram præ-

altè defigitur. *Præaltus* nomine, quod adverbio nostro originem dedit, usi sunt auctores satis idonei.

Præcalesctus, *a*, *um*. Vitruvius lib. 8. cap. 2. *Cælum ex præfurniis ab ignis vapore præcalesctum*. Lexicon ex Scribonio Largo adducit *Præcalesctus*, quod idem est.

Præcanto, *are*. Lucilius Satyr. lib. 2. apud Nonium cap. 2. in Excantare: *Quæ ego nunc Emilio præcanto, atque exigo, atque excanto*. Lexicon participium tantum ex Petronio sistit.

Præcarpo, *ere*, pro quo usitatus est præcerpo. Macrobius Saturnal. lib. 3. cap. 19. *Alia* (sc. mala) *præcarpuntur*, *alia* interim *maturescunt*.

Præcautus, *a*, *um*. Juvenus Evang. Histor. lib. 1.

Quorum præcauto discessu sollicitatus.

Lexico auctor placet Chrysologus, de quo vide sis Comment. Joh. H. Boecleri de Scriptoribus Græcis & Latinis p. 77.

Præcelleo, *ere*, secundo conjugandi ordine dixit Plautus in Pseud. act. 2. sc. 3. v. 14.

Proinde ut quisque fortuna utitur,

Ita præcellet atque exinde sapere eum omnes dicimus.

Similiter Cicero in 1. Epist. ad filium, apud Priscianum lib. 8. pag. m. 337. *Quare effice & elabora, ut excelleas*. Sed usitatis tutius

utimur, monente Fabio lib. 1. cap. 5.

Præcinctus, ūs. Varro de Vita pop. Rom. lib. 1. *Castula est palliolum præcinctui, quod nuda infra papillas præcinguntur, quo mulieres nunc & eo magis utuntur, postquam subuculis desierunt.* Perotus a castitate appellari ait. Vid. Non. cap. 16. num. 5.

Præcisio, nis. Vitruvius lib. 5. cap. 7. *Præcisio inferiorum sedium.* Idem lib. 4. cap. 2. *Præcisiones tignorum.* Lexicon Rhetoricam notionem affert, Præcisionemque esse ait, quando id, quod dicebamus, repente omittimus.

Præclarum, adverbium. Apulejus Metam. lib. 10. *Spretis luculentis illis suis vehiculis, ac præterhabitis decoris præclarum carpentis.*

Præcogito, are. Quintilianus lib. 12. cap. 9. *Licet tamen præcogitare plura, & animum ad omnes casus componere.* Lexicon invalidam verbo auctoritatem apponit Vulgati Interpretis Marc. 13. v. 11.

Præcolo, ere. Tacitus Annal. 14. 22. 5. *Fovebantque multi, quibus nova & ancipitia præcolere abida & plerumque fallax ambitio est.* In Lexico habes participium *præcultus, a, um.*

Præconcupio, ere, unde participium

Præconceptus, a, um. Plinius lib. 12. cap. 82. *Præconceptum spiritum exhalant.*

Præcoquis, pro præcox. Novius sive Nævius apud Marcellum cap. 2. *Huic puellæ præcoquis libido inest.* Conf. Vossii Lex. Etymol. p. 405. in Præcox.

Prædatus, a, um, passivè. Vopiscus in Probo Imperat. cap. 8. *Cum de prædato (id est, præda) sibe ex Alanis sibe ex aliqua alia gente incertum est, repertus esset equus non decorus, neque ingens &c.* Vid. mox infra *Prædo, are.*

Prædemno, are. Valerius Maximus lib. 6. cap. 9. *Stultum est, perpetuæ se infelicitati prædemnare.* Lexico prædamno, prædamnatus, prædamnatio, probantur.

Prædives, tis. Ovidius Metam. lib. 9. fab. 1. v. 91.

Totumque tulit prædivite cornu

Autumnus &c. Habemus in Lexico hoc nomen, sed ex argento & ære conflatum.

Prædivino, are, quod Plinio & Frontino tribuitur, subscriptores habet antiquiores Plautum & Varro-nem, quorum ille Truc. a. 2. sc. 3. v. 17.

Prius prædivinant, quo die esuri sunt.

hic lib. 5. de L. L. *Facundi dicti, qui futura prædivinando solent fari.*

Prædo, are, Veteres dixisse, testis est Priscianus lib. 8. p. m. 294. *Multa ancipiti terminatione in una eademque significatione protulerunt*

an-

*antiqui, ut partio & partior, mune-
ro & muneror, mino & minor, mi-
nito & minitor, meridio & meridor,
modulo & modolor, meto & metor,
modero & modēror, mutuo & mu-
tuor, mentio & mentior, obverso &
obversor, præverto & prævertor, pi-
gnero & pigneror, pacifico & pa-
cificor, scruto & scrutor, progredio
& progredior, perconto & percon-
tor, prælio & prælior, jurgo & jur-
gor, potio & potior, prædo & præ-
dor &c. Perottus cap. 292. lin. 31.
& 41. *Prædo*, inquit, *quod* & *præ-
dor* dicitur, a præ præpositione &
do verbum compositum esse, mani-
festum est &c. Martinus in Lex.
Philol. pag. 2831. memorat, præteri-
tum *Prædabit* legi in Vet. Bibl. In-
terpr. Judith. 2, 13. & 16. Vid. mox
supr. *Prædatus*.*

Præduco, ere. Tibullus ad
Messalam lib. 4. Eleg. 1.

Nam te non alius belli tenet a-
ptius artes,

Qua deceat tutam castris prædu-
cere fossam.

Argentea velis testimonia? Vide
Lexicon.

Præmineo, ere, Tacito tri-
buitur, sed timidè, ad quam confir-
mandam lectionem Pricæus in Le-
xico Augustinum tanquam mysta-
gogum adhibet, inconsulto Seneca,
qui utroque Tacito nempe & Augu-
stino antiquior, Controv. lib. 1. cap. 4.
Nicetes, inquit, *illam sententiam
pulcherrimam, qua nescio an nostros
antecefferit, sed illum Albutium, qui*

*Græcis præeminet, cum pugnantem
in acie se descripsisset, dixit &c.* Huc
accedit testimonium Varronis in
fragment. *In quo intelligentia præ-
eminet.*

Præfermento, are. Plinius
lib. 18. cap. 11. *Cum fieret panis hor-
deaceus, erviliæ aut cicerculæ fari-
na ei præfermentabatur.* Nonnulli
hunc locum ita legunt: *Cum fieret
panis hordeaceus, erviliæ aut cicer-
culæ admistione fermentabatur.* Sed
absurda lectio, inquit Sigismundus
Gelenius in Annotat. ad loc. cit. re-
stituenda ad verum sic: *Erviliæ aut
cicerculæ farina ei præfermentaba-
tur*, hoc est, ex erviliæ aut cicerculæ
farina fermentum ei præparabatur.
Quam lectionem tuetur proba, ut
vocat Borrichius in Conspectu, edi-
tio Jo. de Laet, aliæque satis castiga-
tæ. Vide Lexicon in Fermento.

Præfusus, a, um. Manilius
Astron. lib. 4. p. 105.

Æthiopes maculant Orbem, ter-
rasque figurant

Præfufcas.

Prægigno, ere. Plautus Pseud.
a. 1. sc. 5. v. 77.

Eloqvar,

Quia nolebam ex me morem
prægigni malum.

Sic, inquit Pareus in Lexico Critico
p. 968. *ibi leg. ex MSS. Pall. Gifa-
nius malit progigni, quod non probo.*
Taubmannus eandem lectionem
non modò servat, sed elegantissi-
mam etiam pronunciare non ve-
retur.

Pragrandis, e. Pacuvius in Armorum judicio: *Feroci ingenio torbus, pragrandi gradu.* Vide Festum in Torvitas. Lexicon multò posterioribus Plinio & Apulejo tribuit.

Præjactus, a, um, part. Dictys Cretensis de B. Trojano lib. 2. *Multis in contumeliam Græcorum præjactis probris.*

Præjudicialis, e. Symmachus lib. 10. ep. 58. *Reſtoris affatu super appellatione est consultus, & præjudicialem mulctam statuit proſocationibus inferendam.* Idem ib. *Cum mulctam didicisset exactam, quam decreto sacri auditorii appellatio præjudicialis agnoverat.* Conf. Lexicon. Præjudicialis mulcta dicta videtur, quod præter præjudicium, hoc est, rem prius justè recteqve judicatam indiceretur. Vid. Lex. Jurid. Calvinii p. 729. & Juret. Not. ad Symmach. p. 57.

Præliatum est vel fuit, deponens impersonaliter. Justinus lib. 19. cap. 1. n. 9. *Græbe bellum natum, in quo & diu & varia victoria præliatum fuit.* Conf. Priscian. lib. 8. pag. m. 294. unde constat, Veteres *prælio* & *prælior* ancipiti terminatione dixisse. Exemplum ex Ennio præbet Nonius cap. 7. n. 38. *Præliatur* imperson. passivè usus est Eumenius de Rest. Sch. cap. 2.

Prælido, ere. Manilius lib. 5. pag. 115.

Obstantemque mora totum prælidere circum.

Conf. Jos. Scalig. Comment. & Castigat. in h. locum. Aliis placet *præludere.*

Præministro, are, Apulejo & Tertulliano in Lexico tribuitur, quos ante pridem usus est Tiro Tullius, M. Ciceronis libertus, apud Gellium lib. 12. cap. 3. *Lictor a limo belicio; licio enim transverso, quod limum appellatur, qui magistratibus præministrabant, cincti erant.*

Præmitis, e. Suum in Lexico locum h. l. non invidemus auctori Venant. Fortunato, suam verò prægnantio rem aliquantò auctoritatem interponi jubet Juvenus Hist. Evang. lib. 3.

Ecce venit placidus tibi Rex, quem terga sedentem
Præmitis gestant asinæ, pullique sequentis.

Præniteo, ere. Vellejus Paternulus dixit, monente Lexico, sed ante Vellejum Horatius lib. 1. Od. 33. v. 4.

Cur tibi junior

Læsa præniteat fide.

Taceo ex recentioribus Apulejum, lib. 11. eodem verbo usum. Conf. Despauter. Comment. Grammat. pag. 367.

Prænomino, are, prænomen imponere. Varro de liberis educandis, apud Nonium de Var. Sign. Serm. in Numerus: *Ut qui contra celeriter erant nati, ferè Numerios prænominabant, quòd qui citò facturum quid se ostendere solebat,*

dicebat numero id fore, quod etiam in partu precabantur Numerie, quam Deam solent indigitare etiam Pontifices. Vid. Numerius apud Festum. Cellarius participium Prænominatus inter vocabula Barbara rejicit Antib. Lat. p. 22. & Cur. post. p. 271, sed notandum prænominatus ibi dici pro antenominatus, antedictus, supradictus, quam notionem jure accusat ideo Vir laudatissimus, quia tribunal Veterum damnat. Lexicon incertum auctorem exhibet, de quo vid. Fabric. Bibliothec. Latin. lib. 2. cap. 5. p. 332. 333. & 774.

Præpostero, are, novum planè verbum, quod Quintiliano tribuitur Declamat. ult. Tribun. Marian. p. m. 860. Ordinem judicarium militis inhumani præposterabit impietas. Vid. omnino supr. Abominabilis.

Prærogo, are. Ne in uno Glossario salutem hoc verbum, jubente Lexico, quærat, mutuetur præsidii aliquid & dignitatis ex purpura duorum Imperatorum Constantii & Constantis in Cod. Justin. lib. 10. Tit. 3. Leg. 20. Quascunque pro his expensas civitas prærogaaverit, Contractè, credo, pro prærogaaverit. Prærogo Perotto est ante impendo, a quo prærogata beneficia dicuntur, quæ ante sunt impensa &c. Svetonius eodem verbo, sed alio significato utitur in Augusto cap. 35. Sententias de majore negotio, non more atque ordine, sed prout libuisset, prærogaabat. Ubi prærogaabat di-

ctum mihi videtur, pro ante (sc. tempus atque ordinem) rogabat, interrogabat. Ità editio Schildiana, satis accurata, legit unà cum Hartnacciana aliisque; sed dissimulare nolumus istam lectionis varietatem, quæ in Codice Salmas. occurrit, ubi prærogaabat habetur.

Præfagior, deponentiali forma pro præfagio dixit Plautus in Bacchid. a. 4. sc. 4. v. 28.

Animus jam istoc dicto plus præfagitur mali.

Nonius de Contr. Gener. Verb. ejusdem observationis meminit, ubi grandem obsoletorum istiusmodi verborum struem ex media antiquitatis silva convectat.

Præsemino, are. Lactantius lib. 6. de Ver. Cult. cap. 10. Non per omnem terram nati sunt homines e terra, tanquam ex draconis alicujus dentibus præseminati (ut poëta ferunt) sed unus homo a Deo factus est. Ammianus Marcellinus lib. 30. p. m. 445. Majora sibi præseminans. Lexicon Augustino in usu fuisse tradit.

Præsentatio, nis. Imp. Constantinus in Cod. Justin. lib. 12. Tit. 29. Leg. 2. Aut etiam tyronis præsentationem agnoscant.

Præsentio, are, verbum est judicio Buchneri recentioris Latinitatis. Lexicon auctores laudat Aurel. Victorem & Panegyristam Veterem de laud. Maximiani & Constantini. Sed novitatem verbo detrahunt, qui electius scripserunt, Frontinus Strat. lib.

lib. 1. c. 11. *Imperabit quantum quisque numerata pecunia, aut auri argentique haberet, conferret, ut presentari merces proditoribus posset; hoc est, præsens solvi, non in diem, interprete Samuele Tennulio. Apulejus 6. Metam. Sese Juno cum totius sui numinis augusta dignitate presentat. Plinius lib. 37. cap. 10. Sarcites bubulas carnes presentat. Idem lib. 20. cap. 19. Foliis speciem passerum presentantibus. Ità habet editio Gelenii aliæque satis emendatæ; sed in margine Edit. Belg. cum Variorum Notis, adscriptum, representantibus, ut suspicio sit variantis aut depravatæ scripturæ, teste Cellario Cur. post. p. 166. De priori loco Pliniano nemo quisquam dubitat. Laudatum quoque verbum reperisse mihi contigit in Veteri quodam Epigrammate Hilasii de Virgilii imagine, quod mecum inveniet, cui evolovere placuerit Appendicem Virgilii (Edit. Francof. 1610.) & quidem duodecim Scholasticorum Poët. epitaphia in Virgilium, ubi verba ità jacent:*

Lucis damna nihil tanto nocuerê
Poëtæ,

Quem præsens honos car-
minis & plutei.

id est, præsensem reddit.

Præsepia, æ, fœm. pro præsepe. Varro de R. R. lib. 1. cap. 13. Illic laudabatur villa, si habebat culinam rusticam bonam, præsepias laxas. Ità legit Editio Durdrechtana 1619. quæ vix præstabiliorem habemus, & Colon. 1536. depravatè verò

Nonius cap. 3. *Varr. de Repub. lib. 1. Contra hic laudabatur ab illis. Is habebat culinam rusticam, unam præsepim latam. Plautus ibid. apud Marcellum: Ad meum herum arbitrum vocat me intra præsepias meas.*

Præspicio, ere, dicebant antiqui, a sapiendo, sicut nos quoque modo dicimus ab æquo iniquum, a querendo inquirere. Festus. Idem alibi: Præfagire est prædibinare, præspicere; sagax enim est acutus & solers.

Præspicio, ere, Nonii est in Cognoscere cap. 4. Cognoscere, nosse vel præspicere. Idem ib. in Lustrare: Lustrare, præspicere, agnoscere.

Præsterno, ere, quod Statii est in Lexico, Plauti extra Lexicon in Pœnul. act. 2. v. 22.

Eo præsternebant folia farferi.
item Catulli Epithalam. 65.

Namque velut densas præster-
nens cultor aristas
Sole sub ardenti flaventia demet-
tit arva.

Præstigator, ris. Varro de L. L. lib. 4. Similis causa, quæ ab scientia vocantur aliqua, ut præstigator, monitor, nomenclator. Senecam simul auctorem esse, probè monet Lexicon.

Præstolo, terminatione activa, pro præstolor. Turpilius apud Nonium cap. 7. Ego præstolabo illi. Livius Tereo: Nimis pol impudenter serbus præstolâras.

Præstrangulo, are, novum verbum Quintiliani (si Dîs placet) in Declamatione, quæ inscribitur Tribunus Marianus p. m. 854. *Ne propter audientiam anxium oratorem præstrangulet &c.* Vid. supr. nostrum de voce *Teia* hujus Declamationis judicium in voce *Abominabilis*.

Præstrictio, nis. Tertullianus de Resurr. Carn. cap. 49. *Sine ullius supra sensus præstrictione*.

Præter, præpositionem esse, in confesso est, sed adverbii vicem etiam sustinere, mecum fatebitur, nisi fallor, qui legerit sequentia Sallustii in B. Catil. *Ceteræ multitudini diem statuit, antequam liceret sine fraude ab armis discedere, præter rerum capitalium condemnatis*. Priscianus lib. 17. p. m. 626. & lib. 18. pag. 736. 742. vult præpositionem *Præter*, quando pro *sine* accipitur, ablativo conjungi, quare interpretatur hunc Sallustianum locum, *præter condemnatis*, id est, *sine condemnatis*, sed falsus est; hic enim *præter* non est præpositio, sed adverbium, nec *condemnatis* est ablativus, sed tertius casus, ut si dicerem: *Suffragarer omnibus præter tibi*, id est, præterquam tibi. Conf. Not. Castaldi in h. l. NB. Justin. 13, 5, 2.

Præterhac, adv. Plaut. Menæchm. a. 1. sc. 2. v. 3.

Præterhac si mihi tale post hunc diem

Faxis, faxo foris vidua visas patrem.

Idem ibid. a. 5. sc. 1. v. 25.

Patiar præterhac.

& Mostell. a. 1. sc. 1. v. 72.

Præterhac mihi non facies moram.

Rud. a. 4. sc. 4. v. 73.

Si præterhac

Unum verbum faxis hodie, ego tibi comminuam caput.

Conf. Sciopp. Inst. Grammat. Latin. pag. 159.

Præterhabeo, ere. Apulejus Met. lib. 10. *Spretis luculentis illis suis behiculis ac præterhabitis decoris præclarum carpentis*. Ubi *præterhabere* idem est, quod *insuperhabere*, id est, negligere. Vid. Apul. lib. 4. Gell. lib. 1. cap. 19. & 4. cap. 1.

Præteritio, nis, vox recentioris Latinitatis, quæ utitur Imp. Justin. Cod. lib. 6. Tit. 29. Leg. 4. *Pænam pati præteritionis*. *Præteriti* Jctis dicuntur liberi, qui a testatore neque hæredes instituti, nec, ut oportet, exhæredati sunt, de quo vid. Lex. Jurid. Calvini p. 735. Qui in petitione magistratuum repulsam passi sunt, *præteritos* quoque vocat Cicero pro Planc. cap. 21. *Ædilitate præteritos scimus consules esse factos*.

Præterluo, ere. Apulejus lib. 6. *Nemus, quod fluvio præterluenti ripisque longis attenditur*.

Præternavigo, are, rectè quidem a Lexico Apulejo tribuitur, præeunte A. Borrichio in Appendice

ad Vindicias Lat. Pur. de Lexic. defectu pag. 281. sed gratior fortè superveniet auctoritas Svetonii in Ner. cap. 27. *Quoties Ostiam Tiberi deflueret, aut Bajanum sinum præternavigaret, dispositæ per littora & ripas diversoria tabernæ parabantur.* Item in Tiber. cap. 12. *Mediterraneis agris abditus, bitansque præternavigantium officia.*

Prætinctus, a, um. Dignum omnino videtur hoc participium, quod auctoritatis suæ humilitatem in Lexico exuat, & clariora ab Ovidio, quàm Cœlio aliquo Aureliano, initia sortiatur, Metam. lib. 7. fab. 1.

Semina mollit humus valido prætineta veneno.

Prævarico, activa terminatione dixit Augustinus in Lexico, quàm formam ἀρχαμην ex Veteribus eum sumpsisse, testis est Priscianus lib. 8. de Significationibus vel Generibus Verborum p. m. 294. *Multa ancipiti terminatione in una eademque significatione protulerunt antiqui, ut partio & partior, munero & muneror &c. prævarico & prævaricor.*

Prævarus, a, um. non Apuleji tantum, sed Ciceronis etiam est, si fides habenda Isidoro lib. 10. Orig. litt. P. *Quid enim tam prævarum?* id est, interprete eodem, tam validè varum.

Prævello, ere, quod Lexicon Tertulliano tribuit, longè antiquiori auctoritate se tuetur Laberii apud

Diomedem lib. 1. de Multiplici Verborum differ. *Aliqua parte præbulserat.*

Pragmaticè, adverb. Quintilianus Declam. 299. *In hoc probatibæ duæ, altera patheticè, altera pragmaticè, id est, affectus & juris quæstiones.* Conf. Emporii Rhetoris Antiqui Instit. Orat. pag. 279.

Præcatus, ūs, Statius Thebaid. lib. 11. p. m. 433.

- - ambo faciles, nostrique, sed anceps

Vulgus, & affatus matris, blandamque præcatu

Antigonen timeo paulum ne nostra retardet

Confilia - - -

(Lexicon seqvioribus Sidonio, Amiano & Sedulio tribuit) Conf. Achilleid. l. 1. p. m. 490. & Sylv. l. 5. pag. 130.

Precicula, diminut. a *preces*. Symmachus lib. 10. ep. 11. *Per amicū communem Gaudentium propinqui mei Valentini preciculas missi, sanè ad fidem meam & conscientiam pertinentes.*

Preco, activa forma, antiquitus in usu fuisse, testis est Priscianus lib. 8. p. m. 294. *Multa ancipiti terminatione in una eademque significatione protulerunt antiqui, ut partio & partior, munero & muneror, mino & minor, minito & minitor, meridio & meridior, modulo & modulator, meto & metor, modero & moderor, mutuo & mutuor, mentio & men-*

mentior, obverso & obversor, &c.
preco & precor.

Pretia, multitudinis numero
dixit Plautus in Poen. act. 4. sc. 2.
v. 20.

Hæc cum hic video fieri, crucior
pretiis emptos maximis.

Apud nos expeculatos servos
fieri suis heris.

Gellius quoque lib. 3. cap. 17. lemmat.
Mercari aliquid pretiis fidem non
capientibus. Conf. Ammian. Mar-
cell. l. 23. p. 277.

Primiceps, ut biceps, triceps.
Varro de L. L. lib. 4. *Oppius mons*
primiceps.

Primumdum, eleganti parti-
cula dicitur, ut τὸ dum quasi πα-
ρ᾽ ἑλκεῖν videatur. Plaut. Truc. a. 1.
sc. 1. v. 10.

Primumdum miror.

Id. Trin. a. 1. sc. 2. v. 61.

CA. Exspecto, si quid dicas. *ME.*
primumdum omnium

Malè dictitatur tibi vulgò in
sermonibus.

& Rud. Prol. v. 32.

Primumdum huic esse nomen ur-
bi Diphilus

Cyrenas voluit.

Conf. Bacchid. a. 2. sc. 3. v. 25. Mo-
stell. a. 1. sc. 2. v. 39. & 2, 1, v. 53. it.
Mil. Glor. a. 2. sc. 3. v. 26.

Principales, substant. Sym-
machus lib. 9. ep. 10. *Principalibus*
& Tabulariis liberum est, alios a di-
spendio vindicare, aliis indebitum
munus imponere. Isidoro lib. 9.

cap. 4. *Principales sunt magistratus*
& duumvirales curialium officiorum
ordines; Principales dicti, quòd
præsent magistratibus. Calvinus in
Lex. Jurid. pag. 743. ità describit:
Principales sunt decurionum primi,
a quibus distributionum omnium
forma procedit. Hos intellexit Ter-
tullianus de Coron. Mil. *Coronatur*
& Bulgus nunc ex Principalium pro-
prietatum exultatione.

Privatò, adverbium. Priscia-
nus lib. 15. p. m. 525. *Multa*, inquit,
ex supradictis nominibus ipsa termi-
natione datibi pro adverbis acci-
piuntur, ut falsò, consultò, postremò,
sedulò, auspikatò, auguratò, manife-
stò, privatò, precariò, meritò. Idem
postea testimonium addit ex Liv. in
14. *Privatò nos tenuissemus.*

Privus, cum patrio casu, pro
expers. Apulejus de Deo Socratis:
Caterum profana philosophia turba
imperitorum, bana sanctitudinis,
priva verae rationis, inops religionis,
impos veritatis &c.

Proedificatum dicitur, quòd
ex privato loco processit in publicum
solum. Festus.

Proagorus, i. Cicero lib. 4.
in Verr. *Catinam cum venisset, oppi-*
dum locuples, honestum, copiosum,
Dionysiarchum ad se proagorum,
hoc est, summum magistratum voca-
ri jubet. Turnebus lib. 8. cap. 10.
Proagorus, inquit, est Dorica ratione,
quam Latini emulantur, & Siculo-
rum lingua erat, qui ab aliis Græcis

προηγος dicitur, qui princeps est, & ante alios verba facit. Est a *προ* & *αγορευω*, loquor, vel proprie, in consessu hominum verba facio & concionor. Gloss. Cyrill. *προηγος*, *predicator*. Vid. Lexicon Philol. Martinii pag. 2891. & Nizolii Thesaur. Cicer. p. m. 1625.

Probabilius, adv. Cicero lib. 2. de Invent. Rhet. *Siquid igitur ex hac ipsa quippiam accusator derogat, omnibus partibus justius & probabilius accusare fideatur.* Conf. Lexicon, quod auctorem Valerium Maximum profitetur.

Probativus, a, um. Quintilianus Declam. 299. *In hoc probativa duae, sc. quaestiones.* Conf. Curii Fortunatiani Artis Rhetor, Scholicae lib. 2. p. 66. & 67.

Probissimus, a, um. Plinius lib. 2. ep. 9. *Adjutum cuperem juvenem probissimum, gravissimum, eruditissimum, omni denique laude dignissimum.* Lexicon Inscriptionibus Gruteri tribuit.

Probrosè, adverbium, quod Gellius in Lexico tuetur, Senecam assertorem habet antiquiorem Controv. lib. 1. cap. 2. *Probrosè leno illam prostituit.* Ubi *probrosè* proprie sumitur; nam *probrum* primo significatu pro *stupro* ponitur, de quo vide Festum. Conf. Sveton. in Cæsare cap. 43. Lamprid. in Heliog. cap. 18. Plaut. Truc. a. 4. sc. 2. v. 50. & 2, 2. v. 25. Amph. 1, 2, v. 13. & 3,

1. v. 9. Aulul. 1, 1. v. 27. Bacchid. 4, 9. v. 50. Mil. 2, 5. v. 13. & Poen. 5, 4. v. 69. nec non Ulpian. in Lexico Juris p. 745.

Procalare. Festus: *Procalare, probocare, ex Graeco καλεῖν, id est, bocare; unde Kalendæ, calumnia, calones, cacule & calatores.* Idem mox: *Procalato, probocato.*

Procapis, sanguine proximus capiti familiae. Festus: *Procapis, progenies, quæ ab uno capite procedit.* Gloss. Isid. *Procapibus, proximis.* Vid. Vossii Etym. p. 411.

Procello, ere, ex *pro* & *cello*, id est, moveo. Festus: *Procelunt, procumbunt.* Gloss. *Procello, προφθάνω, ὑπερέχω, προέχω.* Vid. Gothofred. Not. in Festum p. 1789. Conf. Lexicon.

Procitus, a, um. Festus: *Procitum testamentum dicebatur, Belutè procatum, probocatum, id est, irritum ac ruptum.* Idem: *Procitum cum prima syllaba corripitur, significat petitum.* Libius: *Matrem procitum plurimi venerunt.* Unde haud obscure animadvertitur; Veteres *procieo* dixisse, (quod ex se frequentativum postea *procito* genuit) & *procio*.

Proclamatio, nis. Quintilianus Declamat. 18. *O quanto nunc dolore torqueris, quòd instantem non potes aliqua truci proclamatione discutere!* Idem Declam. 8. *In omni proclamatione gemituque; &*

7. *Non erat contra proclamationis huius fidem; & paucis interjectis: Fingere proclamationes, simulare gemitus.* Lexicon Labeoni Jcto tribuit. *Proclamatio*, definiente Martinio, *est clamorosa citatio, clamor violentia, cum delictum publice proclamatur & manifestatur; quo modo proclamo apud Perottum, procul clamor, denuntio.*

Proclivè, adverbium, a proclivus, a, um. Cic. 4. Tusc. Quæst. *Qui bitis modum apponit is partem suscipit bitiorum; quod cum ipsum per se odiosum est, tum eò molestius, quia sunt in lubrico, incitataque semel proclivè labuntur, sustinerique nullo modo possunt.* Alii legunt *in proclivè*; sed laudata lectio, quam Schrevelius exhibet, defendi quodammodo posse mihi videtur ex illo Ciceronis de Amic. cap. 12. *Res proclivius ad perniciem labitur.*

Procontor, ari. Symmachus lib. 6. ep. 53. *Ab hoc procontanda discetis* Ità Gifanius ex MSS. legit, teste Pareo. Longè aliter Jacobus Lectius: *Ab hoc percunctanda direxi*; quæ verba, ut nihil novitatis, ità plurimum obscuritatis habere mihi videntur. Fatebitur, credo, qui sequentia legerit; mihi prior probatur lectio, quæ licet novi aliquid apportet, ità tamen aperta est, ut nullam menti auctoris vim inferre possit.

Procurvo, are, procurvum reddo. Statius Thebaid. lib. 6. v. 844.

Jam tunc astu deducit
inæqvum

Callidus, & celsum procurvat Agyllea Tideus

Summissus tergo & genibus vicinus arenæ.

Conf. Tertullian. in Genes. cap. 1.

Prodigalitas, tis, Philosophorum, inquit Lexicon, *est verbum, sed minus Latinum*, cui censuræ duriusculæ opponimus locum ex Porcii Latronis Declamat. in Catilinam (quam Ciceroni nonnulli tribuunt) *Summum pecuniæ desiderium, summa simul prodigalitas.* Quid tibi de hac Declamatione videtur, B. L. quam Porcio Latroni jampridem abjudicavit Senatusconsultum Criticorum? *Vibii Crispi* esse putas cum Vossio l. 3. de Vit. Serm. c. 6.? Esto; dubiæ tamen hunc civitatis esse, inficiabitur omnino is, qui legit Quintil. lib. 10. c. 1. ut taceam Sveton. in Domit. cap. 3. Facit: qui ejus sæpe meminit, Auctor. Dial. de Orat. 8, 1. Plin. procem. lib. 19. alios. Voces infrequentiores, quæ in laudata Declamatione occurrunt, non ità offendunt aures, optimo seculo adfvetas, ut proinde notam deterioris ævi mereantur. *Ex sunt obbolitare, fugator, disseparatio*, quas cur civitas Romana non ferat, nihil video. Sciendum interim h. l. quod suggerit Priscianus lib. 8. p. m. 335. *Si auctoribus timiditas obstitisset, ut nullis nobis uterentur dictionibus, ipsa natura & significatione rerum exigente, perpetuis Latinitas angustiis damna-*

damnata mansisset. Gradum comparationis, unum alterumve præli-
center procusum non diffiteor, sed
hanc audaciam, *Latroni* nostro a
Cicerone & hujus similibus per ma-
nus quasi traditam, quis temere mi-
ratur? Dictio ejus bene culta vide-
tur, quæ suis interdum adspargitur,
non sine Venere sententiis. Fallor, si
mecum non consentiant, qui de in-
corrupto scribendi genere incorru-
ptè sentiunt.

Prodigiale, adverbialiter Clau-
dianus lib. 1. de Raptu Proserpinæ
v. 233.

Præpes sangvineo dilabitur igne
Cometes

Prodigiale rubens - -

pro *prodigialiter*, quo simillimo
modo Virgil. *Æn.* 10. v. 272.

Si quando nocte Cometæ

Sanguinei lugubre rubent -

Vid. *supr. Ferales*. Conf. Stat. Theb.
l. 7. p. m. 325.

Productor, *ris*. Vet. Gloss.
Lexicon adducit, nobis placet au-
ctor Lactantius lib. 6. de Ver. Cult.
cap. 17. *Pecuniam productores, alea-
tores lenonesque diripiunt.* Ità edi-
tionum nonnullæ habent, aliæ *per-
ductores*, sequutæ fortè locum Cice-
ronis 3. in Verrem de prætor. urb. cap.
12. *Sileatur de nocturnis ejus baccha-
tionibus ac sigiliis: lenonum, alea-
torum, perductorum nulla mentio
fiat.* Ad quæ Ciceronis Franc. Ho-
tomannus in Notis ad Asconium
pag. 239. *Non tam Perductores,*

quàm Productores scribendum po-

*tius existimabi; præsertim cum hoc
modo apud Tertullianum scriptum
offenderim, in Apologetico, capite,
Qui de Christianis conqverantur.*
Hactenus Hotomannus, cujus sen-
tentiam & lectionem tuentur Criti-
corum quamplurimi. Vid. Rhodi-
gin. *Lect. Antiqv.* lib. 14. cap. 8.
Calvin. *Lex. Jurid.* p. 752. &c. *Pro-
ductor* significat amantium inter-
nuncium, & administrum libidinis,
qui Græcè *προαγωγός* dicitur, &
προαγωγεύς.

Profanatio, *nis*. Tertullia-
nus de Idolol. cap. 18. *Habent pro-
fanationis suæ maculam.* Lexicon
locum ex Plinio adducit, ubi legitur
in omnibus MSSis *profano*, sc. sce-
lere, teste Harduino.

Profanum, non modò irreligi-
osum significat, sed aliud etiam
habet significationis diverticulum,
de quo Varro lib. 5. L. L. *Profanum
est, quod ante fanum, id est, conjun-
ctum fano.* Hinc postea *profanus*
dicitur, auctore Isidoro lib. 10. Orig.
litt. P, *quasi porro a fano; Sacris
enim illi non licet interesse.* Conf.
Macrob. Saturnal. lib. 3. cap. 8.

Profatum, *i*. Gellius lib. 16.
cap. 8. *Ἀξιωματα* M. Varro
aliàs *profata*, aliàs *prologia* ap-
pellat. *Ἀξιωμα* a Cicerone voca-
tur *pronunciatum*, quo ille tamen
vocabulo tantisper uti se attestatus
est, *quoad melius, inquit, invenero.*

Profatus, *ûs*. Seneca Apoco-
locynth. 3.

Qvid

Quid nunc profatu vocis incerto
sonas?

Conf. Stat. & Gell. in Lexico.

Proficisco, ἀρχαῖως activa
terminatione protulit Plautus Mil.
Glor. a. 4. sc. 8. v. 19.

Obsecro, licet complecti, prius-
quam proficisco?

Profligatio, nis. Cicero Con-
solat. *Sin profligatio exercitus aut
clades aliqua contingit.*

Profluentum, i. Julius Obse-
quens de Prodig. cap. 6. *At Latinus,
dum ad Tyberis profluenta descen-
dit, Romanus illo absente bovem
immolabit.*

Profluvius, a, um. Cæcilius
in Epiclero apud Priscianum lib. 6.
pag. m. 184.

Itane Antipho inventus profluvia
fide?

Itan' est immemoris, itan' est ma-
dida memoria?

Profore, a prosum, pro pro-
futurum esse. Horatius lib. 1. Ep. 8.
v. 11.

Quæ nocuerê feqvar; fugiam
quæ profore credam.

Progredio, activa forma Ve-
teres dixisse, testis est Priscianus lib. 8.
de Significationibus vel Generibus
Verborum p. m. 294. *Multa anci-
piti terminatione in una eademque
significatione protulerunt antiqui,
ut partio & partior, munero & mu-
neror, mino & minor, minito & mi-
nitor, meridio & meridior, modulo*

& modolor, meto & metor, modero
& moderor, mutuo & mutuor, men-
tio & mentior, obverso & obversor,
præverto & prævertor, pignero &
pigneror, pacifico & pacificor, scru-
to & scrutor, *progredio & progre-
dior.*

Progubernator, ris. Cæci-
lius Meretrice apud Nonium cap. 12.
*Cui progubernator propere fertis
prosumiam. Prosumia* est navigiū
genus, auctore ibidem Nonio.

Prohibitio, nis. Quintiliano
& Tertulliano in Lexico tribuitur,
sed antiquior est auctoritas Tullii
apud Rufinianum lib. de Figur. Sen-
tent. p. m. 27. *Quamquam illa non
pœna, sed prohibitio sceleris fuit.*
Non malè itaque pro *Cohibitio* Gru-
terus legit *prohibitio* in Cicer. Ver-
rin. 5. cap. 14.

Prohibitrix, icis. Digest. lib.
1. Tit. 3. n. 2. *Marcianus legem ex
Chrysippo vocat præceptricem fa-
ciendorum, prohibitricem autem
non faciendorum.*

Projectior, ris. Svetonius in
Flav. Vespasiano: *Homo gente pro-
jectiore.* Lexicon Prudentii hunc
gradum facit.

Projectus, ūs, nomen Plinia-
num est in Lexico, quod originem
antiquiori debet Lucretio lib. 3.

Quamlibet immani projectu cor-
poris exstet,

i. e. quantumvis magnum terræ spa-
tium corporis sui mole occupet, sc.

Tityon.

Tityon. Taceo testimonium Macrobiani Saturnal. lib. 6. cap. 4.

Prolevo, are. Tertullianus de Poenitentia cap. 4. *Hæc te peccatorum fluctibus mersum prolebat, & in portum divinæ clementiæ protelabit. Prolebare* est sursum levare.

Proliceo, pro proliqueo, profluo. Varro: *Demum ubi prolicuit dulcis unda.* Gloss. Isid. *Prolicere, emanare, effluere.* Alio omnino significato Plautus Curcul. a. 1. sc. 2. v. 2. dixit (quod Lexicon præbè satis observavit.)

Flos veteris vini meis naribus obiectus est:

Ejus amor cupidum me huc prolicit per tenebras.

ubi *prolicere* (penult. correpta) est provocare.

Proliquo, are, facio prolicere, i. e. proliquare. Apulejus in Apolog. p. m. 254. *Radii nostri seu mediis oculis proliquati, & luminis extrario mixti atque inuniti &c.* Lexicon incertum aliquem auctorem laudat.

Prolixum, adverb. Apulejus Metam. lib. 8. *Illæ velut quodam tormento inquieta quiete excussa, luctu redintegrato, prolixum beu beuejulat.* Ità Scriverius legit, apposito ad τὸ prolixum accentu.

Prolocutor, ris. Quintilianus in Declamatione, quæ inscribitur Tribunus Marianus, p. m. 855. *Cri-*

men, quod Tribuno mendacissimus prolocutor objecit. Vid. supr. vocem *Abominabilis.* *Prolocutor* est Advocatus, Patronus, Causidicus. Conf. Glossar. Caroli du Fresne T. III. p. 384. & 438.

Prolubido, nis. Varro de L. L. lib. 5. *Prolubium & prolubidinem dici ab eo, quod lubeat, unde etiam lucus Veneris Lubentina dicatur.* Vid. Non. cap. 1. n. 324. *Pro prolubium* ego *prolubium* scribendum censeo, quod veteribus in usu fuisse, testes sunt Accius Andromeda: *Muliebri ingenium, prolubium, occasio.* Nævius Colace: *Et solo, & bereor, & facere in prolubio est.* Laberius Compitalibus: *Quo quidem me a matronali pudore prolubium meretricis progredi coëgit.* Terentius in Adelph. a. 5. sc. 9. v. 28. *Quod prolubium? quæ istæ subita est largitas?* Vetus quoque scriptor apud Marcellum l. c. *Prolubium est petere amicitiam & fidem.*

Promiscam Veteres dicebant. Festus. Plautus Pseud. a. 4. sc. 5. v. ult.

Nunc ego Simonem mihi obviam veniat velim,

Ut mea lætitia lætus promiscam fiet.

Varro:

Unam virtutem propriam mortalibus fecit;

Cætera promiscam voluit communia haberi.

Qui electius loquuti sunt, classici & assidui, ut vocat Gellius lib. 19. cap. 8. auctores malunt *promiscue.*

Pro-

Promotio . nis. Lampridius in Antonino Diadum. cap. 2. *Macrinus Imperator dixit: Habete solitas promotiones, sed geminatas.* Alconius Pedianus in Verrem de Prætura Urb. *Accensus nomen est ordinis & promotionis in militia, ut nunc dicitur, princeps, bel commentariensis, aut cornicularius; hæc enim nomina de legionaria militia sumpta sunt.* Lexicon Firmico tribuit. Cellarius Antib. Lat. pag. 52. verbum *promoveo* & nomen *Promotor*, quando pro honores decernere, pro patrono accipiuntur, significationis *barbaræ* esse scribit (rectius fortè scripsisset *νοβæ*) Quid itaque censendum de nostro *Promotio*; barbarum non esse vincunt loca adducta; malim tamen pro eo (quando *παρρησιωδῶς* accipitur) *accessio dignitatis* cum Cicerone lib. 2. ep. 1. ad Famil. quam *profectionem dignitatis* vocat Lactantius 5. cap. 11. conf. Plin. 10. ep. 8. Nomen *Promotor* quod attinet, *Patronum* omnes interpretantur, sed me iudice, minùs accuratè. *Promotor* enim esse videtur, qui ad honoratiora aliquem provehit, *Patronus*, qui patrocina- tur, id est, defendit; quò spectat illud Donati p.m. 1357. *Patronus aut temporale nomen est defensoris, aut certè appellatio, per quam ostenditur, quid illi cultus aut obsequii debeatur.* Adde locum Terentii Eunuch. a. 4. sc. 6. v. ult. *Huic ipsi opus patrono est, quem defensorem paro.* Significantius itaque simul & purius nomen *Promotor* vix expositum iri

credo, quàm verbis ipsius Tullii lib. 2. ad Famil. ep. 9. *Te, mi Rufe, diligo, quem mihi fortuna dedit amplificatorem dignitatis meæ.*

Pronato, are. Hyginus Astro- nom. l. 2. c. 17. *Quod cum impetrasset, cithara sumpta, suam cepit deflere mortem; quo sonitu ducti delphines, et toto mari pronatant ad Arionis cantum.*

Propinquior, compar. Varro de L. L. lib. 9. *Propinquiora genere inter se verba similem saepe pariunt errorem.* Idem ibid. lib. 7. *Nec cum hæc convenirent in obliqueis casibus, dubitare debuerunt in recteis propin- quioribus.* Ammianus lib. 26. p.m. 340. *Vastatis propinquieribus locis.* Ovidius Trist. lib. 4. Eleg. 4. v. 51.

Mitius exilium paulloque pro-
pinqvius opto,
Quique sit a sævo longius ho-
ste, locum.

Pro-præfectus, i, qui extra- ordinariam præfecturam gerit, ut *prodictator* apud Livium, & *pro- prætor* apud Ciceronem. Ammia- nus Marcellinus lib. 29. pag. m. 412. *Asiam paullo ante rexerat pro-præ- fectis.*

Propudiosus, a, um. Plaut. in Stich. a. 2. sc. 2. v. 10.

Mein' fastidis, propudiose?

Idem Truc. a. 2. sc. 2. v. 16.

Quia tibi in vaso infecisti, propu-
diofa, pallulam.

Lexicon, qui in tertiis ultimisque consistunt, æneæ & ferreæ ætatis au-
ctores

ctores laudat. Confer Rod. Goclen. Observat. L. Lat. Admonit. 9. p. 18. ubi immeritò reprehenditur Henricus Stephanus, qui in Epistola quadam ità scripsit: *Tu studiis illum operam dare ais; imò dat operam omnibus propudiis* (id est, rebus pudendis) *Qui posset esse studiosa literarum mens, cui sita sit propudiosa?*

Prorumpor, passiva terminatione usus est Lucret. l. 6.

hinc prorumpitur in mare
venti

Vis, & fervorem mirum concinnat in undis.

pro, prorumpit.

Proscholus, i. Ausonius Profess. 22. titulo: VICTORINO SUBDOCTORI sive PROSCHOLO. Scaliger Auson. lect. lib. 1. c. 15. *Proscholus* ab Ausonio redditur *Subdoctor*. Erat enim in schola ille, qui non docendis tam pueris, quàm eorum moribus præfectus erat; ut scilicet concinnè ad magistrum accederent, ut togam componerent, ut omni gestu, incessu, vestitu, compositi essent. Nam ante scholæ auditorium erat locus *proscholii* nomine, ab auditorio ipso, velo, tanquam aliquo intergerino pariete, disseptus. Ibi pueri conveniebant ejus loci præfectum, quem *proscholum* vocabant, ut admonerentur officii sui antè, quàm ad magistrum reducto velo accederent. Quod sanè institutum non possum non commendare; id ego didici ex veteribus puerorum colloquiis, utraque lingua scri-

ptis, in quibus ità loquitur puer: *Ὡς δὴ ἤλθον πρὸς τὴν κλίμακα, ἀνέβην διὰ τῶν βαθμῶν ἀτρέμα, ὡς ἤδει. καὶ ἐν τῷ προχολίῳ ἀπέθηνκα βιρρίον καὶ κατέψηξα τρίχας. καὶ οὕτως ἡρμένῳ κέντρωνι εἰσῆλθον. καὶ πρῶτον ἡπασάμεν καθηγητάς, συμμαθητάς.* Et hoc quidem in ludo puerorum. Nam in schola Grammaticorum aut Rhetorum videtur *Proscholus* non omnino docendi munere caruisse. Propterea enim vocatur *Subdoctor*. Deinde *Proscholus* morum κοσμητῆς, ut magister ingeniorum cultor videtur fuisse. Sed hic videtur *Proscholus* Græca origine, Latina allusione dictum, ut *promagister*; nam vocatur *Subdoctor* tanquam ordinarii Doctoris vicarius, & verum est.

Prosecutio, nis. Symmachus lib. 7. ep. 59. *Dehinc postulo, ut pro me gratias agas votivæ largitatis auctori, quæ jucundior erit, si ei commendationem prosecutio opportuna præstiterit.*

Prosecutoria, æ. Impp. Theod. & Valent. in Cod. Just. lib. 11. Tit. 7. Leg. 14. *Scituri, nec prosecutorias quidem sacras posthac sibi met postulandas. Prosecutoria dicuntur, ut apud Jctos Probatoria, Tractatoria &c.* Vid. supr. *Persecutoria*. Conf. Lexicon Juris p. 759.

Pro-

Prosentio, ire. Plautus Mil. Glor. act. 4. sc. 4. v. 16.

Si prosenserit

Miles, nihil hinc ferri poterit huius.

Pareus in Critico pag. 987. *Pro*, inquit, *junctum verbis quibusdam idem valet, quod præ; sed a quibusdam mutatum ferè in præ.* In aliquibus tamen videtur esse obsoletius, ut *procidere* (hinc incuria Operarum *procidere* scriptum credo, pro *prodicere*, quod Varronis est lib. 5. de L. L., Ciceronis pro Domo cap. 17. & Gellii lib. 12. cap. 13. unde *prodigia* quasi *prodicia* apud Festum Pompejum) *prosentire, providere, procedere* &c. Mutata vice *Præ* interdum significat *Pro* in compositione, ut *præigno* pro *progigno* apud Plautum Pseud. 2. 1. sc. 5. v. 77. de quo supra.

Prosequentissimus, a, um. Porcius Latro Declam. in Catilinam: *Homo inimicitarum prosequentissimus.* Ubi imitatus mihi videtur Latro Auctorem ad Herennium, qui lib. 2. cap. 19. *inimicitarum prosequentissimum* dixit.

Prosodia multitudinis numero. Varro in libris, quos ad Marcellum de lingua Latina fecit: *In prior verbo græbes prosodia, quæ fuerunt, manent; reliquæ mutant, pro mutantur.* Vide Gellium lib. 18. cap. 12. Singularem numerum, & quidem idiomate Græco ex Gellii libro 13. cap. 6. Lexicon agnoscit, cui addi potest cap. 24.

Prospicius, a, um, Apulejo

in Lexico tribuitur Metam. lib. 6. *Turris prospiciua*, pro quo tn. vulgò legitur *propitia*; sed malè. Priorem lectionem, quam ex MSS. defendit Pricæus, luculenter satis non modò approbat, sed etiam dictasse videtur ipse Statius Theb. lib. 12. v. 15.

Sic ubi *prospiciuæ* scandentem
limina turris
Idaliæ volucres fulvum aspexerê
Draconem -

Prostibula, æ, foemin. pro quo & *prostibulum* dicitur. Plautus in fragm. Clitell. v. 19.

Intro ad bonam meretricem: adstat ea in via

Sola: *prostibula* sanè est.

Tertullianus auctor est in Lexico.

Prostratio, nis. Tertullianus adv. Hæret. cap. 41. *Simplicitatem volunt esse prostrationem disciplinae.*

Proteclorius, a, um. Imp. Constant. in Codice Justiniano lib. 12. Tit. 47. Leg. 2. *Protecloria dignitate cumulatus.* Vid. Lex. Jurid. Calvinii pag. 759. in *Protecltores*. Symmachus *proteclorum dignitatem* dicit, quam Constantinus *Protecltoriam*, lib. 3. ep. 67. *Hujusmodi veteranis prærogatiba debetur, ut illis proteclorum dignitas tanquam pretium longi laboris accedat.* Erant autem *protecltores*, domestici milites Principis, sed honorati ordinis, & dignitate eminentes, dicti, quòd Principis latus protegerent. Conf. Cogitat. Borrichii pag. 207.

Protervior, compar. Justinus
T lib.

lib. 30. cap. 2. n. 2. *Quam* (meretricem) *proterbiorem* quotidiana Regis stupra faciebant. Perottus c. 497, 43. *A torbus* fit *proterbus*, hoc est, petulans, procax. Hæc enim tria multum similitudinis habent, & libidinem quandam atque injuriam declarant tam in factis, quàm in dictis. Quò pertinet Ciceronis illud pro Cælio: *Si bidua libera, proterba petulanter, dives effuse, libidinosa meretricio more biberet.* Popma: *Petulans* est, qui se in omnem nequitiam effundit: *Proterbus* est importunus & lascivus, ut qui obbium cubito ferit aut sibi cedere cogit: *Procax* est, qui mordaciter aut contumeliose loquitur. Ità *petulans* plus est, quàm *proterbus*, & uterque simul modestiam dictis & factis excedit, *procax* dictis tantum. Vid. Martin. pag. 2630.

Protestatio, nis. Symmachus lib. 1. ep. 56. *Alia est protestatio amoris, alia linguae ostentatio, atque ideo antiquior mihi fuit obsequendi opera, quàm loquendi.* *Protestatio* apud Jureconsultos est animi declaratio, juris acqvirendi vel conservandi, vel damnum depellendi causa facta, sive animi agentis expressio. Quò pertinere mihi videtur illud Apuleji in Florid. *Libro isto publice protestabor; id est, palàm testabor.*

Protesto, activa forma Veteres dixisse, testis est Priscianus lib. 8. p. 294. *Multa ancipiti terminatione in una eademque significatione protulerunt antiqui, ut oscito & oscitor,*

palpo & palpor, protesto & protestor, rumino & ruminor &c.

Protexo, ere. Quintilianus lib. 4. cap. 4. *Moset* (propositio) se protinus protexantur aliqua, quæ profint.

Protopraxia, æ. Plinius lib. 10. ep. 109. *Ego invenni a plerisque proconsulibus concessam eis* (sc. civitatibus Bithyniæ & Ponti) *protopraxiam.* *Protopraxia* est prima exactio, quando quis ante alios jus habet exigendi pecunias a debitoribus; quem sensum, quam interpretationem dicant præcedentia l. c. Consulit nempe Plinius Trajanum, an civitatibus Bithyniæ & Ponti permittat potiora jura in exigendis debitis, & quidem his verbis: *Quid habere juris velis & Bithynas & Ponticas civitates in exigendis pecuniis, quæ illis vel ex locationibus, vel ex venditionibus aliisve causis debeantur, rogo, domine, rescribas.* Ad quæ Trajanus ep. seq. rescribit, sequendas leges uniuscujusque civitatis.

Protractio, nis. Macrobius Somn. Scip. lib. 1. cap. 12. *Hæc est prima protractio.*

Protractus, ùs. Apulejus Metam. lib. 11. *Meo monitu sacerdos in ipso protractu pompæ roseam manu dextra sistro coherentem gestabit coronam.*

Provectus, ùs. Dictys Cretensis de B. Trojano lib. 6. *Insulam provectu frugum brevi redundaturam;*

ram; sc. responso editur. Lexicon Sidonio & Cassiodoro tribuit.

Provento, are, frëqv. a pro-venio. Nævius pöeta apud Cicero-nem de Senect. cap. 20.

Proventabant oratores novi, stul-ti, adolescentuli.

ita legit Editio Lugd. Batav. 1692. ex recensione laudatissimi Gronovii. Conf. Joh. Petri Titii Manuduct. pag. 190.

Prudentissimè, adverbium. Cicero de Divinat. lib. 2. circa fin. *Sententiam suam prudentissimè de-fendere*. Idem de Leg. lib. 1. *Pru-dentissimè dicere*. Et lib. 5. ad Famil. ep. 17. *Sed tamen prudentissimè fa-cies, si illius pietatem, virtutem, in-dustriam, ubicunque eris, tuam esse, tecum esse, duces*. Conf. Valer. Ma-xim. in Lexico.

Prudentiùs, adv. Cicero de Divin. lib. 2. *Num Bates belli admi-nistrationem prudentiùs, quàm im-perator conjecturâ assequatur?* Adde Svetonium, quem Lexicon laudat.

Psalterium, i. Varro *ὡν λύρας*: *Scientia doceat, quemad-modum in psalterio extendamus nervos*. Confer auctores, quos laudat Lexicon, & Nonium cap. 3. in Nervi.

Psalmes, ψάλτης, qui psallit, qui psallere potest. Quintilianus lib. 1. cap. 10. *Apud Menandrum in Hy-pobolimæo, senex reposcenti filium patri, selut rationem impendiorum, quæ in educationem contulerat, psal-*

tisse & geometris multa dicit de-disse. Lexicon cassam Sidonii invo-cat auctoritatem.

Psilæ, pl. n. Lucilius Satyr. lib. primo apud Nonium cap. 16.

Psilæ atqve amphitapæ villis in-gentibus molles.

Psilæ sunt tapetes vestesqve stragu-læ, non villosæ, vocanturqve uno nomine juncto Psilotapides. *Ψιλῆ* scilicet *τάπιδες*, i. e. tapes villis carens. Aliàs *ψιλὸς* est nu-dus. Conf. Becman. Orig. L. L. p. m. 1077. & Turneb. Advers. lib. 28. cap. 20.

Pudiciùs, adv. præter Plinium, in Lexico, auctorem agnoscit Plau-tum Mercat. a. 4. sc. 3. v. 15.

Pudiciùs

Faciunt illi, quàm qui non fiunt rustici.

Pudor, ris, passivè, legitur apud Terentium Andr. a. 1. sc. 5. v. 27. *Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diversè trahunt, Amor, misericordia hujus, nuptia-rum sollicitatio*.

Tum patris pudor.
id est, quo ego propter patrem affi-cior. Eodem modo *Metus* novè po-situm reperitur apud Sallustium Hist. lib. 1. *Id bellum excitabat me-tus Pompeji Sicloris*; hoc est, quod de Pompejo metueretur; ut inter-pretatur Marcellus cap. 2. Gellius, cui Nonius hunc Sallustianum lo-cum, hanc observationem debet, lib. 9. cap. 12. *Metus*, inquit, *& injuria*,
atque

atque alia quædam id genus (quibus pudor addi potest) utroque versum dicuntur; nam metus hostium rectè dicitur, & quum timent hostes, & quum timentur. Conf. sequentia. Ità pudor alicujus dicitur; & quum eum pudet, & quum ejus pudet.

Puerilior, compar. Horatius lib. 2. Sat. 3. v. 250.

Si puerilius his ratio esse evincet, amare; quàm, ut in præcedentibus Poëta ait:

Ædificare casas, plostello adjungere mures,

Ludere par impar, equitare in arundine longa.

Pugnantiùs, adv. Quintilianus lib. 9. cap. ult. *Nam quis dubitat, alia leniùs, alia concitatiùs, alia sublimiùs, alia pugnantiùs, (pro quo nonnulli pugnaciùs malunt) alia grabiùs esse dicenda?*

Pugnitus, adverbium, pro pugnis, ut mordicus. Cæcilius in Fallacia, apud Nonium cap. 11. *Nisi quidem qui se malit pugnitus pessumdari.*

Pulsi, præteritum, a pello. Ammianus Marcellinus lib. 30. *Dexteram militi jussit abscidi, quæ eum insipientem jumento pulserat consueto.*

Punctillum, i, diminut. Solinus cap. 15. *Fæminis nitor purus est; mares punctillis ad gratiam interlucentibus auratilis pulbicus variat.*

Punicè, adverbium, quod A-

pulejo & Augustino Lexicon tribuit, Plauto antè in usu fuit Poenul. a. 5. sc. 2. v. 22.

Adibo hosce atque appellabo Punicè,

Si respondebunt, Punicè pergam loqui.

Pupillariter, adverbium. Imp. Justin. Cod. lib. 6. Tit. 30. Leg. 20. *Pupillariter aliquem substituere. Pupillaris substitutio est, quæ fit liberis impuberibus in potestate positus in eum casum, quo ante pubertatis annos decesserint, de quo vid. Calvinus pag. 769.*

Purgatè, adverb. Nonius Marcellus cap. 1. *Enucleatè dicitur purgatè, exquisitè & sine asperitate aut durtia.*

Purissimus, a, um. Cicero de Nat. Deor. lib. 2. *Quæ ex nobilissima purissimæque ætheris parte gignuntur. Seneca ep. 67. Adspice M. Catonem, sacro illi pectore purissimas manus admoventem. Adde Gellium, qui in Lexico laudatur.*

Puriùs, adv. Horatius lib. 1. Od. 19 v. 6.

Urit me Glyceræ nitor

Splendentis Pario marmore puriùs.

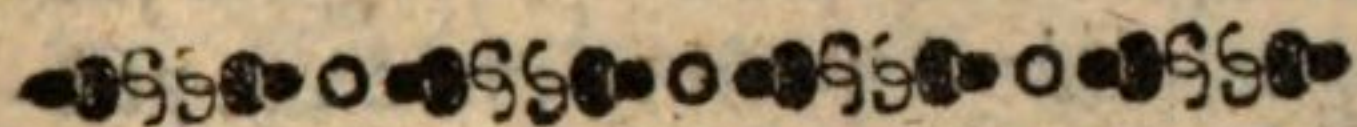
Seneca de Benef. l. 2. cap. 12. *Partem aliquam in corpore puriùs osculari. Lexicon ad hunc gradum defendendum arma petit a Sidonio.*

Pusillum, adverbium. Cato de R. R. cap. 90. *Id ubi excoxaris, deponito, bene oleo manum ungito, de-*
posi-

positoque primum pusillum, postea magis de pſes.

Putatio, nis, pro computatio. Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 13. *Unus mensis pari numero institutus, universam putationem imparem fecit.*

Putrilago, inis. Nonius Marcellus cap. 1. *Caries est vetustas vel putrilago, unde Cariceum Veteres dixerunt.*

Q^{2.}*uadratè, adv.* Manilius lib. 2.

Sic licet in totidem parteis deducere cuncta,

Ternaque bis senis quadratè fingere lignis.

Quadriangulus, a, um. Aufonius Epigr. 120. v. 3.

Muliebri membrum quadriangulum cernit.

Quadricepsos, quatuor habens capita. Varro de L. L. lib. 4. *Oppius mons quadricepsos.* Idem ib. *Bicepsos pro biceps, Terticepsos pro triceps, Quinticepsos, Sexticepsos, Septicepsos* dixit; Sed Scaliger in Conjectaneis p. 22. mendum esse suspicatur, legendumque mavult *quinticeps, sexticeps* &c. Neque enim *primicepsos* dixit Varro, sed *primiceps*. Vid. infr. *Quarticeps*.

Quadriennalis, e, adject. a Quadriennium. Digest. lib. 50. Tit. 12. Leg. 10. *Largior & dedico agonem quadriennem.*

Quadrigarius, i, qui quadrigas agit. Varro de R. Rust. lib. 2. cap. 7. *Itaque peritus belli alios (sc. equos) eligit, atque alit ac docet; aliter quadrigarius ac desultor.* Lexicon Arthobium auctorem laudat.

Quadrigeni, e, a. Varro de Re Rust. cap. 8. *Ubi tricenis ac quadrigenis millibus admissarii aliquot venierunt.*

Quadrigula, e, in singul. Plinius lib. 34. cap. 8. *Dextra limam tenet, leſa tribus digitis quadrigulam tenuit translata Præneste tanta parvitatis, ut totam eam currumque & aurigam integeret simul facta musca.* *Quadrigula* diminut. est a *Quadriga*; Utrumque singulo numero rariùs dictum, unde Lexicon pluralem tantùm in voce *Quadrigula* ex lib. Ciceronis de Fat. cap. 3. agnoscit. Singularem in voce *Quadrigæ* ex Gellio & Valerio Maximo Lexicon observavit; nos ex Varrone de L. L. lib. 9. p. 137. *Neque enim in his res singularis subest una, cum dicitur biga, quadriga &c.* Adde Vopisc. in fine Probi de quatuor tyrannis: *Non enim dignum fuit, ut quadriga Tyrannorum bonis Principibus miscerentur.* Sic, teste Pareo, Hieronymus ad Jovianum, *quadrigam virginum Philippi Evangelistæ filiarum* vocat, & *quadrigam Domini ipsos Evangelistas* ad Paulinum appellat. NB. Despaut. lib. 3. pag. 128.

Quadrini, e, a. Varro de L. L. lib. 9. *Accedunt ad has species*

a copulis divisionum quadrinis.
Conf. Lexicon.

Quadripartior, deterioris notæ verbum, quo utitur Dictys Cretensis lib. 1. de Bello Trojano p. m. 25. Ità per æquationem numeri atque partium, quadripartitur exercitus; *παραμικτός*, quo loco Dictyos, ut alia taceam, Celeberrimus notter Ol. Borrichius tanquam ariete utitur ad expugnandum sententiam Scioppii, qui pro argentea laudati auctoris ætate mordicus pugnat. Vide Cogitat. ejus de Variis L. Latinae Ætatibus pag. 13.

Quadripartitio, nis. Varro de L. L. lib. 4. *Quadripartitio magis sic apparebit; corpus est ut cursor, locus, stadium, quæ currit, tempus, hora quæ currit, actio, cursio.*

Quadripartitò, adverbium. Censorinus de Die Natali cap. 23. extr. *Alii diem quadripartitò, sed & noctem similiter, dividebant; idque similitudo testatur militaris, ubi dicitur, sigilia prima, item secunda, & tertia & quarta.* Conf. Not. Lindenbrogii in hunc locum.

Quadruplaris, e. Macrobius Somn. Scip. lib. 1. cap. 19. *Sunt epitritus, hemiolius, epogdous, duplarius, triplaris, quadruplaris.*

Queritor, deponentiali forma, Veteribus in usu fuisse, testis est Priscianus lib. 8. de Significationibus vel Generibus Verborum: *Multa ancipiti terminatione in una*

eademque significatione protulerunt antiqui, ut partio & partior, mune-ro & muneror, mino & minor, minito & minitor, meridio & meridor, modulo & modolor, meto & metor, modero & moderor, mutuo & mutuor, mentio & mentior, obverso & obverfor, præverto & prævertor, pignero & pigneror, pacifico & pacificor, scruto & scrutor, progredio & progredior, perconto & percontor, prælio & prælior, jurgo & jurgor, potio & potior, prædo & prædor, prævarico & prævaricor, preco & precor, quærito & quæritor &c. cui verbo, ejusque terminationi quàm mallem testimonium aliquod pro more suo reliquisset Priscianus, quàm fidem dubiam, auctoritatem incertam! Quid, si legendum quirito & quiritor? Ego certè non dubito.

Quæsitura, æ, pro quæstura, ut quæsitur, unde contractum quæstor. Tacitus Annal. 3, 29, 1. *Per leges quæsituram petere.*

Quæstuosius, adverb. Plinius lib. 19. cap. 4. *Compertum est non aliter quæstuosius censum haberi aut tutius, ac minore fortune jure, cum credatur pensio ea pauperum.*

Qualisnam, adject. Apulejus Apolog. *Præquam causa ageretur, facile intellectu cuius fuit, qualisnam accusatio futura esset.*

Quantisper, adverb. quanto tempore. Cæcilius Fallacia apud Nonium cap. 11. *Velim paulisper*

te operiri, quantisper? non plus triduum. Pomponius Dotata: *Possum exorare te, ut recedas a me paulisper modo? Quantisper sat habes?* Solinus eodem adverbio usus est: *Quantisper fuerint in aquarum profundis.* Ubi per *παρελκον* esse censeo, velut ab *ὥς ὥστε* apud Græcos.

Quantulominus, ut nihilominus. Seneca Controv. lib. 4. cap. 27. *Tyrannum occidi, at patrem quantulominus quàm occidisti?* Ubi conjunctè scribitur, posse verò etiam divisè scribi, quis negaverit?

Quantuluslibet, diminut. a *quantuslibet*. Ulpianus Digest. lib. 21. Tit. 1. Leg. 4. § 6. *Idem ait, non febriculam quantulamlibet ad causam hujus Edicti pertinere.*

Quantumlibet, adverb. Vegetius lib. 3. de Re Mil. cap. 1. *Quantumlibet studiose præparetur annona, tantò maturius deficit, quantò pluribus erogatur.*

Quaquam, adverbium, motus per locum. Lucretius lib. 1.

Tum porrò locus ac spatium,
quod inane vocamus,

Si nullum foret: haud usquam
sita corpora possent

Esse, neque omnino quaquam diversa meare.

id est, neque omnino per ullam regionem, sive hanc, sive illam meare. Secutum h. l. se fatetur Lambinus duorum librorum manuscriptorum, cum quibus Veneti antiquiores con-

gruunt, scripturam. Nam cæteri habent omnino quoquam.

Quaquaversus, adv. Apulejus Metam. lib. 4. *Conballes lacunose caveaque nimium, spinetis aggeratae, & quaquaversus repositae.*

Quaquorsum, adverbium. Solinus Polyh. cap. 38. *Quaquorsum mari alluitur (amnis) procedit in prominentias.*

Quartatò, adverbium. Cato apud Charisium lib. 2. *Tertiatò & quartatò verba dicere præ metu.* Vid. infra *Tertiatò*.

Quarticeps, constans quatuor capitibus. Varro de L. L. lib. 4. *Ceroliensis (mons) quarticeps circa Minerbium.* Idem *Quarticepsos* dixit in sequentibus: *Collis Salutaris quarticepsos adversum est Pila Naris, eadem Salutis.* Ubi Scaliger ita legendum putat: *Collis Salutaris quarticeps adversum est Apollineris eadem & Salutis.* In colle enim Quirinali hi particulares fuerunt, Collis Salutaris, Apollinaris, Martialis, Latiaris. Apolineris vel Apelinaris, antiquo declinatu, ut Boveris, Sueris, Joveris, regerum, lapiderum &c. Vid. Conjectanea pag. 23. Turnebus lib. 20. cap. 35. ad l. Varr. c. *Quarticeps cum dicitur, & terticeps, si Volaterrano credimus, significatur quatuor vel tres vertices habens, cui expositioni ego non assentior, cum potius intelligatur tertius aut quartus mons, pars & caput.* Idem ib. paucis interjectis: *Cum autem inbeniam*

niam quibusdam in locis non quarticeps, sed quadriceps, nec terticeps, sed triceps, tum apparet, non tam ordinem significari, quàm collium & jugorum multitudinem; quanquam qvarticeps & terticeps legere malim.

Quatrini, æ, a. Varro de L. lib. 7. *Sicut est ab uno uni, a tribus trini, a quatuor, quatrini, sic a duobus Duini, non Bini dicerentur; nec non ut quadriga, triga, sic potius duiga, quàm Biga; sc. si, ut in præcedentibus loquitur Varro, ἀναλογικῶς essent vocabula.*

Querella, inquit Lexicon, crebrius in Inscriptionibus occurrit, cujus rei exempla multa collegit Fabretus p. 256. seqv. Sed & hanc geminationem Phædro in usu fuisse, testatur, Editio Joh. Laurentii satis compta, satis nitida Amstelod. 1667. 8vo, quam in primis secuti sumus. Testimonium præbet lib. 1. Fab. 9.

Simili qverella fata deploras tua. & fab. 6.

Convitio permotus, qværit Jupiter

Caussam qverellæ.

& lib. 2. Epilog.

Omnem qverellam submovet felicitas.

item lib. 3. fab. 18.

Noli adfectare, quod tibi non est datum,

Delusa ne spes ad qverellam recidat.

Quies, pro quietus, ut inquit apud Sallustium 2. Histor. Nævius

in Carmine Belli Punici 2. lib. Jamque ejus mentem fortuna fecerat quietem. Licinius Macer 1. Annal. Non minimo opere milites quietes solebant esse. Vide Priscianum lib. 6. p. 189.

Quiescitur, imperson. Symmachus lib. 1. ep. 8. *Meliora terrarum animadvertite, ubi altè turbis quiescitur. Julius Capitolinus in Maximin. cap. 23. Cum a prælio quiesceretur.*

Quietiùs, adv. Macrobius Saturnal. lib. 7. cap. 12. *Quietiùs aliquid edere; cui opponitur ibidem, abidiùs aliquid borare; & Ammianus Marcellinus lib. 23. p. 77. Agunt autem ipsi quietiùs. Lexicon Augustinum auctorem laudat.*

Quindecimvir, in sing. Svetonius in Cæsare cap. 79. *Fama percrebuit, L. Cottam Quindecimvirum sententiam dicturum.*

Quindecimviratus, ùs. Lampridius in Alexandro Severo cap. 49. *Pontificatus & Quindecimviratus & auguratus Codicillares fecit, ita ut in Senatu allegarentur. Ubi codicillaris dignitas ea mihi videtur, quæ per codicillos defertur, hoc est, diplomata, quæ passim nomine codicillorum apud auctores veniunt. Conf. Sveton. in Claud. cap. 29. ubi codicillos officiorum dixit, quibus officia deferebantur.*

Quingentarius, a, um. Modestus de Voc. R. Mil. p. m. 364. *Secunda cohors habet pedites DLX, equites*

equites LXVI, & appellatur cohors quingentaria. Utitur & hoc verbo Vegetius de Re Mil. l. 2. cap. 6. quod in notis defendit Stewechius pag. m. 126. monetque simul in Spartiano pro cohorte quinquagenaria legi omnino debere quingentariam.

Quinquagenus, a, um, in sing. Plinius lib. 19. cap. 1. Singula earum stamina centeno quinquageno filo constant. Lexicon plurativi tantum meminit.

Quinquelibris, e, ut Bilibris, Trilibris, Quadrilibris &c. Vopiscus in Probo Imperat. cap. 5. Publicè in concione donatus est torque aureo uno, patera sacrificali quinquelibri una. Columella lib. 3. cap. 15. Quinquelibralis dixit, ut pondus quinquelibræ.

Quinquessis, quinque asses. Apulejus in Epitoma apud Priscianum lib. 6. p. 194. Sed tum sestertius dipondium semissem, quinaris, quinquessis, denarius decussis valebat. Conf. Priscian. lib. de Ponderibus & Mensuris p. 858.

Quinquevir, in singul. Horat. lib. 2. Sat. 5. v. 56.

Plerumque recoctus

Scriba ex quinqueviro corvum deludebantem,

Captatorque dabit risus Nasica Corano.

Cicero in Lucullo: Neminem esse prætorem, imperatorem, nescio, an ne quinquevirum quidem quemquam, nisi sapientem. Ad priorem locum

Horatianum, plerumque recoctus Scriba ex quinqueviro. Turnebus lib. 21. cap. 26. ita differit: Qui saepe factus & refectus est scriba; sic recoxisse Peliam dicitur Medea, id est, reformasse atque renovasse, ut recoctus senex sit hic annosus, antiquus, longæ ætatis, & plurimi usus multis in rebus tritus atque versatus, ideoque severi & acris iudicii Quinquevirum primi nominis Jurisconsulti in Horatio signatorem explicant, quod quinque signatores adhiberi solebant: ego vero puto nomen esse magistratus, ut in coloniis deducendis & agris assignandis, nam triumviros, quinqueviros, decemviros, vigintiviros, legi assignatores agrorum fuisse. Idem ib. sub fin. Erant & quinqueviri cis & ultra Tiberim, quorum non admodum magnum munus erat, cum quidam magistratum bicarii forent, de quibus Horatium potissimum locutum esse credo, ac fortasse Coranus Scriba & quinquevir fuerat.

Quinticepsos, vel, quod Scaliger mavult, Quinticeps. Varro de L. L. lib. 4. Septimius mons quinticepsos. Vid. supr. Quadricepsos & Quarticeps.

Quinus, a, um, in sing. Plautus Pseud. a. 1. sc. 3. v. 69.

*Perii! an non tum Lex me perdit
qvina vicennaria?*

id est, quæ minorem viginti quinque annis stipulari vetabat. Lex ea Lætoria erat; Vid. Sveton. in 4. prætor. apud Priscianum lib. 8. p. 288.

Quire, infinitivus, a qveo. Gellius lib. II. cap. 9. *Dixit se loqui non quire.*

Quisquilia, multitudinis numero, nomen est satis usitatum. Singularem tamen Novio in usu fuisse, testis est Festus: *Abi, deturba te saxo, homo non quisquilia, quid est?* Ubi Scaliger: *Quisquilia singulariter; homo non quisquilia, ut homo non nauci.* Conf. Despauter. Comment. Grammat. lib. 3. p. 130.

Quisse, præterit. Infinit. Gell. lib. 15. cap. 1. *In eo igitur libro scriptum inveniri, turrim ligneam defendendi gratia structam, quum ex omni latere circumplexa igni foret, ardere non quisse, quod alumine ab Archelao oblita fuisset.* Huic cognatum est

Quivero, quod Varronis est lib. 4. de L. L. *Non, si non potuero indagare, eò ero tardior, sed velocior ideò, si quivero.*

Quolibet, adverb. Lucanus lib. 5. v. 789.

Hoc precor extremum, si nil tibi
victa relinquent

Tutius arma fuga, cum te com-
miseris undis,

Quolibet infaustam potius defle-
cte carinam

Ovid. Trist. I. 3. Eleg. 8. v. 22.

Ex his me jubeat quolibet ire
locis.

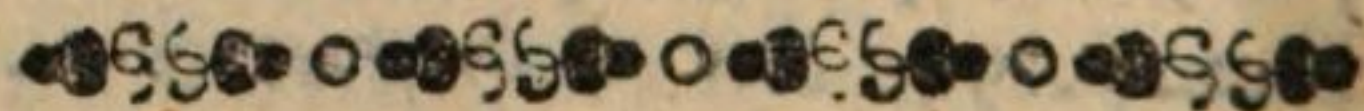
Conf. lib. 3. de Ponto epist. 5. v. 48.

Quonammodo, ut quodam-
modo, dicitur apud Gellium lib. 5.

cap. 8. *Quonammodo lituo succin-
ctus videri potest?*

Quorsus, pro quorsum, ut prorsus, rursus &c. Seneca de Ira lib. 2. cap. 2. *Quorsus, inquis, hæc questio pertinet?* Idem ibid. lib. 3. cap. 5. *Quorsus, inquis, hoc pertinet?* Apulejus Florid. *Quaritur, quorsus potissimum in prædam sese ruat.* Cicero lib. 2. Epist. 21. *Nunc repente tanto in odio est omnibus, ut quorsus eruptura sit, horreamus.* Sic ibi V. C. teste Pareo; vulg. quorsum. Valer. Maxim. lib. 1. cap. 6. *Parentibus deinde ejus, quorsus prodigium tenderet, explorantibus.*

Quotlibet. Hyginus Astro-
nom. lib. 1. cap. 6. extr. *Et si non in 30. partes unumquodque hemisphaerium dividatur, sed in alias quotlibet finitiones, tamen eò ratio perbenit ejus, ac si 30. partes fecisset.*

R *Rancidior*, compar. Juvenal. I. 2. Sat. 6. v. 184.

Nam quid rancidius, quam quod
se non putat ulla
Formosam, nisi quæ de Tusca
Græcula facta est?

Rudit h. I. Asinus Apuleji in Lexico.

Rasus, ūs. Varro de L. L. lib. 4. *Rastelli, ut Irpices, serræ lebes; itaque homo in prateis per fenisecia eo festucas abradit, quo ab rasu Rastelli dicti.*

Rationabilior, compar. Digest.

gest. lib. 45. Tit. 3. Leg. 37. *Rationabilius esse videtur.* Item lib. 44. Tit. 7. Leg. 34. *Rationabilius est, eam admitti sententiam. Rationabile est, ratione factum: aliquando etiam rationem habens.* Ità Quintilianus *rationabile & irrationabile* dicit, quod Græci λογικόν & ἀλογον Papias: *Rationale est homo; rationabile verò, quòd rationabiliter dictum vel factum est.* Conf. Lex. Philol. Martinii p. 3038.

Rationabilitas, tis. Apulejus de Philos. Natur. 375. *At enim cum tres partes animæ dicat esse, Rationabilitatem, id est, mentis optimam portionem ait capitis arcem tenere.*

Raucesco, ere. Petronius in Satyr. *Melos raucescit.* Verbum ipsum in Lexico jacet, sed sine anima, id est, exemplo, auctoritate.

Recaveo, ere, pro cautionem solvere, ut *Repignerare*, pignus dissolvere. Impp. Grat. Valent. & Theod. in Cod. Justin. lib. 9. Tit. 3. Leg. 2. *Ex longinquo si quis est acciendus, non prius insimulanti (id est, accusatori) accommodetur ad-sensus, quàm solenni lege se binxerit (Et in pœnam reciproci stylo trepidanter ecaberit)* Cautio est obligatio apud Ictos, *Recautio* obligationis dissolutio.

Recharmido, are, verbum festivè fictum a Græco χαρμῆς lætitia, pro conceptam lætitiā deponere. Plautus Trin. act. 4. sc. 2. v. 135.

Proin tu te itidem, ut charmidatus es, rursus recharmida.

Re per Apocopen fit a *Retro*, & undecim modis capitur. Primò significat *retro*, ut *Respicio*, *Regredior*. Secundò significat *iterum & iterum saepeque*, ut *Reputo*, *Renovo*. Tertiò *perfectiōnem* significat, ut *Recognosco*. Quartò *contra*, ut *Reluctor*, *Repugno*, *Resisto*. Sextò *inde*, ut *Removeo*. Septimò *balde*, ut *Redundo*. Octavò *longe*, Virgilius lib. 3. *Æneid.* v. 364.

Italiam petere, & terras tentare repostas;

Ubi Servius *repostas ait, id est, longe positas.* Nonò *contrarietatem simplicis*, ut *Retego*, quod tectum erat, denudo. *Recludo*, clausum patefacio, quò spectat nostrum *Recharmido*. Decimò *diversam a simplici significationem habet, non contrariam*, ut *Scisco*, id est, scio aut cognosco; *Rescisco* non significat iterum scisco, neque ignoro, sed factum aliquod occultius aut inopinatum insperatumque cognosco, auctore Gellio lib. 2. cap. 19. Undecimò *nihil mutat*, ut *Repræsentō* pro præsentō. Conf. Despaut. Syntax. pag. 336. 337.

Recæno, are. Macrobius Saturnal. lib. 3. cap. 17. *Illud memorabile de Restione latore ipsius legis fertur, eum, quoad vixit, foris postea non recænâsse, ne testis fieret contemptæ legis.*

Recula, æ, parva res, ut *specula*, parva spes. Plautus in fragm. Clitell. v. 27.

Si quidem imperes pro copia, pro
recula.

Lexicon Apulejum adducit, immò
adducti ex Apulejo loci lectionem
in dubium vocat.

Redarmo, are, unde partici-
pium

Redarmatus, a, um, quod
Dyctios Cretensis est lib. 2. de B. Tro-
jano: *At ubi nobis jaculis manus*
utriusque redarmatae sunt, pergunt.
Redarmatae, pro iterum armatae.

Reditivus, a, um. Imp.
Anastas. Cod. lib. 1. Tit. 5. Leg. 10.
Per omnia secula reditiva. Ubi se-
cula *reditiva* sunt, quæ semper nova
redeunt, & perpetua sunt.

Refacio, ere. Scaliger in lib.
2. Propertii legit:
Noctibus hic vacui refaciamus
iter.
pro reficiamus.

Reflabri, venti dicuntur. Apu-
lejo de Mundo: *Excursores venti*
habentur, qui directò spirant; Re-
flabri, reciproci, ut Cacias putatur
esse.

Reflor, ari, passivè usus est
Lucretius lib. 4.

Aër

Verberat hic idem cum ducitur
atque reflatur.

Refragatio, nis. Symmachus
lib. 10. ep. 50. *Horum orta refraga-*
tio est, quos pro singulis bonorum
quadrantibus solutionis cura mor-
debat. Lexicon ex scriniis Cyrilli

& Augustini auctoritatem accer-
sit.

Refragator, ris. Asconius
Pedianus in Orat. Cic. contra C.
Anton. p. 144. *Etenim acerrimi ac*
potentissimi fuerunt Ciceronis refra-
gatores. Lexicon Tertullianum au-
ctorem edit. Contrarium τῶ *Re-*
fragator est *Suffragator*, quod Cice-
roni debemus. Vid. Voss. Etymol.
in *Suffrago*.

Reglisco, ere, iterum glisco,
cresco. Festus: *Regiescit cum dixit*
Plautus, significat crescit, hoc versu:
Six super sum dolori, qui indies bæ
mifero mihi ac perduto regiescit ma-
gis magisque; inde etiam glires dicti
bidentur, quibus corpus pinguedine
ad crescit. Scaliger rescribit *regle-*
scit pro *regliscit*. In Paulo editum
est *requiescit* pro *reglescit*, sed perpe-
ram, cum Festus subjiciat, *glires inde*
nomen accepisse. Legendum itaque
omnino *reglesco* vel *reglisco*. Tur-
nebus ejusdem sententiæ est, qui lib.
13. cap. 25. extr. *Regiescit, inquit,*
a Festo exponitur crescit, sed cum
glires indidem nomen habere in fra-
gmento significare videatur, reglescit
esse scribendum autumo, pro regli-
scit, a glisco. Conf. Vossii Etymol.
pag. 237. in *Glisco*, & Perott. cap.
103, 34.

Regredere gradum, pro re-
vocare dixit. Ennius Achille apud
Nonium cap. 2.

Quò nunc incerta re atque inora-
ta gradum
Regredere conare?

Plinius

Plinius lib. 11. cap. 37. *Quin & patientibus* (sc. oculis) *dormiunt lepores, multique hominum, quod Corybantiam Græci dicunt.* Hic Turnebus lib. 13. cap. 24. emendatorum Plinii perfidiam accusat, aliud, quàm repperunt, edentium, cùm in autographis scribatur: *quos corybantia regrediunt*, id est, quos corybantia in pristinum habitum revocant, & restituant pristinæ sanitati, cùm esse sani non videantur, qui apertis dormiunt, nec conniventibus oculis. Neo verò, pergit Turnebus, quisquam debet offendi hac voce *regredio*, nam & usurpata fuit ab Ennio & Plinius antiquarum interdum auctoris est vocum. Sunt autem *Corybantia* loca sacris & initiationibus corybantum dicata, quæ ea forma dicuntur, quia psychomantia & necromantia. Corybantum porro sacris multos morbis liberari divinitus immissis opinio erat. Hac cùm ita sint, in Plinio potius corybantia, quàm corybantiam, legerim. Nec me movet consensus Editionum, nam ab uno erroris capite derivati sunt omnes rivi, ut multarum editionum testificatio, unius tantum testimonii auctoritas sit. Nos tamen hæc ita affirmamus, ut doctorum iudicio & censuræ libenter summittamus, quibus plus deferimus multò, quàm nobis arrogare ausimus; quòd si insolentia vocis *regredio* homines offendit, quid si *quos corybantiam Græci dicunt*, legamus, & corybantas desiderare intelligamus, a quibus ea valetudine sanentur?

Regressio, nis, pro reversione, reditu. Lexicon auctoritatem Apuleji in partes vocat, cum posset Ciceronis Philipp. 1. apud Nonium cap. 3. in Reditus: *Exponam vobis breviter consilium profectionis & regressionis meæ.* Ità habent editiones, quotquot vidi, Marcellinæ, Merceri, Gothofredi, Perotti & aliorum; nolo tamen hic dissimulare lectionis illam varietatem, quæ in Cicerone ipso hodie pro *regeffionis* nonnulli *reversionis* legunt.

Reintegro, are, elisa littera d, quæ frequenter interseritur. Seneca de Benef. lib. 4. cap. 25. *Vide quantis imbris repente dejectis solum molliant* (dii) *venasque fontium amentes reintegrent, & infuso per occulta nutrimento renovent.*

Relido, ere, verbum est non id novitatis, ut opus sit cum Lexico auctorem ejus in plebe infima auctorum Fortunatum quærere; audiamus ingeniosum illum & emunctæ naris, ut vocat Borrichius, Poëtam Aufonium Epist. 25. v. 43.

O certa loqvendi

Regula! nam brevius nihil est,
nec planius istis:

Quæ firmata probant, aut infirmata relidunt.

Reliquia, æ, præter consuetudinem in figulari dixit Catullus apud Apulejum in Apol.

Complanator tumidulæ gingivulæ,

Converritor pridianæ reliquæ.

Conf.

Conf. Despauterii Comment. Grammat. de nom. heterocl. lib. 3. p. 130.

Remancipō, are, quod in Lexico auctore destituitur (taceo participium) Caji Jcti est Instit. l. i. Tit. 6. § 4. *Hoc agere debet naturalis pater, ut ei a fiduciario patre remancipetur* (filius) Conf. sequentia eod. Tit. ubi verbum illud bis repetitur. *Remancipare* est rem mancipatam tradere & iterum mancipare. Onom. *Remancipare* exponitur ἀποκαθίσταν, ἀνίστασθαι, ἄνωγειν, ἀνασθαι, ἀνασθαι. Vid. Etymol. Martinii p. 3087.

Remeabilis, e. Statius Thebaid. lib. 4. v. 542.

quis enim remeabile fac-
xum

Fallentesque lacus, Tytionque a-
limenta volucrum

Et caligantem longis Ixiona gy-
ris

Nesciat?

Idem ib. lib. 6. v. penult.

uni remeabile bellum

Et tristes domino spondebat a-
rundo recursus.

Lexicon auctorem laudat Pruden-
tium.

Remillus, a, um. Festus: *Remillum* dicitur pro repandum. Ex Perotti sententia a remo est *remillum*, ut propriè significet, quod repandum est instar remi, qui reflexus in aqua videtur, de quo quærit Cicero 4. Academ.

Remivagus, a, um. Varro

apud Nonium cap. 12. *Nauta remi-
bagam movent celocem.*

Remolitus, a, um, passivè.
Seneca Herc. Fur. a. 2. v. 504.

Nullus eripiet Deus

Te mihi, nec orbe si remolito,
queat

Ad supera victor numina Alcides
vehi.

Eadem forma Apulejus de Deo Socratis p. m. 439. *Sed istis omnibus exuviis amolitis, equum ipsum nudum, & solum corpus ejus & animum contemplamur.* Veteres verbum simplex *Molior*, etiam activa terminatione *Molio* protulisse, ex Prisciano lib. 8. p. m. 29. constat, ex quo tanquam ovo laudatas formas prognatas fortè arbitror.

Remoneo, ere, iterum monere. Apulejus lib. 7. *Hic benevolè remonebam.*

Remoror, ari, absolutè usus est Lucretius lib. 2.

Nec remoratur ibi.

Idem ib.

Nec remorari in concilio, nec crescere adaucta.

Remotio, nis. Auctor ad Herenn. lib. 4. *Remotio brachii.* Lexicon aliam ab allata, quæ propria est, notionem adfert.

Renanciscor, i. Festus: *Renanciscitur*, significat reprehendit, unde adhuc nos dicimus nanciscitur & nactus, id est, adeptus.

Renavigor, ari, passivè dixit

xit Seneca Herc. Fur. act. 3. v.
716.

At hic tumultu rapitur ingenti
ferox,

Et saxa fluctu volvit Acheron
invius

Renavigari.

Renudo, are, quod omni auctoritate indefensum nobis Lexicon reliquit, Arnobii est lib. 2. Adv. Gent. sub fin. *Partes alias operis renudet.* Item Coëlii Firmiani v. 11. de Livore: *Infelix macies renudat ossa.* Participium *Renudatus* Apuleji esse, rectè monet Lexicon.

Repages. Festus: *Repagula sunt, ut Verrius ait, quæ patefaciendi gratia ita figuntur, ut ex contrario quæ oppanguntur.* Cicero in Verrem libro quarto: postea consolsis repagulis, effractisque valvis demoliri signum, ac sectilibus labefactari conantur; quæ poëta interdum repages appellant.

Repastino, are, non Columellæ tantum est & Tertulliani, sed etiam Varronis de Re Rust. lib. 1. cap. 37. *Aut repastinandum aut sulcandum.* Idem ib. cap. 18. *Si altius repastinaberimus.* Cato quoque apud Festum, in ea, quam scripsit de suis virtutibus contra Thermum: *Ego jam a principio in parsimonia atque in duritia atque industria omnem adolescentiam meam abstinui, agro colendo, saxis Sabinis, silicibus repastinandis atque conferendis.* Conf. ibid. Afran. in Repudiatio. Festus: *Repastinari ager is dici-*

tur, ut Verrius existimat, cujus natura mutatur fodiendo, cum aut silvester excodicatur, aut lapis mollitur frangendo, ut fiat pastui, vel pectoribus herba, vel hominibus satione.

Repetitus, ūs. Nonius Marcellus cap. 1. *Pedato* (rectius credo *pedatu*) positum pro *repetitu* vel *accessu*, quasi per pedem.

Repletio, nis. Imp. Justinianus in Cod. lib. 7. Tit. 2. Leg. 15. § 4. *Bellissima repletio.* Et lib. 6. Tit. 28. Leg. 4. *Simili modo exbaredata in quartam partem repletio accedebat.* Idem Justinianus præfat. *Ima de Concept. Digest.* *Nisi fortè vel propter divisionem, vel propter repletionem, vel propter plenioris indaginem hoc contigerit.*

Repluo, ere. Seneca Controv. lib. 5. præfat. *Quis ferret hominem de Siphonibus dicentem: Cælo repluunt?* id est, pluunt vicissim contra cælum. Gloss. Isid. *Repluentibus, ex abundantibus.* Papias: *Repluit, abundat.* *Repluere* proprie est iterum pluere, quod dum fit, abundatio existit, ut loquitur Martinius in Lex. Philol. p. 3101.

Reposcenes, vocantur apud Ammianum Marcellinum lib. 22. sub fin. *Ægyptii, a reposcendo: Homines Ægyptii plerique subfusculi sunt, & atrati, magisque mæstiores, gracilenti & aridi, ad singulos motus excandescentes, controversi & reposcenes acerrimi.* Ubi *reposcenes acerrimos* dici credo, quos *flagitato-*

res acres, molestos & assiduos vocat Cicero in Bruto cap. 5. Quibus opponi mihi videntur *Tricones*, id est, homines lenti, qui creditorem malis strophis circumducere conantur, *tergiversatores*, ut vocat Gellius lib. 11, cap. 7.

Repotialis, e, adject. a Repotia. Pacuvius in Iliona apud Festum:

- - - - - Ab hoc

Depulsum mamma pædagogandum accipit

Repotialis liber.

Ubi *Repotialem* Turnebus lib. 13. cap. 25. vocari credit, qui ad repotia ventitare soleret, aut in repotiis liber factus esset.

Repromissum, i. Ulpianus Digest. lib. 36. Tit. 4. Leg. 6. § 1. *Repromisso plane exigenda est satisfactio*. Vid. Lexicon Jurid. Calvinii pag. 808.

Reputatio, nis, Gellio in Lexico tribuitur, sed assertores habet antiquiores utrumque Plinium, quorum alter lib. 7. cap. 12. *Similitudinum quidem in mente reputatio est*. Et lib. 18. cap. 1. *Quoniam tamen ipsa materia intus accendit ad reputationem ejusdem parientis &c.* Nec non lib. 25. c. 3. *Qua quidem in reputatione misereri sortis humane subit*. Alter Panegyri. cap. 70. *Adhuc autem quamlibet sincera re etaque ingenia etsi non detorquebat, hebetabat tamen misera sed vera reputatio*.

Resanesco, ere. Ovidius Amor. lib. 1. Eleg. 10. v. 9.

Nunc timor omnis abest, animique resanuit error.

Conf. lib. 2. Eleg. 9. v. 27. ubi tñ. alii legunt *resanuit*, quos sequitur Lexicon. Vide Gronov. Observat. lib. 2. cap. 21, qui utrumque Nasonis locum pari modo emendavit, ut ostendit in Notis Cl. Heinsius. Usus est post Ovidium laudato verbo Lactantius, cujus testimonio Lexicon gaudet.

Resistor, in passivo usus est Solinus cap. 24. *Intimis orarum superciliis fluctus ingruunt resistuntur*; id est, sistuntur & repelluntur. Impersonal. Cicero 4. de Rep. apud Priscianum lib. 15. p. m. 530. *Non facile valenti populo resistitur*.

Resonatur, imperson. passiv. dixit Cicero de Natur. Deor. lib. 2. *Quocirca & in fidibus, testudine resonatur, aut cornu*. Eodem modo simplex *Sonatur* legitur apud Apulejum Metam. lib. 5. *Jubet citharam loqui, psallitur; tibias agere, sonatur, choros canere, cantatur*.

Responsivè, adv. Asconius Pedianus in Verr. de Prætur. Urb. *Hucusque a capite, quod est*; At enim, interrogatibè pronuntiandum est, & contra responsibè, omnes rejecti sunt.

Restibilio, ex *re* & *stabilio* pro restituo dixit Pacuvius (si corrupta est lectio) apud Festum in Sas: *Nam Teucrum regi sapia* (id est, ipsa) *res restibiliet*. Unde ego nomen *restibilis* natum arbitror, quod

quod variam secus Etymologiam in foro Criticorum sortiri solet.

Restrictissimus, a, um. Imp. Cæs. Flav. Justin. Cod. lib. 1. Tit. 17. Leg. 2. § 10. *Restrictissima regula.*

Resulto, are, activa forma legitur apud Apulejum lib. 5. *Metam. Ibique deflebant oculos, & plangebant ubera, quoad crebris earum ejulationibus saxa cautisque parilem sonum resultarent.* Consimilia plurima verba neutra, pro activis usurpata, suppeditare poterit frequens lectio auctorum. Conf. Liv. lib. 8. cap. 24, 7. cap. 27. & 42. cap. 26. Virg. 12. *Æneid.* & Horat. 1. 4. Od. 6. v. 21. Virgil. 6. *Æneid.* 832. Apul. lib. 3. *Metam.* Lucret. 1. 6. Cicero de Arusp. Respons. & ad Attic. 16, 3. Plaut. *Bacchid.* a. 2. sc. 3. v. 22. Gell. lib. 12. cap. 5, 7. cap. 1, 2. cap. 29. &c.

Retrofactus, a, um. Tertullianus ad Uxor. lib. 2. c. 2. *Cum id aliis retrofactum recorderer.*

Retrogressus, ūs. Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 17. *Sol retrogressum agit ad diminutionem dierum.* Idem ibid. *Sol in Cancro obliquum incipit agere retrogressum.*

Retrosecus, adv. Tacitus de Svevis loquens: *Apud Sæbos, inquit, usque ad canitiem horrentem capillum retrosecus, ac saepe in ipso solo vertice religant.* Ità legendum contendit Josephus Scaliger Diatriba in libellum de Spectaculis, cui accedit Celeberrimus Vossius Lex. Etymol. pag. 461. in Secus.

Retrotraho, ere. Justin. Cod. lib. 4. Tit. 28. Leg. 7. *Cum nostra nobella lege generaliter omnis ratibabitio prorsus retrotrahatur.*

Retroversum, adverb. Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 17. *Namero retroversum cedente.* Conf Plaut. apud Non. c. 2. n. 592.

Reverentior, passivè dicitur, qui majorem reverentiam meretur; Flor. 1. 4. cap. 12. n. ult. *Sanctius & reverentius visum est, nomen Augusti, ut scilicet iam tum, dum colit terras, ipso nomine & titulo consecraretur.* Pro *reverentior* Pomponius Mela lib. 3. de *Æthiopia* *generatior* dixit: *Automela pulchri forma, æqui corporis, parumque generatioris beluti optimatum alumni virtutum.* Contrarium observavimus in comparativo *Venerabilior*, quo præter consuetudinem *ἐνεργητικῶς* usus est Valerius Maximus lib. 1. cap. 1. n. 14. *Quantò nostræ civitatis Senatus venerabilior in Deos!*

Revereo, activa terminatione Veteribus promiscuè in usu fuisse, testis est Priscianus lib. 8. pag. m. 294. *Multa ancipiti terminatione in una eademque significatione protulerunt antiqui, ut rimo & rimor, recordo & recordor, reminisco & reminiscor, revereo & revereor &c.* Sed hæc dudum obsoleverunt.

Revibratio, nis. Hyginus lib. 4. Poët. astron. c. 14. *Lunam Solis lumine accepto lucere nonnulli existimant revibratione.*

Revictio, nis. Apulejus de Syllog. Categor. *Ideo utriusvis barbarum revictio confirmat alteram.*

Revigeo, vel Revigesco, quod Lexicon Juvenco adscribit, Ciceronis est lib. 1. Tusc. teste Nonio de Numer. & Casib. p. m. 500. *Multaque secula postilla reviguit Pythagoreorum nomen.*

Rhetoricoteros, ῥητορικώτερος, magis oratorius, comparativus a ῥητορικὸς, quo Latino idiomate usus est Lucilius apud Ciceronem de Orat. lib. 3.

Crassum habeo generum, ne rhetoricotero' tu sis.
ubi s. eliditur, more antiquo.

Rigefacio, ere. Frontinus Strat. lib. 2. cap. 5. n. 23. *Jejunum exercitum in maximo frigore transitu fluminis rigefecit.* Ità Gronovius legit; alii *rigere fecit.* Samueli Tenuilio verbum *Rigefacio* elegantissimum videtur, dignissimumque (ut verbis ipsius utar) quo Latinus Sermo augeatur. Quicum ego juxtà sentio

Risito, are, frequentativum a Rideo. Nævius Protefilaodam. apud Nonium cap. 3. in Jocus: *Ineunt, irruunt, cachinnos, joca, dicta risitant.*

Risus, a, um, participium. Spartianus in Hadriano cap. 3. *Quæsturam gessit Trajano quater & Articulejo Consulibus, in qua cum Orationem Imperatoris in Senatu agrestius pronuntians, risus esset &c. Vo-*

piscus in Carino cap. 20. Ergo bene risus est imperio suo carus. Conf. Quintil. lib. 6. c. 3.

Robustè, adverbium, a Vossio de Vitiis Latini Serm. aliisque ad barbarismum damnatur, cui duriusculo judicio quò minus accedam, intercedit non insuper omnino habenda auctoritas Nazarii Paneg. Constant. cap. 17. *Natio ità raptim adolebit, robusteque recreata est.* Quod adverbium si quis ut parùm Latinum reformidet, eleganter pro loco Nazarii cit. adhiberi potest Flori ille in Præfat. extr. *Sub Traiano principe imperium movit laceratos* (id est, convaluit) *& præter spem omnium senectus imperii, quasi redita juventute revirescit; id est, robuste,* quo modo Idem in præcedentibus adolescenti imperio *juventam* tribuit & *robustam maturitatem.*

Rudens, scæminino genere Veteribus in usu fuit, teste Nonio cap. 3. ità Plautus in Rudente:

Dum hanc rudentem complico.

Rudissimus, a, um. Diomedes lib. 1. p. m. 23. *Comparantur, inquit, nomina, quæ aut qualitatem aut quantitatem significant; Sed quedam non amplectuntur omnes gradus. Nam omnia qualitatuum nomina sex retinent formas, quas inferendas putabimus. Aut enim incipiunt, aut sunt, aut veniunt, aut adjiciuntur, aut inveniuntur, aut exeunt. Incipiunt, cum comparativo deficiente gradu & superlativo;*

tiō ; positū tantū habent, ut mediocris, rudis, sobrius &c. Sed falsum esse Diomedem, ostendunt sequentia ex Ammian. Marcellin. lib. 26. p. m. 342. Erat inexorabilis & crudelis, & in rabido corde rudissimus, nec reddenda, nec accipienda rationis unquam capax. Comparativum rudior etiam legi, auctor est Despauterius Commentar. Grammat. lib. 4. de nom. compar. p. 140. sed testimonia tacet, quæ vix impetrari aut afferri possunt.

Ruminator, ris. Arnobius lib. 7. pag. 506. *Non ratione eadem erumnas, quæ sunt prima in gurgulionibus capita, quæ deicere cibos & referre natura est ruminatoribus seculis.* Alii pro erumnas legunt Rumas. Conf. Vossii Etymol. pag. 438. in Ruma, item Isidor. lib. 11. cap. 1. & 12. cap. 1.

Rusticior, comparativus, Gellio in Lexico tribuitur, quo ante Gellium usus est Seneca ep. 88. *Simus hoc titulo rusticiore contenti : O virum bonum !*

Rutilatus, a, um. Livius 1. 8. Decad. 4. *Promissa & rutilata comæ.* Lexicon Tacito & Tertulliano adscribit.

S.

Sacciperio, nis, id. qv. Sacciperium, majoris modi marsupium, quasi e sacco & pera compositum. Nonius Marcellus

cap. 12. *Nubentes veteri lege Romana asses tres ad maritum venientes solebant perbehere, atque unum, quem in manu tenerent, tanquam emendi causa, marito dare, alium, quem in pede haberent, in foco Larum familiarium ponere ; tertium, quem in sacciperione condidissent, compito vicinali rezonare.* Conf. Rhodig. Lect. Antiqu. lib. 11. cap. 12. p. m. 574.

Sacer sanctus, a, um, pro quo Sacrosanctus usitatus est Ciceroni, Livio, Tacito, aliisque. Tertullian. de Coron. Mil. cap. 13. *Quam sacer sanctus, quamque honestus ac mundus sit habitus iste, noli de uno poetico cælo, sed de totius mundi commerciis aestimare.*

Sacrificialis, e. Macrobius Saturnal. lib. 3. cap. 2. *Nullis (Virgilius) magis propriè usus est, quam sacris vel sacrificialibus verbis.* Alii legunt Sacrificialibus. Tertullianus tamen auctorem laudatæ scriptio- nis sese exhibet adv. Hæret. cap. 40.

Sacrificulus, i. Livius lib. 9. Dec. 4. *Sacrificulus & bates.* Lexicon Gellio & Svetonio hanc vocem sacrificat. *Sacrificulus,* inquit Festus, *Rex appellatus est, qui ea sacra, quæ Reges facere assueverant, fecisset.* Ubi Scaliger ita legit : *Sacrificulus dicitur rex sacrorum, qui ea sacra, quæ Reges facere sueverant, facit, &c.* Vid. Not. Gothofred. in hunc locum.

Sacrilegè, adverbium, pro more

re sacrilego. Tertullianus in Apolog. cap. 12. *Contumeliosissime & sacrilege.*

Sacriportus, ūs. Varro de L. L. lib. 4. *In hac regione Sacriportus est. Sacriportus* (si conjunctè legendum est, ut legunt, Scaliger, Turnebus, Victorius, Antonius Augustinus, Gothofredus & alii) pro *Sacer portus* dicitur. *Sacrum* autem, ait Gallus Ælius apud Festum, *id esse, quod instituto civitatis consecratum sit, sive ædis, sive ara, sive signum, sive locus, sive pecunia, sive quid aliud, quod diis dedicatum sit atque consecratum. Quod autem privati sue religionis causa aliquid earum rerum deo dedicent, id Pontifices Romanos non existimare sacrum; at si qua sacra privata suscepta sunt, quæ ex instituto Pontificum statò die aut certo loco facienda sint, ea sacra appellari, tanquam sacrificium. Ille locus, ubi ea sacra privata facienda sunt, sive videtur sacer esse. Conf. A. Vict. de Reg. U. R.*

Sapiusnumero, adv. Gellius lib. 3. cap. 16. *Multa opinio est, eaq̃ jam pro vero recepta, postquam mulieris uterus conceperit semen, gigni hominem septimo rarenter, nunquam octavo, saepe nono, sapiusnumero decimo mense.*

Sævitudo, pro Sævitia. Plautus Bacchid. fragm. v. 9.

Vincla, virgæ, molæ, sævitudo
mala fit peior.

Placuit antiquitati frequenter termi-

natio ista nominum in *udo*, quæ hodie infrequentior; ita *anxitudo* Accii est, Pacuvii & Ciceronis de Rep. lib. 2. *canitudo* pro canicie Varronis *ωει ανθρωπος φύσεως*; *castitudo* Accii Phoenissis; *crebritudo* Sissenæ Histor. lib. 4. *duritudo* Catonis in Veturium; *gracilitudo* Accii Amphytrione; *bilaritudo* Plauti Mil. Glor. *ineptitudo* Cæcilii Harpazomene; *latitudo* Accii in Alcmaeone; *macritudo, mæstitudo, misertitudo* ejusdem; *noxitudo* ejusdem; *orbitudo* Turpili & Pacuvii; *pænitudo & prolixitudo* Pacuvii; *sabi- tudo, seberitudo, sorditudo* Plauti; *temeritudo* Pacuvii; *sanitudo* ejusdem, &c. Vid. Non. Marcell. cap. 2. num. 32, 106, 124, 178, 244, 364, 399, 455, 487, 517, 522, 521, 576, 599, 646, 697, 797, 798, 799, 867, 886.

Sævum, adverbialiter. Silius lib. 1. v. 398.

Cui sævum arridens - -
Claudianus lib. 1. de Raptu Proserp. v. penult.

Stabant ante fores puncti, sæ-
vumque fremebant

Craetina venturæ spectantes
gaudia prædæ.

Idem lib. 2. v. 243.

Spumet aper, sævumque fremant
impune leones.

Plura hujus Enallages exempla suggerit Celeberrimus noster Th. Bangius Observat. Philolog. Reg. 1. de Syntaxi Adverbior. Anomal. 2. p. m. 1138. Conf. Stat. Thebaid. lib. 11. p. m. 455.

Saga-

Sagarius, a, um. Sifenna Histor. lib. 3. *Senatus auctoritate sagaria nunc.* Lexicon longè inferiori ævo tribuit. Vid. Non. de Genere Vestimentorum cap. 14. num. 10. extr.

Salsissimus, pro facetissimo. Cicero de Orat. lib. 2. *Fuit, ut mihi videtur, salsissimus.* Lexicon gradum hunc superantem non inferiori modò auctoritate, sed alienæ etiam notionis probat.

Salsura, æ. Varro de Re Rust. lib. 2. cap. 4. *Corpus matris (suis) ab sacerdotibus, quod in salsura fuerit, demonstratur.* Columella auctor est in Lexico. *Salsura* a *salio* dicitur, ut a condio conditura, ab ungo unctura &c. *Salituram* quoque Columella vocat l. 12. cap. 21.

Salvior, compar. Plaut. Truc. a. 2. sc. 2. v. 5.

AS. Salve. *ST.* fati mihi est tuæ salutis: nihil moror: non salveo:

Ægrotare malim, quàm esse tua salute salvior.

ità in MSS. libb. legi, testis est Pareus Lex. Crit. p. 1112. frequenter tamen legitur *Sanior*.

Salum, neutrius generis esse, manifestum est; masculini apud Ennium in Hecuba, probat Marcellus cap. 3.

- Undantem salum, sed hoc suo seculo relinqvendum.

Samarites, Græca terminatio-

ne dixit Flavius Vopisc. in Saturnino cap. 8. *Nemo illic archisynagogus Judæorum, nemo Samarites, nemo Christianorum presbyter. Samaritæ, inquit Isidorus Orig. lib. 8. cap. 4. dicti, quòd legem solam custodiunt.*

Sanctimonialiter, adverbium. Justinianus Cod. lib. 1. Tit. 3. Leg. 56. § 1. *Reliquum vitæ suæ tempus sanctimonialiter degere. Sanctimonialiter* est ab adject. *Sanctimonialis*, id est, sanctimoniæ deditus; deterioris notæ utrumque meritò censetur vocabulum, unde pro *sanctimonialiter vitam degere*, malo *innocenter, piè, sanctæ.*

Saphon (verba sunt Isidori lib. 19. cap. 4.) *funis in prora positus, de quo Cacilius: Venerio cursu veni prolato pede usque ad saphonem. Ab Orientalibus, inquit Martinus in Lex. Philol. p. 3376, sumptum opinor.* Hebr. סָפִינָה Arab. سَفِينَة est *navis, propriè tecta.* סָפִינָה *navalis; ut, καὶ ἑξοχὴν nauticus funis intelligatur.* סָפִי est *tegere.* Hebr.

Satisdator, ris. Asconius Pedianus in Verr. de Prætura Urb. p. 100. *Prædes ergo dicuntur satisdatores locupletes pro re, de qua apud judicem lis est.* Idem ib. p. 105. *Satisdatorem dicit fuisse D. Brutum.* Vid. Lex. Jurid. Calvinii p. 830.

Satisfacitur, pro satisfit, Varro dixit in Cynico apud Priscianum lib. 8. p. m. 282. Si me hercule purgant, & deorum cura non satisfaci-
tur

tur Reip. Eodem Prisciano teste, *Veteres facitur* nonnunquam pro *fit* protulerunt, quo modo Titinnius lib. 5. *Quanta stultitia cupidinis petunt consilium, bona gratia, ut parvis faciat.* Nigidius Commentatione Grammatices lib. 19. apud Nonium de Mutatis Conjug. *Id, quod dico, bujuszmodi est; ποιέει facit, ποιέεται facitur, ποιέειν facere.* Vitruvius eadem forma, sed personali, gaudet lib. 5. cap. 10. *Testudine albeolorum calefacientur;* Et lib. 4. cap. 7. *concalefaciuntur.* Sed hæc antiquitati danda, utut jam pridem antiquata. Aliud omnino a *facitur* est *faceffitur*, quo usus Cicero pro Cluentio apud Priscianum I. cit. *Sed hoc polliceor omnibus, si cui fortè hac lege negotium faceffitur.* Conf. Joh. Pet. Titii Manuduct. p. 313.

Saturnuspater. Gellius lib. 5. cap. 12. *Sic & Neptunuspater conjunctè dictus est, & Saturnuspater & Januspater & Marspater.*

Scævissimus, a, um. Apulejus Metam. lib. 4. *Sed ecce scævissimo somnio nunc etiam redintegratur, imò verò cummulatur infortunium meum.*

Scævitas, tis, ante Apulejum & Ammianum, quos Lexicon auctores laudat, in usu fuit Gellio lib. 20. cap. ult. *Quò sit quorundam malè doctorum hominum scævitas & invidentia irritatior.* In Cod. Theodos. lib. 17. de pænis eadem vox reperi-

tur; Scævitas morum. Præter locum illum Apuleji, quem Lexicon exhibet, alius est lib. 3. *Sed mihi cum fide memora, quod tuum factum scævitas consecuta in meum convertit exitium.* Gloss. Isid. *Scævitas, iniquitas.*

Sceleratiùs, adverbium, quod Augustini est in Lexico, assertorem habet Ciceronem pro Domo sua circ. fin. *Domus sceleratiùs edificata.*

Schematismus, i, σχηματισμός figuratio, a *σχηματίζω* figuro. Quintilianus lib. 1. cap. 8. *Metaplasmos & schematismos & schemata vocamus (sc. vitia in carmine)* Vid. supr. *Metaplasmus.*

Sciscitator, ris. Martialis lib. 3. Epigr. 82. v. 16.

Delicatæ sciscitator urinæ.

Alii legunt *Suscitator.* Utrumlibet æneis tantum vel ferreis in Lexico testimoniis comitatur; prius Prudentii & Ammiani, posterius Chrysologi & Tertulliani.

Scisco & Sciscor, utraqve terminatione dixisse Veteres, testis est Priscianus lib. 8. de Significationibus vel Generibus Verborum p. m. 294. *Multa ancipiti terminatione in una eademque significatione protulerunt antiqui, ut stabulo & stabulor, secto & sector, seqvo & seqvor, sortio & sortior, scisco & sciscor, &c.* A *Scisco*, id est, constituo, decerno, fancio, est sequens

Sciscito, sententiam dico, auctore

ctore Festo. Pro *sciscitor* activam eandem terminationem Plauto in usu fuisse, observavit Martinius in Lex. Philol. p. 3473, sed locum tacet, quem Pareus in Lex. Crit. p. 1127. monstrat, nempe Mercat. (malè scribitur ibid. Men.) a. 2. sc. 3. v. 52.

Scitior, compar. non Tertuliani, non Lampridii tantum gradus est, sed Plauti etiam Cistell. a. 4. sc. 2. v. 12.

Non sum scitior, quæ hos rogem,
aut quæ fatigem,
Qui semper malo muliebri sunt
lubentes.

Idem Casin. a. 3. sc. 1. v. 11.

Nunc te demum nullum scitum
scitius est.

Scitissime, adverbium, quod Gellio & Apulejo in Lexico tribuitur, Plautinum est in Stich. a. 1. sc. 3. v. ult.

Næ iste edepol vinum poculo
pauillulo

Exantlayit submerum scitissime.

Pareus in Pers. a. 4. sc. 4. versum
8imum ita legit:

copia est. *TO*, Scitissime
Tactus est leno.

quem proinde graviter & pro more
suo indignè carpit Taubmannus,
quod versum intersecindit, quem ita
ponunt MSS.

Hæc erit tibi fausta meretrix! na-
ta est in calido loco,

Ubi rerum omnium bonarum
copia est sæpissime.

Tactus est leno &c.

Scitissimus, a, um. Plautus
l. c. v. 30.

Oratio optima meo animo & sci-
tissima.

Conf. Apulej. in Lexico.

Scrutor, ari, passivè usus est
Ammianus Marcellinus lib. 28. *Re-
latione maligna docuit Principem,
non nisi suppliciis acrioribus perni-
ciosa facinora scrutari posse, vel
inducari, quæ Romæ perpetraverê
complures.* Eadem, nisi fallor, forma
placuit Varroni de L. L. lib. 4. pag.
m. 6. *Quot modis literarum com-
mutatio sit facta, qui animadver-
terit, scrutari facilius origines pa-
tietur Verborum.* Huc pertinet lo-
cus Donati de Genere Verborum p.
m. 194. *Communia sunt, quæ r lit-
tera terminantur, & in duas formas
cadunt, patientis & agentis, ut scru-
tor, criminor. Dicimus enim scru-
tor te, & scrutor a te, criminor te,
& criminor a te.* Conf. Priscian.
lib. 8. p. m. 294. ubi plurima verba
recenset, quæ ancipiti terminatione
in una eademque significatione pro-
tulerunt antiqui.

Scutus, pro Scutum, antiqui-
tus dixit Turpilius in Demiurgo a-
pud Nonium cap. 3. *Quia non mi-
nùs res hominum, quàm scutus tegit.*

Seclo, are, pro Sector, ari, Ve-
teres dixisse, testis est Priscianus loc.
proximè citato. Hinc

Sector, ari, *παθηνικὸς*
usus est Varro de Re Rust lib. 2. c. 9.
Neque verò eorum quisquam fecerat,
U 4 *quod*

quod in agricultura Siserna praecepit, qui vellet se a cane sectari &c. Eadem forma *affectari* dixit Ennius apud Priscianum lib. 8. pag. m. 286. *Affectari se omnes cupiunt, ἀπολαύειν αὐτοῦ.* Alpheus Physiologus Themistocles, cum a formoso affectaretur. Et Laberius apud eundem: *Uxorem tuam & meam nobiscum a populo lapidibus consecrari video.*

Secubito, are, seorsum cubitare. Lucilius apud Nonium cap. 4. in Rogare. *Ferri tantum si roget me, non dem, quantum auri petit; si secubitet, sic quoque a me qua roget, non impetret.* Ità scripsi, inquit Mercerus in Notis ad hunc locum, quia disertè in libris, *si se cubit Et.* Videntur esse viri jurgantis cum uxore, cui ne daturum quidem se dicit, quod petat, etiamsi seorsum cubare velit, quasi hoc summum habeat in votis scilicet. Guilielmus h. l. ità restituit: *si se cupiet, sic quoque a me, qua rogat, non impetret.* Alii legunt: *si es cupiet, tum quoque a me &c.* Nam in superiore versu (verba sunt Gothofredi) delicatus creditor negabat, se tantum ferri crediturum, quantum auri a se peteretur.

Secundum, adverbium, pro secundò. Varro de Vita populi Romani lib. 3. *Animadvertendum primum, quibus de causis & quemadmodum constituerint paces, secundum, qua fide & justitia eas coluerint.* In quibus Varronis Nonius

cap. 2. *paces* plurali numero novè positum scribit, quem falsum esse suprà ostendimus. Lexicon laudatum adverbium Augustino tribuit. Ciceroni pro *secundum* placet *secundò*, pro Plancio cap. 20. *Equidem primum, ut honore dignus essem, maxime semper laboravi; secundò, ut existimarer.*

Sedatissimus, a, um. Auctor ad Herennium lib. 3. *Sermo cum est in dignitate, plenis faucibus quam sedatissima & depressissima voce uti conveniet.*

Sediculum, i. Festus: *Sediculum, sedile.* Quam vocem damnat Varro de L. L. lib. 7. p. m. 94. *Ut a cubatione cubiculum, sic a sessione sediculum non est.* Sed a *sedendo* (verba ejusdem sunt lib. 4. p. 32.) appellantur. *Sedes, Sedile, Sedum* (al. *solum* vel *solium*) *Sella, Sellastrum*, de quo antiqui generis sedili vide Festum. Pro *sediculum* Ciceroni placet *sedecula* ad Attic. lib. 4. epist. 9. *Malo in illa tua sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis, sedere.* Ubi Valla *sediculam* mavult, fortè quia in Onom. Vet. legitur, *Sedicula, ἐδράκιον*, teste Martinio p. 3540.

Seditiosior, compar. Asconius Pedianus in Orat. Cic. pro Milone pag. 200. *Nam ejus seditiosior fuit concio.*

Seditiositas, tis. Florus lib. 3. lemmat. cap. 13. *Seditiositas tribunitiae potestatis.*

Sedo,

Sedo, are, neutraliter usus est Cn. Vellius in annalibus apud Gellium lib. 18. cap. 12. *Postquam tempestas sedabit, Atherbal taurum immolabit*; pro fedata est. Eodem modo apud eundem M. Cato in Orig. *Eodem consenae complures ex agro accessit aherē; eo res eorum auxit*, pro aucta est. Et Varro in libris, quos ad Marcellum de lingua Latina fecit: *In priore verbo graves prosodia, quae fuerunt, manent, reliquae mutant*, pro mutantur. Conf. Plaut. Mil. a. 2. sc. 6. v. 100. cum Sallust. Histor. lib. 4. Cæsar. 3. B. Civ. & 1. cap. 25. Lucret. Lib. 5. Virgil. lib. 1. Georg. v. 333. Liv. lib. 35. cap. 40. extr. &c. Vid. Priscian. lib. 8. p. 289. 290. & lib. 18. de Constructione Verborum p. 695. item Bang. Observat. Philolog. de Figur. Etymol. p. 1320.

Segnè, adv. pro segniter, quod usitatus. Ammianus lib. 21. p. m. 204. *Nihil deinde amoto Lucilliano differendum, nec agendum segnè ratus.*

Sementifer, a, um. Virgilius in Ciri v. 477.

Æginamque simul sementiferamque Seriphum. Ubi Scaliger & cum Scaligero Taubmannus mavult *Serpentiferamque.*

Semiatratus, a, um. Varro Bimarco apud Nonium cap. 2. in Exsequiari: *Ipsam propter six liberti semiatrati exsequiantur.* Tacent ad h. l. omnem & lectionis varietatem & verborum sententiam inter-

pretes, quod utrumque præstat Turnebus Advers. lib. 28. cap. 12. ubi primò locum Varronis ita restituit: *Ipsam proterbi liberti semiatrati exsequiantur*; deinde addit: *At trati solent in funere esse, qui exsequias faciunt; at isti proterbi semiatrati tantum erant.*

Semi-græcè, adverb. Lucilius Sat. lib. 9. (in quo de litteris disputat)

S nostrum & semi-græcè quod dicimu' Sigma

Nil erroris habet.

Vide Velium Longum de Orthographia, & Francisc. Douf. Reliquias Lucil. p. 45. num. 8.

Semilixula, æ. Varro de L. L. lib. 4. *Circuli, quod mixta farina & caseo & aqua circuitum aequaliter fundebant. Hoc quidem, qui magis inconditè faciebant, vocabant lixulas & semilixulas vocabulo Sabino, idque frequentius Sabini a globo farina dilatato. Semilixula diminutivum est a Semilixa, cujus nominis auctorem habemus, Livium lib. 30. cap. 28. Martinius vertit, ein Sudel-Rüche. Conf. Voss. Lex. Etymol. in Elixum p. 192.*

Semi-Medus, i. Apulejus in Apol. *Genere mixto fuit, Semi-Medus & Semi-Persa.*

Semi-Numida, æ. Idem ibid. *Memet professum Scini-Numidam.*

Semionustus, a, um. Sisen-na apud Priscianum lib. 8. p. m. 417.

Sic in eam (alii leg. *meam*) *paludem multi piscium falliendorum caussa navibus semionustis commeant*; ubi fallire est sale condire.

Semiperfectus, a, um. Suetonius in Calig. cap. 21. *Opera sub Tiberio semiperfecta absolvit.* Lexicon in ætatem Ambrosii & Apuleji rejicit.

Semi-Persa, æ, vid. supr. *Semi-Medus.*

Semiplacentinus, nomen gentile a Placentia, urbe antiquissima Italiae, de qua vide Plinium lib. 3. cap. 15. Cicero Orat. in Pisonem: *Semiplacentinus Calpurnius.* Idem ibid. *Hic cum ad Padum Placentiae forte consedisset, paucis post annis in eam civitatem (nam tum erat civitas) ascendit. Prius enim Gallus, dein Gallicanus, extremo Semiplacentinus haberi captus est.* Ad quæ verba Ciceronis conf. Ascon. Pedian. p. 157.

Semiplotia. Festus: *Ploti appellantur, qui sunt planis pedibus; unde & poeta Accius, quia umber Sarsinas erat, a pedum planicie initio Plotus, postea Plautus est dictus; soleas quoque dimidiatas, quibus utebantur in benando, quo planius pedem ponerent, Semiplotia appellabant.* Hinc Turnebus Adversar. lib. 19. cap. 19. *Plauti nomen, inquit, legisse videntur a planis pedibus appellatum, a quorum planicie ploti & plauti dicantur: ego crediderim e Græco per antistæchum esse dedu-*

ctum, a calcei genere, qui ab illis βλαύτη & βλαύτιον dicitur, quod sandalium est; sed & a Latinis soleæ dimidiatæ, quibus utebantur in benando, quò planius pedem ponerent, Semiplotia dicebantur, quod est tanquam ἡμιβλαύτια.

Semipulsus, a, um. Fragmentum incerti Scriptoris (quod Censorino tribui plerumque solet, & cum ejus de die Natali libro continenter impressum invenitur, sed ab eodem separatum a Ludovico Carione edit. Lindenbrog. 1642. 8vo) cap. 14. *Semipulsus onere gravi.*

Semiremex, gis. Serenus Samonicus apud Servium Æneid. lib. 5. v. 116. *Semiremex Hercules.*

Semiruptus, a, um. Dictys Cretensis de Bello Trojano lib. 5. *Ita intermisso opere, semiruptisque mœnibus, Ulysses cunctos civitatis Trojane artifices ad reficiendas naves conducit.*

Semisicilicus, i, apud Palladium legitur, dimidia pars sicilici. Est autem *Sicilicus* quarta pars uncie apud Vitruv. lib. 10. cap. 17. & Plinium lib. 13. cap. 15. In vulgatis erat *semiciculus*; sed *semisicilicus* legendum esse, rectè affirmat Hermolaus Barbarus in Glossis Plinianis, assentiente Gerh. Vossio in Lex. Etymol. p. 470. in Sicilire. Conf. Lex. Vit. Bald. p. 114.

Semispatha, æ. Vegetius lib. 2. cap. 15. *Gladii majores, quos spathas*

thas vocant, & minores, quos *semispathas* nominant. Conf. cap. 16. Neutro genere invenitur apud Isidorum lib. 18. cap. 6. *Spatha a passione* dicitur verbo Græco, quoniam *παθεῖν* Græcè dicitur pati, unde & *patior* & *patitur* dicimus; Alii *Spatham* Latine autumant dictam, eò quòd *spatiosa* sit, id est, *lata* & *ampla* (quidni a *παῖω*, evello, stringo, vel *παῖω*, minuo, scindo?) *Semispathium* gladius est, a media longitudine *spathæ* appellatus, non ut imprudens *Bulgus* dicit, sine spatio, dum sagitta velocior sit. Conf. Glossarium Caroli du Fresne T. III. pag. 791.

Semissarius, a, um. Digest. lib. 30. Leg. 116. § 1. *Cohares semissarius*, id est, ex semisse. Conf. Calvin. Lex. Jurid. pag. 839.

Semitactus, a, um. Martialis lib. 6. Epigr. 74. v. 2.

Medio recumbit imus ille, qui lecto,

Calvam trifilem semitactus unguento.

Græcè *ἡμίχρησ*; tangere quippe oleo, est ungere.

Semiuncia, pro Semuncia, Frontino de Aquæductibus passim placet, Vitruvium hoc nomine imitanti.

Senescendus, a, um, a senesco. Varro de L. L. lib. 5. *Seculum spatium annorum centum* vocant; dictum a *sene*, quòd longis-

simum spatium senescendorum hominum id putarunt.

Sensibilis, e. De gradu auctoritatis Apulejo in Lexico controversiam h. l. facit Seneca ep 124. *Quicunque voluptatem in summo ponunt, sensibile judicant bonum; nos contra intelligibile, qui illud animo demus.* Pareus in Lexico Crit. pag. 1138. *Sensibilis*, inquit, *insensibilis, sensilis, activè* capiuntur; *Sensibilis*, pro eo, qui sentit, non *serò*, qui sentitur. Idem valet *Sensilis*. *Insensibilis*, qui non sentit, non *serò*, qui non sentitur. In his *Bulgò* a multis peccatur. Hactenus Pareus, quem frustra esse judico. *Sensibile* enim revera l. c. *παθητικῶς* intelligendum esse, ipsa mens auctoris suadet, qui in sequentibus *sensibile* interpretatur, quod *sensu comprehensum*, vel quod *sub sensum cadit*. Huc accedit, quòd *intelligibile* nullo modo significationem *ενεργητικῆν* ibidem recipiat, ut ex contextu manifestum est; unde a Vossio (qui hanc vocem damnat lib. de Vit Lat. Serm. sed refellitur a Borrichio Cogitat. p. 143.) *intelligibile* rectè satis passivè exponitur, quod *sub intelligentiam* cadit, item quod *intelligentia* vel *ratione* comprehenditur. Testis est Tertullianus adversus Braxeam: *Quid est sermo, nisi vox & sonus oris, & (sicut Grammatici tradunt) aer offensus, intelligibilis auditu.* Consentit Marcellinus, qui lib. 20. *causas intelligibiles* dixit, quæ intelligi possunt. Non ignoro, Adjectivo-

rum nonnullis, in BILIS exeuntibus, activam interdum significationem obtingere, cuius generis sunt apud Valer. Maximum 1, 1, 15. *Venerabilis* in Deos, pro veneratione plenus; apud Plautum Cistell. a. 2. sc. 2. v. 3. *immemorabilis*, qui nihil memorat & Mostellar. a. 5. sc. 2. v. 40. *impe-trabilis orator*, qui facile, quod vult, impetrat; apud Terent. Phorm. a. 1. sc. 4. v. 49. *Sincibilis causa*, quæ facile vincat, interprete Donato; Sed ex his nihil ad nostrum *sensibile* redit. *Sensile* verò activè capien-dum pro eo, quod potest sentire, ultrò concesserim.

Sensibilitas, tis. Nonius cap. 2. *Sententia, sensibilitas.* Id. cap. 12. *Verum sensibilitatis ejus non levis ratio est.* Vox deterioris notæ.

Sentinosus, a, um. Cato Orig. lib. 2. apud Nonium cap. 2. *Si indu nabis putidas atque senti-nosas commeatum onerare solebant.* Ità legit Mercerus; alii aliter, sed mendosissimè. *Sentinosæ naves* di-cuntur a *sentina*, id est, sordibus & illuvie plenæ.

Seorsus, adv. pro seorsum, ut rursus & rursum, prorsus & pror-sum. Apulejus Metam. lib. 10. *Ob-serata fore, atque singulis eorum seorsus admissis.* Lucretius lib. 4.

Seorsus item sapor oris habet vim, seorsus odores

Nascuntur, seorsum sonitus.

Non est, quod quemquam moveat *συνεργεσις* ista, quæ seorsus trisyll-

labum in disyllabum contrahitur. Similem habemus apud eundem lib. 1.

Corporis officium est quoniam premere omnia deorsum.

& ibid.

Nam per aquas quæcunque ca-dunt atque aëra deorsum, nec non lib. 6.

Deinde quod omnino natura pondera deorsum

Omnia nituntur.

Sed quis hoc in Lucretio mirabitur? Duriusculus fuit eorum temporum genius, quem sequentes Poëtæ emol-lierunt. Præter Lucretium & Apu-lejum Seorsus etiam dixerunt Plau-tus in Rudente act. 5. sc. 2. v. 27.

Nummi octingenti aurei in mar-supio infuerunt.

Præterea centum denaria Philip-pea in pasceolo seorsus.

Et Afranius in Emancipato apud Charisium lib. 2.

Principium hoc oro in animo ut sic tuo statuas,

Officiis cogi, ut abs te seorsus sentiam de re uxoria.

Separator, ris. Tertullianus Præscript. Adv. Hæret. cap. 30. *Pos-teriore ostendit separatorem.* Gloss. tribuit Lexicon.

Separatus, ūs. Apulejus Flor. *Adulescens est bisenda pulchritudi-ne, crinibus fronte parili separatu per malas rebusis.* *Separatio* vox classica est.

Sepelitus, pro Sepultus. Pri-scianus

Priscianus lib. 10. p. m. 417. *Notandum, inquit, quod sepelio, sepelisci vel sepelii, sepultum in frequentiori usu est supinum. Antiquissimi etiam sepelitum dicebant. Unde Cato in Thermum: Mortuus est, sepelitus est. Forma obsoleta.*

Septicepsos, antiquè, septem capitibus constans. Varro de L. L. lib. 4. *Cispius mons septicepsos.* Vid. supr. *Quadricepsos.*

Septimatus. Varro de L. L. lib. 5. p. 47. *Quinquatus: hic dies unus a nominis errore observatur, proinde ut sit quinque dictus ab Tusculanis post diem sextum Eidus similiter vocatus Sexatus, & post diem septimum Septimatus &c.* Paulus ex Festo: *Quinquatus festibus dies dictus, quod post diem quintam Iduum celebraretur, ut triatus, & sexatus, & septimatus, & decimatus.*

Septingenties, adv. Lamprius in Commod. Anton. cap. 11. *Pugnasse dicitur septingenties tricies quinquies.*

Sequestrator, ris. Symmachus lib. 8. ep. 54. *Intervenit ex humore solito dolor corporis, officiorum familiarium sequestrator.* Dolet nempe Symmachus in præcedentibus, seras Marciano suo litteras suas videri, accusans longitudinem itineris & valetudinem corporis, cujus vitio præpeditus officia familiaria præstare non potuit, sed addit postea: *Nunc quia labori & valetudini*

quies reddita est, salutationis verba non differam &c. Pro sequestrator Latine magis dicitur l. c. *mora, morator, interpellator*; quia seqvioris notæ sunt *sequestro, are*, (pro quo Latini Veteres *sequestro* ponere dixerunt) *sequestratio, sequestratum &c.*

Sequo, activa terminatione Veteres dixisse, auctor est Priscianus lib. 8. p. 294. *Multa ancipiti terminatione in una eademque significatione protulerunt antiqui, ut stabulo & stabulor, secto & sector, seqvo & seqvor, sortio & sortior &c.* Huc spectat locus Gellii lib. 18. cap. 9. *Sequo & sequor, item secta & sectio consuetudine loquendi differunt, sed qui penitus inspexerit, origo & ratio utriusque una est. Sequo est loqvor, sermocinor, ἀπὸ τοῦ ἐπεσθαι καὶ ἐπείν, unde insequo, sive, quod Velio Longo apud Gellium l. c. magis placuit, insecor, quod est ἐννέπω.* Conf. omnino Voss. Etymolog. p. 465. & Martin. Philolog. p. 1278. & 3569. quorum scrinia compilare nolumus.

Serpentifer, a, um. Virgilius in Ciri v. 477.

Æginamque simul serpentiferamque Seriphum.

Vide supr. *Sementifer.*

Serpor, i, passivè. Solinus Polyh. cap. 22. *Insula ipsa cum nullo serpatur angue, asportata inde terra, quoquo gentium insecta sit, angues necat.* Eodem modo apud Plin-

Plinium lib. 23. cap. 1. *bina stadia ambulari* dicuntur, ut taceam plurima, quæ apud bonos auctores occurrunt, exempla.

Servaculum, i, a servo dicitur, ut receptaculum. Ulpianus Dig. lib. 9. Tit. 2. Leg. 29. § 2. *Quia parvi refert, navem immittendo, aut servaculum ad navem ducendo, an tua manu damnum dederis.* Per *Servaculum* h. l. intelligitur Scapha, cui vel interdum nautæ tempestatis causa se committunt, vel ipsos pisces servandos. Pro *Servaculum* nonnullis placet legere *Serriculum*, quos contra vide Turneb. Adversar. lib. 27. cap. 31.

Servatio, nis. Plinius lib. 10. ep. 121. *Usque in hoc tempus, Domine, neque cuiquam diplomata commodabi, neque in rem ullam, nisi tuam, misi; Quam perpetuam servationem meam quædam necessitas rupit;* ita Gruterus & alii emendatè satis legunt. Excusat nempe se Plinius, quod uxorem suam, quæ, audita morte avi, ad amitam suam excurrere voluit, urgente itineris celeritate, diplomate adjuverit; inconsulto Trajano Principe. *Servatio* l. c. pro *observatione* ponitur.

Servile, adverbialiter, pro serviliter. Claudianus de Bello Gildonico v. 367.

fractos inglorius armos
Supposuit servile gemens
Vid. supr. *Ferale*.

Serula, ὑποκορισμὸν, a Se-

ra. Hyginus fab. 144. *Homines antea ab immortalibus ignem petebant, neque in perpetuum servare sciebant: quod postea Prometheus in serula detulit in terras.*

Sescenti, pro Sexcenti, Gellio constanter placet; ita lib. 10. cap. 16. *Scire ea, quæ post annos sescentos facta sunt.* Hinc

Sescentesimus, a, um, apud eundem ibid. *Post annum amplius sescentesimum.* Conf. Cic. de Rep. l. 1. apud Non. c. 12. p. 526.

Sescuplex, icis. Quintilianus lib. 9. cap. ult. *Aut sescuplex ut pæon, cujus sis est ex longa & tribus brevibus.* Cic. in Orat. cap. 57. scripsit *Sesquiple*.

Sesquiplaris, e. Vegetius lib. 2. de re militari c. 7. *Duplares duas, sesquiplares unam semis consequabantur annonam.* Sic ex opt. exempl. Stewech. Vulgò *simplares unam*.

Sesquisenex, is. Papinii Epigrammatum apud Varronem lib. 6. de L. L.

Ridiculum est, cum te Cascam
tua dicit amica,
Casca Philotonis, ipsa senex
puerum.

Dic tu illam pusam, sic fiet mutua
muli,

Nam verè pusus tu, tua amica
senex' est.

Audiamus, quid de hoc epigrammate sentiat incomparabilis ille & exactissimus mendorum animadversor
Tur-

Turnebus, qvi lib. 23. cap. 16. *Exstat*, inquit, *apud Varronem lib. 6. de L. L. perlepidum perque vetustum Papinii epigrammatum in adolescentem Cascam, sed quibusdam tamen locis inquinatum atque maculatum; Ego creta quadam Cimolia ejus maculas detergere conabor, proponamq; id, quemadmodum scribi debere censeam:*

Ridiculum est, cum te Cascam
tua dicit amica,

Fili Potoni sesquisenex pue-
rum, &c.

Qvem versum (verba sunt Scaligeri in Conjectan. ad Varr. p. 117.) acceptum referimus nunquam satis laudato viro, Adriano Turnebo, unico Galliae nostrae atque adeo totius Europae Ornamento. Priscianus lib. 3. p. m. 76. laudatum epigramma non *Papinio* cum Varrone, sed *Pomponio* tribuit, unde probat simul, nomen *Senex* Veteribus commune fuisse, qvi *hic* & *haec senex* proferebant. Addi potest testimonium ex Tibull. lib. 1. eleg. 7. ubi etiam *Senex* mulier dicitur:

Hanc animo gaudente vident, ju-
venumque catervae
Commemorant merito tot
mala ferre senem.

Severius, adverbium, Justinum & Gellium assertores in Lexico habet, sed neque excludendus Caesar lib. 3. de B. Civ. *Quibus rebus permotus Caesar, Brundisium ad suos se verius scripsit.*

Sexangulus, a, um, Plinio

in Lexico recte tribuitur, cui ad jicere libet locum ex Ovidio Metam. lib. 15. fab. 34. v. 1.

Nonne vides, qvos cera tegit sex-
angula, foetus

Melliferarum apium sine mem-
bris corpora nasci?

Sexatrus. Varro de L. L. lib. 5. *Ab Tusculanis post diem sextum Eius similiter vocatus sexatrus, & post diem septimum septimatrus. Paulus ex Festo: Quinquatrus festibus dies dictus, quod post diem quintam Iduum celebraretur, ut triatrus & sexatrus & septimatrus & decimatrus.*

Sexmenstris, e. Ulpianus Digest. lib. 43. Tit. 32. Leg. 1. *Proinde si semenstrem solbit, sexmenstris debeat, inutiliter interdicit, nisi solberit & sequentis sexmenstris. Cicero & alii malunt Semestris.*

Sexprimi, orum. Cicero de Nat. Deor. *Id quoque L. Alenius fecit, cum chirographum sexprimorum imitatus est. Sexprimi dicuntur sex principem in Senatu locum habentes, quemadmodum quinqueprimi apud eundem in Verr. 3. cap. 28. & decemprimi pro Rosc. Amer. cap. 9. Conf. Nizol. Thesaur. Cicer. pag. m. 1861.*

Sexticepsos, pro sexticeps. Varro de L. L. lib. 4. *Mons Esquilinus sexticepsos. Idem ib. Collis Latiaris sexticepsos in Sico Mustellario summo apud Turaculum aedificium solum est. Vid. supr. Quadricepsos & Quarticeps.*

Signa-

Signatior, compar. Tertullianus de Resurr. Carn. cap. 13. *Quid expressius & signatius in hanc causam?*

Significare, pro significare, ut *edificare* pro *edificare*, *ludificare* pro *ludificare*, &c. Digest. lib. 36. Tit. 1. Leg. 65. § 3. *Si auditus capaces sunt, vel interrogati nutu possunt significare, velle se periculo suo hereditatem adire.* Conf. Scioppii Lect. Suspect. lib. 1. cap. 9.

Significabilis, e. Varro de L. L. lib. 5. *Fatur is, qui primum homo significabilem ore emittit vocem. Vox significabilis est, quia aliquid significatur.*

Significantissime, adverbium. Quintilianus Declamat. 247. *Illud quam fieri potest brevissime & significantissime comprehendite.*

Simile, adverb. pro similiter, Ciceroni Acad. lib. 4. tribuit Nizolius Thesaur. Cicer. p. m. 1871.

Similius, adv. Phædrus lib. 5. fab. 5. circ. fin.

Adclamat populus: Scurram multò similius

Imitatum, & cogit rusticum trudi foras.

Simininus, a, um. Julius Obsequens de Prodigis cap. 103. *In Lucanis duo agni equinis pedibus nati, alter siminino capite. Simininus* adjectivum est a *simia*, neque aliud, credo, apud auctores habemus.

Simius, i, masculino genere,

pro *simia*, quod solis Poëtis Lexicon tribuit, sed gratis. Seneca en. in pro-fa *simium* pro *imitatore* posuit Controv. lib. 4. cap. 26. *Argentarius Cestii simius est*; quod mox ita explicat: *Fuerat enim Argentarius Cestii auditor & imitator.* Huc accedit, quod diminutivum *simiolus* eandem terminationem, idem genus usurpet apud Ciceronem lib. 7. fam. ep. 2. ad Marium: *Hic simiolus animi causa me, in quem inbeheretur, delegerat, persuaseratque nonnullis invidis meis, se in me emissarium semper fore.* Intelligit Clodium.

Simulation, compar. Petron. Fragm.

Nec satis est, vulgasse fidem: simulatius exit

Proditionis opus, famamque onerare laborat.

Simulter, pro simul, ἀρ-χαίνως, ut *Facul* & *Faculter*. Plautus Pseud. a. 1. sc. 3. v. 148.

Exoffabo ego illum simulter itidem ut murænam cocus.

Sic ibi non tantum Nonius cap. 2. sed etiam Vett. Codd. & Passeratius expresserunt. Vid. Animadvers. & Criticum Parei p. 1156.

Sincerissimus, a, um. Plautus Rud. a. 3. sc. 4. v. 52.

Tam sincerum (*tergum*) ut quivis dicat ampullarius.

Optimum esse opere faciendo corium & sincerissimum.

Lexicon seqvioris ætatis auctoribus sacrificat.

Singu-

Singulariè, pro singulariter, dixit Cicero apud Charisium lib. 2. quemadmodum *singularius* Veteres pro *singularis*; ut Turpilius Demetrio apud Nonium cap. 8. p. m. 491. *Homo unica est natura & singularia*. Conf. Plaut. Capt. a. 1. sc. 2. v. 3. & Parei Lex. Crit. pag. 1157.

Sinistrorsus, adverbium. Cæsar B. Gall. lib. 6. *Hinc se flectit sinistrorsus*. Frontinus de Aquæduct. lib. 1. c. 2. *Sub Nerone principe primum strata (via) ad miliarium trigessimum octabum sinistrorsus intra spatium passuum ducentorum &c.* *Sinistrorsus & sinistrorsum* dicitur, ut *dextrorsus & dextrorsum*, *seorsus & seorsum*, *introrsus & introrsum*, *prorsus & prorsum*, & similia.

Sireneus, a, um, adjectivum, a Siren. Ammianus Marcellinus lib. 29. p. m. 420. *Cum abstinere inconsolabili malo rogaretur, obnixè inflexibilis mansit, ut videretur aures occlusisse ceris, quasi scopulos Sireneos transgressurus.*

Sitior, passivum, a sitio. Plinius lib. 17. cap. 2. *Humor ex his non universus ingurgitans diluensq; sed quomodo sititur distillans, sicut ex ubere alit omnia, quæ non inundat.* Ovidius Fast. lib. 1. v. 216.

Quò plus sunt potæ, plus sitiuntur aquæ.

Conf. Perizon. Not. ad Sanctii Minerv. l. 3. c. 3. n. 10. p. m. 313. & 382. Hic quasi ἐν παρόδῳ notare libet errorem Phocæ Grammatici Veteris, qui verbum *sitio* præterito carere as-

serit, reclamante Justino 1, 8, 13. *Satiare sanguine, quem sitisti.*

Socerus, i, pro focer, Plautus dixit Menæchm. act. 5. sc. 5. v. 54. *Abiit socerus, abiit Medicus, nunc solus sum.*

Idem Casin. a. 4. sc. 2. v. ult.

Sed eccum progreditur cum corona & lampade

Meus socerus, compar, commaritus villicus.

ad quem locum vide Notas Taubmanni, si placuerit. Simili forma antiqua Veteres *puerus & puer* dixisse, testis est Priscianus lib. 6. pag. m. 282. seqv.

Solatus, a, um, participium. Seneca Trag. Oedip. a. 1. v. 5.

Lumenque flamma triste luctifera gerens

Prospiciet avida peste solatas domos,

pro desolatas. Verbum ipsum *Solo, are*, exhibetur quidem in Lexico, sed unius Statii testimonio comitatur.

Solui, præteritum, pro solitus sum, Catoni & Ennio in usu fuisse, auctor est Varro de L. L. lib. 8. pag. 123. Sed præstat imitari modum, quo homines loquuntur, quàm quo inusitatè olim sunt locuti.

Sonatur, imperf. pass. Apulejus Metam. lib. 5. *Jubet citharam loqui, psallitur, tibia agere, sonatur, choros canere, cantatur.* Eadem forma Cicero de Nat. Deor. lib. 2. *Quocirca & in fidibus testudine resonatur, aut cornu.*

Sonor, ari, passivum. Ovidius ad Liv. August.

Halcyonum tales ventosa per
æqvora qvestus
Ad surdas tenui voce sonantur
aqvas.

Idem Art. Am. lib. 1.

Auguror, en vinces, votivaqve
carmina reddem
Et magno nobis ore sonandus
eris.

Simili modo Sextus Rufus Breviar.
extr. *Quàm magno ore tua, Princeps
inbibe, facta sunt personanda?*

Sophismatium, i, pro Sophisma. Gellius lib. 18. cap. 13. lemmat. *Quali talione Diogenes philosophus usus sit pertentatus a dialectico quodam sophismatio impudenti.* Σοφισματιον diminutivum est a σοφισμα, quemadmodum επιγραμμιον ab επιγραμμα, quo usus est Plutarchus, & Latino idiomate Varro de L. L. lib. 6. p. m. 70. Idem ostendit Papinii Epigrammation, quod in adolescentem fecerat Cascam &c. Vid. supr. Sesquisenex.

Sophistice, es, ut Rhetorice, es, & similia. Apulejus lib. 2. de Philos. Morali pag. 386. *Sophistice imitata Juridicalem statum, dat opinionem stultis, quasi Justitie studeat, quam Iniquitati fabere constat.* Conf. mox præcedentia.

Sordidius, adv. Dialog. de Orat. *Quò sordidius & abjectius nati sunt.*

Sortiri, passivè positum legitur apud Hyginum Astron. lib. 2. c. 40. Qui negare cæpit de sua filia se passurum sortiri. i. e. sortem duci. Confer activam hujus verbi terminationem in Lexico.

Sospitalitas, tis. Macrobius Saturnal. 1. 1. c. 17. *Victores Romanos ad spectacula Dei sospitalitatis reduxit.* Ità nonnulli legunt; alii *sospitalis.* Apollinem intelligit Macrobius, quem paullò antè *auctorem publicæ sospitatis* vocat, & paucis interjectis *Deum sospitalem*, de quo ità in carminibus Marcii Vatis scriptum fertur: HOSTEM. ROMANI. SI. EX. AGRO. EXPELLERE. VULTIS. VOMICAM. QVE. QVÆ. GENTIUM. VENIT. LONGE. APOLLINI. CENSEO. VOVENDOS. LUDOS. QVI. QVOT. ANNIS. COMITER. FIAN. HIS. LUDIS. FACIENDIS. PRÆSIT. IS. PRÆTOR. QVI. JUS. POPULO. PLEBI. QVE. DABIT. SUMMUM. DECEMVIRI. GRÆCO. RITU. HOSTIIS. SACRA. FACIANT. HOC. SI. RECTE. FACIETIS. GAUDEBITIS. SEMPER. FIET. QVE. RES. PUBLICA. MELIOR. NAM. IS. DIVOS. EXSTINGVET. PERDUELLES. VESTROS. QVI. VESTROS. CAMPOS. PASCUNT. PLACIDE.

Spectabilitas, tis, substantivum a Spectabilis; Impp. Honor. & Theodos. in Cod. Justin. lib. 12. Tit. 26. L. 1. In officio spectabilitatis tue &c. Conf. lib. 9. Tit. 27. Leg. 5.

Hic notare libet frequentiam illam
 titulorum, qui, ut loquuntur philo-
 sophi *per abstractionem* parum La-
 tinè efferuntur; quo modo Con-
 stantinus ad Symmachum lib. 10.
 ep. 79. *Eximietas tua*; Honorius
 Augustus ad eundem ibid. ep. 72.
Sublimitas tua. Eutropius in Præ-
 fat. & Symmachus l. 10. c. 33. *Man-
 suetudo bestia, tranquillitas bestia*.
 Idem ib. *Perennitas bestia*, & c. 23.
 nec non 26. *æternitas bestia*; lib.
 3, 70. *excellencia tua*, & 4, 9. *magni-
 ficencia tua*. Leg. 1. de Officio præ-
 fectionis in Cod. Justin. *Cura & provi-
 dentia claritatis tue*. Leg. 9. de
 Advocatis diversor. *judiciorum, cel-
 situdo tua*. Leg. 1. de Advoc. divers.
judicium: nostra serenitas. Mirari
 possis, jam tum Tiberii ævo Vellej.
 Paterculum 2. cap. III. dixisse *medio-
 critas nostra*, & cap. 104. *pro captu
 mediocritatis meæ*; item Valer.
 Maximum in præfat. *mea parbitas*.
 Sed hæc (verba sunt Cellarii Cur.
 Poster. cap. 6. p. 187.) tum rara erant
 declinantis Latinitatis exempla.

Speclatrix, cis. Ovidius A-
 mor. lib. 2. El. 12. v. 26.

Vidi ego pro nivea pugnantes
 conjuge tauros:

Speclatrix animos ipsa juven-
 ca dabat.

Lexicon Lucano & Ammiano tri-
 buit.

Speclatus, ἐπεσπῆται, qui
 spectavit. Varro de Re Rustica lib. 2.
 cap. 4. *In Arcadia scio me esse spe-
 clatum suem, quæ præ pinguitudine*

*carnis non surgere modo non posset,
 sed etiam ut in ejus corpore forex
 exesa carne nidum fecisset, & pepe-
 risset mures*. Ubi *speclatum* esse pro
 spectavisse ponitur. Similiter Afra-
 nius Suspecta apud Nonium cap. 1.
qui me est animi exercitus, pro, qui
 me animi exercuit. Varro apud
 Diomedem lib. 1. & Priscianum l. 8.
Affectatus est regnum, pro affectavit.
 Plautus Mostell. act. 4. sc. 2. v. 58.

Ain', minis triginta amicam de-
 stinatum Philolachem?
 pro destinavisse; conf. Not. Taub-
 mann. & Mercer. ad Nonium p. 89.
 Lucretius quoque eadem forma lib.
 4. dixit:

Fit prius ad sensum ut quæ cor-
 pora conveniebant,

Nunc non convenient, & cætera
 sint magis apta,

Quæ penetrata quæunt sensum
 progignere acerbum.

id est, ubi penetraverint, interprete
 Lambino. Idem ib.

Aut penetrare locos æquè nequit,
 aut penetratum

Ægrè admiscetur muliebri semi-
 ne semen.

id est, postquam penetravit. Constan-
 tinus Imp. l. 1. C. Th. sine censu vel
 rel. fund. comp. non posse: *Cogno-
 scimus hanc esse causam maxime re-
 liquorum, quod nonnulli captati ali-
 quorum momentaneas necessitates
 sub hac conditione fundos optimos
 comparant*. Captati, pro, postquam
 captaverunt. Solinus c. 1. *honoratus
 est*, pro honorabit, dixit, & c. 5. *hau-
 sus est*, pro hausit. Floro quoque 2,

17, 11. hæc lectio a Salmasio aliisque eruditissimis Viris tribuitur : *Cum rex provocatus fuisset*, hoc est, cum rex provocasset. Sed aliter sentiunt Freinshemius & accuratissimus Grævius, præeunte Gronovio, & Perizonio in animadversionibus Historicis cap. 7. Conf. Sciopp. Instit. Grammat. p. 188. & Not. Hertzog. ibid.

Spondaicus, inquit Lexicon, dicitur *versus*, qui in fine duos habet *spondeos*, forte rectius *Spondiacus* dicendus. Mihi prius probatur, quia *Spondaicus* dici potest, ut a trochæus trochaicus. Huc accedit Terentiani illud de Comicis & tragicis versibus apud Priscianum p. m. 882.

Culpatur autem versus in tragœdiis,

Et rarus intrat ex jambis omnibus,

Ut ille contra, qui secundo & talibus

Spondeon, aut quem comparem receperit :

Sed qui pedestres fabulas focco premunt,

Ut quæ loqvuntur sumpta de vita putes,

Vitiant jambum tractibus spondaicis.

Cellarius Cur. poster. cap. 10. inter vocabula *barbara* nostrum *Spondaicus* refert, sed falsum eum esse, evincit laudatus Terentiani locus. At verò, quærat aliquis, quis est & cujus fidei iste Terentianus? Maurus ille est, celeberrimus Grammaticus & Poëta, qui de litteris, syllabis,

pedibus & metris carmen, omni elegantiarum genere conditum, & amabili quadam ingenii amœnitate temperatum scripsit. Vid. Fabric. Bibliothec. Lat. lib. IV. cap. 7. pag. 794. seqv.

Spontivus, *a, um*, pro Spontaneus. Solinus Polyh. c. 2. *Spectatissimum illud est in lupis, quod caudæ animalis hujus villus amatorius inest perexiguus, quem sponte damno amittit, cum capi metuit*. Hanc, inquit Salmasius in Plinian. Exercitat. p. 88. ex libris lectionem restituimus, vulgatorum hæc erat : *quem spontaneo damno abjicit* ; nec video (pergit celeberrimus Salmasius) quare a sponte deduci non possit *spontivus*. Borrichius, custos Latini Sermonis diligentissimus, Cogitat. pag. 242. contra Vossium, qui Veteres *spontaneus* dixisse negat, præsentem Solini locum adfert, sed mirari subit, vulgatam lectionem a viro laudatissimo ita retineri, ut Salmasianæ nostræ ne meminisse quidem voluerit, cui ego tantumtribuendum existimo, ut nullo hariolo opus esse videatur.

Squamans, *squamis* plenus, pro quo alii *squameus* dicunt, alii *squamosus*, alii *squamiger*. Manilius Astronom. lib. 5. p. 126.

Cœruleus, Ponto cum se Delphinus in astra

Exigit (al. erigit) & squamans stellis imitantibus exit.

Squamifer, *a, um*. Cicero in Arat. *Squamiferi pisces*. Conf. Nizol. Thesaur. Cicer. p. 1900.

Stagnatus, a, um, passivè præter Columellam usus est Ovidius Metam. lib. 15. fab. 4. v. 269.

Quæque sitim tulerant, stagnata paludibus hument.

Statulibera, æ. Ulpianus Digest. lib. 40. Tit. 7. Leg. 6. *Si statulibera serva pœna facta sit.* Idem ib. Leg. 16. *Statulibera quicquid peperit, hoc servum heredis est.* Masculinum habes in Lexico. Conf. Jurid. Calvin. p. 868.

Status, pro actu standi. Gellius lib. 2. cap. 1. *Stare solitus Socrates dicitur, pertinaci statu, per diem atque pernox a summo lucis ortu ad Solem alterum Orientem.* Conf. Plaut. Poenul. act. 1. sc. 2. v. 56. Contrarium est *Motus*. Cicero lib. 5. de Fin. *Quod in motu & statu corporis nihil inest.* Et mox: *Etsi turpitudinem fugiemus in statu & motu corporis.* Lucretio *status* dicitur *statio* lib. 4.

Qua vehimur navi fertur, cum stare putatur;

Quæ manet in statione, ea præter creditur ire.

id est, quæ consistit non movetur. Similiter *circumstantia* propriè significat actum circumstandi, cujus notionis auctor est laudatus Gellius lib. 3. cap. 7. (non modò Tertullianus, quem Lexicon credit) *Ostendit exitium de loci importunitate & hostium circumstantia.* Conf. quæ præcedunt.

Stercoratio, nis, vox est Varonis de Re Rustica lib. 1. cap. 38.

lemmat. non modò Columellæ & Plinii, quibus Lexicon adscribit. Isidorus lib. 17. c. 2. de Cultura agrorum: *Stercoratio*, inquit, est *læta-minis adpersio*; *stercus* autem *locatum*, vel quia sternitur in agris, vel quòd extergi oporteat, quicquid sordium in civitate redundat.

Sterilefio, eri. Solinus Polyh. cap. 27. *Leane fœtu primo quinque catulos edunt, deinde per singulos partus numerum decoquunt annis sequentibus, sed postremò cum ad unum materna fecunditas recidit, sterilefiunt in æternum.* De varietate lectionis h. l. & verbo laudato ità differit Salmasius Plin. Exercit. p. 325. In aliis codicibus scriptum, *steriliscunt in æternum*, in aliis *sterilefiunt*, unica voce; atque ità in optimo Regio, & aliis vetustioribus; inde vulgares editiones: *steriles fiunt*. Optimum verò verbum *sterilefacere* & *sterilefieri*; sic *lebefacere* ἔξενθενίζειν (unde *lebefactus* apud Scribonium Largum compos. 259. *Lebefactum Ammoniacum mellis crassi habet spissitudinem*) Glossæ: *lebefecit*, ἔξενθένισεν, sic *bilefacere*, ἔξεντελίζειν, & similia sexcenta. In altera editione verbo Plinii usus est, *sterilescere*, in altera *sterilefieri* posuit. Hactenus celeberrimus Salmasius, cujus iudicio & sententiæ faciles accedimus.

Stillatim, adverbium, ut *gut-tatim* & similia. Varro de L. L. lib. 4. *Inter stillicidia & flumina hoc interest, quòd stillicidium, eò quòd stil-latim*

latim cadat, flumen, quòd fluit continue.

Stimulatio, nis. Præest huic nomini in Lexico auctor Plinius, cui tutius præfuturum speramus Cicero- nem Orat. de Leg. Agrar. *Versatur magnus error propter insidiosas non- nullorum Stimulationes.*

Stipatio, nis. Cicero pro Sull. *Ejus aspectus, concursatio, stipatio, greges hominum perditorum, metum nobis seditionesque afferebant.* Plinius Junior ad Paulinum suum lib. 4. ep. 16. *Proximè quum dicturus apud Centumviros essem, adeundi mihi locus, nisi a tribunali, nisi per ipsos iudices non fuit: tanta stipatione cetera tenebantur.* Lexicon alium auctorem, aliam notionem exhibet.

Stipulo, are, activa forma usus est Symmachus lib. 1. ep. 11. *Do fidem, nihil humili mensæ, nihil ser- bitis, aut pecori defuturum. Ne mihi sit dicti hujus posthac negatio, en Bobis chirographi instar litteras. Sponsionem stipulat affectio.* Gloss. Cyrill. ἐπερωτῶ, consulto, inter- rogo, stipulo, ἐπερωτῶμαι, pro- mitto, spondeo, stipulor. Vid. Lex. Philol. Martinii pag. 3758. item Pri- scian. lib. 8. de Significationibus vel Generibus Verborum p. m. 288.

Stolidior, compar. non Aurelii modò Victoris est, sed Plauti etiam in Trin. a. 1. sc. 2. v. 162.

Nihil est profectò stultius, neque stolidius.

Sallustius apud Gellium lib. 18. cap. 4. *At Cn. Lentulus, patricia gentis, collega ejus, cui cognomentum Clo- diano fuit, perincertum stolidior, an sanior, legem de pecunia, quam Sulla emptoribus bonorum remise- rat, exigenda promulgabit.* Ad quæ verba laudatus Gellius ibid. *Nos postea ex Apollinari didicimus, Vanos propriè dici, non ut Vulgus di- ceret, desipientes aut hebetes aut in- ptos, sed, ut Veterum doctissimi di- xissent, mendaces & infidos & levia inaniaque pro gravibus & veris a- stutissimè ponentes. Stolidos autem vocari non tam stultos & excordes, quàm tetros & molestos & illepidos, quos Græci μολὴν καὶ φρο- νητικὸν dicerent.*

Stramentor, ari, stramenta colligere. Hyginus fab. 14. *Idmon Apollinis filius apud Lycum cum stramentatum exisset. Stramenta- tum exire dicitur, ut frumentatum, lignatum, aquatum ire, apud opti- mos scriptores. Vitiosam esse lectio- nem, monet Cl. Schefferus in Indice, sed aliam ego non invenio.*

Strigosissimus, a, um. Colu- mella lib. 7. c. 6. extr. *Placidè ac lentè pabuletur (capella) ut & largi sit uberis, & non strigosissimi corporis.* Nonius Marcellus cap. 2. *Strigosus, inquit, apud veteres morbus dicitur jumentorum, qui corpora stringat aut fame, aut alii bitii causa, quasi stringosus.* Masurius Sabinus lib. XVII. *Equus strigosus.* Ergo non morbus, sed morbo affectus seu vi- tiosus.

tiosus. Conf. Gell. lib. 4. cap. 20. in quo, ut in vulgatis Nonii, liber septimus Masurii laudatur, non septimus decimus. Propriè *jumentum* illud *strigosum* dicitur, quod in arando *strigat*, hoc est, moratur & interquiescit (Danicè *stolder* / urinam mittit) Quod quia macie sæpe contingit, hinc fit, ut dicatur de equis & bubus malè curatis. Conf. Voss. Etym. p. 496.

Stultius, adverbium. Seneca Controv. lib. 5. cap. 34. *Gargius multò stultius* sc. ait.

Stultulus, a, um. Apulejus Metam. lib. 9. *Tu stultule asine*.

Stupidissimus, a, um. Varro *ἄνθρωπος* apud Nonium de Var. Signif. Serm. *Andromeda binctā, & proposita ceto non debuit patri suo homini stupidissimo in os spuerē bitam?* Lexicon Tertullianum auctorem amat.

Svavio, activa terminatione pro *Suavior*, antiquitus dixerunt apud Nonium cap. 7. Pomponius Munda: *Ego illam non amplectar? ego non suaviem?* Et Novius *Quæstion. Mammæ teneas, pedes extollas, suavies, congemit.* Quam formam imitatur Apulejus, vocum antiquarum auceps, lib. 6. Metam. *Tunc Jupiter, presa cupidinis buccula, manuque ad os suum relata, consuaviat.*

Svavifonus, a, um. Poëta Vet. sed incertus in Appendice Virgilii (edit. Francof. 1610.) de Orpheo v. 5.

Svavifonosque modos testudinis &c.

Suavissimè, adverbium. Cicero ad Appium lib. 3. ep. 12. *Sicut tu amicissimè & suavissimè optas.* Idem lib. 5. ep. 12. *Gratiam illam, de qua suavissimè quodam in procæmio scripsisti, ne aspernere.* Et lib. 13. ep. 18. *Non concedam, ut Attico nostro, quem elatum letitia bide, jucundiores tuæ suavissimè ad eum & humanissimè scriptæ litteræ, fuerint, quàm mihi.* Item lib. 16. ep. 12. *Mecum locutus est suavissimè.*

Subactio, nis. Vitruvius lib. 7. cap. 3. *Sed & baculorum subactionibus fundatæ soliditates, marmorisque candore firmo levigatæ, coloribus cum politionibus inductis, nitidos expriment splendores.* Lexicon Arnobium adduxisse satis habet; cui superaddimus Ciceronem de Orat. lib. 2. *Subactio mihi ingenio opus est, ut agro non semel arato, sed nobato, & iterato, quò meliores factus possit & grandiores edere.* *Subactio autem est usus, auditio, lectio, litteræ.* Conf. Parei Crit. p. 1190.

Subamarum, adverbium. Ammianus Marcellinus lib. 28. *Suspiciosus & minutus suo pte ingenio fuit, & subamarum arridens.* Simplex *Amarum* Apuleji est Metam. lib. 6. *Contortis superciliis subridens amarum.*

Subassentior, iri. Quintilianus lib. 11. cap. ult. *Gestus parvis interballis & subassentientibus humeris moberetur.*

Subcrudus, a, um, Cornelii Celsi est, quem Lexicon auctorem profitetur, sed & Catonis de R. R. c. 156. *Sumito brassicam, conjicito in aquam ferventem, coquit paulisper, uti subcruda fiet.*

Subdealbo, are. Varro apud Nonium cap. 2. in Algu: *Leges ruina ne jacentem subdealbet algu danti frigore.* Ità Mercerus depravatam hunc locum legit, & cum eo Gothofredus. Aliter Scaliger: *Teges ruina subjacentem, ne sub dio ambesset algus dentientem frigore.*

Subdiaconus, i. Impp. Valentin. Valens & Gratian. in Cod. Justinian. lib. 1. Tit. 3. Leg. 6. *Presbyteros, diaconos, subdiaconos &c. etiam personalium munerum expertes esse precipimus.* Polydorus Vergilius lib. 4. cap. 5. p. m. 245. *Diaconis, inquit, adjumento dati sunt ministri, qui illorum dictis audientes essent, & oblationes caperent. It apud Hebraeos Nathinnei appellantur, hoc est dati, aut donati, vel in humilitate Domino fervientes; nunc Subdiaconi, quòd Diaconis subsint, nuncupantur.* Isidorus Orig. lib. 7. c. 12. de Clericis: *Generaliter clericos nuncupari scribit omnes, qui in Ecclesia Christi deserviunt, quorum gradus & nomina hæc sunt: Ostiarius, psalmista, lector, exorcista, acolitus, subdiaconus, diaconus, presbyter, episcopus.* Idem paucis interjectis: *Hypodiaconi Græci, quos nos Subdiaconos dicimus, qui ideo sic appellantur, quia subjacent præceptis & offi-*

ciis leuitarum &c. Memorare h. 1. libet sententiam Seisingii Centur. 2. Notatu Dignissimorum in Lingua Latina num. 6. *Græce Latinaque voces in compositionem non coeunt; Hinc pro Subdiaconus dicas Hypodiaconus.* Quam regulam Cent. 3. n. 6. ità intelligendam exponit: *Græce Latinaque voces in compositionem non coeunt, sc. ea, quæ usæ Auctorum classicorum non sunt comprobata.* Idem ibidem verba Buchleri esse fatetur, sed addit: *Nescio tamen, num Buchlerus ista ità intellexerit.*

Subdisjunctivus, a, um. Digest. lib. 50. Tit. 16. Leg. 124. *Hæc verba, ille aut ille, non solum disjunctivæ, sed etiam subdisjunctivæ orationis sunt.* Distinctionem inter τὸ Disjunctivum & Subdisjunctivum vide l. c.

Subdivisio, nis. Imp. Justinianus Cod. lib. 6. Tit. 2. Leg. 22. *Omni talem tractatum alia sequitur subdivisio.* Idem ib. lib. 3. Tit. 28. Leg. 37. *In castrensibus pecuniis introducta est & alia subdivisio.* Laërtius de Zenone Philosopho lib. 7. p. 330. ità inter divisionem & subdivisioem philosophicè distinguit: *Generis divisio est scissio in continentes species, ut: animalium sunt alia rationalia, alia irrationalia. Contraria divisio est generis in speciem scissio per contrarium velut per negationem; ut: existentium quædam sunt bona, quædam verò non bona. Subdivisio est divisio sub divisione,*

Bisione, ut illud: existentium alia sunt bona, alia non bona; Eorum autem, quæ bona non sunt, alia mala sunt, alia indifferentia.

Subfigo, ere, pro Suffigo, quod usitatius. Julius Firmicus cap. 8. de errore Prof. Relig. Septem Serubus corporis mei membra lacerata subfigunt.

Subindo, ere, mox addere. S. Aurelius Victor de Origine Gentis Romanæ cap. 4. v. 2. Secundum quod noster cognomento sic intulit:

Hanc Janus Pater hanc Saturnus condidit arcem.

(vid. Virgil. Æneid. 8, 357.) *Ac subindit* (id est, mox addit)

Janiculum huic, illi fuerat Saturnia nomen.

Subinflatus, a, um. Arnobius lib. 2. Adv. Gentes: Nos ita cæcos & superbos nescio quæ res protulit & concinnabit invidia, ut cum nihil sciamus omnino, fallamus nos tamen, & in opinionem scientiæ subinflati pectoris tumore tollamur?

Subjugo, are, a Cellario Ant. Lat. p. 84. inter timidè usurpanda recensetur, qui antiquius testimonium in veniri desperat, quàm Claudiani, Apuleji & Prudentii. Borrichius Cogitat. pag. 245. & seqv. Asconium Pedianum aliosque auctores demonstrat. Nobis testimonia aliquot addere libet ex libro Messalæ Corvini de Augusti Progenie: Hinc ad Danubium Rhenumque quis au-

spiciis) victoriosissime Principum penetratum, & utriusque fluminis utramque ripam tuæ industriae subjugaverê sires. Idem ib. Ductu nostrorum ducum subjugati sunt. Item: Hispaniam nostrorum subjugaverê arma. Et adhuc: Fraude & non bello Gabios subjugabit.

Subjugus, a, um. Apulejus Metam. lib. 7. Uxor ejus asara nequissimaque illa mulier, mola machinariæ subjugum me dedit.

Subjunctivus, a, um. Apulejus de Syllog. Categ. In Sexto autem modo trahitur Subjunctivus ex Abdicativa. Priscianus lib. 18. p. m. 675. Modus, inquit, Subjunctivus apud Latinos est, quando dubitationem, quando probationem, quando possibilitatem significat, in qua sunt etiam illa, quæ ὑποθετικῶς, id est, suppositivè inducuntur. Conf. seqv.

Sublavo, are. Celsus lib. 6. cap. 18. Si humidum vino austero sublavandum est. Lexicon Apulejo tribuit.

Submemoratio, nis. Modestinus Digest. lib. 27. Tit. 1. de Excusat. Leg. 13. § 10. Oportet unà testari ante tribunal, vel aliter in submemorationibus. Græcè submemoratio vocatur ὑπόμνημα, quam vocem Latino idiomate imitatur Cicero filius ad Tironem lib. 16. fam. ep. extr. 21. Multum mihi eripitur operæ in exscribendis hypomnematis. Est autem hypomne-

ma, commentarius, commentatio, interpretatio.

Submersio, *nis*. Arnobius lib. 5. Adv. Gent. p.m. 487. *Seminis submersio*. Lexicon Gloss. Vet. adscribit.

Subnascor, *i*. Plinii esse, rectè monet Lexicon. Antiquiori auctoritate gaudet participium

Subnatus, quod Ovidii est, vel Gratii Valisci Halieutic. fragm. Num *Eada subnatus imo viridentur ab herbis*.

Subodoror, *ari*. Ammianus Marcellinus lib. 26. p. 333. *Qui cum venisset accitus, implendique negotii presagus, ut subodorari dabatur vel somniorum assiduitate, vel Eideri die secundo*. In quibus notanda insuper forma verbi deponentis passiva; Neque enim *subodoro* scribendum censeo, sed *subodoror*, quæ terminatio verbi simplicis receptior est.

Subornator, *ris*, non Ammiani tantum est, cui Lexicon adscribit, sed antiquiorem habet auctorem Lampridium in Commodio Antonino cap. 19. *Servorum subornatores*.

Subreclio, *nis*. Arnobius lib. 5. p. 490. *Phallorum illa fascinorumque subreclio, quos ritibus annuis adorant & concelebrant Græcia nonne illius facinoris similitudinem refert, quo se a debito Liber libera- bit?*

Subreptio, *nis*. Apulejus Me-

tam. lib. 10. *Dejerant uterque nullam se prorsus fraudem, nullam denique subreptionem fecit asse*. Invenitur sæpe in Digestis & Codice Justiniano. Nonii quoque est cap. 4. *Furtum est occulta subreptio*.

Subrubeus, *a*, *um*. Nonius cap. 16. *Ostrina ab ostræ colore, qui est subrubeus*. Tutius usurpatur *subruber* vel *subrubicundus*. Vid. Borrich. Cogitat. p. 226. de voce *Rubeus*, quam Hermolaus Barbarus & Beoraldus animosè damnant.

Subsero, *ui*, *ertum*, suppono, suffigo; unde participium

Subsertus, *a*, *um*. Apulej. Metam. lib. 7. sub. fin. *Subsertis manibus exsolvit suam sibi fasciam*.

Subsono, *are*. Sisenna Mile-siarum lib. 13. apud Charisium lib. 2. *Nisi cominus excidisset, Quanti dantur, Tanti, inquit, Olympias*. Simul hæc dicens, *suasium dedit, ut scilicet subsonaret quanti pretii*, ɔ: clam sonaret. Conf. Fragmenta Historicorum, quæ editioni Salust. Amstelod. 1675. adjunxit Rutgerus Hermannides pag. 299.

Substitutivus, *a*, *um*. Apulejus de Philos. Rationali: *Propositionum due species sunt, altera Predicativa, quæ etiam simplex est, ut si dicamus: Qui regnat, beatus est; altera Substitutiva vel conditionalis, quæ etiam composita est; ut: Ajax, qui regnat, si sapit, beatus est*.

Substractus, *a*, *um*. Digest. lib.

lib. 49. Tit. 14. Leg. 2. *Ea substra-
cta esse creduntur, quæ nocitura
causæ ejus fuerunt.*

Subtendo, ere, sursum tende-
re Virgilius in Ciri v. 7.

Altiùs ad magni subtendit sidera
mundi.

Subteradnecto, ere, unde
participium

Subteradnexus, a, um, quod
Julii Capitolini est in Opilio Macri-
no cap. 12. *Tribunum, qui excubias
deseri passus est, carpento rotali
subteradnexus per totum iter Si-
cum atque ex animum traxit.*

Subterago, ere, Cornelii Celsi
est, qui participio

*Subteractus, utitur lib. 5. cap.
28. Id bitium subteractis quasi qui-
busdam radicibus serpit.*

Subterjacio, ere. Palladius
Febr. cap. 18. *Locum palo antea de-
primente hordei grana subterja-
ciuntur.*

Subterseco, are. Cicero in
Arat. Phænom.

Distribuens medium subtersecat
hic capricornum.

Subtervolo, are. Statius The-
baid. lib. 3. v. 680.

Rursus fragor intonat ingens
Hortantum, & vasto subtervolat
astra tumultu.

Subtilissimus, a, um. Cicero
de Orat. lib. 2. *Acutissimum & sub-
tilissimum dicendi genus est conse-*

cutus. Lexicon auctoritate Plinii
utitur.

Subvello, ere. Lucilius Satyr.
lib. 7. apud Nonium c. 2.

Rador, subvellor, desquamor, pu-
nicor, ornor,

Expilor, pingor.

Lexicon participium adduxisse satis
habet.

Succensio, nis, a succenseo.
Symmachus lib. 5. ep. 37. *Literæ tuæ
officii plenitudine memoriam succen-
sionis oblitterant; id est, indignatio-
nis.*

Succinctè, adverbium. Am-
mianus lib. 28. in princ. *Nec pigebit
quid ex his, quæ apud Veteres acci-
derint, interim docere succinctè.*

*Succipio, ere, loco alterius
recipio.* Lucretius lib. 5.

At pater omnipotens ira tum
percitus acri,

Magnanimum Phaëtona repenti
fulminis ictu

Deturbavit equis in terram: Sol-
que cadenti

Obvius æternam suscepit lam-
pada mundi.

Succursus, a, um. Celsus
lib. 8. cap. 4. *Os fractum nisi succur-
sum est gravibus inflammationibus
afficit, difficiliusque postea tractatur.*
Similiter passivè Quintilianus lib. 10.
cap. 7. *Stabitne mutus, & salutarem
petentibus vocem statim, si non suc-
curratur, perituris, moras & seces-
sum & silentium quæret &c.*

Suffi-

Suffiscus, i. Festus: *Suffiscus* dicebatur folliculus testium arietinorum, quo utebantur pro marsupio, a fisci similitudine dictus. Huc referre libet Asconii Notas in Proœm. Actionis in Verrem p. 50. *Sportæ*, *sportulæ*, *sportellæ*, *nummum* sunt receptacula, & *sacci*, *sacculi*, *sacculi*, & *crumena* & *bellerea*, & *scortea*, & *mantica* & *marsupia*; ita *fisci*, *fiscina*, *fiscellæ*, *spartea* sunt utensilia ad majoris summae pecunias capiendas.

Suffrago, activa sed inusitata terminatione, pro *suffragor*, dixit Sisenna apud Nonium Histor. lib. 23. *Multi populi plurimæ concionis dictaturam omnibus animis & studiis suffragaverunt.*

Suffulgeo, ere. Incertus Poëta Vetus ex XII. Scholasticis (quos habes in Appendice Virgilii Edit. Francof. 1610.) de Iride:

Nubila cum Phœbus perfudit lumine claro,

Tum fit, ut humor aquæ suffulgeat, atque colores

Sub varia specie jaciat mirabilis arcus.

Suggestio, nis, quod Lexicon uni Augustino tribuit, sibi vindicat jure quodam ætatis Quintilianus lib. 9. cap. 2. *Quod schema quidam per suggestionem vocant.* Sed legant h. l. alii *subjectionem*; non intercedo; antiquior tamen est auctoritas Vopisci in Aureliano cap. 14. *Quod ceteri deinceps proposita suggestionem fecerunt.* Et cap. 19. *Referimus ad*

eos, Patres Conscripti, Pontificum suggestionem. Symmachus sæpenu-mero usus est; ut lib. 2. ep. 31. *Litera ad Marcellini suggestionem data.* Idem lib. 3. ep. 69. *Querela autem genus hominum ejus suggestio, si jussuris, melius prosequetur.* Et lib. 9. ep. 6. *Quare quaeso, ut suggestiones Notarii mei jubare digneris;* Ep. 8. *Mibi proficiet, siquid suggestioni ejus favoris impenderis.* Item ep. 22. *Sed plura tribues, vel tuo probis a studio, vel illorum suggestionem comperta.*

Summærius, i. Cic. ad Attic. lib. 10. ep. 1. *Nisi forte iste summærius ei potest persuadere, ut, dum oratores eant & redeant, quiescat.* Bosii, inquit Schrevelius ad h. l., hæc est conjectura. *Numatius* videtur Manutio esse legendum; sed Lambino magis placet antiqua scriptura *Summarius* vel etiam *Summærius* ex Bosii conjectura, cui assentitur Junius. Vulg. *Summarius*, sed quid sibi id vellet, ignorabat Victorius. Haftenus Schrevelius. Mihi (siquid dandum laudatæ lectioni) *Summærius* esse videtur *sub mœnibus habitans*; *Mæri* enim antiquitus dicebantur *mœnia*, quo modo Martialis l. 3. ep. 82.

Summœnianas cœnet inter uxores.

Et lib. 11. ep. 62.

Summœnians inquinatio buccis.

ubi meretrices intelligit, quod ad mœniorum fornices prostabant. Conf. Vossii Etymol. in *Mœnia* pag. 325.

Summotus, ūs. Plinius lib. 8. cap. 46. *Ceterò secretus, cū se proripuit in cætus, incedit summotu lictorum, grexque puerorum comitatur carmen honori ejus canentium.* Loquitur auctor de Api bove, quem in Ægypto numinis vice colebant. *Summotus* lictorum proprium munus est, unde *Submotor* aditus lictor vocatur apud Livium lib. 45. cap. 29. Conf. lib. 3. cap. 48. l. 4. cap. 50. & 45. cap. 7. Horat. lib. 2. Oda 16. v. 9. Plin. Paneg. Trajan. cap. 76. item Senec. epist. 94.

Superà, pro *suprà*, antiqve simul & Poëtice dixit Lucretius lib. 1. Id quod jam *superà* tibi paullo ostendimus antè.

Quem integrum versum Poëta eodem libro postea repetit. Manilius quoque lib. 1. p. m. 21.

Superà se circinat orbem. Priscianus lib. 14. pag. 517. *Supra*, inquit, à *supera* per syncopam factum est; sic enim antiqui frequenter protulerunt, & maxime Cicero in poematibus suis, ut in Arato:

Torvu' draco serpit subter *superà*que retorquens

Sese.

Idem in eodem:

Huic *supera* duplices humeros,
adfixa videtur

Stella micans tali specie talique
nitore.

Superadvolo, are. Valerius Flaccus lib. 6. v. 342.

it medium per pectus &
horrida nexu

Letifer æra chalybs, trepidus superadvolat Idas,
Ac simul Oenides, pariterque
Mencætius & qui
Bebrycio proprius remeavit ab
hospite victor.

Superaquatio, nis. Impp. Honor. & Theodosius in Cod. lib. 11. Tit. 58. Leg. 15. *Siquis deserta prædia, quæ navalem sustinent functionem &c. superaquationis jure perceperit.* Ità legit præstantissima Jur. Civil. Editio Amstelod. & Lugdun. in folio; Calvinus verò in Lex. Jurid. pag. 884. *Superaquatio*, inquit, *perperam legitur in vulgatis codicibus; legendum enim est: sub peræquationis jure perceperit.*

Superago, ere. Tibullus ad Messal. lib. 4. Eleg. 1.

Illic & densa tellus absconditur
umbra,

Et nulla incepto perlabitur unda
liqvore,

Sed durata riget densam in glaciemque nivemque,

Quippe ubi non unquam Titan
superegerit ortus.

Superbissime, adverbium. Cicero in Pison. *Italia cuncta exsecratur, cujus idem tu superbissime decreta & preces repudiasti.* Lactantius lib. 3. cap. 29. *Se suasque virtutes superbissime jactare.* Julius Capitolinus in Gordiano Tertio cap. 30. *Cum Philippus se contra Gordianum superbissime ageret.*

Supercurialis, e. Imp. Leo
in

in Cod. Justin. lib. 10. Tit. 31. Leg. 63. *Doctitii, viri clarissimi, jubemus fortunam supercuriali conditione nullo modo esse inquietandam.* Vid. Borrich. Cogitat. p. 80. in Curialis.

Superdo, are, sæpiusculè apud Celsum reperitur, ut lib. 5. cap. 28. *Superdanda cum melle sunt vel linamenta, vel olea folia ex vino decocta.* Idem ib. *Siqua circa duriora sunt, ad ea mollienda vel malva contrita, vel fœni Græci linibe semen ex passo coctum superdandum est.* Et lib. 6. cap. 18. *Eodem medicamento tinctum linamentum superdandum est.* Item cap. 1. *Tum superdanda reprimentia sunt.* Et 2. *Dein glutinantia superdanda.* Nec non lib. 8. cap. 4. *Quod si incidit, inspergenda squama æris est, ut id reprimat & cohibeat, eaque carni superdanda, quæ ad cicatricem perducant.*

Superedo, ere. Tibullus ad Messal. lib. 4. Eleg. 1.

Ipse tamen velox celerem super-
edere corpus

Audet equum, validisque sedet
moderator habenis.

Supereffluo, ere, quod Lexicon Paulino adscribit, eminentiore multò auctore gaudet Valerio Flacco Argon. lib. 4. v. 688.

Sic ima fremunt, fluctuque
coactò

Angitur, & clausum scopulo su-
pereffluit æqvor.

Supererigo, ere, unde partici-
pium

Supererectus, a, um, quod Ammiani est lib. 20. p. 170. *Nasci autem putatur (luna) cum parva declinatione velut a perpendiculo supererectum gerit Solem.*

Supererogatio, nis, nova vox, tribuitur Quintiliano Declamat. ult. quæ inscribitur Tribunus Marianus, p. m. 858. *Lex instituit & mandabit, ut impœnitentes animadversionis durissimæ condigna supererogatione vexentur.* Vid. omnino supr. vocem *Abominabilis*.

Supererogo, are. Cod. Justin. lib. 2. Tit. 19. Leg. 14. *Siquid forte supererogasti.*

Superexigo, ere. Impp. Gratian. Valent. & Theod. Cod. lib. 1. Tit. 55. Leg. 4. *Superexigere damna.* Hinc *superexactores* dicuntur, teste Calvino p. 884. qui ultra quàm debetur, nomine tributi a provincialibus exigunt.

Superexsulto, are. Symmachus lib. 5. ep. 94. *Gemino affectus gaudio & quasi cibus publica securitate & facti tui gloria quasi frater superexsulto.*

Superfigo, ere, unde partici-
pium

Superfixus, a, um, quod Trebellii Pollionis est in Div. Claud. cap. 3. *Illi totius orbis iudicio in Rostris posita est columna, cum palmata statua superfixa, librarum argenti mille quingentarum.*

Superfio, eri, Plautus aliquo-
ties

ies usus est, ut in Trin. act. 2. sc. 4.
v. 109.

Is de stultitia mea
Solutus superfit præter vitam reli-
quus.

Stich. a. 4. sc. 2. v. 12.

Si superfiat locus.

Mil. a. 2. sc. 4. v. 3.

mihi solæ e quo superfit.

Epid. a. 3. sc. 2. v. 10.

Quantum sat est, & plus satis:
superfit.

Pseud. a. 1. sc. 5. v. 41.

Si quid superfit, vicinos impertio.

Sed ibi, teste Taubmanno, in MSS.
ambiguum, utrum *superfit* an *super-*
fit scriptum. Conf. Lexicon, quod
Columellam & Prudentium aucto-
res laudat.

Superflue, adverbium, quod
Lexicon Augustino & Salviano tri-
buit, paullo antiquiori auctoritate
se tuetur Symmachi lib. 10. ep. 72.
Superflue expectatam esse nostram
sententiam sensimus. Simile huic
est sequens

Superfluò, quod Impp. Dioclet.
& Maximiani est Cod. lib. 7. Tit. 34.
Leg. 2. *In servorum proprietatis*
negotio cum usucapio locum habeat,
ad questionem longi temporis præ-
scriptionis superfluò pervenitur.
Conf. lib. 5. Tit. 51. Leg. 6.

Superforo, are. Scribonius
Largus Compos. 84. *Si superfora-*
tus casu fuerit sc. liquor.

Superfusio, nis. Palladius de
Re Rust. lib. 1. Tit. 17. *Huius solum*

alto rudere solidatum relicto fuso-
ris loco testacei pavimenti superfu-
sione labigetur. Lexico placet au-
ctor Ammianus.

Supergredio, activa termina-
tione dixit Apulejus Metam. lib. 10.
Filius, qui iam adæquè duodecimum
etatis annum supergresserat. Sed
hoc Apulejo indulgendum, qui non
jam primum ἀρχαί? en capit. Si-
mili forma Ennius apud Nonium
cap. 2.

Quò nunc incerta re atque inora-
ta gradum

Regredere conare?
ubi *regredere gradum* est revocare.
A *supergredio* sequens observare li-
cuit participium

Supergressus, a, um, quo
παθητικῶς usus videtur Palladius
Novembr. c. 4. *Quòd si regno inso-*
lens & incustodita contigerit, agen-
dum, prius toto arboris corpore ab
inferiore parte purgato, ut altitu-
dine animalium supergressa, modus
transcendatur injurie, & arbor jam
spatio suo tuta curetur.

Supergressus, ūs. Tertullia-
nus de Resurr. Carn. c. 40. *Quòd*
ad presens est, temporale & leve
pressura nostra per supergressum æ-
ternum gloriæ pondus perficiet in
nobis. Latinus ex prima Editione
legit: *Per supergressum in super-*
gressum æternum; juxta Græcum
καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν
αἰώνων δόξης κατεργάζεται.

Superba-

Superhabeo, ere. Celsus lib. 7. cap. 20. *Eodem tempore superhabendum cataplasma ex lini semine.* Alia hujus verbi significatio occurrit apud Grammaticum in Veteribus celeberrimum, Cornelium Frontonem p.m. 1332. *Superbia est a superhabendo; Arrogantia etiam in pauperem cadit. Ubi superhabere idem esse videtur, quod in super habere, id est, negligere, susque deque habere.*

Superimmitto, ere. Apicius Coelius lib. 2. cap. 1. *Antè tamen teras piper, rutam liquamen, & sic superimmittis jecur.*

Superinsero, ere. Virgilius, vel, ut nonnulli volunt, Septimius Serenus in Moreto p.m. 307.

Dictas superinserit herbas.
Alii legunt, *superingerit.*

Superinsulto, are. Claudianus Gigantomach. v. 83.

Dum superinsultans avidus languentia curru

Membra terit - -

Conf. Heins. in Not. Pro dum alii legunt *tunc.*

Superinvergo, ere. Ovidius lib. 7. Metam. v. 246.

Tunc superinvergens liquidi car-
chesia vini.

pro superinfundens. Vid. Bang. Observat. Philol. p. 1324.

Superius, adv. Palladius de R. R. lib. 1. Tit. 34. *Si fons desit, aut imprimendus est puteus, aut, si nequeas hoc, piscina superius construenda est, ut illinc aquas pluviae con-*

ferente, hortus per aestivos rigetur ardores. Seneca Quæst. Natur. lib. 5. cap. 8. *Cum ipse (Sol) processit, alia superius rapiuntur, alia diffunduntur tepore.* Phædrus lib. 4. fab. 24. v. 2.

Quantum valerent inter homines literæ,

Dixi superius.

Julius Capitolinus in Maxim. Jun. cap. 1. in princ. *De cujus genere superius dictum est.* Confer Macrobius in Somn. Scip. lib. 1. cap. 6. & alios, præcipuè Rhod. Lex. Scribon. p. 448.

Superlino, ere. Scribonius Largus Comp. 253. *Deinde hoc medicamentum superlinitur.* Palladius Jun. cap. 5. *Tunc luto superlinis, & liberam gemmam relinques.* Idem Octobr. cap. 14. *Superlines dolium.* Lexicon participium tantum probat.

Supernascor, unde participium

Supernatus, quod Prudentii est Apotheos, contra Unionitas v. 249.

Neo Pater ipse autem qui Filius;
ut quia natum

Scimus ab innato, verè pater, &
fata verè

Sit soboles: nec sit genitor sibi
filius ipse.

Perquam ridiculum est & futile,
natus ut ex se;

Sive supernatus fuerit sibi &c.

Superoccido, ere. Macrobius Somn. Scip. lib. 1. cap. 18. *Postquam Sol demersus est, Luna cæli margi-*

*marginem tenet, antecedenti super-
occidens.*

*Supersederi, passivè. Cicero
de Inv. lib. 1. Sunt, qui putent, non-
nunquam posse complexione & oport-
tere supersederi, cum id perspicuum
sit, quod conficiatur ex ratiocinatio-
ne. Item Cœlius Ciceroni lib. 8. ep.
8. Nam si mihi non dedisset eas, quæ
ad ludos ei adjectæ erant Africana,
potuit supersederi.*

*Supertego, ere. Apulejus Me-
tam. lib. 11. Tunc e cohorte religionis
unus, impigrè superiorem exutus tu-
nicam, supertexit me celerrimè. Co-
lumella lib. 9. cap. 14. Et quamvis
porticu protecta basæ, nihilo minùs
congestu culmorum & frondium su-
pertegemus. Hinc participium*

*Supertectus, a, um, quod
Justini est lib. 43. cap. 4. n. 6. Itaque
solenni Floraliæ die multos for-
tes ac strenuos viros hospitii jure in
urbem misit, plures sirpeis latentes,
frondibusque supertectos induci be-
hicularum jubet, Et Veget. de Re Mil.
lib. 2. cap. 25. Supertectis tabulatis,
flumina, quæ sine pontibus vadari
nequeunt, sine periculo transeuntur.*

*Supervacuò, adverbium, quod
Lexicon Ulpiano tribuit, antiquiori
auctoritate se tuetur Quintiliani De-
clamat. 16. Supervacuò hoc vos in
matris causa movet, quæ cæca est.
Conf. Declamat. 351.*

*Supinitas, tis. Solinus cap. 3.
Planasia de facie supinitatis sic vo-
cata.*

*Suppetiatus, us. Nonius Mar-
cellus cap. 2. p. 74 per suppetiatum
exponit Auxiliatum in illo Lucret.
lib. 5.*

*Alituum porro genus alis omne
videmus*

*Fidere, & a pennis tremulum pe-
tere auxiliatum.*

*ubi notandum, Alituum poni pro
alatum, quo modo laudatus Poëta in
præcedentibus:*

*Principiò genus alituum variæ-
que volucres*

*Ova relinquebant exclusæ tem-
pore verno.*

& lib. 6.

*- - alituum genus atque fe-
rarum.*

item Virgilius lib. 8. Æneid.

*Alituum pecudumque genus so-
por altus habebat.*

*Suppilator, ris, a verbo sup-
pilare, (de quo vid. Lexicon) Labe-
rius apud Nonium cap. 8. num. 56.
Quanam mens, quæ deliritas vos
suppilatores facit, cum cano eugio
selitari? Conf. Plautum in Asin. a.
3. sc. 3. v. 92. & 5, 2, v. 37. Curcul. 4,
2, v. 41. & 4, 3, v. 7. item Trucul. 2,
7, v. 15.*

*Suppostor, ris. Vetus Inscri-
ptio: SIGNAT. SUPPOSTORES.
MALLIATORES. MONETÆ.
CÆSARIS. Vide Salmasium in So-
linum pag. 277. Fœmininum Sup-
postrix Plauti est Trucul. act. 4. sc. 2.
v. 50.*

*Suppressio, nis, Plinio in Le-
xico dicitur id malum, cum per
Y somnum*

somnum spiritus supprimitur, & vox adimitur; sed nolumus hic supprimere notionem, adhuc aliam ex diligentissimo Latini Sermonis Custode Cicerone pro Cluent. Cum pecuniam profudisset, & sibi nihil non modo ad cupiditates suas, sed ne ad necessitatem quidem reliquisset, statuit ad easdem sibi prædas ac suppressiones judiciales revertendum.

Suppressè, adverbium, unde

Suppressius, comparat. apud Gellium lib. 12. c. 11. Si sciant homines, nihil omnium rerum diutius posse celari, suppressius pudentiùsq; peccabitur.

Suppressor, ris. Divus Hadrianus in Digest. lib. 48. Tit. 14. Leg. 6. Apud quem unus, aut alter fuerit fugitivus inventus, qui operas suas locaverint, ut pascerentur, & utique si iidem antea apud alios opus fecerint, hunc suppressorem non jure quis dixerit. Calvinus Lex. Jurid. p. 886. Suppressores mancipiorum plagiarii, qui alienis servis suadent, ut a dominis fugiant, eosque invito vel insciente domino celant. *Suppressor* Nostratibus dicitur en *Häler*.

Supputatorius, ad supputandum pertinens. Tertullianus Apolog. cap. 19. Supputatorii digitorum gesticuli. Ità cum Ludovico de la Cerda scribendum censeo, non *Supputarius*, quod Lexico placet. Nostræ sententiæ favet analogia; neque enim simplex *putarius* Latinum est, sed *putatorius*, quod apud Rei Ru-

sticæ scriptores non ità raro occurrit.

Supradictus, a, um. Vopiscus in Aureliano cap. 9. Quare sinceritas tua, mi parens carissime, supradicto viro efficiet. Et cap. 36. In supradicto loco. Dictys Cretensis de Bello Trojano lib. 1. Alexander cum supradictis comitibus venit. Idem præter Apulejum, Ammianum & bene multos alios, sæpissime alibi usus est. Vid. supr. *Antedictus*.

Supraduco, ere. Valerius Probus (ultimus inter illustres Grammaticos Svetonii) de Notis Numerorum: Et sciendum, quod quælibet figura si ei jacens recta linea supraducatur, tot significabit millenarios, quot per se significat unitates.

Supremè, Veteres dixisse, testis est Priscianus lib. 15. p. m. 533.

Surremit, pro Sumpsit. Festus ex Veteri Scriptore: Inque manus surremit hastam. Vid. ibid. Surrempsit, ab antiquo Surremo, quod postea in Sumo contractè abiit. Conf. Vossii Etymologia in Sumo, & Martinii Philolog. p. 3808.

Susceptor, ris. Asconius Pedianus in Verrem de Prætur. Urb. p. 97. Et hic extraordinariarum Veris pecuniarum susceptor esse ostenditur Græcorum testimonio. Conf. Lexicon; item Jurid. Calvinii p. 887.

Suscitatio, nis. Tertullianus de Carne Christi cap. 23. Ecce hic positus est in ruinam & suscitationem multo-

multorum in Israël, & in signum, cui contradicetur. Ita transfert verba Simeonis Luc. 2. v. 34. ἰδοὺ ἐστὶ καίτοι εἰς πᾶσιν καὶ ἀνάσσειν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντι- λεγόμενον.

Suspector, ari, deponentiali forma dixit Ammianus lib. 28. *Impetrârunt, ut hi, quos suspectati sunt, illico rapti compingerentur in vincula.*

Suspiciatrix, icis. Varro de L. L. lib. 6. *Quas (sc. mulieres) sic Claudius scribit actiosas demonstrari suspicatrices &c.*

Suspiciosius, adverbium. Cicero de Clar. Orat. p. m. 148. *Suspiciosius aut crimosius dicere.* Architectum hujus gradus Augustinum Lexicon profitetur.

Suspicer, adv. Nonius cap. 4. in Observare. *Curiosè & suspicer circumspicere.*

Suspiritus, ūs. Plautus Mercat. act. 1. sc. 2. v. 4.

Simul enicato suspiritus; vix suffero hercle anhelitum. Idem Cistell. a. 1. sc. 1. v. 58.

Hoc sis vide, ut petivit

Suspiritum altè.

Conf. Trucul. a. 2. sc. 7. v. 40. Livius lib. 30. cap. 15. *Quum crebro suspiritu & gemitu aliquantum temporis consumpsisset.* Cicero ad Atticum lib. 1. ep. 18. *Consul est impositus nobis, quem nemo præter nos*

philosophos adspicere sine suspiritu possit. Sic in quibusdam Veteribus legitur, non *suspirio* vel *suspiratu* quod postremum tamen Bosius mavult, teste Taubmanno in Notis ad Cistell. a. 1. sc. 1. v. 58. Lexicon uni Apulejo hoc nomen sacrificat.

Sussilio, ire, pro *subsilio*. Plautus Curcul. 1. 2. v. 64.

Sussilite obsecro, & mittite istanc foràs.

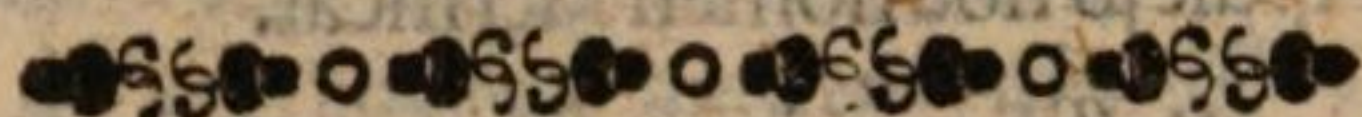
ità *Sussultare* pro *Subsultare* dixit idem Captiv. act. 3. sc. 4. v. 104. & Casin. a. 2. sc. 7. v. 10.

Susurrator, ris. Quid opus est, cum Lexico diverticulum auctoritatis huic nomini apud Interpr. Bibl. quæreretur, cui hospitium jamdudum præbuit Coelius ad Ciceronem lib. 8. famil. ep. 1. *Ad Casarem crebri & non belli de eo rumores, sed susurratores duntaxat veniunt.*

Symbolæum, i, Græcè *συμβόλαιον*, pactum, conventum. Apulejus de Philosophia Morali: *Duabus equalibus de causis utilitatem hominum Justitia regit, quarum est prima, numerorum observantia, & divisionum equalitas, & eorum quæ pacta sunt symbolæa.* Ubi tamen commodius *symbolæa* adjectivè intelliguntur a Græco *συμβόλαιος*, pertinens ad *συμβόλαια*, i. e. contractus, dicta, pacta, conventiona.

Sympathia, æ, ex Græcia in civitatem Romanam jam pridem deducta

ducta vox est a Varrone *ταει ἐξ α-
γωγῆς* apud Nonium c. 6. num. 57.
Quam sympathiam lumbi ad oculos haberent &c. Lexicon nomen ipsum sistit, sed auctore Latino defectum.

T.

T*abularius, i.* Symmachus lib. 9. ep. 10. *Principalibus & Tabulariis liberum est, alios a dispendio Syndicare, aliis indebitum munus imponere.* Idem ibid. *Et ideo dignum est, ut provincialibus vel Edicto vel subscriptione tua instructio plena pandatur, ne Tabulariorum & Curialium licentia vaga & libera exactio questum praestet.* Conf. Lexicon, item Jurid. Calvini pag. 893. *Tabularii* quoque dictos esse, quos Cicero & alii *Tabellarios* nuncupant, liquet ex loco Isidori Orig. lib. 5. cap. 24. *Tabula testamenti ideo appellata sunt, quia ante charta & membranarum usum in tabulis dolatis non solum testamentum, sed etiam epistolarum alloquia scribebantur, unde & portitores earum Tabularii vocantur.*

Tacitulus, a, um. Varro *γεροντοδιδασκάλω* apud Nonium cap. 1. in Cingulum: *Nobis maritus tacitulus taxim uxoris sollebat cingulum.* Idem apud eundem cap. 17. *Lapathium: Hanc eandem soluptatem tacitulus taxim consequi lapathio & ptisana possum.*

Tacitulus diminutivum est a *Tacitus*.

Tædiosè, adverbium. Apulejus de Deo Socratis: *Tædiosè sentis abnuentibus.* Lexicon Gloss. Vet. tribuit.

Tædulus, a, um, a *tædet*, i. e. fastidiosus, sive qui omnibus est tædio, ut exponit Festus. Verba Festi sunt: *Tædulum antiqui interdum pro fastidioso, interdum quod omnibus tædio esset, ponere soliti sunt.* Scaliger ad Varr. de Re Rust. lib. 2. cap. 1. *Quot rejicula sint alienanda; Mirus, inquit, hic omnium Veterum librorum consensus, quot epulae; quod quid verbi sit, nescio an, quot petila? An potius legendum, quot tædula? Eæ sunt (oves) quæ fastidiosæ, & quæ cibum respuunt, ἀτροφοί & vescae.*

Talentarius, a, um, adjectivum, a talento. Sisenna lib. 4. Histor. apud Nonium cap. 18. *Balistas quatuor talentarias.* *Talentaria balistæ* dictæ mihi videntur a pondere talenti, quemadmodum apud laudatum Marcellum l. c. Lucilius lib. 28. *balistas centenarias* dixit, vel quæ centum libras continebant, vel quæ saxa centum pondo jaciebant. Verba Lucilii sunt: *Balistas jactans centenarias.*

Taliscunque, ut. qualiscunque. In ludis Priapejis carm. 28. pag. 189.

Taliacunque puer dominus florentis agelli

Imposuit mensæ, nude Priape, tuæ.

Tantulum, adv. Mamertinus Genethl. Maximiani cap. 14. primo. *Ne tantulum quidem Barbaræ nationes audent animos attollere, quod eos in interiora imperii vestri secesseritis* - Cicero in Verr. 5. *Si tantulum oculos dejecerimus*. Conf. Parei Lex. Crit. pag. 1219. & Nizolii Thesaur. Ciceron. p. m. 1982.

Tardigenulus, a, um. Lævius in carmine apud Nonium c. 4. in Obesum: *Corpore pectoreque undique obeso. ac mente exsensa, tardigenulo senio*. Lexicon ex Gellio, qui eundem locum laudat, *Tardigenuus* affert, qv. *tardè gemens*. Ego verò editionem Marcelli Merceria-nam in primis secutus, *Tardigenulus* rectius scribi existimo a *tardus* & *genu*, quo modo *tardigradum* dixit Cicero de Div. lib. 2. cap. 64. & *tardipedem* Catullus epigr. 37. v. 7. Quid de nomine supradicti Poëtæ? Scribendum *Lævius*, an *Nævius*? Prius mavult ex optimis Gellii libris Mercerus in Notis ad Nonium pag. 185.

Tardissimus, a, um. Cicero de Orat. lib. 3. *Aut senes ad eas (artes) accesserunt, aut usque ad senectutem in studiis detinentur, aut sunt tardissimi*. Confer Timæum p. 1381. Plinii summus iste gradus est in Lexico.

Taxim, adverbium, pro sensim, occultè. Pomponius in Buccone

adoptato apud Nonium cap. 2. *Clandestino tacitus taxim perspecta-bi per cabum*. Varro γεροντοδιδασκαλῶ ibid. cap. 1. *Nobis maritus tacitulus taxim uxoris solsebat cingulum*. Et Modio cap. 17. *Hanc eandem voluptatem tacitulus taxim consequi lapathio & ptisana possum*. *Taxim*, inquit Turnebus lib. 29. cap. 17, *Veteres a sensim tangendo dixerunt*.

Tegeticula, æ, parva teges. Varro de R. R. lib. 2. cap. 11. *Diligentiores tegeticulis subjectis obes tondere solent, nequi flocci intereant*. Lexicon auctores, idoneos quidem, sistit, sed Varroni nostro & auctoritate & ætate secundos.

Telonearius, i. Nonius cap. 1. p. 24. *Portitores dicuntur telonearii, qui portum obsidentes, omnia sciscitentur, & ex eo vectigal accipiant*. *Telonium* & *Telonearius* verba infimi seculi sunt, quæ itaque rectè repudiat Mercerus in Notis ad Marcel-lum p. 97.

Temerariè, adverbium. Cod. Just. lib. 9. Tit. 1. Leg. 18. *Quò temerariè commissa congrua ultione ple-ctantur*.

Temerius, adv. Cicero Tusc. Quæst. lib. 3. *Nequitia ab eo (etsi hoc erit fortasse durius, sed temerius luisse putemur, si nil sit) ab eo, quod nec quidquam est in tali homine &c.* Ad quem locum Schrevelius ità dis-ferit: *Hanc scripturam repperi in Pal. quinto. Fabr. & Pal. tert. ut etiam*

etiam libr. Lamb. temeriùs iussisse; hinc tamen Lamb. teneriùs iussisse; quasi temeriùs non Latinum sit a temere. Vaticanus: sed temptemus iussisse putatos. Vulgo: sed tentemus & iussisse putemur. Utrum itaque scribendum? Temeriùs an Teneriùs? Lectoris est electio. Neutrum in Lexico habetur. Utrumlibet facile admittit analogia & civitas Romana. NB. Non. c. 2. n. 841.

Temperanter, adv. Ammianus lib. 14. pag. 28. In summa tanquam arbitros eos, quid suadetis, opperior, ut princeps tranquillus temperanter adhibere modum allapsa felicitate decernens.

Temperantiùs, compar. Cicero ad Attic. Si hic temperantiùs egerit, consideratius consilium dabo. Conf. Cl. Nizolii Thesaur. Cicer. p. m. 1987.

Temperatiùs, adv. quod Senecæ testimonio in Lexico fruitur, tutius est auctoritate Ciceronis de Clar. Orator. pag. m. 162. Temperatiùs dicere.

Tempestivò, adverbium. Plautus Trucul. a. i. sc. i. v. 41.

Quos cùm celamus, si faximus conscios,

Qui nostræ ætati tempestivò temperint,

Unde anteparta demus postpartoribus.

Temporalis, e, Grammatico significatu legitur apud Varronem de L. L. lib. 9. Secundum genus, quæ

verba tempora habent, neque casus sed habent personas, eorum declinatum species sunt sex. Una quæ dicitur temporalis, ut legebam, gemebam, lego, gemo, &c. Conf. Lexicon, ubi Temporale significat προσηγοριον, ut inferiores auctores taceam.

Temporiùs, comparativus a Tempori, non argenteis tantum initiis profectum est (vide Lexicon) sed aurea etiam auctoritate donatum ab Ovidio Metam. lib. 4. fab. 5. v. 198.

Modò surgis Eoo

Temporiùs cælo, modò seriùs incidis undis.

Tenaciùs, adverbium, quod in Lexico Augustini est, mavult fortè auctorem Macrobius Saturnal. lib. 7. c. 3. Hami angulosi, quàm directi mucrones tenaciùs insiguntur. Confer Solinum c. 52.

Tenebrosissimus, a, um. Imp. Justin. Cod. lib. 6. Tit. 43. Leg. 3. § 1. Tenebrosissimus error abotivus est.

Tenerè, adv. Plinius Junior lib. 4. ep. 27. Recitare multa tenuiter, multa sublimiter, multa benustè, multa tenerè, multa dulciter, multa cum bile. Idem adverbium legisse mihi contigit in C. Petronii Hilari Pifsaurensis Epigrammate p. m. 547. Edit. Petron. Amstelod. 1669.

Bis quinos annos, mensesque duos, duo' soles

In superis feci, tenerè nutritus, amatus.

Lexi-

Lexicon gradum superantem *tenerime* ita probat, ut positivum (*tenerè* vel *teneriter*) in medio relinquat. Vid. suprà. *Temerius*, ubi Lambinus reponit comparativum *tenerius*.

Tenuesco, ere. Censorin. Fragn. cap. 3. *Hac (luna) universa gignentia crescente pubescunt, tenuesciente tenuantur.*

Tepidum, adverbium. Ovidius Pont. lib. 4. Ep. 10. v. 43.

At Notus adverso tepidum qui spirat ab axe,

Est procul & rarus languidi-orque venit.

Ita complures ex scriptis Codd. rectius legunt, teste Heinsio in Notis ad l. c. p. 411, quam

At Notus adverso tepidus qui spirat ab axe,

quod alii malunt. *Tepidum spirare* Notus dicitur, ut apud Avienum orbis descriptione v. 847.

Vel quâ lene Notus spirat, quâ perstrepat Euris.

ubi *lene* ponitur pro *leniter*, consentientibus Martiali lib. 1. epigr. 50. v. 9. & Calpurnio Eclog. 7. v. 25. Occurrit passim apud scriptores hæc Enallage, hic loquendi modus. Plurimi in eo sunt Aufonius, Symmachus & Claudianus. Paulinus carmine Sapphico ad Nicetam Episcopum:

Ast ubi paulum via proferetur

Det, precor, mites tibi Christus æstus;

Et leve spiret sine nube ficcis

Aura Calabris.

Conf. Gell. lib. 5. c. 9. Tacit. lib. 6. Annal. Horat. l. 2. od. 19. & 3. 27. & Virgil. 7. Æneid. v. 399. & 6. v. 288. ut plurima alia ejusdem loca taceam.

Terceni, e, a. Rufus Festus Breviar. c. 9, 1. *C. Caesar cum decem legionibus, quæ terciena millia militum Italorum habuerunt, per annos octo ab Alpibus ad Rhenum usque Gallias subegit.* Conf. Eumen. de Restaur. Schol. c. 11.

Tergilla, e. Apicius lib. 4. cap. 3. *Spatulam porcinam coctam tessellatim concides cum sua sibi tergilla.* Ubi *Tergilla* diminutivum est a *tergore*, secundum Hummelbergium. Gloss. *Tergilla* vel *Tergillum*, *Φορίνη, χοίρης δέγμα.* Conf. Martinii Lex. Philol. p. 3863.

Terreus, a, um, *Columellæ* est, inquit Lexicon, i. cap. 6. *sed plerique libri habent Terrenum solum. Tamen Glossæ Philoxeni: Terreum, ἐπίγειον.* Etiam *Subterreus compositum aliquid confert* (quod Arnobii est lib. 7. p. 226.) Hactenus Lexicon. Nos, missa omni lectionis varietate, misso omni præsidio, quod ex analogia petitur, rem totam confectum iri credimus gemino Varronis testimonio lib. 4. de L. L. p. 15. *Eidem regioni attributa Subura, quod sub muro terreo Carinarum; in ea est Argeorum sacellum sextum. Subura Junius scribit ab eo, quod fuerit sub antiqua urbe, cui testimonium potest esse, quod subest ei loco, qui terreus murus vocatur.*

Terrificatio, nis, impura vox est Nonii cap. 2. *Lemures larvæ nocturnæ & terrificationes imaginum & bestiarum.*

Tertiato, adverbium. Cato apud Charisium lib. 2. *Tertiato & quartato verba dicere præ metu*, 3: ter tanquam frangere, antequam absolvantur, quod faciunt hæsitantes & pavidæ. Quò pertinet phrasis Apuleji Metam. lib. 5. *Semihiente voce tertiata* (3: ter repetita) *verba substreperere.*

Terticepsos, tria habens capita. Varro de L. L. lib. 4. *Oppius mons terticepsos.* Vid. supr. *Quarticepsos.*

Terveneficus, h. e. maximus veneficus. Plaut. Bacch. act. 4. sc. 7. v. 15.

Propterea hoc facio, ut svadeas
gnato meo

Ut pergræcetur tecum, tervenefice.

Paulò aliter idem foemineo genere Aulul. a. 1. sc. 2. v. 8.

Mirum quoniam tua nunc me causa
faciat Juppiter

Philippum regem aut Darium,
trivenefica.

Ità *trifur* apud eundem maximum furem significat qualem *Autolyum* vocat Martialis lib. 8. epigr. 59. Verba Plauti sunt Aulul. a. 4. sc. 4. v. 6.

Verberabilissime, etiam rogitas?
non fur, sed trifur.

& a. 2. sc. 4. v. ult.

tun' trium literarum homo

Me vituperas? fur, etiam fur trifurcifer.

Conf. Rud. a. 3. sc. 4. v. 29.

Testo, pro testor. Priscianus lib. 8. de Significationibus vel Generibus Verborum p. 291. *Plurima inveniuntur apud Vetustissimos, quæ contra consuetudinem vel activam pro passiva vel passivam pro activa habent terminationem, ut testo pro testor, & opino pro opinor, & cuncto pro cunctor, & convivo pro convivor &c.* Huc pertinet Gellii illud lib. 15. cap. 13. de verbis inopinatis, quæ utroque versum dicuntur, & a Grammaticis communia vocantur: Testor & interpretor *significatione reciproca* (i. e. ancipiti, & activa & passiva) *dicuntur.* Idem ibid. Testata & interpretata *eadem ratione dixit M. Tullius in primo libro de Dignatione, ut testor interpretorque verba communia sibi debent.* Et adhuc: Dignor & veneror & confiteor & testor *habita sunt in verbis communibus.* Sic in XII. tabulis scriptum est: QVI SE SIERIT. TESTARIER. LIBERIPENS. VE. FUERIT. NI. TESTIMONIUM. FARIATUR. IMARN. BYS. INTESTABILIS. QVE. ESTO. Ità habet Editio Gellii Lugd. Batav. Ao. 1644. 12mo.

Tetracolum, Græcè τετρακόλων, quatuor habens cola seu membra. Seneca Controv. lib. 4. cap. 25. *Illud tetracolon: Serbiebat forum cubiculo, prator meretrici, carcer convivio, dies nocti.* Idem lib. 1.

Bona

Bona fide Scholasticus erat, nulli non post primum tetracolum præferendus. Ad quem locum ita differit Turnebus Advers. lib. 3. cap. 8. Hæc primum tetracolum per translationem vocat Seneca quatuor primi nominis declamatores. Sunt autem tetracola conversiones quatuor membris comprehensæ, ut tricola tribus; quæ tum sunt elegantissima & argutissima, cum paria paribus relata habent.

Tetraphori. Vitruvius lib. 10. cap. 8. Onerum vero maxima pondera, cum feruntur a phalangariis hexaphoris, & tetraphoris, examinantur per ipsa media centra phalangarum &c. Ad quem locum Philander: Phalangarii, inquit, sunt bajuli, a phalangis, teretibus fustibus, quibus onera ponderaque feruntur, transhebunturque, qui si seni sunt, hexaphori, si quaterni, tetraphori appellantur. Conf. Lexicon Vitruvianum Baldi pag. 84. & Coel. Rhodig. Lect. Antiqv. lib. 20. cap. 29.

Tetrum, adverbialiter pro tetrè. Prudentius Cathem. Hymn. 4. v. 21.

Tetrum flagrat enim vapore crasso

*Horior conscius æstuante culpa,
Offensumque bonum niger repellit.*

Textrinum, i, locus, in quo naves constuuntur, vel texuntur, quemadmodum loquitur Virgilius lib. 11. Æn. v. 326.

Bis denas Italo texamus robore naveis.

Ennius apud Servium in Notis ad l. c.

Idem campus habet textrinum navibus longis.

Conf. Scaliger. ad illud Catulli carm. 54. v. 10. texta carina; Voss. Etymol. p. 518. & Martin. Philolog. p. 3876.

Textrinus, a, um. Firmicus de errore Prof. Rel. cap. 17. Fuit alia in Ægypto, Nili regis filia, textrinae artis magistra.

Thargelion. Apulejus de Phil. Natur. princ. Mense, qui apud Atticos Thargelion dicitur, natus est Plato. De hoc mense ita differit Rhodiginus lib. 17. c. 30. Thargeliona esse quidem Græcis mensem, haud ferè ambagiosum est. Qui vero sit is, non constat magnopere. Sunt qui Februarium putent, ac interpretentur; Aprilem malunt alii &c. Conf. Voss. de Orig. & Progressu Idololatriæ lib. 2. c. 25. & Lexicon Græco-Latinum H. Stephani in Θαργελίων.

Tolerabilissimus, a, um. Paulus Justinus Digest. lib. 28. Tit. 5. Leg. 18. Hanc esse tolerabilissimam sententiam puto.

Toleror, deponentiali forma Veteribus pro tolero in usu fuisse testis est Priscianus lib. 8. de Significat. vel Gener. Verbor. pag. 294. ubi ex media antiquitatis silva struem complurium istiusmodi verborum con-

vectat ; quæ Veteres ancipiti terminatione in una eademque significatione protulerunt.

Tolutilis, e. Varro in Modio apud Nonium cap. 1. in Gradarius: *An, qui gradu tolutili Te medius quam tute molliter sectus, cito relinquat?* Mercerus pag. 94. hunc verbum ita legit:

An qui gradu tolutili

Te mediis campis molliter vectus, cito

Relinquat.

Pergit idem: *Totus hic liber Varro- nis in comparatione vite frugalis cum luxuriosa & delicata. Ex ea comparatione & hoc est, quia tolutarius in deliciis, ut & asturco apud Petronium. Vectus est, postquam ex- erit, ut supr. Exercitus, qui exercuit.*

Tonsus est, pro totondit. So- linus cap. 9. *Hic Archelaus in tan- tum litterarum mirè amator fuit, ut Euripidi tragico consiliorum sum- mam concederet: cuius suprema non contentus prosequi sumptu fu- neris, crines tonsus est, & mœrorem, quem animo conceperat, sultu publi- cabit.* Simili forma idem cap. 1. *Dio- nysius tyrannus ipse cum albis qua- drigis egredientem Platonem in lit- tore occurrens honoratus est, pro, ho- noravit.* Et cap. 5. *Quem propter (sc. campum) est demersum foramen, quæ Ditem patrem adraptus Liberæ exeuntem fama est lucem hausum; id est, lucem hausisse.* Item cap. 17. *Aconito carnes illinunt, atque ita per compita spargunt semitarum,*

quas ubi esse sunt (pro ederunt; lo- quitur autem de tigribus) fauces ea- rum angina obsidentur. Vid. supr. *Spectatus.*

Torculum, i, substantivum esse, non liquidò satis ex Lexico constat, cui proinde succurrendum pu- tamus testimonio Varronis de R. R. lib. 1. c. 55. *Ex olea fructus duplex oleum, quod omnibus notum, & a- murca; cuius utilitatem quod igno- rant plerique, licet videre, e torcu- lis oleariis fluere in agros.* Succur- rit & Nonius cap. 1. n. 233. *Torculum, quod usu torcular dicitur, quod in- tortum laticem vitis vel oleæ expri- mat.* Idem ex Varrone alium locum exhibet: *Vineis ubi ampla cella tor- culum respondeat.*

Toreutice, es. Plinius lib. 34. cap. 8. *Hic consummâsse hanc scien- tiam judicatur & toreuticen (id est, cælandi & sculpendi artem) sic eru- disse, ut Phidias aperuisse.* Idem lib. 35. c. 10. *Neque in hac (intelligit diagraphicen) neque in toreutice ul- lius, qui serfieri, opera celebrantur.* Lexicon vocem ipsam affert, sed a- latam auctoritate classica donare supersedet.

Torpitudo, inis. Nonii est in Epistolis, quæ inscribuntur, ad octri- nis de peregrinando & sigila: *Igi- tur aliquando, & moracium cogita- tionum priusquam in meridie & torpitudinem pelleret.* Quam locum ita restituit Mercerus pag 199. *Es- gila igitur aliquando, & moracium cogitationum, dum etiam in meridie est,*

est, torpitudinem pelle. Ubi ætatis meridies est media ætas. Vid. Marcell. cap. 6. de Impropriis in Meridies.

Torrentissimus, a, um, qui maximo cum impetu defluit. Statius Thebaid. lib. 7. v. 320.

Tunc pater abruptis cum torrentissimus exit

Pontibus.

Tortio, nis. Seneca Controv. lib. 1. cap. 4. Cum oculorum caliginem, animi defectionem, membrorum omnium tortionem descripsisset, adjecit &c.

Tractabiliter, adv. unde comparativus Gellii est lib. 6. cap. 2. Ingenia si, sunt per naturam primitus salubriter utiliterque ficta, omnem illam vim, quæ de fato extrinsecus ingruit, inoffensius tractabiliusque transmittunt.

Traductus, us. Ammianus Marcellinus lib. 19. Praesidium per eos traductus agentes.

Traloquor, i, a principio ad extremum ordine eloqui, quemadmodum exponit Pareus Lex. Crit. pag. 1248. Plautus Pers. a. 3. sc. 3. v. 7.

Impure, inhoneste, injure, illex, labes populi,

Pecuniæ accipiter, avide atque invide,

Procax, rapax, trahax! trecentis versibus

Tuas impuritias traloqui nemo potest.

Traluceo, ere. Lucretius lib. 4. Usque adeo e speculo in speculum tralucet imago.

Plinius lib. 36. cap. 15. Tralucet junctura tenuissimis capillamentis.

Tramitto, pro transmitto, Veteres dixerunt, teste Donato. Exemplum præbet Cicero Ep. ad Attic. 13. lib. 8. Sin ille antè tramisisset, exitiosi belli metus. Et Gellius lib. 18. cap. 2. Quæstio soluta corona & præmio donabatur, non soluta autem tramitebatur ad eum, qui sortitò successerat. Conf. Tacit. Annal. lib. 2. c. 11. l. 1. c. 6, 5, 49. lib. 6. c. 37. l. 3. c. 9. lib. 4. c. 54, 41, 21, & 55. item Despauter. Comment. Grammat. p. 327.

Tramuto, pro transmuto. Lucretius lib. 2.

Nempe ubi eas parteis unius corporis omneis

Summa atque ima locans, tramutans dextera lævis.

Transactio, nis. Tertullianus de Anima cap. 55. Cum transactione mundi referabuntur regna cælorum. Ubi transactio consummationem significat. Conf. c. 33. de Resurrect. Carn. & Arnob. lib. 7. p. 505. Aliæ significatio est forensis illa, quæ utitur Ulpianus lib. 16. ad Edictum Digest. lib. 2. Tit. XV, ubi de Transactionibus a capite ad calcem usque agitur. Quò spectat locus Symmachi lib. 6. ep. 74. Consilium, quod transactioni bestia possereus adhibere, cumulatius ex alio parente capietis. Vid. Lex. Jurid. Calvini p. 913.

Tran-

Transcendendus, a, um. Cæsar B. Civ. lib. 1. *Ipsi erant transcendende balles maxima.* Huic affine est

Transcensus, a, um. Sext. Ruf. Breviar. *Marius Gallos de Italia expulit, & transcensus Alpibus, feliciter adversus eos pugnabit.* Sic *Ascensus* participium Ammiani est lib. 21. p. 203. & *Ascendendus* Cæsaris l. c. ab *Ascendor*, quo passivè usi sunt Vitruvius lib. 3. c. 3. & Plinius lib. 36. cap. 13. *Inscensus* Apul. Met. lib. 2.

Transcensus, u. Ammianus Marcellinus lib. 19. p. 151. *Inter incertos nos & ancipites, quibus occurrere deberet instantibus supra, an multitudini transcensu scalarum jam propugnacula ipsa prensanti, disiditur opera.*

Transcido, ere, penult. longa, a trans & cædo. Plaut. Pers. a. 4. sc. 8. v. 1.

Transcidi loris omneis adveniens domi,

Ità mihi supellex squalet, atque ædes meæ.

Transcurso, nis, deterioris notæ vox est Justin. Cod. lib. 6. Tit. 23. Leg. 27. *Aliter testamenta mortuorum per decennii transcurfionem evanescere nullo patimur modo.*

Transductus, a, um, participium. Sveton. August. c. 2. *Ea gens a Tarquinio Prisco Rege, inter Romanas gentes allecta in Senatum, mox a Ser. Tullio in patricias transducta, procedente tempore ad plebem*

se contulit. Verbum ipsum *Transduco*, cujus varia lectio in Lexico ex Seneca habetur, tam sæpe in Cæsare occurrit, ut neque diu neque frustra investigari possit.

Transeor, iri, passiv. Manilius Astron. lib. 4. p. 95.

Ut veniant gemmæ, totus transibitur orbis.

Transfigurabilis, e. Tertullianus de Carn. Christi cap. 6. *Angeli in carnem humanam transfigurabiles ad tempus.*

Transgressus, a, um, particip. passivè usus videtur Plinius lib. 5. cap. 26. *Increscit Euphrates Nili modo statis diebus paulum differens, ac Mesopotamiam inundat, Sole obtinente Bicesimam partem Cancræ; minui incipit in Virgine, Leone transgresso.* Eodem modo *Aggressus* πᾶσι δὲ ἰκῶς dixit Justinus 7, 6, 5. *Facillimis quibusque aggressis.* *Ingressus, a, um*, pro eo, quod ingressi sumus, Lucanus lib. 9. v. 866.

Forfan majora supersunt Ingressis.

Supergressus, Palladius Novembr. c. 4. *Quod si regno insolens & incustodita contigerit, agendum prius toto arboris corpore ab inferiore parte purgato, ut altitudine animalium supergressa, modus transcenda ut injuriæ & arbor iam spatio suo tuta curetur.*

Transjectio, nis. Cicero ad Herennium τῶν ὑπερβατῶν apud Priscianum vel Rufinum de Metris Comi-

Comicis pag. m. 904. Hujuscemodi transjectio, quæ rem non reddit obscuram, multum proderit ad continuationes &c.

Transjungo, ere. Ulpianus Digest. lib. 21. Tit. 1. Leg. 38. § 8. *Quasitum est, si mula talis sit, ut transjungi non possit, an sana sit?* Et ait Pomponius, sanam esse, plerasque deinde carrucarias tales esse, ut non possint transjungi. Ubi **Transjungere** est jugalium loca mutare, quadrigæ locum mutare, temonariam mulam facere, quæ præcedere solita sit, vel dexteram facere, quæ sinistra esse solebat.

Translator, ris. Cicero lib. 5. in Verr. *Verres ille, setus proditor consulis, translator quæsturæ, asersor pecuniæ publicæ.* Vid. Jurid. Calvin. p. 914. in *Translatio*.

Transmeo, are, quod Lexicon Plinio tribuit, Manilii est lib. 2. pag. 42.

Singula circuitu quæ tantum transmeat astra.

Transmissio, nis, id est, ut exponit Perottus p. 625, 14. trajectio, transfretatio, transitus. Cicero Philipp. 1. *Ab urbe ea transmissio in Græciam laudabatur.* Lexico placent auctores de plebe Salvianus & Capitolinus. Freqventior paulò vox est **Transmissus, us**, quæ usi sunt Cæsar lib. 5. B. Gall. cap. 13. & Gell. lib. 10. cap. 26. pro trajectu. Pacuvius verò in Atalanta apud Nonium cap. 7. n. 112. alio significatu; *Regi ut*

memorabis, nunc regnum potitur transmissu patris. Ubi **Transmissus** exponendum mihi videtur *Alse staaelse / Overladelse* / quo modo verbum **Transmittere** sumitur apud Lucilium lib. 28. teste Marcello cap. 4. *Polemon & amabit mortem, & huic transmisit suam quam dicunt.* Ubi bene eruditissimus Victorius scribendum monet: *Polemon & amabit Craten, & huic transmisit suam scholam, quam dicunt.* Vid. Mercer. p. 193. Conf. Cic. pro Leg. Manil. c. 14.

Transnato, are, Plinii esse & Augustini, rectè monet Lexicon, sed antiquior est auctoritas Cæsaris lib. 1. de Bello Gallico: *Viribus confisi transnatare contenderunt.* Hinc passivum est

Transnator, ari. Hygin. fab. 257. *Flumen ita increbit, ut transnatarari non posset.* Simplex **Nator, ari**, sæpius occurrit, ut apud Ovidium de Art. Amandi lib. 1. v. 48.

Novit quæ multo pisce natentur aquæ.

Et Martial. l. 1. 14. & 6. Vid. Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 3. de Verbis Neutris &c. p. 359.

Transnatus, a, um, participium, a **Transno, are.** Frontinus Strat. lib. 1. cap. 7. *Transnato statim flumine.* Et lib. 3. cap. 13. *Transnato Tiberi.*

Transnavigo, are, quod Lexicon Sulpitio Severo tribuit, Pomponii Melæ est lib. 2. cap. 3. & quidem forma

forma passiva: *Atbos mons procedit in pelagus, quâ continenti adheret a Xerxe in Grajos tendente perfossus, transnavigatusque, & factus freto navigabili perbius.* Eodem verbo usus aliquoties reperitur Frontinus, ut lib. 1. Strat. cap. 4. *Philippus cum angustias maris transnavigare propter Atheniensium classem non posset.* Et lib. 2. cap. 5. *Palam transnavigare iussit.* Item lib. 4. c. ult. Exempl. 19. *Quodam deinde tempore omnes naves in Thebanos transnavigantes immisit, & com meatibus eorum potibus est.*

Transpono, ere. Plinius lib. 10. ep. 69. *Erit facile per illam brevissimam terram, quæ interjacebit, adsecta fossa onera transponere in flumen.* Lexicon participii tantum & quidem ex Gellio meminit.

Transpositivus, a, um. Quintilianus l. 3. c. 6. *Μεταληψις, quam nos variè translativam, transumptivam & transpositivam vocamus.* Conf. lib. 8. cap. 6. item Vossii Institut. Orat. lib. 1. c. 10. p. 170. seqv. & lib. 4. c. 10. p. 160. seqv. nec non Bedæ Presbyteri lib. de Tropis Sac. Script. pag. m. 348.

Transfero, ere. Cato de Re Rust. c. 133. *In arboribus radices uti capiant (poma) calicem pertusum sumito tibi, aut quasillum per eum ramulum transferito.*

Transumptivus, a, um. Vid. mox supr. *Transpositivus.*

Transtilla, vocabulo imminuto pro trabeculis dixit Vitruvius lib. 5. cap. 12. *Deinde inter eas ex transtillis inferior pars sub aqua exaquanda & purganda.* Vid. Lex. Vitruv. Bald. p. 135.

Transtineo, ere. Plaut. Mil. Glor. a. 2. sc. 5. v. 58.

Nimis beat, quod commeatus transtinet trans parietem.

Transtinere, est transversum tenere, sicut continere, simul tenere Stich. a. 3. sc. 1. v. 44.

Transtrum, in singulari, Lexico & Grammaticis inauditum est, qui pluralem tantum agnoscunt. Sed en locum Flori Epit. lib. 89. *M. Brutus a Cn. Papirio Carbone, qui Corcyram appulerat, missus nabe piscatoria Lilybaeum, ut exploraret, an ibi Pompejus esset, & circumventus navibus, quas Pompejus miserat in se mucrone verso, ad transtrum navis obnixus corporis pondere, occubuit.* Eodem numero utitur Persius Sat. 5. v. 147.

Tu mare transilias? tibi torta cannabe fulto

Coena fit in transtro.

ad quem locum vide sis Turneb. Advers. lib. 20. cap. 1. *Transtrum sedile est in navi, auctore Festo.*

Transvena, æ, ut advena. Tertullian. de Spectac. cap. 5. *Traditur Lydos ex Asia transvenas in Etruria consedisse.* Ejusdem auctoris est verbum

Transvenio, ire, lib. de Anima

ma cap. 23. *Anima inde (a Deo) transbenit.*

Transversim, adverbium, non Tertulliani modò est (vid. Lexicon) sed Plinii etiam lib. 3. cap. 1. *Ad Gallicum Oceanum Iberico a mari transversim se pandens terra.*

Traveho, ere. Varro de R. R. lib. 2. cap. 7. *Cum flumen trabeendum est.* Hinc

Travectio apud Veteres interdum reperitur, pro quo vulgo hodie *Transvectio*. Sveton. August. cap. 38. *Equitum turmas frequenter cognovit; post longam intercapedinem reducto more travectionis.* Ità scriptum fuisse in vett. MSS. libb. testis est Pareus Lex. Crit. pag. 1248.

Travolo, are. Varro de L. L. lib. 4. *Trua, quòd trabolat ea aqua.* Lucretius lib. 4.

Perseinduntur enim, nisi recta foramina tranant:

Qvalia sunt vitri, species quæ travolat omnis.

Conf. Lambin. p. 489.

Tredecimus, a, um, pro decimus tertius. Plinius lib. 1. Histor. Natur. in Indice lib. 13. *Libro tredecimo continetur de unguentis, & arboribus maritimis.*

Tremipedus, a, um. Varro Sexagesi apud Nonium cap. 6. n. 65. *Neque quassagipennas anates, tremipedas, buxeis, rostris, pecudes, paludibus nocte nigra ad lumina lampadis sequens. Quassagipennas*

ideo *anates* dixit Varro, si genuina lectio est, quod quassis pennis agantur; alii legunt: *quassagilipennas*. *Tremipedas* verò epitheton, quod anatibus tribuit, quorsum accommodetur, non video. Varietas lectionum, quibuscum hoc nomen conflatur, triplex est, legentibus aliis *Tremipedes*, al. *Tremipedas*, al. *remnipedas*. Mihi Varro scripsisse creditur *Remipedes*, & Varronem postea imitatus Aufonius ep. 3. v. 13. qui eodem ferme modo:

Anates maritas junximus,

Remipedes, lato populates cæ-
rula rostro &c.

ubi *Anates Remipedes* sunt, quæ in aqua remorum loco pedibus utuntur.

Tremissis, is. Imp. Anastas. Cod. Just. lib. 12. Tit. 38. Leg. 16. *Minus quidem uno tremisse.* Tremis vel Tremissis tertia pars solidi, ut semis dimidia. Ità Alexander Severus tributa ab Heliogabalo imposita ad tricesimam partem reduxit, ità ut qui decem aureos sub Heliogabalo pendebat, tertiam aurei præstaret, tumque primum semisses, & tremisses formati. Verba Lampridii sunt in Alex. *Tumque primum semisses aureorum formati sunt, tunc etiam, cum ad tertiam partem aurei, sectigal decidisset tremisses.* Et paulò post: *Sed cum non potuisset per publicas necessitates, constari eos jussit, & tremisses tantum solidosque formari.* Conf. Lex. Jurid. Calvinii p. 915.

Tremulè, adverbium. Apulejus Metam. lib. 5. *Extimæ plumula tenellæ ac delicatæ tremulè resultantēs inquietè lascibunt.*

Tricenarius, a, um. Varro de R. R. lib. 1. cap. 2. *Nonne item in agro Fabentino, a quo ibi tricenariæ appellantur sites, quòd iugerum tricenas amphoras reddat?*

Tricennium, i, triginta annorum spatium. Justinian. Cod. lib. 7. Tit. 31. Leg. 1. *Possessio connumere- tur in decennium, vel viginti anno- rum spatium, vel tricennium.*

Triclinaris, e. Varro apud Nonium cap. 15. num. 14. *Dolia, atque apothecas tricliniæ, melicas, calenas, obbas, & Cumanos calices.* In Lexico auctores sunt Plinius & Lampridius.

Tricolus, a, um, τρίκωλος, ov, trimembris. Seneca Controv. lib. 4. cap. 25. *Hanc ideo sententiam re- tuli, quia & in tricolis & in omni- bus hujus generis sententiis curamus, ut numerus constet, non curamus, ut sensus &c.* Vid. supr. Tetracolum. Quintilianus idiomate Græco lib. 9. cap. 3. *Similium ferè quadruplex ratio est; Nam est primum, quoties verbum verbo simile, aut non dissimile salde quaritur: ut Puppæque tuæ pubesque tuorum &c. Secundum, ut clausula similiter cadat &c. Ex qui- bus ferè sunt, non tamen ut semper ultimis consonent, quæ τρίκωλοι dicunt: Vicit pudorem libido, timo- rem audacia, rationem amentia.*

Huc refer illud Despauterii de Car- minum generibus p. m. 673. *Car- mina variis a rebus nomina sortiun- tur; vel a Carminis genere: ut Mo- nocolon, id est, unimembre, quod u- nico genere constat, ut Aeneis Virgi- liana. Dicolon bímembre, duobus generibus, constans: ut Sapphicum cum adonico. Tricolon trimembre est, trium generum carmen, ut ex Asclepiadeo & Pherecratio cum Glyconico &c.*

Trifariè, adverbium. Messala Corvinus ad Octavium Aug. *Totus terrarum orbis ab Historicis & Cos- mographis trifariè disiditur.* Le- xicon Diomedem adducit.

Trifilis, e. Martialis lib. 6. Epigr. 74. v. 2.

Medio recumbit imus ille qvile- cto

Calvam trivilem semitactus un- gvento &c.

Calva trifilis seu tripilis est, paucos admodum habens capillos.

Trijugus, a, um. Apulejus Metam. lib. 6. *Canis pergrandis tri- jugo & satis amplo capite præditus.*

Trilinguis, e. Varro apud Isi- dorum lib. 15. cap. 1. *Phocenses tri- lingues esse dicit, quòd & Græcè lo- quantur, & Latine & Gallicè. Conf. Lexicon, quod Apulejum & Pruden- tium auctores laudat.*

Trimembris, e. Hyginus fab. 30. *Geryonem Chrysaoris filium tri- membrum uno telo interfecit.* Bis repetitur apud eundem hoc vocabu- lum,

lum, nempe fab. 151. & Genealog. ult. p. m. 12. Lexicon ex sola analogia defendit, sed *similium nulla est observatio*, monente Varrone de L. L. lib. 8. nec *analogia ratione nititur, sed exemplo*, auctore Quintiliano l. 1. c. 6. secus enim *quinquembris, sexmembris &c.* dicere liceret.

Trineptis, is. Digest. lib. 38. Tit. 10. Leg. 3. *Sexto gradu sunt supra, triabus, triabia, infra, trinepos, trineptis.* Conf. ibid. Paul. J. Ct. Leg. 10. § 17. Vide omnino Stemma illud Stirpis Humanæ, quod per figuram exhibet Isidorus Orig. lib. 10. c. 7. pagg. 1059. 1061. & 1063.

Trinundinus, a, um. Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 16. *Scita atque consulta trinundino die proposita.* Idem mox ibid. *Inde mos tractus, ut leges trinundino die promulgarentur.*

Tripalis, e. Varro Flaxtabulis, *τρεῖς ἐπαρχιών* apud Nonium c. 3. in Pali: *Quid tu non fides in bincis, quod tria pala habeant, tripales dici?* *Tripalis, e,* est tribus palis sustentatum.

Triplaris, e. Macrobius Somn. Scip. lib. 1. cap. 6. *Alternatio a duplicari usque ad octo, a triplari usque ad viginti septem.* Idem ibid. cap. 19. ex Ptolemæo: *Certi sunt numeri, per quos inter omnia, quæ sibi convenienter junguntur & aptantur, fit jugabilis competentia, nec quicquam potest alteri nisi per hos numeros convenire; sunt autem epitri-*

tus, hemiolius, epogdous, duplicaris, triplaris, quadruplus. Et lib. 2. cap. 1. *Triplaris numerus est, cum de duobus numeris minor ter in maiore numeratur, ut sunt tria ad unum, & ex hoc numero symphonia procedit, quæ dicitur* *Δὲ πασῶν ἡγὰρ Δὲ πέντε.*

Triplico, are. Manilius lib. 3. p. 79.

triplicabit Aquarius annos Quattuor, & menses vitam producit in octo.

Macrobius Somn. Scip. lib. 1. cap. 20. *Triplicabis septem &c.* Lexicon participium tantum probat, de verbo ipso quietum.

Triportentum, i. Pacuvius apud Varronem de L. Lat. lib. 6. *Triportenta Deorum; id est, maxima & vitiosissima portenta, quæ vox, rectè monente Lexico, eleganter usurpatur de vitiosissimis & supra modum omnem corruptis hominibus, qui mali aliquid portendere videntur.* *Triportenta Deorum* l. c. non malè exponi credo, Himmel & Hiemer/ quos *Deorum crimina* appellat Lucanus lib. 5. v. 59. Notandum quoque, particulam *Tri* vel *Ter*, quæ nominibus additur, intensivam plerumque & *αὐξητικὴν* esse, quo modo *Trifur* apud Plautum Aulul. a. 4. sc. 4. v. 6. est en *Εἰς Τύψ*; *Tribenefica* apud eundem ib. a. 1. sc. 2. v. 8. en *Εἰς τὸ ῥῶδην*; *Triparcus* homo Pers. a. 2. sc. 3. v. 14. en *Εἰς ὅτι*. Vid. supr. *Terbeneficus.*

Triseclisenex, is; ita Nestor vocatur a Lævio apud Gellium lib. 19. cap. 7. contractè, pro trium seculorum senex. Sed Gellio rectè verbum videtur nimis poëticum, & profæ orationis usu alienius, quemadmodum apud eundem Lævium *dulcioreloquus, multigrumus* &c. Conf. Voss. Institut. Orator. lib. 4. cap. 1. § 8. pag. 17. de Novatis ac Novis; item pag. 21.

Tristor, ari, verbum est non inauditum adeò bonis auctoribus, ut ad Onomasticum aliquod cum Lexico confugere opus sit. Usus est Cornelius Gallus ad Augustum de morte Virgilii:

Temporibus lætis tristamur maxime Cæsar.

Et Seneca de Provid. cap. 2. *Non fides, quantò aliter patres aliter matres indulgeant? Illi excitari jubent liberos, ad studia obeunda maturè, feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos, & sudorem illis & interdum lacrimas excutiunt; at matres fovere in sinu, continere in umbra solunt, nunquam flere, nunquam tristari, nunquam laborare.* Idem de Ira lib. 2. cap. 7. *Atqui si irasci sapiens debet turpiter factis, & concitari tristariq; ob scelera, nihil est ærumnosius sapiente.*

Tuberosus, a, um. Varro de R. R. lib. 1. cap. 49. *Quasi herba tuberosum reliquerunt campum.* Lexicon Petronio adscribit & Sidonio.

Tumidissimè, adverbium. Seneca Controv. lib. 4. cap. 25. *Sed*

ne hoc genus protegere videar, in Flaminio tumidissimè dixit Murrædius &c.

Tumultuariè, adverbium, non Ammiani Marcellini tantum est, sed Spartiani etiam in Caracall. cap. 6. *Tumultuariè cum Parthorum Satriapis manum contulit.*

Turbatio, nis. Flor. 4, 6, 2. *Disitiarum spes ex turbatione Reipublicæ.* Symmachus lib. 10. ep. 71. *Turbatio popularis.* Ammianus lib. 26. pag. 334. *Octavianus Augustus Græcos sequutus, hanc inconstantiam correctâ turbatione composuit.* Nonius cap. 12. *Turbam & Turbas diversam solunt habere significationem, ut sit turba, populi conventus, turbæ, turbationes.* Frontinus Strat. lib. 1. cap. ult. *Sedabit turbationem.* Gellius lib. 19. cap. 1. *Ibi hominem conspiciamus impavidum & extrilidum ploratus quidem nullos, sicuti ceteri omnes, nec ullas ejusmodi voces cientem, sed coloris & vultus turbatione non multum a cæteris differentem.* Conf. Fest. in Trepid.

Turbatior, comparat. non tantum Augustini est, cujus testimonium Lexicon suggerit, sed etiam Senecæ lib. 2. de Ira cap. 35. *Non est ullius affectus facies turbatior.* Item Svetonii in Tiber. c. 69. *Tonitrua præter modum expavescebat, & turbatiore cælo nunquam non coronam lauream capite gestabit, quod fulmine afflari negetur id genus frondis.* Et Caligul. cap. 23. *Causatus in utroque,*

troque quod hic ingressum se turbatius mare non esset secutus.

Turbatrix, icis Statius Thebaid. lib. 4. v. 369.

Accumulat crebros turbatrix fama pavores.

Lexicon Prudentium auctorem profitetur.

Turbela, æ. Plaut. Bacchid. a. 4. sc. 9. v. 134.

næ ego cum illo pignus haud ausim dare,

Tantas turbelas facio.

Idem Pseud. a. 1. sc. 1. v. 108.

Scis tu quidem hercle, mea si commovi sacra,

Quo pacto & quantas soleam turbelas dare.

Alii scribunt *turbellas*; sed corrigo, inquit Meursius, *turbelas*; nec est quod quisquam *ὑποκοριστικόν* mihi oggerat: nihil audio. Veteres dicebant *Turba*, *turbela*, ut *Sßada*, *ßadela*, *Fuga*, *fugela*. Jam & hoc argumentum esse potest, quod veteres consonantes non geminabant. Haftenus Meursius, cuius sententiæ meritò accedendum existimarem, nisi reclamaret Becmanus de Orig. L. L. pag. 1127. in hunc modum: *A Turba diminutivum Turbella; Alii volunt Turbela, sicut Sßadela. Non bene. Regula talis est: Ubi nomen sit a verbo, ut nulla significetur diminutio, ibi Lunum sufficit. Uti loquor, loquela, svadeo, svadela, tueor, tuela, obsequor, obseqvela, candeo, candela, niteo, nitela. Contra ubi subest di-*

minutio, rectius geminatur L. Furca, furcula, furcilla; puer, puerulus, puellus; mamma, mammula, mamilla; tener, tenerulus, tenellus; catus, catulus, catellus; os, osculum, oscillum. Sic Turba, turbula, turbella. Haftenus Becmanus, quicum consentiunt, Perottus, Vossius & ex Veteribus Festus. Ego tamen ut pro sententia Meursii contra tot illustria nomina magnopere pugnare non ausim, ità dissimulare nequeo præsidii illud, quod Meursio venit ex sequentibus Apuleji Metam. lib. 3. p. m. 55. *Cum denique jam luce clarissima, sicum quempiam frequentem & nundinis celebrem præteriremus, inter ipsas turbelas Græcorum, genuino sermone nomen augustum Caesaris invocare tentavi.* Conf. August. l. 9. de Civ. Dei cap. 3. p. m. 465. edit. Apul. 1623.

Turbidior, compar. Ovid. Trist. lib. 1. Eleg. ult.

Pectora sunt ipso turbidiora mari. Apulejus de Mundo: *Exin inferioris Aëris qualitas turbidior infunditur, cui permixtus est glacialis rigor.* Quintilianus lib. 9. cap. 4. *Ad lyram solebant Pythagorei, cum somnum peterent, prius lenire mentes, ut, siquid fuisset turbidiorum cogitationum, componerent.* Idem lib. 3. cap. 8. *Id æqualius erit, non tumultuosius atque turbidius.* Conf. Martial. lib. 9. epigr. 26. Plin. l. 2. c. 52. & Macrobius Somn. Scip. l. 1. c. 12.

Turbidum, adverbialiter. Horatius lib. 2. Od. 19. v. 6.

Pleno Bacchi pectore turbidum

Lætatur,

sc. mens; id est, turbidè lætatur, turbida lætitia afficitur. Conf. Bang. Observat. Philol. de Syntaxi Adverb. Anom. 2. pag. 1138.

Turbulens, tis. Digest. lib. 48. Tit. 19. Leg. 28. *In quibusdam civitatibus turbulentibus.* *Turbulens* dicitur pro turbulentus, ut *gracilens* pro gracilentus, *violens* pro violentus, *opulens* pro opulentus &c.

Turbulentiùs, adv. Cic. de Part. Orat. p. m. 197. *Non minuit majestatem, quòd egit de Cæpione turbulentiùs.* Ammianus lib. 22. pag. 237. *Inimicum quidam suum, cum quo discordabat, asperrimè commisisse in majestatem turbulentiùs deferebat.*

Turpe, adverbialiter, pro turpiter. Claudianus in Eutropium lib. 2. v. 446.

Mergitur, & pingvi suspirat corpore moles,

More suis, dapibus quæ jam devota futuris

Turpe gemit

Vid. supr. *Ferale*. Conf. Stat. Theb. l. 3. p. m. 210. & Cicer. apud Nizolium Thes. Cic. p. 2069.

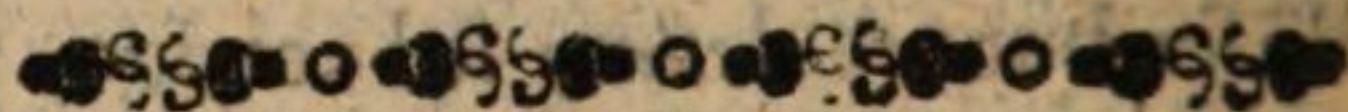
Turpissimè, adverbium. Cicero de Orat. lib. 2. *Nemo potest de eare, quam non nobis, turpissimè dicere.* Idem de Nat. Deor. lib. 1. *Empedocles multa alia peccans, in deorum opinione turpissimè labitur.* Et lib. 3. *Tusc. Qvæst. Si turpissimè se illa*

pars animi geret. Seneca ep. 82. *Cato illa honestissimè usus est, turpissimè Brutus.* Eodem gradu præter alios sæpiuscule utitur Jul. Capitolinus. Vid. pag. 96. & 370. Edit. Obrecht. Argentor. 1677. 8vo.

Tuscè, adverb. Varro apud Gellium lib. 2. c. 25. *Quum dicamus ab Osco, Tusco, Græco; Osce, Tusci, Græci &c.*

Tutatus, a, um, passivè, Symmach. lib. 7. ep. 11. *Auxilio tuo tutata possessio a molestis vindicatur.*

Tutrix, icis. Justinian. Cod. lib. 5. Tit. 35. Leg. 3. *Filiorum suorum vel filiarum naturalium tutricem eam existere sancimus.*

V

V.

Vacivè, adverbium. Phædr. lib. 5. proœm.

Quarum libellum dum vacivè perleges,

Hunc obtrectare si volet malignitas,

Imitari dum non possit, obtrectet, licet.

Conf. Gotesfrid. Richteri Specimen Observ. Crit. p. 67.

Vacuè, adverbium. Arnobius Adv. Gent. lib. 3. p. m. 470. *Inaniter, vacuè & sine ulla substantia constituta omnia.*

Vadus, pro vadofus, dixisse videtur Pomponius Mela lib. 2. cap. 6. *Atan (fluvius) ex Pyrenæo monte*

monte digressus, exiguus badusque est.

Vasellus, a, um, ὑποκοπι-
τικόν, a Vaser. Festus: Sicut fit
deminutivè a macro macellus, a
basro basellus, ita ab alterno al-
tellus.

Valetur, impersonaliter dixit
Plautus Pers. a. 2. sc. 5. v. 8.

Sagaristio hic quidem est, quid a-
gitur, Sagaristio? ut valetur?

Simile huic est apud eundem *Cale-
tur*, pro calor est, Captiv. act. 1. sc. 1.
v. 12. & quamplurima alia.

Variago, are, neutraliter u-
sus est Apulejus lib. 1. Florid. p. m.
488. Quid? quòd & lyra ejus auro
fulgurat, ebore candicat, gemmis ba-
riegat?

Vastabundus, a, um. Am-
mianus Marcellinus lib. 31. p. 483.
Deinde post reseratas angustias, abi-
tumque militis tempestivum, incom-
posite qua quisque clausorum potuit,
nullo setante turbandis incubuit re-
bus, & vastabundi omnes per latitu-
dines Thracia pandebantur impune.

Vectus est, deponentialiter, pro
vexit. Varro Modio apud Nonium
cap. 1. in Gradarius: - An qui gra-
du tolutili Te medius quam tute
molliter sectus, citò relinquat?
Quem locum Mercerus in Not. ad
Nonium p. 94. ita legit:

- An qui gradu tolutili

Te mediis campis molliter ve-
ctus, citò

Relinquat

Vid. supr. Tolutilis.

Vebens, est & qui vehit, & qui
vehitur. Quadrigarius apud Gel-
lium lib. 2. cap. 2. Ei consuli pater
proconsul obviavit in equo vebens ve-
nit. Cicero sine præpositione ve-
bens quadrigis dixit, monente Rod.
Goclenio Observat. L. Lat. p. 235.

Velificium, i. Hyginus fab-
ult. Velificia primum invenit Isis
nam dum querit Harpocratem fili-
um suum, rate velificabit.

Velito, activa terminatione Ve-
teres etiam dixisse, testis est Priscia-
nus lib. 8. pag. 294. Multa ancipiti
terminatione in una eademque
significatione protulerunt antiqui,
ut partio & partior, villico & villi-
cor, velito & velitor, vago & vagor,
vocifero & vociferor, ulcisco & ul-
cisor, uto & utor.

Venalitas, tis, a Venalis. Imp.
Zeno Cod. Just. lib. 4. Tit. 57. Leg. 1.
Venalitate interdum aut dissimula-
tione.

Venalitarius, i. Quintilia-
nus Declam. 388. Adolescens apud
venalitarium repertus. Idem De-
clam. ult. Dedit libertus pecuniam
venalitario, ut præaricaretur. Le-
xicon inferiore testimonia exhibet.

Venenarius, a, um. Tertul-
lianus de Resurr. Carn. cap. 16. Ca-
licem venenarium damnare.

Veneor, pro vendor. Plautus
usus est in Fragment.

Venerabilis ἐνεργητικὸς pro
eo, qui veneratione plenus est (non
modò

modò dignus) fumitur apud Valerium Maximum 1, 1, 14. *Quantò nostræ civitatis Senatus Generabilior in Deos!* Conf. Perizon. Not. ad Sanct. Minerv. lib. 1. c. 15. n. 4. p. 137.

Veneratior, compar. Mela lib. 3. de Æthiopia: *Automolæ pulchri forma, æqui corporis, parumque veneratiores veluti optimatum alumni virtutum.*

Venerivagus, a, um. Varro Marci pore apud Nonium cap. 1. n. 223. *Spatula ebirabit omnes Venerivaga pueros.* *Spatale* legit Turnebus, quem vide Adversar. lib. 29. c. 17.

Venero, activa terminatione, pro Veneror ἀρχαίων δὲ dixit Plautus Bacchid. a. 2. sc. 1. v. 4.

Saluto te, vicine Apollo, qui ædibus,

Propinquus nostris accolis, veneroque te.

Sed longè alia significatio est verbi

Venero, are, (a Venus) quo utitur Hyginus fab. 75. *Pastor dracones venerantes dicitur baculo percussisse, o: coeuntes, congressu Venero junctos.* Gloss. Latino Gr. Haganoënse: *Puber est puer, qui jam habet pubem, vel qui jam venerare potest.* Conf. omnino Voss. Etymolog. pag. 545. & Schefferi not. ad Petronium pag. m. 235. edit. Amstelod. Hadrian. 1669. 8vo.

Ventilabundus, a, um. Varro apud Nonium cap. 18. Sic eos citius opinionibus Ventilabundus

miser decidi. Alii legunt *Vestilabundus*, quo sensu, nescio.

Venustissime, adverbium, quod Lexicon Quintiliano tribuit, Cælii est ad Ciceronem lib. 8. ep. 11. *Venustissime respondere.*

Vepallidus, a, um, valde pallidus. Horat. l. 1. Sat. 2. v. 129.

Janua frangatur: latret canis: undique magno

Pulsa domus strepitu resonet: vepallida lecto

Defiliat mulier &c.

Alii legunt *vel pallida*; sed laudata lectio cur improbetur, non video. Vetus interpres Horatii ad Pers. Sat. 2. lib. 1. *Vepallidum* exponit *valde pallidum*, nec citra rationem; *Ve* enim particula, auctore Gellio lib. 5. cap. 12. quæ in aliis atque aliis vocabulis varia, tum per has duas litteras, tum a littera media immissa dicitur, duplicem significatum eundemque inter sese diversum capit, nam & augendæ rei & minuendæ valet, sicuti aliæ particulæ plurimæ; propter quod accidit, ut quædam vocabula, quibus particula ista præponitur, ambigua sint & utroque versum dicantur: *Vescum*, *vehemens* & *vegrande* &c. Hactenus Gellius, qui lib. 16. cap. 5. mutatis paulò verbis eandem sententiam repetit: *Ve* particula, sicuti quædam alia, tum intentionem significat, tum minutionem &c. Conf. Macrobius Saturnal. lib. 6. cap. 8. Sensus est: *Ve* & ἐπιταγικὸν & μειωτικὸν est: Augendi & intendendi significationem

nem habet in *Sebemens*, *Segrandis*, *Sevallidus*; Minuendi verò in *Seanus*, quod nihil aliud est, quàm *male sanus*; *Vecors*, quòd idem atq; *excors*.

Veracior, comparat. Cicero lib. 2. de Divinat. *Herodotum cur Se-raciorum ducam Ennio?*

Veraciter, adverbium, Augustino, Ambrosio & Fulgentio a Lexico tribuitur, quod Plautinum quoque esse monet (sed sine loco auctoris) Priscianus lib. 15. p. m. 527, cujus & verba & censuram exhibere juvat: *Inveniuntur* (sc. apud Veteres) *& alia* (adverbia) *quibus tamen non est utendum*. Pompon. in Author: *Ludit nimium insaniter, pro insanè. Seberiter quoque pro Seberè. Titinn. in Proclia: Seberiter hodie sermonem amicam tecum contulit. Idem blander, benigniter. Plautus: Amiciter, Seraciter, asariter, munditer, seberiter, mæstiter, equiter, asperiter &c.* Conf. Non. Marcell. cap. 11. de Indiscretis Adverbiis, ubi suis singula testimoniis comprobantur, præter unum illud *Seraciter*, quod Marcellus tacet; sed ideo non damnandum, si fides habenda testi Prisciano, si verus vocis Auctor Plautus habendus.

Verbalis, e. Petronius Satyr. *Mulierum Serbales undæ.* Lexico Fulgentium adducere placet.

Verbilevis, e. Propertius lib. 2. eleg. 4.

Cynthia formipotens, Cynthia verbilevis.

Placuit hæc *συμπλοκή* Scaligero adolescentulo, teste Taubmanno in Notis ad Plaut. Pers. a. 2. sc. 2. v. 61. Vid. suprà *Formipotens*.

Verbosè, adverbium. Cic. pro Mur. *Satis Serbosè.* Quintilianus lib. 12. cap. 8. *Exhortemur ultro, ut omnia quamlibet Serbosè & unde volent, repetito tempore exponant.* Lexicon comparativum tantum sistit.

Vereri ab aliquo *παθητικῶς* Afranius dixit apud Gellium lib. 15. cap. 13.

Hem ista parentum est vita vilis liberis:

Ubi malunt metui, quàm vereri se ab suis.

Priscianus lib. 8. p. 284. *Multa antiqui tam passiva, quàm activa significatione protulisse inveniuntur, & maxime ea, quæ apud Græcos activam vim habent & passivam, ut est auxiliior te & auxiliior a te. Sic ad-miniculator &c. argumentor, reor, bereor &c.* Sententiam Celeberrimi Perizonii de significatione verbi *Vereor* & loc. Gell. cit. vide in Notis ejusdem ad Sanct. Minerv. lib. 3. c. 2. n. 3. pag. 281. Ex Nonio de Numer. & Casib. peculiarem hanc Syntaxin addere libet, quia antiqui verbum *Vereor* cum Genitivo construere soliti sunt. Ità Afranius Compitalibus: *Si non berear, nemo bereatur tui.* Idem Simulante: *Tui beretur, me ad te misit oratum &c.* Idem in Eman-cipato: *Optandum uxorem quæ non bereatur tui.* Pacuvius Hermiona: *Tindareo fieri contumeliam, cujus a*

te beretur maxime. Impersonaliter quoque beretur tanquam piget, taded, pœnitet a Veteribus usurpatum legitur. Alta Gratulatione apud Nonium l. c. *Nihilne te populi beretur, qui vociferare in via?* Accius Alphesibœa: *Si tui beretur te progenitoris, cedo.* Varro eodem modo de Sardis Venalibus usus est. Conf. Parcî Lex. Crit. p. 1277.

Vergor, i, passivè dixit Statius Thebaid. lib. 6. v. 211.

Spumantesque mero pateræ verguntur.

Item Solinus cap. 6. *Strongyle tertia, Æoli domus, vergitur ad exortus Solis.* Lucretius lib. 2. v. 212.

In terras igitur Solis quoque vergitur ardor.

Papinius lib. 4. Sylv.

Nos facta aliena canendo

Vergimur in senium.

Lucanus lib. 1.

Et polus adversi calidus quâ vergitur Austri.

Vid. Priscian. lib. 8. p. m. 293.

Veridicè, adverbium, quod Lexicon Augustino tribuit, Ammiani simul Marcellini est lib. 31. in princ. *Post multa, quæ bates auguresque prædixere veridicè.*

Verisimilitudo, inis. Cicero Quæst. Acad. lib. 2. *Sine assensione ipsam verisimilitudinem non impeditam sequi.* Seneca de Benef. lib. 4. cap. 33. *Huic respondebimus, nunquam expectare nos certissimam rerum comprehensionem, quoniam in arduo est veri exploratio, sed ea ire,*

qua ducit verisimilitudo. Apulejus auctor est in Lexico.

Verisimilior, compar. Cicero de Finib. lib. 2. *Erat verisimilius hunc mentiri, quàm illum.* Idem pro Rosc. Amer. *Utrum verisimilius sit.* Et pro L. Flacco: *Id hoc verisimilius Græcis hominibus videbatur, qui paullo ante familiarem Lælium in eadem provincia Flacco viderant.* Seneca ep. 87. *Contra enim verisimilior illa species hominum animis obicitur a virtute, quæ illos in amorem & admirationem vocet.* Usus est eodem gradu Julius Capitolinus p. m. 441. Edit. Obrecht. 1677. 8vo. & Sveton. in Vespas. cap. 16.

Verisimilius, adv. Apulejus Apol. *Hæc & alia quæsisse me potius, quàm pisces, longè verisimilius confinxisses, si tibi ulla eruditio adfuisset.* Conf. Tertull. Apolog. c. 16.

Verius, comparat. in Lexico desiderari miror, cujus auctores, cum tot ferè producere possem, quot linguæ Latinæ scriptores; memor tamen moniti Aristot. 2. Rhetor. *ἀδολεσχία τὰ φανερά λέγειν*, in paucioribus acquiesco, Cicero de Divin. lib. 2. *Auspicia restant, & sortes eæ, quæ ducuntur, non illa, quæ vaticinatione funduntur, quæ oracula verius diximus.* Seneca ep. 88. *Sola liberales sunt, imò (ut verius dicam) liberae, quibus cura virtus est.* Juvenal. Sat. 2. lib. 1. v. 15.

Verius ergo
Et magis ingenuè.

Vermi

Vermiculatè, adverb. *Quintilianus* lib. 9. cap. ult. *Neque enim qui se totum in hac cura consumpserit, potioribus sacabit: Siquidem relictis rerum pondere, ac nitore contempto, tesserulas (ut ait Lucilius) struet, & vermiculate inter se lexis committit. Vermiculate dicitur a vermiculatus, a, um, id est, multis segmentis elaboratum, ornamentis quasi vermiculis concinnum. Nonius c. 2. n. 918. Vermiculatum exponit minutum.*

Verosimilis, e. *Ammianus* lib. 17. p. m. 96. *Cæsar causatus verosimilia plurima.*

Verficolorus, a, um. *Prudentius* lib. 2. in *Symmach.* v. 56.

Idque etiam paries tibi verficolorus adumbret?

Similiter idem unicolorus dixit Hamartig. v. 819.

Sic animas cœli de fontibus unicoloras

Infundit natura solo
& *discolorus* *Peristeph.* 10. v. 302.

Quos lana terret discolora in stipite,

Conf. ibid. not. Cellarii.

Versificatus, a, um, in versus & carmina redactus. *Lucil Satyr.* lib. 15. apud *Nonium* cap. 13. n. 2. *Multa homines portenta in Homeri (ἐν τοῖς ὁμήρῳ) versificata Monstra putant, quorum in primis Polyphemus ducentos Cyclops longus pedes, & porro huic majus bacillum, quàm malus nabis in corbita maximus ulla.*

Versificus, a, um. *Solinus* *Polyh.* cap. 11. *Studium musicum inde cæptum, cum Idæi Dactyli modulos, crepitu ac tinnitu aris deprehensos, in versificum ordinem transtulissent.*

Versio, nis. *Plinius* lib. 8. cap. 33. *Non pupillæ motu, sed totius oculi versione circumspicit. Lexicon nullum omnino auctoritatis alicujus vestigium ostendit.*

Versipellior, compar. *Porcius Latro* *Declamat in Catilinam: Nihil fuit isto monstro versipellius.*

Verumvero, adverbium. *M. Cato* apud *Gellium* lib. 13. cap. 16. *Sæpe audiri, inter os atque offam multu intervenire posse, verumverò inter offam atque herbam ibi verò longum intervallum est.*

Vescor, passivè usus creditur *Plinius* lib. 8. cap. 50. *Caprinum jecur, si vescatur, restituit fespertinam aciem. Vid. Bang. Observat. Philol. de Genere verborum p. 466. Dalecampius verò, Sigismundus Gelenius & alii legunt: Tradunt (capros) & noctu non minus cernere, quàm interdiu: ideo si caprinum jecur vescantur, restitui fespertinam aciem his, quos Nyctalopas vocant.*

Vespera, adverbialiter. *Apulejus Metam.* lib. 9. *Quippe cum fespèrâ solus, fide tenebrarum contectus atque absconditus, introrepere, & intra momentum temporis remeare posset.*

Vestalia sacra, vel Festum Vestæ. Varro de L. L. pag. 47. *Dies Vestalia, ut virgines Vestales Vestæ sacrificent.*

Vesticula, æ. Vid. *Vitreamina.*

Vestigatio, nis, timidè Ciceroni in Lexico tribuitur; quo tamen delectatur Apulejus Met. lib. 6. in princ. *Interea Psyche variis jactabatur discursibus, dies noctesque mariti vestigationibus inquieta.*

Vestigator, ris. Varro de L. L. lib. 4. p. 25. *Vestigator a vestigiis ferarum, quas indagatur.* Conf. Lexicon.

Vestiplica, æ, famula, vestium custos. Quintilianus Declam. 363. *Vestiplica pro domina.* Idem ibid. *Vestiplicam dominæ habitu misit.* Et adhuc: *Adulter cum uxore loquutus per vestiplicam.* Gloss. Isidor. *Vestiplica fœmina, quæ bestes plicat.* Conf. Martin. Lex. Philol. p. 4029. *Vestiplica nostratibus vocatur Rammer: Vige.*

Vibratio, nis. Vopiscus in Car. Imper. cap. 8. *Tonitruum continuata vibratio.* Festus: *Gradibus Mars appellatus est a gradiendo in bello ultro citroque, sive a vibratione hastæ, quod Græci dicunt ἀρὰ δαίειν.*

Vigilatur, impersonaliter. Senec. Controv. lib. 1. *Torpent ecce ingenia desidiose iuventutis, nec in ullius honestæ rei labore vigilatur.* Passivum

Vigilor, Ovidii est ep. Her. 12. v. 169.

Non mihi grata dies; noctes vigilantur amaræ.

Vid. Perizon. Not. ad Sanct. Minerv. lib. 3. c. 3. p. 308. n. 10. & pag. 394. n. 142.

Vigintiangulus, a, um, adject. Apulejus de Philos. Natur. *Terram directis quidem angulis, trigonis & vestigiis paribus esse, (memoravit Plato) Et prioris quidem formæ tres species existere, pyramidem octangulam & vigintiangulam.*

Vinceus, a, um. Plaut. Stich. a. 4. sc. 2. v. 56.

Nam mihi jam intus potionem vincea onerabo gulam.
ad quem locum ita differere placet Turnebo lib. 9. cap. 21. Lepidè, ita me Deus amet, laqueum *potionem* vocat *sinclam*, ac *potionem* quidem, quòd cum potum guttur soleat transmitti ipsi inditum, inditur & induitur ei laqueus, quasi transmisfuro: *Vinceam* autem a *vinciendo* venustè deflexit, & ad *potionem sineam* vel *sinaceam* interim eleganter allusit, quòd laqueo collum vinciatur: est *sincea* continens Festo Pompejo.

Virosissimus, a, um. Scribonius Largus Compos. 103. *Virosissimum medicamentum adversus stomachum.*

Virulentia, æ. Tertullianus Apol. cap. 8. *Panis, quo sanguinis virulentiam colligas.*

Visita-

Visitatio, nis. Vitruvius lib. 9. c. 4. *Visitatorem facit tenuem extremæ rotundationis*, sc. luna. Ubi *Visitatio* nihil aliud est, quàm visio. *Visitatio*, quod Lexicon Augustino tribuit, diversam prorsus significationem habet, & sumitur pro eo, quod nostrates dicunt *Besögelse*.

Vitiarium, i. Varro de R. R. lib. 1. cap. 31. *Ideo in Vitiario primitus cum exit Eitis, tota refecari solet.* Columella auctor est in Lexico.

Vitreamina, vascula vitrea, quæ ornatus gratia parantur. Paulus Jctus Digest. lib. 33. Tit. 7. Leg. 18. § 13. *Cum in diem mortis ibi libros & Vitreamina & Vesticulam habuerit.*

Vivè, adverbium. Plautus Epid. a. 2. sc. 2. v. 98.

vivè sapis! & placet.
Conf. Taubmann. in Notis.

Vivi, infinitiv. passiv. Cic. de Finib. lib. 1. *Sapientia præceptrice, in tranquillitate bibi potest.* Idem ib. lib. 2. *Dixit non posse honestè bibi.* Et Tusc. Quæst. lib. 3. *Negat Epicurus jucundè posse bibi, nisi cum virtute bibatur.*

Vividior, compar. Valerius Maximus lib. 5. c. 1. *Maximi exercitus complexui humanitate quàm spiritu bibidiore suffecit.* Martialis lib. 8. ep. 6.

Largius - vividiusque merum.
Conf. Quintil. Declam. 13. Lexicon ex Tertulliano locum adfert, sed suspectum, ubi Rigaltius legit *poma*

bibidiora, alii verò rectius *ubidiora*.

Vivifico, are, a Vossio de Vit. Lat. Serm. & Cellario in Cur. poster. ad Latinitatem ecclesiasticam refertur, imò in Antib. Latino tanquam barbarum damnatur. Sed liceat Cornelio Gallo, suam interponere auctoritatem, sua, quæ scripsit Eleg. 5.

Protinus Argivas admovit turpiter artes,

Meqve cupit flammis vivificare suis.

Alia contra Vossium testimonia produxit Celeberrimus Borrichius noster Cogitat. p. 264.

Vivissimus, superlativus a *bibido*. Festus. Alii leg. a *bibendo*. Quidni *bibidissimus*, quod verisimilius?

Ulcisco, activa terminatione Veteres dixisse, testis est Priscianus lib. 8. p. m. 294, sed exemplum tacet, quod tamen Ennius præbet in Eumenidibus apud Nonium de Var. Signif. Serm. in Exanclare: *Nisi patrem materno sanguine exanclando ulciscerem.* Hinc

Ulciscor παῖς ἡλικῶς olim in usu fuit, auctore C. Memmio in Oratione apud Sallustium in Jug. *Quicquid sine sanguine cibum ulcisci nequit.*

Uncipes, dis, cui uncus pes. Tertullian. de Pallio c. 5. *Quem non expediat in ardore rigere nudipedem, quàm in calceo uncipedem?*

Unctulus, a, um, adject. Varro de

de lib. educ. apud Nonium cap. 2. in Terta pro terfa : *Alii ita sunt circumtonsi, & terti atque unctuli, ut mangonis esse videantur serbi.*

Undenus, a, um, sing. Manilius Astron lib. 4. p. 97. *Pars undena.* Lexicon pluralem tantum agnoscit.

Undequadragesimus, a, um. Censorinus de Die Natali c. 18. *Itaque hoc nunc anno qui celebratus est agon, undequadragesimus numeratur.*

Undesexagesimus, a, um. Idem ib. cap. 19. *Dierum duum & viginti undesexagesima pars.*

Undetriceni, e, a. Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 13. *Januarii, Aprilis, Junius, Sextilis, September, October, November, December, undetricenis censebantur diebus.*

Undicola, e. Varro apud Nonium : *Najades undicola.* Lexicon auctorem laudat Avienum.

Ungito, are, frequent. ab ungo. Cato in fragm. apud Charisium lib. 1. *Mulieres nostrae capillum ungitant, ut rutilus esset crinis.*

Unianimus, a, um. Plautus Stich. a. 5. sc. 4. v. 49.

Hoc memorabil' est : ego tu sum, tu es ego : unianimi sumus.

Uniusmodi. Cicero Quæst. Acad. lib. 1. *Cernit id, quod semper est simplex & uniusmodi, & tale quale est.* Varro de L. L. lib. 9. *Itaque in eo dissensio, neque ea uniusmodi, apparet.* Terentius Heaut. a. 1. sc. 2. v. 32.

Parentum injuriæ

Uniusmodi sunt ferme.

Ammianus lib. 30. p. m. 445. *Responsum absolutum & uniusmodi perferentes.* Varro de R. R. lib. 3 c. 9. *Ova quæ incubantur, si habeant in se semen pulli, curator quatrinduo postquam incubari cæperint, intelligere potest ; si contra lumen tenuit, & purum uniusmodi esse animadvertit, putant ejiciendum, & aliud subjiendum.* Conf. Tull. de Univ. Plin. lib. 10. c. 54. & Auson. Ephemer. p. m. 32, item Sisenn. apud Rufinum de Metris Comicis p. m. 898.

Vocalissimus, a, um. Plinius lib. 4. ep. 7. *Scriptit publicè, ut a decurionibus eligeretur vocalissimus, aliquis ex ipsis, qui legeret eum populo.*

Volabile, adverbialiter dixisse videtur Varro in Meleagris apud Nonium cap. 18. Aut ille, cerbum qui volabile currens Sparo secutus trigulae trajicit. Volabile dictum credimus pro volabiliter, ut lugubre pro lugubriter, fidele apud Plaut. Captiv. pro fideliter & quamplurima alia. Cæterum adjectivum volabilis, e, ut in Lexico desideratur, ita nobis legisse non contigit.

Volo-nolo, compositè dixit Ausonius epigr. 38.

Hanc volo, quæ non volt, illam quæ volt, ego nolo.

Vincere volt animos, non satiare Venus.

Oblatas sperno illecebras, detrecto negatas.

Nec satiare animum, nec cruciare volo.

Nec bis cincta Diana placet, nec nuda Cythere.

Ulla

Illa voluptatis nil habet, hæc
nimium

Callida sed mediæ Veneris mihi
venditet artem

Fœmina, quæ jungat, quod
volo-nolo vocet.

Describit nempe Ausonius, qualem
amicam velit. Conf. de hujus com-
positionis novitate Voss. Institut. O-
rator. lib. 4. cap. 1. § 8. pag. 22.

Volscè, adverbium, a Volsci.
Terentius apud Festum in Oscum:
*Oscè & Volscè fabulantur, nam La-
tine nesciunt.*

Vomicus morbus. Seneca Con-
trov. lib. 2. cap. 12. *Fabianus Maxi-
mus nobilissimus Vir fuit, qui primus
foro Romano hunc vomicum mor-
bum, quo nunc laborat, intulit. A
Vomica aut Vomendo* (verba sunt A.
Schotti, teste Martinio Lex. Philol.
p. 4089.) *Vomicum morbum* appel-
lat, quem ex Schola contractum in
forum invexerat.

Urbum, i, pars inflexa aratri,
quæ alio nomine *buris* vocatur. Var-
ro de L. L. lib. 4. *Imburum fictum
ab urbo, quod ita flexum, ut redeat
sursum versus: ut in aratro, quod est
urbum.* Conf. Lexicon.

Urgentissimus, a, um. Imp.
Dioclet. & Maxim apud Justin. Cod.
lib. 3. Tit. 11. Leg. 1. *Si rerum urgen-
tissima ratio flagitaverit.*

Urniger, a, um, urnam gerens.
Virgilius de Signis coelestibus v. 12.
Inde Sagittiferi facies senis, & capri-
cornus,

Et qui portat aquam puer urniger -

h. e. Aquarius, signum Zodiaci. Conf.
Ascensu Notas ad sequentia ibid.

Hinc tendens arcum; liquidi ca-
per æquoris inde;

Trojanusque puer -
ubi intelligitur *Ganymedes*. Vid. Hy-
gin. Poët. Astronom. lib. 2. cap. 9.

Usitator, gradus est usitatus
non Gellio uni, sed Ciceroni etiam
de Nat. Deor. lib. 3. *Illud nomen Ve-
terum litteris usitatus.* Adv. *Usita-
tius* Gellii est l. 13. c. 19. non modò
Augustini.

Ustio, nis, quod Plinii est in
Lexico, in Catone etiam observavi-
mus de Re Rustica cap. 31. *Sarmen-
ta, quæ ustioni supersunt.*

Usurpator, ris. Ammianus lib.
26. p. 347. *Usurpator indebita po-
testatis magna perdidit instrumenta
bellorum.* Lexicon Gloss. & Am-
brosio tribuit.

Usurpatorius, a, um. Impp.
Constant. & Julian. in Cod. Just. lib.
10. Tit. 47. Leg. 8. *Siquis usurpa-
toria temeritate amplius aliquid fu-
erit conatus exigere, obnoxius qua-
drupli repetitione teneatur.*

Uti ab aliquo, passivè dixit No-
vius in Ligartaca apud Gellium lib.
15. cap. 13. *Quia supellex multa, quæ
non utitur, emitur tamen; id est, in-
terprete ipso Gellio, quæ usui non
est.* Vide Perizon. eruditissimas No-
tas in Sanctii Minerv. lib. 3. cap. 2. n.
3. p. 281. Sequens

Uto, tam activa terminatione,
quàm Utor passiva, Vereres dixisse,
testis est Priscianus lib. 8. p. m. 294.

Uti

Utilissimè, adverbium, quod Lexicon Sidonio adscribit, Columellæ est lib. 11. cap. 2. *Frigidis quoque locis, & humidis vitium satio nunc præcipua est, sed & ficulnea cacumina jam tumentia utilissimè ponuntur.* Similiter Pallad. lib. 11. Octobr. Tit. 4. *Hoc mense postremo, ubi calidi, ac sicci aeris qualitas est, ubi exilis & aridus est, campus, ubi collis præruptus, aut macer, vites utilissimè ponuntur.* Plinius sæpissimè omnium hoc gradu delectatur, ut lib. 17. cap. 11. *Cata transferri jubet, procul dubio utilissimè.* Conf. c. 14. lib. 16. c. 39. l. 18. c. 6. & 30. l. 19. c. 8, 20, 7, 9, 10, 13, 21, 22, lib. 23. c. 4. l. 26. c. 8.

Utrobidem, adv. Plaut. Truc. a. 1. sc. 2. v. 50.

Utrosque percognovi utrobidem -

Utrolibet, adv. Quintilianus lib. 1. c. 11. *Observandum erit etiam, ut recta sit facies dicentis, ne labra distorqueantur; ne immodicus hiatus rictum distendat; ne supinus vultus, ne dejecti in terram oculi, ne inclinata utrolibet cervix.*

Utrumne, adv. Arnobius lib. 1. Adv. Gentes: *Non quidquam refert aut discrepat, utrumne neges illum (sc. Deum) an asseras atque existere fatearis.*

Vulcanalis, adject. Varro de L.L. lib. 4. *Flamen Vulcanalis.*

Vulga, e, capacitas vel sinus

cum laxitate, ut explicat Nonius cap. 2. Lucilius lib. 2.

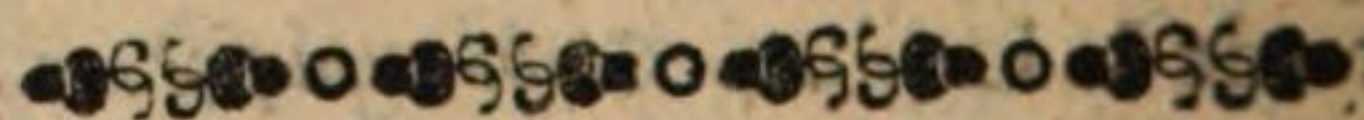
in vulgam penetrare pilosam. Varro Sexagesi: *Eo ut biaticum ex arcula add rem in bulgam.* *Vulga* facci genus quale fuerit, docet Martinus in Lex. Philol. p. 192. seqv.

Vulgatius, adv. Ammianus lib. 15. p. 38. *Hæc augente bulgatius fama.* Conf. lib. 31. pag. 470.

Vulnerabilis, e, Coeli Aureliani est in Lexico; sed & mihi hoc nomen legisse contigit in Epistola aliqua Senecæ, cujus locum non retineo.

Vulnuscum, i, Hieronymi est in Lexico, sed & Ulpiani Dig. lib. 21. Tit. 1. Leg. 1. § 8. *Vulnuscum modicum.*

Ubor, ris. Varro de L.L. lib. 4. *Uba* (sc. dictæ) *ab ubore*; id est, humore & latice intus concluso sub tunica vini custode. Conf. Isidor. Orig. lib. 17. c. 5. *Ubor* substantivum est a τῶν *ubidus*.

Z.

Zonalis, adject. a Zona. Macrobius Somn. Scip. lib. 2. cap. 5. *Quia eadem est in ejusdem Zonalis ambitus continuatione temperies.*

F I N I S.

IN-

INDEX I.

Rerum & Verborum Notabilium.

A.

Ablegere & Ablegmina. vid. *Ablectus*.
Abstracta, ut *Eximietas tua*, *Subi-
 mitas tua*, & id genus alia notan-
 tur. v. *Spectabilitas*.
Accensus quid. v. *Promotio*.
Acidalius jure ambigit de emenda-
 tione Lipsii. v. *Depannis*.
Adgregare quid sit. v. *Abgregare*.
Adjectiva nonnulla in *BILIS* ex-
 euntia significationem etiam a-
 ctivam habent. v. *Sensibilis*.
Adverbiis præpositionem addi o-
 portere, negant omnes, artem
 secuti, sed præponi jubet Veterum
 auctoritas. v. *Deinsuper & Per-
 maximè*.
Æsopus histrio. v. *Olero*.
Æstimium damnatur.
Ætoli bellicosi *μονοκρηπίδες* di-
 cti. v. *Monocrepis*.
Æstnaelse v. *Transmissio*.
Agilis unde. v. *Agilior*.
Agillimus, an *Agilissimus* dicendum,
 non satis constat. *ibid*.
Albo, albor & albeo Veteres dixisse,
 testis est Priscianus. v. *Pigreo*.
Alesco Veteribus itidem in usu fuit,
 quod negat Lambinus. v. *Olesco*.
Alia dativus, &

Alii genitivus antiquus. v. *Neutri*.
Alitum genit. plur. pro *Alitum*. v.
Suppetiatus.
Amazonius mensis quis. v. *Exsupe-
 ratorius*.
Ammianus Marcell. castigatur. v.
Machagistia.
Amoliri quæ dicuntur. v. *Amolitus*.
An pro circum Veteres posuerunt. v.
Anqvistio.
Anxitudo pro anxietas. v. *Sævitudo*.
Ἀοργησία vertitur ab Apulejo In-
 commobilitas.
Apicius nomen *ὑποκοριστικόν*
 finxit, quod dudum damnavit
 Varro. v. *Avicella*.
Apulejus dubius per conjecturam
 explicatur. v. *Cataclitus*.
 ——— *Sanctio* purissimus auctor
 videtur. v. *Perjungor*.
 ——— *vocum* antiquarum au-
 ceptis. v. *Svavio & Supergredio*.
Archaismi fugiendi. v. *Inlargio &
 Parire*.
Archelaus mirus litterarum amator
 fuit. v. *Tonsus est*.
Arculum quid sit. v. *Inarculum*.
Aristoteles sectæ Peripateticæ con-
 ditor. v. *Peripateticus*.
Arnobius explicatur. v. *Coarticulo*.
 Arro.

INDEX RERUM

Arrogantia etiam in pauperem cadit. v. Superhabeo.

Arvales fratres qui dicti. v. Fratria.

L. Attilius mimographus. v. Olero.

Au diphthongus in O mutatur. v. Plodo.

Auguro pro Auguror. v. Opino.

Augustus mensis Commodus vocatur. v. Exsuperatorius.

Aufonius suspectus. v. Opificus.

— emunctæ naris Poëta v. Relido.

Auspico pro auspicor. v. Opino.

Auxilio pro auxiliior. ibid.

Axioma quid Varroni, quid Cicero-
ni. v. Profatum.

B.

Bangius deceptus. v. Pertenuissimus.

— laudatus. v. Accusativus.

— suspectum ex Livio locum adducit. v. Evafus.

Barbarolexis quid. v. Metaplasmus.

Barbarismus. ibid.

Becmanus a Vossio reprehenditur. v. Antecanis.

— fallitur. v. Incurvicervicus.

Bimestre ablat. pro bimestri. v. Perenne.

Borrichius (Ol.) laudatur passim.

— contra Vossium adjuvatur. v. Disparilitas item Subjugo.

Borrichius (Andr.) contra Cellarium. v. Absento.

C.

Cæsaris locus suspectus juvatur v. Columnella.

Caja Cæcilia, Tarquinii Prisci uxor, optima lanifica fuit. v. Lanifica.

Caletur pro calet, calor est. v. Valetur.

Calvinus a Cujacio dissentit. v. In-
augeo.

Canitudo pro canities. v. Sævitudo.

Capitolinus explicatur. v. Annonari.

Captatus pro eo, qui captavit. v. Spectatus.

Carmina variis a rebus nomina fortiuntur. v. Tricolus.

Castitudo pro castitas. v. Sævitudo.

Catonis locus de R. R. c. 136. defenditur. v. Pollinctio.

Catulli genius duriusculus interdum. v. Myrmicè.

Cellarius fallitur. v. Adunatus.

— — — — — Congruus.

— — — — — Curabilis.

— — — — — Spondaicus.

— — — — — merito laudatur. v. Glorificus.

— — — — — Irrationalis.

Ciceronis locus dubius. v. Adhæsitatio.

— — — — — Bellificor.

— — — — — Elamentabilis.

— — — — — Objurgor.

Circumstantia propriè significat actum circumstandi. v. Status.

Clericorum gradus & nomina in Ecclesia. v. Subdiaconus.

Codicilli officiorum, pro diplomata, quibus officia deferuntur. v. Quindecimviratus.

Cæleste ablat. pro cœlesti. v. Perenne.

Cælum etiam genere virili dixerunt Veteres. v. Masculinè.

Commento pro cōmentor. v. Opino.

Commoro pro commoror. ibid.

Confiteor verbum commune Gellio videtur. v. Testo.

Consolo pro consolor. v. Opino.

Constructio quid sit, & unde vocata. v. Instructura.

Contemplo pro contemplor. v. Opino

Conti-

& VERRORUM NOTABILIMUM.

Continere, simul tenere. v. Translineo.

Conbivo pro convivor. v. Testo.

Corybantia, loca sacris & initiationibus Corybantum dicata. v. Regredere.

Erebritudo pro crebritas. v. Sævitudo.

Crimino pro criminor. v. Opino.

Cuncto pro cunctor. ibid.

Cupidus cum infinitivo. v. Perficere.

— cum ablativo. ibid.

Curtius variè legitur. v. Perquam.

D.

De præpositio interdum *δέρνω* notar. v. Deconcilio.

— interdum vim habet *ἐπιτατινήν*. v. Demagis.

Decet cum auferendi casu. v. Decorus.

— it. Licet.

Defetiscor, unde. v. Fatiscor.

DEI nomen apud auctores profanos quinque modis usurpatur. v. Deus.

Deluo quomodo differat a diluo. v. Deluo.

Democritus atomos omnium rerum principium putavit. v. Insecabilis.

— luminibus oculorum sponte se privavit. v. Mundè.

Derogare quid propriè sit. v. Exrogo.

Desperantur pro desperant. v. Perficior.

Despoliantur pro despoliant. v. Despoliatio.

Destinatus est pro destinavit. v. Spectatus.

Dicolon carminis genus. v. Tricolus.

Dilapidor pro dilapido. v. Perficior.

Diligi affectionis est, deligi iudicii. v. Delectio.

Diomedes refellitur. v. Rudissimus. — it. Sitior.

Dispensor pro dispenso. v. Perficior.

Distinctio ASCONII PEDIANI inter Socius & Particeps. v. Particeps.

— AGRÆTII inter Consequi, Obsequi, Persequi, Prosequi & Assequi. v. Persecutor.

— inter delictum, delectum & delectionem. v. Delectio.

— DONATI inter Aggredi & Adoriri. v. Adortus.

— Scitum & Inscitum. v. Inscitulus.

— C. FRONTONIS inter objurgare, monere, admonere. v. Objurgor.

— Agilem, Strenuum & Fortem. v. Agilior.

— continuè & continuatè. v. Continuatè.

— Fultionem & Fulturam. v. Fultio.

— Inchoo & Incipio. v. Inchoo.

— Memoriosum & Memorem. v. Memoriosè.

— ISIDORI inter τὸ disjunctivum & subdisjunctivum. v. Disjunctivus.

— Letanias & exhomologesin. v. Exhomologesis.

— Expertum & Expertem. v. Experitus.

— NONII inter Fremere & Frendere. v. Frendor.

— Jurgium & litem. v. Jurgatio.

INDEX RERUM

Distrabere quid sit apud Jctos. v.
Distractor.

Disinitus pro divinè interdum poni,
luculenter suo loco contra Le-
xicon Fabro-Cellarianum de-
monstratur.

Ducere & ducare Veteres promiscuè
dixerunt, sed malè. v. Ducatio.

Duritudo pro duritia. v. Sævitudo.

Duro, duror & dureo Veteres dixisse,
testis est Friscianus. v. Pigreo &
Exsugeo.

E.

Ecclesiæ vocabula non omnino
damnanda. v. In corruptio.

Educatio filiorum Regum apud
Persas. v. Machagistia.

Egregius unde dicitur. v. Abgrego.

Elmenhorstius Junium reprehendit.
v. Exancillari.

Emissarius in aliquem, ad calu-
mniandum subornatus, ad inve-
hendum paratus. v. Simius.

Emptitius miles. v. Emptivus.

Endo vel *Indu* pro *In* Veteres dixe-
runt. v. Indupedio.

Epicurus atomos omnium rerum
principium putavit. v. Insecabilis.

Epitritus numerus. v. Triplaris.

Euripides carissimus fuit Archelao.
v. Tonsus.

EX particula, dignitatum nomini-
bus adjecta, functionem finitam
præteritamque significat. v. Ex-
agente.

— pro *Galde* interdum ponitur. v.
Experitus.

Excello & Excelleo Veteres dixerunt.
v. Exsugeo.

Exigi propriè pecudes dicuntur. v.
Inigo.

Exrogare quid sit. v. Erogatio.

Extendo geminum participium ha-
bet. v. Extensius.

F.

Facior pro *fio* Veteres scripserê. v.
Parvifacior item Satisfacitur.

Factores quoniam sint apud Rei Ru-
sticæ Scriptores. v. Factorium.

Fabere est bona fari. v. Ominatio.

— Veteres pro *silere* usi sunt. ib.

Festus improbatur. v. Ædilatus.

— refutatur. v. Demagis.

— castigatur. v. Objuro.

— — — — & Obstrudulentus.

Furgrâdt. v. Fletus.

Forus terminatione & genere virili
Veteres dixerunt. v. Masculinè.

Frendere quid & unde sit. v. Frendor.

Frontinus emendatur. v. Rige facio.

Fungor cum quarto casu. v. Perfun-
gor.

G.

Gellii locus defensus testimonio ju-
vatur. v. Imparens.

— — — Græcismum olet. v.
Indoctus.

— lemmata ab ipsa auctoris ma-
nu profecta. v. Oblectatorius.

Genitivum jungere verbis, affectio-
nem animi significantibus, Poë-
ticæ in primis elegantiae pro-
prium est. v. Fastidio.

Genitivus quomodo Veteribus di-
ctus. v. Patricus.

Goclenius modestè refutatur. v.
Confiscatio.

— — — Ethicum aliquem repre-
hendit. v. Consequor.

Gocle-

& VERBORUM NOTABILIMUM.

Goclenius damnat probam vocem.
v. Detractor.

——— optimè monet. v. Echeuma.

——— Livium emendat. v. Evafus.

——— obsoletarum vocum usum
prohibet. v. Ignescor.

——— H. Stephanum injustè ta-
xat. v. Propudiosus.

Gracilitudo. v. *Sævitudo*.

Gradus formicinus. v. Myrmicè.

Græcis vocibus in Latino Sermone
uti interdum licet. v. Incorruptio.

Græcæ Latinæque voces in compo-
sitionem haud facile coeunt, nisi
accedente Veterum auctoritate.
v. Subdiaconus.

Groma quid. v. *Machinula*.

Gronovius commode adjuvatur. v.
Detractor, item Differeno.

Grumus, terræ collectio, minor tu-
mulo. v. *Multigrumus*.

H.

Hæler. v. *Suppressor*.

Haloandri observatio in Pandectis.
v. *Mandatus*.

Haurii præteritum. v. *Hauritus*.

Hauriturus. ibid.

Hemolius numerus v. *Triplaris*.

Heraclitus ignem omnium rerum
principium putavit. v. *Insecabilis*.

Hilaritudo pro hilaritas. v. *Sævitudo*.

Hilum quid significet Varroni. v.
Perhilum.

Histrioniam exercere vel facere. v.
Histrionicus.

Homerocentones qui. v. *Homeroni-*
des.

Horrendum adverbialiter. v. *Tepi-*
dum.

Humecto, *humector*, & *humeo*. v. *Pi-*
greco.

Hyginus explicatur. v. *Acropodium*.

——— vindicatur. v. *Collactius*.

Hypodiaconi quoniam. v. *Subdia-*
conus.

Hyopmnena quid sit. v. *Subme-*
moratio.

Hypophora quid sit. v. *Anthypo-*
phora.

I.

Ignobilis, quem nemo nescit. v. *No-*
scibilis.

Immemorabilis, qui nihil memorat.
v. *Sensibilis*.

Immolatio cur ab antiquis dicta, &
quomodo a *maclatione* differat.
v. *Maclatio*.

Impetrabilis orator, qui facile, quod
vult impetrat. v. *Sensibilis*.

IN, præpositio non semper abnuitio-
nem significat, sed interdum pro
adnuendo ponitur. v. *Abnuitio*,
Immutabilis, *Impotentia*, *Inclueo*.

Incitega, quid. v. *Machinula*.

Inconspetus pro inconsideratus. v.
Inconspicuus.

Indoctus cum gignendi casu. v. *fu-*
loco.

Indu pro *In* Veteres dixerunt. v.
Indupedio.

Ineptitudo. v. *Sævitudo*.

Insimus cur dicatur, non *inferissimus*.
v. *Extremissimus*.

Injuria utroque versum dicitur, tam
eorum, qui patiuntur, quam qui
faciunt. v. *Pudor*.

INTER particula adauctiva non
solum vim αὐξητικὴν habet,
sed etiam φθαστικὴν. v. *In-*
terfio.

Interpolare quid, & unde dictum. v. Interpolatrix.
Interpretor inter communia verba habetur. v. Testo.
Irrumare quid & unde. v. Irrumator.
Isidori Etymologia ridicula emendatur. v. *Ærumnosior*.
 — interpretatio dubia. v. Impositor.
 — Gracchus quo tempore floruerit, disquiritur. v. *Inhonestamentum*.
 — error. v. *Luscinia*.
 — distinctio inter *barbarismum*, *barbarolexin* & *Metaplasum*. v. *Metaplasmus*.
Isis velificia primum invenit. v. *Velificium*.
Junius nugatur. v. *Exancillor*.
 — fallitur. v. *Incoxo*.
Jurgare quis Varroni dicatur. v. *Jurgatio*.
Jurgium unde dictum, & quomodo a lite differat. ibid.

K.

Kamelott. v. *Foriculatus*.
Korkvillig Raad. v. *Apolaustus*.

L.

L geminum, quando scribendum. v. *Turbela*.
Laberius reprehenditur. v. *Adulterio*.
 — variè legitur. v. *Elucifico*.
 — mimographus Romæ non incelebris. v. *Olero*.
Lactō, lactor & lacteo. v. *Pigreo*.
Latitudo pro lætitia. v. *Sævitus*.
Lævius a Gellio reprehenditur. v. *Manciola*, *Multigrumus*, *Triscislenex*.

Lambinus fallitur. v. *Ablectus*, *Olesco*.
Lampridius explicatur. v. *Codicillaris*.
Lanificio matronæ veteres, immò Reginae & Regum filiae assvescebant. v. *Lanifica*.
Lar familiaris. v. *Lemurem* & *Manem*.
Larvæ. ibid.
Lene pro leniter. v. *Tepidum*.
Lento, lentor & lenteo Veteres dixerunt. v. *Pigreo*.
Lentulus mimographus. v. *Olero*.
Lex quid sit ex Chrysippo. v. *Prohibitrix*.
 — *Latoria* minorem viginti quinque annis stipulari vetabat. v. *Qvinus*.
Lexico succurritur. v. *Favorabilior*.
 — malè observatus *Lucretius*. v. *Functus*.
 — error obrepit. v. *Gestito*, *Imitatus*, *Inrimo*, *Juror* & *Perpol*.
Libitina significat interdum officium in curando funere. v. *Libitinæ*.
Lipsius a *Victorino* dissentit. v. *Adempti*.
Literatus pro litteris inscriptus. v. *Inlitteratus*.
Lix & lixa Veteribus aqua dicebatur. v. *Lixula*.
Lucilius emendatur. v. *Gemiæ*.
Lucretius explicatur. v. *Deplexus* & *Inferne*.
 — doctiores torquet. v. *Infessus*.
 — variè legitur. v. *Manendus*.

& VERBORUM NOTABILIMUM.

M.

Macritudo pro *macies*. v. *Sævitudo*.
Mandare quomodo differat ab *Imperare*. v. *Mandativus*.
Mandatu & *Mandato* quando diceretur. v. *Mandatus*.
Manufactur. v. *Mechanicus*.
Matheseus titulo cur specialiter honorentur eæ scientiæ, quæ quantitatem ἐξ ἀφαιρέσεως considerant? v. *Mathematica*.
 — huic addictus Tiberius circa religiones ac Deos negligentior fuit. *ibid*.
Matres quomodo indulgeant liberis. v. *Tristor*.
Maurorum genti unde nomen. v. *Morulus*.
Memoriosus & *Memor* quomodo differant. v. *Memoriosè*.
Mentio & *mentior*. v. *Obverso*.
Mercurii epitheton. v. *Monocrepis*.
Meridies ætatis pro *media ætas*. v. *Torpitudo*.
Meridio & *meridior*. v. *Obverso*.
Metalepsis Latinè. v. *Transpositivus*.
Meto & *metor*. v. *Obverso*.
Metum fœmininè protulerunt Veteres. v. *Metus*.
Meursius juvatur. v. *Turbela*.
Mino & *minor* Veteres dixerunt. v. *Obverso*, item *Minito* & *minitor*, *ibid*.
Miseret verbis defectivis annumerandum censetur. v. *Licet*.
Miseritudo pro *miseria*. v. *Sævitudo*.
Modero & *moderor*, item
Modulo & *Modulor*, confusa terminatione Veteres dixerunt. v. *Obverso*.

Mænio pro *munio* antiquitus dictum. v. *Commoenio*.
Mæri itidem priscis dicebantur
Mænia. v. *Summoerius*.
Mæstitudo pro *mœstitia*. v. *Sævitudo*.
Monia. v. *Monolium*.
Monocolon, carminis genus. v. *Tricolus*.
Munckerus malè damnat verbum *Diffinio*.
Munero & *muneror* Veteres promiscuè dixerunt. v. *Obverso*.
Musici rhythmis venarum pulsus moveri, ait *Erophilus*. v. *Musicus*.
Musicum studium unde coeptum. v. *Versificus*.
Mustricola quid. v. *Machinula*.
Muto neutraliter. v. *Demuto*, it. *Sedo*.
Mutuo & *Mutuor*. v. *Obverso*.
Myoparo. v. *Parunculus*.
Mũſ & definitur. v. *Mythos*.

N.

Nathinnei apud Hebræos quoniam dicti. v. *Subdiaconus*.
NE valet *non*. v. *Nec-rectè*.
Nepotis interpretes hallucinari, vel saltè ingenio plus, quàm par est, indulgere videntur. v. *Ignotus*.
Nepurus pro *non purus*. v. *Nemultus*.
Nigro, *nigror* & *nigreo*, Veteres dixisse, testis est *Priscianus*. v. *Pigreo*.
Nobilis unde contractum. v. *No-scibilis*.
 — quomodo a *Notus* differt. *ib*.
Nominarii quoniam. v. *Nominator*.
NONIUS minus sibi constans deprehenditur. v. *Perubhorresco*.

INDEX RERUM

NONIUS mendosus. v. Abscedo,
& Caleficio.

———— *παρερμήνευαν* com-
mittit. v. Elino.

———— refellitur. v.
Impotentia.

———— locum ex Gellio corru-
ptum producit. v. Inauditus.

———— fragmenta Veterum lau-
dabiliter custodivit, sed depravata
reliquit v. Merto.

———— a Mercero emendatur. v.
Morax.

———— fallitur. v. Paces.

———— corrigitur. v. Pro-
lubido.

———— depravate Varronem legit.
v. Præsepia.

———— iudicio labitur. v. Strigo-
sissimus.

Noxitude pro noxa. v. Sævitude.

Nubentium mos ex Veteri lege Ro-
mana. v. Sacciperio.

Nulli genitivus &

Nulla dativus antiquus. v. Neutri.

Numerii qui Veteribus dicti. v. Præ-
nomino.

Nuntius, a, um, adject. v. Internun-
tius.

O

OB præpositione pro **AD** Veteres
sæpius utuntur. v. Obcendo.

Objurgare quis Varroni dicatur. v.
Jurgatio.

Obrepere Jctis quis dicatur. v. Ob-
reptitius.

Obsoletis vocibus abstinendum. v.
Inlargio.

———— monente C.
Cæsare. v. Incurvicervicus.

Obstrepor passivè. v. Perstrepor.

Obtestatio & **obtestari** dicitur, quan-
do eum adjuramus, quem roga-
mus. v. Obtestatus.

Offerumenta quid antiquis. v. Obla-
tivus.

Opalia festa. v. Opeconsiva.

Opicus quid sit. v. Opificus.

Opino & **opinor** Veteres dixerunt. v.
Testo.

Oppidò quàm. v. Nimisquam.

Orbitudo pro orbitate. v. Sævitude.

Orthographia verbi *sumo* in Præ-
terito. v. Adempti.

———— nominis Casabundus.

———— inclytus. v. In-
clueo & Inclytissimus.

———— adverbii *penissimè.* v.
Pænissimè.

Osculor te & **Osculor ate.** v. Oscu-
latus.

P

Pacifico & **pacifcor.** v. Perconto.

Palladius explicatur. v. Factorium.

παρεμβασις. v. Egressio.

Pareus corrigitur. v. Comprehen-
sibilis.

———— errat. v. Decorus.

———— conjecturam facit. v. Depro-
cul.

———— corrupte legit. v. Imparens.

———— fallitur. v. Sensibilis.

a Participiis ad verba demonstranda
non tutò satis proceditur. v. Abo-
minor, Adipiscor, & Circum-
plecto.

Partio & **partior** Veteres dixerunt. v.
Obverso.

Passeratus iudicio labi videtur. v.
Obsono.

Passi-

& VERBORUM NOTABILIMUM.

Passivus, i, e, promiscuus. v. Passive.
 Patres quomodo indulgeant liberis.
 v. Tristor.
 Patronus quid propriè significet. v.
 Promotio.
 ——— minùs accuratè pro *Pro-*
motor scribitur. ibid.
Patulum & patens quomodo diffi-
 rant. v. Lucibilis.
Peculium apud antiquos omne pa-
 trimonium dicebatur. v. Pecua-
 rius.
Πεπονημένα, ut Græci vocant,
 fugienda. v. Incurvicervicus &
 Bisulcilingva.
 ——— apud Catullum non
 pauca inveniuntur. v. Myrmicè.
 PER particula interdum superlati-
 vis adjicitur. v. Perdifficillimus.
 ——— *παρέλκον* est in Tantisper,
 &c. ut ab *ὡς ὥπερ* apud Græ-
 cos. v. Quantisper.
 Perimere, unde. v. Interfio.
Perizonius Cl. meritò laudatur. v.
 Perquam.
 ——— a *Merula* dissentit. v. Potis.
 Pernix quid. v. Perniciter.
 Petronius illustratur. v. Detractator.
Petulans est, qui se in omnem nequi-
 tiam effundit. v. Protervior.
 ——— plus est, quàm protervus. ib.
Phalangarii qui. v. Tetraphori.
Phœdrus emendatur. v. Nemoricul-
 trix.
Piget verbis defectivis annumeran-
 dum censetur. v. Licet.
 Pignero & pigneror. v. Perconto.
 Pingi pro ornari. v. Pictè.
Plato tanti Ciceroni fuit, ut hic cum
 illo errare mallet, quàm cum aliis
 vera sentire. v. Perfungor.

Plato, quo mense natus. v. Thar-
 gelion.
 ——— in summo honore fuit apud
 Dionysium tyrannum. v. Ton-
 sus est.
Plautina lectio dubia. v. Abito, it.
 Allaudabilis.
 ——— vindicatur. v. Co-
 ãntionalis.
 ——— secus quàm solet, explicatur.
 v. Irridiculo.
 ——— supposita Amphithr. post Act.
 IV. sc. 2. sub examen vocantur.
 v. Alacrè.
Plautus unde dictus. v. Semiplotia.
Plinius suspectus l. 2. c. 45. juvatur.
 v. Perspiro.
 ——— secus quàm solet explicatur.
 v. Amolitus.
 ——— a Vossio contra Becmannum
 defenditur. v. Antecanis.
 ——— explicatur. v. Foriculat⁹.
 ——— ipse lemmata librorum
 suorum scripsisse contra *Sancti-*
um ostenditur. v. Infalubritas.
 ——— malè nonnullis legitur.
 v. Præfermento
Pœnio pro punio Veteres dixerunt.
 v. Impœnitus.
Pœnitus. v. Sævitus.
Polluctum quid. v. Polluctè.
Postfuturi pro nepotes. v. Postdeli-
 ctum.
 PRÆ interdum significat *pro* in
 compositione. v. Prosentio.
 Præpositionum geminatio. v. Inco-
 ram.
Præteriti Ciceroni dicuntur, qui in
 petitione magistratum repul-
 sam passi sunt. v. Præteritio.

INDEX RERUM

Præbento & præbertor. v. Perconto.
Preces expetere & invocare idem.
 v. *Paces.*
Priscianus fallitur. v. *Præter.*
PRO junctum verbis quibusdam i-
 dem valet, quod *præ.* v. *Prosentio.*
Probrum quid propriè significet. v.
Probrose.
Procas est, qui mordaciter aut con-
 tumeliosè loquitur. v. *Protervior.*
Procio & procio Veteres dixerunt.
 v. *Procitus.*
Progredio & progredior. v. *Perconto.*
Prolixitudo. v. *Sævitus.*
Propertius variè legitur. v. *Formi-*
potens.
Protecores erant domestici milites
 Principis, sed honorati ordinis.
 v. *Protecorius.*
Protestari, est palam testari. v. *Pro-*
testatio.
Prolocutus, pro eo, qui provocavit.
 v. *Spectatus.*
Prudentii locus exponitur. v. *Ido-*
lium.
 ———— *licentia Poëtica* notatur.
 ibid. conf. *Percenseo.*
Pudet verbis defectivis annumenta-
 tur. v. *Licet.*
 ———— cum sexto casu. v. *Perpudescit.*
 ———— cum Supino posset. ibid.
Puerus & puer Veteres dixerunt. v.
Socerus.
Pupillaris substitutio. v. *Pupillariter.*
Putare bites unde dicatur. v. *Impu-*
tatus.
Pythagorei ad lyram lenire solebant
 mentes, cum somnum peterent.
 v. *Turbidior.*

Q

Quadriga in singul. v. *Quadrigula.*

Quintilianus a Scioppio refellitur. v.
Diu.

———— *merito laudatur.* v. *Lur-*
cabundus.

———— *damnat verba nonnul-*
la Catonis. ibid.

———— *mendosus.* v. *No-*
titior.

———— *Sallustium* notat. v.
Pœniturus.

———— *malè auctor creditur*
Declamationis, quæ inscribitur
Tribunus Marianus. v. *Abomi-*
nabilis.

R

R litteræ, quæ *Demosthenes* labora-
 vit, à *succedit.* v. *Lemurem.*

Rationale & Rationabile, quomodo
 differant. v. *Rationabilior.*

RE in compositione undecim mo-
 dis capitur. v. *Recharmido.*

Recoctus scriba, quid sit apud Ho-
 ratium. v. *Quinquievir.*

Recusabilis parum Latina vox. v.
Irrecusabilis.

Repositus pro longè positus. v. *Re-*
charmido.

Rescisco, pro, factum aliquod occul-
 tius aut inopinatum insperatum-
 que cognosco. ibid.

Ruma seu *Rumis* veteribus idem
 quod *mamma.* v. *Irrumator.*

S

Sacrum olim dictum, quod instituto
 civitatis consecratum, five ædis,
 five ara &c. v. *Sacriportus.*

Saga fibulatoria quænam. v. *Fibu-*
latus.

Sagittarius disquirat, rectiusne dica-
 tur

& VERBORUM NOTABILIMUM.

tur Ex-consule an Exconsul &c. v. Exconsulari.
Samaritæ unde dicti. v. Samarites.
Sanctio repugnatur. v. Licet.
— Apulejus purissimus L. Latinæ auctor creditur. v. Perfungor.
Schefferus castigatur. v. Juror.
Schrevelius de enditur. v. Amicitior.
— locum aliquem Ciceronis defendit. v. Elamentabilis.
Scioppius Apulejam rectius interpretari videtur, quàm Elmenhorstius. v. Inhumanus.
— probabili conjectura Plautum emendat. v. Morigerè.
Scoma Macrobius morsum figuratum vocat. v. Lœdoria.
— quomodo a cœdoria differat. v. ibid.
Scruta & scrutator. v. Perconto.
Secula rediviva. v. Reditivus.
Segregare quando dicitur. v. Abgrego.
Seliquastrum quid. v. Sediculum.
Sella. v. Adsellare.
Semones quos Deos dictos voluerunt prisci. v. Depennatus.
Seneca Virgilium interpretatur. v. Pacificè.
Senex etiam foemininè usurpatur. v. Sesquisenex.
September quo nomine apud Lamprium vocatur. v. Exsuperatorius.
Sequestro, Sequestrati, &c. sequioris notæ sunt. v. Sequestrator.
Severitudo pro severitas. v. Sævitudo.
Sicilicus quarta pars unciae. v. Semifilicus.
Socrates perdius & pernox stare solitus. v. Status.

Sortitudo. v. Sævitudo.
Spinturnix avis. v. Occursatrix.
Spolior pro Spolio Veteres dixerunt. v. Exspolior.
Sportæ, Sportulæ, Sportellæ nummum sunt receptacula. v. Sufficulus.
Stare quid interdum significet. v. Pacificè.
Stemma stirpis humanæ. v. Trineptis.
Stercus unde vocatur. v. Stercoratio.
Stolbe urinam mittere. v. Strigofissimus.
Stolidi, qui propriè dicuntur. v. Stolidior.
Suavitudo. v. Sævitudo.
Subdoctor. v. Proscholus.
Submovere lictorum verbum est. v. Summotus, ūs.
Suetonii locus vindicatur. v. Perosus.
— explicatur. v. Prærogo.
Sumo contractum ex Surremo. v. Surremit.
Superbia unde. v. Superhabeo.
Superexactores quinam. v. Superexigo.
Superlativus interdum rei non gradum, sed certitudinem addit. v. Omnipotentissimus.
Supremus cur dicitur, non Superissimus. v. Extremissimus.
Syllabarii qui. v. Nominator.
Symmachus emendatur. v. Dissimultas.
— explicatur. v. Intermoveo.
— a Jac. Lectio depravatè legitur. v. Procontor.
P. Syrus mimographus. v. Olero.

T.

Tabulæ testamenti cur ita appellatæ.
v. **Tabularius**.
Tacitus emendatur. v. **Retrosecus**.
Tædet verbis defectivis annumeratur. v. **Licet**.
Tangere interdum est oleo ungere.
v. **Semitactus**.
Taurus, in pudendis pars quædam.
v. **Lastaurus**.
Telonium vox est infimi seculi. v.
Telonearius.
Temeritudo. v. **Sævitudo**.
Terentianus Maurus quis & cujus
fidei sit. v. **Spondaicus**.
Tertulliani locus dubius. v. **Acto-
rius**.
———— mendosus. v.
Communiùs.
———— *ὀνομαστικὸν αἶμα* da-
mnatur. v. **Imbonitas & Ineme-
ribilis**.
———— carmina adversus Mar-
cionem supposititia. v. **Decremo**.
Testo pro testor. v. **Opino**.
Thales aquam omnium rerum prin-
cipium putavit. v. **Insecabilis**.
Tiberius circa religiones ac Deos
cur negligentior fuerit. v. **Ma-
thematica**.
———— tonitrua expavescebat. v.
Turbator.
Titinnius explicatur. v. **Pilatrix**.
Tmesis singularis apud Varronem.
v. **Perfervefio**.
———— **Lucretio** perfamiliaris. v.
Perplico.
———— in **Terentio** creditur. v. **Perpol**.
Tri vel **Ter**, particula intensiva. v.
Triportentum.

Tricones quinam dicantur. v. **Re-
poscones**.
Trifur significat maximum furem.
v. **Terveneficus**.
Troja unde dicta. v. **Italicè**.
Trojani **Trojam**, id est, **Scropham**
in suis monetis dicuntur habuisse
signatam. v. **ibid**.
Tunicam manuleatam gestabant a-
pud Romanos sceminæ aut effœ-
minati. v. **Manulea**.
Turba & Turbæ quomodo differre
credantur. v. **Turbatio**.
Turnebus fallitur. v. **Ablectus**.
———— locum **Vopisci** audaciùs
mutat. v. **Ascaules**.
———— a **Vossio** reprehenditur. v.
Decaproti.
———— **Catullum** emendare cona-
tur. v. **Hospitilla & Myrmicè**.
———— a **Lambino** refellitur. v.
Infessus.
———— testimonio **Plauti** juvatur.
v. **Manulea**.
———— meritissimò laudatur. v.
Sesquisenex.

U.

Une dativus antiquus. v. **Neutri**.
Uni genitivus antiquus. **ib**.
Usum sequi oportet. v. **Olero**.
Ufus infrequens vix ponit legem lo-
quendi. v. **Perfungor**.

V.

Valde quam. v. **Nimisquam**.
Valer. **Maximus** dubius. v. **Accensor**.
Vani qui propriè dicantur. v. **Stoli-
dior**.
Vanitudo. v. **Sævitudo**.
Varronis locus dubius. v. **Adpatulus**,
Ærifodina, **Artatio**, & **Fellicè**.

Varro-

& VERBORUM NOTABILIMUM.

Varronis locus dubius explicatur. v.
Impositio & Indagabilis.

_____ laus. v. Loquitur.
_____ error. v. Lumecta.
_____ emendatio. v. Tremipedus.

VE particula est & *αὐξητική* &
μειωτική. v. Vepallidus.

Veneror verbum commune Gellio
videtur. v. Testo.

Vereor cum gignendi casu. v. Vereri.

Veretur, impersonal. ibid.

Virgilius quibus verbis optimè se-

cundum proprietatem usus sit. v.
Sacrificialis.

Vitruvius a regula Grammaticorum
discedit. v. Caleficio.

_____ a Martinio explicatur. v.
Hypocaustis.

Voces ignominiosæ apud diversas
gentes. v. Hodidocos.

Vopiscus explicatur. v. Anabolicus.

Vossius minùs accuratè damnat vo-
cem *Divisibilis*, rectè tamen ma-
vult *Dividuus*. v. Divisibilis.

_____ a Borrichio refellitur. v. Sen-
sibilis.

INDEX II.

Autorum L. L.,

Quorum præcipuè auctoritate & testimoniis usi
fuimus, digestus secundum ordinem, quem in Con-
spectu suo multò Celeberrimus noster OLAUS BORRI-
CHIUS reliquit.

Cato Meurs. & Popm. edit. Frane-
keræ 1620, 8vo.

Plautus Taubmann. Francof. 1621, 4.

Terentius Schrevel. Amst. 1686, 8vo.

Cicero Schrevel. Genev. 1687, 4to.

Lucretius Lambin. Francof. 1583, 8.

Varro Scalig. & c. Durdrecht. 1619, 8.

Cæsar & Panfa Montan. Lugd. Bat.
1651, 8vo.

C. Nepos Cellar. Lips. 1694, 12mo.

Sallustius Thys. Lugd. Bat. 1649, 8.

Catullus, Tibull. Propert. Gabbem.
Traject. 1659, 8vo.

Virgilius Taubm. Francof. 1618, 4to.

Horatius Schrevel. Lugd. Bat. 1658, 8.

Livius, Gronov. Amstel. 1665, 8vo.

Vitruvius Joann. de Laet Amstel.
1649, fol.

Manilius Scaliger. 1590, 8vo.

Gratius Valiscus Vlit. Elzevir. 1645,
12mo.

Cæsar Germanicus Basil. 1585, fol.

Ovidius Cnipping. L. Bat. 1670, 8vo.

Valer. Maximus Thys. Lugd. Bat.
1655, 8vo.

Phædrus Laurent. Amstel. 1667, 8vo.

Vell. Paterculus Heinf. Amst. 1678, 12.

Pomp. Mela Basil. 1520, fol.

Columella & Palladius Col. 1536, 8.
Celsus

INDEX II.

- Celfus Almelow. Amst. 1687, 12mo.
 L. Annæus Seneca Lips. Amstel.
 1628, 12mo.
 Seneca Tragicus Thyf. Lugd. Bat.
 1651, 8vo.
 M. Annæus Seneca Lips. Amstel.
 1628, 12mo.
 Lucanus Farnab. Francof. 1624, 8.
 Persius Amstelod. 1684, 8.
 Asc. Pedianus Hotomann. Lugd. Bat.
 1644, 12mo.
 Curtius Var. Amstel. 1684, 8vo.
 Plinius Secundus Jo. de Laet Lugd.
 Bat. 1635, 12mo.
 Silius Italicus Cellar. Lips. 1695, 8vo.
 Valerius Flaccus Heinf. Amst. 1680,
 12mo.
 Martialis Sriver. Lugd. Bat. 1619,
 12mo.
 Juvenalis Var. Amstel. 1684, 8vo.
 Tacitus Bernegg. Argentor. 1638, 8.
 Quintilianus Obrecht. Argentor.
 1698, 4to.
 Frontinus (de Stratagem.) Sriver.
 Lugd. Bat. 1644, 12mo.
 ——— (de Aquæduct.) Jocund.
 1523, 8vo.
 Statius Lugd. Batav. 1559, 12mo.
 Plinius Junior Gruter. Francof. 1611,
 12mo.
 Florus Græv. &c. Amstel. 1692, 8vo.
 Svetonius Schild. Lugd. Bat. 1667, 8.
 Hyginus Scheffer. Hamb. 1674, 8.
 Cornel. Severus Egenolph. Francof.
 1610, 8vo.
 Scribonius Largus Rhod. Patav.
 1655, 4to.
 Dictys Cretensis Amstel. 1630, 12mo.
 Petronius Hadrianid. Amst. 1669, 8.
 Gellius Lugd. Bat. 1644, 12mo.
 Apicius Cælius Lister. Amst. 1709, 8.
 Justinus Græv. Vratislav. 1660, 8vo.
 Apulejus Sriver. L. Bat. 1623, 12mo.
 Tertullianus Ludovic. de la Cerda
 Paris. 1641. fol.
 Historiæ Augustæ Scriptores mino-
 res Obrecht. Argentor. 1677. 8.
 Julius Obsequens Scheffer. Amst.
 1679, 8vo.
 Solinus Salmas. Paris. 1629, fol.
 Ulpianus Gothofr. Amst. & Lugd. fol.
 Calpurnius &
 Nemesianus Vlit. Elzevir. 1645, 12.
 Rhemnius Fannius Basil. 1545, 8vo.
 Ammianus Marcellinus Linden-
 brog. Hamb. 1609, 4to.
 Arnobius Elmenhorst. Lugd. Bat.
 1651, 4to.
 Lactantius Cellar. Lips. 1698, 8vo.
 Minucius Felix Cellar. Hal. 1699, 8.
 Juvenus ex Bibliotheca Patrum.
 Sextus Aurel. Victor Aurel. Allobr.
 1609, fol.
 Eutropius ejusdem edit.
 Ausonius &
 Paullinus Amstel. 1631, 12mo.
 Censorinus Lindenbrog. Lugd. Bat.
 1642, 8vo.
 Macrobius Gronov. Lugd. Bat.
 1670, 8vo.
 Symmachus Farei Francof. 1642. 8.
 Prudentius Cellar. Hal. 1703, 8vo.
 L. Ampelius Salmas. Amstel. 1692, 8.
 P. Victor Aurel. Allobr. 1609, fol.
 S. Rufus ejusd. edit.
 Jul. Firmicus Maternus ex Biblioth.
 Patrum.
 Panegyrici Veteres Gruter. Francof.
 1611, 12mo.
 Rhetores antiqui Pith. Paris. 1599, 4.
 Vege-

Vegetius Sriver. Lugd. Bat. 1644,
12mo.

Claudianus Hartnacc. Lubec. 1691,
12mo.

S. Pompejus Gothofred. 1595, 4to.

Nonius Marcellus Mercer. Paris.
1614, 8vo.

Ulteriùs progredi, & ad *ferream*

etatem descendere, neque animus
fuit, neque operæ fuisset, tum, quòd
rectè censente *Olao Borrichio*, bar-
barum æstimari debet, quicquid in
ea novè confictum, tum quòd neque
vires libris, neque libri viribus sup-
peterent. (Excipe Institut. Justinian.
qvibus interdum non abstinui)
Seqvitur

INDEX III.

Scriptorum Antiquiorum,
Ex quorum fragmentis profecimus.

A Ccius.
Afranius.

Antistius Labeo.

Attejus Capito.

Aufidius.

Aufustius.

Aurelius.

Bæbius Macer.

Cæcilius.

Cælius

Cæsellius Vindex.

Callimorphus.

Caper.

Cassius.

Cinna.

Claudius Quadrigarius.

Cornelia.

Cornelius Gallus.

Ennius.

Errones Venerci.

Fabius Maximus.

Fabius Pictor.

C. Fannius.

Favorinus.

Fenestella.

Fronto.

Gracchus.

Hortensius.

Aberius.

Livius Andronicus.

Lucilius.

Macer Licinius.

C. Matius.

Memmius.

Messala.

Nævius.

Nigidius.

Novius.

Orbilius.

Pacuvius.

L. Piso Frugi.

Porcius Latro.

INDEX III. SCRIPTORUM ANTIQVIORUM:

Porcius Licinius.

Priapeja.

Q Vadrigarius.

Qvintus Fabius Lucullus.

R Abirius.

Rutilius.

S Antra.

Sempronius.

Ser. Sulpitius.

Sinnius Capito.

Sifenna.

Sulpitia.

P. Syrus mimographus.

T Erentius Scaurus.

Titinnius.

V Alerius Probus.

Valgius Rufus.

Velius Longus.

Verrius Flaccus.

Visellius.

INDEX IV.

Scriptorum Recentiorum,
Quorum opera quandoque usi fuimus.

A.

Acta Eruditorum.

Agrætius.

Alcuinus.

Alexander ab Alex.

P. Allixius.

Alvarus.

Aquila Romanus.

Aristoteles.

Ascensius.

Augustinus.

Aurelius Augustinus.

B.

Badius.

Baldus.

Bangius.

Barnabas Briffonius.

Barthius.

Becmanus.

Beda.

Biturix.

J. H. Boeclerus.

Bondius.

Ol. Borrichius.

Andr. Borrichius.

Bosius.

Buchlerus.

Buchnerus.

Bulæus.

C.

Calvinus.

Adr. Cardinalis.

Carolus du Fresne.

Lud. Carrio.

Cassiodorus.

Castaldus.

Castellio.

Cellarius.

Arruntius Celsus.

Ludov. de la Cerda.

Charisius.

Cnippingius.

Con.

INDEX IV. SCRIPTORUM RECENTIORUM.

Connanus Jctus.
Cruqvius.
Cujacius.

D.

Dalecampius.
Decimator.
Despauterius.
Diomedes.

Donatus.

Franc. Doufa.

Jan. Doufa.

E.

Edmundus Gibson.

Elmenhorstius.

Emporius Rhetor.

F.

J. A. Fabricius.

Georg. Fabricius.

Cur. Fortunatianus.

Freinshemius.

Frobenius.

Fruterius.

Fulgentius.

G.

Gabbema.

Gifanius.

R. Goclenius.

Joh. Godscalcus.

D. Gothofredus.

G. Grævius.

J. Fr. Gronovius.

Jac. Gronovius.

Gruterus.

H.

Haloander.

Harduinus.

Heinsius.

Hermolaus Barb.

J. C. Hertzog.

Franc. Hottomannus.

Hummelbergius.

I.

Jo. Clericus.

Jornandes.

Isidorus.

Hadr. Junius.

Juretus.

Justinianus.

L.

Laërtius.

Lambinus.

Jac. Lectius.

Leusdenius.

Lindenbrogius.

Lipsius.

Mart. Lister.

Rutil. Lupus.

M.

Manutius.

Matth. Martinus.

Mercerus.

Meursius.

Micyllus.

Morellius.

Morhoffius.

Munckerus.

Muretus.

N.

Neuhufius.

Nizolius.

O.

Oliverius.

P.

Pancirollus.

Papias.

Pardulphus Pratejus.

Pareus.

Passeratius.

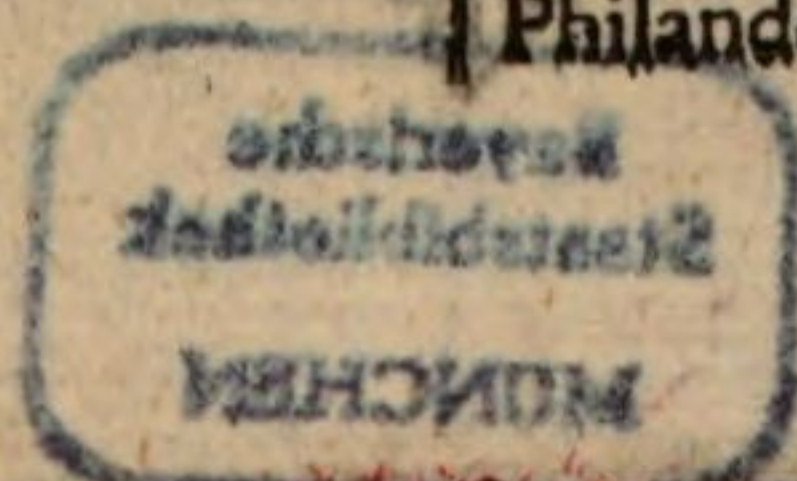
Paulus ad Festum.

Perizonius.

Perottus.

Philander.

Phi-

INDEX IV. SCRIPTORUM RECENTIORUM.

Philoxenus.

Phocas.

Plato.

Popma.

Porphyron, interpretes Horatii.

Pricæus.

Priscianus.

Probus.

R.

Rhenanus.

Rhodiginus.

Rhodius.

Riccobonus.

Godefr. Richter.

Rigaltius.

Ruffinus.

Julius Rufinianus.

Rutgerius.

S.

Th. Sagittarius.

Salmasius.

H. Salmuth.

Fr. Sanctius.

Scaliger.

Schefferus.

Scioppius.

Screvelius.

Seisingius.

Servius.

Jul. Severianus.

Sigismundus Gelen.

H. Stephanus.

Stewechius.

T.

Taubmannus.

Sam. Tennulius.

P. Terpagrius.

Thomafius.

J. Petr. Titius.

Turnebus.

V. W.

Wedelius.

Vergilius Polydorus.

Sulpit. Victor.

Marius Victorinus.

P. Victorius.

El. Vinetus.

Volaterranus.

Ol. Wormius.

Vorstius.

G. J. Vossius.

Bayerische
Staatsbibliothek
MÜNCHEN

Falster, Christian

Supplementum linguae latinae, sive observationes ad lexicon Fabro-
Cellarianum

Flensburg 1718

L.lat. 314 f

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10585906-2

VD18 14806800-001